BESTSELLING AUTHOR OF TEMPTATIONS

JESSICA MARCH

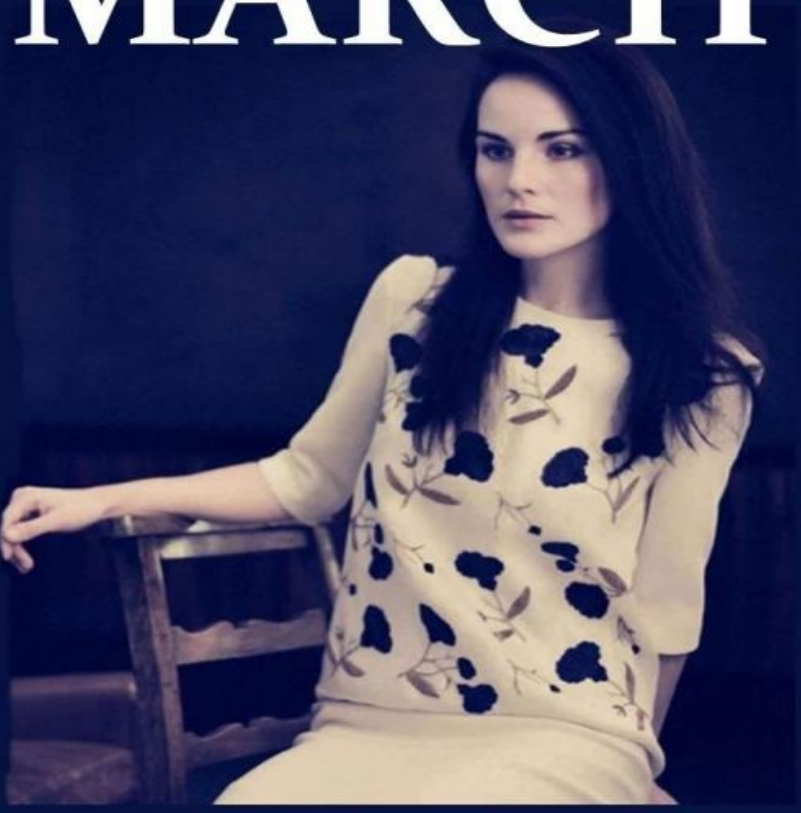

Sometimes you have to
give up everything
to have it all

ÁM ẢNH

Ám Ảnh

Jessica March

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Table of Contents

Ám Ảnh - Jessica March
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35

Chương 36
Chương 37

PHẦN MỞ ĐẤU

Ám ảnh là cuốn tiểu thuyết đầy kịch tính. Mẹ cô - bà Elle là một phụ nữ xinh đẹp - bà quyết định qua Mỹ để tìm cha. Tại đây bà đã gặp Duke, nhưng cha anh ta - H.D Hyland - đã nhanh tay hơn và Elle đã trở thành tình nhân của ông. Khi H.D Hyland quyết định bỏ rơi bà thì một người con trai khác của ông là Babe lại muốn cưới Elle làm vợ. Vâng bi kịch bắt đầu từ đây...Và kết thúc là bà đã chết bất đắc kỳ tử khi Niki còn rất nhỏ. Ai đã giết bà? Ai là cha của Niki? Và nỗi ám ảnh đã theo Niki từ khi cô bé vừa lọt lòng đến khi cô trưởng thành và quyết định trả thù cho người mẹ xấu số của mình. Cô bị ám ảnh bởi cái chết bất đắc kỳ tử của của người mẹ, cũng như luôn bị ám ảnh bởi những nỗi đau khổ của bà ngoại và của mẹ cô khi bị những người đàn ông mà họ thương yêu ruồng bỏ họ, và bị ám ảnh bởi cả mẹ cô cũng như cô đều là những người con hoang không có cha. Và cô đâm ra nghi ngờ tất cả cũng như khép kín lòng mình khi có những chàng trai muốn thổ lộ tình cảm với cô... Và cuối cùng thì cô cũng tìm được kẻ đã giết mẹ cô cũng chính là người đã sinh ra cô.

Chương 1

Chiếc Rolls Royce màu xanh da trời đang chạy chầm chậm trên con đường rộng vắng tanh, bỗng thắng gấp để tránh khoảng một chục con ngựa vằn từ một khóm cây cọ phóng ra băng qua đường.

Ngồi ở ghế sau, Niki Sandeman bị đẩy ra phía trước vì xe bất thần giảm tốc độ. Cô vung hai tay ra để chống vào tấm ngăn bằng gỗ sơn mài ngăn đôi bên trong xe. Ngay cả sau khi đã lấy lại thăng bằng, cô vẫn ngồi ở mép nệm để quan sát những con vật ở xứ lạ, màu đen và trắng, đang biến mất ở một lùm cỏ cao.

Ngựa vằn! Khó tin rằng cô không phải đang ở Châu Phi, mà là trên một hòn đảo của tư nhân chỉ cách bờ biển Carolina Bắc mười lăm dặm. Dĩ nhiên không phải dễ dầu gì mà cô có mặt trên đảo Hồng Hạc này. Chẳng phải cô đã bị cấm không bao giờ được đặt chân lên cái thiên đàng riêng của dòng họ Hyland này, từ khi cô sinh ra đời hay sao?

Niki Sandeman không nén được nụ cười tự mãn. Dù gia đình Hyland không muốn, họ cũng đã bị bắt buộc phải nhượng bộ và mời cô đến nhà họ để họp bàn hôm nay.

Niki mở cờ trong bụng. "Duke" Hyland ắt hẳn phải nuốt một liều thuốc đắng, tuy cô có thể tiên đoán rằng, ông ta sẽ tìm cách làm nhục cô để gỡ gạc lại, một khi cô ở trên đất của ông ta. Được lắm, cứ để cho ông thử làm ...

Tiếng người tài xế cắt đứt dòng tư tưởng của cô:

- Xin lỗi đã làm cô bị sốc, thưa cô Sandeman.

Tài xế là một người đàn ông mặt đen bóng như mun, đầu tóc bạc phơ dưới cái mũ đồng phục. Ông ta tự giới thiệu một cách đơn giản là Lazarus, khi đón cô xuống máy bay ở sân bay riêng. Niki dựa lui và nói:

- Không sao, Lazarus. Chắc ông khó lái xe giữa những con dã thú chạy khắp nơi như thế này.

Họ mới đi được hai dặm khỏi phi trường, mà Niki đã thấy từng đàn thú vật khác loại, hươu cao cổ, linh dương, trâu nước, cũng như đàn chim có lông màu hồng và chân dài, đang bơi lội trong một cái vịnh mà con đường đang chạy quanh, do đó hòn đảo này đã được đặt tên là Đảo Hồng Hạc. Người tài xế cười khúc khích đáp:

- Dạ phải, thưa cô. Chắc chắn là dễ lên ruột lắm.

Niki thấy mắt người tài xế liếc nhìn cô trong kính chiếu hậu như để xem ông ta có thể nói tự do đến mức nào. Ông ta có vẻ tin tưởng ở cô nên nói tiếp:

- Đem những sinh vật này đến một nơi cách xa chỗ Chúa đã đặt chúng nó như thế này có vẻ là kỳ cục, phải không? Tôi muốn nói rằng, nếu người ta có khả năng làm được việc đó, thì tại sao lại không xây lên một tòa cung điện ngay giữa rừng già?

- Tôi chắc, có một số người muốn chứng tỏ mình có thể làm như Chúa Trời, vì có nhiều tiền.

Người tài xế do dự một lúc, rồi phá lên cười vui vẻ:

- Ờ, cô nói rất đúng sự thật, thưa cô. Gia đình Hyland thật tình thích phô trương khả năng của đồng tiền ... Chẳng phải là tôi có lý do để than phiền. Luôn luôn tôi và gia đình tôi được đối xử

tử tế, ông Duke và ông cụ thân sinh ra ông ta trước đây luôn luôn đối xử tốt với chúng tôi.

Cặp mắt màu nâu của ông ta lại liếc vào kính chiếu hậu để quan sát cô. Niki gật đầu rồi quay nhìn qua cửa sổ. Lời nói của người tài xế làm cô chua xót. Phải chi họ đã đối xử tốt với mẹ cô, thì cuộc đời của hai mẹ con đã khác nhiều.

Niki nghẹn ngào vì xúc động. Cô vội đưa bàn tay lên để chùi nước mắt bắt đầu ứa ra. Cô tự bảo, không được yếu đuối trong lúc này, đây không phải là lúc để nuối tiếc quá khứ. Cô phải bám vào sự tức giận đã là động cơ của cô trong nhiều năm qua, tức giận vì những chuyện đã xảy ra. Động cơ ấy đã luôn luôn thúc đẩy cô, dẫn đưa cô đến lúc này, là lúc cô gần đạt được chiến thắng kẻ thù và trả được mối thù vì họ đã đối xử tàn tệ với mẹ cô.

Niki nghĩ rằng, có lẽ cần sửa sang lại trang điểm, nên cô lấy hộp phấn từ cái bóp da kỳ đà đeo ở vai và mở ra để soi gương. Không phải vì làm dáng, mà vì biết rằng cô phải không có chổ nào chê bai được trong cuộc họp sắp tới. Cô đã cân nhắc và chọn kỹ từng điểm dáng vẻ bên ngoài của cô, để chứng minh là cô không thua họ về khiếu thẩm mỹ, lịch sự, cũng như chất lượng.

Thiên chức chắc chắn đã dự phần trong đó. Ba mươi ba tuổi, Niki Sandeman đang ở độ sung mãn nhất của sắc đẹp. Cô có làn da mịn như lụa, mái tóc dày màu vàng óng ả, hai gò má cao, cái miệng cương quyết, mạnh bạo và đôi mắt màu xanh da trời đậm. Will đã gọi đôi mắt ấy là đôi mắt của người Gypsi. Phải rồi, cô nghĩ thầm, ta đã là một người Gypsi quá lâu, trên đường đi tìm một chỗ của mình. Nhưng thời đó đã qua. Những năm dài sống lưu vong sắp sửa chấm dứt.

Trong một vài phút, Niki thư giãn và ngắm nhìn những cảnh tuyệt đẹp đang hiện ra bên ngoài kính xe, những màu sắc rực rỡ của hàng ngàn chùm hoa kỳ lạ mọc hai bên đường, những con chim có lông sặc sỡ thoáng hiện ra trên những cành cây cao và các bụi rậm, những đàn thú vật của những nơi xa xăm, di chuyển rất đẹp. Cô đã nghe nói nhiều về chỗ này. Cô nhớ đã nghe mẹ cô là Elle kể về chỗ này khi cô còn rất bé. Phải chăng đó là ký ức sớm nhất của cô? Mẹ cô đã nói đến chỗ ấy, như một phần trong quyền sở hữu của cô, vào một ngày nào đó sau này cô được hưởng. Trong những ý kiến ám ảnh mẹ cô và đã không thực hiện được, đáng buồn nhất là ý kiến cho rằng một ngày nào đó cô sẽ được vào và thậm chí ngự trị trên cõi thiên đường này. Bởi vì bây giờ Niki thấy tận mắt là thực tế còn hơn xa quang cảnh do mẹ cô đã phác họa. Đây là cả mười ngàn mẫu Anh, trong đó có những dòng suối, thác nước, khu bảo vệ thú rừng, rừng già, tất cả đều do bàn tay con người tạo ra và chứa những loại chim, cá và cây từ những vùng xa lạ nhập vào như từ các đảo ở Nam Thái Bình Dương. Khi ngồi trên máy bay, Niki cũng đã thấy nhiều chiếc du thuyền đậu chụm vào nhau trong một cái vịnh nhỏ, ở một đầu hòn đảo có hình lưỡi liềm này và một khu gia cư nguy nga chung quanh có những có những khu vườn được săn sóc kỹ lưỡng trãi dài xuống những bãi biển cát trắng. Trong thế giới ngày nay, Đảo Hồng Hạc là một lãnh địa phong kiến lỗi thời của dòng họ Hyland, được phục vụ bởi một đội quân kẻ ăn người ở, sống trong những túp lều nhỏ đơn sơ, giống như ông bà cha mẹ của họ trước đây đã sống.

Theo một chuyện được kể lại, hòn đảo này đã thuộc về tay của ông tổ dòng họ là H.D Hyland, do đánh thắng trong một ván bài. Nhưng Niki biết sự thật là khác. Tài sản khổng lồ này đã được mua chỉ với giá nửa triệu đô la, của một người đầu cơ chứng khoán vào năm 29. Thủ đoạn này là điển hình. Với tiền bạc vô tận, dòng họ Hyland luôn luôn sẵn sàng sà xuống rúc rỉa những bộ xương của bạn cũng như xương thú, giống những con kên kên.

Chuyện đó rồi không bao lâu nữa sẽ phải thay đổi. Rất sớm.

Chiếc Rolls Royce quẹo vào một cái cổng rộng có vòm bằng sắt uốn, thếp vàng, gắn một chữ H thật lớn. Ở đằng xa, một tòa nhà đồ sộ màu trắng đứng sừng sững, cuối một con đường dài thẳng tắp, hai bên trồng những cây đu.

Tuy trước đó Niki đã cảm thấy tự tin, bây giờ cô cảm thấy căng thẳng khi nhìn thấy lần đầu tòa nhà có tên là tòa nhà Hoàng Hôn. Tòa nhà này có biểu tượng của dòng họ Hyland, đã chiêu đãi những chính khách, nhà doanh nghiệp, chủ ngân hàng có quyền thế nhất nước Mỹ, những ngôi sao màn bạc ở Hollywood, thậm chí cả những vua chúa từ Châu Âu đến. Và trong tòa nhà ấy, hôm nay Niki sẽ phải đương đầu với không những chỉ một kẻ thù, mà là cả một liên minh…

Để chuẩn bị cho cuộc thách thức, cô hình dung ra từng người một, trong ba người đang liên kết để chống cô. Đứng đầu là người gia trưởng, Edward Hyland, tên gọi thân mật là "Duke", một con người ngạo mạn và ác độc. Với một bề mặt quý phái miền Nam. Người thứ hai là Penelope Hyland, tên thân mật là "Pepper", đã làm cho Niki nổi da gà trong lần gặp trước đó.

Chỉ người thứ ba không gợi lên sự thù ghét hoặc khinh bỉ nào nào ở Niki. Đó là "Babe", không ai gọi anh ta bằng tên thật là William bao giờ. Anh này thật ra cũng là một nạn nhân của gia đình giống như Elle, tuy anh ta có những đặc quyền do của cải mang lại. Đối với Babe, Niki còn có thể thương được. Thật ra, cô nhớ lại đã có một thời, cô có cảm tình với anh ta…

Chiếc xe đậu lại trước hàng cột cao ngất ở cửa vào chính của tòa nhà kiểu Hy Lạp, người tài xế đi vòng quanh xe để mở cửa xe cho Niki, rồi theo cô đến trước cánh cửa đồ sộ, dùng cái búa bằng đồng sáng loáng, gõ vài lần vào cửa. Niki sửa lại bộ áo quần hiệu Valentino bằng vải phin màu ngà và sửa lại cổ áo mặc trong bằng lụa màu xanh nước biển.

Một quản gia người da đen mặc áo vét trắng bước ra mở cửa. Lazarus nói:

- Đây là cô Sandeman. Ông Duke đang chờ cô ấy.

- Chào cô. Xin cô vui lòng theo tôi - người quản gia nói.

Niki đi băng ngang qua tiền sảnh rộng thênh thang, ở đó có treo cả một dãy tranh vẻ chân dung các người trong dòng họ Hyland từ xưa đến nay. Nhìn lướt qua các bức chân dung ấy, cô cảm thấy nặng ở ngực và hơi chóng mặt. Làm như họ cũng liên kết để chống cô và nói vẻ mặt tự mãn: "Cô không thuộc về nhà này và sẽ không bao giờ là vậy".

Cô không nhìn vào các bức tranh nữa và tự nhắc nhở nữa là đừng yếu đuối. Ta đã đi một đoạn đường rất xa, không có gì ngăn chặn được ta. Cô nắm tay lại và đi theo người quản gia vào một thư viện rộng.

Và họ đang ngồi đấy, trên những ghế nệm dài bọc gấm, giữa những của cải tích lũy của họ. Những bức tranh của Matisse và Renoir treo trên tường, bộ sưu tập sách quý vô giá của dòng họ Hyland và những đồ cổ đẹp nhất có thể mua được với tiền bạc.

Bức tranh gia đình dễ thương làm sao, Niki nghĩ thầm, trong khi để ý đến lớp son phấn lòe loẹt của Pepper cố che giấu tuổi già và khuôn mặt lo lắng của Babe, cuối cùng là vẻ mặt thù ghét lộ liễu của Duke. Ông ta cũng giống như một con thú hoang, Niki nghĩ bụng, có điều ông ta còn nguy hiểm hơn những con thú do ông ta mang về đây.

Chỉ có Babe đứng dậy, tiến lên đón cô. Người to như một con gấu, cao 1,88m. Anh đã bốn mươi lăm tuổi mà khuôn mặt vẫn còn như trẻ con, tóc vàng quăn tự nhiên và mắt xanh trong trẻo, một khuôn mặt chứng tỏ anh chưa bao giờ bị bắt buộc phải chịu đựng sự nhọc nhằn về thể chất, hoặc thậm chí phải lấy một quyết định khó khăn nào, vì chế độ con trưởng nắm hết quyền của miền Nam, vẫn còn ưu thế trong dòng họ Hyland. Babe đã bị người anh cả không cho tham dự tích cực vào công việc kinh doanh của gia đình Hyland, hoạt động chính của anh hiện nay là đua thuyền có động cơ mã lực lớn, mà anh bỏ hàng triệu đô la ra để vẽ kiểu và tự đóng lấy. Tuy môn thể thao này là nguy hiểm, ngay cả những sự căng thẳng ấy cũng không để lại dấu vết gì nơi anh. Niki chợt nghĩ rằng, Babe có lẽ không để tâm đến những nguy hiểm, bởi vì anh ta

không bao giờ coi cuộc đời của anh ta có giá trị gì nhiều. Babe nói:

- Chào cô Niki… lâu lắm không gặp.

- Phải, lâu lắm - Niki đáp, cô không ưa những lời xã giao chiếu lệ.

- Mời ngồi, Niki - Pepper Hyland nói với giọng khàn khàn, vì đã hút trong nhiều năm loại thuốc điếu không có đầu lọc của công ty Hyland sản xuất dưới nhãn hiệu "Kim Tự Tháp". Đã bốn mươi bảy tuổi, Pepper vẫn còn một thân hình vạm vỡ mượt mà và một khuôn mặt loắt choắt như mặt mèo giữa mái tóc vàng cắt ngắn. Tuy nhờ kiêng ăn rất kỹ và giải phẫu thẩm mỹ, nên chị ta vẫn còn giữ được một ảo ảnh trẻ trung. Niki có thể thấy chung quanh mặt chị ta đã bắt đầu có nhiều nếp nhăn.

Tuy giọng nói của Pepper hách dịch, Niki không nói gì hết, cô ngồi xuống một đầu chiếc ghế nệm dài mà đầu kia Babe đang ngồi. Cứ để cho họ nghĩ rằng cô sẵn làng nghe họ.

- Cô muốn dùng cà phê không? - Babe nói, không sợ làm cho người anh bất bình.

Niki có lẽ đã trả lời không, nhưng Duke Hyland không để cho cô kịp nói. Ông ta nói với Babe với giọng miền Nam kéo dài mà ông ta đã giữ được và cố vun vén, không như Babe và Pepper:

- Tôi không nghĩ rằng chúng ta phải làm như là giờ uống cà phê vui vẻ buổi sáng. Niki không muốn ăn hay uống với chúng ta đâu.

Ông ta quay qua cô:

- Phải không Niki?

Niki nhìn lại Duke trừng trừng. Câu hỏi không những là một sự phủ nhận, mà còn là một lời nói châm chọc cay độc, bởi vì đã có một thời cô sẵn sàng đổi bất cứ cái gì trong đời, để được ngồi chung bàn ăn với họ. Cô lạnh lùng đáp:

- Không, không còn nữa.

- Vậy thì chúng ta hãy bắt đầu bàn công việc, được chưa?

Nói thì nghe gấp rút như vậy, nhưng Duke ngừng lại để lấy một điếu thuốc có đầu lọc, để chung với nhiều điếu khác trong một cái tách vàng, đặt trên bàn cạnh ghế ông ngồi.

Niki tiếp tục nhìn ông ta trừng trừng, trong khi ông lấy ra một hộp quẹt máy bằng vàng, hiệu Dunhill và châm lửa đốt thuốc hít một hơi. Có một thời ông ta đã là một trong những người đàn ông bảnh trai nhất mà cô đã từng thấy, với mái tóc màu gỗ sồi rũ xuống trên đôi mắt màu xám bình thản, một cái mũi dọc dừa, một cái cằm cương nghị có vết chẻ ở giữa. Bây giờ tóc ông đã hoa râm, cặp mắt gần như đã phai hết màu và khuôn mặt hốc hác, bơ phờ. Phải chăng chỉ vì thời gian hay vì những thói quen xấu mà ông đã mất hết vẻ đẹp trai cố hữu, thay vì tinh thần của ông thối nát nên nó đã bị gậm nhấm từ bên trong?

Duke nói tiếp:

- Chỉ có một lý do để chúng tôi gọi cô đến đây, vì đó là chúng tôi sẵn sàng để đưa ra một đề nghị với cô. Tôi nghĩ rằng cô đã đến, bởi vì cô sẵn sàng nghe đề nghị ấy. Nhưng cô đừng lầm, Niki, với chúng tôi không thể mặc cả được đâu. Cô chỉ có được cơ hội này và nếu cô không muốn nắm lấy nó…

Ông bỏ lửng câu nói, như một lời đe dọa lơ lững trên không.

Niki vẫn nhìn trừng trừng vào ông. Duke nhếch mép mỉm cười và nói tiếp:

- Nhưng bởi vì cô đã nhận lời mời của chúng tôi, tôi nghĩ rằng đó là vì cô đã sẵn sàng nghe xem cô sẽ được gì.

- Phải, tôi sẵn sàng nghe - Niki đáp.

- Tốt lắm. Vậy thì đây, tôi nói: năm chục triệu đô la không một ràng buộc gì hết.

Ông ngừng lại một chút để cho con số khổng lồ ấy ngấm vào, rồi nói tiếp:

- Để đổi lại, cô phải thỏa thuận chấm dứt việc… gây sự với chúng tôi và từ khước vĩnh viễn mọi đòi hỏi quyền lợi trong công ty thuốc lá Hyland. Cô sẽ phải làm giấy tuyên bố cô không có quyền gì trong đó hết.

Niki lặp lại trong đầu, năm mươi triệu đô la. Ngay cả đối với dòng họ Hyland, đó cũng là một số tiền rất lớn. Nó nói lên cho cô biết họ đang khiếp sợ.

- Và các người tính trả tiền bằng cách nào? - Cô hỏi.

Pepper xen vào trả lời thay và tỏ ra đoàn kết với Duke:

- Bằng cách nào tùy cô. Chi phiếu… và… tài sản có số ở một ngân hàng Thụy Sĩ. Cô có thể có một số nữ trang của tôi nếu cô thích.

Duke lại nói:

- Các luật sư của chúng tôi đã nhận được chỉ thị. Số tiền có thể được chuyển giao trong vòng hai mươi bốn giờ.

- Hay lắm, như vậy là chỉ trong một ngày, bằng chỉ một hành động, các người định xóa hết tất cả sự đau đớn và khổ sở các người đã gây ra từ khi tôi ra đời, à không, kể từ ngày tôi được thụ thai. Vậy thì tôi cho các người biết, số tiền ấy chưa đủ bù đắp.

Duke và Pepper chồm tới nhìn cô với vẻ mặt sửng sốt. Nhưng chỉ một lát sau Duke đã phản ứng:

- Vậy thì cô muốn bao nhiêu? Cái giá của cô là bao nhiêu… để đi thật xa và vĩnh viễn biến mất? Thế nào cô cũng có một cái giá chứ, Niki, tôi chắc vậy. Mẹ cô đã bị mua chuộc, nên tôi chắc rằng cái đó nó cũng có trong dòng máu của cô…

Niki bỏ qua câu nhục mạ mà không nói gì. Đó là cách của Duke muốn đánh bại cô, bằng cách chọc tức cô để cô mất quyết tâm. Cô bình tĩnh đáp:

- Phải, tôi có một cái giá.

- Giá đó là bao nhiêu? - Babe hỏi, vừa ngạc nhiên vừa tò mò.

Niki nhìn quanh từng người một đang chờ cô trả lời, rồi đáp:

- Đó là cái giá tôi đã luôn luôn muốn, cũng như mẹ tôi đã muốn. Tôi muốn được hưởng tên họ và tất cả những quyền lợi khác kèm theo việc đó.

Cả Babe và Pepper nhìn vào người anh cả. Còn Duke thì cười ầm lên:

- Cô không bao giờ có được đâu, Niki. Không bao giờ.

Niki đứng dậy nói:

- Vậy thì tôi đã phí thì giờ khi đến đây.

Cô bắt đầu đi ra cửa. Duke gọi với theo:

- Sẽ không còn một đề nghị nào khác đâu. Và nếu như cô ra về, mà không ký vào các giấy tờ tôi đã chuẩn bị sẵn ở đây, thì cuộc tranh chấp do cô khởi đầu sẽ tiếp tục và nó sẽ trở nên xấu hơn nhiều, tôi cho cô biết vậy. Chúng tôi sẽ làm cho cô phải ước mong rằng cô đã không bao giờ sinh ra trên đời này.

Niki dừng lại và quay lui nói:

- Cái đó không có gì mới mẻ, Duke. Ông đã làm việc đó rồi, hơn một lần. Ông H.D, tất cả các người…

Babe đứng bật dậy và năn nỉ:

- Niki, hãy để cho việc này kết thúc, vì quyền lợi của cô cũng như của chúng tôi. Cô hãy nhận món tiền ấy. Cô không thấy rằng Duke không thể nào nhượng bộ hay sao? Nếu không có anh ấy đồng ý, thì dù cho tôi muốn…

Pepper ngắt lời trước khi anh ta nói hớ để lộ sự rạn nứt trong nội bộ:

- Babe! Không phải chỉ là Duke, mà là cả gia đình! - Chị ta nhìn vào Niki - cũng vì H.D nữa. Chúng ta phải nghĩ đến hương hồn của ông.

Niki nhìn lại Pepper với sự khinh thị ra mặt. Bộ chị ta nghĩ rằng lập trường của chị ta viện đến sự kính trọng đối với người đã chết sao? H.D Hyland đã là nguồn gốc gây ra sự đau khổ mà Niki đã quyết tâm trả thù.

Cô quay lưng lại và tiếp tục đi ra. Đằng sau cô, Duke la rầm lên tức giận:

- Đây là cơ hội cuối cùng của cô, Niki.

Cô dừng lại một lần nữa ở cửa và nói, không ngoái lui:

- Không, Duke, ông đã nói ngược và ông biết. Đây là cơ hội cuối cùng của ông.

Cô bước dọc theo hành lang cẩn đá cẩm thạch, băng qua tiền sảnh và ra cửa trước.

Chỉ khi ra đến ngoài, cô mới dừng lại để thở. Lúc đó cô mới nhận thức mình đang rung rẩy. Dầu đã tỏ ra bạo phổi, cô vẫn lo không biết có thực sự thắng được không. Cuộc tranh chấp để đòi được công nhận là con gái của H.D Hyland đã chiếm hết cuộc đời cô và nghị lực của cô. Phải chăng đây là một cuộc thánh chiến cao quý phải tiếp tục để cho cuộc đời của mẹ cô cũng như cuộc đời cao quý của cô có ý nghĩa, hay chỉ là một sự ám ảnh có cơ tiêu diệt đời cô?

Cô biết ngay cả lúc này, nếu muốn lấy tiền cũng chưa phải là quá trễ, cô có thể từ bỏ cuộc đeo đuổi tìm kiếm sự chính thức hóa.

Người tài xế đã thấy cô và đang mở sẵn cửa xe. Thấy cô chần chừ, ông ta hỏi:

- Cô ra về chưa, cô Sandeman?

Cô chỉ ngần ngừ thêm một giây, rồi nói:

- Có, Lazarus. Tôi ra về đây.

Niki hiểu rằng không còn sự lựa chọn nào khác. Dẫu đó có phải là một ám ảnh hay không, đó cũng là số mệnh của cô. Việc đó đã được khởi đầu cách đây đã lâu, vào một ngày đẹp trời mà bất cứ người phụ nữ nào cũng bị ru ngủ và tin vào những chuyện thần tiên, như việc đó đã xảy ra một cách bi thảm cho mẹ cô.

° ° °

Monaco, 12 tháng 4 năm 1956, 6g30 sáng

Tại hải cảng của tiểu vương quốc Monaco, ông hoàng Rainier của xứ Monaco đã lên chiếc du thuyền Deo Juvanta II nhổ neo chạy ra vịnh Hercules để đón chiếc tàu thủy chạy hơi nước Constitution đang vào xứ của ông để nghênh đón vị hôn thê của ông là Grace Kelly đang đến vương quốc nhỏ bé do ông trị vì.

Chen chúc nhau trên các sân thượng của sòng bạc và trên các đường phố dọc theo bờ biển, hai mươi ngàn người dân Monaco, các kí giả, du khách và người hiếu kỳ từ khắp thế giới đổ về quan sát chiếc du thuyền đang băng qua vịnh, mang theo ông hoàng Rainier đứng ở mũi.

Các đám đông không ngại mưa lất phất, sẵn lòng đứng chờ bao lâu cũng được, để nhìn thấy người phụ nữ trẻ đẹp, lộng lẫy, đã thoái vị ngôi nữ hoàng điện ảnh, để trở thành một bà tiểu vương trong đời thật.

Trên một sân thượng, Gabrielle Veraix chống tay vào lan can bằng đá, đã đẩy lui đám người sau lưng cô càng lúc càng đông. Elle, tên người ta thường gọi cô, là một thiếu nữ mười chín tuổi, thân hình mảnh dẻ, có khuôn mặt trái tim xinh đẹp, đôi mắt nâu và mái tóc nâu nhạt cắt ngắn trên vai, trông có vẻ mảnh mai, yếu ớt, thậm chí trẻ con. Tuy nhiên cô có sức mạnh trong thân mình và hai cánh tay thon nhỏ, nhờ đã làm lụng từ khi lên tám và bơi lội theo lời mẹ ở những con suối trên núi từ khi còn bé. Khi Elle Veraix đẩy lại, dù là một đám đông, cũng thấy kết quả. Sức đè nặng sau lưng cô giảm bớt, xê dịch qua chỗ khác kháng cự yếu hơn.

Elle lại chú mục vào chiếc du thuyền của hoàng gia, bây giờ đang đến gần chiếc tàu thủy hơi nước, nhưng xa quá, cô chỉ thấy ông hoàng như một chấm đen ở mũi tàu.

- Chuyện gì đang xảy ra? - Elle hỏi và thúc tay vào một ông to béo đứng bên cạnh có một ống nhòm.

Ông ta không trả lời một lúc, rồi vọt miệng nói:

- Cô ta kia kìa, đang ở trên mũi tàu lớn ... và cô đang vẫy tay chào ông hoàng.

Nghe ông kể, đám đông khoái chí vỗ tay reo hò.

- Bây giờ ông hoàng đang đưa tay lên và chào lại cô ta.

Đám đông cười vang.

Nhưng Elle lại nhăn mặt. Sao lại chào? Thật là cụt hứng! Cô đã nghe thiên hạ bảo rằng, đó là một chuyện tình như trong truyện thần tiên, cuộc đeo đuổi kỳ lạ và cuộc hôn nhân do sắp đặt giữa ông hoàng và nữ minh tinh điện ảnh, Elle nghĩ bụng. Dĩ nhiên lấy một người đàn ông chủ một cung điện là một điều hay… nhưng xứ do ông trị vì chỉ bằng lỗ mũi và thậm chí ông không giàu bằng gia đình vợ, người ta đồn thế - thật vậy, cái xứ nhỏ bé cần tiền của cha cô dâu cho cô làm của hồi môn. Hơn thế nữa, hai vợ chồng không lãng mạn chút nào. Nếu có bao giờ cô có một chuyện tình như trong truyện thần tiên, Elle nghĩ thầm, cô sẽ không muốn ông hoàng của cô chào kính cô. Cô sẽ muốn ông nhào tới phía cô, nhưng từ du thuyền xuống nước để bơi nếu cần, ôm chầm lấy cô vào hai tay - dù đang có một ngàn người quan sát - và hôn cô ngấu nghiến, sờ khắp người cô, làm cô lên đến tột đỉnh của sự say mê, mà cho đến nay, cô chỉ biết qua sự tự sờ mó vào bản thân mình.

Không còn tìm thấy thú vị ở quang cảnh đó, Elle xách cái va li bằng cạc tông lên và chen qua đám đông. Cô bắt đầu đi xuống dốc hướng về trung tâm thành phố Monte Carlo. Dầu sao, cô đến đây không phải để xem cuộc đời của một minh tinh màn bạc Mỹ biến chuyển ra sao. Cô đến đây chỉ vì biết rằng chuyện đó sẽ làm nhiều người từ khắp thế giới đổ xô đến đây - và chắc chắn trong đó sẽ phải có người đàn ông mà cô đã trải qua gần hết cuộc đời để mơ tưởng đến.

Để biến giấc mơ thành sự thật, Elle đã lặn lội từ một làng nhỏ làm nghề nông ở tỉnh Provence, chỉ cách biên giới Monaco tám mươi cây số. Thay vì tiêu phí số tiền ít ỏi của cô vào phương tiện chuyển vận, cô đã đi bộ suốt quãng đường, ra đi trễ hôm qua để sáng nay có mặt ở đây, chỉ nghỉ một lúc để ngủ một giấc ngủ ngắn trên một cánh đồng dọc đường. Cho nên bây giờ cô mệt, nhưng không có ý muốn nghỉ ngơi. Người đàn ông cô tìm ắt hẳn phải có ở đây, đâu đó trong các đám đông, cô nôn nóng muốn gặp người ấy.

Và cô biết nên bắt đầu tìm ở đâu.

Cô đi theo các đường phố, ra đến bến tàu, từ đó cô đã thấy chiếc du thuyền ra đi - và sẽ trở lại sau khi rước cô minh tinh điện ảnh ở chiếc tàu thủy. Elle len lỏi qua các đám đông cho đến khi đứng trước cái ba- ri- e có lính gác mặc bộ quân phục đặc sắc của Monaco. Làm như có quyền đi qua, cô bắt đầu đi bọc quanh cái ba- ri- e. Một cảnh sát viên trẻ có ria mép nắm cánh tay cô giữ lại.

- Nhưng tôi đang tìm một người - cô giải thích.

- Ai?

- Cha tôi …

Người cảnh sát nới tay nhưng vẫn giữ cô.

- Tại sao ông ấy có ở đây?

- Ông ấy có lẽ ở chỗ các ký giả. Tên ông ấy là Ralph Sandeman và ông chụp hình cho các tờ nhật báo.

- Các tờ báo nào?

- Tôi không biết - Elle buột miệng nói ra sự thật không kịp ngăn lại.

Người cảnh sát mỉm cười ngờ vực:

- Vậy là cô không biết cha cô làm việc ở đâu à…

- Tôi…

Cô nghẹn họng. Làm sao cô giải thích được? Không phải chỉ có điều đó cô không biết. Thậm chí cô chưa bao thấy Ralph Sandeman.

Nhưng cô bỗng nảy ra một ý. Giật cánh tay ra, Elle bỏ va li xuống đất và ngồi khom xuống mở ra. Cô lục lọi dưới đống áo quần, lấy ra một tấm ảnh đen trắng và đưa ra trước mặt viên sen đầm (quân cảnh).

- Đây là một tấm ảnh do ông chụp. Nó đã nổi tiếng. Ắt hẳn ông đã thấy nó.

Người cảnh sát cầm tấm ảnh ngó lướt qua. Đó là bức ảnh một phụ nữ có thân hình cân đối, mặc một bộ áo tắm sẫm màu, bóng loáng như da hải cẩu, thân mình uốn thành vòng cung, hai cánh tay dang ra như đang bay, máy ảnh đã ghi lại hình cô giữa lúc đang thực hiện một cái nhảy tuyệt hảo xuống nước.

Người cảnh sát nhún vai và chỉ lúc đó Elle mới nhận thức anh ta còn quá trẻ, nên không hề đọc báo, hay thấy gì nhiều về Thế vận hội 1936, dẫu rất nổi tiếng.

- Không hề gì - cô nói và lấy lại tấm ảnh cất vào va li.

- Rất tiếc, cô em - người cảnh sát nói - nhưng không phải nói chuyện vô lý như thế mà cô hòng vào đây nhìn Grace.

- Không phải tôi dùng mẹo ấy - cô ôn tồn nói và đã bắt đầu đi lui.

Nhưng cô chưa nản lòng. Có lẽ còn nhiều cách để tìm được cha cô. Dĩ nhiên ông ấy có ở đây - mọi ký giả nhiếp ảnh của cả thế giới có lẽ đều có mặt ở đây - và đám cưới sẽ lưu giữ ông nhiều ngày ở đây.

Tuy nhiên, đến tối, Elle bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng. Cô đã đi đến Hermitage, rồi khách sạn Paris và những khách sạn sang trọng, cùng nhiều khách sạn nhỏ hơn… không đâu có Ralph Sandeman đăng ký mướn phòng trong đám khách có nhiều người Mỹ.

Cô đã chận bất cứ người đàn ông hay phụ nữ nào cô đi ngang qua có đeo phù hiệu báo chí, hay máy ảnh lớn của ký giả, và ai cô cũng hỏi có biết Ralph Sandeman không. Một nhiếp ảnh viên người Mỹ thật sự đã tỏ vẻ nhận ra được tên ấy liền; nhưng qua tiếng Anh của anh ta nói rất nhanh, Elle chỉ hiểu lõm bõm được là anh ta không biết Ralph Sandeman có ở đâu tại Monaco hay không.

Tuy vậy, Elle vẫn giữ hy vọng trong một lúc. Ralph Sademan chụp ảnh những sự kiện quan trọng và tuyệt vời xảy ra trên thế giới, cũng như ông ta đã có mặt ở đấy để chụp ảnh mẹ cô trong lúc đoạt huy chương bạc ở Thế vận hội. Dĩ nhiên ông phải có ở đây! Ông có thể ở nơi nào khác? Đây không phải là thời sự quan trọng nhất và tuyệt vời nhất đang xảy ra trong thế giới hôm nay sao?

Nhưng khi màn đêm buông xuống, Elle khó lòng giữ được ảo tưởng. Trong khi lang thang qua các đám đông tụ tập khắp nơi, cô chợt bừng tỉnh rằng mình đã suy đoán quá nhiều. Có lẽ Ralph Sandeman không còn chụp ảnh cho các nhật báo; có lẽ ông ta được gởi đi nơi khác. Có lẽ… ồ, cô không còn muốn nghĩ vậy, nhưng rất có thể không còn sống. Ông có lẽ chưa già lắm… nhưng

mẹ cô còn nhỏ tuổi hơn ông, mà đã qua đời thì sao.

Sự ngờ vực bắt đầu gieo mầm, rồi đâm rễ, rồi xâm chiếm đầu óc cô. Từ lạc quan, cô trở thành tuyệt vọng. Điên khùng quá, có lẽ là vậy, nhưng cô đã tin chắc sẽ tìm được ông… cô tưởng tượng ông sẽ hân hoan vì được đoàn tụ với cô, cũng như cô với ông, sẽ chăm lo cho cô, sẽ đem cô về Mỹ…

Nếu tất cả chuyện ấy đã hóa ra lố bịch, thì cô còn gì nữa? Có thể nào cô chỉ việc trở về Bizerque, cái làng nhỏ cô đã rời bỏ hôm qua? Trở về nơi cô luôn bị người ta xì xào… nghi ngờ… xem như một đối tượng để thương hại đáng xấu hổ? Ở đấy cô có tương lai gì? Cô biết rất rõ có nhiều người có thể thèm muốn cô, nhưng không người đàn ông rảnh rang nào chịu cưới cô. May mắn nếu ở Bizerque cô chỉ có thể lấy một người góa vợ, cần có thêm một đôi cánh tay chịu khó, để nuôi các con của ông ta và giúp ông ta cày cấy. Cô thà chết còn hơn trở về. Bây giờ Elle ý thức rằng, sở dĩ cô đã để cho một giấc mơ không thể thục hiện được thúc đẩy cô đến đây, ấy là vì cuộc đời của cô đã trở nên không thể chịu đựng được nữa. Cô không còn cách nào khác là thay đổi cuộc sống, xây dựng trên hy vọng duy nhất này…

Đến mười giờ, khi một đợt pháo bông vĩ đại được đốt lên trên nền trời ban đêm của Monte Carlo để mừng bà hoàng mới đến, Elle đang ở bến tàu. Đứng ở đó, cô có thể nhìn thấy tòa cung điện sơn màu hồng có 220 phòng, xây trên một mỏm núi đá trông xuống thành phố. Và ở đó, ông hoàng đang đứng với vị hôn thê trên một bao lơn, để xem pháo bông. Cô ta đẹp làm sao, may mắn làm sao, Elle nghĩ thầm. Thấy bà hoàng xinh đẹp đang chinh phục cả thế giới, càng làm Elle thấm thía hơn sự bất hạnh của mình. Nhìn các pháo thăng thiên vọt lên và nổ tung thành những tia màu khổng lồ, cô chả thấy vui vẻ chút nào. Các pháo bông trên cao đối với cô như là biểu tượng của những hy vọng của chính cô cuối cùng đã nổ tung, cháy rụi và tàn lụi trong bóng tối.

Cô vừa đói vừa mệt nên càng nản chí hơn nữa. Cô có quá ít tiền, nhưng mùi thơm của thức ăn mới nấu chín, xông ra từ những tiệm ăn ở bến tàu, lôi kéo cô đến gần. Đã gần hai ngày cô chưa ăn bữa nào ra hồn.

Đứng trước tiệm ăn lộ thiên và hít mùi thịt nấu với tỏi, nghe tiếng dạo đàn của một nhạc sĩ vĩ cầm, tiếng cười giòn giã của những người đang thưởng thức món ăn và rượu vang trong không khí ấm áp của một ngày đẹp trời mùa xuân, Gabrielle ý thức mình đang đói lả, nhưng không phải đói ăn thôi, mà còn khao khác một thứ gì khác nữa, dính dáng đến tiếng cười, tiếng nhạc và áo quần đẹp của mọi người. Tuy được nuôi dưỡng trong sự thanh đạm và cần kiệm, Elle bị lôi kéo bước vào một quán cà phê.

Cô ngồi xuống ghế và bạo dạn gọi một ly rượu khai vị. Nhưng khi người hầu bàn đem tờ thực đơn và Elle xem giá cả đã tăng lên để lợi dụng các đám người đông đảo, mặt cô tái mét. Giá một bữa ăn vọt lên tận mây xanh. Dầu đói bụng đến mấy, cô cũng không thể tiêu quá như thế trong số tiền ít ỏi dành dụm được. Cô gọi một miếng bánh xăng- uých kẹp lát dăm bông mỏng dính, món rẻ nhất trên tờ thực đơn và cố nén sự ham muốn nuốt hết trong một miếng, cô cắn từng miếng một, mỗi miếng một tí.

- Khi cô ăn xong, người hầu bàn hỏi có dụng ý:

- Gọi gì nữa không?

- Một ly cà phê phin - cô đáp, hy vọng ngồi nghỉ lâu thêm một chút để thân xác rã rời và tinh thần mệt nhọc của cô được nghỉ ngơi thêm một chút.

Cô nhâm nhi cà phê rất lâu, cố kéo dài và nhắm mắt để tận hưởng mùi vị của nó. Tiếng đàn vĩ cầm xoa dịu tâm hồn cô. Cô thư giãn thân mình trong chiếc ghế sắt cô ngồi.

Cô ngủ quên và bị người hầu bàn lay thức dậy.

- Đây là tiệm cà phê, không phải là khách sạn. Cô đi cho tôi nhờ.

- Nhưng tôi chưa uống hết cà phê - cô tức tối cãi lại.

- Vậy thì hãy nuốt lẹ và đi đi. Ở đây không muốn có loại người như cô, vào đây kêu thứ gì chỉ tốn vài quan để ngồi chờ rước khách.

- Rước khách! Sao anh dám! Tôi không phải là... - cô lắp bắp tự bảo vệ.

- Cứ nói đi, nói đi - người hầu bàn lay cái bàn của cô như rung cây cho trái chín rụng xuống - Tôi thấy rõ cô là hạng người gì và không muốn thấy cô ở đây...

Một giọng nói ở bàn bên cạnh xen vào, một giọng đàn ông dịu dàng tuy hơi có vẻ cố nén giận giữ:

- Tôi nghĩ rằng anh không nên nói như vậy với một người phụ nữ trẻ đàng hoàng.

Cả Elle và người hầu bàn quay qua ngay phía có giọng nói. Người hầu bàn tức khí vì có người can thiệp vào, đã định đáp lại việc gì mà ông xen vào... nhưng chợt nín khe khi thấy người thanh niên có mái tóc màu sẫm và cặp mắt màu xám nhạt đã nói lúc nãy. Anh ta rõ ràng là một vị khách không nên kiếm chuyện. Cái áo gió màu xanh nước biển cắt khéo vô cùng và cái quần nỉ xám, cùng nước da rám nắng, vàng óng của anh ta nói lên một cuộc sống thảnh thơi, đủ để cho biết anh ta giàu có. Nhưng còn có ở anh ta một vẻ mà với nhiều kinh nghiệm, người hầu bàn nhận ra ngay cái vẻ tự chủ tuyệt đối ấy chỉ có ở hạng người giàu sang tột đỉnh.

Người thanh niên nói thêm bằng giọng cương quyết, với một thái độ cho thấy anh ta quen được người khác vâng lời:

- Tôi nghĩ rằng anh phải xin lỗi cô ấy.

Người hầu bàn ngần ngừ, trong khi Elle cũng quan sát người bênh vực cô. Dầu không sành sõi, cô cũng nhận thức anh ta phải là người có học thức và từng trãi, vì anh ta nói khá thạo tiếng mẹ đẻ của cô, tuy với giọng như là người Anh hay Mỹ. Thật ra, giọng nói của anh nghe như trầm bỏng du dương... Elle nghe hơi quen quen.

Người hầu bàn nhún vai và quyết định. Cô gái là gái điếm thì đã sao. Cô ta đã bắt được mối, và sẽ ra khỏi đây sớm.

- Xin lỗi cô - anh ta nói và đi ngay qua bàn khác.

- Cám ơn ông - Elle e lệ nói khẽ.

- Không có chi.

Bây giờ cô sực nhớ ra, giọng nói du dương của anh ta làm cô nhớ đến Clark Gable đã có giọng ấy trong bộ phim Mỹ độc nhất cô đã từng xem, một bộ phim có phụ đề tiếng Pháp với cái tên "Cuốn theo chiều gió". Người thanh niên này ắt hẳn cũng ở vùng của nước Mỹ có những người giàu có nô lệ xưa kia. Cô nên nói gì để lưu sự chú ý của anh ta? Cô không nghĩ ra và lúng túng nhấp tách cà phê.

Cô ngẫng lên lại và thấy anh ta đã đứng dậy, bước qua đứng cạnh bàn cô. Do phản xạ, một bàn

tay của cô đưa lên vuốt mấy sợi tóc rối, trong khi trong lòng cô hối tiếc vô cùng, vì sáng nay đã sửa soạn hấp tấp, đã đi đường xa nên mặt mày luộm thuộm, áo dài nhàu nát.

- Ông muốn dùng cà phê với tôi không? - Cô hỏi và nghiêng đầu về phía chiếc ghế bên kia bàn, với dáng điệu xinh đẹp, như thể cô quen được giáo dục đàng hoàng suốt cuộc đời.

- Không, cám ơn cô - anh ta đáp.

Elle nhìn xuống, để giấu sự thất vọng. Cô đã thật tình quá chăng? Anh ta cũng coi cô như là một… chăng?

Tiếng anh ta cắt ngang ý nghĩ của cô:

- Tôi tin rằng chỗ này không xứng đáng với một người như cô.

Có tiếng mấy đồng hào lăn trên bàn và rồi Elle thấy bàn tay anh chìa ra với cô. Cô đặt bàn tay vào lòng bàn tay của anh và anh kéo cô đứng dậy.

Anh nói, trong khi cô nhìn anh như chóa mắt:

- Tôi tên là Edward Hyland, nhưng cô cứ gọi tôi là Duke. Tôi mong rằng cô không cho tôi là quá bạo… nhưng tôi sẽ hết sức vui lòng nếu cô để cho tôi mời ăn tối với tôi.

Cô gật đầu, không nói được, rồi cúi xuống lấy cái va li để dưới gầm bàn.

- Để tôi xách giùm cho - anh ta nói. Một tay xách va li, tay kia anh co lại và đưa lên về phía cô. Elle mất một giây mới nhận thức cô phải luồn tay cô vào cánh tay của anh. Cô làm vậy và hai người bắt đầu bước đi.

- Còn cô tên gì? - anh ta hỏi.

- Elle - cô đáp và ngượng ngịu vì đã thiếu phép lịch sự không tự giới thiệu.

- Elle - anh ta lặp lại có vẻ lạ lùng, vì trong tiếng Pháp chữ đó có nghĩa là nàng - Chỉ có thế thôi à?

Cô mỉm cười bối rối:

- Thật ra, là Gabrielle - cô ngừng lại một chút, vì chợt nảy ra một ý nghĩ. Nếu cô phải bỏ lại phía sau cuộc đời cũ, bỏ lại sự xấu hổ vì là con của môt người mẹ chửa hoang, thì lấy một tên mới cũng không hại gì, cái tên đáng lẽ là của cô xưa nay - Cô nói thêm: Gabrielle Sandeman.

Người thanh niên nghe nói, ngừng lại vòng tay cúi đầu:

- Cô Sademan, hân hạnh được gặp cô…

- Tôi mới là hân hạnh. Tôi thật may mắn được ông sẵn lòng cứu khỏi tay người hầu bàn dễ sợ ấy.

- Tôi rất sẵn lòng, Elle thân mến, đó là bổn phận của một người hào hoa phong nhã.

Anh ta mĩm cười và lại làm Elle nhớ đến Clark Gable, không Rhett Butler - và tim cô đập mạnh. Chuyện này đang xảy ra thật, hay cô còn đang ngủ quên trong tiệm cà phê? Vì nếu giấc mơ mà cô đến đây để kiếm tìm nhưng không thực hiện được, thì đây là một cái gì còn hay hơn.

Chương 2

Hãy ăn như một bà quý phái… cắn từng miếng nhỏ, Elle tự nhắc nhở trong khi ngó vào đĩa thức ăn để trước mặt, nhnữg con tôm càng chiên bơ có tỏi thơm phức, đậu Hà Lan và khoai tây chiên. Dầu đói bụng đến mấy, cô phải nhớ để ăn như một người đàn bà thượng lưu và để chàng thanh niên người Mỹ tên Duke tin rằng cô là một cô gái đàng hoàng, con nhà tử tế.

Cô vẫn sợ anh ta có thể tưởng cô là một gái điếm và dụ cô vào đây để lấy cô. Cho dù anh ta đã xét đúng con người của cô, là một cô gái nghèo, ở tỉnh lẻ, anh ta vẫn có thể bị thất vọng và thình lình đuổi cô ra khỏi nơi đẹp đẽ này.

Elle đã ngạc nhiên khi anh chàng thanh niên người Mỹ không dẫn cô đến một nhà hàng để thực hiện lời mời cô ăn tối, mà lại dẫn cô đi thẳng tới cuối bến tàu và dẫn cô bước lên một cầu tạm, bắc trên một trong những chiếc thuyền của tư nhân đậu ở bến. Trên sườn chiếc du thuyền dài 55 mét, sơn trắng có hàng chữ vàng HIGHLAND FLING. Sau khi lên thuyền, Elle được dẫn ra boong lộ thiên ở đuôi thuyền và chàng thanh niên ra lệnh cho mấy thủy thủ và người phục vụ xuất hiện ở đó. Một lát sau, dưới một mái hiên màu xanh lục, một cái bàn được bày ra, trải khăn bàn tốt, trên đó bày đĩa bằng sứ viền vàng, ly bằng pha lê lấp lánh và các ghế bọc da mềm được kéo đến. Rượu vang được rót ra ly, những đĩa pho mát, ba- tê và bánh mì được dọn lên và sau đó là bữa ăn tối.

Elle cố gắng hết sức để giữ cho cuộc trò chuyện không đứt đoạn trong suốt bữa ăn, bằng cách trả lời những câu hỏi về cô mà không tiết lộ nhiều về mình và hỏi những câu về chiếc du thuyền không có vẻ gì tọc mạch quá. Tuy nhiên, suốt buổi cô hơi sững sờ vì thấy mình ngồi giữa khung cảnh sang trọng này, với toàn cảnh Monaco hiện ra ngoài đuôi thuyền như một tấm bưu ảnh và trên bàn đầy những thức ăn ngon hơn bất cứ thứ gì cô đã từng ăn trong đời.

Cuối cùng, khi một khay bánh kem được dọn ra để tráng miệng, cô không còn cố nén được nữa. Tuy ở nhà người cậu tên Jacques, một nông phu đã thay mẹ cô nuôi cô sau khi bà chết, ít khi có bánh ngọt, xưa nay cô vẫn thèm ngọt. Cô cắn ngấu nghiến một cái bánh kem và khi kem chảy ròng ròng xuống cằm, cô chợt ý thức mình lộ tẩy và thấy Duke nhìn cô mỉm cười, như thể anh ta không bị lừa và cô làm bộ tỏ ra lịch sự.

Cô cầm khăn ăn lau cằm và đẩy các bánh còn lại ra xa.

- Cô ăn xong rồi à? Cô vừa ăn rất ngon lành kia mà…

- Nhiều quá…

Anh ta lại mỉm cười. Để tránh cặp mắt của anh quan sát, cô lục trong cái ví đan móc, lấy ra một gói thuốc điếu hiệu Gauloises nhầu nát. Cô vừa ngậm vào mồm một điếu, Duke đã rút ra hộp quẹt bằng vàng. Elle chồm tới châm điếu thuốc và hít một hơi với vẻ sành điệu, như cô đã học được của Simone Simone, Danielle Darrieux và nhiều ngôi sao màn bạc Pháp khác.

Anh ta bỗng ngồi chồm tới, cúi xuống trên bàn và hỏi:

- Bây giờ cô không được đánh trống lãng nữa. Tôi muốn biết nhiều hơn về cô, nhưng mỗi lần tôi hỏi, cô nói rất ít rồi đổi đề tài.

- Anh đã biết hết rồi đấy. Tôi ở một thị trấn nhỏ bên Pháp, anh chưa bao giờ nghe tên. Ở đó người ta chỉ trồng bắp cải, và uống rượu vang cho vui. Tôi mười chín tuổi và… tôi đến Monte Carlo để khiếm cha tôi.

Anh chậm rãi gật đầu.

- Tôi mong rằng ông ấy không phiền lòng vì tôi đã giữ cô ở đây trễ thế này.

- Không đâu. Ông ấy biết tôi có thể tự lo lấy mình. Còn anh? Tôi chắc anh đã băng qua đại dương trên chiếc du thuyền này để xem buổi hội của vua chúa ở đây. Nhưng tại sao anh lại ngồi một mình ở các tiệm cà phê và ăn tối với tôi. Một người như anh phải dự tất cả những buổi chiêu đãi mới phải.

Duke khoát tay về phía tòa cung điện trên mõm đá và nói:

- Cha tôi ở đằng ấy. Chiếc du thuyền này không phải của tôi, cô biết không. Nó là của ổng, của ổng hoàn toàn. Tôi chỉ được phép đi theo ông qua đây. Nhưng không phải tôi đến đây vì tôi thèm dính líu đến chuyện tào lao của vua chúa ấy.

Anh nói với giọng bực bội làm cô để ý, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra vui vẻ. Cô đáp:

- Ồ, nếu tôi có cơ hội thì tôi đi dự hết. Tôi chắc đám cưới sẽ là một quang cảnh tuyệt đẹp trên thế giới này.

Duke lắc đầu:

- Không phải thế đâu, thưa cô. Tôi dám nói quang cảnh đẹp nhất trên thế giới đang ở trước mặt tôi giờ đây.

Vừa lo lắng vừa hài lòng, vì câu tâng bốc của anh ta, cô ngó sững anh một giây, rồi đưa điếu thuốc lên miệng để che giấu đang đỏ mặt.

- Cô không nên hút những điếu Gauloises ấy, nặng và gắt lắm. Cô hãy hút thử thuốc này.

Duke đứng dậy đi đến bàn uống rượu cốc tai, lấy một gói thuốc mới trong cái hộp bằng pha lê. Anh ta xé gói thuốc ra và cô thấy đó là thuốc lá Mỹ, loại nhập khẩu đắt tiền. Cô dập tắt điếu thuốc của cô đang hút, trong khi Duke châm lửa vào một điếu thuốc mới trao cho cô.

Elle hít một hơi và thấy nhẹ hơn nhiều, hút không rát lưỡi.

- Thứ này có phải tốt hơn nhiều không? - Duke hỏi.

- Phải, cám ơn anh.

Elle thấy ngon hơn thật, tuy cô lấy làm lạ vì anh đã tỏ vẻ tự hào rất nhiều trong khi khuyên cô hút thuốc ấy. Cô hỏi:

- Cha anh là bạn bên cô dâu hay chú rễ?

- Không bên nào cả. Mẹ kế của tôi là Joanne là vai chính trong vụ này, nhờ bà chúng tôi được mời. Bà đã học chung ở trường kịch nghệ với Grace ở New York.

- Thế à? - Elle tròn xoe mắt.

- Phải, hai bà đã ở chung căn hộ trong một thời gian, vui nhộn lắm. Nếu cô nghe được những câu chuyện Joanne kể về Grace Kelly… Nếu ông hoàng Rainier mà nghe được, rất có thể ông đã nghĩ lại mà không đám cưới cô ta.

- Ồ!- Elle kêu lên sững sốt.

- Dĩ nhiên tất cả những chuyện đó xảy ra trước khi Grace được Hollywood để ý đến và mẹ kế tôi được H.D để ý đến, H.D là cha tôi. Nhưng từ đó đến nay hai bà vẫn liên lạc với nhau. Tôi nói riêng điều này với cô, bà Joanne thật sự giận lắm khi Grace không mời bà dự đám cưới - Duke cười khúc khích như thể sự thất vọng của bà mẹ kế làm anh ta khoái chí hơn gì hết.

- Còn mẹ ruột của anh, bà qua đời rồi à? - Elle dịu dàng hỏi.

Duke cười lớn, nhưng không vui.

- Không, tuy tôi dám chắc H.D mong muốn như vậy. Họ ly dị nhau khi tôi lên sáu. Tôi ở với mẹ, nhưng nghỉ hè thì đến ở với cha. Bà bảo rằng, để có lợi cho tôi, để bảo vệ quyền lợi của tôi. Bà muốn chắc chắn Pepper và Babe không dành hết quyền lợi của tôi.

- Pepper… Babe? Họ là ai thế?

- Con của H.D với Joanne. Em gái và em trai cùng cha khác mẹ với tôi.

- Hai cô cậu ấy cũng đến dự chiêu đãi à?

Duke mỉm cười với vẻ tự mãn:

- Không, chúng không có ở đây. Bà Joanne đã muốn đem chúng theo, nhưng cha tôi không chịu. Khi cha tôi ra lệnh thì không ai dám cãi.

Anh ta nhìn mông lung vào bóng tối trên đại dương bên ngoài. Qua một vài câu nói của anh, Elle cảm nhận được rằng dẫu đẹp trai, ăn mặc áo quần đẹp và gia đình giàu có, anh không sung sướng. Anh ta kể về cha và mẹ kế như thể họ không tốt với anh, không ưa anh.

Bằng một cử chỉ bốc đồng, cô với tay qua bàn, úp lên bàn tay của Duke để tỏ ra có thiện cảm và thông cảm với anh. Lạ thay, cô nghĩ thầm, người thanh niên Mỹ giống như một ông hoàng này bây giờ hình như rất yếu đuối và cũng cần được cứu vớt. Và nếu có một điều gì đó cô đã biết, đó là nỗi đau đớn khi ta thấy mình không thuộc vào nơi mình sống.

Anh day mắt lại nhìn cô. Bàn tay anh nắm lấy bàn tay cô và cô cảm thấy có sự cảm thông thật sự giữa hai người. Họ đang nói với nhau bằng ánh mắt. Anh ta đã tiết lộ một phần nỗi đau khổ với cô, nên cô nghĩ rằng anh có thể thông cảm với cô. Cô nói:

- Tôi đã nói dối với anh.

Anh mỉm cười dịu dàng và tay anh nắm chặt thêm tay cô.

- Tôi cũng đã nghĩ vậy.

Sững sốt, cô giật tay ra.

- Làm sao anh biết?

- Tôi đã không chắc một trăm phần trăm, nhưng cô đã nói như thể cô đã gặp cha cô, trong khi cô vẫn còn xách cái vali kè kè bên hông. Hai việc đó không phù hợp với nhau.

Cô chớp mắt một cái, rồi đưa hai tay lên mặt khóc nức nở. Bị lộ tẩy và bối rối, bây giờ cô ý thức rằng, ắt hẳn chàng thanh niên thấy cô đáng khi dễ và đáng thương hại, cũng như những người

ở quê cô đối với cô. Vậy mà cô đã bắt đầu tưởng tượng rằng sự màu nhiệm của buổi tối hôm nay sẽ có thể không bao giờ chấm dứt. Rõ điên chưa.

Duke dúi vào tay cô một cái khăn ăn.

- Thôi đi, Elle! Hãy lau nước mắt đi. Tôi có nói tôi lấy đó làm điều đâu. Cô đã không muốn tôi biết cô chỉ có một mình, tôi hiểu điều đó. Chắc cô đã sợ tôi có thể lợi dụng cô. Dù sao cô cũng đã trở lại nói sự thật với tôi…

Elle bỏ tay ra khỏi mặt và quan sát anh ta thật kỹ. Cô nghĩ bụng, anh ta nói thành thật. Anh ta không hấp tấp đuổi cô đi. Cô hỏi:

- Tại sao anh bênh vực tôi trong tiệm cà phê? Tại sao anh đã muốn đưa tôi đến đây?

- Bởi vì…ờ, bởi vì cô xinh đẹp và tôi đang ở một mình không có gì vui… và phần lớn bởi vì cô có vẻ cô đơn lạc lõng, cũng như tôi đã cảm thấy trong lòng.

Elle gật đầu. Cô có ý nghĩ bốc đồng muốn nói hết sự thật với Duke. Về tên cô, mẹ cô, người cha mà cô không hề thấy. Nhưng cô chưa kịp nói thì anh ta vui vẻ nói:

- Tôi thấy chúng ta nên vui lên. Để tôi đi lấy rượu sâm banh uống. Cũng như họ đang uống đằng kia.

Anh đứng dậy, khoát tay về phía cung điện và sòng bạc dưới những cửa sổ sáng choang ánh đèn.

Anh đi ra, cô còn lại một mình. Người hầu bàn phục vụ họ trong bữa ăn đã kín đáo rút lui.

Điếu thuốc cô để ở cái gạt tàn đã tắt ngúm. Elle tìm gói thuốc lá mà Duke đã mở, nhưng không thấy. Có lẽ anh đã bỏ vào túi. Cô đứng dậy đi đến cái hộp bằng pha lê. Trong đó có mấy gói thuốc, với nhãn hiệu khác nhau. Cô cầm lên một gói, hiệu Evergreen.

Cô đang lấy ra một điếu thì thấy có chữ "Hyland" in nhỏ bên cạnh gói thuốc. Lật gói thuốc lại để coi kỹ hơn, cô đọc hết cả câu: "Một sản phẩm tốt khác của công ty thuốc lá Hyland". Như vậy, đây là nguồn gốc sự giàu có của gia đình Duke Hyland. Vật thì quả thật anh ta rất giàu.

Anh ta trở lại boong sau với môt chai Dom Perignon và hai cái ly pha lê có chân. Anh khui chai rượu, rót vào hai cái ly và đưa cho cô một cái. Anh nâng cao ly của anh về phía tòa cung điện màu hồng của ông hoàng Rainier:

- Ta hãy uống mừng cặp vợ chồng hạnh phúc. Và mong rằng ông hoàng không bao giờ biết được về bà hoàng nhiều bằng mẹ kế của tôi.

Elle cười lớn và bắt chước anh nâng cốc, rồi cả hai cùng uống.

Tựa vào lan can của boong tàu với Duke đứng cạnh, Elle có cảm tưởng như cô cũng đã có một sứ mệnh đặc biệt như minh tinh điện ảnh nổi tiếng. Mới cách đây một thời gian ngắn, cô cũng như những người khác đang chen chúc ở bến tàu và bây giờ… cô đang ở đây, trên chiếc du thuyền sang trọng này, bên cạnh một chàng thanh niên đẹp trai và rất sang giàu. Phải chi sứ mệnh đã đưa cô đến đây chỉ cho cô biết làm cách nào để kéo dài giây phút nhiệm màu này.

Duke rót thêm sâm banh vào ly của cô, rồi lại nhìn về phía cung điện. Trước đó có nhạc từ cung điện vọng lại, nhưng bây giờ không còn nữa.

- Tôi chắc họ sắp kết thúc… H.D sắp về tới.

Cô để ý thấy Duke nói như với mình.

- Anh muốn tôi ra về không?

- Không - anh ta đáp, nhưng không nhìn cô.

Elle bối rối. Sau giây phút thân mật khi ngồi ở bàn ăn, rồi sau khi anh hăng hái chạy đi lấy rượu sâm banh để uống mừng, cô đã tưởng anh đang trở thành lãng mạn hơn. Cô đã bắt đầu tưởng tượng chuyện gì có thể xảy ra nếu anh ta tỏ ra như vậy… Nhưng anh bỗng hình như xa cách, yên lặng hơn trước rất nhiều và không còn tỏ ra tự tin như đối vời người hầu bàn ở tiệm cà phê, hay khi ra lệnh cho những người phục vụ trên du thuyền. Cô nghĩ thầm, ta có nên làm một động tác trước chăng? Nếu có cơ hội để khai thác thêm sự may mắn cô đã gặp anh ta, làm sao cô có thể bỏ qua?

Cô xích lại gần anh, đến khi thân mình cô dựa vào anh.

Bỗng nhiên sự nhiệm màu bị phá tan, từ cầu thang lên thuyền vẳng lên một tiếng đàn bà gắt gỏng:

- Tôi không muốn chuyện ấy xảy ra nữa, tôi cho ông hay. Làm xấu tôi trước mặt bạn bè của tôi, muốn nói gì là nói, có ai chịu được không! Nếu như ông không uống rượu mà say, thì H.D, tốt hơn ông nên ngậm thinh…

- Bà nói lộn rồi, Joanne. Tôi thấy hình như bà là người không giữ được khỏi say khi uống rượu. Vậy thì tại sao bà không đi ngủ cho nhả rượu và khi bà khỏe khoắn hơn, tôi sẽ mua cho bà một món quà thật đẹp.

- Phải rồi, tốt hơn là ông nên bù đắp lại những câu nói không ai chịu đựng được của ông. Bởi vì nếu ông không làm vậy, tôi có thể tìm được một cách để trả đũa ông…

- Ô kìa, Joanne. Bà nói chi những lời mà ngày mai bà sẽ hối tiếc.

Một lát sau, một người đàn bà tóc vàng uốn thật kiểu cọ, mặc một áo dài có gắn những hạt tròn và khoác một tấm choàng bằng lông chồn đi ngang qua Elle và Duke, đi bọc quanh boong tàu và khuất mất trong tiếng giày cao gót nện vang. Elle mở tròn xoe mắt, đối với cô, người đàn bà ấy giống như một bà hoàng hậu, ở cổ và hai cánh tay bà đeo những chuỗi hạt xoàn và ngọc bích mà Elle chưa từng thấy ai đeo nhiều như vậy. Duke nói:

- Đó là mẹ kế của tôi. Cô phải tha lỗi cho bà, vì khi bà ta đã uống một vài ly, thì bà có xu hướng quên đi phép lịch sự, chẳng chào hỏi ai hết.

- Bà ấy rất đẹp - Elle nói.

- Nếu cô thích kiểu người như thế. Cá nhân tôi luôn luôn thấy bà hơi… tầm thường.

Elle khó tin rằng có người đàn ông nào lại không bị thu hút bởi một người đàn bà đẹp và lịch sự như thế, nhưng cô chưa kịp cãi lại thì một người đàn ông cao lớn giống Duke lạ lùng, xuất hiện. Tóc ông hoa râm, nước da dày dạn của người chơi thể thao nhiều, đôi mắt màu thép. Ông mặc bộ đồ dạ phục màu đen, áo sơ mi có nút gài cổ tay bằng hạt xoàn lấp lánh, một cách thoải mái như người khác mặc quần jeans, ông đi qua boong tàu như cả thế giới là của ông.

Thấy hai người, ông nói giọng vui vẻ nhưng kẻ cả:

- Ủa, ba không biết con có khách, Edward.

Elle thấy Duke như có vẻ co rút lại, anh ta nói lẩm bẩm nghe như một đứa trẻ:

- Có nhiều cái ba không biết.

- Phải, Edward. Ba chắc chắn là có. Sao, con không giới thiệu cô bạn xinh đẹp của con với ba à?

Duke cau mặt với ông, nhưng rồi anh ta giới thiệu.

H.D Hyland nói:

- Ồ, cô Sandeman. Tôi hy vọng con trai tôi tiếp đãi cô đàng hoàng.

Elle mất vài giây mới trả lời được. Cha của Duke hấp dẫn người khác bằng sự có mặt của ông và hai mắt ông cứ xoáy vào mặt cô, sáng rực như hai nút hạt xoàn ở cổ tay áo ông, làm cô cảm thấy ấm áp lạ thường.

- Dạ có. Tôi đã ăn tối và uống rượu sâm banh…

- Tiếc rằng tôi không biết Edward có một người bạn như cô. Nếu biết, tôi đã có thể sắp xếp để có thêm hai thiệp mời dự buổi dạ hội. Người trẻ đẹp như cô lẽ ra phải tận hưởng cuộc vui, mặc áo dài dạ hội và khiêu vũ…

Nghe ông nói, Elle bị lôi cuốn vào cảnh tưởng tượng. Cô đã nghĩ rằng bữa ăn tối trên chiếc du thuyền riêng là sang trọng tột đỉnh. Nhưng so với quay van- xơ với một áo dài dạ hội trên người, thì thật không thấm vào đâu. H.D nói tiếp:

- Nhưng vì Edward đã nói với tôi là không thích dự, nên tôi chắc cô cũng không muốn.

Elle nhìn Duke, như thể anh ta là một người đến từ hành tinh khác và rồi nhìn cha anh như thể ông là một vị thần từ trên trời xuống. Cô e lệ nói:

- Nhưng tôi rất thích. Ông kể cho tôi nghe được không? Ông có thể kể lại tối nay như thế nào, được không?

- Làm sao tôi có thể từ chối một lời yêu cầu dễ thương như vậy được!

Và trong khi cô lắng nghe say sưa, ông kể lại những mục trong ngày hôm ấy. Bữa ăn trưa tại cung điện, trong đó những người được giới thiệu với gia đình Kelly và tất cả các bạn bè của họ được giới thiệu với gia đình Grimaldi của xứ Monaco. Tiếp theo là một bữa tiệc trà riêng do Grace đãi các bạn bè riêng của bà ta và buổi dạ vũ tối nay với một ngàn tân khách quay cuồng trong phòng khiêu vũ rộng mênh mông của cung điện.

Elle năn nỉ:

- Bà ta mặc đồ gì, ông Hyland? Ông có thể tả lại tất cả được không?

- Nếu cô gọi tôi là H.D thì tôi mới kể. Và nói ngay tôi cũng không kể được nhiều cho cô nghe… Bà ta mặc một cái áo màu hồng hay màu mỡ gà gì đó. Trên áo có cả vải ren và một loại hạt tròn gì đó. Tôi rất tiếc không biết nhiều cô ạ, nhưng trong vấn đề thời trang, tôi chỉ biết trả các hóa đơn. Và dĩ nhiên tôi cũng biết thưởng thức sắc đẹp của người đàn bà mặc những đồ thời trang ấy.

- Còn ngày mai ông đi đâu?

- Ngày mai sẽ có lễ cưới dân sự ở cung điện và một buổi tiếp tân trong sân của cung điện…

Elle thở dài, vặn hai tay vào nhau:

- Tuyệt vời quá! Tôi chắc luôn luôn có hàng chục người nhiếp ảnh.

- Phải, hàng trăm - ông nói.

- Ước chi tôi có thể có mặt ở đó. Xin ông nói thêm về…

Duke sa sầm nét mặt, cắt ngang:

- Cô nghe chừng đó đủ rồi. Quá đủ rồi.

- Ta không nói với con, Edward. Ta đang trả lời những câu hỏi của Gabrielle. Con quá mệt nên không cư xử được một cách lịch sự. Ta chắc rằng cô ấy sẽ thông cảm.

Duke nhìn trừng trừng vào cha, rồi nhìn lại Elle. Anh ta không nói gì, nhưng hình như lặng lẽ bảo cô: hãy đứng về phe tôi.

Tuy Elle nhận biết sự cầu khẩn ấy, cô vẫn không thể ngoảnh mặt đi với cha anh. Nếu lúc đầu Duke đã có vẻ như một hoàng tử, thì H.D Hyland là một ông vua, lịch sự, tự tin và sành điệu và rõ ràng là chủ nhân của không những chiếc du thuyền này mà còn của tất cả các cái đi kèm theo nó. Cô đứng sững trong im lặng. Sau một phút, Duke quay gót bước đi, vấp vào một cái ghế, xuýt nữa té, nhưng lấy lại được thăng bằng. Anh ta lúng túng và đỏ mặt, liếc nhìn Elle một lần nữa, rồi vội vã rời khỏi boong tàu.

H.D cười lớn và nói:

- Cô và tôi hình như chung cảnh ngộ tối nay, có vẻ như không được người ta ưa chuộng lắm.

Ông cầm chai rượu sâm banh lên, mời cô uống thêm và tuy Elle bắt đầu thấy ngà ngà, cô gật đầu đồng ý. Cô không muốn bị đuổi đi như một đứa trẻ bởi người đàn ông sành điệu này, như ông đã đuổi khéo cậu con trai ruột của ông.

Ông rót đầy ly của cô và trong khi rót, đụng vào các ngón tay cô, chỉ thoáng qua thôi, nhưng báo hiệu còn nữa. Ông kể tiếp một lúc nữa những gì ông đã thấy từ khi đến Monaco, rồi nói:

Nói về Grace và Rainier như thế đủ rồi. Bây giờ cô hãy nói về cô cho tôi nghe, Gabrielle. Gia đình cô ở Monaco, phải không?

- Tôi không có gia đình - cô đáp.

Người bà con của cô không đáng kể, cô nghĩ, còn Ralph Sandeman, nếu không có ở Monaco thì có lẽ ông cũng đã chết rồi cũng nên.

- Ồ, tôi rất tiếc - H.D nói và Elle có thể tin rằng ông nói thật tình.

Ông có vẻ chờ cô nói thêm và cô cũng tự lấy làm lạ khi cô kể lại cho ông nghe câu chuyện của đời cô mà trước đó đáng lẽ cô đã kể cho Duke nghe, nếu anh ta không bất thần bỏ đi để lấy rượu sâm banh. Cô không kể hết toàn bộ, không kể những phần xấu xa, mà chỉ kể những phần

làm cho cô tự hào. Cô kể về mẹ cô là Monique Veraix, một vận động viên của một làng nhỏ, đã tỏ ra có tài về nhảy xuống nước, nên đã được đem về thành phố huấn luyện và cuối cùng trở thành nữ động viên nhảy xuống nước đẹp nhất của toàn thể nước Pháp; đã đạt huy chương bạc Thế vận hội năm 1936 tại Munich. Cô cũng kể về nhiếp ảnh viên người Mỹ, đã chụp nhiều bức hình của mẹ cô, những bức hình đẹp, làm cho ông tò mò muốn biết thêm, nên đã tìm gặp lại người trong những bức ảnh. Ông đã phải lòng bà và họ đã đi du lịch với nhau qua các thủ đô của Châu Âu trong mấy tuần lễ đầy thơ mộng. Cô nói:

- Họ yêu nhau thực sự, nhưng rồi…

Cô lạc giọng, rồi nấc lên một tiếng cắt đứt câu chuyện đang kể.

H.D dịu dàng nhắc cô:

- Chuyện gì đã xảy ra, một chuyện gì mạnh hơn tình yêu, có lẽ vậy chăng?

Elle gật đầu:

- Chiến tranh, nội chiến… ở Tây Ban Nha. Cha tôi được tờ báo Mỹ của ông gởi đến đấy để chụp hình.

Cô ngừng lại một chút, tự hỏi nên kể tiếp theo lối nào. Đôi khi cô bảo rằng mẹ cô đã làm đám cưới trước khi Ralph Sandeman bị giết trong cuộc nội chiến. Mẹ cô cũng đã kể như vậy khi mới về quê nhà ở Bizerque, tuy sau đó đã không được người ta tin, vì không xuất trình được giấy tờ khi làm lễ rửa tội cho Elle. Elle quyết định nói qua loa về điểm đó, nhưng cũng không nói dối, vì sợ nếu biết cô nói dối, H.D chắc chắn sẽ không muốn dính líu với cô nữa.

- Dĩ nhiên mẹ tôi đã nghĩ rằng ông sẽ trở lại với bà và bà về nhà của bà ở Provevce để chờ. Nhưng ông đã không bao giờ trở lại. Và ông không bao giờ biết là ông có một đứa con gái.

Đến đây nước mắt chảy ròng ròng xuống má của Elle.

H.D lắc đầu nói:

- Tôi nghiệp cô bé của tôi - ông rút khăn tay chậm nước mắt cho Elle.

Vẻ thiện cảm lộ trong đôi mắt màu xám của ông và giọng nói dịu dàng của ông, cho Elle biết cô đã làm đúng khi kể chuyện theo lối đó. Tốt hơn là kể lại Monique đã xấu hổ như thế nào khi mới sinh cô ra, phải rời bỏ Paris để trở về làng quê mới đủ sống. Cô tự hào nói tiếp:

- Sau đó, trong cuộc thế chiến, mẹ tôi gia nhập phe kháng chiến. Bà đã tỏ ra rất can đảm và rất mạo hiểm vì tổ quốc.

- Theo lời cô kể thì bà ta là một người rất đặc biệt - H.D nói:

- Bà ấy là một trong những nữ anh hùng vĩ đại nhất của họ, nhưng rồi bà đã bị cơ quan mật vụ Đức bắt được và hành quyết.

H.D quàng tay quanh vai cô, nhưng không nói gì hết trước tấn bi kịch của Monique.

Elle nói tiếp:

- Tôi được một người bà con nuôi dưỡng, nhưng hoàn cảnh rất khó khăn, ở Pháp sau chiến tranh còn khó khăn hơn.

Cô không nói rằng trong chiến tranh, mọi người đều đoàn kết chống kẻ thù chung là người Đức, nhưng sau đó khi dân làng đã thoát khỏi sự thiếu thốn và đói kém, họ trở lại hẹp hòi và có thành kiến như cũ và thời thơ ấu còn lại của cô đã là một địa ngục trên trần gian này.

Hai người ngồi yên lặng trong một lúc và Elle tin rằng cô có thể thực sự cảm thấy H.D thông cảm với cô… và thậm chí có lẽ còn một thứ gì khác nữa.

Từ bên kia mặt nước, có một điệu nhạc luân vũ vẳng lại một cách yếu ớt. H.D đứng dậy, nghiêng đầu và chìa hai tay ra. Cử chỉ lịch sự ấy làm Elle lại trào nước mắt, trong khi cô bước vào vòng tay ông. Ông khiêu vũ rất giỏi. Khi còn ở làng, Elle đã tránh né đám con trai thô lỗ và thường khiêu vũ một mình theo nhạc ở radio, và tưởng tượng mình đang nhảy với những người trong mơ, nhưng nhảy với H.D Hyland thì hay hơn nhiều. Bàn tay của ông đặt ở eo lưng cô rất dịu dàng khi ông đưa cô đi và những bước nhảy của ông rất đẹp, rất từ tốn. Cô nghĩ thầm trong khi họ lướt qua trên boong chiếc du thuyền. Thật lạ lùng, một người đàn ông bảnh trai và khác thường như vậy lại có một người vợ hay gây gỗ và một cậu con trai chống đối một cách trẻ con đến như vậy.

Khi tiếng nhạc chấm dứt, H.D dang thẳng hai tay giữ cô và ngắm khuôn mặt cô dưới ánh trăng. Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nước vỗ vào mạn thuyền. Ông vuốt ngón tay lên má và môi cô. Sự đụng chạm của ông khơi dậy sự khao khát chưa hề được thỏa mãn nơi cô, khao khát được biết sự yêu thương và săn sóc mà cô đã thiếu từ khi mẹ cô qua đời. Khi ông nắm chặt cánh tay cô và kéo cô đi, cô chỉ do dự một chút rồi đi theo ông.

Chỉ đi vài bước, cô đã vào một căn phòng cạnh boong tàu, một phòng khách dài, bày biện sang trọng, chỉ có một ngọn đèn sáng mờ mờ ở đầu kia. Ông ôm cô lại vào vòng tay và kéo cô vào thật sát, hôn cô thật lâu, thật dịu dàng. Cô ngửi thấy mùi thuốc lá thơm thoang thoảng… rồi mùi hương của quyền lực và sự giàu có, mùi hương dễ chịu nhất trên đời. Hai bàn tay mạnh khỏe và chắc nịch của ông vuốt ve cô và tuy không có kinh nghiệm, cô biết ông sành sõi trong sự vuốt ve đàn bà.

Ngây ngất vì rượu sâm banh, vì được một người đàn ông khác thường thèm muốn, cô không cưỡng lại khi ông bắt đầu cởi nút áo của cô một cách thận trọng, như thể áo của cô là cái áo dài đẹp nhất của hiệu Chanel, chứ không phải chỉ là một áo dài bằng vải quê mùa. Cách ông xoa lên cổ, lên hai vú đầy đặn và tròn trịa của cô dưới cái yếm mỏng gần như kính cẩn, cô nghĩ vậy. Khi ông thủ thỉ bên tai cô những lời tình tứ, cô nghe như những câu thần chú làm cô bị mê hoặc. Cô để ông đẩy đến một cái đi- văng bọc lụa và nằm xuống không chống cự. Khi ông kéo hai chân cô dang ra, thoạt tiên Elle phản ứng bằng cách liếc nhìn với vẻ hoảng sợ trước tiên vào cánh cửa và sau đó vào bóng đèn.

Ông thì thầm:

- Không ai quấy rầy chúng ta đâu. Em đừng lo… để tôi yêu em.

Yêu em! Cô lại thư giãn và để cho ông sờ nơi chưa người đàn ông nào sờ đến trước đó.

Ông kiên nhẫn thăm dò khắp nơi những chỗ kín của cô, hễ thấy cô thích thì lặp lại và không thích thì thôi. Cô thở gấp và có cảm giác mỗi lúc càng căng đầy và phập phồng cho đến khi có cảm giác như bị cuốn phăng đi.

Cô đau nhói khi ông vào trong cô, trong khi cô cho ông cái đời con gái chỉ cho một lần. Cô kêu lên một tiếng nho nhỏ, ông gắn miệng ông lên miệng cô và hai thân hình gắn vào nhau trong lúc lên đến tột đỉnh của khoái lạc.

Một phút sau, những ý nghĩ lo lắng bắt đầu dồn dập nổi lên trong đầu óc cô. Chuyện gì sẽ xảy ra bây giờ? Nhưng ông điềm tĩnh nói:

- Em hãy ở lại với tôi, Gabrielle. Lần tới tôi sẽ làm tốt hơn. Tôi sẽ làm mọi chuyện tốt hơn với em.

Đó là câu trả lời cho mọi nguyện cầu, cô nghĩ bụng. Cô ôm chặt ông hơn và nói:

- Dạ, em sẽ ở lại. Cám ơn ông.

Ông cười xòa:

- Em không phải cám ơn tôi. Tôi muốn em được sung sướng. Em hãy ước một điều.

- Em có nhiều điều ước.

- Hãy chọn một điều ước, cho lúc này thôi…

Cô nghĩ thật nhanh điểm lại tất cả các điều cô đã ước muốn nhất. Một cuộc đời sang trọng và dễ chịu. Những món ăn ngon và mặc đẹp. Luôn luôn nhiều tiền. Và có tình yêu đầy đủ để xóa bỏ vị chua xót của thực tại mà cô đã biết. Thế nhưng cô không dám nói ra những ước mong quá lớn ấy. Cuối cùng cô nói:

- Em ước… em ước đi dự đám cưới ngày mai.

Cô ngước nhìn ông chờ đợi, như một đứa bé, không dám tin thật sự nhưng vẫn hy vọng.

- Vậy thì em sẽ đi dự - ông nói, như không gì đơn giản bằng.

- Thật à? Ông sẽ là được việc đó à?

Cô thì thầm với vẻ ngạc nhiên, hai mắt long lanh vì kích thích.

- Bao giờ em biết tôi rõ hơn, Elle, em sẽ không còn chút nghi ngờ rằng tôi làm được bất cứ điều gì tôi nói tôi sẽ làm. Em muốn ở lại với tôi và biết tất cả các điều tôi làm, được không?

Lần đầu tiên, cô cảm thấy vừa thèm muốn vừa lo sợ. Tuy cô không dị đoan như dân quê ở làng cô, cô nhớ lại những chuyện họ kể về quỹ Xa- tăng, sẵn sàng hứa bất cứ điều gì để mua chuộc linh hồn của người ta. Có thể H.D là quỹ Xa- tăng không?

Ông nói tiếp:

- Em không bắt buộc phải làm vậy, dĩ nhiên. Nhưng hai ngày nữa du thuyền sẽ ra đi, ngay sau đám cưới, đi đến các hải đảo của Hy Lạp. Sẽ có nắng đẹp, biển trong và nhiều thứ đẹp để xem. Em không muốn đi chơi sao?

Cô không cưỡng lại được, nói liền:

- Dạ có… nhưng làm sao đi được?

Cô kịp nhớ ra bà vợ của H.D Hyland sẽ đi với họ.

- Dễ ợt. Em là bạn của con trai tôi… và với tư cách đó, em là khách rất được quý trọng.

Một người bạn của Duke. Bây giờ cô hiểu. Ông muốn nói phải kín đáo… Cái đó là sở trường của người Pháp, phải không? Thế nhưng nghe nhắc đến Duke và nhớ lại lòng tốt của anh ta trong tiệm cà phê, làm lương tâm cô cắn rứt. Anh ta đã đưa cô lên du thuyền… đã mở cửa cho cô bước vào thế giới này.

Nhưng việc này quan hệ đến cuộc đời của cô. Ngày hôm nay như có một phép lạ xảy ra, đem lại cho cô cơ hội xóa bỏ sự xấu hổ của Monique và bước vào cõi thiên đàng của người giàu có. Bao giờ có lại cơ hội như thế này? Đem cân với tất cả việc đó, cảm nghĩ của Duke chỉ là một trở ngại nhỏ có thể vượt qua. Có lẽ một ngày nào đó hai người có thể là bạn, cô lý luận như vậy, nhưng dầu sao, cô không thể từ bỏ sự thực hiện các giấc mơ của cô, chỉ vì một chàng trai được cưng chiều bị chạm tự ái. Cô nói:

- Dạ, em muốn đi với ông. Em muốn thế hơn tất cả mọi thứ…

- Vậy là xong. Bây giờ thì cô em thân yêu, em nên ngủ vài giờ cho lại sức.

Họ nhanh chóng mặc lại quần áo, rồi H.D dẫn cô bước xuống mấy bậc cấp, đến cái boong bên dưới. Ông nói khẽ:

- Đây là ca- bin của tôi và bà Hyland ngủ trong kia. Duke ở cái cuối hành lang. Em ở cái ca- bin giữa vậy…

Ông mở cửa ra. Elle nín thở khi thấy đồ đạc bày biện trong phòng, cái giường phủ tấm lông thú, cái màn bằng lụa ở các cửa sổ tròn và mấy bình hoa tươi. Cô thì thầm: "Đẹp tuyệt!"

- Em hãy thoải mái, Elle. Nếu cần gì, cứ bấm chuông - ông chỉ vào nút chuông điện ở bên phải giường ngủ - Chúc em có những giấc mộng đẹp.

Ông hôn lên môi cô và ra ngoài.

Như một đứa trẻ ở trong một tiệm bán đồ chơi, Elle chạy quanh ca- bin bây giờ là của cô, sờ vào mỗi đồ đạc, như để tin rằng không phải cô đang nằm mơ. Cô nhún nhảy trên những tấm nệm. Êm quá sá! Và dưới tấm phủ giường dày bằng lông thú, những tấm drap bằng vải tốt nhất có thêu huy hiệu Hyland. Khác xa những tấm vải thô cô đã ngủ trên đó cả đời.

Cô cởi đồ và móc trong tủ áo, trông nó nghèo nàn bên cạnh cái áo choàng bằng lụa cũng thêu huy hiệu Hyland. Cô tin chắc sẽ không ngủ được vì quá kích thích, nhưng một lúc sau, gối đầu lên cái gối nhồi lông chim sang trọng, cô ngủ quên rất chóng.

Tiếng gõ cửa nhè nhẹ làm cô thức giấc và mùi cà phê ngào ngạt xông vào. Cô nói:

- Vào đi.

Một người phục vụ bước vào phòng, tay bưng một khay bằng bạc, trên đó là những đồ sứ trắng có chữ đầu tên. Anh ta để khay trên bàn ngủ, vẻ mặt lễ phép và không lộ ra gì cả. Công việc của anh ta là phục vụ. Anh ta lễ phép hỏi:

- Thưa cô, cần gì nữa không ạ?

Elle nhìn vào khay, nước miếng đã chảy ra khi thấy những trái dâu trái mùa to tướng, một đĩa bánh sừng trâu thơm ngát và tách cà phê sữa bốc hơi. Cô đáp:

- Không, cám ơn.

Và khi cửa đóng lại, cô bẻ một miếng bánh, bắt đầu đút vào miệng.

Một lúc sau, lại có tiếng gõ cửa. Lần này, hai người phục vụ vào, xách nhiều bao và gói. Một người giải thích:

- Ông Hyland ra lệnh mang những thứ này đến cho cô.

Cô nhìn sững hai người đứng ở ngưỡng cửa chờ cô biết muốn gì, nhưng cô không nói được. Cuối cùng, một người lên tiếng:

- Thưa cô, cho phép chúng tôi xếp những thứ này vào tủ, được không ạ?

- Được, tất nhiên - cô đáp, làm ra vẻ bình tĩnh.

Và khi nhìn hết cái áo dài lộng lẫy này đến cái khác được móc vào trong tủ áo và những đôi giày đủ kiểu lấy ra từ những hộp, cùng các túi xách, ví da, dây nịt, bộ đồ tắm và quần áo thể thao, nước mắt trào lên mi Elle. Cả đời cô chưa gặp ai đối xử với cô tốt và kính trọng cô như vậy.

Sau khi người phục vụ ra ngoài, Elle nhảy ra khỏi giường, khỏa thân và chạy đến tủ áo. Cô lật qua lật lại các áo dài, không biết nên chọn cái nào để mặc trong ngày trọng đại hôm nay. Cái bằng vải phin màu da trời? Hay cái bằng lụa màu xanh lục? Đầu óc cô quay cuồng về bao nhiêu cách ăn mặc có thể chọn và khâm phục H.D Hyland đã làm được bao nhiêu việc trong khi mọi người còn ngủ. Cuối cùng, cô chọn chiếc áo dài bằng vải organza màu hồng, cùng cái áo vét cân xứng có thêu những bông hoa nhỏ.

Cô đi tắm và đứng thật lâu dưới vòi nước, tận hưởng nước nóng hình như chảy hoài không hết. Tắm xong, cô soạn ra các món đồ dùng để rửa ráy và những mỹ phẩm để trang điểm nhiều vô kể. Cô chải tóc, rồi chọn cái ruy băng màu hồng, gắn lên mái tóc. Cô mặc cái áo dài mới vào và đi một đôi giày thấp cùng màu.

Nhìn vào tấm gương soi trong ca bin, cô thấy một phụ nữ trẻ đẹp gần như không nhận ra, hoàn toàn là một cô gái thượng lưu.

Khi lên boong chính, cô thấy bàn ăn đã dọn ra. H.D đang ăn bánh mì nướng với trứng, trong khi Duke mắt đỏ hoe và giống như còn bị rượu hôm trước hành, chỉ có một tách cà phê đen trước mặt. Trước khi Duke đứng dậy để chào Elle, Duke ngồi lì trên ghế cho đến khi cha anh hích tay anh bắt anh đứng dậy.

Vì quá phấn khởi, Elle đã không nhận thức được cô thấy lúng túng như thế nào khi có mặt Duke, cô không tránh được ánh mắt bị chạm tự ái và tức giận của anh ta. Chỉ có H.D có vẻ như hoàn toàn thoải mái, ngay sau khi Joanne Hyland ra ngồi chung vào bàn.

Ông nói:

- Đây là bạn thân của Edward, tên là Gabrielle. Tối hôm qua hai người chưa được giới thiệu với nhau. Cô ấy sẽ đi cùng chúng ta dự đám cưới… và trong cuộc du ngoạn các hải đảo sau đó.

Joanne quay qua phía Elle với vẻ mặt lạnh nhạt, liếc nhìn y phục của cô trước, rồi mới nhìn kỹ mặt cô. Cuối cùng, bà mới cất tiếng chào, rồi quay sang chú ý vào đĩa thức ăn sáng.

Duke hết nhìn người này đến người kia, rồi nốc hết tách cà phê và bỏ ra ngoài, Joanne ngó theo anh ta, rồi hỏi:

- Cô không muốn đi với bạn cô à, Gabrielle?

Elle không biết trả lời như thế nào. Nhưng H.D đã trả lời giúp cô:

- Tôi không thấy lý do gì để cô ấy không ăn xong điểm tâm chỉ vì Edward không đói bụng.

Elle thấy Joanne nhếch mép mỉm cười, tuy bà không thèm ngẩng đầu lên khỏi đĩa trái dâu.

Họ tiếp tục ăn trong im lặng. Thỉnh thoảng, Elle bắt gặp Joanne nhìn cô dò xét, nhưng vẻ mặt của bà không ác cảm, chỉ tò mò. Elle có cảm tưởng mình đã lọt qua sự kiểm tra, nhưng đoán rằng dẫu không qua lọt, H.D thế nào cũng có cách lo liệu cho yên. Ông là người cầm chịch trong gia đình kỳ lạ này, như một ông vua. Và vua chúa đứng trên các luật lệ ràng buộc các thần dân của họ.

Cô nhìn ông để chờ ông ra hiệu gì không, nhưng ông tiếp tục ăn điểm tâm, nói chuyện với cô một cách lễ độ như cô thật sự là "bạn rất thân" của Duke.

Khi họ sắp đi, ông đi sát vào cô và nói khẽ vào tai cô:

- Tối nay. Tối nay sẽ gặp em trễ.

° ° °

Sáng ngày mười chín tháng tư, Elle đi lên các bậc cấp trải thảm của Vương cung Thành đường St. Nicholas, giữa hai hàng người hầu và lính dàn chào với lưỡi lê tuốt trần. H.D và Joanne đi trước cô mấy bước; Duke đi bên cạnh cô, môi mím chặt.

Sáu trăm quan khách đi qua cửa nhà thờ bằng đá trắng, chọn lựa trong hàng các vua chúa, kể cả hoàng thân Aga Khan, vua Farouch đã bị truất phế của Ai Cập và Ava Gardner, Aristotle Onassis, Gloria Swanson.

Elle công khai ngó sững vào những gương mặt cô chỉ biết qua các tạp chí và phim ảnh và cũng ý thức nhiều người ngó sững lại cô. Cảm tưởng thật thích thú khi mình trở thành đối tượng để người ta tò mò, vì cô đi chung trong một nhóm người cao quý như vậy, gia đình của một vị triệu phú người Mỹ quan trọng.

Trong nhà thờ đầy hoa. Bàn thờ phủ đầy hoa huệ, hoa lys, giữa các cây nến và các chân đèn trong những giỏ hoa trắng thếp vàng.

Sau khi cô và Duke ngồi, cô thử nói chuyện khẽ với anh ta, nhưng anh ta chỉ ngó cô, mặt phừng phừng sắc giận. Cô tự hỏi, anh ta biết không, anh ta có biết rằng cô và H.D đã trở thành tình nhân của nhau không? Hay là anh ta giận cô đã bị cha anh ta gây ấn tượng mạnh một cách rõ ràng?

Cô sẽ làm cho anh ta tha thứ cô, Elle tự trấn an, vì không muốn có những đám mây đen nào làm vấn đục ngày tuyệt vời nhất này.

Giữa sự im lặng tôn kính và trong khi ba mươi tám triệu người đang theo dõi trên màn ảnh truyền hình, Grace từ cung điện đi ra, tay vịn vào cánh tay của thân phụ là Jack Kelly. Nàng là hiện thân của sự xinh đẹp, mặc cái áo cưới bằng đen tăng cổ một trăm năm, mua lại của một viện bảo tàng, hai mươi thước lãnh, chín mươi thước lưới bằng lụa. Trên tấm mạng che khuôn mặt xinh đẹp của nàng, có đính hàng ngàn viên ngọc trai nhỏ xíu.

Theo sau Grace khi vào nhà thờ, có bốn cô bé gái, hai cậu đồng tử, cô phụ dâu và sáu cô phụ tá đều mặc đồ lụa organza màu vàng. Nàng dừng lại trước bàn thờ và một lát sau, một hồi kèn

đồng báo hiệu ông hoàng Rainier đến, trong bộ quân phục huy hoàng do Ngài vẽ kiểu lấy, mang cầu vai vàng chóe và những huy chương nói lên lịch sử đầy vinh quang của Monaco. Lễ cưới tự nó đơn giản, theo một nghi thức có từ ngàn xưa, cũng giống như những lễ cưới Elle đã thấy ở làng quê của cô, kể cả những lỗi lầm. Cô mỉm cười khi cậu bé sáu tuổi bưng hai chiếc nhẫn cưới đến bàn thờ, đánh rơi một chiếc xuống sàn. Và khi Rainier đeo nhẫn cưới vào ngón tay cô dâu một cách khó khăn.

Lễ nhà thờ chấm dứt sau một giờ. Sau khi được ban phép lành lần chót, đôi vợ chồng hoàng gia quỳ trước bàn thờ, rồi đứng dậy quay lui về phía cử tọa, đi ra khỏi nhà thờ một cách thoải mái và tươi cười. Sau đó, họ lên chiếc xe Rolls - Royce đang chờ.

Họ ngồi xe đi qua các phố Monaco, họ cầm tay nhau và khi đến một nhà thờ nhỏ bé sơn màu hồng đào gần hải cảng - nơi thờ thánh Dévote đồng trinh, người đã du nhập Thiên Chúa Giáo và Monaco - Grace dâng bó hoa của cô dâu cho nhà thờ. Rồi cuối cùng, đã đến lúc ăn mừng, tiệc tùng còn tưng bừng hơn hôm trước. Đối với người dân Monaco, lễ cưới dân sự chỉ là một thủ tục; hôn lễ sẽ không có giá trị thật sự nếu không làm ở nhà thờ.

Elle cố nhớ từng chi tiết tuyệt vời của buổi lễ tiếp tân trong sân cung điện, nào dàn nhạc, nào hoa, nào bữa tiệc trứng cá hồi và rượu sâm banh, cá hồng hun khói, tôm hùm, đủ mọi cao lương mỹ vị. Ổ bánh cưới thật huy hoàng, cao năm tầng và khi ông hoàng Rainier cắt bánh lần đầu bằng thanh kiếm của ông, Elle tưởng tượng mình một ngày nào đó cũng đứng tự hào và xinh đẹp như Grace bây giờ đang đứng bên cạnh chú rễ. Nhưng cô làm lễ cưới với ai được? Lần đầu tiên, cô ý thức con đường sẽ còn nhiều chông gai trước khi H.D rảnh rang để cưới cô.

Thế nhưng ông đã một lần đổi vợ…

Liền sau khi bánh cưới dọn lên và ăn hết, đến lượt nâng ly uống mừng đã xong, tất cả khách quan rời chỗ tiếp tân để đến vận động trường quốc gia xem một trận đấu bóng tròn. Grace và Rainier thay áo quần và ra đi trên chiếc du thuyền Deo Junente II, vẫy tay chào công chúng khi thuyền ra khỏi hải cảng, trong khi hai quả hỏa châu bắn lên không trung, rồi dù mở ra, từ từ hạ xuống mang theo hai lá cờ của Mỹ và Monaco.

Tuần trăng mật của bà hoàng Grace như vậy đã bắt đầu.

Và khuya đó, sau khi H.D Hyland đã vào ca- bin của cô rồi ra về, Gabrielle cũng bắt đầu một kiểu tuần trăng mật khi chiếc Highland Fling nhổ neo đi đến các hòn đảo ở Hy Lạp. Trong khi chiếc du thuyền ra khỏi hải cảng, cô chợt thấy một nổi buồn thoáng qua, như thể cô đang từ giã ký ức về người cha mà cô không bao giờ gặp mặt. Nhưng giây phút ấy cũng trôi qua. Không còn chỗ để hối tiếc, tương lai sáng lạn quá, hứa hẹn một cuộc sống xa hoa và giàu có. Còn lâu cô mới có thể làm đám cưới với một ông vua đang yêu cô, nhưng trong khi chờ đợi, dầu sao cô cũng dính chặt với một lối sống khác.

Từ trong cái va ly móp mép, cô lấy ra món của cải quý nhất của cô, tấm ảnh của mẹ cô trong cái khung bạc, với thân mình uốn thành vòng cung giữa trời và nước như một con chim đang bay, được ghi lại vĩnh viễn bởi máy ảnh của người đàn ông đã yêu bà, để rồi bỏ rơi bà.

Nằm yên ấm trong ca- bin sang trọng, nệm giường còn giữ hơi ấm ở thân thể tình nhân của cô, những lời hứa hẹn thì thầm với cô còn văng vẳng bên tai, Elle có cảm tưởng cô đã rút được bài học quý giá ở tấm ảnh ấy. Sau giây lát đắc thắng ngắn ngủi, Monique đã rơi xuống và cuộc đời bà tan nát; sau đó đã chết. Elle đã nguyền không gặp lại sai lầm đó của bà, đã bỏ hết mọi thứ vì tình yêu. Tình yêu không đủ. Nếu không có được sự che chở của tên tuổi một người đàn ông, sự đàng hoàng và tiện nghi do người ấy cung cấp, một người đàn bà quả thật không thể tự vệ trước một thế giới đầy khó khăn và độc ác.

Cô đã chọn một cách khôn ngoan, cô chắc chắn như thế. Phải, H.D Hyland đang có vợ, nhưng tình trạng đó sẽ thay đổi. Ông chẳng đã nói rằng cuộc hôn nhân của ông không có hạnh phúc đó sao? Và chẳng đã giải thích rằng Joanne không còn yêu ông, rằng bà ta chỉ mê tiền của ông đó sao? Elle hiểu những cuộc hôn nhân như vậy. Ngay cả ở cái làng nhỏ của cô, có những cặp vợ chồng sống chung một nhà mà không nói với nhau một câu tử tế. Cô đã thấy những người đàn bà mỗi sáng đến nhà thờ với môi mím chặt, những người chồng ngồi mỗi tối ở tiệm rượu góc đường. Họ không ly dị vì giáo hội không cho phép, nhưng đối với H.D sự khó khăn đó không có. Và bây giờ ông đã tìm được một người yêu ông, bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra.

Cô không có lý do gì để nghi ngờ lời hứa của ông khi đến nằm với cô, trước khi chiếc du thuyền nhổ neo rời Monaco:

- Em sẽ không bao giờ ân hận, Gabrielle. Hãy ngoan với tôi và tôi sẽ luôn luôn lo cho em thật tốt.

Chương 3

Willow - Cross, Carolina Bắc, Tháng tám năm 1963

Đã một trăm năm, không khí vùng Willow Cross bị thâm nhập bởi một mùi hương đặc biệt, lờ lợ, ngòn ngọt, múi thuốc lá. Từ những nhà bán đấu giá, ở đó, những người trồng thuốc độc lập đem sản phẩm của họ đến bán cho những ai trả giá cao hơn hết, từ những nhà ủ thuốc, ở đó các lá thuốc được phơi khô kỹ lưỡng, từ những nhà máy chế biến thuốc… từ một nửa số nhà ở thị trấn, mùi hương ấy bốc lên từ trong không khí, không cách gì không ngửi thấy trong một vùng có bán kính năm mươi dặm.

Có những lúc, điều đó có thể làm cho người ta bực mình và phản đối - và có những người trong thị trấn đã than phiền… nếu thuốc lá không phải là yếu tố chính yếu đã đem lại sự an ninh và thịnh vượng ngày càng gia tăng cho vùng Willow Cross, đã lâu lắm, không ai còn nhớ từ bao giờ.

Cách đây một thế kỷ, vị trí địa dư của thị trấn trên bờ sông ấy, lúc đó còn nhỏ và khí hậu của vùng xung quanh thuận lợi cho việc trồng cây thuốc lá, đã biến Willow Cross thành một địa điểm hấp dẫn đối với nhiều công ty nhỏ, sản xuất ra những món được người dùng thuốc lá ưa chuộng hồi đó, gồm những bánh thuốc lá phơi khô tẩm mật ong và hương liệu và những điếu thuốc vấn cũng bằng lá thuốc tẩm như vậy. Cố nhiên, vào thời đó, thuốc lá được chế biến để cho người ta nhai. Chỉ trong giới quý tộc có một ít người hút xì gà hay nhồi thuốc vào cái tẩu, cách này do người da đỏ thực hành đầu tiên. Chính là vì gặp người da đỏ, nên những người Âu châu thám hiểm và định cư ở Châu Mỹ đã biết hút thuốc.

Vì sự cạnh tranh ngày càng tăng giữa những nhà sản xuất thuốc lá ở Willow Cross, các ông ty nhỏ bị bắt buộc phải tập hợp lại với nhau. Cá lớn nuốt cá bé và cuối cùng một công ty trở thành bá chủ.

Willow Cross bắt đầu trở thành một thị trấn của một công ty là như thế đó và Công ty thuốc lá Hyland đã trở nên khổng lồ và là một trong những nhà sản xuất thuốc điếu và các phó sản của thuốc lá lớn nhất thế giới.

Những ngày nóng nực, mùi thuốc lá trong không khí ở vùng Willow Cross có thể làm người ta khó thở, như ngày hôm nay gần cuối tháng tám, trong các nhà gỗ rộng rãi của Gabrielle Sandeman và đứa con gái lên sáu, tên là Nicolette. Tuy chiếc quạt máy to tướng thổi mạnh và cho ảo tưởng một làn gió mát, Elle đã sống nhiều mùa hè ở Willow Cross, nên biết rằng không khí chỉ dễ chịu hơn khi bắt đầu có những trận mưa bão của mùa thu. Cô cũng biết không có cách gì tránh được cái mùi thoang thoảng nhưng thâm nhập khắp nơi trong không khí. Cô ghét cái mùi ấy còn hơn cái nóng nung người. Hình như nó chính là biểu tượng của sự rủ rê cô đến đây và những thất vọng cô đã chịu đựng.

- Chờ một chút, con cưng, hãy đứng yên - Elle bực bội gắt lên trong khi chải nốt mái tóc vàng như tơ của đứa con gái và tết lại thành bím.

Đang bị kích thích, nên Niki khó đứng yên một cách thụ động trước tấm gương cao trong phòng ngủ của nó sơn màu trắng và hồng, tuy nó biết mẹ nó không muốn gì hơn là nó xinh đẹp. Ngày hôm nay, mẹ nó đưa nó đi ghi danh vào trường học. Đối với Niki, hai tiếng đó gợi lên hình ảnh những đứa trẻ cười đùa với nhau trong những cuốn sách truyện. Một hình ảnh khác xa hình ảnh cuộc sống yên tĩnh và cách ly mọi người ở nhà mẹ. Niki nhich qua nhích lại trên hai chân vì nôn nóng trông chờ.

Khi Elle tròng vào đầu nó cái áo dài mới ủi, Niki bắt đầu vùng vằng. Vải hồ cứng và chỗ thêu

tinh xảo ở áo cọ vào làn da non nhỏ của nó và nó không chịu được, nên nói:

- Tại sao con phải mặc áo này? Tại sao con không mặc được cái áo dài xanh của con? Hay cái áo đỏ của con?

Nó chỉ vào các áo đã mặc nhiều lần và thoải mái hơn trong tủ. Elle gắt:

- Vì mẹ muốn con không giống một đứa bé mọi rợ. Con phải tỏ ra là có phẩm giá. Đã bao nhiêu lần mẹ nói với con, Niki, rằng con không phải như các đứa bé khác ở thị trấn này? Một ngày nào đó con sẽ có một đời sống rất đặc biệt. Cho nên con phải ăn mặc và có thái độ thích hợp.

Niki cau mày nhìn thua mẹ, tuy gần như không để lọt vào tai lời giải thích của mẹ. Từ lâu lắm nó không còn nhớ, những câu đó đã được mẹ nó lặp đi lặp lại thường và trước hết, chúng không có ý nghĩa gì với nó. Chẳng hạn, "phẩm giá" là cái gì?

Elle thấy phản ứng của Niki nên thở dài. Cô biết Niki còn phải thấu hiểu tình trạng của nó. Nó không còn bé bỏng và sau khi bắt đầu đến trường, sau khi thấy cách sống của các đứa bé khác. Nó sẽ có nhiều câu hỏi. Elle biết sẽ có những câu hỏi khó trả lời.

Elle biết Niki sẽ phải gặp sự nhục nhã và tổn thương tự ái, cũng như chính cô đã gặp phải trong đời sống đã làm cho cô đôi khi ước chi đã không nghe lời H.D. Khi biết mình có thai, cô đã hỏi ý kiến ông về việc phá thai. Ông đã tuyên bố một cách dữ dằn:

- Tôi cấm em làm điều đó! Làm vậy là trái luật của Chúa…

- Nhưng trước khi chúng ta có thể thành hôn…

- Tôi không muốn giết một hài nhi, dù đã sinh ra hay chưa sinh ra. Tôi sẽ không cho em làm vậy. Ở đây không cho phép làm như vậy.

Dĩ nhiên, sau lần đó cô không bao giờ nêu vấn đề ấy lên nữa. Cô chỉ suy đoán rằng, điều đó có nghĩa là H.D sẽ thực hành tất cả các nghĩa vụ của ông và cái đó càng tốt cho cô. Cũng như cho Niki… sau này. Nhưng hiện thời tình trạng của họ không rõ ràng và Elle nghĩ rằng, phải chi chờ đến khi cô và H.D đã làm lễ thành hôn mới có con thì dễ xử hơn.

Tuy Elle không mong muốn sống như lớp dân nghèo ở Willow Cross, là những công nhân viên của hãng thuốc lá Hyland, cô khó bằng lòng với cuộc sống của cô, ngày lại ngày sống trong buồn chán và lưu vong, chỉ được một điều là đầy đủ tiện nghi và hứa hẹn sẽ khá hơn trong tương lai, nhưng ngày qua tháng lại vẫn không thấy thực hiện. Ngôi nhà gỗ chín phòng của H.D tậu cho cô ở cách xa hàng xóm, cách trung tâm thị trấn mười dặm và xung quanh, ở đấy đã có một thời trồng cây thuốc lá. Nhưng trong một cuộc khủng hoảng tài chánh nào đó trong quá khứ, sở đất ấy đã bị một trong các nhà băng ở thị trấn tịch biên và sau đó đã lọt vào tay Công ty Hyland. Sau khi Elle dọn đến ở, có người lại trồng cây cảnh, cây hoa và các bụi lá quanh nhà. Một cánh đồng ở phía sau nhà đã được phát quang, nhưng toàn bộ sở đất không còn trồng trọt. Elle không khai thác đất đai, thậm chí không đi xem các ranh giới đến đâu. Cô chỉ ở trong nhà, H.D đến thăm. Cô không bao giờ tiếp khách ở nhà, ngoài H.D và không giao thiệp với người nào ở trong thị trấn ngoài Louise, người đàn bà da đen đến quét dọn, giặt giũ và ủi áo quần, cậu bé của tiệm chạp phô đem các món cô đặt mua bằng điện thoại đến nhà, người may áo dài và vài ba người chủ của tiệm bán hàng. Khi Niki ngày càng lớn lên, Elle thấy cuộc sống của đứa bé cô độc và trống trải, dù đầy đủ tiện nghi đến mấy do có tiền. Elle cũng mừng khi nghĩ tới ngày Niki đến trường và hòa nhập vào cộng đồng các đứa trẻ khác.

Sau khi nhét một cái khăn tay vải phin mới vào túi của Niki, Elle bảo nó xuống nhà dưới chờ, rồi trở vào phòng ngủ của cô để sửa soạn. Cô bôi nhiều nước hoa hiệu Joy là loại đắt tiền nhất,

không đâu bán ở Willow Cross, phải gởi từ Charleston đến, rồi đứng lại soi gương. Không còn hình ảnh của một thiếu nữ có đôi mắt mơ huyền; hình ảnh do gương phản chiếu là của một người đàn bà còn xinh đẹp, như một đóa hoa đang nở hoàn toàn. Tuy nhiên, đôi mắt màu nâu có một vẻ buồn và khóe miệng có một nét căng thẳng, nói lên những sự trông đợi và những giấc mơ đã bị thất vọng.

Sự kích thích vì cô được đem sang Mỹ, được lo cho có giấy tờ và một chỗ để sống ở đấy, đã phai nhạt từ lâu. Willow Cross không phải là nước Mỹ trong mộng tưởng của cô. Thật ra, chỗ này không quyến rũ gì hơn Bizerque, nhất là đối với người phụ nữ không có chồng chính thức mà có con, còn trẻ, sống ở ngoài rìa của xã hội "đàng hoàng" của chỗ này. Willow Cross chắc vui thú hơn đối với Joanne Hyland, Elle chua xót nghĩ thầm. Joanne là bà vua của thị trấn, của sản nghiệp Hyland, những nhà nghỉ mát mùa hè của gia đình Hyland, những du thuyền và xe hơi và mọi thứ khác kèm theo địa vị là vợ của H.D Hyland, một địa vị mà Elle đã trông đợi đến lúc này thuộc về cô.

Cô chưa đến nỗi phải từ bỏ mọi hy vọng, nhưng sự khiên nhẫn của cô đã nao núng phần lớn. H.D đã chọc thèm cô quá lâu với lời hứa hẹn rằng, việc ly dị của ông chỉ còn "là một vấn đề thời gian", một vấn đề chọn đúng lúc trong cuộc đời phức tạp của ông, vấn đề lo liệu cho xong những sự sắp xếp tài chính rắc rối. Luôn luôn đã có những sự kiện bất ngờ xảy đến, làm cho việc kết thúc cuộc hôn nhân thứ nhì của ông trở nên "chưa đúng lúc".

Elle vuốt lại một sợi tóc nâu rời ra khỏi cái búi tóc mà hồi này cô thường làm kiểu ấy và vuốt thẳng cái váy ở chiếc áo dài bằng vải phin màu trắng sữa. Dầu địa vị của cô thấp kém trong xã hội và dù trời nóng bức đến mấy, cô cũng không chịu ăn mặc xuề xòa theo thói quen của thị trấn này, hay để cho đứa con của cô ra ngoài lôi thôi lếch thếch.

Trong khi quay lại để ra khỏi phòng, cô đi ngang qua bức ảnh lồng trong khung bạc để ở bàn trang điểm, ảnh của mẹ cô, bức ảnh vẫn thu hút như bao giờ, nên cô dừng lại để ngó sững, như thể là bà có mặt lúc đó và thấy được dáng điệu đẹp đẽ của bà đang lơ lửng trên không... Nhưng bức ảnh không còn khích lệ cô, không còn là nguồn tự hào của cô. Nó đã trở thành một sự trách móc, nhắc Elle nhớ lại không những kết cuộc bi thảm của cuộc đời Monique, mà còn cả những sự thất bại chua cay của bản thân cô. Đã bao nhiêu lần cô nguyền rủa định mệnh đã bắt cô trở thành một đứa con hoang? Vậy mà bất chấp tất cả các nỗ lực của cô, cô cũng đã đem lại số phận đó cho đứa con gái của cô. Niki cũng không có họ cha. Sandeman? Một hư cấu, một cái tên bây giờ hình như không có thật.

Elle lẩm bẩm với bức ảnh:

- Xin lỗi má. Con đã cố gắng làm tốt hơn. Nhưng làm cách nào? Con cũng không còn biết nữa...

Cô ghì bức ảnh trong hai bàn tay, như thể nó có câu trả lời, có thể cho cô rút ra được một bài học. Nhưng không có gì cả, chỉ có tiếng hối thúc của đứa con gái lôi kéo cô trở về thực tại:

- Má ơi, lẹ lên, trễ giờ rồi...

Ở nhà dưới, Niki đang đu ở cửa lưới. Elle kêu lên:

- Đừng đu nữa, con làm dơ áo bây giờ!

Cô cầm khăn tay lau tay cho Niki rồi lùi lại ngắm nó một lần nữa. Đứa con gái của cô hứa hẹn sẽ xinh đẹp khác thường, vẻ đẹp của nó chắc chắn sẽ hơn hẳn Pepper, con gái của Joanne, Elle nghĩ bụng và hài lòng. Nó cũng sẽ thông minh hơn, Elle càng thỏa mãn khi nghĩ đến, căn cứ trên chuyện người ta mách lẻo về hạnh kiểm của cô con gái gia đình Hyland ở trường học. Mới mười chín tuổi, Pepper đã từng nổi danh bị đình chỉ hoặc bị đuổi khỏi mấy trường học thuộc

hạng tốt.

Elle cầm tay Niki dắt nó đi xuống con đường ngoằn ngoèo lát sỏi, đến chiếc xe hơi nhà hiệu Buick màu đen do H.D tặng cô làm quà sinh nhật. Cô đang mở cửa xe thì người đưa thư đến gần, lễ phép giở mũ nói: "Chào bà Sandeman". Elle được người ở đây gọi bằng cái tên đỡ rắc rối ấy, gợi ý cô đã, hay đã từng có chồng. Tuy nhiên, đến nay, có ít người ở Willow Cross không biết các sự kiện thật.

Người đưa thư vừa lục túi xách vừa nói:

- Có vẻ như hôm nay cũng nóng cháy da. Nếu mưa được thì mát biết mấy!

Elle đáp lại bằng cách gật đầu và mỉm cười, như cô đã thấy H.D đối với những người dưới. Cô đã tự luyện cho mình có vẻ ngoài và thái độ như một bà nhà giàu có giáo dục đàng hoàng và đạt được điều đó. Đó là lý do cô đã chọn chiếc xe nhà hiệu Buick thay vì một chiếc xe mui trần màu đỏ mà H.D đã đề nghị lúc đầu. Những người dân ở thị trấn, với đầu óc hẹp hòi, có thể xì xáo bàn tán về cô, y như ở Bizerque, nhưng ở Willow Cross, khác một điểm. Ở đây H.D là vua và dù các "thần dân" của ông có nghĩ gì về Gabrielle Sandeman, không ai dám nói thẳng ra với cô bao giờ.

- Hôm nay không có nhiều của bà, - người bưu tá nói và trao cho cô một cái gói mỏng.

- Ông cứ bỏ vào thùng thư, cảm ơn ông. Tôi sẽ xem sau.

Elle không tò mò với thư từ đến từ buổi sáng. Luôn luôn như cũ. Nào là thư luân lưu của các cửa hàng ở Charleston và Atlanta, là những nơi cô đến mua sắm vài tháng một lần, hay thường hơn, khi H.D rộng rãi hơn; nào là những hóa đơn của những cửa tiệm địa phương mà theo lời dặn của H.D, cô gởi thành một gói hai tuần một lần đến một người kế toán ở trong thị trấn. Và cứ mỗi ngày thường đầu tiên trong mỗi tháng, đều đặn như máy đồng hồ, cô nhận được một chi phiếu tiền bồi dưỡng của cô là 850 đô la, xuất từ tài khoản của ban chuyển vận của Công ty thuốc lá Hyland. H.D đã ghi tên cô vào sổ lương của công ty như là "thư ký kiểm kho vật liệu", tuy rằng ông dĩ nhiên đã dặn dò rất rõ ràng cô không bao giờ được đến làm việc.

Elle lái xe trên con đường gồ ghề ở đồng quê, ngang qua những cánh đồng trồng cây thuốc lá đang chín vàng nối liền nhau hàng dặm đường. Tuy cô đâm ra ghét cảnh ấy và mùi ấy, cũng như mọi điểm khác của Willow Cross, rõ ràng là cô bé Nicolette nghĩ khác. Cặp mắt xanh của nó sáng lên khi nhìn quanh cảnh hai bên đường, cái mũi của nó hếch lên để ngửi mùi hương từ các cánh đồng xông lên. Chốc chốc nó lại bình phẩm: "Sắp hái lá rồi", hay "Má, coi kìa, màu đẹp ghê".

Tuy cay đắng trong lòng, Elle có đủ khôn ngoan và cao thượng để không gán các thành kiến của mình cho đứa con gái. Cô muốn cho những ảo tưởng ấm lòng của Niki kéo dài càng lâu càng tốt.

Khi xe chạy vào thị trấn, giờ làm việc đã bắt đầu. Trong các tháng hè, ai cũng mở cửa sớm và đóng cửa sớm, để còn được ít giờ trốn cái nóng trong ngày. Qua khỏi toà thị chính, vừa là cơ quan cứu hỏa và ty cảnh sát, đến trường học. Elle đậu xe trước tòa nhà và ngắm nhìn tòa nhà bằng bê tông màu xám đơn giản và không thích lộ ra mặt. Các đứa con khác của H.D không đứa nào học ở trường này. Chúng đều học với thầy kèm riêng và ở những trường tốt nhất. Thế nhưng khi cô nêu lên vấn đề học của Niki, H.D đã tỏ ra thụ động, gần như không chú ý. "Nếu em muốn gửi con vào trường nội trú, cứ cho tôi biết, tôi sẽ bảo kế toán viên của tôi lo liệu". Cô cãi lại, không thể gởi Niki đi xa vì nó còn quá nhỏ, thì H.D chỉ nhún vai nóng nảy nói: "Vậy thì, em muốn thế nào?"

Ngán sợ trước giọng nói không bằng lòng của ông, Elle thụt lùi liền. Trong những năm làm tình nhân của H.D, cô đã học được sự khác biệt giữa khuyến dụ và hối thúc. H.D Hyland là một người làm y như ông muốn và khi ông muốn. Elle biết rằng, một cô nhân tình không biết thực tế ấy sẽ sớm trở thành một cô nhân tình cũ. Kết quả của cuộc bàn luận là những bài học dương cầm và khiêu vũ cho Niki, một thắng lợi nhỏ, mẹ nó nghĩ bụng, so với những đặc quyền lợi mà các đứa khác được hưởng.

Giống như nhiều công thự ở Willow Cross, trường tiểu học James Buchannan Hyland được đặt tên của một người trong dòng họ Hyland, trong trường hợp này là chú của H.D bị sét đánh chết khi mới lên mười bốn tuổi trong khi cưỡi ngựa dưới một cơn giông. Tuy trường được đài thọ bằng công quỹ, nhưng nhà chức trách của thị trấn luôn luôn không quên sự kiện thị trấn này đã không có, nếu không có Công ty thuốc lá Hyland, nên họ đã sẵn sàng đồng ý đặt tên cậu bé Hyland cho ngôi trường khi gia đình ấy đề nghị.

Khi Elle dắt tay đứa con gái đi vào văn phòng của người thư ký nhà trường, cô cảm thấy ngay sự nhận biết cô trong ánh mắt của người đàn bà khoảng ba mươi, thân hình mập mạp ngồi sau bàn giấy. Vậy có nghĩa là cô phải đối phó với việc được người ta biết, với việc con gái của cô được người ta biết là con riêng của H.D. Bây giờ chẳng có cách gì khác. Vấn đề quan trọng chỉ là làm sao để Niki được chấp nhận bởi bản thân nó, không bị ai biết và làm cho nó phải đau khổ. Elle ghi nhớ tên của cô thư ký ở một bảng tên trên mép bàn giấy, Belinda Jennings. Đôi khi muốn lấy lòng ai, chỉ cần gọi họ bằng tên của họ để cho họ hài lòng. Elle bắt đầu nói, với giọng nói y như một bà chủ lâu đài, vì người ta đã biết mình.

- Chào cô Jennings. Tôi muốn xin ghi danh con gái của tôi vào niên học mới.

Một phút yên lặng, trong khi người thư ký liếc nhìn Elle từ đầu đến chân.

Elle không còn ý định lấy lòng người thư ký nữa và bắt đầu nghĩ đến việc cự lại cô ta. Bộ cô không hình dung ra tôi đang ở bên ông ấy sao… hay chỉ là cộng nhẩm giá tiền các món áo quần của tôi? Cô có thể tưởng tượng ra được sự ganh tị của một người phụ nữ như cô này khi thấy bề ngoài của cô. Ngoài sự dư cân, cô thư ký còn có làn da mặt xấu và mặc một cái áo ngắn đến lưng, màu xanh, rẻ tiền và đã bạc màu sau nhiều lần giặt. Vì nhớ lại quá khứ của chính mình, Elle gần như thông cảm được sự đau khổ khi người ta không đẹp và ăn mặc xấu xí. Vì vậy, cô ngậm thinh.

Cuối cùng, người thư ký rút một mẫu in nơi một chồng ở góc bàn giấy. Cô ta nói giọng lạnh như đá:

- Hãy điền vào đây.

Elle tự động nheo mắt lại vì tức giận và nhìn người đàn bà, nhưng rồi cầm lấy mẫu đơn và lặng lẽ đi lui. Đây không phải là chỗ và không phải lúc để tranh chấp. Cô đi đến dãy ghế sát vách, kéo Niki ngồi xuống ghế kế bên và bắt đầu điền mẫu đơn, trước hết là tên đầy đủ của nó: Nicolette Monique Sandeman, địa chỉ và số điện thoại của gia đình cô với nó.

Tức thì cô gặp vấn đề, một chỗ chi chữ "cha" và tiếp theo là chỗ dành cho "nơi làm việc của cha". Cô chần chừ không biết có phải điền gì vào không, bất cứ gì, thay vì để trống kỳ quá. Trong lúc ngẫm nghĩ, cô ngẩng lên và bắt gặp đôi mắt của người thư ký công khai dán vào cô. Elle ý thức rằng cô ta hoàn toàn thuộc lòng cái mẫu đơn đã biết trước có vấn đề ấy và hình như đang khoái chí vì thấy cô lúng túng.

Bây giờ gần như bất chấp, cô bỏ trống một ô xem đến đoạn kế tiếp có tựa đề "tiểu sử về y tế". Trong đoạn này cô ghi lại tất cả các ngày tháng năm lần tiêm chủng của Niki và tên bác sĩ Charles Boynton nơi địa phương cô ở, đã săn sóc cô và đứa bé. Khi đến mục hỏi về các lần

"nằm bệnh viện", Elle rùng mình vì nhớ lại cái ngày khủng khiếp Niki bị té từ trên cây xuống, trúng một mỏm đó bén nhọn làm rách một đường sâu bên hông nó. Máu chảy đầm đìa, ướt đẫm cả áo dài của nó. Elle kinh hoàng, sợ nó chết. May quá có bác sĩ Boynton, ông lo liệu hết. Ông đã khâu vết thương và truyền máu cho Niki, đã cứu sống nó. May là không có biến chứng gì. Từ đó, Niki luôn luôn mạnh khỏe.

Sau khi ký tên ở dưới, Elle đứng dậy và đến bên bàn giấy của người thư ký. Người đàn bà cầm tờ giấy, không thèm nhìn và nói:

- Mẫu này điền chưa đủ. Bà phải cung cấp đầy đủ các thông tin như được yêu cầu.

Elle đờ người ra vì nhục nhã và bối rối. Sau khi Niki sinh ra, H.D đã ra một điều luật là không bao giờ được khai tên ông ta là cha đứa bé. Ông sẽ nhận lãnh trách nhiệm, ông bảo, ông sẽ mãi mãi đài thọ cho cả mẹ lẫn con, nhưng ông không bao giờ để có giấy tờ gì về việc đó. Ông đã nói thêm, ít nhất cho đến khi ông ly dị bà Joanne.

Trong sự im lặng, Niki sốt ruột kêu:

- Má, đừng đợi gì nữa. Con muốn đi học.

Người thư ký không thèm để ý đến đứa bé và nói thẳng với cô:

- Bà còn phải nộp bằng cớ về tuổi của đứa bé, tức là một tờ giấy khai sinh, hoặc bản chính, hoặc bản sao có công chứng.

Elle cố nghĩ ra một cách để đối phó với tình hình này. Cô biết rằng các tờ giấy khai sinh đăng ký ở sổ bộ của thị trấn có ghi "không có cha". Nhìn bộ mặt tự đắc của Jennings, Elle nghĩ rằng người thư ký cũng đã biết điều đó, có lẽ qua một người bạn hay thân thuộc làm ở văn phòng thị trấn. Tất cả các gia đình sống ở đây qua nhiều thế hệ đều làm việc cho gia đình Hyland, chẳng phải đều có liên hệ qua lại đấy hay sao? Nếu có một người nào có căm thù với gia đình Hyland vì bị mất việc, hay vì ghen tị sự giàu có của gia đình này mà chờ có dịp để trả đũa là điều không có gì đáng ngạc nhiên.

Elle năn nỉ:

- Xin cô làm ơn ghi danh giùm con tôi. Ngày mai tôi sẽ nộp các giấy tờ.

Có lẽ đến đó cô có thể báo được H.D dùng áp lực ở hậu trường, hay thậm chí cung cấp giấy tờ hợp lệ. Bây giờ phải dục hoãn cầu mưu đã.

- Rất tiếc, - Belinda Jennings nói - Nhưng chúng tôi không thể nhận học sinh vào nếu chúng tôi không có giấy tờ hợp lệ. Dầu sao, chúng tôi không thể cho phép một người nào đến đây, tự xưng thế này thế nọ mà không có gì chứng minh, phải không nào?

Niki lại kéo vạt áo mẹ và năn nỉ nữa:

- Con muốn đi học. Con không muốn chơi một mình nữa.

Người thư ký bây giờ mới thèm nhìn kỹ đứa bé. Elle thấy vẻ mặt chanh chua của cô ta bắt đầu thay đổi và cô bị cám dỗ muốn xuống nước cầu khẩn cô ta, họa may làm cô ta đổi ý. Cô định nói "Được rồi, cô biết sự thật, nhưng việc đó không phải là tội của đứa bé. Cho dù có oán ghét tôi hay oán ghét họ, xin cô đừng làm cho đứa bé phải khổ..."

Nhưng vì kiêu hãnh là bản tính, Elle không thể hạ mình. Cô nói với ngụ ý cảnh cáo rằng H.D có

thể dùng thế lực của ông để can thiệp.

- Tôi nghĩ rằng luật lệ có thể linh động một chút chứ.

Người thư ký hằn học đáp liền:

- Tôi có thể thấy bà nghĩ rằng luật lệ không quan trọng, nhưng trường hợp này không phải điều hành theo lối đó.

Elle cố gắng giữ bình tĩnh và tìm một câu nào đó để phản đối mạnh mẽ hơn, hay hăm dọa. Nhưng cô sợ người thư ký có thể buông lời nhục mạ cô trước mặt Niki.

Ý chí của cô bị nao núng. Nắm tay Niki, cô kéo nó đi ra xa. Niki sững sờ hỏi:

- Má ơi, tại sao mình ra về? Tại sao bà ấy không cho con vào học?

- Suỵt, đừng nói nữa, con yêu dấu. Con sẽ đến trường, má hứa với con.

- Nhưng bao giờ? Tại sao má không nói cho bà ấy biết về ông Hyland?

- Sẽ có người nói cho cô ta biết - Elle đáp, cô càng tức giận vì nghe Niki nhắc đến cha nó như đến một người bình thường khác.

Elle đã cãi rất hăng và rất lâu với H.D khi ông lần đầu đặt ra điều luật theo đó Niki không được bao giờ gọi hay nhắc đến ông bằng "Ba" hay "Cha". Nhưng rốt cuộc, ông đã làm cô nín thinh bằng cách đưa ra một tối hậu thư: "Hoặc là Niki phải học cách tuân theo điều luật ấy - và em phải bắt nó tuân theo - hoặc là mối quan hệ giữa chúng ta chấm dứt ngay tại đây. Tôi không muốn thấy Niki kêu "Ba" mỗi khi bất ngờ gặp tôi trên đường phố. Cho nên tốt hơn hết là đừng để cho nó tập cái đó thành thói quen. Có lẽ về sau… khi mọi việc đã khác…

Elle đã dạy dỗ Niki thật kỹ lưỡng phải tuân theo điều luật đó, cũng như cô đã kiên nhẫn bảo Niki rằng "Ông Hyland" bận việc đến chừng nào để giải thích cho nó lý do tại sao ông không ở luôn với hai mẹ con mà chỉ thỉnh thoảng đến thăm, tuy ông trả tiền nhà, thức ăn và áo quần cho họ.

Nhưng biết nói gì để giải thích cho Niki, tại sao nó bị từ chối vào một trường học khiêm nhường đến độ con cái nhà nghèo nhất ở Willow Cross cũng được nhận vào? Thật ngoài sức chịu đựng!

Niki vẫn cứ yêu cầu được giải thích:

- Má cứ cho con hay đến bao giờ con mới được đi học với các đứa khác?

Elle đóng cửa xe đánh sầm, cắt đứt các câu hỏi. Khi cô đi quanh xe để ngồi sau tay lái, Niki lặng thinh vì ý thức mẹ nó đang giận. Elle gài số và nhấn ga. Chiếc xe Buick lao đi trên đường phố và quẹo ở một góc phố thật nhanh khiến các bánh xe kêu rít lên, vì chiếc xe bị lạng đi một chút.

Elle rà thắng và chỉ lúc đó cô mới ý thức cô đang cho xe chạy về đâu. Tim cô bắt đầu đập mạnh khi cô nghĩ đến nơi cô định đến, nhưng cô vẫn ôm chặt bánh lái và lấy lại tốc độ như trước.

Không để ý đến các chỗ quẹo trên đường, hay bao nhiêu dặm đã qua, cô lái xe trên con đường cái dẫn ra ngoại ô và xe chạy dọc theo một bức tường gạch cao, dài hơn một dặm, chấm dứt ở cửa vào sở đất có tên gọi là Highlands. Một cái cổng vòm vĩ đại hiện ra ở cách một phần tư dặm. Elle vẫn phóng xe chạy nhanh về phía trước, giống như một người chạy trốn, quyết tâm

vượt qua một hàng rào cản trên đường. Niki đã lớn đủ cao để thấy qua bên trên bảng điều khiển, nó thấy cái cổng ở phía trước nên hỏi, giọng có vẻ hoảng sợ.

- Chúng ta đi đâu vậy nè, má?

- Về nhà, - Elle đáp.

Niki quay qua nhìn mẹ, mặt nó ngơ ngác, nhưng không nói gì cả.

Elle nhấn thêm ga. Cô không thể chịu đựng lâu hơn, không thể nhẫn nhục chờ đợi, bám víu vào ảo tưởng sẽ có ngày khá hơn, nếu điều đó có ý nghĩa là Niki sẽ được nuôi như một kẻ bị gạt ra ngoài xã hội, giống như chính cô. Cô phải bắt H.D công nhận cả hai mẹ con.

Phía trước, một người gác cổng bước ra đứng dưới cái vòm. Có cánh cửa, nhưng luôn luôn để mở, vì không ai ở Willow Cross dám cả gan đi vào khu đất của gia đình Hyland nếu không được mời hay đồng ý. Vì vậy, người gác cổng lộ vẻ sửng sốt khi thấy chiếc xe hơi lao tới.

Elle tự hỏi, ông ta có tránh qua một bên không? Hay cô phải cán qua ông ta?

Vừa thoáng nghĩ đến khả năng ấy, cô đạp ngay bàn thắng và chiếc xe thắng rít dừng lại cách cổng một trăm thước.

Cô gục xuống bánh lái và bắt đầu khóc.

Niki lết qua gần mẹ nó và lo lắng hỏi:

- Má ơi, có chuyện gì vậy?

Elle ôm con, kéo sát vào:

- Cái cô ấy… trường học… má muốn con được đi học.

- Nhưng má đã bảo con sẽ được đi học, má đã hứa. Vậy tại sao má khóc?

Elle chớp mắt để khỏi khóc và nhìn đứa bé. Cố nhiên, cô sẽ đòi hỏi H.D can thiệp để nhà trường nhận Niki vào. Nhưng cô không thể làm được điều đó bằng cách đến đây, phá bỏ tất cả luật lệ của ông đã đặt ra. Làm vậy là chấm dứt tất cả mọi chuyện.

Cô phải tranh thủ được ân huệ này ở H.D bằng cách giống như cô đã làm để được tất cả các thứ khác - bằng cách trao đổi ân huệ giữa cô và ông.

Chương 4

Mỗi khi H.D có mặt ở Willow Cross, thay vì đi du lịch nơi này nơi khác, hoặc đi Washington để thiết đãi các nhân vật chính quyền có ảnh hưởng đến chính sách trợ giá cho thuốc lá, ông thường đến thăm Elle tối thứ ba và tối thứ sáu. Nhưng thứ hai khi ở trường về, người quét dọn bán thời gian của cô là Louise, chờ cô để nhắn tin: "Ông bảo tám giờ".

Như thường lệ mỗi khi H.D định đến thăm vào giờ chót, ông chỉ nhắn lại giờ ông đến. Đôi khi Elle bực mình vì phải có những chương trình có sẵn cho tối đó, nhưng hôm nay cô thích chí, vì điều này có nghĩa là việc ghi danh vào học của Niki có thể được giải quyết nhanh chóng.

Để Niki khỏi nhớ đến sự thất vọng sáng nay, Elle đã đưa nó đi tắm hồ bơi lội và nhảy xuống nước đầu buổi chiều. Lúc còn rất bé, Elle cũng đã được mẹ cô dạy bơi và nhảy xuống nước, nhưng Monique đã chết trước khi cô được huấn luyện đàng hoàng và dù sao Elle không có năng khiếu để tiến lên bằng mức độ của mẹ cô. Nhưng ngay từ lần đầu tiên xuống nước, rõ ràng là Niki có tiềm năng về thể chất, có sự ham thích bơi lội và nhảy xuống nước để trở thành một nhà quán quân.

Lúc ba giờ chiều, khi ở hồ bơi trở về, một cô làm sắc đẹp đến sau khi Elle đã gọi điện thoại hẹn giờ. Mỗi khi sắp gặp H.D, Elle bắt đầu sửa soạn trước cả mấy tiếng đồng hồ. Cô luôn luôn giữ gìn vẻ bề ngoài một cách gần như là một nghi lễ tôn giáo. Cô mất hai giờ đồng hồ để làm móng tay, móng chân, gội đầu và chải tóc. Trong nhiều năm, H.D đã dặn cô phải làm nhiều điều rất là chi tiết về thân thể. Đôi khi ông thích thân thể cô phải thơm tho và trơn láng. Đôi khi ông thích cô phải mặc những thứ đồ lót nào để tiếp đón ông. Ông cũng thích kiểm soát tất cả các chi tiết khác và trong một vài lần, ông thậm chí còn viết ra sẵn cho cô những điều cô cần phải làm hay nói, trong khi ngồi gần nhau. Dĩ nhiên cô thực hành tất cả những điều đó và làm tất cả như ông muốn.

Trước năm giờ rưỡi chiều, sau khi người làm sắc đẹp đã ra về, Elle vào nhà bếp để sửa soạn bữa ăn tối. Cô thích nấu ăn, việc đó làm cô có cảm tưởng mình là một người sắp sửa làm vợ nhiều hơn là một tình nhân. Sau khi biết được rằng Joanne hoàn toàn giao phó cho người làm tất cả công việc nhà và gần như không bao giờ vào bếp, Elle lại càng ra sức làm để nuôi hy vọng cho H.D thấy cô có khả năng điều khiển công việc nhà.

Khi nấu bếp xong, Elle lên lầu để tắm và xức nước hoa trên toàn thân. Đến khi cô đã xong xuôi, thì Louise ra về, sau khi để lại bữa ăn tối cho Niki trên bàn ăn trong bếp. Cô khoác cái áo choàng và ngồi nhìn con gái của cô trong khi nó ăn. Sau đó, cô đưa Niki lên phòng nó, đọc truyện cho nó nghe nửa tiếng nữa. Cuốn truyện đang đọc được một nửa là cuốn "Hòn đảo châu báu". Khi đọc xong Niki nói:

- Con ước chi má có thể ở lại với con lâu hơn và đọc thêm một đoạn nữa. Con ước chi tối nay ông Hyland không đến.

Dạo này Elle không cần phải nói với Niki khi nào H.D đến. Niki đã học được tự mình giải thích các dấu hiệu.

- Đáng lẽ con phải vui mừng, con ạ. Bởi vì má sẽ nói với ông vấn đề của chúng ta ở trường học và ông ấy sẽ giải quyết một cái rụp. Bây giờ con phải nhớ…

Niki ngắt lời má để tỏ ra cũng thuộc luật:

- Con biết rồi, má ạ. Con phải xuống nhà dưới khi nghe tiếng chuông cửa, nhưng chỉ để chào ông. Rồi con phải lên lầu vào phòng ngủ của con, nằm yên như con chuột nhắt và ngủ đi.

Elle mỉm cười, xoa tóc nó rồi hôn nó và đi ra ngoài. Cô dành ra hai mươi phút để soạn thêm bữa ăn tối đến mức chỉ còn lại vài phút n ữa là xong.

Sau rốt, về phòng ngủ của mình, cô sửa soạn lần chót bằng cách trang điểm một lần cuối, rồi mặc chiếc áo dài bằng lụa hở cổ màu quả quýt. Cô làm xong vài phút trước tám giờ và rồi để khỏi nhăn áo, cô đứng giữa phòng soi mình trong gương… và chờ… H.D gần như luôn luôn đúng giờ và tối nay ông cũng vậy. Khi nghe tiếng chuông cửa, Elle nở một nụ cười thật tươi và vội vàng đi xuống cầu thang để mở cửa trước.

Cô thấy ngay ông đang vui vẻ. Ông cất tiếng chào cô niềm nở và trao cho cô một bó hoa hồng to tướng.

- Hoa đẹp quá! - cô kêu lên vì biết các tiệm bán hoa ở vung này không thể có hoa đẹp như vậy, ắt phải do một trong những chiếc máy bay của công ty chở từ xa đến.

- Không xinh đẹp bằng em - ông mỉm cười nói và hôn vào các đầu móng tay cô - Đến đây anh thích lắm… và cứ cái mùi thơm tuyệt vời ở trong bếp của em bốc ra như thế này, anh dám nói tối nay em đã ra sức làm hơn cả thường ngày.

- Không có gì đâu, chỉ là một bữa ăn thường, - Elle khiêm tốn nói, tuy cô vui vẻ hẳn lên và cảm thấy tự tin khi nghe H.D khen.

Cô cắm các bông hồng vào một bình bạc sáng loáng và đặt giữa bàn ăn đã trải khăn. Thấy Niki đang đứng ở cửa nhà bếp, Elle nắm tay nó, dẫn nó vào trong phòng khách và đẩy nhẹ nó về phía H.D. Ông đang uống một cốc nước trước khi ăn.

Đứa bé nhún mình xuống chào và nói:

- Chào ông Hyland.

- Chào Nicolette, - H.D đáp - Hôm nay con mạnh khỏe không?

- Con mạnh khỏe, cám ơn ông…

Niki do dự như để muốn nói thêm một vài câu nữa ngoài những câu đã học, nhưng rồi, nó liếc qua mẹ nó và thấy Elle đang lắc đầu, nó nói để kết luận:

- Chúc ông một buổi tối vui vẻ, ông Hyland. Con rất mừng được gặp ông.

- Rất mừng được gặp con, Nicolette - H.D nói.

Các câu trao đổi không hề có gì thay đổi từ khi Niki biết nói. Elle đã nuôi hy vọng H.D có thể động lòng vì vẻ đẹp của đứa bé, vì cung cách lễ phép của nó, hoặc trí thông minh của nó, điều này là điều duy nhất cô không phiền lòng. Dẫu sao, ngay từ đầu cô đã thấy ông cũng tỏ ra vẻ xa cách ấy với Duke, đứa con trai đầu lòng của ông. Nếu ông không thích trẻ con, cô sẵn lòng giữ cho Niki không làm phiền ông, miễn là một ngày nào đó ông sẽ cho nó mang họ của ông và được những quyền lợi kèm theo đó.

Cô rót rượu vang trắng hiệu Bordeaux vào hai cái ly, thứ rượu mà H.D đã cho gởi đến cả thùng vài tháng một lần. Rượu đã ướp lạnh đúng như ý ông thích để uống chung với món cá hồng mà cô đã sửa soạn rất cẩn thận. Ông nếm những củ khoai tây đầu mùa nhỏ xíu chiên bơ rắc ngò hái ở vườn nhà và nói:

- Món này ngon lắm, Elle.

- Em mừng vì ông đã bằng lòng. Sau những ngày làm việc mệt nhọc, ông cần được thư giãn bằng một bữa ăn ngon. Nếu em có quyền làm theo ý mình, em sẽ lo liệu để ông luôn luôn được thoải mái, ăn ngon và vui vẻ. Chắc chắn là rất khác bây giờ, ông không có ai khác ngoài những người giúp việc để săn sóc ông - Cô nói móc bà Joanne, vì bà này thường vắng mặt ở Willow Cross.

- Tôi tin rằng em sẽ săn sóc cho tôi rất tốt, - H.D bày tỏ sự đồng ý.

Giọng nói của ông khuyến khích Elle nói thêm:

- Hình như tối nay ông rất vui vẻ. Có lý do đặc biệt nào không?

- Cả triệu lý do, có thể nói vậy. Công ty vừa có kết quả bán thử một loại thuốc đầu lọc mới có mùi bạc hà, có tên là Hyland Green. Có vẻ như loại này cũng sẽ bán chạy. Dĩ nhiên còn quá sớm để ước tính con số chính xác, nhưng các nhân viên phụ trách bán hàng của tôi bảo rằng trong vòng năm năm tới, Hyland Green có thể trở thành thứ thuốc bán ra nhiều nhất của chúng tôi.

- Tuyệt vời! - Elle nói, giả vờ tỏ ra nồng nhiệt. Cô nâng ly lên - Chúng ta hãy uống mừng thắng lợi của ông, mừng cho Hyland Green… cầu cho nó thành công ngoài sự ước mong lớn nhất của ông.

Cụng ly với ông, Elle nhấp ly rượu vang trắng và cố giấu nỗi thất vọng vì thấy người tình mình hoàn toàn thu hút và giữ chặt bởi thuốc lá đến một mức độ mà cô không bao giờ có thể làm được.

H.D mỉm cười sau khi nhấp một ngụm rượu. Ông nói:

- Làm sao ra ngoài sự ước mong lớn nhất của tôi được. tôi muốn và trông đợi có một sự thành công tiếp tục gia tăng, không giới hạn, không bao giờ ngừng.

- Có bao giờ ông nghĩ rằng có thể là ông muốn quá nhiều không?

Tại sao tôi phải nghĩ vậy? Nghành kinh doanh của tôi xưa nay luôn luôn lớn thêm thì có và tôi bỏ rất nhiều công lao với nó, hoàn toàn tận tụy với nó hơn bất cứ cái gì khác…

- Dạ phải rồi, - Elle đáp.

Giọng nói có vẻ tiết nuối của cô khiến Hyland mỉm cười với vẻ khoan dung.

Tôi không thể đổi tính được, Elle. Bởi vì đối với tôi, đây không phải chỉ là một việc kinh doanh mà là cả một lối sống. Thuốc lá là viên đá mỏng của nền kinh tế nước Mỹ. Cô biết chăng, một trong những vấn đề thúc đẩy cuộc cách mang ở Mỹ là mưu toan của nước Anh muốn đánh thuế trên thuốc lá? Các nhà sáng lập ra nước Mỹ đã không chịu được điều đó! Và sau khi đã đánh bại người Anh, họ đã khôn ngoan không động đến ngành sản xuất thuốc lá. Xưa cũng vậy, nay cũng vậy và sau này cũng sẽ phải như vậy. Thuốc lá thuộc về chúng tôi, những gia đình đã nhìn xa thấy rộng để gầy dựng nên từ chỗ bắt đầu rất nhỏ. Thuốc là nguồn gốc của tên tuổi và địa vị của gia đình Hyland chúng tôi.

Elle mỉm cười tỏ ý khâm phục sau khi H.D nói hết câu, rồi đi vào bếp bưng ra một bình cà phê đậm kiểu Pháp và một cái gạt tàn lớn hiệu Baccarat. Cô nghĩ bụng, bây giờ là đúng lúc để nêu vấn đề khó khăn khi đến trường của Niki; H.D đã ăn ngon và no nê, đang thưởng thức cà phê và thuốc lá… và chờ đợi để thưởng thức nốt phần tình dục.

Khi cô trở lại bên H.D, ông đang châm lửa một điếu thuốc loại vấn riêng cho ông, với thuốc hạng đặc biệt và giấy thật tốt có in chữ đầu tên bằng nhũ vàng. Ông mời cô một điếu, nhưng cô từ chối và thích thứ cô hút hơn, hiệu kim tự tháp đầu lọc mà lần đầu tiên cô hút do ông mời. Thỉnh thoảng cô hút trở lại Gauloise nặng của thời niên thiếu, vì nhớ quê hương. Nhưng loại này làm cô rát cổ họng, hơn nữa, H.D rầy la cô mỗi khi cô hút thứ thuốc nào khác của hiệu do công ty nhà sản xuất.

Elle bắt đầu nói một cách thận trọng, sau khi rót cà phê cho ông:

- Em muốn nhờ ông cố vấn một việc.

Cô thấy mặt H.D sáng lên. Ông thích khi cô hỏi ý kiến của ông và do đó xác nhận ông không ngoan hơn cô. Ông đáp:

- Dĩ nhiên, em cưng. Em cần gì?

- Hôm nay em đã đem Niki xuống phố để ghi tên vào trường.

H.D gật đầu, tuy hơi cau mày. Elle biết đây là lĩnh vực mà nếu làm được, ông muốn tránh đề cập đến, bất cứ việc gì dính dáng đến Niki.

- Một cô thư ký ở văn phòng có thái độ bất lịch sự đã không nhận cho ghi tên. Cô ta đòi em phải cung cấp thông tin về ông…

- Về tôi? H.D chồm tới, có vẻ lo lắng - Đã có sự thỏa thuận là không được nêu tên tôi kia mà.

Elle cải chính ngay:

- Em không hề làm gì vi phạm sự thỏa thuận giữa chúng ta. Em không muốn nói cô ta trực tiếp về ông. Cô ta đòi phải khai tên thật của cha đứa bé. Như tuồng đó là một trong các quy định của nhà trường.

H.D đứng bật dậy và trong giây lát cô tưởng ông bỏ ra về và cắt đứt quan hệ với cô từ đây, nhưng không, ông chỉ đi đi lại lại trong phòng. Cô vội vàng nói tiếp:

- Dĩ nhiên, em đã không muốn gây phiền phức cho ông, nên em ra về. nhưng Niki phải được đi đến trường học. Nó không thể trốn ở nhà suốt đời. Dầu sao, có những lúc trốn tránh sự thật là phi lý. Bộ ông tưởng thiên hạ không biết chuyện giữa chúng ta hay sao, về Niki hay sao? Ông đến đây thường, tài xế của ông nói cho bà con anh ta biết, người quét dọn nhà của em nói cho bà con chị ta biết. Sau bao nhiêu năm họ mách lẻo với nhau, e rằng nửa thị trấn đã biết, nếu không nói là cả thị trấn. Ngay cả bà Joanne ắt gắn cũng đã…

- Đừng nói nữa! - ông hét lên, đứng lại, trừng mắt nhìn cô.

Cơn thịnh nộ của ông bùng lên như quả núi lửa làm cô im bặt và nép vào lưng ghế.

- Tôi không thèm quan tâm đến lời bàn tán của mọi người, hay những điều gì họ biết, kể cả vợ tôi. Elle, em biết tại sao không? Tại vì ở thị trấn này, tôi là chủ của tất cả mọi người. Tai, mắt, đầu óc của mọi người ở đây là thuộc quyền sở hữu của tôi. Họ có thể nói, hay làm, hay thấy bất cứ điều gì tùy ý… nhưng miễn là họ không ngu xuẩn đến mức chọc tôi giận. Một đôi chuyện ngồi lê đôi mách về những gì họ thấy thì được… không làm tôi tức giận, vì đó là nguồn vui thú của họ được bàn tán về người nào tôi lấy, chuyện ấy cũng tốt thôi. Giữ cho họ vui vẻ, là một phần của công việc giữ họ thuộc quyền sở hữu của tôi, cô biết chưa?

Ông ngừng nói một lúc, mắt quắc lên nhìn cô. Và cô chợt hiểu ra, ông cũng muốn nói cả về cô. Chừng nào ông còn cho cô bất cứ cái gì cô đòi hỏi và cô không có gan thoát khỏi tay ông, cô là thuộc sở hữu của ông, cả tâm hồn lẫn thể xác. Cô gật đầu tỏ ý đồng tình. Ông nói tiếp:

- Cho nên tôi không quan tâm nếu thiên hạ xì xào… bởi vì thà vậy còn hơn là họ than phiền về lương quá ít, giờ làm việc quá nhiều, hoặc đi chỗ khác kiếm việc làm. Chỉ một điều làm tôi quan tâm, đó là cung cấp cho họ một cụ thể hơn là chuyện mách lẻo, như là những ghi chép trong hồ sơ ở trường học, bệnh viện hay những giấy khai sinh. Bởi vì khi đó những kẻ có oán thù với dòng họ Hyland có thể nắm trong tay những vũ khí thật sự; khi đó không còn là chuyện ngồi lê đôi mách giữa họ, mà có thể là những vấn đề rắc rối về pháp lý. Thậm chí họ còn có thể dùng những bằng chứng đó để gây xích mích trong gia đình tôi, chia rẽ gia đình tôi và làm phương hại đến công ty, làm cho thế lực của chúng tôi yếu đi. Vì vậy, tôi không bao giờ cho phép bất cứ điều gì được ghi chép lại có thể là bằng chứng về mối liên hệ giữa Niki và tôi… trừ phi tôi biết rằng cái đó không gây ra vấn đề rắc rối. Em nắm rõ điều đó chưa, Elle? Một lần chót, tôi hỏi em đã nắm rõ một trăm phần trăm chưa?

Cô gật đầu yếu ớt.

- Bây giờ chúng ta hãy lên lầu.

Elle buồn rầu. Cô đã tưởng mình có sức chống lại ông về vấn đề này, nào ngờ vừa thấy ông nổi giận lôi đình, ý chí của cô đã nao núng. Cô thấy H.D không có kiên nhẫn để đối phó với bất cứ vấn đề nào do một đứa con bất hợp lệ gây ra. Elle ý thức rằng, nếu cô thúc đẩy nữa, cô dám mất luôn cả sự bảo bọc của ông.

Cô thậm chí không dám hỏi ông có giải pháp gì cho sự bế tắc trong vấn đề nhập trường của Niki. Khi ông chìa tay ra, cô không biết làm gì khác là cầm bàn tay ông và để ông kéo lên cầu thang.

Lên đến thềm trên ở đầu cầu thang, cô để ý thấy không có ánh sáng dưới cửa phòng ngủ của Niki. Tốt, nó đã ngủ.

Vừa bước vào phòng ngủ. H.D nói liền:

- Tối nay, chúng ta hãy bắt đầu bằng một cuộc trình diễn thời trang. Em đã nhận được lố quần áo tôi gởi từ New York trong tuần qua rồi chứ?

- Dạ, đã nhận rồi.

- Em hãy mặc các món trong đó.

Elle lấy ở tủ áo trong tường ra một cái thùng và đem vào phòng tắm kế bên. Cô đánh răng, xức lại nước hoa và rẽ tóc dài, màu nâu, mịn như tơ, xuống đến lưng. Cô bắt đầu lấy đồ trong thùng ra, đi đôi vớ dài mỏng dính màu đen với hai vòng nịt màu đỏ và đen, mang vào cái nịt vú có lỗ để hở núm vú và một cái xi líp vải thưa dính vào một sợi dây thắt ngang. Cô dừng lại ở đó và ngắm nghía thân hình còn trẻ trung còn có eo của cô. Đã có một thời cô vui thích khi phô bày thân hình trẻ trung và đầy sinh lực của cô để khêu gợi một người đàn ông tráng kiện như vậy; hồi đó, cô không quan tâm lúc H.D bày ra những trò chơi khi ăn nằm với cô. Nhưng bây giờ, cô phiền muộn vì ông bắt cô làm những trò ấy như thể cô chỉ là một nô lệ được cho ăn no, mặc đẹp.

Thế nhưng vì Niki, cô đành chịu đựng tất cả những điều ấy và tự an ủi bằng cách dối mình rằng cô có thể tiếp tục làm ông thỏa mãn hơn bất cứ người đàn bà nào khác và một ngày nào đó ông

sẽ muốn cả tên họ của cô cũng thuộc về ông.

Như thường lệ, khi cô từ phòng tắm bước ra, H.D đã nằm duỗi ra trên giường, trần truồng, đầu gối lên cao trên cái gối của cô. Cô mở máy cát xét đã gắn sẵn một cuộn băng nhạc rock êm dịu chọn trước, rồi bắt đầu di chuyển ngoằn ngoèo trong phòng ngủ như một cô người mẫu. H.D nhìn theo và nói:

- Đẹp lắm, em cưng. Nhìn em thích lắm.

Cô tiếp tục di chuyển và đến gần giường hơn, nhưng rất chậm. Thường thì ông thích nhìn theo cô cho đến khi nổi hứng, nhưng tối nay thì thời gian ấy kéo dài. Khi cô tới bên ông, ông quàng tay quanh mình cô và kéo cô sát vào, rồi hít mạnh và thở ra. Ông nói trong khi nổi hứng:

- Anh thích hít mùi thơm da thịt của em.

- Bây giờ, anh muốn gì nữa, anh yêu? - Cô thì thào nói để giả vờ cũng thèm muốn giống như ông.

- Anh muốn nghe em nói em cần anh đến như thế nào.

Đến lúc này, việc đó đã trở thành như một nghi thức. Cô biết đích xác phải dùng những tiếng gì, phải nói ra với nhịp điệu nào và trong bao lâu:

- Em không có nghĩa gì hết nếu không có anh, anh yêu… Em không cảm thấy rằng em đang sống, nếu không có anh một bên… anh hãy yêu em đi, đừng chờ nữa…

- Anh không tin lời em nói.

Làm như thèm muốn ông một cách thực sự tuyệt vọng, cô trèo lên mình ông và bắt đầu hôn khắp người, làm cho ông thích đến nỗi phải bật dậy và lật cô nằm ngửa ra. Rồi ông luồn bàn tay dưới cái nịt vú, giật nó đứt tung ra. Cô réo lên và uốn éo giả vờ nổi hứng.

- Lẹ lên anh… đừng bắt em chờ!

Ông giật quần lót của cô ra.

Cuối cùng cô trần truồng. Cô hạ giọng nói như thầm thì:

- Yêu em đi… đừng chần chờ nữa.

Cô nằm ngửa ra, dang hai chân thật rộng. H.D cỡi lên người cô, nhưng vẫn chưa chịu cho vào.

Cô năn nỉ:

- Yêu em đi, yêu đi… em van anh… em muốn anh quá chừng, chỉ một mình anh… đi, anh đi… đi…

Ông nhìn xuống cô, mỉm cười với vẻ đắc thắng như thường lệ và để cô chờ. Đôi khi ông thích biểu lộ quyền lực của ông bằng cách không cho vào ngay.

Nhưng tối nay, sau rốt, ông đút sâu vào mình cô. Cô ưỡn người lên, không ngừng rên la, cho đến khi nghe tiếng ông rên rỉ, tiếp theo là tiếng kêu khẽ tắt trong cổ họng. Cô cũng ưỡn người lên và cũng kêu lên, rồi nằm yên dưới người ông.

Sau khi ông đã nằm yên bên cạnh cô trong một phút, ông nói:

- Đáng công chờ đợi, phải không em cưng.

- Đúng vậy, anh yêu. Cả thế giới không ai sánh được với anh.

H.D ngồi dậy và bắt đầu mặc áo quần.

- Anh không ở lại cả đêm à? - Elle nói với giọng thất vọng thực sự. Ông thường ở lại cả đêm, khi bà Joanne vắng nhà và Elle biết rằng hiện bà đang nghỉ mát ở Đảo Hồng hạc. Nếu ông còn ở lại và thức với cô, cô nghĩ rằng có thể có một cơ hội thứ nhì để nêu lại vấn đề đi học của Niki.

- Rất tiếc, em cưng. Anh có một buổi họp quan trọng sáng sớm ngày mai.

Ông vào phòng tắm để rửa mặt và chải lại tóc. Cô cũng ra khỏi giường, mặc vào một cái áo choàng và đi đi lại lại trong phòng. Cô không kiên nhẫn được nữa. Ngày mai cô phải nói sao với Niki? Làm sao giải thích được sự thất hứa với nó? Sau khi đã dâng hiến cho ông,. Cô không có quyền đòi hỏi hay sao?

Ngay khi ông trở ra, cô hỏi liền:

- H.D, phải trả lời cho em biết…

- Hãy để cho tôi một ngày để lo liệu, rồi em hãy đem Niki đến trường lại ngày mốt. Sẽ không có vấn đề gì.

- Cô thư ký ấy, cô ta đã rất cương quyết về…

- Tôi nghĩ rằng ngày mai cô ta sẽ không còn trong văn phòng nhà trường nữa. Tôi nghĩ rằng cô ta sẽ không bao giờ còn ở đó nữa . Sẽ không bao giờ có ai ở đó để yêu cầu em trả lời những câu hỏi khó chịu ấy nữa.

Elle thật sự biết ơn và chạy đến ôm choàng lấy H.D. Họ hôn nhau và rồi cô đi theo ông xuống nhà dưới.

Khi ra cửa, ông nói:

- Em nên kiên nhẫn trong mọi việc, em cưng. Nếu làm hỏng mọi chuyện chúng ta đang có thì thật là uổng… nhất là bây giờ. Các luật sư của tôi đang lo liệu thảo ra một kế hoạch về tài chánh để bảo vệ công ty thuốc lá Hyland, ngay cả sau khi tôi rời bỏ Joanne.

- Thật à? Có thật như vậy không? - Elle hỏi, mắt sáng lên vì thích thú.

- Thì tôi đã bảo thế, không phải sao? Chúc em ngủ ngon, em cưng.

Ông mở cửa và bước ra ngoài.

Trước khi lên giường, Elle đứng lại một chốc trước bức ảnh của mẹ trong cái khung bạc và sờ vào đó như để cầu may. Lâu nay cô bị ám ảnh bởi ý nghĩ cô có thể chết như mẹ cô trước đây, trước khi thực hiện được sự đàng hoàng cho bản thân và cho đứa con gái của cô. Bây giờ, một lần nữa, cô được khuyến khích để tin vào một kết cuộc đẹp đẽ hơn. Cô sẽ không lơ lửng trên không, rơi xuống mà không chạm đất, như mẹ cô trong bức ảnh. Cô sẽ kết thúc cái nhảy ấy và đạt được phần thưởng H.D đã hứa. Chỉ là một vấn đề thời gian.

Chương 5

Niki rụt rè bước xuống hành lang để đến lớp học. Trên chuyến xe buýt đến trường, nó bị bỏ ngồi một mình trong khi mấy đứa trẻ khác nói chuyện và cười đùa với nhau, nó đã bắt đầu cảm thấy hơi khó chịu. Bây giờ cảm giác ấy đã trở thành đau khổ, như thể có một sợi dây thắt ngang bao tử của nó. Nó càng đi đến gần cửa phòng học, sợi dây hình như càng thắt chặt thêm. Trước đây nó đã trông mong nhập bọn và làm bạn với các đứa trẻ khác, nhưng bây giờ nó thấy rằng, bọn chúng đã có bạn chơi. Nó cảm thấy cô độc chẳng khác gì những ngày chơi một mình trên cánh đồng trống phía sau nhà.

Niki dừng lại ở cửa phòng học cho đến khi cô giáo nhìn thấy và đến bên nó. Cô niềm nở mỉm cười và nói:

- Chào em. Chắc em là Niki Sandeman. Tôi là June Farlow, cô giáo của em. Em có thể gọi tôi bằng cô June. Bàn của em đây… Cô chỉ vào một góc cuối phòng học.

Niki ngồi yên chờ đến khi cô June ra hiệu cho cả lớp học đứng dậy chào cờ. Nó để một tay lên ngực và hát bài quốc ca. Nó thuộc hết bài hát không như các đứa khác, nhưng thành tích đó không làm cho nó vui. Điều đó lại càng làm cho nó tách biệt với bọn trẻ.

Niki càng thêm lúng túng khi thấy cô June kêu nó đứng dậy và giới thiệu nó với lớp học. Lũ trẻ nhìn nó trân trân, có đứa còn cười khúc khích khi nghe tên nó.

Cô June đọc to một câu truyện và khi đọc xong, cô đặt những câu hỏi. Bọn trẻ hăng hái đưa tay lên và trả lời, còn Niki thì im lặng, cúi gầm. Càng lúc nó càng cảm thấy mình giống như một người xa lạ, giữa một đám trẻ con đã kết thành bạn hữu chặt chẽ, sau khi nó đến trễ hai ngày và không còn chen vào được.

Sau khi đọc truyện, lớp học chia ra từng nhóm nhỏ, mỗi nhóm chơi một trò khác nhau. Niki ngồi yên ở ghế, không được ai mời nhập bọn.

Cô June bước đến, nói với nó:

- Em phải nhập bọn với các bạn chứ.

Cô nắm tay nó, dẫn nó đến gần mấy đứa bé gái đang ngồi bên một cái nhà búp bê ở một góc phòng. Cô bảo:

- Kate… Tammy, các em hãy chỉ cho Niki chơi cùng, được không?

- Chúng em đang chơi làm việc nhà, - Kate giải thích.

Cô bé này có mái tóc dài màu đỏ rất xinh, những vết hoe ở mặt và hai mắt to màu xanh. Niki nghĩ thầm, nó cũng gầy quá, hai tay hai chân giống những cái que. Nó hỏi:

- Búp bê mẹ đang ăn sáng và búp bê cha đang chuẩn bị đi làm việc. Còn cha đằng ấy làm gì?

- Tôi không biết đích xác - Niki trả lời.

Hai đứa bé gái kia nhìn nó sửng sốt. Kate nói:

- Đằng ấy không biết à? Vậy chứ sau khi ăn sáng, cha đằng ấy đi đâu?

Niki nín thinh. Nó đã phạm một sai lầm. Làm sao nó nói được rằng cha nó không ăn sáng với nó?

- Ông ấy không đi đến nhà máy à? - Tammy hỏi.

Cô này tóc vàng, điệu bộ giống con trai.

- Tôi… tôi nghĩ vậy, - Niki ấp úng nói và như người chết đuối vớ phải cọc. Đúng là ông Hyland có dính dáng đến một nhà máy lớn ở dưới phố, mà nó đã giải thích như vậy.

- Đằng ấy nghĩ vậy à? - Tammy lặp lại và bắt đầu cười khúc khích - Chu choa, chắc là đằng ấy ngu lắm, phải không Niki, bởi vì đằng ấy không biết cha mình đi đâu.

- Không phải là tôi ngu! Niki cãi và nắm hai tay lại.

Cô June hấp tấp bước tới để phân xử. Cô nói:

- Dĩ nhiên em không phải như vậy. Và cô chắc chắn Tammy không có ý nói thiệt khi nói như vậy… phải không Tammy?

Tammy tỏ vẻ thách thức một lát, rồi đấu dịu trước mặt cô giáo:

- Dạ không, thưa cô.

- Vậy thì em xin lỗi Niki đi.

Tammy quay qua Niki:

- Tôi xin lỗi.

Nhưng Niki thấy được trong mắt nó không có ý xin lỗi, mà thật ra là có sắc giận, giận điên lên vì Niki đã làm cho nó bị cô giáo để ý và nó sẽ không bao giờ tha thứ cho Niki điều đó.

Niki nghĩ bụng, hóa ra đi học chẳng vui vẻ gì cả, mà lại còn dễ sợ nữa là đằng khác. Nó ước chi được về nhà ngay lúc này.

Cô giáo cũng đang nhìn nó với nhiều thiện cảm hơn trước, cô nói:

- Niki, cô đang định vẽ mấy cái hình để trang hoàng phòng học, nhưng phải vẽ nhiều lắm, cô làm một mình không xuể. Có lẽ em sẽ thích giúp cô…?

Niki nhận lời một cách biết ơn, nó nhẹ nhõm vì tránh các câu hỏi và mừng vì có được công việc làm một mình.

Cả ngày hôm ấy, Niki cứ băn khoăn không hiểu tại sao việc đi học đối với bọn trẻ khác dễ dàng đến như vậy, mà đối với nó lại khó khăn đến thế. Nó nghĩ bụng, chắc là có một bí quyết chúng nó biết mà nó không biết để làm sao có bạn.

Nhưng làm sao nó học được bí quyết ấy? Mẹ nó là không thể dạy nó. Bởi vì bà cũng cô đơn, trừ khi có ông Hyland đến thăm.

Cuối ngày hôm ấy, khi đi ra xe buýt của nhà trường, Niki để ý thấy chiếc xe dài màu đen đậu bên kia đường trước mặt trường học, người tài xế ngồi sau tay lái. Niki nhận ra xe hơi của ông Hyland, cũng chiếc xe ấy luôn luôn chở ông đến nhà mẹ nó. Nó dừng lại phân vân không biết

nên tiếp tục đến xe buýt hay đi về phía xe hơi. Nếu ông đã đến, ắt hẳn để đến đón nó về nhà…

Cửa kính ở ghế sau xe hơi bắt đầu quay xuống, Niki thoáng thấy một bóng người ở ghế sau, mắt đang nhìn về phía nó. Nó nghĩ bụng, ông sắp gọi nó… nhưng nó không chờ. Nó bắt đầu chạy về phiá xe hơi.

Mới chạy được vài thước, nó thấy mặt người ngồi trong xe và nhận ra không phải là ông Hyland, mà là một người trẻ hơn nhiều. Niki không biết là ai, ngoại trừ có một lần cũng người đó từ trong một cửa hàng phóng ra suýt đâm vào hai mẹ con nó đang đi bộ trên đường phố. Mẹ nó và người ấy đã ngó nhau một cách hằn học trước khi ông ta bỏ đi và nhảy vào một chiếc xe hơi mui trần màu đỏ. Cái nhìn ấy gần giống cái nhìn của Tammy hôm nay - đã khiến Niki tò mò và hỏi mẹ nó có quen ông ta không. Elle đã nói: "Có quen sơ. Đó là con trai ông Hyland."

Câu trả lời đã làm cho Niki phân vân một lát. Nếu nó là con của ông Hyland và người ấy cũng vậy, thì người ấy và nó không phải là anh em sao? Nhưng người ấy lớn tuổi hơn nó nhiều… và chắc chắn không phải là con đẻ của Elle. Nó băn khoăn mấy ngày, cho đến khi nó hỏi và được mẹ nó cho biết, ông Hyland có con với ba người đàn bà khác nhau. Nó cũng được bảo rằng không được hỏi thêm nữa về chuyện ấy.

Lúc này, khi nhận ra người ấy, bước chân của Niki khựng lại. Nó có nên vào trong xe hơi không? Elle đã từng tỏ ra lo ngại khi nói về người ấy trong quá khứ.

Nhưng nếu người ấy là con trai ông Hyland… và đã đến đây bằng xe hơi của ông…?

Nó vừa tiến lên thêm vài bước thì người ấy ngồi thụt và trong xe, cánh cửa kính quay lên và chiếc xe hơi chạy vụt đi. Niki ngó theo ngơ ngác. Tại sao người ấy đến đây?

Tiếng còi xe buýt báo sắp sửa chạy đi, cắt đứt dòng suy nghĩ của nó. Nó chạy đến xe buýt và trèo lên ngồi ở một ghế đằng sau, giống như khi sáng. Suốt đường về nhà nó cứ phân vân về người đàn ông ấy.

° ° °

- Hôm nay con đi học vui không? - Elle hỏi ngay khi Niki bước vào nhà.

- Dạ vui, má ạ.

Niki cũng muốn kể lại chuyện người con trai của ông Hyland. Nhưng nó chẳng đã được dặn không bao giờ hỏi về người ấy nữa hay sao?

- Con đã làm gì?

- Con đã vẽ hai cái hình.

- Cho má xem.

- Cô June đã treo ở phòng học, má ạ. Cô bảo tuần tới con có thể đem về nhà.

- À, vậy là… tốt. Vậy là mọi việc đều tốt. Mọi người… đều tử tế với con, phải không?

Niki ngừng một lát, vì không muốn nói ra điều gì làm má nó buồn. Sau rốt nó nói:

- Cô June rất tử tế.

Elle thở ra nhẹ nhõm thấy rõ:

- Vậy là tốt… rất tốt.

Sáng hôm sau, Niki thức dậy thì thấy đau bụng. Bụng nó gò cứng dữ dội đến nỗi nó kêu la vì đau đớn. Elle sợ khiếp, vì Elle cho rằng món cá tối hôm qua không được tươi. Cô gọi điện thoại ngay cho bác sĩ Boynton. Ông đến trong vòng hai mươi phút.

Đó là một người đàn ông cao lớn, mặc bộ đồ nhăn nheo, tóc nâu đã hoa râm để dài. Bác sĩ Boynton khám đứa bé rồi kéo Elle xuống nhà dưới.

- Có chuyện gì vậy, bác sĩ? Có thể nào bị ngộ độc vì ăn cá không?

- Không đến nỗi thế. Tôi cho rằng do vài nguyên nhân phối hợp.

Elle thở gấp, nhưng ông bác sĩ dịu dàng nói để trấn an:

- Chẳng có gì khác hơn là một ít nhút nhát… cộng với rất nhiều lo lắng. Nói cho dễ hiểu, cô Sandeman, đứa bé này quá lo sợ khi mới đến trường.

- Nhưng nó đã nói mọi người đều tử tế và qua một ngày rất vui. Niki không nói dối làm gì…

- Tôi chắc nó đã không nói dối. Tôi không tin có chuyện gì thật khủng khiếp đã xảy ra. Đó chỉ là thần kinh của nó. Cô hãy cho nó uống sữa nóng và ăn bánh quy và nói cho nó biết mọi người ai cũng có lúc sợ hãi, nhưng điều quan trọng là đừng chịu thua. Tôi đã khuyên nó, nhưng tôi chắc cô khuyên nó thì nó chịu nghe hơn.

Elle cám ơn ông bác sĩ và cầm lên cái ví để ở bàn trong hành lang. Thông thường, cô gởi các phiếu tính tiền của bác sĩ đến văn phòng, ở đó theo lẽ cô làm việc và tiền ấy do công ty trả. Nhưng cô không muốn H.D biết vụ này, vì ông đã bị phiền hà một lần vì chuyện đi học của Niki rồi. Cô hỏi:

- Bác sĩ tính bao nhiêu, vì tôi đã mời ông đến đây?

- Lần này không phải tốn gì hết, - ông đáp.

- Nhưng mà…

- Xin cô, - ông bác sĩ ra hiệu cho cô cất cái ví.

- Ông tốt quá!

Ông khoát tay và mở cửa ra về. Rồi ông dừng lại và nói với vẻ mặt như là khó nói ra.

- Tôi mừng vì thấy Niki đi học, cô Sandeman ạ. Tôi biết rằng có thể mất một ít thời gian để nó thích nghi được với trường học. Nhưng cô cũng như nó, đừng ai bỏ cuộc. Mọi việc rồi sẽ êm xuôi, tôi chắc chắn như vậy.

Elle cảm động. Không gì ngạc nhiên, bác sĩ Boynton là một trong những người biết lai lịch của Niki, dầu sao, ông đã đỡ đẻ cho cô. Nhưng trước đây ông chưa hề tỏ ra đứng về phe của cô, không bao giờ phê phán cô về mặt đạo đức, khen hay chê. Cô nói trong khi ông đi ra:

- Một lần nữa, xin cám ơn bác sĩ.

Cô đi lên phòng ngủ của con gái. Phòng sáng sủa và có ánh nắng chiếu vào. Giấy dán tường có

hoa hồng và trắng, bàn ghế sơn trắng và những nụ hoa nhỏ xíu màu hồng và xanh lục. Niki đang đắp tấm chăn trắng, gối đầu lên hai cái gối. Nó ngồi dậy, nhìn má với vẻ lo sợ. Nó khẽ nói:

- Xin lỗi má. Con không có ý định làm má bị rắc rối.

Elle ngồi lên giường, ôm chầm lấy con gái.

- Con không làm gì rắc rối cho má cả, con yêu của má. Má chỉ quá vui sướng vì con không đau ốm.

- Ngày mai con sẽ đến trường. Bác sĩ Boynton bảo con phải đi… và con sẽ đi.

Bây giờ Elle hiểu rằng mọi việc không phải đều tốt đẹp ở trường và sợ bọn trẻ đã lảng tránh nó vì cha mẹ chúng đã dạy chúng làm vậy, nên cô buồn vô hạn. Có áo quần đẹp, thức ăn ngon, một ngôi nhà đủ tiện nghi, tất cả mọi thứ đều có người lo, chính mẹ nó cũng không cung cấp được cho nó sự sung túc ấy. Nhưng còn tâm hồn, sự tự tin, niềm tự trọng, lòng tin chắc nó cũng tốt như bất cứ đứa trẻ nào khác… cô vẫn chưa cung cấp được cho nó sự bảo vệ của một gia đình đàng hoàng. Về những mặt đó, đứa con gái của cô cũng thiếu thốn như bản thân cô. Cô lắc đầu buồn rầu.

° ° °

Ngày hôm sau, Elle lái xe đưa con đến trường. Cô dặn dò:

- Con dừng quên những lời của bác sĩ Boynton. Ta lo lắng trước một việc gì mới là lẽ tự nhiên. Nhưng một khi con đã quen trường và có bạn, con sẽ không còn đau bụng nữa.

Niki gật đầu ngoan ngoãn, nhưng nó hôn mẹ từ giã một cách miễn cưỡng như một người lính đi ra trận.

Nó đưa giấy chứng nhận của bác sĩ cho cô June để giải thích lý do vắng mặt ngày hôm trước. Cô giáo nói với sự thông cảm chân thật:

- Cô rất tiếc em đã bị ốm. Cô hy vọng hôm nay em khỏe hơn.

Có một tiếng cười gằn của một trong những đức bé gái và tiếp theo của một đứa khác.

Cô June gắt lên bằng một giọng lạnh như thép:

- Thôi! Nghe không, Tammy? Nếu em cứ làm như vậy, cô sẽ gọi mẹ em đến đây cho mà xem.

Tammy gân cổ ra cãi:

- Nhưng chính mẹ em bảo em. Mẹ em bảo rằng Niki không biết cha nó làm việc gì, bởi vì nó không có cha. Không có một người cha thực sự như em.

Niki lại thấy bụng thắt đau. Nó ghét trường học và ghét Tammy. Có lẽ nó đã chạy về nhà nếu không hứa với mẹ và bác sĩ là sẽ cố gắng nữa.

Khổ sở vô cùng, Niki gắng gượng chào cờ và hát quốc ca. Nhưng sau đó, trong giờ ra chơi,. một phép lạ xảy ra. Kate đến gần ghế nó đang ngồi và chìa tay ra nói lớn cho mọi người đều nghe:

- Tôi chọn Niki. Tôi chọn Niki để chơi.

Niki nhìn sững Kate không tin. Được đứa nào khác đã chọn là tuyệt diệu, nhưng được Kate

chọn là một phép lạ. Kate có giọng cười trong trẻo như tiếng nhạc và bề ngoài như một thiên thần. Niki đi lẽo đẽo theo Kate như một con chó con mến chủ, cô bé kia làm gì nó cũng làm theo, hăm hở làm cho cô bạn mới bằng lòng và biết ơn vì được cô ta chú ý đến.

Sau rốt, khi thấy Kate không đổi ý, nó hỏi cô bé kia tại sao đã chọn nó trong khi không ai chọn nó cả. Kate trịnh trọng nhìn ngay mặt nó và nói:

- Tôi cho đằng ấy hay. Tôi chọn đằng ấy vì cha tôi kể chuyện đằng ấy đau bụng với tôi. Cha tôi bảo rằng đằng ấy cần có một người bạn.

Niki không hiểu, cho đến khi Kate giải thích rằng tên nó là Boynton và cha nó là bác sĩ. Niki cau mày thất vọng. Nó không muốn ai chịu làm bạn với nó chỉ vì vâng lời người khác. Nhưng khi đó Kate lại nói:

- Nhưng mà tôi thích vì đã làm vậy. Tôi thích đằng ấy, Niki. Vì vậy tôi đã nói thật với đằng ấy. Bởi vì nếu chúng ta sẽ là bạn của nhau mãi mãi và mãi mãi, thì chúng ta luôn luôn phải nói thật. Được chưa?

Niki gật đầu, bạn của nhau mãi mãi và mãi mãi? Đi học hóa ra cũng hay, dù có chuyện gì.

Khi về đến nhà. Niki chạy ngay vào bếp tìm mẹ. Hăm hở muốn kể chuyện đứa bạn mới. Niki đứng cạnh chậu nước bên mẹ nó đang giặt giũ, chờ mẹ hỏi ngày hôm nay ở trường ra sao. Nhưng Elle có vẻ bận tâm đến chuyện gì đó. Cô đang ngâm nga một bài hát tiếng Pháp có âm điệu buồn buồn, cô thường làm vậy khi bực mình hay lo ngại điều gì đó. Niki không muốn tỏ ra vui vẻ trong khi mẹ buồn. Nó hỏi:

- Có chuyện gì thế, hả má?

- Không có gì cả - Elle đáp một cách lơ đễnh bằng tiếng Pháp.

Nhưng Niki nghe trong giọng nói của mẹ có nghĩa khác. Nó ngó quanh nhà bếp để xem có dấu hiệu gì không. Trên một cái bàn, bên cạnh tách cà phê uống chưa hết và cái gạt tàn đầy những mẩu thuốc hút dở nửa điếu, Niki thấy một tờ báo mở ra trang giữa. Nó đến gần và liếc xem.

Ngay giữa trang có một tấm ảnh lớn của ông Hyland mặc đồ đen, bên cạnh một bà thượng lưu mặc một cái áo dài thật đẹp. Niki thầm nghĩ, má buồn vì không được đi dự buổi chiêu đãi ấy. Niki hiểu và ao ước thiết tha nó có thể làm cho mẹ nó hết buồn.

° ° °

Kate Boynton đến thăm bạn đều đặn ở ngôi nhà ngoài thị trấn và Niki ngược lại cũng được tiếp đón niềm nở ở ngôi nhà trệt kiểu trại chăn nuôi của gia đình Boynton. Niki chưa hề vào nhà ai khác nhà mình và ngay từ đầu những gì thấy trong nhà của gia đình Boynton cũng làm nó khoái chí. Ở đó cũng bận rộn, ồn ào và đầy người ra vào. Ở sân sau có một hồ bơi và một sân tập thể dục, thường xuyên được Kate và ba đứa anh của nó sử dụng. Nhà bếp rộng rãi khác xa cái bếp gọn ghẽ ở nhà nó. Ở đây luôn luôn tràn đầy thức ăn, đủ các món Niki thường bị mẹ cấm, như nước kem sô - đa , kẹo cao su, bánh cóng phết đường. Nó thở dài mỗi khi cắn vào một trong các thứ đó một cách khoái trá, tuy nó có cảm tưởng là đã phản bội, thèm những thứ không ra gì đó hơn các bữa ăn đầy đủ chất bổ dưỡng của mẹ nó sửa soạn.

Niki khoái cung cách tự nhiên thoải mái giữa những anh em Kate, có khi nhiếc mắng nhau to tiếng, thậm chí còn đấm đá nhau mà bên trong vẫn thương mến nhau. Thế nhưng không phải chúng là những kẻ man rợ, danh từ của Elle luôn luôn dùng để mô tả trẻ con ở thị trấn. Mỗi khi bà Boynton vừa nói "Các con hãy giữ gìn tư cách", những tiếng la hét tắt ngay và ngay cả người anh lớn tuổi nhất của Kate, là James, đã tròn mười lăm tuổi, cũng làm theo lời mẹ bảo.

Tuy Niki cho là lạ, Kate cũng biểu lộ sự vui thích như vậy khi đến thăm ngôi nhà gỗ của mẹ nó. Nó thích nghe giọng nói du dương của Elle, cách cô dùng các tiếng lóng của Pháp và nhất là nếm các món ăn do cô nấu. Nó cho rằng mẹ của Niki ly kỳ, quyến rũ còn hơn một minh tinh điện ảnh và cũng bí ẩn không kém. Và nó khoái chí khi nghe Elle giảng dạy về tác phong và văn hóa, còn thích nghe cô nói hơn là chơi ngoài nhà hay xem truyền hình ở nhà nó.

Hai cô bé tưởng tượng ra tương lai còn rất xa, sau khi ra trường và hội nhập vào thế giới của người lớn.

Kate cương quyết nói:

- Mình muốn vào đoàn Thanh niên Hòa bình. Mình muốn giúp đỡ những người xứng đáng được giúp đỡ, không như những kẻ xấu già nua ở thị trấn này.

Niki mơ màng nói, cố hình dung ra một hình ảnh có đầy đủ sự thỏa mãn của tất cả các khát vọng và ước mong của nó.

- Mình muốn cậu là bạn của mình suốt đời.

- Thì chắc rồi. Còn gì nữa… ?

- Mình muốn có một gia đình như cậu khi mình lớn lên và một cái nhà thật sự…

- Mọi người đều muốn có bạn, có nhà và có gia đình, nhưng cậu muốn gì cho chính mình kia?

Niki ngẫm nghĩ về câu hỏi. Dễ dàng hơn là kể ra những điều nó không muốn. Sống cô độc như mẹ nó đã sống, khóc ban đêm một mình khi tưởng không ai nghe, bị cấm nói nhiều với cha ruột của nó. Nó thành thật nói:

- Mình không biết gì khác. Mình không biết nữa.

- Nhưng cậu sẽ đủ sức làm gì tùy ý.

- Tại sao?

- Tại vì cậu sẽ giàu.

- Thật không? Tại sao cậu biết?

Kate sững sót ngó Niki:

- Cha mình nói cậu sẽ giàu. Mình nghe cha mình nói với mẹ mình một hôm khi cậu đã ra về. Cha mình nói, ông Hyland sẽ cho cậu nhiều tiền vì ông ấy rất giàu, phải không nào? Chúng mình đã đến dự buổi chiêu đãi nhân dịp lễ Giáng sinh ở nhà ông Hyland năm ngoái… Đẹp lắm. Trẻ con được cưỡi ngựa con, có cả một chú hề và một ông già Nô- en…

Kate không kể tiếp nữa, vì thấy những giọt lệ rưng rưng trong mắt Niki và ý thức được ý nghĩa câu chuyện do mình kể. Muốn bày tỏ thiện cảm, nó nói tiếp:

- Mình không hiểu tại sao cậu không được mời dự buổi chiêu đãi ấy. Mình muốn nói, ắt hẳn ông ấy biết cậu nếu ông cho cậu tiền.

Niki lắc đầu và chớp mắt để khỏi khóc. Biết nói sao đây?

- Mình nghĩ ông không thích mình lắm.

- Nhưng vậy thì tại sao ông cho cậu tiền?

Niki không biết trả lời như thế nào. Nó được nói lộ ra đến chừng mực nào? Nó vụt đề nghị với Kate ra ngoài chơi vui hơn và không chờ trả lời, nó chạy xuống cầu thang.

Sau khi Kate đã ra về, Niki đi thẳng đến mẹ nó. Trong lòng hơi lo sợ, vì điều đó sẽ tiết lộ nó và bạn nó đã bàn về cha nó, Niki hỏi:

- Con có thể đi dự buổi chiêu đãi trong lễ Giáng sinh của ông Hyland được không? Chỉ còn vài tháng nữa.

Elle xoay mình lại đối diện với đứa con gái. Ánh mắt cô để lộ cho Niki biết nó đã làm cho mẹ nó tức giận.

Nhưng rồi Elle quỳ xuống và dang hai tay ra. Niki chạy vào tay mẹ nó. Mẹ nó ôm nó rất chặt, nhưng nó không than phiền vì thèm khát được an ủi. Cuối cùng nó hỏi:

- Mình đi được không, má? Kate bảo rằng ở đó rất đẹp. Má xin ông Hyland cho con đi được không?

Elle vẫn ôm nó và nó nghe mẹ nó nói bên tai như thế:

- Má sẽ xin, con của má. Má sẽ lo liệu cho con đi dự lần tới…

Elle biết rằng thời điểm thuận lợi nhất để yêu cầu H.D làm một việc gì, là sau khi đã làm ông thỏa mãn về ăn uống và hưởng thú vui xác thịt với cô. Nhưng muốn làm ông thỏa mãn, trước tiên phải ở gần ông và cô càng thất vọng và tức tối - và rồi lo ngại - sau khi mười hai ngày đã qua mà không được tin về ông. Cô biết ông đi New York một tuần, nhưng đã gần gấp đôi thời gian ấy.

Tuy có lệnh của ông không bao giờ được gọi điện thoại đến nhà ông, cô gọi đến trụ sở của công ty. Tự xưng là một ký giả đến thăm Willow Cross, cô hỏi xin được phỏng vấn ông H.D Hyland. Một giám đốc đối ngoại bảo rằng H.D không có mặt, vì đang ở Washington, có lẽ thêm một tuần nữa. Elle thấy nhẹ mình. Chuyến đi này của ông không có trong chương trình ông đã đề cập đến, nhưng ông cũng hay đi xa mà không sắp đặt trước. Tuy nhiên, thông thường dù ở đâu, sau hai ngày ông vẫn gọi về cho cô.

Sau khi một cuối tuần nữa đã trôi qua không có liên lạc, Elle bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, rối trí hơn bao giờ hết, kể từ lần cô một thân một mình ở Monte Carlo sau khi tìm cha không gặp, trong buổi tối đó ngay trước khi gặp ông…

Nhưng thứ hai kế đó, vừa cầm lên tờ Daily Signal bỏ ở cửa nhà cô mỗi buổi sáng, cô liền hết tuyệt vọng. Ở cuối trang nhất tờ báo địa phương, trên tấm hình của H.D đi trước một người đẩy xe chở hánh lý của ông, có hàng tít: "Bà Hyland dự định xin ly dị".

Elle mừng rỡ. Cuối cùng, việc ấy đã đến. H.D sắp rảnh rang để cưới cô.

Bây giờ cô biết có những ngày không nhận được tin của ông có liên quan đến mẩu tin này. Có lẽ H.D không muốn làm cho tình hình phức tạp hơn ở giai đoạn hệ trọng này bằng cách có mặt ở bên cô, hay thậm chí bị người ta thấy khi đến thăm cô. Có lẽ ông muốn đến với cô một khi tình hình tiến triển, khi ông có thể bảo cô dọn thẳng đến ở tòa nhà Highlands… Cô lại mơ mộng và

lần này mọi thứ như ở trong tầm tay.

Nhưng sau khi vài ngày nữa qua đi không có một tin gì của H.D, rồi hai tuần lễ, dây thần kinh của Elle căng thẳng tưởng chừng như sắp đứt. Không chỉ tuyệt vọng mà thôi, cô còn hoảng sợ cuống cuồng. Không thể đối mặt với Niki cả buổi tối, cô trả thêm tiền cho Louise để bà ta ở lại trễ và nấu ăn, còn cô ở riết trong phòng ngủ.

Những ngày thường, cô gọi thường xuyên đến trụ sở của công ty, mỗi lần đội một tên khác. Và mỗi lần đều được trả lời rằng ông H.D không có mặt ở Willow Cross.

Các cú điện thoại này chỉ chấm dứt lúc cô thư ký riêng của H.D trả lời thẳng thừng khi Elle sắp sửa nói rằng cô là một người trang trí nội thất, muốn biết bao giờ ông Hyland rảnh để bàn về các tấm màn thay mới…

- Cô Sandeman, xin cô đừng gọi đến nữa. Tôi chắc ông Hyland sẽ liên lạc với cô nay mai.

Xấu hổ, Elle bỏ ống nói xuống, không phản đối hay chối cãi. Dĩ nhiên, bây giờ cô chợt nghĩ ra, giọng nói của cô đã để lộ tẩy ngay từ lần gọi đầu tiên.

Thêm một ngày qua, cô gần như điên dại vì ý nghĩ rằng ông đã bỏ cô. Tối hôm sau, là thứ sáu, điện thoại reo vang. Khi cô trả lời và nghe tiếng của ông, cô cố hết sức nói bằng giọng vừa quyến rũ, vừa tôn thờ và hăm hở.

- Em nhớ anh quá chừng, - cô nói, cố giấu không để lộ dấu vết của tâm trạng muốn phát điên của cô.

Ông nói rằng ông đang trên đường về Willow Cross và muốn đến thăm cô tối mai. Cô đáp:

- Dĩ nhiên, anh yêu. Em luôn luôn có đây để tiếp anh bất cứ khi nào anh muốn đến.

Ông bỏ máy xuống ngay, nhưng cô không nề hà. Ngày mai là thứ bảy!

Trước đó chưa bao giờ ông muốn gặp cô vào một tối thứ bảy! Các ngày cuối tuần luôn luôn dành cho bà Joanne, cho các bữa ăn tối ở câu lạc bộ đánh gôn và những cuộc hội họp với bạn hữu.

Nhưng bây giờ ông sắp sửa ly dị vợ và tối thứ bảy cũng thuộc về cô. CÔ vui thích cũng gần như được nghe ông cầu hôn.

° ° °

Chuông cửa reo vang và Elle hấp tấp ra mở cửa. H.D chào hỏi ngắn gọn rồi đi vào nhà, mặt sa sầm và tức giận. Cô ngạc nhiên thấy ông đang mặc bộ đồ làm việc, tay xách cặp. Niềm vui chờ đợi bắt đầu đổi thành lo sợ. Cô vội vàng đưa H.D đến chiếc ghế nệm dài, đỡ hai chân ông lên và cởi giày cho ông. Rồi cô pha cho ông một ly rượu Martini.

Lúc đó cô mới hỏi:

- Hôm nay anh có chuyện gì không vui à, anh yêu?

Ông đáp liền:

- Tệ hại! Tôi đã nán lại Washington đến phút chót hôm nay… mà vẫn không ích lợi gì. Chính phủ vẫn cứ tiến hành việc ấy…

Ông mở cái cặp lấy ra một cuốn sách nhỏ.

- Sau khi tôi đã tốn cho họ hàng triệu đô la, những người ở Washington ăn tiền của tôi chả làm được trò trống gì cả. Tôi đã đến đó để cố gắng ngăn chặn việc ấy, nhưng trễ quá. Tôi chẳng làm được gì hơn là kiếm được một bản in thử của cuốn đó… để xem tận mắt bọn họ vô tích sự đến thế nào.

Ông quẳng cuốn sách nhỏ lên mặt bàn salon.

Elle cầm lên, nôn nóng muốn hiểu đó là việc gì. Bìa cuốn sách có đóng dấu Bộ Y - tế Hợp - chủng - quốc. Cô lật ra và bắt đầu đọc.

Dù chưa nắm hết toàn thể nội dung, cô biết được tại sao H.D đã tức giận đến thế. Trong cuốn sách nhỏ là báo cáo nêu rõ thuốc lá đã được chứng minh là nguyênno nhân gây ra ung thư phổi, hình thức phổ biến nhất và nguy hiểm nhất của bệnh ấy. Không thể trách H.D đã gắt gỏng, hay đã bỏ ra cả hai tuần lễ vừa qua để đối phó với bản báo cáo này. Rõ ràng, vì việc này sẽ có hại đến công việc kinh doanh về thuốc lá.

Thế nhưng cô cũng nhẹ nhõm vì những sự rắc rối xảy ra cho ông không dính gì đến cô.

Để xoa dịu ông và dễ dàng nói đến những việc khác quan trọng hơn, cô nói:

- Rồi anh sẽ tìm ra một phương cách chống lại cái đó.

Nhưng H.D không chịu để xoa dịu:

- Lẽ ra chuyện này đã không xảy ra, khi tôi đã tốn bao nhiêu tiền cho bọn ký sinh trùng hút máu ấy ở Washington. Tôi sẽ cho bọn khốn nạn ấy biết tay… cứ chờ đến khi chúng đến gặp tôi và ngửa bàn tay dơ bẩn ra xin tiền. Tôi sẽ sa thải toàn bộ bọn chúng, cái đó là chắc. Tôi sẽ tìm một toán khác làm được việc hơn, xứng đáng với đồng lương trả cho chúng.

Đến đây, Elle không biết H.D đang trách cứ những người nào. Cô chỉ biết, bọn đó ắt hẳn đã gây ra một chuyện gì khủng khiếp lắm để H.D nổi đóa đến thế và nói năng như một nông phu, không còn giữ chút phong cách nào của một người trong giới thượng lưu miền Nam.

Sau khi ông đã trút hết bực tức qua các câu chửi thề và nguyền rủa. Elle đưa H.D đến bàn ăn và dọn lên các món cô sửa soạn thật kỹ, gồm thịt bò phi- lê kiểu Tournades, kèm với thứ rượu vang đỏ ngon nhất do người bán rượu ở địa phương giới thiệu, chín mươi đô la một chai. Cô thầm nghĩ, thật là uổng, ông bận trí quá nên không thưởng thức đúng mức thứ rượu này. Nhưng không can chi, sẽ còn nhiều bữa ăn ngon hơn nữa, khi cô trở thành bà chủ nhà ở Highland.

Bây giờ cô chỉ muốn biểu lộ cho H.D thấy cô chú ý đến ông và giúp đỡ ông nhiều trong công việc làm ăn của ông. Cô nói:

- Nhưng nếu bản báo cáo in sai sự thật, có lẽ sẽ không được ai tin…

- Xưa nay người ta đã nói sai sự thật về thuốc lá, họ bảo rằng thuốc điếu có hại ngay từ khi mới có. Thời đó đã không chứng minh được. Nhưng những điều sai sự thật ấy lại được tung ra rừ Bộ Y - tế, em ạ, ngay cả em cũng có thể thấy nó có uy tín như thế nào.

Cô gật đầu đồng ý. Cô vẫn còn ngạc nhiên vì một ngành quan trọng của chính quyền lại ấn hành những điều sai sự thật về một sản phẩm được ưa chuộng nhiều như thuốc điếu. Tuy nhiên cô không hăng hái lắm để nói chuyện đó vói H.D. Cô nôn nóng muốn ông đổi đề tài nói chuyện.

Đến khi cà phê và đồ tráng miệng được cô dọn lên, ông đã điềm tĩnh trở lại đôi chút. Cô đưa ông trở lại phòng khách, bưng cho ông ly rượu brandy mà ông thích và ngồi xuống bên ông. Ông nói:

- Bữa ăn tối nay ngon lắm, Elle. Chỉ có điều tối nay tôi không đem lại cho em sự vui vẻ.

- Anh luôn luôn đem lại sự vui vẻ cho em. Nhưng có một điểm chúng ta cần bàn đến trước khi đi ngủ.

- Ủa, chuyện gì thế?

Giọng ông có một chút lạnh nhạt, cô nghĩ bụng, có vẻ như ông mệt, hay bận trí, nên không chú ý nghe. Nhưng Elle không chờ được nữa. Giống như điều đó đã canh cánh trong lòng cô từ khi cô còn bé, một nhu cầu quá mạnh mẽ, nên không thể gạt bỏ thêm một phút nào nữa. Cô nói:

- Đám cưới của chúng ta. Em đã đọc tin về việc ly dị của anh. Em đã nghĩ, chúng ta có thể bắt đầu sắp đặt chương trình của chúng ta…

H.D nóng nảy ngó Elle:

- Trời đất! Cái cô này, hóa ra tối nay cô không nghe tôi nói gì sao?

- Dĩ nhiên em có nghe - cô cũng nổi nóng - Từ khi đến đây, anh chỉ nói về công việc. Chuyện đó liên quan gì đến chúng ta? Anh đã hứa những gì với em?

- Tôi đã có lần nào nói với em rằng công việc làm ăn của tôi là cái quan trọng nhất trong cuộc đời tôi. Công việc là tôi. Công ty thuốc lá Hyland lúc này đang cần đến tôi hơn bao giờ hết. Tôi không có thì giờ để nghĩ đến bất cứ việc gì khác, nhất là trong khi tôi phải đấu tranh để bảo vệ công ty. Tôi đã tưởng cô đủ thông minh để hiểu chứ!

Cô hét lên:

- Hiểu? Để tôi nói cho anh biết tôi có đủ thông minh để hiểu cái gì! Tôi hiểu anh đã không giữ lời hứa! Một lần nữa! Và vì cái gì? Vì những cái này! - Cô cầm hộp thuốc điếu bằng pha lê ở bàn lên - Những điếu thuốc nhỏ nhặt sẽ biến thành khói ! Vậy thì tôi sẽ không để cho cuộc đời tôi tan thành khói torng khi anh chỉ nói về…

H.D ngồi thẳng lên và nói với giọng cương quyết:

- Thế đủ rồi, Elle!

Nhưng cô đã quá đà không ngừng lại được nữa. Tất cả sự giận hờn bị dồn nén quá lâu. Tất cả những sự thất vọng cô đã đành cam chịu, thi nhau tuôn ra:

- Đủ rồi à? Không, H.D, chưa đủ! Tôi không quan tâm đến các điếu thuốc chết tiệt của ông! - Cô ném cái hộp pha lê vào tường vỡ tan tành - Không thèm để ý đến, nếu trong đó không có gì dành cho tôi hay Niki. Tôi chán sống như thế này, chán thấy Niki đau khổ bởi vì luôn luôn "chưa đúng lúc". Bây giờ anh sẽ phải cưới tôi, anh nghe chưa? Ngay khi sau vụ ly dị của anh kết thúc. Thời của tôi đã đến. Và tôi không cho phép ai xem Niki chỉ là một… đứa con hoang!

Sau khi cô nói xong, một sự im lặng hoàn toàn bao quanh hai người.

H.D quan sát cô thật lâu làm cô bắt đầu có cảm nghĩ cô là một đồ vật nhiều hơn là một con

người, như thể cô là một bức tranh treo tường hay một món đồ điêu khắc mà ông đang đắn đo xem có thích hay không.

Cuối cùng ông nói rất nhẹ nhàng:

- Có phải em nói rằng em không cho phép chuyện đó?

Câu lặp lại của ông làm lộ ra sự phi lý trong câu nói hăm dọa của cô.

Cô biết ngay mình đã phạm một sai lầm khủng khiếp.

- Xin lỗi H.D, em chỉ muốn nói… Ồ, ắt hẳn anh biết… em không biết cái gì đã nhập vào người em…

Ông đứng dậy và xỏ chân vào giày.

- H.D, em van anh. Em đã bực tức - cũng như anh - vì nghe tin xấu về anh.

Cô níu ống quần ông, để kéo ông lại, nhưng ông bước đến cái ghế mắc áo vét và mặc áo vào.

Cô chạy theo ông:

- H.D, anh không thể bỏ về… Em đã hiến cả cuộc đời cho anh, phải không? Dĩ nhiên, em sẽ chờ để thành hôn với anh nếu anh muốn… Em sẽ chờ lâu bao nhiêu cũng được, tùy anh…

Ông trở lại bàn để lấy cái cặp. Cô đeo theo ông quanh phòng.

Cô lại nói nữa, bằng giọng van lơn:

- Anh hãy bảo em nên làm gì để xin lỗi. Em sẽ làm bất cứ gì…

Bằng một cử chỉ cuối cùng để tỏ ra đầu hàng, cô quỳ xuống trước mặt ông, níu quần ông, kéo khóa quần ông ra.

- Không một ai làm cho anh như em đã làm. Anh đã luôn luôn nói với em…

Ông gạt tay cô ra và sửa lại áo quần, rồi nhìn cô. Ông đã lạnh lùng nói.

- Từ giã cô, Gabrielle. Cô có thể giữ tất cả những thứ tôi đã cho cô. Tất cả.

Ông mỉm một nụ cười và cô biết rằng ông muốn nói đến Niki.

Sự độc ác của ông làm cô không chịu được nữa và nổi giận trở lại… Cô thét to vào lưng ông đang đi ra:

- Đồ lưu manh!

Ông quay lại, nói:

- Đúng vậy!

Và rồi ông đi mất.

Cô quỳ xuống ngay chỗ đang đứng, tiếp tục ngó sững cái cửa ông vừa đi qua và biến mất. Đầu

óc cô còn dư âm của giấc mơ mới nhất và cuối cùng của cô.

Chương 6

Ban ngày là địa ngục, ban đêm còn tệ hơn. Những tuần lễ kế đó cô sống trong hy vọng ông sẽ nguôi ngoai và trở lại với cô. Cô ý thức, đó phải là do ông quyết định. Nếu gọi điện thoại hay viết thư để năn nỉ giải thích, càng đẩy ông xa cô. Cô đành phải nuôi hy vọng ông nghĩ đến cô, đến Niki.

Dầu sao, cô biết khó tiếp xúc được với H.D. Thời gian này ông ít ở Willow Cross. Để đối phó với sự thách thức của bộ Y - Tế trong bản báo cáo, ông đã lao vào một cuộc vận động mạnh mẽ và bao quát nhất trong đời ông. Báo chí địa phương đầy những tin hàng ngày về các hoạt động của ông để đánh bóng với các chủ công ty thuốc lá Hyland. Ông bay khắp nước, hội họp với các chủ công ty thuốc lá khác, với những chuyên viên vận động ở hành lang tại Washington, với những hãng quảng cáo và liên lạc với công chúng. Ông gia tăng sự bảo trợ của công ty Hyland đối với các mục thể thao trên màn ảnh truyền hình và những món tiền tặng vì mục đích bác ái cho ngành giáo dục và các ngành nghệ thuật. Không có tuần lễ nào không có ảnh hưởng đăng trên mặt báo ở một thành phố lớn nào đó, đang trao một chi phiếu cho một Viện trưởng Đại học, một Viện bảo tàng, hoặc tặng một số tiền lớn để vực dậy một tổ chức từ thiện đang lung lay, hay giúp cho một chính nghĩa nào đó. Tiền của Công ty Hyland tài trợ cho một bệnh viện trẻ em tàn tật ở Mississipi và hàng chục những đội bóng hạng nhì ở khắp nước. Khi một thị trấn nhỏ ở Louisiana bị tàn phá gần hết bởi lũ lụt, H.D cho lệnh chuyển vận lương thực và áo quần đến phân phát cho dân cư ở đấy bằng những máy bay... mang dấu hiệu của công ty Hyland ở nơi thấy rõ nhất.

Ra mặt coi thường bản báo cáo của Bộ trưởng Bộ Y tế, H.D tiếp tục hút thứ thuốc Hyland làm đặc biệt cho ông và để cho các nhiếp ảnh viên chụp hình ông hút thuốc ấy khi ông tuyên bố trước công chúng rằng bản báo cáo ấy dựa trên những kết quả điều tra không kết luận được gì và ông đả kích những kẻ có thể làm hại đến một ngành công nghiệp "có tính đặc biệt Mỹ hơn bất cứ ngành công nghiệp nào khác, một ngành nuôi sống hàng triệu gia đình người Mỹ và bảo vệ truyền thống tự do kinh doanh của người Mỹ đã có từ lâu đời và đầy danh dự".

Đồng thời, vì biết rằng cần đến lửa để chống lại lửa, H.D tăng gấp đôi các cơ sở sưu tầm nghiên cứu của Hyland, mướn thêm những nhà khoa học, vật lý và nghiên cứu với mục đích tìm ra bằng chứng về y tế, có thể phản bác hay ít nhất gieo ngờ vực về những bằng chứng do nhà nước đưa ra, để bảo rằng thuốc lá hại sức khỏe hoặc rút ngắn tuổi thọ của người hút thuốc.

Vì H.D bận bịu trong công cuộc tranh đấu để giữ vững công ty mà ông đã thú nhận ông yêu nó còn nhiều hơn bất cứ người đàn bà nào, ban đầu Elle tự thuyết phục rằng ông có lý do để không tỏ ra dấu hiệu tha thứ cho cô. Để an tâm, cô quay qua chăm sóc Niki nhiều hơn, ngày nào cũng một mình lo việc nội trợ như xưa kia mẹ cô đã làm và khi trời bắt đầu nắng ấm, cô đi loanh quanh xem đất đai của mình. Lần đầu tiên khám phá ra rằng từ một ngọn đồi nhô ra bên kia hàng cây thông, cô có thể nhìn quanh thung lũng và thấy tòa nhà đồ sộ ở trung tâm khu Highland. Cô bỏ ra hàng giờ để ngồi dưới một bóng cây, thả hồn theo giấc mơ vẫn còn có thể trở lại thành hiện thực đối với cô.

Nhưng nhiều tháng trôi qua, các hy vọng của cô cuối cùng tàn phai dần. Lúc đó cô đã có ý định dời đi nơi khác và định bán ngôi nhà. Nhưng người kinh doanh địa ốc trong vùng cho cô biết không bán được, vì giấy chủ quyền vẫn còn để tên một công ty tài chánh là con đẻ của công ty thuốc lá Hyland, do đó không phải là sở hữu của cô. Cô bỗng ý thức có khả năng thật chua xót rằng không có vật gì đáng giá thuộc quyền sỡ hữu của cô. Chỉ có vài ba món nữ trang, một chiếc nhẫn nạm ngọc bích và một cái vòng nạm hồng ngọc; còn thì mỗi khi H.D tặng cô một món nào quý giá hơn, cô đã nghe theo lời khuyên của ông để ông cất hộ cho cô trong một ngăn tủ sắt tại một trong những nhà băng của ông, do ông sắp xếp thủ tục ký gởi. Cô đi Chaleston trọn một ngày để bán chiếc nhẫn và cái vòng, nhưng chỉ được không tới mười ngàn đô la, nên

cô chợt hiểu ra rằng nếu cô đi khỏi Willow Cross, số tiền ấy sẽ không nuôi sống cô được lâu.

Và tuy địa vị của cô ở thị trấn này vẫn là bấp bênh càng ngày càng thấy rõ, còn hơn là ở nơi khác. Bởi vì không ai yêu cầu cô rời bỏ ngôi nhà, những hóa đơn gởi đến văn phòng nơi cô lẽ ra phải đến làm việc, vẫn được thanh toán và thỉnh thoảng có những công nhân đến săn sóc vườn cảnh hoặc sửa mái nhà. Elle đoán rằng H.D quá bận công việc nên đã không cho lệnh cắt trợ cấp của cô. Trong một công ty, thường xuyên có những món tiền chi ra rất lớn như công ty Hyland, thậm chí những ngân khoản lớn chi tiêu cho cô có lẽ tiếp tục được đài thọ mà không ai để ý đến.

Thành thử cô vẫn ở lại.

Cô bắt đầu cảm thấy thoải mái trở lại vì có được sự an toàn - dù chỉ là một ảo tưởng - và bắt đầu âm mưu. Bằng cách nào đó, cô sẽ làm cho ông phải thừa nhận cô và cho Niki được hưởng quyền lợi của nó là con của ông. Cô đã tốn bao nhiêu công lao của cô và của Niki để chuẩn bị trở thành một phần tư của gia đình Hyland, không thể bằng lòng với một kết quả ít hơn thế. Có thể không bao giờ tiếp xúc được với H.D, nhưng cô không thể quên rằng, ngay từ lúc giấc mơ của cô mới tượng hình, cô đã trông chờ một người đàn ông khác là cho nó trở thành hiện thực.

Cô đã chờ ở cửa sổ, trước giờ cô hẹn anh ta đến, chờ thấy ánh đèn pha hiện ra trong bóng tối trên đường vào nhà. Cô đã chuẩn bị đầy đủ như xưa, tóc mới gội và sấy, thân mình mới tắm và xức nước hoa và mặc một cái áo dài mới. Trong bếp đã sửa soạn bữa ăn tối, nhưng làm ra vẻ bất chợt mà có, bởi vì cô đã mời anh ta đến để uống ly rượu mà thôi, tuy cô có ý định giữ anh ta ở lại. Tối nay Niki ở lại nhà ông bà Boynton.

Khi chiếc xe hơi đậu lại bên ngoài, Elle thụt lùi để nấp sau bức màn quan sát anh ta xuống xe. Cô thấy ngay anh ta đã thay đổi nhiều như thế nào. Không còn là một thiếu niên. Anh ta có dáng điệu tự tin kèm theo với cái tên dòng họ Hyland. Bước đi với dáng điệu thẳng băng, đều đặn, tiến về phía cửa nhà. Mái tóc rậm màu nâu của anh ta chải kiểu bảo thủ hơn, nên trông anh ta bớt vẻ ngang tàng, nhưng không bớt bảnh trai.

Elle đã để cho một thời gian lâu trôi qua trước khi hành động, từ khi cô có ý định khơi lại sự chú ý của Duke, bởi vì cô có lý do để biết rằng anh ta khinh bỉ cô, vì cô đã bỏ anh để theo người cha có thế lực hơn. Thế nhưng Elle cũng biết một điều khác nữa, đó là những khát vọng không được thỏa mãn thường có thể trở nên mạnh nhất. Nếu cô có tể tìm ra một cách làm cho anh ta hiểu được tại sao cô đã hành động như vậy, nếu cô có thể làm cho anh ta nhớ lại đã có một thời anh thèm muốn cô như thế nào, thì cô tin rằng họ có thể nối lại câu chuyện cũ.

Có những dấu hiệu đầu tiên rằng cô đã không hy vọng quá lố. Cách đây hai ngày, khi cô gọi đến văn phòng của anh, anh đã trả lời điện thoại ngay. Và bây giờ anh ta đang có mặt ở đây.

Cô mở cửa và thấy khích lệ ngay khi anh ta nhìn cô từ đầu xuống chân trước khi bước qua ngưỡng cửa. Cô đưa anh vào phòng khách và hỏi anh dùng gì. Anh yêu cầu một ly rượu Bourbon với nước lạnh, cũng là thứ rượu H.D thích dùng. Trong khi cô đi pha rượu, cô để ý thấy anh ta nhìn quanh và có vẻ thích cách bày biện trong nhà.

- Tôi rất mừng vì anh đã đến.

Cô tự hỏi không biết Duke đã biết đến mức nào câu chuyện giữa cô và H.D đã lọt ra ngoài. Anh ta nhếch mép mỉm cười, đáp:

- Làm sao tôi từ chối được? Nếu từ chối lời mời của một bậc nữ lưu, thì hóa ra không phải là người hào hoa phong nhã.

Hai người ngồi đối diện nhau và nói chuyện vui vẻ một lúc về cách cô đã trang trí ngôi nhà gỗ, về sức khỏe của em trai và em gái của anh ta. Elle nhẹ nhõm vì anh ra không hỏi lý do tại sao cô gọi cho anh ta, cô nghĩ rằng có lẽ Duke đã không còn oán thù cô như khi còn trẻ. Khi cô hỏi về công việc của anh ta ở công ty, anh ta kể đã làm việc sáu tháng ở mỗi ban ngành của công ty.

- Đó là cách tốt nhất để học tất cả các mặt của công việc kinh doanh. Tôi có thể được giao chức phó giám đốc phụ trách tiếp thị bất cứ lúc nào…

Elle nghe anh ta nói và nghĩ thầm. Duke sẽ không bao giờ lịch sự và làm cho người ta kính nể bằng cha anh ta và chắc chắn không quyến rũ bằng H.D khi ông muốn tỏ ra như vậy. Nhưng anh ta có một điểm khác, cũng hấp dẫn, đó là sự thâm trầm, kết quả của sự cô đơn và sự đeo đuổi để được người cha yêu thương mà không có kết quả.

Cuối cùng cô nói:

- Tôi mừng vì thấy mọi việc đều tốt đẹp với anh. Tôi chắc anh lấy làm lạ vì tôi gọi cho anh sau một thời gian lâu như vậy.

- Không, tôi luôn luôn nghĩ rằng sẽ có một ngày nào đó cô làm vậy.

Anh ta đưa ly lên ra hiệu cho cô rót thêm một ly nữa. Elle cầm lấy cái ly và đi đến tủ rượu, thầm nghĩ rằng đó là một dấu hiệu tốt nữa. Vừa rót rượu, cô vừa nói với giọng làm ra vẻ tự nhiên.

- Tôi muốn chúng ta lại là bạn, Duke ạ.

- Thiệt à? Đó là ý kiến hay.

Cô đem ly rượu đến cho anh và nói:

- Tôi quên rằng đã có… một sự hiểu lầm rất lớn giữa chúng ta. Nhưng tôi đã nghĩ rằng…

Anh ngắt lời cô:

- Cô nghĩ vậy à? Hiểu lầm à? Xưa nay tôi vẫn nghĩ rằng cô và tôi hiểu nhau rất rõ, thậm chí giữa chúng ta có một mối liên hệ đặc biệt. Đã có một thời Elle ạ, tuy rằng có lẽ cô đã quên…

Cô ngắt lời, với hy vọng anh ta vẫn còn ham muốn mình.

- Tôi không quên. Phải chi chúng ta đã không gặp nhau khi cả hai còn quá trẻ. Cả hai chúng ta đã không có đủ sức mạnh để chiếm được cái chúng ta muốn, để biết được cái gì đúng. Bây giờ thì chúng ta có.

Duke đưa ly lên nhấp, cặp mắt của anh dán vào cô một lúc, rồi bỏ tay xuống và mỉm cười:

- Tôi không nghĩ vậy, Elle… tôi không nghĩ rằng có một cơ may nào dù nhỏ nhất để chúng ta có bao giờ trở thành bạn của nhau. Thật tình mà nói, tôi nghĩ rằng cô rất ít có khả năng đóng một vai trò gì khác trong gia đình tôi ngoài vai trò của cô bấy lâu nay, mà cô sinh ra để làm vậy.

Chiều hướng suy nghĩ của anh ta đã rõ ràng. Hy vọng cuối cùng của Elle tắt ngấm và cô cảm thấy không còn sức mạnh để tự vệ, thậm chí để tránh khỏi anh tiếp tục đả kích.

- Bộ cô đã nghĩ rằng cô có thể đóng vai trò một người đàn bà đàng hoàng… ngay cả trong khi có những tham vọng như vậy sao? Tại sao cô không từ bỏ chúng, Elle? Cô đã chơi bài của cô và đã thua. Tôi không đến đây với lý do nào khác là cho cô biết điều đó một lần và mãi mãi. Không ai

muốn cô ở vùng này và mãi mãi cô sẽ không thuộc về nơi này. Bây giờ đã là quá trễ, cô nên đem theo đứa con của cô và đi khỏi vùng đất của Hyland này.

Duke nói với giọng dịu dàng nhưng độc địa. Những điều anh ta nói cũng là điều cô đã nghĩ trong lòng. Cô cố gắng gạt bỏ ra ngoài tai để nghe, vì biết rằng nếu cô để cho mình tin theo những lời anh nói, cuộc đời cô sẽ không còn ý nghĩa. Và con gái của cô, bé Niki sẽ không được gì hết.

Thấy lời đã kích của mình có hiệu quả mong muốn, Duke lại mỉm cười tiếp:

- Nhưng để nhớ lại thời xưa… và bởi vì tôi có thể tưởng tượng ra cô cho những đám cưới quan trọng đến thế nào trước khi cô ra đi, tôi nghĩ rằng có thể cô thích dự một đám cưới sắp tới trong gia đình chúng tôi. Nó sẽ không vĩ đại như một đám cưới vua chúa dĩ nhiên, nhưng tôi nghĩ rằng chúng tôi sẽ tổ chức được một buổi chiêu đãi thậm chí có thể đạt được những tiêu chuẩn cao của cô.

Một đám cưới à? Ánh mắt cô để lộ sự thất bại hoàn toàn. Duke hỏi nữa:

- Cô chưa nghe tin à? À phải rồi, việc đó chưa được công bố và bây giờ tôi mới nghĩ ra, H.D đã không còn cho cô biết tin nữa, phải không? Nhưng bởi vì tôi muốn cô biết rằng tôi hiểu rõ cô như thế nào để bước lọt qua cửa trước tòa nhà Highland, tôi nghĩ rằng nên sắp xếp cho cô có mặt ở đó để thấy tận mắt những cái cô đã không bao giờ có được.

Cô chỉ có thể ngồi bất động, vì sửng sốt trước sự hiểm độc của anh ta. Anh ta uống cạn ly rượu và đứng dậy nói:

- Cứ như tình hình này, tôi chắc H.D không nghĩ đến chuyện mời cô. Nhưng tôi hy vọng ông sẽ không phản đối vì tôi mong muốn cô có mặt ở đó. Bởi vì, Elle ạ, đó là đám cưới của tôi. Tôi sắp cưới Pamela Wardour… và nếu cô đến dự, tôi sẽ rất vui vì sự có mặt của cô hơn ai hết.

Nói xong, Duke đặt mạnh ly xuống mặt bàn và lấy ở túi áo ra một thiệp mời. Trên đường đi ra, anh ta quẳng cái thiệp vào một chân đèn ở bàn.

Elle cố lê ra khỏi ghế và lên phòng ngủ để nằm ngẫm nghĩ về việc Duke mời cô dự đám cưới ở nhà Hyland để làm trò đùa với cô. Cô nghĩ bụng, anh ta chờ lâu biết chừng nào để đánh ra một đòn ác liệt như thế và anh đã ra đòn đúng lúc như thế nào. Chắc là anh ta đã cười một mình khoái trá biết chừng nào khi cô gọi điện thoại cho anh ta. Vì ám ảnh, cô đã mù quáng và vì hy vọng mong manh có được một cơ hội thứ hai, cô đã tự chuốc lấy sự xấu hổ và lỗ bịch.

Hay là chưa chắc đã mất tất cả…? Có lẽ vì thù hận nên mù quáng. Duke đã vô tình cho cô một cơ hội để cứu vãn mọi thứ. Nếu cô đến dự đám cưới theo lời mời của anh ta, có lẽ H.D sẽ nhìn cô với cặp mắt khác, không phải như cô tình nhân cất giấu cẩn thận không để ai thấy cách xa gia đình ông, mà như là một người có thể thuộc về tòa nhà Highland, một người đàn bà mà ngay cả bây giờ, có thể làm ông rạng mặt rạng mày. Joanne bây giờ không còn đấy, để làm nhục hay mắng nhiếc cô. Và nếu sự táo bạo của Elle có làm cho H.D bực mình, ông chỉ có thể qui trách cho Duke đã mời cô.

Sau khi đã quyết định dứt khoát, Elle cảm thấy như sống lại, bởi vì chưa bao giờ cô thấy mình sống thật và có mục đích như khi cô dồn hết tất cả ý nghĩ và nghị lực vào việc thực hiện một mục tiêu.

Chương 7

Đám cưới của Duke và Pamela Wardour diễn ra một ngày nắng ráo đẹp trời. Elle nghĩ bụng, thời tiết cũng không dám làm phật ý một người của gia đình Hyland, nhất là trong vùng Willow Cross.

Để khỏi trả lời đi đâu, cô gởi Niki đến chơi cả ngày tại nhà ông bà Boynton. Rồi cô bắt đầu sửa soạn để đi ăn cưới, trong lòng vô cùng kích thích, căng thẳng và Elle ngại, như một tín đồ Thiên Chúa Giáo sắp sửa đối đầu với những con sư tử của người La Mã.

Cái áo dài lục của cô có vảy lóng lánh màu mỡ gà, cắt rất khéo để phô bày thân hình của cô, thế nhưng có vẻ nhu mì vì đơn giản. Tuy nó có vẻ đắt giá bằng cả một gia tài, cái áo áo ấy thật ra do Elle vẽ kiểu và do một thợ áo dài tầm thường may.

Tay cô run khi lái xe đến nhà Hyland. Chỉ cách mấy dặm, mà là cả một thế giới khác biệt. Đối với cô, đó là phần thưởng tối hậu. Biết bao nhiêu lần cô đã chạy ngang qua chỗ này, lén lút như một kẻ trộm, sắp đặt mưu mô trong đầu để một ngày nào đó sẽ bước qua cửa trước với tư cách là bà Hyland.

Cô trình thiệp mời ở cổng, tay còn run, nhưng người bảo vệ chỉ liếc tờ giấy có chữ khắc nhũ vàng và vẫy tay cho xe vào. Trong khi chạy đến gần con đường vào nhà có hàng cây hai bên, cô nhớ lại xưa kia đã so sánh Duke với con người hào hoa phong nhã của miền Nam trong phim "Cuốn theo chiều gió". Cô đã lầm, dĩ nhiên, nhưng tòa nhà nguy nga đang lù lù hiện ra trước mắt cô không thua gì trong bộ phim nào cô đã xem.

Trong khi trao chiếc xe cho một thanh niên da đen, cô nghe tiếng nhạc của một ban đàn dây từ nhà vẳng ra . Cả một đội quân hầu bàn mặc chế phục mời khách các thức ăn khai vị. Làm như miền Nam cũ của các bộ phim vẫn còn sống động ở tòa nhà Highland. Các quan khách cũng ăn mặc đẹp đẽ, có một vẻ lịch sự của một thời đại đã qua, thay vì theo kiểu mốt bây giờ. Và tuy Elle từ trước đến nay đã sống một cuộc đời ẩn dật, cô rất ham đọc các trang về xã hội thượng lưu trong báo (để chuẩn bị cho ngày cô chiếm một địa vị trong đó mà cô có quyền được có) và cô nhận ra ngay ông Thống đốc Tiểu bang và hai Thượng nghị sĩ Liên bang. Cô nghĩ bụng, không có gì đáng ngạc nhiên là khi đến lúc lấy vợ, Duke lại mời tất cả các người trong cái giới đối với công ty thuốc lá Hyland là vua chúa.

Giữa hàng trăm khách khứa, Elle nghĩ rằng không ai để ý đến và phản đối sự có mặt của cô. Có ngó quanh tìm H.D nhưng không thấy ông. Và khi có sự chộn rộn trong đám người phục vụ báo hiệu lễ cưới sắp bắt đầu, cô nghe có ai đó nói nhỏ rằng H.D sẽ đến trễ, chiếc máy bay của ông đã chờ sân bay trong khi ông hội kiến với Tổng thống Mỹ ở Washington. Cô nghĩ bụng, với H.D, cứ việc tin ở ông, ngay cả trong dịp lễ cưới của Duke, ông vẫn nhắc nhở con trai của ông rằng anh ta không quan trọng bằng Công ty thuốc lá Hyland.

Một nhạc sĩ đàn harpe chơi những bản nhạc của Lohengrin, trong khi khách khứa ngồi vào những chiếc ghế thếp vàng đặt ở sân sau tòa nhà Highland, giữa những khu vườn cắt xén kỹ lưỡng vô cùng đẹp đẽ, nhắc Elle nhớ đến những bức ảnh về Varsailles.

Ban đàn dây bắt đầu dạo bản diễu hành theo thông lệ, trong khi cô dâu xuất hiện, tay vịn vào cánh tay của cha cô, cô mặc một chiếc áo cưới tuyệt đẹp bằng đăng ten Bỉ, dám sang trọng không thua gì áo cưới của bà hoàng Grace, Duke đi thẳng lưng, mắt không mỉm cười. Elle không khỏi tự hỏi có tình yêu hay không, khi anh ta quá nhiều tham vọng.

Elle có cảm giác thời gian trôi nhanh trong khi theo dõi buổi lễ đơn giản và ngắn ngủi. Người thiếu niên đã thèm muốn cô rồi thù ghét cô xưa kia, bây giờ đã là người lớn, bắt đầu lập gia

đình riêng, trong khi cô và Niki vẫn còn bị xếp xó. Và khi Duke hôn người vợ mới cưới, cô tự hỏi anh ta có biết giữa hàng trăm người chúc mừng anh ta, có một người đến dự đám cưới của anh nhưng không chúc cho anh tốt lành.

Khi cặp vợ chồng mới cưới nắm tay nhau và tiến lên tiếp khách, tiệc mừng bắt đầu. Rượu sâm banh từ một vòi cao thước tám chảy ra xối xả, khách khứa cười vui và khiêu vũ theo tiếng nhạc của dàn nhạc Lester Nanin.

Elle tránh xa cặp vợ chồng mới cưới. Cô không muốn gặp Lại Duke và nếu H.D không đến, có lẽ cô nên ra về. Áo đẹp của cô chẳng có ích lợi gì, cô vẫn cách biệt mọi người đáng kể ở nhà Highland.

- Cô làm gì ở đây? - Một giọng nói phụ nữ gắt lên sau lưng cô.

Elle xoay người lại và sững sờ đối diện với Pepper Hyland, mang đầy nữ trang lấp lánh đang ngó cô trừng trừng với vẻ chống đối ra mặt. Đứng một bên cô ta và hơi thụt lùi một chút là người em trai của cô ta, Babe. Pepper lặp lại:

- Tôi đã hỏi cô và tốt hơn cô nên trả lời ngay, trước khi tôi ra lệnh cho người hầu tống cổ cô ra khỏi đây, như một thứ rác rưởi…

Babe xen vào:

- Pepper! Hãy đàng hoàng một chút!

- Tôi cho rằng chả phải là người đàng hoàng khi đến một nơi không ai muốn cho mình đến… và trong tất cả những người không ai muốn cho đến đây, con người này chắc chắn đứng đầu bảng.

Elle bẫn giữ bình tĩnh. Cô không sợ nhân vật Hyland này. Cô biết quá nhiều về các mặt thất bại của Pepper - cô ta không tốt nghiệp được ở trường nào cả, nên Elle không ngán. Cô nói:

- Tôi tưởng tất cả các con của H.D đều có tư cách và giáo dục tốt. Tôi thấy tôi đã lầm. Tôi đến đây là do lời mời của Edward, anh của cô.

Cô rút trong cái ví nhỏ ra phong bì đựng thiệp mời và thích thú thấy Pepper câm họng. Một lát sau, Pepper quay lui và bỏ đi. Nhưng Babe đứng lại. Anh ta nói:

- Cô nên tha thứ cho chị tôi.

Elle tò mò nhìn anh ta, trông chờ vẻ mặt hiền hậu và giọng nói dịu dàng của anh ta biến đổi đột ngột và để lộ sự chống đối cố hữu của anh. Nhưng anh ta cầm bàn tay cô và nói tiếp bằng một giọng ôn tồn:

- Cô cho phép tôi đưa cô đến một cái bàn và lấy cho cô một thứ gì để ăn, được không?

Bây giờ Elle thấy được trong mắt chàng thanh niên có một ánh hâm mộ, thậm chí cả một chút thèm muốn. Cô mỉm cười, nói:

- Được, với điều kiện anh phải ngồi chung bàn với tôi.

- Tôi rất vui lòng, - Babe đáp và nghiêng đầu chào theo lối xưa.

Anh ta dẫn cô tới một cái bàn ở chỗ khuất và gật đầu ra hiệu cho người phục vụ đem rượu sâm banh và cá hồng hun khói đến.

Có Babe tháp tùng không chính thức, Elle có cảm giác được bảo vệ để ở ráng thêm một lúc. Về người con trai út của H.D này, cô chỉ biết anh ta là một nhà thể thao, chơi polo khá giỏi, ưa lái những chiếc xe chạy khá nhanh và ưa mặc quần áo đẹp. Cho nên cô hỏi anh ta vài câu về xe hơi và ngựa đua của anh, rồi chú ý lắng nghe anh ta nói - điều này cô làm rất giỏi.

Khi cô dâu chú rễ tiến lên cắt ổ bánh cưới, có tiếng thì thầm, rồi sau đó nói chuyện rào rào, H.D Hyland cuối cùng đã đến. Quanh ông ta có đoàn tùy tùng và bảo vệ. Ông bắt tay Duke, nán lại một lúc để cả một tiểu đoàn nhiếp ảnh viên chụp hình, thế nhưng trong cử chỉ ấy ít vẻ nồng hậu. Khi ông hôn má cô dâu, Elle thấy hơi nhói tim oán hận vì H.D tỏ ra ga lăng đối với một người đàn bà đẹp.

Cô chờ cho đến khi ông xoay qua chào hỏi những người khách đã tụ tập xung quanh ông, hăm hở được ông bắt tay và được biết ông. Rồi cô nói với Babe:

- Tôi muốn chào cha anh. Anh đưa tôi sang chỗ ông ấy, được không?

Cô hy vọng đánh trúng vào tính phong lưu mã thượng mà Babe đã biểu lộ khi bênh vực cô trước mặt Pepper, chị của anh ta. Với Babe đi kế bên cô, H.D có thể cuối cùng thấy rằng cô có thích hợp với chỗ này.

Babe có vẻ thích thú. Hai người cùng nhau chen lọt qua đám đông vây quanh ông. Elle nở nụ cười tươi nhất và nói:

- Chào H.D. Đám cưới hôm nay thật vui ghê.

H.D sững sờ nhìn cô, nhưng lấy lại bình tĩnh nhanh chóng. Ông hạ thấp giọng hỏi, với vẻ cũng không bằng lòng như Pepper trước đó:

- Cô làm gì ở đây?

Elle chưa kịp đáp, Babe đã xen vào nói:

- Cô ấy đi với con.

Câu trả lời ấy đã đầy đủ. Elle chỉ nhìn ông với đôi mắt có vẻ ngây thơ.

Ông quắc mắt nhìn lại trong khoảnh khắc, tưởng chừng như ông sắp nổi đóa, bất chấp việc đó có thể gây ra gián đoạn bữa tiệc cưới. Nhưng rồi ông nhún vai và cử chỉ ấy nói lên một cách hùng hồn hơn cả lời nói, rằng Elle không đáng cho ông để ý đến nữa. Ông bỏ đi và người ta thầm thì bàn tán sau lưng ông. Sự đắc thắng của Elle tan thành tro bụi. Cô rút lui khỏi những cái nhìn trừng trừng của những người khách khác. Cô buồn bã nói:

- Lẽ ra ta phải biết trước sự việc sẽ xảy ra như thế này.

Babe đi bên cạnh cô. Anh ta hỏi, vì tò mò nhiều hơn là ác ý:

- Vậy thì tại sao cô đến đây?

Elle ngừng một chút, cô tự hỏi phải thành thật đến mức nào với một thanh niên, dầu sao, cũng là con trai của Joanne. Sau rốt, cô nói:

- Duke mời tôi. Anh ta có dụng ý chơi khăm tôi một cách ác độc. Nhưng rồi tôi nghĩ, tại sao tôi không nên ra mặt.

Babe gật đầu tán đồng:

- Cô gan đấy, Elle. Tôi phục cô chỗ đó. Cả H.D và Duke cũng luôn luôn coi thường tôi. Họ cho rằng tôi không kinh doanh giỏi như họ. Đôi khi đó là cách duy nhất để đối phó được với họ. Duke có thể là một con người xấu, khốn nạn, còn xấu hơn cả H.D. Tôi mừng vì cô đã không để anh ta lợi dụng được cô.

Elle lắc đầu:

- Ý kiến đến đây thật ngu xuẩn. Tôi nghĩ rằng tốt hơn hết là tôi nên về.

Nhìn thẳng vào mắt Babe, cô ướm thử:

- Tuy nhiên, tôi biết ơn anh. Tôi mừng vì anh không ghét tôi như mọi người trong gia đình anh.

- Tôi không thể ghét cô, Elle. Thật ra, xưa nay tôi vẫn tò mò muốn biết về cô. Tôi vẫn hay nghe người ta nói này nói nọ, cô biết đấy, cô luôn luôn có vẻ… bí mật quá chừng. Tôi đã thấy cô ở phố vài lần. Tôi đã nghĩ rằng cô thật xinh đẹp và… tôi có thể hiểu tại sao cha tôi… tại sao…

Babe không còn vẻ sành sỏi, anh ta đỏ mặt.

Elle mỉm cười dễ dãi.

- Anh rất ga lăng, Babe.

Trước đó cô đã nghe người ta nói rằng Babe thường đi chơi với phụ nữ lớn tuổi hơn và cô có thể đoán được lý do. Anh ta sống núp bóng H.D, dưới sự chi phối của tham vọng quyền thế của Duke, nên ắt hẳn anh thường xuyên phải chứng minh giá trị đích thực của bản thân anh. Cô nghĩ bụng, chỉ là tự nhiên, nếu anh ta tìm sự trấn an và lòng tử tế ở những phụ nữ lớn tuổi hơn.

Cô nói:

- Tôi mừng rằng anh không giống tính người anh. Chứa đầy oán hận và thù ghét trong lòng như thế ắt hẳn là khổ sở và khủng khiếp lắm.

Đôi mắt màu xanh của Babe mờ đi một chốc lát, như thể nhớ lại lần đụng độ với Duke. Nhưng rồi tính vui tươi của anh ta lại lộ ra và anh ta nói:

- Có lẽ vợ của Duke sẽ làm cho anh ấy sửa đổi tính nết. Chị ấy là một phụ nữ tốt, thật sự biết điều. Có lẽ chị có thể làm cho anh ta có nhân tính nhiều hơn.

Nhạc bắt đầu trỗi lên và Babe mời Elle khiêu vũ. Đó là một điệu fox - trot chậm, như thể ban nhạc mới vừa ngủ dậy. Babe đưa cô đi quanh sàn nhảy với phong cách lịch sự và thoải mái của một người đàn ông lớn tuổi hơn nhiều và vừa hát theo nho nhỏ bên tai cô. Cô hỏi:

- Anh có học nhảy không? Anh nhảy hay lắm.

Babe toét miệng cười:

- Ồ, không đâu. Mẹ tôi dạy khi tôi lên tám hay chín gì đó. Bà bảo rằng đàn ông thượng lưu phải học sớm các tài nghệ cần thiết cơ bản cho đời sống xã hội.

Sau khi đã nhảy vài bản chậm, Babe nói riêng với người trưởng ban nhạc và sau đó ban nhạc

chơi một bản nhạc tuýt. Vài ba người khách bắt đầu nhảy theo điệu được ưa chuộng này, nhưng nhiều người chỉ đứng nhìn hoặc ngồi lại vào bàn.

- Ta hãy làm cho buổi liên hoan này vui nhộn hơn lên một chút, - Babe nói và cười to như trẻ con, trong khi ra hiệu cho Elle làm theo anh ta. Nghĩ rằng chẳng còn gì để sợ bị mất. Elle hất đôi giày văng ra xa và nhảy tuýt với Babe. Hai người trở thành trung tâm của sự chú ý, không quan tâm đến việc người ta nhìn theo từng cử động của họ và trầm trồ.

Khi họ ngồi vào bàn để nghỉ sức, Babe thú nhận với ý tinh nghịch:

- Tôi đã không cưỡng lại được… Tôi dám cá H.D đang lên ruột… nhưng ai quan tâm đến, nếu ổng bị như vậy. Tôi dám thề, ông không biết lúc nào là lúc vui chơi, dù nó hiện ra trước mũi ông.

Elle cười xòa với anh ta và có cảm tưởng như hai người bỗng trở thành đồng lõa trong một âm mưu gì.

Anh ta hỏi:

- Có bao giờ cô đến Pepermint Lounge ở New York chưa?

Cô lắc đầu.

- Nhạc hay lắm… không như nhạc cứng ngắc của ban nhạc này. Cô nên đến một lần cho biết. Tôi thích những câu lạc bộ ở New York.

Elle lặng thinh và nhớ cách đó đã nhiều năm. H.D có hứa sẽ đưa cô đi chơi xa Willow Cross. Nhưng cô không hề được đi đâu cả. Babe cắt đứt dòng mơ mộng của cô:

- Này, có lẽ một lúc nào đó cô sẽ muốn đi?

Anh ta đọc được ý nghĩ của cô hay sao? Cô đáp với giọng đầy ao ước và nghĩ ngay là không bao giờ có chuyện đó.

- Nếu được đi thì thích lắm.

Babe toét miệng cười và Elle thấy được cậu thiếu niên này thật là bảnh trai với đôi mắt xanh long lanh, mái tóc quăn màu vàng hoe. Cô nghĩ bụng, không bao lâu nữa, anh ta sẽ giống như một vị thần Hy Lạp cổ xưa.

Elle đã bị thu hút bởi thái độ dễ dãi và cung cách trẻ con của anh ta. Trong tất cả những đàn ông của gia đình Hyland, anh ta là người độc nhất không bị ám ảnh bởi Công ty Thuốc lá Hyland, mà chỉ muốn hưởng thụ sự giàu sang và đặc quyền đặc lợi do Công ty mà có. Anh ta đề nghị đưa cô về nhà, cô đồng ý liền, chỉ yêu cầu làm sao lo cho chiếc xe cô trở lại.

- Không có vấn đề, Elle. Tôi sẽ bảo một người tài xé lái xe đến cho cô sáng mai.

Anh đưa cô về nhà trong chiếc xe lộng lẫy nhất mà Elle từng thấy, đó là chiếc Jaguar 12 xy lanh, sơn màu đỏ tươi, có những bộ phận bằng crôm thay vì bằng đồng thau đánh bóng.

Giống như Duke, Babe công khai tò mò muốn biết nhà của Elle, nên nhận lời khi cô mời anh ta vào chơi.

- Đây! Đây là hang ổ của người đàn bà áo đỏ! - Cô nói đùa.

Nhưng Babe không cười sau khi nhìn quanh phòng khách, anh ta nghiêm trang hỏi cô:

- Nếu tôi hỏi cô một điều này, cô có nói thật với tôi không?

- Tôi sẽ cố gắng, - cô đáp.

- Đó là về H.D. Tôi đang tự hỏi… cô còn nhớ ổng không?

- Không, không chút nào cả - Cô ngước nhìn vào mắt anh ta rồi biết ngay lý do tại sao anh ta hỏi. Anh ta nhìn sững cô, rồi cúi xuống một chút, ấp úng nói:

- Cô Gabrielle… cô có phiền không…?

Cô không đợi cho anh ta nói hết câu mà với tay lên đặt vào gáy anh. Môi anh ta dán lên môi cô, nụ hôn thật dễ thương và vụng về, làm cô nhớ lại cảm tưởng e sợ và rụt rè khi yêu, mà xưa kia cô đã có một thời cảm thấy.

Anh ta thì thầm một cách đam mê:

- Tôi thèm muốn cô đã từ lâu. Tôi đã luôn luôn nghĩ rằng cô theo ông già thật là điên…

Dĩ nhiên, cô biết, điều Babe muốn không dính dáng gì nhiều đến con người cô, ngoại trừ sự kiện cô đã từng thuộc về H.D. Chẳng qua người con trai của ông ta có nhu cầu muốn đọ sức với người cha.

Nhưng điều đó không quan trọng, Elle nghĩ thầm. Cô đang ở một mình và anh ta dễ thương, yếu đuối và là một người của gia đình Hyland. Vả lại, Niki vẫn cần có tên cha.

° ° °

Trong những tuần lễ sau đó, Elle và Babe đi chơi với nhau, trở thành tình nhân và bạn hữu. Sau khi đã biết tính nết rất phức tạp của ông H.D và tính nết lầm lì dễ giận của Babe, Elle thấy Babe là một con người giản dị và cởi mở một cách dễ chịu. Bên cạnh anh ta, Elle đã có được cái mà cô chưa từng được biết, đó là tuổi thơ ngây của cô. Anh ta ham vui và là một người bạn đường tốt. Họ cùng nhau lái xe đến những nhà trọ kín đáo bên đường, uống rượu và nhảy cho đến sáng. Khi nào Elle không gởi Niki được qua nhà gia đình Boynton và Kate, hoặc gởi cho Louise trông coi, thì cô rủ Babe đến nhà. Và sau khi đã chơi với Niki một lúc, Babe và Elle cùng nhau liên hoan trong phòng khách, cùng hát, cùng uống rượu sâm banh cho đến khi say túy lúy, không còn làm gì được ngoài việc làm tình. Hai người nói lén về "họ", khen nhau đã lừa được gia đình của Babe và chia xẻ với nhau một bí mật mà cả hai đều biết sẽ làm cho H.D điên lên vì tức giận.

Biết rõ những người trong gia đình Hyland, nên Elle làm cử tọa rất tốt để nghe Babe kể chuyện gia đình. Babe không bao giờ đả kích trực tiếp ai, anh ta chỉ kể những mẩu chuyện buồn cười, cho thấy Duke thì điên khùng, còn H.D thì già nua và kênh kiệu.

Tuy lúc đầu Elle tin rằng sở dĩ Babe để ý đến cô là vì hai cha con không thuận thảo, nhưng rồi với bản tính vui tươi và bồng bột của anh ta, cô dẹp bỏ những ngờ vực qua một bên và tận hưởng những gì anh ta đem lại cho cuộc đời cô. Sau những tháng dài đằng đẳng cô đơn, thật là một sự nhẹ nhõm đáng mừng được cười trở lại và cảm thấy mình được thèm muốn.

Babe thậm chí còn tỏ ra tử tế với Niki. Tuy anh ta cũng vừa mới lớn, anh ta cũng tò mò và thích chơi với đứa em gái cùng cha khác mẹ. Không thèm quan tâm rằng đứa bé là bằng chứng sống động về sự ngoại tình của cha anh ta, anh ta đóng một vai người cậu khoan dung, hỏi chuyện

Niki về trường học, xem bài vở của nó với sự chú ý thật sự, kể chuyện khôi hài trẻ con cho nó nghe và luôn luôn nhớ đem theo một món quà nho nhỏ cho nó khi đến thăm.

Elle nghĩ bụng, người con trai dòng thứ hai này của ông H.D khác Duke biết chừng nào, nhân từ hơn và quảng đại hơn nhiều. Anh ta thật sự có thể yêu. Cho dù mối quan hệ giữa họ bắt đầu từ những nhược điểm của họ, cô thì đang tuyệt vọng, còn anh thì đang cần được xác định, họ đã tiến xa hơn thế. Trong khi nằm trong tay anh ta, Elle tin rằng, cuối cùng cô đã tìm được nơi nương náu mà cô đã ao ước. Tuy cả hai đã bị tổn thương về mặt tinh thần bởi những người khác trong gia đình Hyland, khi họp lại cùng nhau, cô và Babe gần như hàn gắn được các vết thương và có thể sống được.

Chương 8

Niki đang nằm trong giường, bỗng ngồi dậy níu chặt tấm chăn quanh ngực và run sợ. Phải chăng nó vừa thấy một cơn ác mộng? Nó không nhớ đã thấy gì. Nhưng tại sao nó lại run? Trời đang nóng. Chắc là vì tiếng sấm. Đâu đó trong những hóc của đầu óc nó, nó vẫn còn nghe được dư âm của một tiếng nổ ầm tắt đi dần dần. Thế nhưng khi nó nhìn về phía cửa sổ đang mở, không thấy mưa rơi, cũng không nghe tiếng mưa rơi lộp độp trên mái nhà. Lúc đó nó nhớ rằng, đôi khi có sấm sét mà không có mưa.

Bây giờ nó ý thức đang có tiếng nhạc. Rất lớn, đó là những đĩa nhạc Jazz mà mẹ nó ưa chơi khi có cậu Babe ở nhà. Bùm, bùm, tiếng nhạc đêm nghe rõ ràng. Tuy Niki nghĩ rằng, không phải chỉ có tiếng trống, mà còn có cả tiếng chân của họ đang khiêu vũ.

Trước đó đã có lần mẹ nó và cậu Babe làm ồn ào, khiến nó thức giấc, nhưng nó đã không than phiền. Nó thích có cậu Babe trong nhà. Cậu ta vui lắm. Niki khoái ngồi trong xe hơi của cậu, nghe cậu và mẹ cười giỡn. Cậu ấy đã hứa sắp tới sẽ đem hai mẹ con đi chơi một chuyến trên chiếc tàu của cậu.

Niki nằm xuống và chui vào dưới chăn để bớt nghe tiếng nhạc. Không, nó không được than phiền. Nó không muốn làm điều gì để mẹ nó buồn rầu, hoặc khiến cho Babe bỏ đi và không trở lại như ông Hyland đã làm.

Nhưng tiếng nhạc như càng lớn hơn. Và tuy nó tự nhủ đó chỉ là một cuộc liên hoan… và vì một lý do nào không rõ, nó không thể ngăn chận được cảm giác sợ hãi… nó tưởng tượng rằng một con quái vật hung ác đã vào nhà qua cửa sổ mở trong khi nó ngủ.

Tim nó bắt đầu đập nhanh hơn cho đến khi nó không thể chịu được nữa ở một mình trong phòng. Đồng thời nó biết là xấu, nếu làm phiền mẹ nó và cậu Babe. Nó đã được huấn luyện kỹ, vì đã nhiều năm bị ra lệnh phải đi ngủ sớm và được căn dặn phải ở trong phòng của nó mỗi khi ông Hyland đến thăm.

Niki tuột xuống giường thật nhẹ nhàng, rón rén đi chân đất băng qua phòng rồi bắt đầu xuống cầu thang. Nó không cần phải kêu mẹ nó, chỉ cần thấy mẹ nó có dưới đó và khiêu vũ với cậu Babe là đủ. Nó nghĩ bụng nếu nó nấp kỹ, họ sẽ không nổi giận với nó.

Trong khi nó đi xuống về phía ánh sáng mờ mờ lọt ra từ phòng khách, Niki nhận thức rằng nhạc vẫn còn vang to, nhưng tiếng thình thịch đã ngưng hẳn. Khi đến chân cầu thang, nó chậm rãi cúi xuống và chồm tới để nhìn vào trong phòng khách, trước hết các cửa sổ… rồi cái đi văng bên cạnh lò sưởi. Và bây giờ nó thấy mẹ nó nhìn thẳng ra cửa, trong khi bà đang nằm trên đi văng.

Niki bắt đầu lùi lại vì e sợ, nhưng cùng lúc đó nó thấy nẹ nó ngủ, hai mắt nhắm lại. Lúc đó nó mới dám nhìn thêm xa hơn một chút và thấy trong bóng tối có một người đàn ông đang quỳ trên sàn nhà, che khuất gần hết thân mình của mẹ nó, chỉ trừ một cánh tay đang duỗi ra trên sàn, với tay áo bằng lụa màu hồng nhạt. Người đàn ông quay lưng ra cửa, nhưng Niki có thể biết qua cử động của ông ta, là ông đang làm gì với hai bàn tay.

Suýt nữa nó kêu lên khi nó nhận thức rằng người đó đang loay hoay làm gì đó ở cái áo dài lụa của mẹ nó. Cậu Babe đang cởi áo mẹ nó!

Nó không nhịn được nữa, Niki tự nhủ. Thế nhưng chân nó như bị đóng đinh tại chỗ, trong khi người đang quỳ đứng dậy. Niki thấy rằng người ấy không thể là cậu Babe, vì cậu ta cao hơn và to hơn nhiều. Một lần nữa, Niki cố giữ cho khỏi kêu lên thành tiếng và lần này bằng cách đưa

bàn tay bịt miệng lại. Mặc dầu không thấy mặt người đàn ông, nó biết người ấy ắt hẳn là ông Hyland… và trong lòng nó một phần bị thúc đẩy chạy ra gặp ông, để ông khỏi bỏ đi nữa, vì lần trước ông bỏ đi, mẹ nó đã đau khổ rất lâu…

Nhưng người Niki thích lại là Babe. Tại sao cậu ấy lại không ở đây? Tại sao mẹ nó lại để ông Hyland trở lại và tại sao ông đang sờ mẹ nó trong khi vặn nhạc lớn như vậy, loại nhạc mà cậu Babe thích?

Hình như người ở cạnh đi văng bắt đầu cử động, như thể sắp quay lại. Niki thụt lùi tức thì và chạy trốn lên cầu thang. Dầu sao, nó cũng không thể coi được nữa, không thể chịu được những ý nghĩ về những chuyện vô lý.

Nó trèo lên giường và kéo chăn trùm kín đầu. Tiếng nhạc bỗng ngừng hẳn, cả nhà yên tĩnh quá chừng…

Hai mí mắt bắt đầu sụp xuống, Niki nghe có tiếng như tiếng nước đông lại thành cục nước đá nhỏ rơi từ mái nhà xuống nền đất cứng. Nhưng trước khi nó ngủ thiếp đi, nó nhớ lại rằng không phải là mùa đông.

Khi nó mở mắt ra thì trời đã sáng và nó không nhớ chắc chắn chuyện gì thật sự xảy ra, có phải nó đã thức dậy và đi xuống cầu thang lúc nửa đêm? Có phải ông Hyland đã thật sự có ở đây? Hay đó chỉ là một giấc mơ? Nó nhảy nhổm lên và đi tìm mẹ. Giường trong phòng ngủ của mẹ nó đã làm lại, nên Niki chạy xuống nhà dưới vì biết mẹ nó ắt là ở trong bếp.

Nó vừa nhảy xuống bậc chót của cầu thang và liếc vào trong phòng khách thì bỗng dưng đứng sững như trời trồng.

- Má, má ơi! - Nó kêu to khi thấy Elle đang nằm ngủ, nhưng không còn ở trên đi văng.

Mẹ nó đang nằm cạnh một cửa sổ, vẫn mặc cái áo dài lụa màu hồng và chung quanh bà đầy những mảnh kính vụn lấp lánh. Niki chạy băng qua phòng để lay Elle. Một mảnh kính nhỏ chích vào bàn chân nó, nhưng nó gần như không để ý.

- Má ơi, thức dậy đi!

Niki bắt đầu lay mẹ nó mạnh hơn và kêu mỗi lúc một lớn hơn cho đến khi thét lên như một… người điên.

Bây giờ nó biết, đó không phải là một giấc mơ. Trong khi nó ngủ, một con quái vật đã vào nhà qua cửa sổ.

Người đàn ông đeo khẩu súng trong cái bao ở thắt lưng và một đồng hồ quả quýt ở đầu một sợi dây chuyền vàng thòng ngang bụng bự nói:

- Niki, cháu hãy nói với tôi. Tôi biết cháu rất khổ sở, nhưng chúng tôi chỉ muốn giúp cháu và tôi có thể giúp cháu được nhiều nhất, nếu cháu kể cho tôi nghe bất cứ điều gì cháu nhớ về đêm qua…

Niki không nói gì cả. Nó không muốn nói về chuyện đó. Nếu nó nói, thì chuyện đó sẽ trở thành có thật… nếu nó không nói thì có thể là không có. Dầu sao, những con quái vật không có thật. Mẹ nó đã nói với nó quá nhiều lần như vậy, mỗi khi nó thức dậy sau một cơn ác mộng. Nếu nó chịu khó chờ và không nói gì về chuyện đó, thì có lẽ nó sẽ thức dậy khỏi cơn ác mộng này. Còn bao lâu nữa cơn ác mộng này mới chấm dứt? Nó chạy từ trong nhà ra đường cái, hai bàn chân trần bị đá trên đường cào sướt và cắt đứt… Chiếc xe sữa chữa điện thoại chạy qua vội dừng

lại… những người trên đó lắng nghe nó nghẹn ngào kể lại nó đã thấy… họ chở nó đến bót cảnh sát… và rồi nó chờ trong phòng này cho đến khi người đàn ông này và một vài người khác nữa đến… cơn các mộng đã kéo dài quá lâu. Không lẽ nó còn kéo dài thêm nữa.

Cửa phòng bỗng mở ra và một người đàn ông mặc quân phục bước vào. Ông ta mang theo một bình sữa tươi và một cái bánh ngọt. Ông ta mời Niki, nhưng nó ngậm thinh lắc đầu. Dạ dày nó đang thắt lại và cuống họng nó đang bị nghẹn, nó biết nếu ăn vào sẽ nôn mửa mà thôi. Người đeo đồng hồ quả quýt nói:

- Tất cả chúng tôi đều rất lấy làm tiếc về chuyện đã xảy ra cho mẹ cháu. Chúng tôi sẽ làm tất cả những gì làm được, để tóm cổ kẻ nào đã đột nhập vào nhà cháu… và đã làm mẹ cháu bị thương khủng khiếp như vậy.

Ruột gan của Niki quặn đau dữ dội, làm nó rên lên một tiếng. Nó khóc òa, không nén được. Thì ra là có thật, cơn ác mộng này sẽ không chấm dứt. Mẹ nó đã ra đi và không bao giờ còn trở lại.

Người cảnh sát lúng túng vỗ nhẹ lên đầu nó và nói những lời an ủi:

- Nín đi, nín đi Niki. Cháu hảy tỏ ra can đảm… vì mẹ cháu.

Nhưng nó vẫn nín thinh, nó vừa buồn vừa sợ, nên bị tê liệt. Người đeo đồng hồ quả quýt đằng hắng nói với giọng dịu dàng hơn:

- Cháu bé, tôi sẵn lòng chờ cho đến khi cháu khỏe hơn. Nhưng nếu cháu kể với tôi sớm, thì chúng ta có thể tìm được sớm hơn kẻ nào đã làm hành động xấu xa này để trừng trị nó. Cháu phải kể tôi nghe bất cứ điều gì cháu đã nghe hoặc thấy và nếu cháu có ý niệm về thời điểm việc đó có thể đã xảy ra…

Niki nhìn trừng trừng vào người đàn ông đeo đồng hồ quả quýt. Bây giờ nó nhận ra ông ta, lớp học của nó đã có một lần đến thăm bót cảnh sát, lúc đó ông ta mặc cảnh phục và cô June đã giới thiệu ông ta là Cảnh sát trưởng Haynef. Cô June đã nói và cười tươi với cả lớp đang đứng nghiêm: "Cảnh sát có mặt ở đây để gìn giữ luật pháp và bảo vệ chúng ta". Nhưng cảnh sát đã không bảo vệ được mẹ nó mà bây giờ nó đang bị họ giữ ở đây, tựa như nó là kẻ đã làm chuyện gì sai trái. Nó muốn về nhà và chạy ngay vào cửa để thấy mẹ nó đang chờ… nhưng họ không chịu cho nó ra về. Cảnh sát không chịu để cho cơn ác mộng chấm dứt.

Ông Cảnh sát trưởng lại kiên nhẫn nói:

- Niki, hình như một người đàn ông đã đột nhập vào nhà cháu và mẹ cháu đã bắt gặp. Cháu có nghe tiếng vật lộn nào, tiếng kính vỡ nào không?

Nó trả lời:

- Tiếng nhạc, cháu chỉ nghe có thế.

- Tiếng nhạc à? Cháu đã thức dậy vì…

Cửa lại mở ra, lần này cánh cửa đập mạnh vào khung và một người lạ bước vào. Ông ta rất cao, có tóc muối tiêu, râu cằm và ria mép đều bạc. Ông có vẻ rất tức giận và gắt lên với ông Cảnh sát trưởng.

- Bill, anh biết rõ không nên làm như vậy. Đáng lẽ anh phải chờ tôi đến mới được hỏi đứa bé này. Không phải là công việc của anh…

Ông Cảnh sát tưởng cãi lại:

- Đây là công việc của cảnh sát. Tôi chỉ làm nhiệm vụ của tôi…

Người đàn ông cao lớn ngắt lời:

- Anh dư biết nhiệm vụ của anh là tới đâu. Và nếu anh đã quên, tôi sẵn lòng nhắc cho anh nhớ trong kỳ bầu cửa tới. Bây giờ hãy để chúng tôi yên.

Ông Cảnh sát trưởng nán lại một chút rồi ra khỏi phòng.

Người đàn ông cao lớn đến gần Niki, cúi xuống ngay mặt nó và mỉm cười, dịu dàng nói:

- Tôi rất tiếc cháu bé ạ. Tôi đã cố gắng đến ngay để tránh cho cháu khỏi bị chuyện này. Tôi là bạn thân của mẹ cháu và bây giờ tôi đến đây để chăm sóc cháu… như mẹ cháu ắt cũng đã muốn thế.

Trông mặt Niki như hiện lên câu hỏi: nhưng tôi chưa hề thấy ông bao giờ.

Ông dịu dàng nói:

- Tôi tên là Sterling Weatherby. Tuy chúng ta chưa hề gặp nhau, nhưng tôi là người coi sóc công việc về pháp lý của mẹ cháu đã lâu. Và bây giờ tôi đến đây để coi sóc cháu. Nhưng tôi cần được cháu hợp tác, cháu hiểu không, Nicolette.

Niki có cảm tưởng nó không còn sự lựa chọn nào khác. Ông này đã bào rằng ông là bạn của mẹ nó. Nó thì thầm hỏi:

- Ông có nghĩ rằng, người làm má cháu bị thương là ông Hyland không?

Người luật sư nín lặng, một lúc rồi nói:

- Tại sao tôi lại nghĩ vậy?

- Lúc đó ông ấy có ở đấy.

Sterling Weatherby lắc đầu, mỉm cười:

- Nhưng ông ấy không thể nào có ở đấy được, cháu bé ạ và chắc chắn ông ấy đã không đời bào làm hại mẹ cháu. Chính ông Hyland đã gọi điện thoại cho tôi và bảo tôi đến đây giúp cháu. Ông ấy đã gọi từ Washington, ông đang ở đấy từ ba ngày nay.

- Thiệt à?

- Niki, tôi mong rằng cháu sẽ không bao giờ nói với ai khác là cháu nghĩ rằng ông Hyland có ở đấy. Không thể có chuyện đó được và nói như vậy chỉ làm cho mọi người nghĩ lộn xộn. Chắc là cháu không muốn làm vậy. Cảnh sát biết nhiều rồi về chuyện gì đã xảy ra…

- Cháu đã nói với họ về tiếng nhạc.

Ông Weatherby ngập ngừng một lúc và liếc nhìn Niki, rồi lại mỉm cười thật tươi, nói tiếp:

- Họ biết có một kẻ đột nhập vào nhà, một tên ăn trộm muốn vào lấy cắp đồ vật và mẹ cháu đã cố ngăn chặn hắn và… tên trộm đã đánh lộn với mẹ cháu.

- Cháu không nghe thấy gì như thế cả.

- Cháu đã ngủ suốt lúc đó…?

Niki gật đầu.

- Và cháu đã nói với cảnh sát như vậy, phải không?

- Cháu chưa nói gì với họ hết, ngay cả chuyện về ông Hyland.

- Nhưng ông không có ở đấy, Niki. Việc đó có bằng chứng.

Nó đã nghĩ nó thấy ông ta, nhưng bây giờ nó cũng đâm ra bán tính bán nghi. Có lẽ phần nào đó nó đã chiêm bao và những việc đó có thật chỉ bắt đầu xảy ra lúc sáng nay.

Ông Weatherby bỗng hình như để ý thấy đứa bé chỉ mặc áo ngủ và khoác cái áo choàng. Ông ân cần hỏi:

- Cháu lạnh không? Cháu cần một tấm chăn không?

Niki lắc đầu. Người nó tê tái, không còn biết nóng hay lạnh nữa. Ông Weatherby kéo ghế ngồi đối diện với nó.

- Nicolette, tôi chắc cháu muốn sớm rời khỏi nơi đây. Cháu có thể ra về ngay sau khi khai thật với cảnh sát, giống như cháu vừa nói với tôi rằng cháu ngủ suốt thời gian đó. Nhưng nếu cháu không chắc chắn một phần trăm về chuyện gì mà cháu lại nói, thì là sai trái. Cháu hiểu chưa?

Niki không chắc đã hiểu, nhưng ông Weatherby nói nghe có lý và nó không muốn làm ông phật ý. Ông nói:

- Nếu cháu làm đúng như lời tôi dặn, cháu sẽ không phải lo bị cảnh sát quấy rầy nữa. Sau một thời gian, chuyện này sẽ qua và cháu sẽ được chăm sóc đầy đủ… Ông Hyland sẽ lo liệu hết. Cháu nên biết ơn, Nicolette ạ, vì ông Hyland quan tâm đến cháu nhiều như vậy.

Bởi vì không còn gì khác để làm và chỗ nào khác để đi, Niki nghe lời ông và nói với cảnh sát đúng y như ông đã dặn. Khi ông bảo nó về ở nhà ông, nó đã đi theo ông. Ông nói: "cho đến khi câu chuyện khủng khiếp này được giải quyết xong."

Ông ở trong một ngôi nhà lớn màu trắng ngay gần trung tâm vùng Willow Cross. Hình như không có ai khác ở đó, ngoại trừ người quét dọn là một bà già da đen tên Martha. Bà ta nhìn Niki với ánh mắt ngạc nhiên, nhưng không nói gì cả khi ông Weatherby nói với bà rằng Niki sẽ ở đấymột thời gian. Ông bảo:

- Hãy tắm rửa cho đứa bé và cho nó đi ngủ, Martha. Tôi sẽ cho người qua lấy áo quần của nó về sau.

Bà Martha làm như đã được dặn. Niki tuy chưa nghĩ đến chuyện ngủ, nhưng được bà tắm cho bằng nước nóng, nó đâm ra buồn ngủ và mệt rã rời khi nó vào một phòng ngủ nhỏ dành cho khách, nằm lên giường, nó ngủ thiếp đi ngay.

° ° °

Nó ngủ hai ngày liền sau đó ở nhà ông Weatherby, chỉ thức dậy để đi ăn và đến bót cảnh sát. Nó vừa sợ vừa cô đơn và chán nản. Nhiều lúc nó nhớ lại rằng nó sẽ không bao giờ thấy mẹ nó

nữa, thì nó cảm thấy xót xa trong lòng không chịu nổi.

Gia đình Boynton đến thăm, nhưng nó thậm chí không muốn nói chuyện với Kate và lên phòng nó ngay. Khi họ ra về, Niki nghe tiếng ông Weatherby phân trần với ông bà Boynton ở dưới nhà, về nghĩa vụ của ông phải giữ nó.

Sáng ngày thứ ba, Martha thức Niki dậy, trao cho nó một cái áo dài đen và một cái áo choàng ngoài, nói là nó sắp đi dự đám tang mẹ nó.

Ngồi trong nhà thờ và nhìn sững vào cỗ quan tài màu trắng, đi ra nghĩa địa, cái hòm được đặt xuống hố sâu dưới mặt đất… Cơn ác mộng vẫn chưa hết. Nó biết rất ít những người có mặt chung quanh nó trong buổi lễ. Louise, vài người chủ tiệm xưa kia mẹ nó hay mua hàng, ông Weatherby và mấy người cảnh sát, chỉ có thế. Không có ông Hyland… ngay cả Babe cũng không.

Buổi tối sau đám tang, trong khi có tiếng cái radio lớn phát ra ở tầng dưới nhà ông Weatherby, thì nó nghe ở phòng kế bên, ông đang cãi với ai đó trên máy điện thoại.

- Tôi không cho phép chuyện đó… bởi vì nó không cần phải ra trước tòa, lý do là vậy và chuyện đó chỉ làm cho nó lo lắng. Các anh đã có đủ tất cả các bằng chứng cần có để điều tra. Đứa trẻ đã trả lời đủ rồi.

Nhưng sáng hôm sau, sau khi Martha đã cho nó ăn một chén bột với mật ong, ông Weatherby ngồi lại bàn điểm tâm và bảo nó đi theo ông để gặp ông Dự thẩm muốn hỏi nó mấy câu. Niki nói:

- Nhưng cháu đã nghe ông nói là cháu đã trả lời đầy đủ rồi, tại sao còn phải đi gặp ông Dự thẩm nữa?

- Đó là quyết định về tương lai của cháu, Nicolette, về việc cháu phải ở đâu.

Lời giải thích nghe dễ sợ quá, cũng như việc phải gặp ông thẩm phán, Niki biết nó không thể ở mãi tại nhà ông Weatherby, nhưng nó biết đi đâu?

Như thể biết nó đang nghĩ gì, ông Weatherby nói:

- Cháu đừng sợ, Niki. Tôi đã hứa sẽ trông nom cháu và tôi sẽ làm vậy. Tôi sẽ tìm ra một chỗ tốt, ở đó cháu sẽ vui vẻ.

Không, Niki nghĩ thầm, chuyện đó không thể có. Nó sẽ không bao giờ vui vẻ được nữa.

Khi Niki vào trong phòng ở tòa án quận với ông Weatherby, nó thấy ông Hyland ngồi trên một hàng ghế ở cuối phòng. Nó tự hỏi, phải chăng ông đến để đem nó về với ông. Ông đã đổi ý rồi sao, không còn ghét nó nữa hay sao, sau chuyện khủng khiếp đã xảy ra cho mẹ nó? Nó định hỏi ông Weatherby, nhưng thấy vẻ mặt ông nghiêm trang nên không dám.

Khi ông thẩm phán bước ra ngồi vào ghế của mình, ông Weatherby đứng dậy, đến gần ông ta.

- Ông là ai? - Ông thẩm phán hỏi.

Ông Weatherby đặng hắng, rồi đáp:

- Thưa quan tòa, tôi là Sterling Weatherby. Tôi đại diện cho đứa bé.

Ông thẩm phán liếc về cuối phòng, nơi ông Hyland ngồi, rồi nói:

- Tốt lắm. Tôi sẽ công nhận ông và nghe ông nói.

Ông ta nói:

- Thưa quan tòa, về vấn đề của đứa bé vị thành niên tên là Nicolette Sandeman mới vừa bị mồ côi… chúng tôi hiểu rằng trong điều kiện bình thường, nó sẽ thuộc thẩm quyền của tòa án và được đặt dưới sự giám hộ của tòa. Tuy nhiên, vì người chết là cô Gabrielle Sandeman, nguyên là nhân viên của Công ty thuốc lá Hyland, chúng tôi đã chú ý đặc biệt đến sự lợi ích của đứa bé. Vì vậy, tôi xin tòa cử tôi làm giám hộ của đứa bé vị thành niên và quản trị viên tài sản của mẹ nó để lại.

- Có ai có mặt ở đây phản đối lời yêu cầu của ông Weatherby không? - Ông thẩm phán hỏi.

Không ai nói gì. Ông tòa tuyên bố:

- Tốt lắm. Tòa chấp thuận yêu cầu của ông và chỉ định ông làm giám hộ của đứa bé Nicolette Sandeman cho đến khi nó trưởng thành.

° ° °

Mọi việc bây giờ xảy ra rất nhanh chóng. Không ai nói gì với Niki cả , nhưng bỗng nhiên đồ đạc áo quần của nó được xếp vào túi xách và nó được bảo phải sẵn sàng. - Nhưng cháu sắp đi đâu? - Nó hỏi ông Weatherby một cách lo sợ, trong khi ông đưa nó ra khỏi nhà và lên chiếc xe hơi đang chờ.

- Đến trường, Niki. Một trường học rất tốt với nhiều đứa con gái cùng tuổi cháu. Cháu sẽ thích nơi đó.

Niki lặng thinh. Nó thích hay không, có gì là quan trọng? Túi xách của nó đã xếp đầy đồ đạc rồi, nó phải đi, dầu nó có nói chăng nữa.

Nó lên xe với cảm tưởng giống như một người tù không cò hy vọng trốn thoát. Nó bỗng ngồi thẳng lên vì nhớ một điều gì đó, một điều quan trọng. nó nói;

- Cháu chưa thể đi được. Cháu phải trở lại. Cháu phải trở lại nhà, trở lại nhà của cháu, ông Weatherby ạ. Xin ông vui lòng.

- Cháu nói chuyện vô lý. Cháu không thể trở lại chỗ đó - ông đáp và lộ vẻ bực mình.

- Cháu phải trở lại, - nó kêu to lên và lay cánh cửa xe như định nhảy ra ngoài.

Nhưng cánh tay mạnh mẽ của ông Weatherby giữ nó lại. Ông hỏi:

- Cái gì vậy, cháu muốn làm cái gì vậy?

- Cháu phải lấy cái này… không có nó cháu chết mất. Cháu biết mà, cháu sẽ chết.

Ông Weatherby quan sát nó một lúc, rồi nhún vai nói:

- Cũng không xa đường đi bao nhiêui, có lẽ chúng ta có thể ghé lại. Nhưng với điều kiện phải hứa với tôi là sẽ không còn đòi thêm những vấn đề gì khác nữa.

- Cháu xin hứa.

- Tốt lắm, - ông Weatherby cho nổ máy - Đáng lẽ cháu phải biết ơn thay vì gây ra những vấn đề. Cháu có biết rằng cháu may mắn đến thế nào không, vì được gởi đến một trường học thay vì đến trại trẻ mồ côi của nhà nước. Cháu hãy nhớ điều đó, Niki. Cháu là một đứa con gái may mắn, có người vẫn đang còn muốn lo cho cháu…

Có người nào lo cho nó? Nó không cảm thấy như có ai lo cho nó, bây giờ cũng như chưa bao giờ hết. Chắc chắn nó không cảm thấy nó may mắn. Con người duy nhất đã từng thật sự yêu thương nó và đã muốn có nó, đã vĩnh viễn ra đi. Cửa trước ngôi nhà gỗ có một tấm giấy màu vàng cam dán ở đó viết mấy chữ lớn. Niki chỉ đọc tới chữ TRỌNG ÁN… viết ở hàng trên hết, trước khi xoay nắm cửa và thấy cửa không khóa. Nó chạy vào nhà và chạy thẳng lên cầu thang vào phòng ngủ của mẹ nó.

Nó chỉ dừng lại một giây để nhìn quanh, không có gì thay đổi. Đồng thời tất cả đã thay đổi. Nhìn vào cái phòng ngủ vắng tanh, tim nó như bị xé làm đôi.

Một tiếng còi xe vẳng lên qua cửa sổ.

Niki nắm lấy vật đề trên bàn trang điểm của mẹ nó mà nó đến đây để lấy, đó là bức ảnh có khung của bà ngoại nó, đang lơ lững trên không. Nó đã nhiều lần thấy mẹ nó cầm bức ảnh ấy và nói với bức ảnh như trong những chuyện thần tiên Niki đã đọc. Có những người nói với những cái vòng chai lọ có phù phép trong đó, hoặc chà tay vào những cây đèn thần kỳ, để những ước mơ của họ được thực hiện. Đã có những ước mơ nào của Elle đã thành hiện thực không? Niki nghĩ bụng… có một số và trong một ít lâu.

Niki nhìn bức ảnh trân trối. nó hiểu tại sao mẹ nó đã có niềm tin dẫu thế giới có xấu xa, trong đó ắt cũng phải có một sự thần kỳ ở đâu đó để một người bà có thể bay lơ lững trên không như vậy.

Tiếng còi xe hơi lại vang lên, lần này lâu hơn. Ôm bức ảnh vào ngực như để che chở cho mình chống lại cái ác, Niki chạy ra khỏi phòng, quyết tâm tìm cho được sự thần kỳ ấy.

Chương 9

Virginia 9- 1971

Thăng bằng. Thăng bằng tất cả, Niki tự nhủ lần này là thứ một triệu. Tuy rằng ý nghĩ ấy thậm chí không còn phải hình thành trong đầu óc của cô nữa. Không cần phải nói ra, nó đã ở trong những dây thần kinh, những xương gân của cô, luôn luôn có ở đó mỗi khi cô bước ra đến mí tấm ván và chuẩn bị để nhảy xuống nước.

Cô hít vào mấy hơi thật sâu, rồi nhắm mắt lại. Giống như một người săn bắn của một bộ lạc bán khai lắng tai trong bóng tối đề nghe tiếng động gần như không nghe được của một con mồi tinh khôn nhất, hay một nhạc sĩ mù lắng nghe một nốt nhạc thật đúng, cô chờ cho đến khi chắc chắn rằng đã có được cái mà cô tìm kiến - sự thăng bằng tuyệt hảo từ trong cơ thể của mình.

Cái đó đã đến giống như một cái lẫy cò và phát động người nhảy. Hai cánh tay từ từ đưa lên, hai chân nhún xuống như lò xo. Các cơ bắp khắp thân mình vận động nhịp nhàng với nhau cho đến khi không cần phải nghĩ đến hay quyết định, cô búng lên không từ tấm ván. Quay vòng, co lại, duỗi ra, hai cánh tay duỗi thẳng - hình ảnh của bà ngoại cô mà cô luôn luôn có trong đầu óc lại hiện lên - và cuối cùng cảm giác mát lạnh đột ngột ở da trong khi cô chúi gọn vào nước.

Niki lội đến mép bờ và choàng cánh tay lên thành để nghỉ. Được, cô nghĩ… chỉ được thôi. Chỉ thiếu một sợi tóc khi chúi vào nước, thân mình chưa hoàn toàn duỗi ra hết, hai bàn tay chưa hoàn toàn dính vào nhau, các ngón chân chổng lên có lẽ thiếu một vài độ, so với góc độ tối hảo. Cô liếc nhìn cái đồng hồ trên tường ở đầu kia hồ bơi. Gần sáu giờ. Còn thì giờ để nhảy vài lần nữa. Niki trèo lên, đi trở lại cầu nhảy và tiếp tục tập dượt.

Mười lăm tuổi, cô có thân hình thích hợp với môn nhảy nước, chân dài, người mảnh dẻ và cao, nở nang đầy đặn nhưng không to. Nhờ cô tham gia đội bơi lội và nhảy nước của trường Blue Mountain là chính yếu, nên trường đã đoạt giải vô địch liên trường và gần đây, giải giữa các tiểu bang. Nhưng bây giờ cô nhắm một mục tiêu cao hơn, đó là một chỗ trong đội tuyển quốc gia dự Thế vận hội mùa hè 1972. Nếu được dự thi thì cô rất sung sướng vì lần đầu sau ba mươi sáu năm, Thế vận hội lại được tổ chức ở thành phố bà Monique, bà ngoại của cô, xưa kia đã đoạt huy chương bạc, ở Munich.

Niki biết hy vọng cô được chọn vào đội tuyển nữ vận động của nước Mỹ chỉ là mong manh. Dẫu cô xuất sắc, có những người xuất sắc hơn. Nhưng trong kỳ nghỉ hè vừa qua, cô đã luyện tập, mỗi ngày hai lần dài ba giờ liền, thậm chí có khi người huấn luyện viên, không chịu nổi, vì cô đã tập lâu hơn. Nếu cô cố luyện tập, tìm tòi và quyết chí đạt được sự tuyệt hảo, có lẽ…

Cô lại xem đồng hồ. Nửa giờ trôi qua rồi! Cô trễ bữa ăn tối, nhất là tối nay lại càng không hay. Nhà ngủ chung của Niki với các nữ sinh khác học lớp 11 đang thay đổi bà giám thị. Trên bảng yết thị, đã có thông báo từ mấy ngày nay rằng bà Helen Czardas sẽ đến nhận chức vụ ấy và kiêm luôn giáo viên phụ trách môn sinh học vỡ lòng. Có lẽ bà Czardas đã đến trong khi Niki không ở đây và có lẽ bà đã phải chờ cô để ăn tối quá giờ quy định là sáu giờ rưỡi.

Niki vội vàng vào phòng thay đồ vắng tanh, tắm qua loa ở vòi sen, mặc quần jeans và áo thun, không kịp mặc đồ lót. Không đợi cho tóc khô dưới cái mũ bơi, cô ra khỏi tòa nhà bể bơi và khóa cửa lại với chìa khóa do huấn luyện viên giao cho cô giữ.

Bên ngoài trời còn nóng, tia mặt trời xuyên qua các cây sồi lớn chiếu vào những tòa nhà bằng gạch đỏ của trường học. Tuy không đứng hàng đầu trong các trường nội trú nữ, trường nữ trung học Blue Mountain nổi tiếng có cảnh đẹp thiên nhiên và yên tĩnh. Niki không vội vàng đến nỗi phải chạy. Cô đi lững thửng để thưởng thức buổi tối đẹp trời và năm học mới sắp bắt

đầu. Qua buổi nghỉ cuối tuần này mới bắt đầu học, nhưng một số nữ sinh đã đến trường.

Bên ngoài hai tòa nhà kiểu thời thuộc địa có tường sơn trắng dùng làm nhà ngủ tập thể, nhiều chiếc xe hơi đang đậu trên đường vào nhà, với nắp thùng xe đang mở để bỏ hành lý ra. Ở trường này gần như tất cả các học sinh đều có cha mẹ ly dị nên gần như luôn luôn chỉ thấy một người cha hoặc một người mẹ đến đây, ngoại trừ khi làm lễ tốt nghiệp. Trường nổi tiếng là nơi thu nhận những học sinh có vấn đề, những trường hợp đặc biệt không được trường nào khác thu nhận.

Khi đi ngang qua chổ một người mẹ với cô con gái đang chia tay nhau, Niki liếc thấy họ liếc về phía cô và cô con gái hạ giọng nói gì đó với vẻ kích thích. Niki không phải không biết mình đã nổi tiếng đôi chút ở trường. Một phần là vì ảnh cô thường được đăng trên báo của nhà trường. Hoặc ngay cả trên các trang thể thao của những tờ báo ở thành phố khi cô nhận một giải thưởng. Nhưng dĩ nhiên không phải chỉ vì lý do đó mà các cô gái bàn tán về cô. Họ đã bàn tán vì cô không rời khỏi trường trong những kỳ nghỉ lễ hoặc nghỉ hè, vì cô không có nhà nào khác ngoài trường học, vì cô gần như không bao giờ nhận được thư. Niki không biết chắc chắn những bạn học của cô có những sự kiện chính xác về đời cô hay không. Nhưng trong thời gian qua đã có nhiều tin đồn. Họ đồn rằng cha mẹ cô đã bị chết trong một tai nạn máy bay. Rằng cha mẹ cô trước kia là gián điệp đã bị người Nga hành quyết. Lúc đầu khi cô còn nhỏ, cô thường đính chính bằng cách nói sự thật rằng mẹ cô đã bị kẻ trộm sát hại, cón cha cô là một người rất giàu có, nhưng cô không được phép nói tên ông ra, vì nói ra ông sẽ bỏ đói cô, nhưng chuyện đó cũng không ai tin. Rồi thì để tự vệ, cô xoay người qua nói bông đùa. Bây giờ khi nào có ai hỏi, cô nói tỉnh bơ rằng, một con cò bay qua trường đã thả cô xuống đây. Đó là một trong những cách được Niki dùng để ngăn chặn những cô khác đến gần và hỏi quá nhiều chuyện. Cô nổi tiếng là người thích sống cô độc, vì ham tập luyện nhảy nước và thường muốn ở một mình riêng tư.

Cô đã đến trường Blue Mountain cách đây ba năm, sau khi ra trường tiểu học nội trú ở Arkansas. Cũng như lần trước, đã có người chọn trường cho cô sau khi cô tốt nghiệp tiểu học. Ông Weatherby đã xuất hiện và nói cho cô biết, cô sẽ chuyển đến Blue Mountain. Tất cả đều đã được sắp đặt, gồm những đơn từ cần thiết nêu lên trường hợp bi thảm của Niki và những hóa đơn do Công ty thuốc lá Hyland trả, trong khuôn khổ một học bổng đặc biệt, cấp cho đứa con mồ côi của một cựu nhân viên. Khỏi cần phải hỏi, Niki cũng biết, dầu trường nào được chọn, cũng có điều khoản lo liệu cho cô được ở lại trường giữa các niên học. Chuyện đã luôn luôn xảy ra như vậy. Trong chín năm liền, cô như là một học sinh có mặt thường xuyên. Không ai đến thăm cả, ngoại trừ ông Weatherby, mà ông thì ít khi đến. Trong một vài năm đầu, Babe có gởi thiệp Giáng sinh và sinh nhật cho cô, nhưng rồi cũng thưa dần đi và chấm dứt. Niki đã được trông coi bởi nhiều bà giám thị nối đuôi nhau, họ là những người dễ chịu, nhưng cô đã không thân cận với ai hết. Trái tim cô vẫn khép chặt, không để cho ai lọt vào thay thế người mẹ thật sự của cô. Nhà ngủ tập thể nơi cô ở, cũng giống như những nhà ngủ khác ở Blue Mountain, là một tòa nhà lớn kiểu thời thuộc địa, sơn trắng và một khách sảnh ở giữa, có những sàn lót ván thông to bảng đánh xi láng bóng, trên tường đều dán giấy hoa. Niki đẩy cửa mở ra và đi thẳng tới cầu thang. Trong bữa ăn tối, theo nội qui phải mặc váy và áo ngắn hoặc áo dài, không bao giờ được mặc quần jeans. Có mùi thịt bò kho thơm phức trong không khí thúc đẩy cô bước gấp. Có vẻ như bà giám thị mới này là người nấu bếp giỏi hơn nhiều bà khác.

- Cô tiểu thư kia… hãy xuống đây!

Niki vừa lên được nửa cầu thang, thì nghe tiếng kêu nên đứng lại, quay lui.

Một người đàn bà to lớn đứng ở chân cầu thang. Bà ta có mái tóc hoa râm, búi lại sau gáy, đôi mắt màu nâu sẫm sáng quắc, mặt có những nét mạnh bạo nhưng không đến nỗi khó chịu. Niki bắt đầu đi xuống, vừa đi vừa nói:

- Em quên mất giờ. Em thành thật xin lỗi, thưa bà…

Cô nín khe vì không biết phải phát âm tên bà như thế nào và sợ làm bà phật ý thêm.

- Czardas, Helen Czardas.

Bà ta nói và chìa tay ra cho Niki bắt khi cô xuống hết cầu thang. Vì đã lớn nhiều trong mùa hè, Niki thấy lần đầu tiên mình cao hơn bà giám thị mấy phân.

- Hân hạnh được biết bà. Em là Nicolette Sandeman.

Do phản xạ tự nhiên, cô hơi nhún mình xuống để chào, vì bà giám thị trước thích các cô làm vậy. Nhưng đang mặc quần jeans mà chào kiểu đó không hợp chút nào. Cô định rút tay về, nhưng bà Czardas vẫn còn nắm chặt. Bà ta liếc qua mặt cô và nói:

- Dĩ nhiên tôi biết em là ai rồi. Tôi dám nói, tôi còn biết cả lý do em về trễ. Em đang luyện tập nhảy ở hồ bơi, phải không nào?

Niki gật đầu và tò mò quan sát Helen Czardas. Bây giờ cô có thể nghe bà ta nói với giọng người nước ngoài, nhưng Niki không đoán được là gốc bà ở nước nào. Bà Czardas mỉm cười:

- Khó mà không biết đôi điều về cô gái nộ trú nổi tiếng nhất ở phòng ngủ tập thể này.

Niki không an tâm vì bị để ý và tách riêng ra. Điều đó nhắc nhở cô là bà giám thị có thể biết tất cả những điều khác, vì hồ sơ cá nhân của cô. Cô bắt đầu rút tay ra và nói:

- Nếu em còn được phép ăn tối thì thưa bà Czardas, em còn phải đi thay áo quần…

Bà giám thị nói nhanh:

- Niki, em được gọi là Niki phải không? - Niki gật đầu, bà nói tiếp - Chưa có cô nào ở phòng ngủ này đến cả. Tôi định ăn tối một mình với em… Bởi vì chúng ta phải làm quen với nhau, điều đó rất quan trọng và đây là một dịp tốt. Vì vậy, dĩ nhiên là em nên đến ăn tối. Và em khỏi cần phải thay áo quần.

Bà ta lại mỉm cười. Niki có ấn tượng tốt vì nụ cười nồng hậu, nhưng cô vẫn còn lưỡng lự. Các bà giám thị khác, gần như luôn bắt cô mặc áo dài khi ăn tối, ngay cả trong mùa hè khi không có các cô gái khác. Có lẽ bà giám thị mới này chưa biết hết nội qui.

- Bà Czardas, nội qui rất rõ ràng về…

- Tôi biết nội qui. Các luật lệ là cần thiết để gây ý thức về trật tự cho cộng đồng của chúng ta. Nhưng luật lệ là để phục vụ con người, không phải để biến chúng ta thành nô lệ cho các luật lệ.

Bà khoát tay về phía phòng ăn để mời và đi trước.

Một lúc sau Niki mới đi theo. Phải chăng bà Czardas vừa mới bảo rằng cô có thể vi phạm luật lệ? Bà này rõ ràng là không giống bà giám thị nào mà Niki đã gặp trước đây.

Trong bữa ăn tối, quả thật họ đã làm quen với nhau nhiều hơn. Niki ít nhất cũng biết thêm nhiều về người đàn bà đã bảo cô gọi bà ta bằng Helen. Trước tiên cô được biết Helen không phải nấu bếp giỏi mà thôi, mà là người đầu bếp rất cừ. Trước hết là món xúp nấu đậu nấu với dăm bông xắt nhỏ, tiếp theo là món thịt bò kho thật ngon và đặc sệt, ăn chúng với những củ cải và đậu đũa mà trong chín năm trường, Niki luôn luôn được ăn những đậu đũa mềm xào quá

chín.

Vì đói bụng sau khi ham tập luyện phí nhiều năng lượng, Niki ăn hết hai món, mỗi món xúc hai lần. Helen cười vang và nói:

- Em đừng trông chờ bữa ăn nào cũng ngon như vậy. Tối nay, tôi nỗ lực hơn một chút đấy. Tuy nhiên, tôi sẽ luôn luôn cố gắng để lo cho em có một chế độ ăn uống tốt, giúp được phần nào cho việc luyện tập của em, dù điều đó có nghĩa là phải nấu thêm thức ăn.

Mỗi khi năm học mới bắt đầu, các bữa ăn chính phần lớn do các học sinh ở cùng một phòng ngủ tập thể thay phiên nhau nấu. Bà giám thị giám sát và làm các món tráng miệng đặc biệt khi nào bà muốn. Cho nên Niki thường lo được nhu cầu đặc biệt của mình. Nhưng đề nghị của Helen cũng làm cô biết ơn, đây là lần đầu tiên có một bà giám thị tự nguyện lãnh thêm khó nhọc.

Tuy còn rụt rè không muốn hỏi thêm những câu hỏi có tính cách riêng tư, Niki hy vọng rằng có thể khơi mào cho Helen nói ra bằng cách nào đó và tại sao bà đã đến Blue Mountain. Niki thấy các bà giám thị khác đã luôn luôn có vẻ như lạc lỏng và cô đơn và tỏ ra cần đến địa vị có quyền hành, cũng như cái gia đình "rộng lớn" họ có được tức thì khi giữ chức vụ ấy. Helen hình như độc lập hơn nhiều.

Niki nói:

- Với tài nấu bếp của bà, em khó hiểu tại sao bà lại muốn ở đây thay vì mở một tiệm ăn.

- Chẳng có gì khó hiểu, tôi tin rằng không có nghề gì xứng đáng hơn là dạy học và ở đây là chổ tốt để làm nghề đó, lại còn có phòng tốt để ở.

- Bà có thể nghĩ rằng sẽ không tốt lắm đâu khi tất cả các cô gái đã đến.

Helen cười ầm lên. Niki chưa hề thấy một người đàn bà nào cười lớn như vậy, nói chi là một bà giám thị.

- Có lẽ không tốt lắm như mong muốn. Nhưng tôi tin rằng tôi sẽ thích thú ở trong một căn nhà đầy tiếng ồn ào và nói lớn

với những cô gái đang lớn lên.

Bà ngừng lại một chút, rồi nói khẽ:

- Tôi đã sống một mình quá lâu, Niki... cũng như tôi tin rằng em cũng vậy.

Niki ngoảnh mặt đi. Cô không ngại nếu phải nghe chuyện đời của người khác, nhưng cô không thích ai nói về đời riêng của cô.

Như thể bà hiểu. Helen tiếp tục nói về mình để giải thích những thăng trầm của cuộc đời bà cuối cùng đưa đẩy bà đến Blue Moutain. Niki ngồi nghe như bị mê hoặc. Tuy Helen Czardas kể về đời mình một cách khiêm nhường, nhưng Niki nghe như bà ta là một nhân vật chính trong một cuốn tiểu thuyết.

Bà ta sinh ra ở Hungari, tại thủ đô Budapest và vẫn còn ở đó năm 1956, khi một cuộc nổi loạn chống lại sự kiểm soát của người Nga bùng nổ do sinh viên cầm đầu. Vào lúc đó bà đã có chồng là một giáo sư khoa kinh tế ở trường đại học và bản thân bà là một bác sĩ tập sự đang hành nghề, với hy vọng trở thành một số trong ít những người nữ bác sĩ giải phẫu của xứ bà. Sau

cuộc cách mạng ngắn ngủi bị sự can thiệp ồ ạt quân sự của Liên Xô đè bẹp, chồng của Helen là Georgi bị cầm tù vì nằm trong nhóm trí thức bị buộc tội xúi giục nổi loạn. Helen là vợ nên cũng bị trừng trị bằng cách bị tước bỏ quyền hành nghề y sĩ và bị bắt buộc phải làm người giặt áo quần ở ngay trong chính cái bệnh viện nơi bà đã ước mơ thực hiện các cuộc giải phẫu.

Trong năm năm sau đó, bà đã sống một cuộc đời ảm đạm. Rồi chồng bà được trả tự do và họ bắt đầu xin chính phủ cho họ được quyền di cư đi xứ khác. Sau ba năm không được cứu xét, họ đã tổ chức vượt biên qua nước Áo. Sau khi qua được phương Tây, cuối cùng họ đã vào được nước Mỹ.

- Sau một thời gian, chồng tôi đã có thể tiếp tục nghề dạy học, nhưng không phải ở đại học mà ở một trường trung học nam tại New England. Trong khi chúng tôi ở đó, tôi cũng đã học lại và bắt đầu đi dạy. Georgi đã chết cách đây hai năm ở tuổi còn trẻ, mới chỉ năm mươi mốt. Nhưng sức khỏe của ông đã kiệt quệ khi còn ở trong tù vì ông đã luôn luôn hút thuốc nhiều, nên khó lấy lại sức khỏe. Một mình tôi không thể ở lại trường học của con trai. Năm ngoái tôi đã học thêm để lấy bằng sư phạm đặc biệt, rồi tìm được chỗ làm này.

- Nhưng tại sao bà không trờ lại hành nghề bác sĩ? - Niki hỏi.

- Không phải luôn luôn chúng ta có thể làm được điều mình muốn, thời gian đã qua quá lâu để bắt đầu lại. Georgi cần tôi nhiều hơn. Có nhiều lý do…

Lần đầu tiên, Helen để lộ sự buồn rầu trong khi nói. Niki ân hận đã hỏi. Tốt hơn, không nên khơi dậy những chuyện buồn. Cô đã để hết tâm trí vào tập luyện nhảy xuống nước là có lợi, vì dẹp được cảm xúc qua một bên.

Helen đột ngột đứng dậy và dọn chén đĩa ở bàn, như để dùng hoạt động tay chân khỏa lấp cảm xúc. Niki giúp bà, nhưng bà bảo cô ngồi yên và đi lấy thức ăn tráng miệng lên, gồm bánh kem, nho tươi và một đĩa pho mát.

Niki ăn lấy ăn để, trong khi Helen vui thích nhìn cô ăn. Cuối cùng, cô đành rời bàn ăn đứng dậy:

- Như thế này bậy quá. Helen …

- Bậy cái gì?

- À không, em muốn nói là tuyệt vời. Nhưng với em là bậy. Em phải giữ cho khỏi lên cân và khó giữ được nếu được ăn nhiều như thế này. Em sắp phải dự một cuộc sơ tuyển để dự Thế vận hội mới chết chứ!

- Ồ, tôi rất tiếc, Niki, đáng lẽ tôi phải nghĩ đến việc ấy. Hễ nấu bếp là tôi sa đà. Và có lẽ vì tôi đã muốn trổ tài với em.

- Bà chớ ngại, em phục rồi. Không người nào em quen nấu những món ăn ngon như vậy từ khi mẹ em…

Niki bỗng líu lưỡi và ngồi đờ ra trên ghế, ngó sững người đàn bà bên kia bàn. Cô đã buột miệng trả lời không suy nghĩ. Vì Helen đã nói bà muốn trổ tài với cô, cũng như bà nói rằng bà quan tâm đến cô… nên Niki đã cắn lưỡi câu, vì xuýt nữa đã thú nhận cô cũng quan tâm đến bà, bằng cách so sánh bà với mẹ cô.

Nhưng không một ai có thể thay vào chỗ của mẹ. Về mọi mặt, không bao giờ.

Helen lặng thinh chỉ một giây, chờ xem Niki nói gì nữa không. Rồi bà nói:

- Cám ơn em đã quá khen, Niki.

Niki sững sờ nhìn bà. Trong lòng cô rộn ràng những tình cảm do đâu cô không hiểu được. Cô chưa nói hết câu, làm sao Helen biết cô nói gì mà cám ơn? Vì một lý do nào đó, Niki bỗng nổi giận… nên muốn cho bà biết không phải dễ dầu gì mà xem sự quan tâm của cô, những lời khen ngợi của cô là đương nhiên. Niki vung tay gạt những đĩa ở gần xuống sàn bể tan tành. Các đồ tráng miệng đổ vung vãi ra đất.

- Niki! - Helen Czardas kêu lên, với vẻ ngạc nhiên hơn là trách móc.

Niki không trả lời. Cô đã chồm dậy và chạy lên phòng mình.

Vào trong phòng, cô nằm lăn ra giường và khóc vùi. Chưa khi nào Niki khóc nhiều như thế từ khi còn bé… từ hôm thấy mẹ chết. Niki khóc cho đến khi kiệt sức… rồi vặn máy nghe một đĩa nhạc của Judy Collins mà cô đã mua với số tiền nhỏ do văn phòng của ông Weatherby gởi cho cô hai tháng một lần để tiêu vặt.

Nhớ lại vẻ mặt của Helen khi các đĩa sứ bể tan, Niki bắt đầu cảm thấy hổ thẹn. Rồi lạ lùng, vì Helen đã không lên lầu ngay và tuyên bố một hình phạt gì. Sư thật là Niki tin chắc cô đáng bị trừng phạt. Cái gì đã nhập vào cô như thế?

Thế nhưng cô vẫn được để yên.

Sau đó, khi cô vừa tắt đèn ở bàn ngủ, Niki nghe tiếng chân đến gần cửa phòng cô. Cô chờ tiếng gõ cửa, hoặc là Helen đột ngột xông vào giống như bà giám thị trước đột kích vào các phòng, khi nghĩ rằng các cô đang hút thuốc trộm. Nhưng sau một phút, có tiếng chân bước đi ra xa.

Cô nằm thao thức rất lâu, trong bóng đêm và cô hiểu tại sao cô đã nổi giận đùng đùng như thế. Bà Helen chỉ sửa soạn cho cô một bữa ăn ngon lành, không thua gì Elle xưa kia.

Có lẽ còn ngon hơn là khác…

Suốt ngày hôm sau, có những nữ sinh khác bắt đầu đến. Để tránh lúng túng nếu gặp mặt bà giám thị, Niki đến hồ bơi từ khi hừng sáng và ở đấy suốt buổi sáng. Đến giờ ăn trưa, cô đến khu lớp học và mua mấy cái bánh quy cùng một chai xô đa máy bán. Rồi cô vào thư viện xem các giáo án của những môn học mới cô sẽ học.

Khi trở về phòng ngủ tập thể, đã có nhiều cô đến ở. Hai cô đang khiêng một cái rương lên cầu thang và ba cô đang ngồi trong phòng đợi, kể cho nhau nghe những chuyện đã làm trong mùa hè. Tất cả đều quen, nhưng không ai thân với cô. Họ gật đầu hay chào cô, trong khi cô tiếp tục lên cầu thang.

Cô vừa lên đến cầu thang thì Helen Czardas bước từ một căn phòng ở cuối hành lang ra, tay cầm một bóng đèn có lẽ bà vừa thay. Bà mỉm cười trong khi Niki đến gần, rồi tiếp tục đi ngang qua cô. Niki bước được một bước, rồi không chịu được nữa, cô chạy trở lại bắt kịp Helen và thốt ra:

- Đáng lẽ bà nên phạt em.

- Nên không? Vì điều gì?

- Bà biết đấy, vì gây lộn xộn, vì vô lễ. Bà còn chờ gì nữa?

- Không gì cả, Niki. Tôi thấy phạt em chả có ích lợi gì. Tôi đoán rằng em đã hối hận và tôi có làm gì chăng nữa cũng không làm cho em hối hận thêm.

Niki nhìn sững bà ta một giây rồi nói:

- Em muốn xin lỗi bà, bà Czardas.

- Gọi tôi bằng Helen! - bà giám thị nhắc cô, trước khi nói tiếp: "Cám ơn".

Niki nói thêm:

- Em không biết tại sao em… lại cư xử như một kẻ đáng ghê tởm như vậy… Em thật thích được ăn một bữa ăn ngon như vậy.

Helen chưa kịp trả lời thì hai cô gái từ phòng đợi chạy lên cầu thang. Bà chờ cho hai cô khuất trong một căn phòng, rồi nói:

- Có lẽ vì em đau khổ khi được nhắc lại những chuyện mà nếu tránh nghĩ đến thì dễ chịu hơn…

Niki im lặng nhìn bà, nước mắt rưng rưng. Cô thì thầm:

- Dạ phải, phải . Đau khổ lắm!

Cô chưa từng nói thật như thế với ai từ mười năm nay.

Helen đến gần cô và quàng một tay ôm ngang eo cô:

- Em muốn nói nữa không?

Niki cúi gầm, lắc đầu. Helen nói:

- Bất cứ lúc nào em muốn, tôi có sẵn ở đây.

Bà nâng cằm Niki lên và gạt một giọt nước mắt của Niki vừa trào ra. Rồi bà nói một cách vui vẻ:

- Bây giờ thì tôi chắc rằng em muốn gặp cô gái sẽ ở chung phòng với em. Tên cô ta là Blake Underwood. Cô ta đang xếp đồ ra trong phòng này…

Niki nhìn về phòng của cô với vẻ ảm đạm. Cô chưa hề thích một cô nào ở chung phòng, luôn luôn tiếc rẻ sau mỗi lần mùa hè chấm dứt vì phải từ bỏ cuộc sống cô độc mà cô ham thích. Nhưng không có cách nào khác.

Helen quàng vai cô dịu dàng kéo cô đi xuống hành lang. Niki vùng ra, một phần để tránh cảm giác của cánh tay Helen quanh thân mình cô. Sự đụng chạm tự nhiên ấy cũng làm cho cô bối rối như bữa ăn ngon. Đồng thời, Niki vừa thích, vừa ghét, vừa muốn có nhiều thêm, vừa giận mình vì muốn cái đó. Chỉ có mẹ cô mới có thể đụng vào người cô cách đó…

Vào trong phòng của mình, cô thấy cô gái mới đến đang trút đồ đạc trong vali ra giường chưa trải vải giường. Trên nệm đã có một chồng quần áo khác và vài ba cái va li không nằm trên sàn. Niki đã thấy nhiều cô gái ở chung phòng thuộc loại con nhà giàu đi và đến, nên nhận ra ngay các vali của hãng Vuitton, giá một bộ đến hàng ngàn đô la. Và một túi xách bằng lông hiệu Vuitton mà Niki chưa từng thấy kiểu đó bao giờ, đang còn để giữa phòng.

Mới liếc qua một lần, tuy chưa thấy hết mặt Blake Underwood, Niki biết ngay không bao giờ ưa cô ta được. Blake thậm chí không giống cái vẻ thiếu nữ. Tuy thân mình nhỏ nhắn, cô ta nở nang và ăn mặc giống như phụ nữ đã lớn và có nghề nghiệp, một bộ áo với váy mới màu đỏ có cổ áo nhung đen, đôi vớ dài ni lông mỏng dính và giày cao gót. Tóc đen cắt uốn theo kiểu chỉ làm được ờ tiệm uốn tóc. Cô ta tô son, kẻ mắt và đeo một đồng hồ vàng ở cườm tay, ắt hẳn còn đắt tiền hơn tất cả các vali, kể cả cái túi xách bằng lông thú.

Niki đắn đo giữa việc bảo cho cô ta biết không thể tiếp tục ăn mặc và trang điểm như thế với việc chạy ra ngoài năn nỉ bà Helen xin đổi người ở chung phòng.

Nhưng bây giờ cô gái đã để ý đến cô và nói trước trong khi bắt đầu mở cái túi xách bằng lông thú.

- Chào! Cậu giúp tôi xổ một tay cái túi này ra được không? Nặng quá!

Niki sửng sốt, không nói gì, giúp cô ta xổ đồ đạc trong túi xách ra trên đống áo quần.

- Cám ơn, cậu chắc là Nicolette…

Niki gật đầu.

- Tôi là Blake Underwoow - cô ta tiếp tục sắp xếp áo quần, không màng bắt tay - Tôi phải gọi cậu bằng tên đó hở? Ni - cô - lét? Nghe thế nào ấy…!

- Tôi dùng tên Niki…

- Như vậy nghe được hơn - Blake ngừng lại, ngó Niki từ đầu đến chân - Chúa ơi, đúng cái tôi cần có: mặc cảm tự ti.

- Cái gì?

- Thì… cậu có mái tóc vàng đẹp quá… và cao nữa. Tôi còn nghe cậu là một kiện tướng thể thao nữa, phải không? Chúa ơi, cậu chờ đợi tôi cảm thấy thế nào?

Niki ngẩn người. Cô có thể xin lỗi vì vẻ ngoài của mình chăng? Cô không tin sẽ quen với ngôn ngữ của Blake.

- Cậu nghe tôi nói nè… hừm… có lẽ cậu muốn đổi phòng hơn…

- Cậu nói giỡn chứ? Nếu cậu muốn một mình tính ở chỗ này, thì tôi muốn có một người bạn như thế.

Niki định giải thích cô không có bạn, ngay cả những cô từng ở chung phòng cũng không thân thiết với cô bao giờ, rằng dầu cô đẹp thế nào, đoạt được bao nhiêu giải thưởng thể thao, các cô gái khác cũng biết rằng cô thích để yên một mình.

Nhưng không để cho cô ngẫm nghĩ hơn một giây, Blake đã nói:

- Vậy thì tôi cất đồ đạc của tôi ở đâu? Ngăn kéo nào dành cho tôi.

Cô ta bước đến bên cái tủ áo có nhiều ngăn kéo.

- Ba ngăn ở dưới.

- Cậu chỉ dùng một ngăn riêng trên cùng thôi à? Chưa được một nửa…

- Tôi không có nhiều quần áo.

- Ờ phải rồi, tôi chắc cậu luôn luôn chỉ mặc áo tắm.

Niki lặng thinh nhìn theo Blake đang nhét áo quần vào các ngăn tủ không chọn ra thứ nào cả. Cô ta chỉ xếp trong mười giây là xong.

Blake đứng dậy và dừng lại một chút để mấy món đồ ít ỏi của Niki xếp ngăn nắp trên đầu tủ. Cô ta ngó một lúc lâu vào bức ảnh trong cái khung bằng bạc. Cuối cùng cô ta nói:

- Cậu biết không, tôi nghĩ rằng tôi đã thấy ở đâu tấm hình này.

- Tấm hình ấy khá nổi tiếng. Thỉnh thoảng một tạp chí lại đăng. Đó là hình chụp ở Thế vận hội của năm mà Hitler…

- Không, không. Tôi không muốn nói thấy nó trong một tạp chí. Tôi muốn nói, tôi đã thấy tấm hình này - Blake quay phắt lại - Chúng mình đã học chung với nhau!

- Chúng mình? Ở đâu?

- Làm sao tôi biết? Trước khi đến trường này, tôi đã qua mười hai trường. cậu đã học ở những đâu?

- Chỉ một trường khác, trường Brightpoint ở…

- Đúng rồi! Ở Arkansas! Một trường nhỏ, tôi học ở đó khi tám tuổi thì phải. Đó là trường thứ nhì tôi được gởi đến, học được một năm, hồi đó trung bình tôi ở mỗi trường một năm. Rồi họ đuổi tôi. Vì đái dầm, hay ăn cắp cái gì đó, tôi không nhớ nữa. Nhưng tôi nhớ hình như cậu ở một phòng cuối hành lang. Tôi đã vào đó vài lần. Cậu ở chung với…

Niki nghĩ lại về năm đầu cô đi học xa nhà. Cô lẩm bẩm:

- Alicia Bebson.

- Phải rồi, Alicia, đề tóc kiểu đuôi ngựa, đeo kính dày cộm. Mẹ nó thường gởi cho nó những hộp sô cô la to tướng… và tôi hay lẻn vào lấy trộm một viên. Tuy nhiên, tôi hoàn toàn không nhớ cậu. Hình như cậu thích lánh mặt không để ai thấy, phải không? Nhưng vì vậy tôi thấy bức ảnh này, khi tôi lẻn vào lấy kẹo. Hồi đó cậu cất tấm ảnh trong một ngăn tủ…

Niki gật đầu. Cô vẫn còn thói quen cất kỹ bức ảnh trừ khi ở một mình một phòng.

Blake cứ lắc đầu và mỉm cười:

- Cũng là kỳ lạ, phải không? Tuy rằng tôi cũng có lý, tôi đã qua nhiều trường quá, nên thế nào cũng gặp lại một người quen… - Nụ cười bỗng tắt ngấm - Nhưng có một chuyện khác về cậu… tất cả các đứa con gái đều nói về chuyện đó - cô ta lại moi trí nhớ - Cậu là con mồ côi, đúng không? Cha mẹ cậu bị xe lửa cán chết, hay tự sát chung, hay một chuyện gì giống thế…

Niki mất vài giây để nghĩ cách trả lời.

- Mẹ tôi bị ám sát. Cha tôi trả tiền học cho tôi, nhưng ông không hề cưới mẹ tôi, và tôi bị cấm không được nói về ổng. Nếu nói và ổng biết, ổng sẽ cắt tiền trợ cấp và tôi sẽ phải nghỉ học.

Blake ngó sững Niki, lắc đầu nói:

- Khó nhỉ!

Niki đi đến tủ, cầm bức ảnh trong khung bằng bạc và cất vào ngăn trên cùng.

Blake buộc lại cái vali và bỏ ra hành lang bên ngoài để người phục vụ cất vào kho ở tầng hầm. Trở vào phòng, Blake đóng cửa lại.

Niki nằm lên giường và ngước nhìn trần nhà. Cô ngạc nhiên vì đã nói thật với Blake, nhất là về chuyện mẹ cô không bao giờ có cưới hỏi.

Blake tiếp tục xếp đồ đạc và nói:

- Tôi nói lớn và tục và có nhiều thói xấu khác, tôi có thể nói ngay cho cậu biết... ờ, tôi không phải là kiểu người cậu ưa. Nhưng nếu cậu không phiền hà, thì tôi muốn thử... làm người ở chung phòng vừa ý cậu. Ô kê?

- Được. - Niki đáp.

Dầu sao, việc họ biết nhau từ trước cũng rất quan trọng đối với cô. Đó chỉ là một sợi chỉ mong manh nhất trong một quá khứ chung, nhưng còn hơn là không.

Niki bỗng ngửi thấy mùi khói. Cô dòm qua thì thấy Blake đã đốt lên điếu thuốc. Niki bật dậy:

- Nè, cậu không được làm vậy. Nếu bị bắt, sẽ bị tạm đình chỉ không cho học, có lẽ bị đuổi cũng nên.

Blake điềm nhiên hít một hơi nữa và phà khói lên không.

- Tôi đáng ngờ vì điều đó. Cha tôi đã đóng thêm cho nhà trường năm chục đô la để trường nhận tôi vào và cam đoan lần này giữ cho tôi ở trường cho đến khi tốt nghiệp.

Niki nói có sắc giận:

- Dầu sao, hãy dập tắt đi và đừng bao giờ làm vậy nữa. Tôi đang luyện tập. Khói thuốc không tốt cho tôi.

Blake hạ điếu thuốc xuống rất chậm chạp, giữ nó một vài giây nữa, rồi mở cửa sổ, dập tắt nó ở bục cửa. Cô hỏi:

- Được chưa?

- Được. cảm ơn. - Niki đáp.

Blake trở lại thu xếp chỗ ở trong phòng.

Niki lại nằm xuống và cố nén tiếng thở dài. Với Blake Underwood ở chung phòng và Helen Czardas là bà giám thị mới, cô nghĩ bụng, năm học này chắc là thú vị. Nhưng dĩ nhiên, trên thực tế không có điều gì làm cho mọi việc đổi khác. Dẫu có những vấn đề gì, cô đã học được cách làm sao để tồn tại, làm sao giữ bình thản và sẵn sàng tiếp nhận bất cứ chuyện gì, làm sao giữ thăng bằng.

Sự thăng bằng là tất cả.

Chương 10

Blake gọi lớn từ bên kia căn phòng:

- Còn dịp này là chót, Niki, cậu có chơi hay không?

Niki đang học bài ở bàn giấy của mình. Cô đáp ngay:

- Không

Cô tỏ vẻ bị xúc phạm - làm sao Blake có thể nghĩ rằng cô có thể ưa thích trò chơi ấy - nhưng cũng phải bật cười.

- Được rồi, các bà - Blake nói với những cô gái khác ở phòng ngủ tập thể vây quanh giường cô ta, ngồi trên bàn giấy, trên bục cửa sổ, trên sàn - Tất cả chín người. Các bà làm ơn trao cho tôi tiền để bỏ vào phong bì…

Các cô kia đưa cho Blake mỗi người một tờ bạc 10 đô la và cô ta bỏ cả vào phong bì. Trò cá độ này do cô ta nghĩ ra, dĩ nhiên, cô ta luôn nghĩ ra những trò nghịch ngợm như thế. Các cô gái đã so sánh các ghi chép về kỳ kinh nguyệt của họ và một cô đã kể lại là cô ta ra nhiều máu hơn thường lệ, rồi một cô khác bảo rằng cô ta ra nhiều hơn - và thế là trong nháy mắt Blake đã nghĩ ra trò cá độ, ai hơn ăn hết tiền cá độ. Ai muốn cá theo, có thể đến gặp Blake đem theo một cuộn băng của ngày tự mình ước đoán là cao điểm và cô ta sẽ cân nó, đến tận một phần mười ngàn của một gam, với cái cân điện tử mượn của phòng thí nghiệm khoa học.

Blake liếm vào nắp phong bì và nói:

- Ba mươi ngày nữa - hay có lẽ chỉ hai mươi tám - chúng ta phải tuyên bố được ai thắng cuộc. Bây giờ nghe đây. Sáng mai tôi có bài kiểm tra về sinh học mà ông thầy chỉ chờ dịp này để cho tôi rớt.

Các cô gái tản ra về. Blake ngồi vào bàn học, bỏ phong bì vào ngăn kéo và mở quyển bài học sinh học ra.

Niki đã chịu thua không còn nói với Blake rằng cô chán những trò do cô này đặt ra, vì có nói cũng chỉ hoài hơi. Lần nào Blake cũng tỏ ra hối hận… nhưng rồi đâu lại vào đấy. Tuy nhiên những trò của cô ta không bao giờ có gì ác độc và đó là một điểm son của Blake. Cô ta có thể thú nhận hồi nhỏ cô ta đã từng lấy cắp sô cô la, nhưng Niki không hề thấy cô ta lấy cắp cái gì của ai khác trong trường. Những hành động của Blake chỉ để làm vui, hay tìm cảm giác mạnh, hay chia sẻ, hay thách đố, hoặc thậm chí đôi khi để dạy cho người khác một bài học, nhưng không bao giờ có ý làm cho ai đau khổ.

Thật ra, tuy không nói hay để lộ công khai, Niki không những chịu đựng được Blake mà còn đâm ra ưa thích cô gái ở chung phòng quá quắt này. Vì Blake được tất cả sự chú ý và ưa chuộng, nên giờ nào căn phòng cũng đầy những cô gái khác đến chơi, làm cho Niki không có cách nào khác là trở nên giao thiệp nhiều hơn. Cô không chui ra khỏi cái vỏ ốc của mình hoàn toàn, nhưng cô trút bỏ được cái vẻ về bề ngoài hợm đời và xa cách mọi người, sự ưa thích riêng tư của cô bây giờ làm cho các cô khác kính nể thay vì ngờ vực. Các cô gái ở chung nhà tập thể với Niki đã bắt đầu kéo nhau ra để bơi cùng với cô. Chẳng phải là trước đó các cô gái ở trường chưa bao giờ đến đấy. Nhưng trước kia họ chỉ im lìm quan sát Niki khi cô lập thành tích. Bây giờ những cô gái ở nhà ngủ này và về sau cả những cô gái ở các nhà ngủ khác kêu to hoan hô: "Nhảy đi, Niki… Hãy nhảy đi, Niki…".

Cô đã được mọi người chấp nhận. Và cô biết ơn Blake đã đem lại chuyện đó.

Blake cũng hào phóng nữa, vì đã giúp Niki có được ý thức về thời trang. Áo quần của cô ta đã nhiều mà còn được người cha giàu có thường xuyên gởi đến thêm. Niki muốn cái nào là Blake gởi thư cho cha cô, chủ một hệ thống cửa hàng bách hóa ở miền Trung Tây, bảo rằng cô vừa trổ giò cao thêm và mốt mới nhất là mặc áo quần rộng lùng thùng. Khi Blake nói thiệt với Niki đã dùng mẹo đó, Niki kêu lên:

- Nhưng khi ông biết, thì ông tức giận đấy.

- Ông không bao giờ nhìn tôi lâu để biết rằng tôi cao thêm hay không. Dầu sao ông chỉ ra lệnh cho ban gởi hàng cho tôi một vài món… lấy ở kho nào còn nhiều. Ba tôi thậm chí không biết họ gởi cho tôi những gì.

Niki ý thức được rằng, ngay cả những cô gái có cha thật sự, cũng có thể có nhiều đau khổ. Cô cảm thấy thương Blake.

Niki cũng hàng ngày càng cảm mến Helen. Một tối chủ nhật cuối tháng Mười, Niki phải ở lại trạm xá y tế, vì bị ho và sốt, Helen đã đến thăm sau bữa ăn tối và mang cho cô một cái khay với một bình trà và một miếng bánh có nhân là trái xê- ri, món ăn tráng miệng do bà làm được ưa chuộng nhất. Bà đã nói:

- Tôi không muốn em mất phần.

Vì Niki đang ốm và phải nằm trên giường nên được săn sóc và ưu ái đặc biệt như vậy, làm cho cô nhớ đến mẹ. Nhưng lần này Niki không còn dồn nén những ký ức ấy nữa. Cô bảo Helen là bà đã làm cho cô nhớ đến mẹ cô khi cô bị lên ban, Elle đã đem cho cô một cốc sô- cô- la… thế rồi cô khóc rấm rức trong vòng tay của Helen, than vản về những năm đã bị gởi đến ở chung với những người làm, như cô đã phạm phải một trọng tội gì. Cuối cùng Niki đã khóc như mưa vì tức giận tất cả những người không quen mặt và không biết tên, đã nhìn mẹ cô với đôi mắt khinh khỉnh, bởi vì cả hai đều là - tiếng ấy thật khó nói, nhưng Niki cũng đã dám nói ra - con hoang.

Ngồi ở mép giường của bệnh xá, Helen nói:

- Đó là một tiếng ngu xuẩn, nhưng cũng chỉ là một tiếng. Nó không định nghĩa được em là ai, Niki. Những người đã bỏ tù chồng tôi, chúng đã gọi chồng tôi là một kẻ báo thù. Đó là một tiếng ngu xuẩn khác được bày ra… để gán cho những người đấu tranh chống lại nhà cầm quyền độc tài, chống lại những bất công xã hội. Còn đối với tôi, chúng đã lấy đi một tiếng. Tôi không còn được gọi là bác sĩ.

Helen chỉ vào một chai thuốc ho ở trên kệ và nói:

- Nhưng điều đó không làm thay đổi con người của chúng ta, nếu ta gỡ cái nhãn hiệu ở chai kia đi, Niki, ta vẫn còn cái chai và thứ gì chứa đựng trong đó. Chỗ khác biệt chỉ là người ta phải tự mình nếm mới biết được là thuốc đắng… hay mật ong - Helen nắm tay cô - Em không nên quan tâm đến những kẻ chỉ đọc cái nhãn ngoài rồi bỏ đi. Họ sẽ không được biết sự thật đáng giá hơn là trong chai có gì. Và người nào sau này khám phá ta cái gì đó ở bên trong con người của em, thì Niki à, người đó sẽ không bao giờ quan tâm đến cái vỏ ngoài. Họ sẽ biết mình đã tìm được một cái gì đặc biệt, một cái gì vừa rất dễ thương, lại vừa rất mạnh mẽ…

Từ lần đến thăm ở bệnh xá đó, Niki thường đến phòng của Helen uống trà, mỗi tuần ít nhất hai lần, khi thì buổi chiều, khi thì buổi tối. Có những cô gái khác được bà săn sóc giống như vậy, vì gặp những cảnh ngộ đáng thương trong gia đình. Nhưng Niki biết rằng giữa hai người đã có

một mối quan hệ đặc biệt. Sau một buổi uống trà, Helen đã bảo cô rằng: "Nếu Georgi và tôi có một đứa con gái, thì tôi có lẽ đã muốn nó giống hệt em."

Niki không đáp lại được gì hơn là hai tiếng "cám ơn" chân thành, nhưng trong lòng cô cảm thấy vô cùng xúc động mà từ khi mẹ cô ôm cô vào lòng lần chót, cô chưa từng được cảm thấy lại lần nào.

Khi đến ngày lễ Tạ Ơn, Niki không còn thấy buồn bã mỗi khi cô nhìn một cô gái khác đi về nhà nghỉ lễ cùng với gia đình, thậm chí với một người trong gia đình ở một nơi nào khác. Cũng có một số nữ sinh trong gia đình ở lại, nhưng trong nhà ngủ của cô không có ai khác. Niki bằng lòng vì nghĩ đên thời gian được ở một mình với Helen. Blake nói:

- Rất tiếc, tôi không thể đem cậu theo tôi. Nhưng chưa chắc làm vậy là thi ân với cậu. Ai mà muốn ăn những trái dừa trong dịp lễ Tạ Ơn? Cậu may mắn lắm đó, vì được ở lại đây ăn món gà tây và bánh nhân bí ngô của bà giám thị làm.

Blake sắp đi xe lửa một mình đến Washington, ở đó có máy bay phản lực riêng của cha cô chờ, để bốc cô đến nghỉ cuối tuần ở một hòn đảo trong vùng Caribê dành riêng cho họ.

Niki đáp:

- Phải, tôi may mắn.

Thời tiết rất tốt trong dịp lễ Tạ Ơn, nắng ráo, vì mùa hè năm nay đến rất chậm. Helen dùng thì giờ rảnh để xem lại các sách về sinh học và làm bài giảng, cùng may một số màn mới để treo ở phòng đợi dưới nhà, còn Niki ra sức tập luyện thêm. Những cuộc thử sức để chọn những vận động viên phụ khuyết trong đội nhảy nước tham dự thế vận hội, sắp được tổ chức tại trường đại học của tiểu ban trong hai tuần nữa. Ngoài ra còn trống một chỗ chính thức, vì một nữ vận động viên nhảy nước giỏi nhất mới đây đã rút lui, do đã gặp một tai nạn không liên quan gì đến việc nhảy nước.

Tuy Niki tập luyện rất chăm, cô vẫn còn cơ hội để gần gũi Helen nhiều hơn. Bà bảo Niki rằng bà đã mời vài ba người bạn đến ăn tiệc chung với họ trong dịp lễ rơi vào thứ năm, nhưng trong hai bữa tối trước ngày lễ họ ăn tối cùng nhau sau khi đã cùng nhau nấu nướng. Helen dạy cho Niki làm món bánh xèo bún và trong đêm thứ hai, dạy làm món bánh ngọt nhân xê- ri. Đứng trong nhà bếp, hai tay dính đầy bột, Niki nhớ lại quá khứ một lúc, thì có tiếng gọi:

- ... Niki?

- Dạ.

- Em không nghe tôi nói à? Tôi đã nói lăn bột như vậy là đủ rồi. Lăn nhiều quá nó sẽ không xốp.

Niki đổ bột qua chảo làm bánh.

- Em đang nghĩ đến má em... lúc làm bánh quy với má. Lúc đó em mới lên năm hay sáu gì đó.

Bây giờ không còn khó nói chuyện đó với Helen, ngay cả nước mắt cũng ít khi chảy ra nữa.

- Tôi cũng có mấy công thức làm bánh quy ngon. Chúng ta có thể làm thử cho bữa tiệc đêm lễ Tạ Ơn - Helen nói.

- Thích quá! - Niki đáp và mỉm cười với bà.

Việc Helen nhanh nhẩu giúp cô dựng lại những hồi ức cũ, trước đây có lẽ đã mang tính đe dọa cạnh tranh với hương hồn của mẹ cô. Nhưng bây giờ không còn như thế nữa.

Trong khi rải những trái xê- ri trên lớp bột làm bánh, Niki đột ngột nói:

- Em yêu mến bà, Helen - rồi nói thêm - giống như xưa kia em đã yêu thương má em.

Không nghe trả lời, Niki quay lại và thấy Helen đứng bất động trước tấm vải làm bánh.

- Sao vậy, Helen?

Niki đến bên bà. Cô đã khóc bao nhiêu lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy Helen khóc. Niki ôm choàng lấy bà và Helen vòng tay ôm quanh lưng cô. Hai người ôm chầm lấy nhau đến năm phút. Rồi Helen gỡ tay ra, ngước nhìn Niki và nở một nụ cười.

- Em xinh đẹp quá! Trông như người lớn rồi. Tôi ước chi Georgi gặp được em…

Niki nghĩ bụng, làm như Georgi được gồm vào gia đình mới của họ, như là một người cha cho Niki, dù ông ta chỉ là một kỷ niệm.

Các bạn của Helen bắt đầu đến lúc gần trưa. Niki nghe tiếng xe hơi chạy đến và ngó qua cửa sổ. Một chiếc xe hiệu Volkswagen sơn màu xanh lá do chủ tự sơn lấy, đậu lại ở ngoài. một người đàn ông thấp và tròn quay, có mái tóc màu nâu nhạt, rậm và xù ra quanh đầu, từ sau tay lái bước ra, tay ôm một cái gói. Từ phía bên kia xe bước ra một người đàn bà tóc vàng, mặc cái áo vét tựa hồ như may bằng lông khỉ. Một cái váy mini màu hồng và đôi giày bốt màu đỏ. Hai người quàng tay nhau đi trên đường vào nhà.

Khi chuông cửa reo, Helen từ trong bếp gọi lớn ra:

- Em đón khách giùm tôi, Niki. Tôi đang bận…

Niki hít vào một hơi. Cô ngại nói chuyện với cặp ông bà này.

Cô vừa mở cửa, người đàn ông liền nhảy xổ vào, nắm lấy tay cô và dang cô ra để quan sát. Ông ta thốt lên:

- Một thiên thần! Helen nói cô trông như một thiên thần và quả vậy! Niki, phải không? Tôi là Lotchy… đây là Karin.

Ông ta khoát tay chỉ người đàn bà tóc vàng bước vào đứng bên ông. Niki nhận ra tiếng nói có giọng giống như của Helen, nhưng nặng hơn. Cô chỉ nghiêng đầu, mỉm cười.

Lotchy bỗng hếch mũi lên ngửi:

- Bà phù thủy đã phù phép. Tôi phải đi theo hơi…

Và ông ta đi vào bếp.

Karin ngượng nghịu mỉm cười. Niki đề nghị cất giùm áo vét cho cô ta. Bên dưới áo lông khỉ là một cái áo ngắn kiểu nông dân màu đỏ và trắng, có cổ hở rất thấp. Cô đưa Karin vào phòng khách, ở đó Helen đã bày ra một quầy rượu có đủ bia, vodka và rượu vang, thứ nào cũng nhiều.

Niki nghĩ bụng, bữa ăn tối dịp lễ Tạ Ơn này sẽ nhộn bằng thích, nói theo ngôn ngữ của Blake mà cô đã lây.

Và quả thật như vậy. Khi cả tám người bạn của Helen đã có mặt đầy đủ, căn nhà rung chuyển vì những tiếng cười ha hả, tiếng thảo luận oang oang, tiêng tranh cãi vui vẻ, những đoạn bài hát quê hương đầy nhớ nhung và những nỗi hoài niệm kể lại với giọng buồn rầu, đôi khi bằng tiếng Hungari. Trừ một người, tất cả là người Hungari và cũng là những người tị nạn sau cuộc nổi dậy năm 1956. "Lotchy", tên thật do Helen giới thiệu là Ladjos Palgyar, anh em họ của Georgi, làm chủ bút một tờ báo nhỏ tiếng Hungari, không phải do những người tị nạn khác viết bài, mà do những tác giả chống đối chế độ còn ở trong nước đa số bị cầm tù. Karin, người vợ nhỏ hơn ông nhiều tuổi là con gái một thi sĩ còn ở Budapest. Cô đang tham gia một ban nhạc rock của những người di dân, có tên là Savage Frotest.

Một người đàn ông khác tên là Tibor - Niki chịu thua không cố nhớ tên các dòng họ nữa - xưa kia đã từng là đồng nghiệp của Georgi và bây giờ là giáo sư chính trị học ở trường đại học Dartmouth.

Một cặp lớn tuổi là Ferene và Anne, làm nghề mua bán sách hiếm và con gái của họ nữa là Gertusz làm cho đài tiếng nói Hoa Kỳ. Một người đàn ông trung niên tên là Viktor, mặc áo vét luộm thuộm và đeo cà vạt hoen ố, được giới thiệu là điêu khắc gia, tuy ông đang phụ việc cho một tiệm hấp tẩy quần áo và người ông thoang thoảng có mùi thuốc tẩy. Viktor tỏ ra dễ tính, không hề giận khi bị những người kia chọc rằng đã tạc chưa xong một bức tượng bằng đá cẩm thạch, thể hiện người thợ săn đang giết một con gấu từ mười hai năm nay.

Cuối cùng, có một đặc lệ, đó là một người Nga cao lớn, gầy như que củi, tên là Dimitri Ivanov. Ông ta có mái tóc đen dài lẫn mấy sợi tóc bạc, và cặp mắt hơi xếxh đen nhánh, lồi ra như chọc thủng làn da xanh lướt của ông. Dimitri là một giám đốc nhà hát thành công trong xứ của ông, đã bỏ nước ra đi cách đây tám năm. Gerti đã gặp ông ta trong khi làm việc ở đài tiếng nói Hoa Kỳ. Thỉnh thoảng Dimitri được đưa đến giúp phát thanh các vở kịch tiếng Nga. Cô ta đã đưa ông đến dự lễ Tạ Ơn này vì ông chỉ sống một mình. Ông ta lớn tuổi hơn cô nhiều và Niki thấy mối tình giữa họ chẳng có gì lãng mạn, tuy những người kia không ngớt trêu ghẹo họ về chuyện đó.

Đó chỉ là một trong nhiều đề tài để đùa cợt trong bữa tiệc truyền thống thịnh soạn do Helen đã chuẩn bị chu đáo. Niki chỉ biết ngồi nghe. Cô chưa khi nào ngồi chung với một nhóm người đặc sắc và vui như vậy.

Dần dà, do Helen thúc giục, họ cô gắng kéo Niki vào cuộc chuyện trò. Tibor gợi ý cô nên chọn trường đại học Dartmouth và kể cho cô nghe về cuôc đại hội hóa trang mùa đông nổi tiếng. Gerti mời cô lên Washington ở chơi một cuối tuần và nghĩ đến làm việc cho nhà nước, Karyn hứa sẽ cho cô biết về những chương trình biểu diễn sắp tới của ban nhạc rock, trong đó có cô ta, để Niki có thể đến xem và rủ thêm các bạn cô…

Còn người diễn viên người Nga cứ nhìn cô và mỗi lúc càng say vì uống rượu vodka nguyên chất. Sau rốt, ông ta nói:

- Cháu phải gặp đứa con trai của tôi. Cháu đẹp như thế, cháu và nó sẽ sinh những đứa bé tuyệt đẹp.

Helen vội vàng xen vào:

- Dimitri, con bé chưa hề nghĩ đến chuyện con cái.

- Tại sao không? Một người đẹp như thế này được trời sinh ra để có con cái. Các người hãy nhìn con bé kìa. Ở quê hương tôi, những phụ nữ ở tuổi Niki đã có đứa con thứ hai hay thứ ba.

Lotchy nói:

- Ở quê hương của anh, dân chúng vẫn còn là nhà quê, điều hành mọi việc như là một nông trại đầy súc vật. Cho nên, dĩ nhiên họ đẻ con tối ngày. Họ còn làm việc gì khác được? Họ chỉ biết ăn, ngủ, và làm tình.

Helen liếc nhìn Niki và gắt lên:

- Lotchy, lối ăn nói đó không thể chấp nhận được.

Lotchy nói với Niki:

- Xin lỗi cháu, đó chỉ là lộng ngữ trong văn thơ.

Và cứ như thế. Tuy nhiên, Dimitri càng lúc càng say thêm vì rượu vodka, ông cứ nhìn đi nhìn lại Niki và nhắc đến đứa con trai của ông.

- Nó có con mắt nhìn đàn bà lắm, tôi biết cháu sẽ thích nó…

Lotchy nói:

- Lại nói về con trai của anh ta nữa! Nó ở đâu? Chúng tôi nghe anh nói đến nó mãi và lễ Tạ Ơn nào nó cũng ở đâu đâu làm anh bực tức. Vậy thì anh hãy đem nó đến đây đi.

Dimitri giải thích:

- Nó luôn luôn về nghỉ lễ tại nhà một người bạn học Mỹ nào đó. Alexi nói với tôi "Đây là một ngày lễ của người Mỹ, ba ạ, nên cần phải thấy thật rõ họ ăn mừng như thế nào."

Farena vỗ vào bụng đã no và nói:

- Ai nấu được một con gà tây ngon hơn Helen của chúng ta?

Tức thì nhóm người hoan hô ầm lên.

Dimitri đập bàn rầm rầm và nói:

- Các người nói đúng. Các người có thể là dân Hungari… nhưng thông minh cũng gần như người Nga. Alexi lẽ ra phải đi với cha nó. Năm tới nó sẽ đến đây. - Ông lại ngó chòng chọc vào Niki - Và cháu sẽ thấy, nó là ngươi đàn ông mà cháu sẽ muốn là cha của các con mình.

Lần này Helen phản đối mạnh mẽ:

- Dimitri, đừng nói nữa. Niki chả muốn nghe đâu. Hiện nay con bé đang có những mục đích khác.

Trước đó đã có những người nhắc đến chế độ ăn uống kỹ lưỡng của cô trong khi luyện tập để thi tuyển vào đội thế vận hội.

Dimitri nói:

- À, phải rồi, vậy thì cháu gái ạ, tôi hy vọng rằng cháu sẽ được nhảy xuống nươc trong thế vận hội và rồi trở về nhà sinh con đẻ cái với thằng Alexi của tôi.

Ông uống cạn ly vodka.

° ° °

Chiếc xe hơi cuối cùng chạy đi vì đã gần nửa đêm. Sau bữa ăn, họ đã ngồi lại nói chuyện mấy giờ đồng hồ… Rồi những thức còn được hâm nóng lại và họ lại ngồi vào bàn để ăn nữa. Gần cuối, Karin đã rủ được Niki học vài câu của một bài dân ca Hungari và hát theo họ. Với những người này, Niki không còn dè dặt. Cô thương mến tất cả và ôm hôn từng người khi họ ra về.

Niki sẵn sàng để dọn dẹp sau khi họ đã về hết. Nhưng Helen đi thẳng đến đi- văng và nằm sải tay chân ra. Niki không ngạc nhiên. Tối đó, càng về khuya, Helen càng lộ ra khác hẳn bà giám thị khôn ngoan và điềm đạm thường ngày. Trước bữa ăn chính, bà đã uống một ly vodka và từ đó không ngớt nhấp rượu vang, nên không mấy chốc đã ngà ngà say, cuối cùng cũng ồn ào như người khác.

Khi Niki bắt đầu thu dọn các ly tách, Helen nói:

- Đừng dọn nữa, cứ để vậy, để cho mấy con chuột có việc làm.

Nói xong, bà cười khúc khích.

Niki ngừng tay. Mãi tiếp những người khác, bây giờ cô mới có dịp để ý đến Helen đang say ngà ngà và không mấy thích điều đó. Helen lẽ ra phải trông nom cô. Helen lẽ ra phải là người cô trông cậy được…

Niki nói:

- Để em đỡ bà đi ngủ - Giọng cô lộ vẻ bực bội.

Helen ngó lại cô một cách e dè, rồi đưa hai tay lên để Niki kéo bà dậy, cả hai loạng choạng đi về phòng của bà. Helen mở cửa ra và nói:

- Tôi sẽ không sao cả.

Hai người nhìn nhau, rồi Niki hôn lên má bà và nói:

- Chúc bà ngủ ngon.

Helen giữ tay cô lại.

- Hình như tối nay em vui lắm…

- Phải.

- Tôi cũng vậy. Nhưng tôi đã làm em ngạc nhiên, phải không? Có lẽ em nghĩ rằng tôi đã quá vui, phải không?

Niki chậm rãi trả lời:

- Em thấy được một mặt khác của bà.

- Một mặt mà tôi để cho em thấy, một mặt khác bên cạnh… bà giám thị tuyệt hảo. Điều đó làm em bực mình, phải không?

- Phải.

Helen xoa má Niki và nói:

- Nhãn hiệu bên ngoài, cô em ạ… hãy coi chừng những nhãn hiệu bên ngoài…

Bà vào phòng, đóng cửa lại. Niki từ từ nhoẻn một nụ cười trong khi đi ra cầu thang.

Cô chưa bao giờ tập luyện chăm chỉ và hăng say như trong mấy ngày sau lễ và sắp đến kỳ thi tuyển vào đội thế vận hội. Cả buổi sáng lẫn buổi tối ở hồ bơi với người huấn luyện viên bơi lội, trong khoảng giữa đó là các giờ học ở lớp và giờ ăn. Sáng dậy từ năm giờ. Tối chín giờ đi ngủ, chỉ ăn bánh mì, xà lách và trái cây để chỉ vừa đủ protein, chất đạm và chất béo. Thậm chí Niki cắt tóc ngắn để những người tuyển chọn vận động viên có cảm tình hơn.

Blake đã tạm thời dọn ra khỏi phòng vì những hoạt động của cô ta không phù hợp với thì giờ của Niki, nhưng cô ta cẩn thận nói:

- Tôi không đổi phòng bây giờ đâu. Cậu sắp trở thành một kiện tướng của thế vận hội… và tôi muốn được thơm lây.

Blake bắt đầu tổ chức một đội cổ vũ cho buổi thi tuyển. Tất cả các cô gái ở nhà ngủ tập thể sẽ đi xe buýt đến trường đại học của tiểu bang. Tuy không biết làm sao để nói với Blake, Niki không vui vì chuyện đó lắm. Cô không cần có thêm một cái gì khác thúc ép cô đạt thành tích. Cô đã định nhờ Helen lái xe đưa cô đi. Helen đồng ý:

- Dĩ nhiên là tôi sẽ đưa em đi. Em sẽ thoải mái hơn là đi xe buýt, nhưng em không sợ làm các em kia thất vọng sao?

- Helen, chuyện này quan trọng lắm. Chưa bao giờ có điều gì có ý nghĩa với em nhiều như vậy. Chẳng lẽ em phải để cho Blake cái gì cũng biến thành một cuộc liên hoan hay sao?

- Một cuộc liên hoan à? Niki, Blake muốn cái này cho em cũng nhiều như chính em muốn vậy. Tất cả các em khác cũng vậy. Em không hiểu sao. Chúng cảm thấy có liên hệ, nếu em đạt được danh dự này, chúng sẽ tự hào biết mấy. Về một mặt, chúng cảm thấy hòa đồng với em và khích lệ em và em cũng thuộc về chúng…

Cô hiểu ra được. Dĩ nhiên Blake phải đến, tất cả các cô khác cũng vậy. Cô sẽ dễ dàng hơn, vì là tranh thủ điều ấy cho họ cũng như cho chính bản thân cô.

° ° °

Xế chiều hôm trước ngày thi tuyển, Niki bỏ tất cả các bộ đồ tắm và dụng cụ khác vào va li. Cô có ý định đi ngủ lúc tám giờ để ra đi với Helen bằng xe hơi lúc bốn giờ sáng. Tuyết bắt đầu rơi nhẹ và tuy có dự báo sẽ ngừng rơi, chuyến đi có thể lâu hơn thường lệ một chút. Ngoài ra, nếu họ ra đi sớm, Niki sẽ còn thì giờ để thử tấm ván nhảy mà cô sẽ dùng.

Cô sắp sửa chuẩn bị đi ngủ thì Helen vào phòng cô, vẻ mặt lo lắng:

- Niki, ông Weatherby đang ở dưới nhà, trong thư phòng.

- Ông ta đến đây làm gì thế? - Niki lo lắng hỏi.

Thư phòng là một phòng đợi nhỏ có cửa ở một góc phía sau của nhà ngủ tập thể, chỗ đó được dùng mỗi khi có những cuộc nói chuyện có tính cách hệ trọng giữa học sinh và người đến thăm, chẳng hạn như khi có ai đến báo cho một cô gái rằng người thân của cô ta đã chết bất thình lình.

- Tôi không biết, em ạ. Ông ấy chỉ nói, cần nói riêng với em một chuyện quan trọng.

Tuy Helen chưa từng gặp ông Weatherby trước đây, nhưng ông đã viết thư cho bà nhiều lần với tư cách là người giám hộ của Niki, do tòa án chỉ định. Bà cũng đã được Niki kể chuyện về ông H.D Hyland, nên bà biết rõ quyền lực do người luật sư nắm trong tay đối với đời sống của Niki.

Niki đi xuống thư phòng. Ông Weatherby đang đứng bên cửa sổ nhìn ra cây cối bên ngoài và những con đường lấm chấm tuyết rơi. Niki để ý thấy trong lò sưởi có mấy khúc củi mới nhóm lửa đang bắt đầu cháy. Hình như Helen đã nhóm lửa để căn phòng được ấm áp hơn trong buổi họp mặt này.

- Ở đây đẹp lắm, phải không? - Ông Weatherby nói khi Niki bước vào

- Dạ, phải, - cô e dè đáp.

Ông ta quay lại. Ông mặc một bộ đồ xanh đậm, thắt nơ màu xanh nhạt, nhắc cô nhớ lại cái thế giới của người quyền quý mà cô đã bỏ lại đằng sau. Một thế giới điều khiển bởi những người đàn ông thượng lưu miền Nam, ăn nói nhỏ nhẹ nhưng có ý chí sắt thép.

Ông Weatherby tròn xoe đôi mắt khi nhìn thấy Niki đã thay đổi nhiều từ lần cuối họ gặp nhau cách đây gần một năm. Lúc đó ông đã mang đến một số giấy tờ phải ký để gởi cho sở thuế và một số tờ khai, trong đó Niki khai rằng, cô biết số tiền chi tiêu cho cô đã được đóng góp vì mục đích từ thiện, chứ không phải phía người cho cô một quyền lợi riêng tư nào, hoặc một trách nhiệm cá nhân nào để trợ cấp cho cô. Ông nói:

- Ồ, Niki, cháu đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp khác thường. Tuy nhiên, tôi phải nói rằng tôi thích tóc của cháu để dài hơn. Nhưng tôi chắc cháu đã cắt ngắn vì phải tập luyện…

Ông khoát tay ra hiệu để hai người ngồi xuống ghế bên cạnh lò sưởi.

- Dạ, phải, - cô đáp.

Cô còn đang cố nén sự sợ hãi đã xâm chiếm cô từ khi bà Helen thông báo rằng ông Weatherby đến. Người luật sư hiếm khi xen vào cuộc đời cô. Nhưng ngay trong những lần ít ỏi đó cũng luôn luôn được sắp đặt trước và ông cũng gọi điện thoại đến báo trước một hay hai tuần. Tại sao lần này đột ngột như vậy?

Ông ngồi xuống và cô ngồi vào cái ghế đối diện. Ông lại nhìn khắp người cô một lúc nữa, rồi nói:

- Tôi cũng nhận thấy sức khỏe của cháu đang rất tốt.

- Cháu đang được huấn luyện. Thật ra, thưa ông Weatherby, ông đến đúng lúc cháu đang sửa soạn đi ngủ. Ông biết không, ngày mai…

- Tôi biết về chuyện ngày mai. Tôi đến đây bởi vì tôi biết về chuyện ngày mai. - Ông mỉm cười.

Trong một khoảnh khắc, cô cảm thấy nhẹ nhỏm. Ắt hẳn ông đã đến để chúc cô được tốt lành, chứ còn gì nữa. Nhưng ông nói tiếp:

- Cháu biết chăng, nước ta tốn rất nhiều tiền để gởi những vận động viên giỏi nhất của chúng ta đến Thế vận hội.

Niki gật đầu. Tại sao ông ta lại nêu lên vấn đề này? Ông Weatherby nói tiếp:

- Một phần rất lớn số tiền ấy do công ty tặng. Công ty Hyland và gia đình Hyland đã đóng góp nhiều kể từ những năm 1950. Dĩ nhiên việc đó đã không được quảng cáo rùm beng, vì một số người có thể nghĩ rằng việc cho tiền ấy để những người đạt được tột đỉnh sự ưu tú về mặt thể chất, do những người bán thuốc lá, vì lợi ích riêng. Nhưng ủy ban chuẩn bị Thế vận hội biết và đánh giá cao sự đóng góp tài chính ấy, đó là điều chính yếu.

Niki càng thêm lo lắng khi nghĩ đến những khả năng bao hàm trong câu nói của ông. Có phải ông Weatherby muốn nói gia đình Hyland có ảnh hưởng đối với ủy ban và sẽ tìm cách dùng ảnh hưởng đó đối với cô? Điều đó sẽ là một tai hại lớn. Cô chắc chắn như vậy. Ông Weatherby nói tiếp:

- Lý do tôi nói với cháu chuyện đó là để cháu hiểu một người đóng góp tiền bạc như ông Hyland làm sao để biết đến những hoạt động như Thế vận hội. Nếu tỏ ra chú ý đến một giai đoạn nào trong đó, ủy ban sẵn lòng báo cáo cho ông hay. Và lâu nay ông đã chú ý muốn biết cháu có ý định được tuyển vào toán vận động viên nhảy nước hay không. Ông nhớ rằng mẹ cháu đã rất tự hào về bà ngoại của cháu đã lập thành tích ở thế vận hội… nên ông đã nghĩ rằng cháu cũng có ý muốn nổi bật như vậy. Đó là lý do tại sao ông đã canh chừng các bản báo cáo… và để ý thấy tên của cháu trong những thiếu nữ đang tranh nhau chỗ phụ khuyết trong cuộc thi tuyển ngày mai…

Niki không còn nín lặng được nữa.

- Thưa ông Weatherby, cháu chỉ có cơ may rất nhỏ được tuyển chọn. Cháu không dám chắc lắm. Nhưng dù ông Hyland có thể có ảnh hưởng nhiều đến thế nào, chắc ông cũng hiểu rằng cháu không muốn nhận sự giúp đỡ của ai cả.

Ông Weatherby liếc xéo cô, làm như ông không hiểu cô chút nào. Nhưng rồi ông bỗng hất đầu ra sau, như chợt hiểu ra.

- Giúp đỡ? Ồ, cháu khỏi lo, Niki. Nhưng sự thật là, dù có cơ may nhỏ hay không, ông Hyland muốn rằng kết quả cuối cùng phải là hoàn toàn chắc chắn, không một chút ngờ vực nào. Bởi vậy, ông đã gởi tôi đến đây hôm nay. Ông muốn chắc chắn rằng cháu sẽ không được tuyển vào đội…

- Không được tuyển? - Niki sửng sốt lặp lại.

- Ồ, đó là để cho chắc, cháu biết không? Một khi được vào đội tuyển, giả sử cháu lập được thành tích thì sao? Cháu có thể thực sự được chọn để đại diện cho nước ta tham dự một môn nào đó trong Thế vận hội. Cháu có vẻ là một thiếu nữ có cá tính và quyết tâm đặc biệt. Cháu thật sự có thể giành được một cơ hội để đại diện cho nước chúng ta. Rồi chuyện gì sẽ xảy ra? Hàng tỉ con mắt khắp cả thế giới sẽ tập trung vào cháu và báo chí khắp nước sẽ đăng về cháu. Dĩ nhiên các báo bắt buộc sẽ phải đề cao khía cạnh một thiếu nữ Mỹ cố gắng lập lại thành tích của bà ngoại người Pháp. Dẫu cháu không được huy chương, cháu sẽ gặp quá nhiều sự chú ý… một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời như cháu, tôi dám nói rằng không mấy chốc cháu sẽ trở thành cục cưng của cả nước. Công chúng sẽ đâm ra thèm khát muốn biết tất cả các chi tiết và các ký giả sẽ không từ bỏ một việc gì để đào ra những chi tiết ấy từng điểm một. Gia đình cháu đã đến Mỹ bằng cách nào…? Cha mẹ cháu là ai? Đấy, cháu thấy vấn đề rồi đấy. Cháu thấy tại sao ông Hyland lại lấy những biện pháp ngăn ngừa trước. Ông không muốn người ta biết rằng cháu…

Phản ứng đầu tiên của Niki là van lơn:

- Ồ, cháu xin ông, ông Weatherby. Xin ông đừng làm như vậy với cháu. Cháu sẽ không làm hại gì đến ông Hyland. Cháu có thể làm ông ta tự hào - Ô không, không, cháu xin lỗi, cháu không muốn nói cháu sẽ để ai biết về ông ấy… ông đã không muốn cháu thì cháu sẽ không làm vậy. Nhưng hãy để cho cháu thử sức, cái đó rất quan trọng với cháu, từ trước đến nay luôn luôn quan trọng…

- Niki, xin cháu hãy hiểu cho. Cháu phải nhìn vấn đề theo quan điểm của ông Hyland. Ông ta không thể chấp nhận dù là một rủi ro nhỏ nhất có thể xảy ra với tất cả các tờ báo trên thế giới…

- Cháu van ông…

Bây giờ cô xoay qua van lơn, cô ngồi chồm tới mé ghế, sắp sửa quỳ xuống nếu cần.

Nhưng ông Weatherby lắc đầu quyết liệt, cho thấy dù cô có hạ mình đến đâu để cầu khẩn cũng vô ích.

Suýt nữa đánh mất niềm kiêu hãnh của mình, Niki kịp lấy lại sự tự hào và quyết tâm sẽ không bao giờ lâm vào trường hợp như thế nữa. Cô đứng phắt dậy, tiến đến trước ghế của ông Weatherby.

- Ông hãy ra khỏi đây ngay! Ông là con người bẩn thỉu, vô lương tâm… lưu manh! Ông không thể bắt tôi làm chuyện đó. Tôi không cần biết tòa án nào đã chỉ định ông lo cho tôi, ông không thể tước bỏ tất cả những gì mà tôi tha thiết.

- Tôi làm được chứ sao không. Cháu thích ở đây, phải không, Niki? Cháu muốn tiếp tục đi học, rồi lên đại học, phải không nào? Và sau đó, được trợ cấp một ích tiền để ra đời kiếm công ăn việc làm và tự nuôi sống? Hay cháu muốn tất cả chấm dứt trong ngày mai?

Niki nổi xung lên:

- Ông Hyland cứ việc giữ đồng tiền dơ bẩn của ông ấy. Tôi sẽ làm theo ý thích của tôi, không cần ông ấy tôi cũng tự lo liệu được.

- Thật không? Bằng cách nào, Niki? Bộ cháu tưởng nhà trường này cho cháu ở lại nếu không nhận được tiền đóng học phí, chưa kể tiền ăn ở bao gồm cả ngày nghỉ lễ và nghỉ hè, nếu không cháu có nhà nào để ở?

Cô nghĩ ngay đến Helen. Helen sẽ tìm được cách để cô được ở lại đây; dầu sao, bà cũng ở trong ban giám hiệu…

Nhưng ông Weatherby đoán ta ý nghĩ của cô không mấy khó khăn và nói:

- Tôi chắc cháu sẽ được bà Czardas bênh vực… nhưng tôi chắc nhà trường sẽ không sẵn sàng ban ân huệ gì cho bà ấy đâu. Và bà ấy có thể gặp khó khăn nếu mất chỗ làm. Bất cứ người tị nạn nào trong trường hợp đó cũng gặp khó khăn…

Ông ta quay lại, tay cầm cây sắt cời than và nói tiếp:

- Thật vậy, Niki, nếu cháu chống lại ý muốn của ông Hyland, thì ngoài cháu còn có nhiều người sẽ bị lao đao trong cuộc đời lâu nay đang êm ấm…

Ông cầm cây cời sắt trong tay một lát, như muốn cho cô thấy nó như là một biểu tượng quyền lực ông có thể thi thố - qua ông Hyland để đập tan bất cứ thứ gì khi ông muốn.

Niki nhận thức được cô không phải là nạn nhân duy nhất có thể lãnh đủ, mà cả Helen… và ngay cả các người bạn của bà.

Cô ngồi phịch lại xuống ghế.

Ông Weatherby cất cây sắt cời than vào giá của nó, rồi đi đến góc phòng cầm lên cái áo choàng bên ngoài, khăn choàng và mũ. Ông nói:

- Miễn là cháu tỏ ra hợp tác, Niki. Mọi việc sẽ như cũ.

Ông mặc áo choàng vào, rồi thọc tay vào túi trong áo vét, rút ra một phong bì.

- À, tí nữa tôi quên… đây là một chi phiếu tiền tiêu vặt của cháu. Lần này nhiều hơn một chút. Cháu hãy ăn một bữa ăn ngon ở nhà hàng. Cháu không còn phải lo hạn chế sô- cô- la nữa.

Ông để phong bì trên bàn.

Cô đờ đẫn, không còn phản ứng trước những lời nói cuối cùng ác độc của người luật sư. Cô thậm chí không đáp khi ông nói lúc ra về:

- Tạm biệt cháu, Niki.

Cô nghe tiếng cửa trước đóng lại và vài giây sau Helen vào phòng. Bà thấy Niki đang nhìn đăm đăm vào lò sưởi một cách buồn thảm.

- Niki, có chuyện gì thế? Ông ấy nói gì với em ?

Niki ngước lên, sững sờ. Helen lật đật chạy đến và quỳ xuống bên ghế cô ngồi.

- Chuyện gì thế, hở em bé?

- Họ không chịu để cho em…

- Không chịu để cho em làm gì?

- Em không được nhảy nước nữa.

- Không được? - Helen nhíu mày một lúc, rồi chợt hiểu ra - Ồ, không, không thể được, …họ không thể làm vậy. Không! - bà đứng phắt dậy - Đồ chó đẻ! Chúng tưởng có thể dập tan ý chí của những người cố gắng tiến xa hơn…

Bà chạy ra ngoài.

Tiếng chân của Helen trên hành lang lót ván thông chạy ra xa làm Niki sực tỉnh, rồi cô nghe tiếng cửa trước mở ra rồi đóng lại. Cô bật dậy và chạy theo bà.

Khi Niki bắt kịp, Helen đã chạy ra được nửa con đường đến bãi đậu xe, ở đó ông Weatherby đang chui vào chiếc xe nhà màu đen. Helen bắt đầu la hét tiếng Hungari lẫn vào tiếng Anh, thì Niki nắm bà giữ lại.

- Đừng, Helen, đừng… ông ta cũng sẽ hại bà.

Helen vùng vẫy dữ dội để gỡ ra.

- Ông ta không hại tôi được! Trước kia chúng nó đã nghĩ rằng có thể giày xéo lên tôi và chúng nó có cả xe tăng, Niki ạ. Nhưng giờ này tôi còn đây, Niki. Và em cũng sẽ còn đây, em sẽ không bị chúng tiêu diệt. Bỏ tôi ra! Chúng ta phải kháng cự lại chúng! Phải kháng cự! Em sẽ sống còn!

- Không! Không! Helen! - Niki thét lên - Cái này không đáng cho chúng ta kháng cự. Em muốn những cái khác nhiều hơn. Em muốn ở lại đây. Em muốn bà không mất chỗ làm…

- Chỗ làm của tôi?

- Và em muốn Lotchy, Tibor và tất cả các bạn của bà được để yên. Bà không muốn vậy hay sao?

Helen không vùng vẫy nữa, bà quay qua ngó mặt Niki dọ hỏi:

- Chúng sẽ… làm tới vậy à?

Niki gật đầu.

Helen ngó sững Niki một 1úc lâu, rồi quay đi nhìn ra xa. Qua các hàng cây hai bên đường vào trường, có thể thấy chiếc xe hơi màu đen vừa quẹo ra cổng.

Helen nói:

- Họ cũng chẳng khác gì, phải không? Cũng chỉ là những kẻ độc tài theo một lối khác. Và em cũng chỉ là một loại người tị nạn khác.

Bà ôm choàng vai Niki và hai người trở vào nhà. Trước khi vào, Helen dừng lại, ôm hôn Niki:

- Em sẽ có những giấc mơ khác, em bé ạ. Chúng đã bóp chết giấc mơ này… nhưng em sẽ có những giấc mơ khác mà chúng sẽ không bóp chết được. Ngày đó sẽ đến với tất cả chúng ta… và chúng ta phải sống cho đến ngày đó. Em tin lời nói của tôi không?

- Có.

- Vậy thì bây giờ chúng ta đi vào. Ngoài này lạnh lắm.

Hai người vào nhà. Nhưng ngay cả khi Niki đã vào giường, nằm dưới những tấm chăn ấm và cố tìm giấc ngủ, cô cũng thao thức hàng giờ và không hết run.

Chương 11

Niki vẫn sống được sau khi giấc mơ của mình bị bóp chết, cũng như đã sống sau khi mẹ bị giết. Dù mất mát nhiều, cô cũng được bù đắp nhiều hơn thế trong năm kế đó, vì có được những người bạn yêu mến cô, đồng minh với cô, chia giận sẻ buồn với cô và khích lệ cô có những giấc mơ mới.

Quan trọng nhất, dĩ nhiên là Helen. Niki tìm được ở bà sự ủng hộ tinh thần cần có để qua khỏi giai đoạn khó khăn ấy. Bà còn là nguồn tạo ra mục đích mới của Niki muốn trở thành y sĩ. Càng thân thiết với Helen, Niki càng có ý nghĩ muốn theo đuổi nghề này để chính mình thực hiện được điều mà người cô xem như mẹ đã không làm được.

Thật ra Helen không khuyến khích cô nuôi tham vọng ấy. Bà hài lòng vì sự lựa chọn của Niki chứng tỏ cô tha thiết với bà, nhưng bà cũng có cảm giác nghề ấy không nhất thiết là sự chọn lựa đúng đắn nhất đối với Niki. Điều này trở thành một đề tài khó đề cập đến giữa hai người. Mỗi khi Helen gợi ý cô nên nghĩ đến những nghề nghiệp khác, Niki thường tỏ ra bực tức và tự vệ.

- Có phải bà nghĩ rằng em không thể trở thành một y sĩ giỏi?

- Tôi nghĩ rằng em sẽ thành công ở bất cứ việc gì, nhưng tôi cho rằng em là một con người cần ánh sáng mặt trời, ngoài sự hoạt động và sống ngoài trời. Chắc là em không muốn sống cả đời trong những hành lang tối tàn và những phòng mổ.

- Nhưng bà đã bằng lòng với nghề đó.

Lời qua tiếng lại giữa hai người khi nói về đề tài này, giống như giữa hai mẹ con thật sự, Niki nhận thấy vậy.

Niki cũng thân thiết hơn với Blake. Thoạt đầu giữa hai cô chỉ là tình bạn chơi. Blake làm cho Niki cảm thấy vui, còn có tình đằm thắm của Niki bổ túc cho tính xông xáo của Blake. Hai cô có thể cùng một lúc ở chung một chỗ không ai làm vướng bận ai. Những lúc đầu, mỗi cô đều có thói quen thủ thế, nên không ai tỏ ra dễ tin cậy và dễ thân mật đối với người khác.

Thành thử, khi Niki bị bắt buộc phải đột ngột thay đổi các ý định về Thế vận hội của mình, cô không muốn Blake, hay bất cứ ai khác, biết những lý do đích thực. Cô bắt Helen hứa giữ bí mật, còn đối với các cô gái khác, khi họ hỏi dồn dập, trước hôm thi tuyển, cô chỉ bảo rằng thần kinh của cô bị nao núng và cô ý thức rằng cô không đủ khả năng để đối phó với sức ép phi thường của sự thi đua ở Thế vận hội. Như để họ tin hơn, cô bỏ hẳn việc nhảy xuống nước, tuy rằng đúng hơn, bởi vì cô không còn cảm thấy có ích lợi gì để mất nhiều thì giờ quá như vậy vào môn thể thao ấy, nếu cô không còn có thể đạt đến đỉnh cao mới.

Blake có vẻ chấp nhận lối giải thích của cô. Nhưng rồi một đêm trong tháng năm, lúc đã khuya, một con dơi bay vào phòng ngủ của hai cô và lượn quanh làm cả hai thức giấc và Blake sợ hết hồn… cho đến khi nó đậu vào vách và Niki nhanh nhẹn, dịu dàng bắt nó vào tay rồi thả ra ngoài cửa sổ.

Trong khi hai cô đi nằm trở lại và dỗ giấc ngủ, Blake chợt nói:

- Chuyện ấy không dính dáng gì đến dây thần kinh, phải không?

Niki biết ngay cô ta nói về chuyện gì. Cô đáp: "Không", rồi kể hết sự thật cho Blake nghe. Khi cô kể xong, Blake kêu lên:

- Trời ơi, tại sao cậu không nói với tôi hồi đó? Nếu biết, tôi đã không để chuyện ấy xảy ra cho cậu. Thế nào tôi cũng tìm ra được sự ủng hộ. Có lẽ chỉ bằng cách chia đôi với cậu mọi thứ mà ông "via" của tôi đã gởi cho tôi - cũng như mình đã làm với áo quần. Ổng chẳng bao giờ biết đâu.

- Nhưng khi trả tiền trường thì thế nào ông cũng biết.

- Nếu vậy tôi đã có thể đòi ông nhận cậu làm con nuôi.

Niki cười to:

- Cám ơn. Nhưng ông đã có nhiều con gái rồi.

Lúc này Niki đã biết Blake là con gái thứ hai của ông. Ông có bốn đời vợ và cả thảy bốn con gái và hai con trai.

Sau khi Niki kể lại chuyện ông Weatherby đến thăm, giữa hai cô có một sự tin cậy lẫn nhau lạ thường. Không có việc gì họ không làm cho nhau, không có chuyện gì không nói với nhau. Cũng như với Helen, Niki có thể nói không dè dặt về mẹ cô và gia đình Hyland. Vì đã biết hết chuyện của Niki, một đêm Blake nêu lên một câu hỏi đáng chú ý. Tối đó cô ta và Niki đã xem tivi ở phòng đợi và theo dõi một đoạn phim của Perry Mason, trong đó một người đã giết chồng.

Niki trở về phòng để học bài, Blake hỏi:

- Có bao giờ cậu nghĩ rằng, có lẽ cha cậu làm việc đó không?

- Làm việc gì?

- Giết mẹ cậu?

Thoạt tiên, Niki gạt bỏ câu hỏi đó, vì cho rằng đó là sản phẩm trí tưởng tượng, ưa thích bi kịch hóa mọi chuyện của Blake. Nhưng rồi ý tưởng ấy một khi đã gieo, bắt đầu mọc rễ. Ngồi trong lớp, hay nằm thao thức trong canh khuya, cô đâm ra nghĩ ngợi về những cái đã thấy trong đêm ấy, cách đây chín năm. Những hình ảnh ấy còn lưu trong trí nhớ của cô không rõ rệt... nhưng Hyland đã có mặt ở đấy hay không?

Nhưng lý do gì để H.D giết Elle? Chắc chắn không phải để trốn khỏi trách nhiệm trợ cấp cho bà. Ông có thể trợ cấp tiền bạc một cách dễ dàng và dầu sao, ông đã tiếp tục trả các hóa đơn chi tiêu cho Niki từ đó đến nay.

Vậy thì do ông ghen tuông với Babe?

Niki tự hỏi ông có lý do gì để ghen không? Chẳng phải cô đã thấyy H.D cởi đồ Elle trong đêm ấy hay sao? Như vậy là bà đã nhận ông làm tình nhân trở lại.

Vả lại, khi cô khám phá ra xác mẹ, Elle đang mặc một cái áo dài lụa... và nằm cạnh một cửa sổ vỡ kính...

Mỗi lần Niki bắt đầu nghĩ đến chuyện ấy, những câu hỏi quay cuồng trong đầu óc cô cho đến khi, để cho khỏe, cô tự nhủ, kết luận của cuộc điều tra về cái chết bất thường ấy có lẽ đúng sự thật. Chắc có thể tin được một tên trộm đã đến viếng căn nhà. Nhiều người biết Elle là tình nhân cũ của một người đàn ông giàu có; có thể chờ đợi ở chỗ bà có những đồ quý giá và bà sống một mình không ai bảo vệ. Có lẽ tên trộm thậm chí không phải là một tên chuyên nghiệp,

chỉ là một người trong thị trấn đang cần tiền… một kẻ hoảng sợ lên khi Elle nghe tiếng kinh vỡ và đi đến xem. Phải, lời giải thích chính thức của cảnh sát không phải là vô lý…

Nhưng rồi Niki lại nhớ cách ông Weatherby đã nói thẳng thừng và đáng tin, khi đem quyền thế của ông Hyland ra hăm dọa cô. Vậy thì dù đã có những bằng chứng và ý kiến nào đã được đưa ra, được chứng thực bởi cảnh sát, quan tòa và các công dân của vùng Willow Cross, cô biết rằng những bằng chứng đó cũng không khác mấy cho dù H.D đã là thủ phạm thực sự.

Rốt cuộc, Niki nêu vấn đề ấy với Helen trong một lần dùng trà buổi chiều. Helen nói:

- Tôi nghĩ rằng em không khôn ngoan nếu yêu cầu khui lại vụ án, trừ phi có bằng chứng nào mới phát hiện. Hỏi dò một cách chung chung, đưa ra những lời buộc tội có thể bị chứng minh là không có cơ sở, những việc đó không có lợi cho em. H.D Hyland là ân nhân của em, Niki. Ắt hẳn em không muốn khiêu khích ông ta rút lại những sự trợ cấp của ông.

- Nhưng làm sao em ngửa tay nhận cái gì của ông ấy được, nếu ông ta là người đã giết mẹ em? Giả sử đó là lý do ông đã chi trả cho em trong suốt mấy năm nay? Để em mắc ơn của ông, để bịt miệng em?

Helen uống một ngụm trà, rồi nói:

- Trừ phi em biết chắc ông ấy có tội, trừ phi em có bằng chứng, em chỉ làm hại cho mình, nếu khui lại vụ này. Tốt hơn, hãy cho ông ấy hưởng lợi của sự nghiệp nghi hoặc. Dầu sao, ông cũng là cha của em.

An tâm sau khi được Helen khuyên can, Niki không khơi lại những hồi ức về đêm ấy nữa. Lên năm học cuối, cô bận tâm vì những cuộc đi thăm các trường đại học thuộc nhóm cổ kính nhất và chọn một trường có lớp dự bị y khoa tốt, vì phải giữ điểm học cho cao, và trãi qua những cuộc phỏng vấn để được nhập học. Nhìn về năm tới, cô thấy rằng sự trợ cấp của ông lại càng cần thiết hơn.

Rồi một sự kiện bất ngờ xảy ra trong một đêm tháng giêng cực kỳ lạnh, sau lễ giáng sinh không lâu, làm thay đổi cái nhìn của Niki về tương lai. Cô và Blake đang học bài trong phòng và Blake đang hút một điếu thuốc, một vi phạm nhỏ mà Niki đôi khi đã làm lơ, nhất là từ khi cô bỏ nhảy xuống nước. Vào thời gian này Blake đã quen hút thuốc và mỗi khi Niki cấm cô ta hút thuốc trong phòng, cô ta chỉ bước ra ngoài để hút. Niki ngại không muốn yêu cầu Blake ra ngoài trong một đêm lạnh như thế.

Nhưng lần này mẩu tàn thuốc của Blake làm cháy bùng cái giỏ rác và đưa đến một cuộc điều tra do Helen làm. Vì nguyên nhân là điếu thuốc, bà phạt cả hai cô bị cấm phòng. Sau đó, Niki đi gặp Helen để khiếu nại, viện lẽ cô đã không hút thuốc và lẽ ra không phải bị phạt như Blake. Niki nói:

- Đối với Blake, bị phạt không hại gì. Nhưng hồ sơ của em đang còn trắng và việc này có thể ảnh hưởng đến việc nhận em vào một số trường đại học tốt nhất…

Helen không lay chuyển. Bà nói:

- Tôi rất tiếc, Niki, tôi không thể làm thế. Em có ở đấy với Blake… em đã để cho Blake làm vậy. Lỗi của em có thể nhẹ hơn, nhưng trách nhiệm của em có thể lớn hơn. Blake bị thói quen thúc đẩy, một thứ nghiện ngập và cái đó làm cho trí phán đoán của nó yếu đi. Nhưng đáng lẽ em có thể ngăn chặn được nó. Trời đất, em cứ nói rằng muốn trở thành y sĩ, vậy mà em đã để cho bạn của em làm hại sức khỏe của nó.

Niki tức giận bỏ đi. Vì đã yêu mến Helen và tin rằng cô sẽ được yêu mến lại, Niki không hiểu làm sao Helen có thể nghiêm khắc như thế và làm một việc có thể hại đến tương lai của cô. Cô biết Helen luôn luôn cứng rắn khi động đến các nội qui về thuốc lá. Bà coi đó là một cuộc trả thù cá nhân, vì thuốc lá đã góp phần làm cho chồng bà chết. Nhưng nội qui có thể bị vi phạm trong những trường hợp đặc biệt, chính Helen đã từng nói như vậy.

Niki cảm thấy xa cách Helen và cho rằng mình đã ngu dại khi chờ đợi được đối xử đặc biệt, như kiểu sự tha thức mà chỉ có ở người mẹ đối với đứa con của mình. Helen không phải là mẹ của cô. Người mẹ độc nhất và duy nhất của cô là Elle… người đã bị giết chết.

Tức tối vì bị mất tình thương ấy, tin chắc rằng cô đã đặt tin tưởng vào một người kh6ong xứng đáng để thay thế mẹ mình, Niki bỗng quyết tâm vứt bỏ sự cẩn thận. Cô sẽ lấy những biện pháp để yêu cầu khui lại vụ án. Kẻ sát nhân phải đền tội, cho dù đó là H.D và ông có cắt trợ cấp thì cũng không sao?

° ° °

Cô dành cả tuần lễ bị phạt để viết lại những điều cô còn nhớ về cái đêm mẹ cô bị giết, cô nhớ thật rõ ràng, để có thể viết ra trong một tờ cáo trạng. Vì kiến nghị của cô xin tòa xét lại, các hồ sơ của vụ án sẽ phải bao gồm cái ý kiến cho rằng cảnh sát ở Willow Cross có thể đã bị liên can vào việc bao che ấy, cô định gởi các nhà chức trách của tiểu bang ở Bắc Carolina.

Cô chuẩn bị sẵn sàng để gởi đi phong bì đã dán lại và đề địa chỉ… nhưng rồi cô do dự. Cái phong bì được dựng ở tấm gương soi nơi tủ áo suốt cả tuần lễ.

Cuối cùng, một buổi sáng thứ bảy gần cuối tháng giêng, cô bỏ phong bì vào túi áo ngoài và xuống cầu thang để đi bộ đến chỗ bỏ thư.

Cô đang đi ra cửa, thì Helen đuổi theo kịp. Rõ ràng Helen đã canh chừng, nên xuất hiện đúng lúc như vậy. Bà nói:

- Niki, em vào thư phòng một lát được không?

Niki đi theo bà, trống ngực đập mạnh. Chắc lại là ông Weatherby. Chắc ông ta đã biết được việc cô định làm. Nhưng bằng cách nào? Chắc là có ai do thám, có ai đã coi lén những trang giấy ở bàn học của cô…

Khi họ đến thư phòng, không có ai hết. Niki ngó Helen với vẻ dò hỏi, bà ta hất hàm về phía bàn salon để trước ghế nệm dài. Vài tờ báo địa phương đã mở ra để trên bàn, có cả một tờ Thời báo New York. Niki cầm tờ Thời báo lên. Tấm ảnh của H.D Hyland ở góc dưới bên trái gần mục cáo phó nói về ông và dưới một hàng tít: "Ông trùm kỹ nghệ thuốc lá đã qua đời ở tuổi sáu mươi chín."

Cô liệng tờ báo lại xuống bàn. Cô không muốn đọc những chi tiết về cuộc đời của ông. Cô có cảm tưởng cái chết của ông đã làm cô mất cơ hội lặp lại công lý. Nhưng cô không sửng sốt, thậm chí không ngạc nhiên trước mẩu tin đó. Cũng đáng đời ông mà thôi, vì ông đã tước bỏ của cô những gì cô xứng đáng được hưởng khi ông còn sống.

- Em có sao không? - Bà Helen khẽ hỏi. Từ khi bị phạt, giữa Niki và bà có phần nào lạnh nhạt.

- Không, không sao. Bà chưa được tin gì của ông Weatherby à?

- Không.

- Em cần biết có thể tiếp tục ở lại đây hay không…

- Em khỏi cần lo việc đó, Niki. Dù chuyện gì xảy ra, tôi sẽ lo cho em đầy đủ.

Niki quay mặt đi. Bây giờ cô cảm thấy xấu hổ vì sự chống đối nhỏ mọn của cô đối với Helen. Dĩ nhiên chưa hề có ai có thể tin cậy hoàn toàn như bà cả. Cô nhìn xuống và nhỏ nhẹ nói:

- Em xin lỗi.

Helen ôm choàng lấy cô và nói:

- Ta hãy quên đi chuyện cũ. Ta hãy nghĩ đến tương lai của em mà thôi.

Niki cũng ôm lấy bà, lòng mừng khấp khởi vì đã làm hòa. Rồi cô nói:

- Helen, bà có thể có khả năng giữ em ở lại trường. Nhưng sau này, chi phí sẽ lớn lắm…

- Rồi cũng sẽ lo được. Lotchy và mấy người khác có thể giúp vào.

Qua những ngày nghĩ lễ, nhóm bạn hữu của Helen đã tiếp tục trở thành ngày càng thân thiết hơn với Niki, giống như bà con ruột thịt. Nhưng cô nghĩ bụng, ngay cả bà con nghèo gần nhất cũng không nên tròng vào họ những nghĩa vụ mà họ không bao giờ chờ đợi phải gánh. Chi phí để tiếp tục lên đại học và trường Y khoa có lẽ vượt khỏi khả năng đài thọ của họ.

Tuy nhiên, Niki không nói gì hết, sung sướng về tình thân đằng sau lòng tốt của Helen, dầu cô nhận hay không nhận nghĩa cử ấy.

Ba tuần sau, cuối cùng cô nhận được thư của ông Weatherby từ văn phòng luật sư của ông ở Willow Cross gởi đến. Thư đề gởi cô "cô Sandeman thân mến", ông thường gọi cô như vậy khi viết thư và chỉ có mấy dòng:

"Chắc cô sẽ vui mừng khi biết rằng mọi việc đã được lo liệu để cô có thể tiếp tục việc học dưới sự bảo trợ của công ty thuốc lá Hyland.

Thân mến."

Không có gì khác. Không có chi tiết, không nói gì để cho biết cô có quyền gì để người ta "lo liệu" như vậy. Nhưng Niki không liên lạc với ông Weatherby để hỏi thêm chi tiết. Vấn đề tội lỗi của H.D trong cái chết của Elle sẽ không được giải đáp; cho dù sự trừng phạt là xứng đáng, nó cũng sẽ không bao giờ được tuyên bố. Nhưng người đàn ông - người lạ thật sự đối với cô - là cha của cô, ít nhất cũng đã lập lại một phần công bằng, bằng cách duy trì sự trợ cấp là nguồn sống của cô.

Mấy tháng sau, một lá thư khác của ông Weatherby cho Niki biết rằng "trong tinh thần quảng đại của ông mà mọi người đều biết", ông H.D cũng đã sắp xếp để chuyển quyền sở hữu ngôi nhà và khu đất trong đó Elle Sandeman đã sống, cho người thừa kế duy nhất là Niki. Một hợp đồng cho thuê dài hạn đã được thực hiện, vì hiểu rằng Niki không thể sống một mình trong ngôi nhà ấy. Tiền cho thuê ấy sẽ dùng để đóng góp thêm vào đóng học phí cho Niki, đúng như mục đích của số tiền do H.D để lại cho cô.

Đêm ấy Niki nằm mơ thấy ngôi nhà cũ, thấy mình sống trong đó cùng mẹ. Nhưng số hình ảnh sung sướng ít ỏi đã ăn sâu vào tiềm thức cô bị tràn ngập bởi một hồi ức đen tối khủng khiếp về một đứa bé gái đi lang thang xuống một cầu thang hình như vô tận, cho đến khi nó nhìn qua một khung cửa và thấy một con dơi hút máu đang cúi xuống trên người mẹ nó và cởi đồ bà ra…

Khi thức dậy từ cơn ác mộng, cô không thể hình dung có bao giờ trở lại ngôi nhà do H.D Hyland để lại cho cô trong di chúc. Việc để lại ngôi nhà ấy cho cô cũng độc ác ngang như tử tế và cô tự hỏi phải chăng ông chỉ làm thế để rửa sạch tội lỗi, rửa sạch máu ở bàn tay của ông.

Chương 12

Beverly Hills, tháng 11/1974

Penelope Hyland (Pepper) uể oải thức dậy sau giấc ngủ say do thuốc ngủ Valium. Trong giây lát đầu tiên, cô không chắc mình đang ở nhà nào, ở bờ biển hướng nào của nước Mỹ - thậm chí đang nằm trên giường, hay nằm trên sàn nhà của ai. Cô có cảm tưởng đang lạc lõng.

Nhưng khi mở mắt nhìn quanh, cô nhận ra lối trang trí hiện đại lộng lẫy quen thuộc của cái phòng ngủ chính trong ngôi biệt thự một lầu ở Beverly Hills của cô. Pepper nhớ ra tại sao cô có cảm tưởng bị lạc hướng. Cô chỉ mới đến đây đêm qua trên một chuyến máy bay từ Atlanta, bằng chiếc máy bay thuê bao đã chở cô ra khỏi Willow Cross. Trong suốt hai ngày trước đó, cô đã dành tất cả thì giờ ngồi trong phòng hội nghị ở trụ sở công ty Hyland, đối phó với một toán các luật sư của gia đình và bị Duke giảng thuyết tại sao cô "không có sự lựa chọn" mà chỉ phải ký tên vào đóng văn kiện cho phép chia tài sản thừa kế của H.D trong lúc này là lúc chính phủ đã ban hành các luật thuế trên di sản .Vì không muốn bỏ các cuộc đua thuyền ở Bimini mà anh ta đã ghi tên tham dự, Babe đã làm giấy ủy quyền cho chị của anh hành động chung cho cả hai.Tuy cô đã cố trì hoãn bằng cách yêu cầu các luật sư xem lại các điều khoản của chúc thư và bắt Duke phải giả thích những điểm lợi về mặt thuế khóa, của cách H.D đã dùng để tổ chức thành những quỹ ủy thác và lập ra các chương trình trả tiền chia theo thời gian thật rắc rối. Pepper đã ý thức ngay từ đầu rằng, lời hăm dọa cô sẽ kiện ra tòa án để phủ nhận hiệu lực chúc thư là trống rỗng và rằng cuối cùng cô cũng phải nhượng bộ. Phần của H.D để lại cho cô và cho Babe không bằng phần để lại cho Duke, nhung tờ chúc thư đã được lập ra đúng cách và đăng ký hợp lệ và H.D đã chết ở tuổi còn sớm để không thể nói là ông không còn minh mẫn khi chi chỉ thị để lập chúc thư.

Vậy là Pepper và Babe mỗi người nhận được số cổ phần và tài sản hơn một trăm triệu đô la một chút, trong khi phần để lại cho Duke có thể đáng giá gấp ba hay bốn lần như vậy. Ngoài ra, Duke còn được quyền ở những sản nghiệp tốt nhất của dòng họ Hyland là tòa nhà Highlands và đảo Hồng Hạc. Tuy những tài sản ấy được coi là cộng đồng tài sản để chờ sau này sẽ chia khi bán, Duke chỉ có nghĩa vụ để cho Pepper và Babe ở trong những nhà đó cùng anh ta không quá ba mươi sáu ngày mỗi năm. Sau hết, đa số cổ phần của gia đình Hyland nằm trong tay Duke.

Dù phần gia tài của Pepper cũng lớn, cô oán giận vì người anh khác mẹ của cô đã được thừa hưởng một địa vị cao hơn cô. Thoạt đầu, việc đó cũng làm cô ngạc nhiên, không như cô và Babe con của dòng sau, người con của bà vợ trước của H.D khi nhỏ đã sống xa người gia trưởng. Duke ít khi ở chung với H.D và khi đó ở giữa hai cha con luôn có sự xích mích. Cũng vì vậy, Pepper đã luôn luôn coi Duke như là người ngoài gia đình Hyland. Tuy nhiên, mấy năm gần đây anh ta là người tỏ ra có khiếu về kinh doanh nhiều nhất và rốt cuộc cái đó đã làm cho anh trở thành người con được H.D thương nhiều nhất. Pepper cũng có cảm tưởng như H.D cảm thấy có một món nợ đặc biệt đối với Duke có lẽ để bù lại tuổi thơ của anh ta. Nhưng lý do chính mà Duke được phần gia tài lớn hơn tất cả, vì anh ta là người đáng tin cậy hơn hết để bảo tồn và phát triển di sản ấy, cô ý thức như vậy.

Cũng là công bằng thôi, có lẽ vậy. Hai người chồng Pepper đã lấy rồi bỏ trước khi cô lên hai mươi tám, đã làm cô tốn khoảng hai triệu đô la trong số mười lăm triệu đô la của quỹ ủy thác mà cô đã được hưởng khi lên hai mươi mốt tuổi. Vài triệu nữa đã bay đi cho các ngôi nhà, du thuyền, các bức tranh, đồ cổ, cả một bộ sưu tập mà cô thường quá lười biếng để sử dụng hết, hay quá say rượu để biết hết giá trị. Vì vậy, có được một trăm triệu mới toanh cũng là tiện lợi. Babe cũng không than phiền. Phần của anh ta cũng đủ cho lúc này. Nhưng nếu có khi nào cô muốn ganh đua với Duke trong lĩnh vực sở trường của anh ta, tức là cô phải từ bỏ những thú vui để gánh lấy những trách niệm buồn tẻ mà Duke sẵn sàng đảm nhận, thì lúc đó có lẽ cô sẽ gia tăng số cổ phần của cô lên. Cô đã có một ý kiến và ý kiến ấy một ngày nào đó sẽ sinh lợi…

Pepper tung chăn và vươn vai nhìn lên tấm gương ở trần nhà, bĩu môi để giỡn với bóng người đàn bà mảnh dẻ lơ lửng ở trên, rồi mỉm cười, ngắm nghía một cách thích thú thân hình rám nắng của cô, và khuôn mặt như mặt mèo có vẻ khiêu khích bao quanh bởi mái tóc vàng. Mặc dầu cô sống theo một nhịp độ buông thả, cô vẫn ở trong tình trạng sức khỏe tương đối tốt, nhờ thường xuyên đến ở nơi có những suối nước nóng đắt tiền và có huấn luyện viên về sức khỏe để dạy kèm hằng ngày tại nhà, ăn những thức ăn chọn lọc để giữ sức khỏe giữa những bữa nhậu nhẹt tưng bừng và cũng vì đều đặn làm tình đủ thứ kiểu, việc này cô tin chắc chắn rằng đó là bí quyết để giữ gìn sắc đẹp tốt nhất… Pepper nghĩ rằng tình dục cũng còn tốt đối với trí óc của cô, cái đó làm cho cô minh mẫn. Cô không thể suy nghĩ đúng đắn khi thèm muốn dục tình. Giống như bây giờ. Thật ra chuyện đi Willow Cross đã gây ra một sự gián đoạn chưa quen trong các thói quen thường lệ của cô. Để không làm cho Duke tức giận, cô đã cố giữ gìn tác phong, tránh xa những khách sạn bên đường, ở đó cô thường có thể chài được một cậu con trai nào đó con của một người trồng cây thuốc lá. Đã năm ngày qua, cô không có làm tình.

Pepper lăn qua nằm nghiêng và rút một tờ bạc một trăm đô la ở xấp tiền rời để trong ngăn kéo bàn ngủ. Rồi cô bấm chuông gắn ở thành giường.

Một cô gái Mehico có nhan sắc, tuổi gần hai mươi, mặc đồng phục gia nhân màu mỡ gà, bước vào phòng ngủ sau đó một phút. Pepper đã kéo tấm drap lên che người.

- Tôi muốn ăn sáng, Dorinda.

Cô người làm gật đầu và đứng chờ thêm chỉ thị.

- Hãy lại đây, - Pepper nói.

Cô Dorinda đến gần chiếc giường, mặt có vẻ lo ngại.

- Tôi cũng muốn em ăn sáng luôn - Pepper đẩy tấm drap xuống - Em thấy có muốn ăn không? Tôi đã đi vắng nhiều ngày…

Cô người làm nhìn vào tờ một trăm đô la đã được gấp lại để cạnh đấy. Rồi cô ta bắt đầu trèo lên giường. Pepper nhắc:

- Khoan đã, bộ đồng phục…

Cô người làm nhanh nhẹn cởi bỏ bộ đồng phục, rồi cởi đồ lót ra và bò lên người Pepper, dùng lưỡi làm cho cô chủ hưởng những giây phút vô cùng khoái lạc.

Sau mấy phút, cô người làm đứng dậy và chờ cô chủ ra lệnh thêm.

Pepper lại rút thêm một tờ trăm đô la nữa. Cô người làm lại toan cúi xuống làm tiếp, nhưng Pepper nói:

- Không, không, Dorinda, sáng nay như thế là đủ rồi. Đây là tiền thưởng thêm. Bây giờ em hãy đi ủi cho tôi một cái áo ngắn. Đem cho tôi một ly nước cam tươi, một chén bỏng đại mạch (Wiki: Đại mạch là một loại ngũ cốc có nguồn gốc từ loại thực vật thân cỏ một năm Hordium Vulgare) và cà phê.

Cô người làm mặc áo quần vào, lượm mấy tờ giấy bạc rồi bước đi ngay.

Pepper đứng dậy đi vào buồng tắm. Bây giờ cô thấy khỏe khoắn. Cô biết rõ bây giờ cô đang ở đâu… Đầu óc cô đã minh mẫn. Cô cũng có thể nhớ lại rất rõ cô đã tức giận như thế nào khi ngồi

họp với Duke và tất cả các luật sư chết tiệt ấy chắc chắn đã bị anh mua chuộc. Cô có thể nhớ, cô đã tập trung chú ý như thế nào vào tất cả những gì nói trong buổi họp với hy vọng biết được một điều gì, lượm lặt được mẩu tin gì để có thể khai thác sau này có lợi cho cô. Và cô nhớ đã nghe lóm khi ra về, lúc một người luật sư kéo Duke vào một góc phòng và nói:

- Anh có chắc như vậy đã được chưa? Anh không nghĩ là cô gái ấy đòi chia gia tài à?

- Cô ta sẽ không dám đến đây đâu, Duke trả lời.

- Còn một vài điểm chưa chặt chẽ, anh nên giải quyết cho chắc chắn.

- Để đó, tôi sẽ làm. Anh đừng lo về cô gái…

Pepper biết cô gái được nói đến ấy chỉ có thể là đứa con hoang của H.D với người đàn bà Pháp. Pepper đã biết chuyện đó từ khi lên mười hai tuổi và đã nghe mẹ cô nói chuyện ấy trong khi cãi lộn với H.D. Cuộc hôn nhân của hai ông bà sau đó kéo dài thêm được hai năm, Pepper đã đoán rằng ông đã chuyển cho bà số tiền để bà làm ngơ chuyện đó. Còn một chuyện khác người ta bàn tán, cô chỉ nhớ mơ hồ. Người đàn bà đã bị một tên kẻ trộm giết chết sau khi cha cô đã ngừng đến thăm cô ta từ nhiều năm và đứa bé bị đưa đi khỏi Willow Cross.

Nhưng cô gái ấy vừa được đề cập, điều đó cho Pepper thấy cô em gái khác mẹ bất hợp pháp của cô tiếp tục là một nhân tố trong các vấn đề của gia đình. Có lẽ là một nhân tố thứ yếu, thế nhưng đủ để làm cho Duke lo lắng. Có những điểm còn không chặt chẽ mà anh ta có ý định giải quyết cho xong…

Pepper ý thức rằng, ưu tiên nhất là phải tìm ra những điểm ấy là gì. Bởi vì những mối lòng thòng ấy có thể cung cấp cho cô phương tiện để làm khó dễ người anh trai cùng cha khác mẹ mà cô chẳng thương yêu chút nào.

° ° °

Niki dừng lại trước hộp thư ở sảnh đợi của nhà ngủ tập thể năm thứ nhất trường đại học Barnard, trên đường đi đến phòng thí nghiệm hóa học. Cô bắt đầu lật qua mấy lá thư khi đi ngang thư viện. Một lá của người giáo sư Anh văn dạy cô, yêu cầu cô đến gặp ông. Một lá của Gertie, bây giờ giao dịch thư từ thường xuyên với cô. Và một bưu thiếp của Blake đang ở Paris với người cha, ông đang sắp xếp cho cô ta làm một công việc gì đó trong một nhà vẽ kiểu thời trang do ông làm chủ. Blake chỉ viết bưu thiếp, nhưng mỗi tháng cô gởi ba bốn cái.

Rồi cô cầm một phong thư cuối cùng lên. Vừa nhìn thấy tên người gởi, nụ cười tắt trên môi cô. Niki ngồi xuống trên bậc cấp bằng đá của thư viện và xé phong bì ra. Bên trong là một cái vé máy bay khứ hồi đi California và một lá thư. Niki đọc qua trang giấy, trên đó có lối chữ viết bằng tay, giống như của trẻ con. Rồi cô bỏ không đến phòng thí nghiệm nữa và đi thẳng đến máy điện thoại gọi cho Helen.

° ° °

Lá thư ấy mời cô đến thăm California trong dịp lễ Tạ ơn, với tư cách là khách mời của Pepper Hyland. Cô nói với Helen:

- Cô ta bảo rằng cô ta muốn làm quen với em…

- Vậy thì nên nhận lời, dĩ nhiên, - Helen đáp.

- Nhưng năm nào em cũng ăn lễ Tạ ơn với bà… Dầu sao chuyện này… kỳ quặc quá. Trong bọn họ không có người nào muốn dính dáng đến em bao giờ. Tại sao bây giờ lại thế?

- Đó là cái em cần tìm hiểu. Em hãy nghe đây, em đừng loại bỏ khả năng cô ta chỉ có ý tốt. Có lẽ

ông Hyland đã ngăn chặn không cho em tiếp xúc với gia đình, nhưng bây giờ ông đã chết. Các con của ông - ít nhất là một người ngoài em, nếu không nói là tất cả - có thể có tâm địa khác. Cô con gái Penelope này có thể muốn hàn gắn những vết thương do cha cô gây ra. Có những điều em cũng muốn biết, phải không?

Niki vẫn do dự:

- Được rồi, em sẽ gọi cho cô ta, nhưng em sẽ đề nghị đến thăm cô ta lần khác.

- Niki, em chỉ rảnh trong những dịp nghỉ lễ, nếu em không đi bây giờ, thì rồi đến Giáng sinh. Tôi muốn em gặp vào dịp này hơn.

- Nhưng em không muốn bỏ mất dịp lễ Tạ ơn này. Dimitri đã thề…

Helen cười ồ:

- Tôi biết, nhưng năm nào mà ông ta chẳng thề sẽ làm chuyện ấy! Em hãy đi California, Niki. Em không bỏ mất cái gì ở đây đâu…

Niki đồng ý sẽ đi và gởi thư báo cho Pepper Hyland ngày giờ đến và cảm ơn cô ta về lời mời và cái vé máy bay.

Tuy nhiên, gần đến ngày lễ Tạ ơn, Niki băn khoăn về lý do được Pepper mời thì ít, mà về khả năng năm nay Dimitri có thể cuối cùng đưa Alexi đến nhiều hơn.

Cho đến nay, việc đó chỉ là một chuyện nói giỡn chơi. Dimitri luôn luôn hứa đem cậu con trai bảnh trai của ông ta đến để gặp Niki. Nhưng đến nay anh ta vẫn chưa xuất hiện. Năm nào cũng vậy, ngày lễ đến rồi đi mà không có người con trai của Dimitri. Cuối cùng, Helen đã nói cho Niki biết câu chuyện do Gertie nói lại với bà. Dimitri ly thân với vợ và vợ được quyền giữ đứa con trai. Vợ và con trai của ông ta hình như không bao giờ tha thứ cho ông, vì ông đã bỏ họ ở lại Moscow khi trốn đi. Ông thậm chí đã không cho họ biết trước ý định của mình. Họ đã bị bắt buộc phải tự lo xin di cư và phải chờ đợi mấy năm liền. Dimitri giả vờ nói là hai cha con vẫn hòa hợp với nhau.

Tuy nhiên gần đây, tình trạng có vẻ được cải thiện. Trong dịp lễ Tạ ơn năm ngoái, khi những người khác châm chọc ông, ông đã khóa miệng họ lại bằng cách đưa ra một tấm ảnh của ông chụp chung với một thanh niên cực kỳ đẹp trai, một thanh niên Cô- dắc có mái tóc đen, mềm như tơ và đôi mắt đen rất tinh anh. Ông nói:

- Đấy, tôi nói có sai đâu, rồi năm tới, các người sẽ thấy. Nó sẽ đến đây, tôi biết mà. Cuối cùng nó đã thật sự tha thứ cho tôi.

Sau bao nhiêu năm nghe nói mãi về Alexi Ivanov, Niki đã đâm ra tò mò muốn gặp anh ta không chỉ làm cô ngượng, mà cô còn cho là lố bịch. Sự hiếu kỳ của cô cũng giống như của Helen hay Lotchy, hoặc người khác. Tuy nhiên, riêng trong lòng cô, cô nghĩ rằng người thanh niên trong bức ảnh quả thật là đẹp trai một cách khác thường.

Mỗi lần Niki tỏ ra muốn đổi ý, Helen khuyên cô:

- Dù tốt hay xấu, Niki, cánh cửa đang được người ta mở ra. Em không nên đóng sầm nó lại.

Cô bay đi California hai ngày trước lễ Tạ ơn. Ở cửa ra của phi trường, cô tìm trong đám đông, người đàn bà nào có thể là Pepper, nhưng thấy một người tài xế cầm một cái bảng có viết chữ "Nicolette" trên đó. Người tài xế xách vali cho Niki và đưa cô ra ngoài phi trường, đến một

chiếc xe hơi mui trần hiệu Bentley nhũ bạc.

Cô ngồi ở ghế trước cạnh tài xế và lúc đầu thử nói chuyện với anh ta, nhưng anh ta hình như chỉ nói tiếng Tây Ban Nha. Niki xoay qua ngắm phong cảnh bên đường, khác xa cảnh vật cô thường thấy hằng ngày. Những cây cọ, những ngôi nhà thấp, những đại lộ rộng thênh thang, dãy núi bao quanh ở xa xa và những tòa nhà đồ sộ, đẹp đẽ, nằm hai bên các đường phố rộng ở Beverly Hills.

Cuối cùng chiếc xe quẹo vào một con đường vào nhà uốn khúc, rồi đậu lại trước một tòa nhà lớn kiểu trang viên, có những bức tường trát vữa, những cửa vòm và mái ngói đỏ. Vẻ ngoài dễ ưa và xuề xòa của tòa nhà khiến Niki tin rằng có thể hợp ý với Pepper Hyland.

Một cô người làm ra mở cửa và tươi cười đón tiếp Niki:

- Cô Hyland đang chờ cô ở hồ bơi..., - cô ta nói và dẫn Niki đi theo một hành lang rộng, từ đó có thể trông thấy một khu vườn rộng ở cuối hành lang.

Niki thoáng thấy nhiều phòng rộng thênh thang hai bên hành lang chứa đầy tranh và bàn ghế xinh đẹp trước khi đi qua cửa kính bước vào một khu vườn trong nhà lát gạch xung quanh một hồ bơi to tướng. Cô người làm chỉ vào một dãy ghế bên kia hồ bơi. Pepper Hyland nằm duỗi mình trên một chiếc ghế dài, trên người chỉ mặc một mảnh xi- líp, hai mắt nhắm lại để tránh chói nắng.

Niki dừng bước, không biết có nên quấy rầy cô chủ nhà trong khi cô ta đang nằm một nửa thân mình để trần. Nhưng cô người làm đã nói chủ của cô ta đang chờ. Niki đi vòng qua bên kia hồ bơi.

- Cô Hyland...?

Pepper mở mắt ra, đưa bàn tay che mắt và nhìn lên:

- Nicolette?

- Người ta gọi tôi bằng Niki...

- Còn tôi là Pepper.

Cô ta ngồi dậy và chìa tay ra. Niki bắt tay cô ta và ngồi xuống phần dưới của chiếc ghế dài kế bên.

Pepper cầm lên cặp kính mát ở cái bàn nhỏ kế bên và đeo vào.

- Ồ, cô trông như một thùng thuốc nổ, tôi dám nói...

Niki không biết nói sao để trả lời. Pepper chắc chắn cũng có nhan sắc thu hút, nhưng khen lại thì có vẻ là ca tụng lẫn nhau quá. Hai cô ngượng nghịu quan sát nhau một lát. Pepper lên tiếng:

- Tôi vui mừng thấy cô đến.

Niki đắn đo không biết có nên nói chuyện gẫu như nhà và bể bơi đẹp, thời tiết thay đổi, các chi tiết về chuyến bay, rồi quyết định nghĩ gì nói nấy. Cô hỏi:

- Tại sao cô vui mừng? Có khác gì với cô đâu...?

- Cô em gái gan dạ phải vậy không? Sòng phẳng, công khai tất cả các cái…

- Chúng ta phải làm gì khác? Không lẽ rón rén bước đi quanh nhau trong cả một tuần, giả vờ coi đây chỉ là một cuộc họp mặt gia đình bình thường hay sao?

- Chuyện đó không đời nào làm được, phải không? Vậy thì, tại sao tôi đã làm thân trước? Trước hết, vì tôi tò mò, thế thôi. Cô biết không, Niki, chuyện mẹ cô và cô chẳng phải là một bí mật sâu kín gì. Con người của cha tôi - à , của cha chúng ta - xưa kia… ờ… không ai bảo được ông phải làm gì và làm cách nào. Ông tự đặt ra luật lệ cho mình và ông luôn có đủ khả năng trả phí tổn để mọi việc được làm theo ý ông. Cho nên ông không quan tâm nếu có ai biết về cô, miễn là việc ấy không bao giờ được chính thức hóa, không có văn bản nào để lại mà ông có thể hối tiếc, nhưng tuy người ta nói nhiều, tôi chưa bao giờ thấy cô và không khỏi băn khoăn cô đã ra sao…

Niki cảm thấy nổi giận. Cô không bằng lòng vì ý nghĩ cô ta mời cô đến chỉ vì ý ngẫu hứng, để xem cho rõ cô ra sao. Nhưng cô cố nén giận. Dầu sao, chính cô đã nói thẳng trước.

Pepper bỏ hai chân xuống và xoay mình lại đối mặt với Niki.

- Nhưng không phải chỉ có thế. Tôi đã luôn luôn có cảm nghĩ cô bị đối xử tàn tệ, bị bắt phải đứng ngoài nhìn vào. Nói về gia đình, thì có lẽ sự khác biệt thật sự giữa cô và tôi, là mẹ tôi đã cứng hơn. Bà có thể để cho H.D lấy trước khi cho bà đeo chiếc nhẫn cưới, nhưng chỉ là để cho ông vào bẫy và rồi đeo riết ông cho đến khi có được tất cả những gì bà muốn - Cô ta áp hai bàn tay lên bàn tay Niki - Cô hiểu chưa, cô em? Mẹ cô đã để cho ông dễ dàng, nên H.D đã bỏ bà và cả cô. Nhưng ông đã chết… và tôi quyết định có lẽ đã đến lúc chúng tôi để cho cô vào trong câu lạc bộ…

Niki lại nhìn Pepper một lúc lâu. Không nghi ngờ gì nữa, hai cô không phải là đồng khí tương cầu, nhưng có thể rằng những khác biệt giữa hai cô không hơn không kém, nếu họ đã được nuôi dưỡng chung như hai chị em thật sự.

Pepper mỉm cười như thể hiểu Niki nghĩ gì sau khi nhìn cô ta.

- Sao cô không vào nhà bỏ đồ đạc ra khỏi vali? Hãy thoải mái, rồi tôi sẽ dẫn đi xem một ít hong cảnh ở đây. Đồng ý, cô em gái?

- Đồng ý. Nghe được lắm. Trừ một điều, - Niki đáp.

- Tôi biết. Cô không muốn tôi gọi là em gái chứ gì?

Niki đành phải mỉm cười. Cô người làm nãy giờ đứng quanh quẩn gần đấy, đưa Niki đến một căn phòng dành cho khách rộng thênh thang, bày biện đồ đạc sang trọng như dành cho một cô công chúa Tây ban Nha sử dụng. Ở giữa phòng kê một cái giường sắt kiểu cổ có trần mùng. Gần bên là một cái tủ đồ sộ chạm trổ những thần ái tình và một cái ghế dài bọc lụa. Nhưng tấm màn bằng ren và kim tuyến thật đẹp rũ xuống ở các cửa sổ và quanh trần mùng. Qua một cánh cửa hé mơ, Niki có thể thấy một phòng tắm rộng thênh thang lát đá cẩm thạch màu xanh lục. Cô chưa từng ngủ trong một cái phòng nào tốt như thế.

Chiếc vali của cô dựng ở vách, cô nhấc nó lên để mở ra, thì nó trống rỗng. Tất cả đồ đạc của cô đều đã được xếp vào ngăn tủ, tủ áo trong tường và kệ phòng tắm.

À, thì ra sự giàu sang là như thế này, cô nghĩ thầm. Không có sự xấu xí, không làm việc nhỏ nhặt, xung quanh Hyland là cảnh đẹp, cái gì cũng đẹp. Cô chợt cảm thấy sự thù ghét gia đình Hyland bốc lên, họ đã ngăn cản cô có được những thứ này…

Nhưng cảm xúc ấy chỉ bốc lên mạnh mẽ một chút rồi thôi, sự tức giận và cay đắng tự chúng tiêu tan. Cô muốn đổi chỗ với Pepper Hyland không? Để trở nên lười biếng và hư hỏng, không có cao vọng gì? Niki thích là mình. Và thù ghét phỏng có ích gì? Nhất là bây giờ, khi đã đi những bước đầu để làm hòa.

Cho dù cô và Pepper không bao giờ có thể thân với nhau, Niki nhận thức rằng giữa họ không phải là không có đôi chỗ giống nhau.

° ° °

Hai cô đi ra khỏi nhà bằng xe hơi Bentley mui trần. Pepper lái xe, mặc một bồ đồ nhảy dủ màu cam. Trong khi đi ngang qua Beverly Hills, Pepper chỉ những ngôi nhà của các ngôi sao điện ảnh xưa và nay, rồi họ đến đại lộ Rodeo để đi xem các cửa hàng.

Niki thấy Pepper thẳng thắn, nên ở bên cô ta, cô thấy thoải mái. Trong khi lái xe, Pepper thú nhận rằng cô ta cũng như Babe, không ưa Duke lắm và cả hai đang còn tức tối, vì theo chúc thưa của H.D, người anh khác mẹ của họ được phần gia tài rất lớn. Pepper nói:

- Nhưng chúng tôi là ai mà than phiền? Cô không được gì hết, phải không?

Thoạt tiên, Niki muốn đổi đề tài. Cô cảm thấy những lời than phiền của Pepper sống sượng và đối chiếu với tình trạng của bản thân cô. Nhưng rồi cô tự nhắc mình rằng, một trong những lý do cô đến đây là để tìm hiểu thêm chừng nào hay chừng đó.

- Tôi đã không hề trông chờ được gì trong bản chúc thư ấy. Phần của tôi bây giờ là đủ rồi. Tôi chỉ trông mong nó đừng bị cắt.

- Vậy là cô cũng có được một cái gì à? ...

Niki giải thích những số tiền được trả cho cô qua Công ty thuốc lá Hyland để trả học phí và chi tiêu những món cần thiết. Pepper lắng nghe và có vẻ ngẫm nghĩ. Niki bỗng cảm thấy nghi hoặc. Phải chăng cô đã sai lầm khi nói với Pepper những chi tiết về những món tiền được cung cấp cho cô? Thậm chí việc đến đây phải chăng cũng là sai lầm...? Nhưng rồi hai cô bắt đầu đi xem các cửa hàng và Niki vô cùng cảm kích bởi sự rộng rãi của Pepper. Bất chấp sự phản đối của Niki, cô ta vẫn mua cho Niki nhiều áo dài, áo ngắn, dây nịt và những trang sức đắt tiền khác. Thật ra, Niki thích có những áo quần mới ấy, thuộc loại lịch sự nhưng hơi quá đáng, mà nếu là cô đi mua quần áo, cô không bao giờ chọn đúng. Sau khi ra khỏi một cửa hàng với một cái váy mới bằng da lộn tuyết và một cái áo sơ mi cao bồi, cô có cảm giác cô không còn là cô, và đã lấy tính bất chấp thiên hạ của Pepper. Phải chăng cô cũng cảm thấy như vậy nếu đã được lớn lên trong sự giàu sang như Pepper?

Khi họ về nhà, Pepper bảo Niki đi nghỉ một lúc rồi sau đó sẽ đi ra ngoài ăn tối. Niki hỏi:

- Tôi sử dụng hồ bơi, được không?

- Được, cô cứ tự nhiên.

Niki về phòng thay đồ rồi đi ra ngoài. Pepper đã biến mất, khu vườn vắng tanh.

Niki lộn vài vòng, rồi bắt đầu dượt lại những cú nhảy xuống nước từ trên ván cao. Cô tập dượt trong hai mươi phút và sau đó một lần nhảy gần như tuyệt hảo, cô vừa trở lên mặt nước thì nghe có tiếng vỗ tay. Niki nhìn quanh và thấy một người phụ nữ trẻ rất xinh đẹp với mái tóc vàng hoe đang dựa vào một cái cột ở mé bờ hồ. Người phụ nữ tóc vàng mặc một chiếc áo dài trắng cổ hở rất thấp bước đến gần hồ. Cô ta nói:

- Nhảy đẹp lắm! Cô ắt hẳn là Niki, người bà con xa cách đã lâu mà Pepper đã nhắc đến. Tôi là Terry Dyer.

Niki dụi mắt, nhìn kỹ lại. Cô ít đi xem phim, nhưng nhớ lại đã thấy người phụ nữ tóc vàng này đóng vai chính trong một vài bộ phim ăn khách trong mấy năm qua. Niki nói:

- Hân hạnh.

- Cô nhảy thật đẹp, Niki. Cô hãy nhảy lại như kiểu cuối vừa rồi cho tôi xem.

- Tôi đã định ngừng nhảy. Pepper muốn đi ăn tối ở ngoài.

- Cô đừng lo về Pepper. Tôi cũng sẽ đi ăn tối với hai cô. Hãy nhảy một lần nữa thôi.

Niki chiều lòng cô ta và Terry Dyer lại kêu to lên thán phục. Niki cầm cái khăn lông lên chà tóc và hỏi:

- Làm sao cô quen Pepper?

- Chúng tôi gặp nhau trong một buổi liên hoan. Ở thành phố này có nhiều buổi liên hoan mà cả tôi cùng Pepper ít khi bỏ sót, nên gặp nhau là điều dĩ nhiên.

Niki gật đầu. Terry nói thêm:

- Sau đó, tôi và cô ta mới biết là cả hai đều dính líu chung với khoảng năm hay sáu anh chàng. Điều đó làm cho chúng tôi cảm thấy như hai chị em tinh thần.

- Ê, chị nói gì với cô ta vậy? - Có tiếng kêu lớn của Pepper vừa từ trong nhà bước ra sân.

Cô ta vừa thay một chiếc áo vải mỏng dính, màu xanh lá mạ, bay phất phơ trong gió. Niki ngạc nhiên nhìn cô ta. Câu hỏi của Pepper hàm ý ngờ vực. Terry đáp:

- Chả có gì xấu xa cả. Tôi chỉ nói rằng chúng ta quen chung một vài anh chàng.

- Vậy thì đừng nói những chuyện đó nữa. Cô ta chỉ là một cô bé và lẽ ra tôi phải chăm sóc cô ta.

- Được rồi, được rồi, - Terry đáp.

- Hãy đi thay quần áo đi, Niki. Hãy mặc một trong những bộ đồ mới mua.

Không cần phải dặn, Niki mặc một trong những bộ đồ Pepper mới mua cho cô. Cô không có áo quần nào khác để mặc cho giống hai người đàn bà kia.

Trong khi đi vào nhà, Niki liếc về đằng sau và thấy Pepper cùng Terry đứng rất sát vào nhau, hình như đang cãi nhau. Niki vẫn không hiểu tại sao Terry đã làm Pepper bực mình đến vậy.

° ° °

Niki không để ý đến tên của tiệm ăn, nhưng rõ ràng đó là một trong những nhà hàng được ưa chuộng nhất tại Los Angeles, bởi vì bên trong đang có một hàng người đứng chờ chỗ trống. Pepper và Terry kéo cô đi nhanh qua hàng người vào trong phòng và được người trưởng hầu bàn đón tiếp. Niki phải cố nén lắm mới không nhìn sững vào những nhân vật nổi danh đang ngồi ở các bàn khác mà cô nhận ra. Carol Burnett… Warren Beatty với Jack Nichoson… Jimmy Stewart… Dean martin… Jane Fonda… Cô cũng bị gây ấn tượng mạnh vì nhiều người đã tỏ ra quen Terry và Pepper, vẫy tay chào hay kêu lên mấy tiếng chào hỏi. Niki nghĩ bụng, đây là một

loại gia đình khác, một sự liên hệ giữa những người nổi tiếng và giàu có. Niki thích thú cái cảm giác được mời tham dự vào cái gia đình ấy. Cô thích cái cảm giác khi mặc chiếc áo dài lụa có hoa nhiều màu hở cả lưng của Pepper cho… cái cảm giác được những khuôn mặt nổi tiếng quay lại nhìn cô và tự hỏi cô là ai mà tối nay nhập bọn với họ. Khi người hầu bàn đến hỏi uống rượu gì. Niki định nói không, nhưng Pepper gọi một chai rượu sâm banh và nói với cô:

- Chúng ta phải ăn mừng cuộc đoàn tụ.

Ngoại trừ một vài ngụm rượu vang trong những dịp ăn tối ở nhà Helen vào những ngày nghĩ lễ, Niki không bao giờ uống thứ gì có rượu. Nhưng cô nhận ly sâm banh và uống, khi Pepper đề nghị nâng cốc uống mừng "cho em gái của tôi… và cầu mong còn nhiều dịp như thế về sau". Vì thấy mùi rượu dễ chịu và mát rượi, Niki không đếm bao nhiêu ly cô đã uống và đến khi biết rượu ấy coi vậy mà mạnh, cô từ chối không uống nữa thì đã ngà ngà say.

Suốt buổi ăn, cô có cảm giác như ngồi không dính vào ghế mà lơ lửng vài phân trên cái ghế, trong khi nhìn những người nổi tiếng ngồi xung quanh. Đôi khi họ bắt gặp cô nhìn và mỉm cười lại với cô. Cô trả lời những câu hỏi của Terry và Pepper mà không nhớ một chữ nào. Tuy nhiên, cô biết không món ăn nào ngon bằng những món Helen nấu và cô đã cười rất nhiều. Thật ra thì cô không nén được luôn mồm cười khúc khích sau khi Warren Beatty bắt gặp cô nhìn và nháy mắt với cô, rồi sau đó ngừng lại ở bàn cô trên đường đi ra để tự giới thiệu và hỏi tên cô. Còn lại cô không nhớ gì hết, cho đến khi về nhà Pepper.

Tuy bây giờ đầu óc cô tỉnh táo hơn, vì phải tựa vào Pepper để đi vào phòng và bắt đầu cười khúc khích nữa khi nghĩ đến cái tên cô đã nói với Warren Beatty là tên cô.

- Tôi đã nói là Sticky Candi Jaman, phải không?

- Không em bé, cô đã nói "Sickia Madman."

Pepper đỡ Niki ngồi xuống giường, rồi nói tiếp:

- Tuy thế, tôi nghĩ rằng Warren, chưa chịu thua đâu. Anh ta vẫn còn muốn lấy tất cả những cô gái đẹp trên đời và ngay lúc

này, anh ta vừa bỏ một cô mà chưa có cô nào khác, cho nên có lẽ anh ta sẽ đến đây ngày này qua ngày khác, kể từ ngày mai. Tôi có nên bảo người giúp việc nói rằng cô đã trở về xứ… hay là cô thích ngủ với Warren?

- Tại sao tôi lại muốn ngủ với anh ta?

Pepper chống tay vào cằm và nhìn Niki ra vẻ buồn cười. Cô ta nói:

- Ngộ thật!

- Cái gì?

- Cô vẫn còn trinh, phải không?

- Phải.

- Cô mấy tuổi rồi?

- Mười chín.

- Hay lắm - Pepper do dự một chút - Thôi, tôi để cô thay áo quần. Chúc cô ngủ ngon, Niki.

Trước khi cô ta ra cửa, Niki gọi lớn:

- Pepper!

Pepper dừng lại và quay mặt lại. Niki nói:

- Cám ơn, tối nay vui lắm.

Pepper mỉm cười:

- Không có chi, em bé.

Cô ta ngừng nói và tựa vào khung cửa.

- Cô biết không, trước đó tôi không chắc là tôi có ưa cô được không, nhưng tôi thấy cô được lắm. Hãy có mộng đẹp!

Nói xong, cô ta đi ra ngoài và khép cửa lại.

Đầu óc Niki mơ mơ màng màng một lúc một cách dễ chịu, rồi cô thiếp đi trong giấc ngủ.

Nhiều bàn tay sờ lên da cô, cô có cảm giác như là một ngàn cái bàn tay và cô có thể thấy chúng khi nhìn xuống chúng đang sờ lên da chân cô, rồi cô nhận ra không phải là da của cô, cái chân ấy là của một người đàn bà khác… và rồi cô nhận ra là của mẹ cô. Thật ra không phải là một ngàn bàn tay đang xoa lên thân mình mẹ cô, đẩy lùi lớp vải, có thể là một cái áo dài hay một tấm chăn… và bên dưới là mẹ cô trắng xanh nhu một pho tượng. Chết. Nhưng rồi lúc đó bà rên lên một tiếng đau đớn và có bàn tay của một người đàn ông cởi áo bà và bịt miệng bà, trong khi ông ta cúi xuống nói nhỏ cái gì đó vào tai bà. Lúc đó Niki thấy mặt người đàn ông đó là mặt của H.D Hyland. Lúc đó ông ta bỗng nhìn quanh và thấy rằng tội ác của ông ta đã có người chứng kiến, mặt ông ta sa sầm. Ông ta sẵn sàng giết người nữa.

Niki choàng thức dậy, tim đập mạnh, mình đẫm mồ hôi. Những ngọn đèn ở hồ bơi màu xanh mờ chiếu vào phòng tạo ra những chỗ tối chỗ sáng trong căn phòng lạ. Phải mất một giây cô mới nhớ mình đang ở đâu.

Trong khi nằm ý thức và lấy lại bình tĩnh, chờ cho tim đập chậm lại. Cô nghe một tiếng động ở đâu đó không xa lắm, như là một tiếng rên của đàn bà, rồi một tiếng kêu thét lên.

Phải chăng Pepper cũng đang nằm thấy ác mộng, hay chỉ là tiếng gào của một con mèo đi lạc, Niki nghĩ bụng và lại ngủ thiếp đi.

Chương 13

Khi thức dậy, mặt trời đã mọc sáng choang, Niki nhận ra hồ bơi ở gần phòng và cảm thấy cần phải tẩy sạch sự uể oải từ đêm qua còn sót lại. Nếu bơi một lúc, có lẽ cô cũng giải tỏa được những hồn ma trong giấc chiêm bao. Cô mặc áo tắm vào, chạy ra ngoài để nhảy xuống hồ bơi.

Cô tập dượt nhảy xuống nước được nửa giờ, thì thấy Terry Dyer từ trong một khung cửa kính chung quanh khu vực bước ra. Cái áo choàng của cô minh tinh đang mặc để hở dây nịt buộc, bên dưới áo choàng, cô ta trần truồng. Hai bàn tay cô ta đưa lên vuốt tóc và xoa bóp quanh cổ. Cô ta đi loạng choạng đến một cái ghế ở sân và ngồi phịch xuống. Đêm qua Terry có vẻ như đã quá say nên Pepper không cho cô lái xe về nhà. Terry lẩm bẩm:

- Úi dà, tiếng nước vỗ to nghe như sóng thần. Làm sao cô chịu nổi?

- Tôi không uống rượu sâm banh nhiều như cô.

- Rượu sâm banh chưa được một nửa của chuyện đó, búp bê ạ.

Niki ra khỏi hồ và lau mình.

- Pepper còn ngủ à?

Terry gật đầu và nói:

- Cô ta kiệt sức rồi. Mấy giờ nữa họa may cô ta mới thức dậy. Nếu cô muốn đi xem phong cảnh thì nên đi một mình. Tôi cũng muốn đi với cô, nhưng hôm nay tôi phải ăn trưa với ông bầu của tôi…

Niki để Terry nằm phơi nắng trong khi cô đi tắm và mặc lại quần áo. Nếu Pepper ngủ cả ngày, chắc chắn cô không muốn bỏ phí cả ngày.

Khi cô ở phòng mình bước ra, một cô người làm đến báo bữa điểm tâm đang chờ. Niki đi theo cô ta đến một căn phòng lộ thiên cạnh hồ bơi, ở đó trái cây tươi, pho mát, nước trái cây và thức ăn sáng đã bày sẵn trên một cái tủ búp- phê. Tuy trên bàn tròn cẩm thạch chỉ bày ra đồ đạc và ly đĩa cho một người dùng mà thôi, Niki nghĩ rằng hai người ăn sáng cũng chưa chắc đã ăn hết thức ăn. Cô người làm đứng chờ bên cạnh, hỏi Niki muốn kêu thêm thứ gì. Niki nói:

- Không, cảm ơn.

Thấy có quá nhiều thức ăn mà không có ai khác ngoài cô ngồi ăn, làm cô hết muốn ăn. Một người đàn ông trước đó cô chưa thấy, rót cà phê cho cô.

- Cô Hyland có dặn, cô muốn đi đâu, tôi lái xe đưa cô đi…

Tiếng Anh của anh ra có giọng nói nước ngoài đặc sệt, nhưng khá hơn ngày hôm trước. Niki nói:

- Được rồi, tôi đi một mình cũng được.

- Xin lỗi thưa cô, nhưng khó đi. Ở Los Angeles phải có xe hơi.

- Vậy thì được, - cô nói:

Người tài xế tự giới thiệu là Pancho và hỏi cô muốn đi bằng xe mui trần như ngày hôm qua, hay là một xe mui kín, hay là chiếc Ferrari ở ga- ra.

- Tôi thích nắng, Pancho, anh cứ việc đem chiếc xe ngày hôm qua lại đây…

Ngồi trên chiếc xe Bentley mui trần, Niki giải thích cô không biết Los Angeles và tùy người tài xế muốn đưa cô đi đâu thì đi. Y lái xe đưa cô đi qua mấy phim trường cũ và mới… qua trường đại học UCLA… đến những hầm nhựa đường ở La Bren, tại đó người ta đã tìm ra những con khủng long hóa thạch… và rồi đi ngang qua những ngôi nhà riêng của những minh tinh màn bạc nằm dọc bãi biển trên đường Malibu.

Cuối cùng, khi đến giờ ăn trưa, người tài xế đề nghị lái xe đến Venice:

- Những người trẻ tuổi như cô thích đến chỗ đó,… có nhiều họa sĩ và những cửa hàng nhỏ, nhưng không đắt tiền như ở Beverly Hills.

Niki đồng ý. Trong khi xe chạy dọc theo bờ biển. Pancho nói nhiều hơn. Anh ta kể với cô về cuộc sống nghèo nàn tại một làng Mehico khi còn nhỏ và anh ta đã xâm nhập bất hợp pháp qua biên giới vào California mới vài năm nay. Anh cũng cho biết, làm sao anh đã vào giúp việc cho Pepper.

- Mới đầu tôi rửa chén cho nhà hàng, rồi nghe một cô gái quen nói về Pepper. Cô ta trả lương cao và thích mướn những người bảnh trai. Vì vậy, tôi đã đến làm cho cô ta. Đúng vậy, cô ấy trả lương cao mà công việc thì dễ. Còn đôi khi cô ta muốn được phục vụ thêm thì tôi cũng không nề hà…

- Phục vụ thêm? Anh muốn nói gì?

Người tài xế ngưng nói và liếc nhìn cô. Thay vì trả lời ngay, anh ta nói:

- Cô Pepper đã gọi cô là em gái. Nhưng cô khác cô ấy quá nhiều… tôi không tin được.

- Chúng tôi khác mẹ và đã lớn lên ở hai nơi khác nhau. Đây là lần đầu tiên tôi gặp Pepper.

- Cô ấy là người tốt, tôi sung sướng được làm việc với cô ấy. Anh ta mở radio và hỏi cô thích nghe nhạc gì.

- Nhạc gì cũng được, - Niki đáp.

Niki không biết đã có gì xảy ra. Rõ ràng Pancho không muốn nói về công việc của anh ta nữa. Nhưng tại sao? Pepper bắt anh ta phục vụ thêm những gì? Niki nghĩ không ra.

Khi xe chạy đến Venice, Niki thấy thích ngay nơi này. Lý do nơi này đã được đặt tên của một thành phố Ý nổi tiếng không có gì khó hiểu. Ở đây có những con kênh xuyên qua trung tâm cộng đồng dân cư trên đó có những cây cầu nhỏ bắc ngang. Dọc theo bãi biển rộng cát trắng có những tòa nhà cổ kính với những hàng hiên trên những cây cột cao. Cô không phản đối khi Pancho đậu xe lại và đề nghị cô đi bộ một mình để xem một lúc.

- Tôi sẽ trở lại đón cô ngay ở chỗ này trong vài giờ nữa…

Cô đồng ý vì nghĩ người tài xế ắt hẳn có việc riêng cần làm. Họ hẹn nhau gặp lại trong ba tiếng đồng hồ… Niki đi lững thững trên bãi biển giữa những thanh thiếu niên nam nữ xinh đẹp đang chơi bóng chuyền, tập tạ, hay chỉ nằm phơi nắng. Cô đi dọc theo con đường lát ván, giữa những người mặc áo tắm hai mảnh trượt patanh, những họa sĩ vẽ bằng sơn nước, ngồi quay mặt ra

biển trước những giá vẽ. Cô dừng lại ở một nhà tứ giác nhỏ và mua mấy cái bưu thiếp để gởi cho Helen, Blake, Lotchy, và Gertie. Rồi cô chọn một vài vật làm kỷ niệm: một cái vỏ ốc lớn có sơn nhiều màu cho Helen và một cái áo thun có tay ngắn in hàng chữ: "Cuộc đời là một bãi biển".

Trong khi đi dọc theo hàng hiên ở các quán ăn, cô chợt để ý đến một bức ảnh đen trắng rất lớn trưng bày trong tủ kính của một phòng bán tranh. Trên bức ảnh là hình một người đàn ông, mặc bộ quân phục màu đen của một sĩ quan SS Quốc xã, đang ẵm một đứa bé gái rất xinh và nhìn theo một gia đình có hai đứa bé đang bị lùa lên môt chiếc xe tải bởi những người lính Đức. Phía dưới bức ảnh có đề chữ: "Berrlin, 1937". Niki bị thu hút và bước vào trong.

Phòng tranh nhỏ chứa đầy những bức ảnh đen trắng gây ấn tượng mạnh, cũng như thời đại mà chúng thể hiện. Mạch máu ở tay Niki đập nhanh khi cô thấy tấm này rồi tấm khác chụp cảnh Thế vận hội năm 1936. Một người ném dĩa, với bắp thịt nổi lên cuồn cuộn, một người chạy đua, đang cố gắng trong giây cuối để chiến thắng. Khi xem đến những bức ảnh của các vận động viên bơi lội, tóc gáy của cô bắt đầu dựng đứng và cô rùng mình tuy trời đang nóng.

Trước mắt cô là một bức ảnh chụp một phụ nữ đang ở trong tư thế thăng bằng trên đầu tấm ván trước khi nhảy xuống nước. Khuôn mặt người vận động viên cũng là khuôn mặt của người trên tấm ảnh mà đi đâu Niki cũng đem theo, giống như Elle xưa kia. Người vận động viên nhảy nước đó là bà ngoại của cô, Monique Veraix.

Tim đập manh, Niki hỏi người thanh niên trông coi phòng tranh, để biết thêm về các bức ảnh. Anh ta nói:

- Cô thích chúng không? - Những tấm ảnh đó do một người nhiếp ảnh ở địa phương này chụp.

- Người ấy là ai vậy? - Niki hỏi ngay.

Người thanh niên hất hàm về phía một bức vách, ở đó có tên của người nhiếp ảnh viên viết bằng chữ lớn: SANDEMAN.

Thời gian như đã ngừng lại.

Cô run run hỏi:

- Tên đầy đủ của ông ta có phải là Ralph Sandeman không?

- Phải. Ông ta đã chụp những ảnh kia khi ông còn trẻ và làm phóng viên nhiếp ảnh, được cử đến theo dõi Thế vận hội năm…

Niki không nhớ mình đã ra khỏi phòng tranh ảnh hồi nào. Cô ngồi ở bãi biển, cố gắng hoàn hồn sau cơn choáng váng vừa rồi. Câu chuyện về bà ngoại, của bức ảnh đã mờ nhạt, đó là thuộc về một chuyện thần tiên, nhưng không có kết thúc có hậu như thường lệ. Cô đã không bao giờ thấy một bà ngoại Monique, cũng như người đàn ông yêu bà rồi bỏ rơi bà. Trong tâm trí của Niki, quá khứ xa xôi của thời đại bà ngoại cô gần như đã trở thành chuyện hoang đường. Cô đã sẵn sàng gấp trang sách ấy lại và chấp nhận câu chuyện của cô không có kết cuộc. Cô được cái gì nếu bây giờ cô đi tìm Ralph Sandeman? Cô biết rằng nếu ông ta từ chối không tiếp cô, phủ nhận cô như H.D Hyland đã làm, thì cô sẽ không chịu nổi. Và cô còn trông mong điều gì nữa? Chính người đàn ông này, người ông ngoại không hề biết này đã khởi xướng cả một chuỗi bất hạnh tái diễn trong cuộc đời bi thảm của mẹ cô. Ông ta đã công khai để lộ ý muốn của ông bằng cách bỏ rơi Monique Veraix cách đây gần bốn mươi năm.

Thế nhưng cô đang ở đây, chỉ mất mấy phút là có thể tìm ra ông. Niki tự nhắc mình, cô đã đến

đây là vì Helen đã thúc đẩy cô tìm hiểu về lai lịch của cô. Cô cũng nghĩ bụng, còn có cái gì khác nữa. Số mệnh đã an bài cho cô đến đây… và thấy bức ảnh ấy…

Cô gắng gượng đứng dậy và trở lại phòng tranh ảnh. Khi cô bước vào, người thanh niên lộ vẻ ngạc nhiên.

- Cô có sao không? Cô bỗng bỏ chạy làm tôi…

- Tôi cần có địa chỉ của người chụp những tấm ảnh này…

Anh ta quan sát cô một lúc, rồi đi vào một văn phòng nhỏ ở phía sau và trở ra với một mảnh giấy.

Theo lời chỉ dẫn của anh ta, Niki đi theo một đường phố dọc một con kinh. đến trước một cái cổng bằng gỗ có số nhà ấy, cô dừng lại. Đó là một ngôi nhà ván cổ lỗ, nằm cuối một dãy nhà tương tự, trên một thửa đất nhỏ hẹp. Các bụi cây bên trong cổng được cắt xén gọn gàng và có cả một khóm hoa dại. Cô đi qua cổng và gõ cửa. Không ai trả lời. Có lẽ ông vắng nhà, cô nghĩ bụng và đâm hoảng. Bỗng có tiếng động bên trong và một tiếng nói khàn khàn, của một ông già:

- Tôi ra ngay, chờ một chút…

Một người đàn ông tầm thước mở cửa, tuổi vào khoảng sáu mươi hay bảy mươi, tóc bạc phơ cắt ngắn, gần giống kiểu nhà binh. Ông mặc quần sọt vải kaki và một cái áo sơ mi trắng cụt tay. Niki nhìn sững ông, không hỏi được ra lời.

Ông mỉm cười khuyến khích và cuối cùng cô nói lại được.

- Ông là Ralph Sandeman, phải không?

- Đúng phóc, nhưng tôi phải nói cho cô biết trước… Tôi không mua báo dài hạn và nếu cô đến để cứu rỗi linh hồn tôi, tốt hơn là cô đừng phí thì giờ vô ích.

Cô đáp, giọng run run:

- Tôi… tôi không bán gì cả… Tôi nghĩ rằng ông… à, tên tôi là Niki Sandeman…

Cô chờ ông tỏ ra dấu nhận biết, nhưng Ralph chỉ lộ vẻ ngờ vực. Ông lặp lại:

- Sandeman? Cô ạ, tôi chỉ có một cô em gái ở Baltimore và hai đứa con còn nhỏ của nó là…

- Nicolette Sandeman. Bà ngoại tôi xưa kia tên là Monique Veraix.

- Chúa ơi! - Ông lẩm bẩm, mặt biến sắc. Làm như những năm qua không có trong một khoảnh khắc nào và Niki có thể tưởng tượng ông là người thanh niên hồi xưa.

Ông nhìn sững cô, ánh mắt sáng lên vì lộ vẻ nhận biết, thậm chí có sự vui mừng trong đó. Ngay lúc đó, Niki biết ông sẽ không phủ nhận cô.

- Hãy vào nhà đã, - ông nói, giọng xúc động nên khản đặc.

Trong khi ông dẫn cô vào phòng khách nhỏ chứa đầy kỷ vật - vô số tấm ảnh, những vũ khí của các trận chiến tranh trước đây, có một bộ sưu tập huy chương và phù hiệu - Niki thấy được chân ông bị thọt, như thể một chân ngắn hơn chân kia.

Ông mời Niki uống cà phê và ở trong bếp cả mười phút để pha, rõ ràng để có thì giờ thích ứng. Cuối cùng, ông bưng ra cho Niki một tách cà phê bốc hơi pha sữa và một tách cho ông. Ông lẩm bẩm:

- Sandeman, cháu lấy tên của ông… - ông lộ vẻ vừa sửng sốt, vừa choáng váng.

- Mẹ cháu là con của ông. Bà đã lấy tên ấy khi sang Mỹ. Và giữ luôn… bởi vì không bao giờ lấy chồng.

Ông càng tỏ vẻ sững sốt. Ông lắc đầu rồi đứng dậy và đi quanh phòng. Niki bỗng hiểu một phần câu chuyện chưa hề ai nói với cô, - có lẽ ngay cả mẹ cô có thể không biết.

Niki hỏi:

- Nhưng ông không biết bà Monique sinh con của ông hay sao?

Đó không phải chỉ là một câu hỏi, đó là một lời cầu khẩn, để ông có dịp xóa bỏ cả dĩ vảng đã bỏ rơi con gái.

- Dĩ nhiên, ông không hề biết! Ông đã yêu bà của cháu, Niki! Ông đã yêu bà biết chừng nào! Bà đẹp quá, duyên dáng quá, đầy nhựa sống quá! …

Ông đứng lại ở cửa sổ, nhìn ra ngoài, như thể trong cảnh vật bên ngoài có cả thời quá khứ.

- Bà đã bị giết trong chiến tranh, - Niki ngắt lời ông, vì muốn ông cảm thấy có trách nhiệm trong đó.

Cô tiếp tục kể lại đoạn sau mối tình của Monique, cuộc đời của bà sống trong sự xấu hổ và cô độc ở một làng nhỏ của nước Pháp và về sự gan dạ vì tuyệt vọng của bà đã làm cho bà sa vào tay Cơ quan mật vụ Đức. Tuy tất cả câu chuyện đã xảy ra cách đấy rất lâu. Niki kể lại một cách say sưa, bởi vì đó là một câu chuyện đã được sống thật từ thế hệ này qua thế hệ khác.

Khi cô kể xong, ông Ralph Sandeman khóc nức nở không chút hổ thẹn, mặt ông quay ra nắng và nước mắt chảy ròng ròng trên hai má nhăn nheo.

Niki tin rằng ông đã thật yêu bà Monique, nhưng dù biết vậy, cô vẫn không thỏa mãn. Tình yêu như thế có ích gì khi đem lại cho người ta những thương đau và què quặt tâm hồn?

Cuối cùng, ông Ralph Sandeman trở lại chiếc ghế và ngồi xuống, rồi bằng giọng chậm rãi, vấp váp, ông bắt đầu kể câu chuyện về phía ông:

- Ông và bà của cháu đã yêu nhau quá nhiều và lúc đó còn quá trẻ… không tưởng tượng được chuyện gì có thể xảy ra. Chúng ta đã sống như thể còn có với nhau những ngày mai trên đời này. Ông đã nghĩ rằng một phóng sự về cuộc chiến tranh ở Tây Ban Nha sẽ là một cơ hội rất tốt… cho đến khi ông bị thương. Ông đã nằm viện hơn một năm… hai tháng đầu bị hôn mê. Sau khi bắt đầu hồi phục, thật tình ông đã không hình dung Monique còn chờ ông. Ông không hề biết Monique có thai khi ông ra đi. Chúng ta đã nghĩ rằng bà sẽ trở về Pháp và lấy chồng ở đó. Lúc đó ông đã có thể xin hưởng tiền trợ cấp mất sức và qua Pháp tìm lại bà, nhưng ông đã phải ra trận trở lại. Nhưng những việc tồi tệ đang xảy ra trên thế giới lúc đó có vẻ thật quan trọng hơn khoảng thời gian ngắn ngủi chúng ta đã sống sung sướng bên nhau và ông đã phải chứng tỏ với mình là ông không sợ. Ông đã ra mặt trận ở Nam Thái Bình dương và lại bị thương nữa - Ông chỉ vào cái chân thọt - Ông được gởi ngay về một bệnh viện ở Mỹ. Về sau, mọi việc đều hình như không có thật, hay ở một nơi quá xa… ông đã đi làm cho các phim trường, chụp

những ảnh quảng cáo - Không thể sánh được với những ảnh thật như xưa… - Ông ngừng nói một lúc và quan sát mặt Niki, như thể muốn tìm trên đó có điểm nào giống người xưa - Sau bao nhiêu năm rồi, làm sao cháu tìm được ông?

- Cháu đang đi thăm… một người bà con ở California. Cháu đi xem phong cảnh và thấy những bức ảnh của ông chụp treo trong một phòng tranh ảnh ở Venice. Chuyện như thế đấy…

Mặt ông tươi lên và ông rụt rè:

- Ông mừng vì cháu đã thấy cuộc trưng bày. Bức ảnh đẹp nhất trong đó là bức ảnh của bà cháu do ông chụp. Nó giúp ông nhớ lại đã từng có tài như thế, nhất là trong thời gian gần đây, ông chỉ làm cho những hãng quảng cáo, chụp hình những viên nước đá nổi lềnh bềnh trong ly rượu vodka, hay những hình tương tự. Ông đã không bao giờ lấy vợ, - ông nói thêm, như thể ông nghĩ rằng điều đó có thể làm cho Niki hài lòng. Ông lại ngừng nói và nhìn xuống, vặn hai bàn tay vào nhau, rõ ràng để tìm những gì để hỏi:

- Cháu đã nói cháu đi thăm bà con. Mẹ cháu… có đi với cháu không? Bởi vì nếu có… và nếu mẹ cháu muốn, thì ông muốn được… nếu mẹ cháu thông cảm…

- Mẹ cháu cũng đã mất rồi, - Niki nói thẳng thừng và thấy ông tái mặt.

Cô không muốn tỏ ra ác độc, nhưng những sự kiện tự chúng độc ác. Vả lại cũng nên để cho ông nhận lãnh phần trách nhiệm của ông.

- Mẹ cháu đã bị sát hại khi cháu còn rất nhỏ.

- Thủ phạm là ai?

Trong giây lát, Niki định nói hết ra những điều cô nghi ngờ. Nhưng nếu làm thế thì sẽ rơi ra quá nhiều những vết thương khác. Ông Ralph Sandeman có vẻ như là một người đàn ông đàng hoàng. Ông đã bỏ rơi bà Monique Veraix không phải ác ý, mà vì lâm vào hoàn cảnh đáng thương trong chiến tranh. Cô nói:

- Vụ án không bao giờ được làm sáng tỏ.

Ông Ralph Sandeman chậm rãi gật đầu. Hai môi ông mấp máy, nhưng Niki không nghe phát ra tiếng nào. Rồi ông cúi đầu xuống và bắt đầu khóc nữa, khóc vật vã cho đứa con mà ông chưa bao giờ biết và sẽ không bao giờ biết nữa. Cuối cùng ông lấy lại tự chủ, ngước lên nhìn Niki:

- Cháu đã bị khổ cực lắm, phải không?

- Cháu cũng chịu được.

Niki không muốn được ông thương hại. Ông gắng gượng mỉm cười qua nước mắt:

- Cháu có được tinh thần như bà… bà xưa kia cũng vậy… Monique là một con người tranh đấu. Cháu hãy kể thêm về cháu cho ông nghe… Cháu sống ở đâu… học ở trường nào?

Cô trả lời đang học tại Barnard ở New York.

Ông đột ngột hỏi:

- Cháu hãy đổi trường đi. Hãy vào học ở UCLA. Cháu ở một mình phải không? Ông cũng vậy. Chúng ta sẽ có cơ hội làm quen với nhau…

- Đó cũng là một ý kiến, - Niki nói chỉ để tỏ ra lễ phép.

Ông Ralph nghe được ý của cô trong giọng nói, ông hít vào một hơi rồi nói:

- Ông biết. Ông không thật sự xứng đáng được quen với cháu, phải không Niki? Cháu mang họ của ông, dòng máu của ông, nhưng mọi việc đã bị hỏng từ hồi đó… Lịch sử diễn ra như một con tàu bỗng nhiên phát cháy và một số người trong chúng ta đứng trên đường bị tàu cán bất ngờ. Những mẩu đời bị cắt đứt, những tình yêu mà ta có lẽ đã muốn giữ gìn, những đứa con mà ta đã muốn biết, tất cả bị cắt đứt. Nhưng Niki, ông thề rằng ông sẽ…

Một lần nữa ông tỏ ra quá xúc động. Lần này cô cảm động thực sự. Cô bước đến trước ghế ông ngồi, quì xuống:

- Cháu vui mừng đã gặp được ông… và biết được ông là con người như thế nào. Nhưng cháu không biết điều đó có thay đổi được gì không.

Ông nhìn vào cô và gắng gượng mỉm cười.

- Đối với ông thì đã có thay đổi, Niki. Ông hy vọng cháu có thể tha thứ cho ông, để ông có thể… là gia đình của cháu.

- Có gì mà tha thứ, - cô đáp.

Cô tin rằng ông đã không hề biết đã cho Monique Veraix cái thai con của ông. Nhưng nghe ông yêu cầu được tham dự vào cuộc đời của cô, cô càng cảm thấy sâu sắc hơn sự kiện họ là người lạ. Có lẽ còn ít có thật hơn là giữa cô và Pepper. Mỉa mai thay, tuy khi đến đây cô đã sợ bị xua đuổi, bây giờ cô lại không chắc cô có muốn chuốc thêm sự rắc rối có ông trong đời hay không. Cô nói:

- Cháu phải đi bây giờ. Cháu phải gặp một người.

- Ông có thể viết thư cho cháu ở Barnard không? Ông hỏi khi đưa cô ra cửa.

- Dạ được. Có lẽ chúng ta có thể…

Ông tỏ ra hiểu và lặp lại:

- Có lẽ…

Ông đứng giữ cửa mở cho cô đi ra và cô thấy ánh mắt của ông có vẻ trông chờ, tuy không nói ra. Cô bất chợt chồm tới và dịu dàng hôn lên má ông trong khi ông nói lời từ giã.

Niki ngoái lại nhìn một lần nữa trong khi đi và thấy ông đứng ở cửa sổ phòng khách. Cô không chắc cô có bao giờ trở lại hay không, hay cô có cần đến người ông này đột nhiên trở thành có thật, thay vì là một chuyện thần thoại. Tuy Niki vui mừng rằng ông đã thật sự quan tâm đến bà ngoại của cô, nhưng đối với Monique thì có khác gì đâu? Hay đối với Elle, đã có lần bà nói với Niki rằng bà đã ước mơ thật lâu và thật dữ dội tìm được ông.

Chuyện ấy đã đến quá trễ.

Khi cô trở về nhà, người ta đang chuẩn bị tổ chức một buổi liên hoan lớn, có vẻ như Pepper muốn ăn mừng ngày lễ Tạ ơn như vậy.

Một cái lều được dựng lên ở một góc vườn, nhà hàng đang mang thức ăn đến. Và hoa được gởi tới, bày ra khắp nơi.

Pepper đang trông coi mọi người làm việc. Cô ta không để ý đến vẻ trầm ngâm của Niki, mà chỉ thông báo cho Niki biết bữa tiệc bắt đầu vào lúc tám giờ và Niki lưu ý ăn mặc cho đẹp.

Niki về phòng, kéo tấm màn che cửa kính lại và ngồi trong bóng tối mờ mờ, cố tiêu hóa những điều vừa khám phá trong ngày, đầu óc cô cứ tưởng tượng những cái có lẽ đã xảy ra khác, nếu Ralph Sandeman đã không ra đi để chụp ảnh phóng sự cuộc chiến tranh Tây Ban Nha..., đã trở lại với Monique..., đã biết về đứa con gái mà ông đã cho bà mang bầu.

Thời gian qua mau và rồi cô nghe tiếng của ban nhạc nhỏ vẳng đến tận phòng cô. Cô nhìn qua kẽ màn và thấy khách khứa bắt đầu đến. Cô nghĩ thầm, toàn là người lạ, cô đang ở giữa những người lạ. Pepper có thật là thân thích của cô không... ngay cả Ralph? Cô có ý nghĩ muốn bỏ trốn và trở về với Helen.

Nhưng chính Helen đã bảo cô phải đến đây...

Hai mươi phút sau, Niki xuất hiện cạnh hồ bơi, mặc cái áo dài bằng sa tanh màu trắng có nhiều nếp, dài phết đất, Pepper đã mua cho cô hôm qua.

Pepper thấy cô và nháy mắt với cô, nhưng tiếp tục nói chuyện với một người đàn ông cao lớn, da rám nắng, mượt mà, trông hơi quen. Tuy Niki không nhớ ra tên, cô nghĩ rằng anh ta là ngôi sao màn bạc đã từng được người ta đồn rằng có liên hệ với một trong những cô con gái của Lyndon Johnson. (Tổng thống Mỹ 1964 - 1968)

Niki nhận lời mời khiêu vũ của một người đàn ông bảnh trai tự xưng là diễn viên và người mẫu. Anh ta hỏi Niki nhiều câu và rồi cô ý thức được anh ta muốn biết mối liên hệ giữa cô và Pepper như thế nào và cô thuộc nhánh nào của dòng họ Hyland. Khi cô nói "tôi chỉ là một người bà con nghèo" anh ta cáo lỗi để đi lấy một ly rượu và không trở lại.

Cô không vui gì lắm, nhưng giả vờ vui, ăn một món ăn chơi bày ở tủ, uống một cốc rượu sâm banh ở khay người hầu rượu đang bưng đi ngang qua, di chuyển giữa các quan khách và mỉm cười với ai nói chuyện với cô. Cô sắp sửa về phòng để tránh tiếng ồn, thì nghe một tiếng la lớn và tiếng đập mạnh nước ở hồ bơi. Cô vừa quay lại thì nghe một tiếng nữa, rồi mấy tiếng nữa và thấy đã có mấy người khách trong nước hồ bơi, còn nguyên áo quần. Rồi lúc đó một người đàn bà kéo áo dài ra khỏi đầu giữa tiếng vỗ tay hoan hô. Không chịu thua, người đàn ông đi với cô ta cởi hết quần áo và không bao lâu, hồ bơi đầy những người trần như nhộng.

Niki chán quá rồi. Cô ngó quanh tìm Pepper, muốn chào trước khi rút lui, nhưng không thấy cô ta đâu cả. Cô đi vào trong nhà, đi dọc theo hành lang về phía phòng ngủ của Pepper. Gần đến cửa phòng của cô ta, Niki nghe có tiếng cãi nhau, giận dữ. Một lát sau, cửa mở và Pepper phóng ra ngoài, cô ta quá giận nên không để ý thấy Niki đi ngang qua.

Vừa sắp rút về phòng mình, Niki nghe một tràng tiếng chửi thề, tiếng ly vỡ và rồi tiếng khóc. Cô lén nhìn vào phòng ngủ của Pepper và thấy Terry đang úp mặt xuống giường, đấm hai nắm tay vào nệm. Niki bước vào và hỏi:

- Có chuyện gì không ổn vậy? - Cô ngại vì vào không được mời, thế nhưng cô muốn giúp nếu Terry và Pepper đã gây lộn.

Terry ngồi dậy. Khi thấy Niki, cô ta mỉm cười và vỗ vào nệm bên cạnh chỗ mình ngồi.

Niki ngồi xuống và ngửi thấy mùi rượu nồng nặc ở Terry. Cô hỏi:

- Chị và Pepper cãi nhau về chuyện gì thế?

- Chẳng có gì nhiều. Pepper đôi khi có thể rất khó chịu, nhất là khi có những người bạn sa đọa quanh cô ta.

Terry nói giọng nhừa nhựa và khi nhìn kỹ, Niki thấy ở hai lỗ mũi của cô ta có bột màu trắng, nên biết rằng cô minh tinh điện ảnh này không phải chỉ bị hậu quả của rượu mà thôi.

- Những người bạn sa đọa? - Niki hỏi lại.

- Phải, những người bạn sa đọa… loại người cô ta không thể có, khi các người bạn trong giới thượng lưu của cô ta có mặt ở đây. Tôi cho cô biết, Pepper thích những loại người không ra gì ấy nhiều hơn là cô ta chịu thú nhận. Cô ta quên những người bạn thật sự của cô ta…

- Tôi chắc chị ấy không cố tình làm thế. Chị không nghĩ rằng ngày mai hai chị có thể giải thích rõ cho nhau sao?

- Chưa chắc tôi muốn vậy, - Terry đáp. Cô cầm bàn tay Niki - nhưng cô rất dễ thương, vì đã tỏ ra quan tâm. Pepper bảo cô là một người đặc biệt.

Nói đến đó, cô ta vuốt ve cánh tay của Niki. Niki mỉm cười:

- Chị cũng là một người đặc biệt. Có lẽ bây giờ chị nên đi nghỉ một chút…

Bàn tay của Terry đưa lên khỏi vai Niki và bắt đầu áp vào vú của Niki. Niki cố nhích ra xa để tránh bàn tay ấy mà không gây ra to chuyện. Ắt hẳn Terry say quá nên không biết mình đang làm gì, không cần thiết phải làm cho cô ngượng.

Bàn tay của Terry bây giờ xông xáo hơn, cô ta nói:

- Em hãy thư giãn, cứ việc thư giãn để tôi làm cho em thấy khoái lạc.Tôi biết cách làm, không tin em cứ hỏi chị em là Pepper.

Rồi thì Niki khiếp đãm vì miệng của Terry chụp lên miệng cô, hai bàn tay của cô ta đưa xuống khỏi áo dài, mò vào chỗ da non của cô dưới quần lót.

Niki kháng cự lại. Dù say hay không, Terry mạnh hơn vẻ ngoài của cô ta cho thấy. Niki càng vùng vẫy càng kích thích cô ta. Cô ta thì thầm:

- Em thích tôi, cô em. Tôi thấy em thích thật sự…

Niki cảm thấy buồn nôn và đẩy mạnh một cái làm Terry lăn sóng xoài va vào thành giường. Cô ta trách:

- Ơ kìa, em định làm gì vậy?

- Xin lỗi, tôi thật sự xin lỗi. Nhưng tôi không phải… tôi không phải như vậy.

- Như gì? - Terry hỏi lại, khuôn mặt xinh đẹp sưng xỉa và tức giận.

Niki đỏ mặt bối rối:

- Tôi muốn nói… tôi không làm… những chuyện đó…

Terry nheo mắt, rồi nổi giận đùng đùng và gắt lên:

- Cô tưởng cô là ai mà dám bác bỏ lời tôi? Mà dám cả gan làm bộ làm tịch như là cô đoan trang lắm. Tôi biết hết về cô, cô bé Niki ạ! Pepper đã kể với tôi, làm tôi cười bể bụng. Mẹ cô là một con đĩ thập thành, bán mình để lấy tiền của dòng họ Hyland! Vậy thì căn cứ vào đâu mà cô cho mình là tốt hơn? Nói cho cùng, cô cho rằng vì lý do gì Pepper đã đem cô tới đây? Bởi vì cô ta nóng lòng muốn làm lành với cô, hiểu chưa? - Terry phá lên cười khả ố - cô ta đã nói hết với tôi. Cô ta muốn tìm cách trả đũa người anh. Cô ta nghĩ rằng có thể chọc tức người anh, nếu làm thân với cô. Cô nghĩ gì khác? Rằng cô ta tốt và dễ thương, muốn chấp nhận cô?

Niki bỏ chạy khỏi phòng, bên tai còn nghe những lời tiết lộ xấu xa và những lời châm chọc ác độc của Terry. Cô chạy về phòng ngủ, lột cái áo đang mặc ra, mặc lại áo quần cũ của mình, rồi nhét chỉ những vật dụng, áo quần, do cô đem theo vào vali. Cô gọi điện thoại kêu một xe taxi và bảo nó đậu bên ngoài cổng. Cô mừng vì chưa tiêu hết số tiền được cấp hàng tháng và mừng vì còn tiền để ra khỏi chỗ này.

Khi chiếc taxi đến, cô phóng vào ngồi ở ghế sau, đem theo cả túi xách và hành lý, bảo tài xế chạy nhanh.

Niki chờ mất tám tiếng đồng hồ ở phi trường mới có được chỗ trên một chuyến bay, nhưng cô không quan tâm, vì muốn rời ngay California. Suốt đêm ấy, cô nghĩ ngợi và cảm thấy bị phản bội, làm cô tức giận trở lại và đau khổ như xưa kia. Gia đình Hyland đã coi mẹ cô như cỏ rác và bây giờ, sau khi làm bộ quan tâm, Pepper đã làm được cho cô cảm thấy mình là cỏ rác. Cô thề với mình sẽ nhớ mãi đêm nay, để không bao giờ quên dòng họ Hyland là như thế nào - và không bao giờ để cho họ lừa phỉnh cô nữa.

Chương 14

Năm học mới bắt đầu và Niki vui mừng cắm đầu vào việc học trở lại. Thật là dễ chịu khi cuộc đời mình được vạch sẵn ra trước mắt, với một chương trình các giờ học định sẵn, những cuốn sách phải học đều đặn, hệ thống cho điểm và những phần thưởng khi làm bài tốt trong những kỳ thi. Cô tìm thấy một sự an toàn trong những điều có tính cách tuyệt đối đó, vì trong cuộc đời cô, ngoài những điều ấy ra, ít việc gì được xây dựng trên một nền tảng chắc chắn.

Thời gian càng trôi qua, Niki càng dễ xua đuổi Pepper Hyland ra khỏi tâm trí. Không có liên lạc gì với California, không có cú điện thoại nào để hỏi lý do tại sao Niki đột ngột bỏ đi, không có lá thư nào để xin lỗi hay giải thích. Cũng như cô, Pepper ắt hẳn muốn coi mấy ngày họ ở chung với nhau như là một cuộc thí nghiệm đã thất bại.

Với ông Ralph Sandeman thì khác. Ông bắt đầu viết thư cho cô đều đặn, những lá thư viết tay ngắn, không có nội dung gì quan trọng. Ông kể lại cho cô nghe về công việc ông đang làm, về việc ông bán được mấy bức ảnh nhờ cuộc trưng bày, về những việc nhỏ nhặt trong đời ông, những lá thư của ông đúng y như Niki chờ đợi ở một người ông luôn luôn sống bên cạnh cô. Chắc ông đã cố ý viết như vậy. Niki cũng đáp lại bằng cách đó, bằng cách cứ ba bốn tuần gởi cho ông một lá thư ngắn.

Khoảng mười ngày trước lễ Phục sinh, Niki nhận được một bưu thiếp của Blake mời cô sang Paris chơi, cô ấy đài thọ tất cả chi phí. Blake viết trêu Niki: "Rượu vang... món ăn ngon tuyệt... những chàng trai xinh đẹp... và thành phố lãng mạn nhất thế giới... TB: Cậu còn trinh không?"

Dẫu đang ngồi một mình trong phòng, Niki đỏ mặt và lúc đó cô ý thức rằng, dẫu cho cô xin được giấy thông hành kịp thời, cô cũng sẽ không đi. Rõ ràng trong thời gian ở Paris, nếu cô sang đó chỉ là để Blake cặp cô với người Pháp bảnh trai nào đấy mà Blake đã chọn cho cô. Không còn nghi ngờ gì nữa, Blake đã rất hoạt động về mặt tình dục. Ở trường Blue Mountain, sau mỗi kỳ nghỉ học, cô ấy thường kể cho Niki nghe những chuyện trăng gió với người đàn ông mới nhất của cô, kể cả những người lớn tuổi quen biết với cha cô ấy. Cô thường nói với Niki rằng, bây giờ cô còn trinh thì thật là quá muộn. Niki không muốn bị hối thúc như vậy, tuy cô cũng có nhiều cơ hội, vì Barnard là trường nữ nằm trong trường đại học Columbia. Thật ra cô đã khó khăn lắm mới tránh bị dính líu vào nhiều chàng trai mời cô đi chơi, những cậu học chung lớp, hoặc những cậu học ở lớp khác thấy cô đi ngang qua trong khuôn viên trường đại học và choáng váng trước sắc đẹp kinh hồn của cô. Cô biết hậu quả của những cuộc tình lãng mạn. Cuộc đời của mẹ cô lẫn của bà ngoại cô đã bị nó làm cho tiêu tan.

Thế nhưng, ngay cả Helen cũng đã bắt đầu gợi ý rằng, đối với một phụ nữ trẻ đẹp, tránh không gặp người khác là một điều hoàn toàn vô lý. Đề tài ấy đã được nêu lên trong dịp lễ Giáng sinh, trong cuộc nói chuyện, thoạt tiên xoay quanh Alexi Ivanov. Đến lúc này, cậu con trai của Dimitri đã có được tiếng tăm gần như là thần thoại, nhưng nay mọi người không còn hoài nghi về sự có thật của anh, vì cuối cùng anh ta đã ra mặt trong dịp lễ Tạ ơn khi cô ở Califonia.

Theo lời Helen nói, Alexi hội đủ những ưu điểm mà cha anh ta đã khoe khoang. Từ khi người con trai của Dimitri xuất hiện để dự bữa tiệc gà tây do bà thiết đãi. Helen không ngớt ca ngợi Alexi: "Một thanh niên hoàn toàn quyến rũ, quá đẹp trai... đôi mắt của người Cô - đác, cái miệng cười lôi cuốn... một ý thức hài hước... và rất có giáo dục. Em hãy tưởng tượng cậu ta cũng muốn trở thành bác sĩ! Tôi phải hỏi Dimitri xem cậu ấy có thể đến thăm chúng ta trong kỳ nghỉ hè của em không...".

Đến lễ Giáng sinh, trên đường về Blue Mountain, Niki cảm thấy vừa tò mò, vừa bất an trước triển vọng được gặp Alexi. Nhưng trong buổi họp mặt lễ Giáng sinh của nhóm bạn thường lệ của Helen, không có Dimitri và người con trai của ông. Theo cách than vãn của Gertie suốt cả

buổi tối, Niki mới biết rằng, có lẽ Dimitri đã là tình nhân của cô ta. Điều này được xác nhận sau đó khi khách đã ra về, còn lại Helen và Niki uống trà với nhau trong phòng của bà, giống như ngày xưa khi cô còn là học sinh và bà là giám thị.

Helen nói rằng Dimitri đã lánh mặt, vì ông đã bỏ Gertie đi theo một cô gái khác.

- Cô ấy yêu ông ta, thật là uổng - Niki nói.

- Cũng thật là uổng, em đã không gặp Alexi và có lẽ sẽ không bao giờ gặp nữa.

- Em chẳng phải mất gì. Người cha đã vậy thì người con như thế nào? Dimitri cũng dễ thương, nhưng rõ ràng là một người đàn ông không đáng tin cậy, thế nào ông ta cũng làm cho đàn bà khổ. Xưa kia ông đã trốn đi, bỏ gia đình lại…

- Gia đình của ông cuối cùng cũng ra khỏi nước Nga, có thể là em không nên quá nghiêm khắc như thế với ông ấy. Nếu em là một nghệ sĩ say mê nghệ thuật và phải lựa chọn đột ngột giữa một sự đam mê này và sự đam mê khác, giữa con tim… và nghệ thuật.

- Tại sao bà lại bênh vực cho ông ta, Helen? Ngay cả con trai của ông ta cũng khó tha thứ cho ông ta.

- Nhưng không phải là không thể. Rốt cuộc cậu ta đã tha thứ cho ông ấy - Helen lại gần Niki - Cô bé ạ, em nói như thể tất cả đàn bà cuối cùng thế nào cũng bị đàn ông bỏ rơi. Tôi biết chuyện đã xảy ra trong gia đình em đã để lại cho em một vết thương khó hàn gắn. Nhưng cách chữa vết thương duy nhất là phải mở rộng con tim của em, để cho em được yêu, như thế em mới khám phá được tình yêu là tuyệt vời như thế nào và có những người đàn ông không bao giờ bỏ đi. Những mối tình như tôi đã có…

- Bà rốt cuộc cũng còn lại một mình, Niki nói.

Helen mỉm cười.

- Em nghĩ như thế à? Rằng Georgi bỏ tôi? - Bà lắc đầu và vỗ ngực - Ông ấy còn ở đây với tôi… trong trái tim này. Tình yêu có thể như thế đấy.

- Ủa, bà là người thường bảo Dimitri đừng lải nhải khuyên em có con với con trai của ông ta. Bây giờ bà đổi ý hay sao?

Helen cười xòa và ôm chầm lấy Niki:

- Em cưng, tôi muốn em sống cuộc đời của em, dầu em có muốn sống như thế nào. Tôi không phải muốn gả bán em cho ai. Tôi chỉ… không muốn em e ngại phần nào của đời sống, kinh nghiệm nào có thể đem lại sự vui sướng hay thích thú cho em.

- Em không muốn có một kinh nghiệm nào giống như thế với Alexi Ivanov. Vậy thì bà đừng nói về anh ta nữa.

Nhưng khi Niki về trường Blue Mountain để nghỉ lễ Phục sinh với Helen, câu đầu tiên của Helen sau khi chào hỏi là:

- Đoán thử coi có chuyện gì?

- Gia đình Ivanov đến.

Helen gật đầu và Niki ước chi cô đã sang Paris với Blake.

- Lễ Phục sinh vô cùng quan trọng đối với người Nga. Tôi muốn tổ chức thật đặc biệt cho họ. Và Gertie đã hết than vãn về Dimitri.

Niki thở dài và đành bắt Helen hứa không làm như "con gà mẹ" che chở bầy gà con và để cho sự việc tiến triển một cách tự nhiên.

Helen nói:

- Khi em gặp cậu ta, không cần tôi phải khuyến khích em nữa.

Ngày chủ nhật lễ Phục sinh, Helen nấu một bữa ăn có nhiều món Nga hơn là món Hungari - Cháo nóng, thịt gà kiểu Kiev và xúc xích với khoai tây. Rõ ràng bà muốn lấy lòng gia đình Ivanov.

Thế nhưng, nhóm bạn cố hữu của Helen đã tụ tập và sắp sửa ngồi vào bàn để ăn trưa trong phòng ăn của nhà ngủ tập thể. Đã quá nửa giờ mà gia đình Ivanov vẫn chưa đến.

- A ha, tôi đã bảo mà, - Lotely nói - Dimitri Ivanov thật sự là một gián điệp của Nga và cái này là một kiểu tra tấn khác của K.G.B (tên viết tắt chuyển tự qua tiếng Anh là Komilet Gosudarstvennoy Bezopasnosti - Ủy ban Anh ninh Quốc gia). Ông ta đã lừa bà nấu tất cả những món ăn cám dỗ này... rồi bắt chúng tôi ngồi đây ngửi những hương thơm không thể cưỡng lại này, mà không được ăn...

- Chờ một chút đi, không lâu nữa đâu - Helen nói.

Họ vừa ngồi vào bàn ăn thì Dimitri ập vào phòng. Ông ta đi một mình. Ông kêu to với vẻ rất kịch:

- Xin lỗi một ngàn lần, nhưng tôi đến chậm vì các thủ tục độc đoán của nhà nước cảnh sát đế quốc này...

Dimitri đột nhiên ăn nói theo giọng chống đối khiến mọi người ngồi ở bàn ăn nhìn ông ta tò mò. Gertie lên tiếng:

- Hãy nghe con người vô ơn nói kìa! Nước Mỹ thâu nhận ông ta... để rồi ông ta gọi nó là một nhà nước của cảnh sát.

Một tiếng nói lạ vọng lên từ phía sau lưng Dimitri:

- Ông ấy muốn nói cảnh sát của tiểu bang đấy. Họ giữ chúng tôi lại để biên giấy phạt, vì tôi lái xe quá tốc độ cho phép trên đường đến đây...

Niki không làm sao khỏi nhìn sững người thanh niên vừa bước vào phòng ăn (bị tiếng sét rồi). Giống cha anh, Alexi Ivanov cao lớn và cũng có khuôn mặt như một tác phẩm điêu khắc, làn da mặt trắng và căng, nhưng cái đó ở Dimitri làm cho ông ta trở thành quá gầy gò, thì ở người con trai trẻ này lại cho anh ta có một vẻ khắc khổ rất ưa nhìn. Mái tóc màu đen mềm như tơ của anh phủ xuống môt vẻ ngang tàng ở trán, đôi mắt đen nhánh, sáng quắc, đôi mắt mà Helen đã gọi là mắt của người Cô - dắc. Anh ta mặc một cái quần xốp, màu xám đậm và một áo len cổ cao màu đen làm nổi bật cần cổ dài và điệu bộ rất quý phái của anh. Thế nhưng anh không có vẻ nghiêm nghị nhờ có nụ cười rất tươi mỗi lần chào hỏi mọi người và một ánh mắt hài hước.

Anh nói, trong khi mắt anh đã để vào Niki và hình như anh nói với Niki mà thôi:

- Tôi xin lỗi đã làm cho mọi người phải chờ đợi, dĩ nhiên những người có trách nhiệm. Tôi đã chạy thật nhanh - quá nhanh là khác - để tới đây và gặp nhau sớm phút nào hay phút nấy.

Căn phòng đã trở nên yên lặng. Mọi người đều nhìn vào Niki và Alexi trong khi hai người nhìn nhau. Helen phá tan sự im lặng:

- Niki, đây là Alexi…

Thủ tục có vẻ phi lý ấy đã làm mọi người bật cười. Dimitri ngồi vào một trong hai chiếc ghế còn trống và nói:

- Chứ cô bé ấy nghĩ đó là ai nữa?

Hai người vẫn còn nhìn nhau. Niki lẩm bẩm mấy tiếng chào. Anh ta mỉm cười với cô, rồi ngồi xuống ghế ở đầu bàn bên kia, còn cô ngồi ở đầu bên này.

Bữa ăn diễn ra như thường lệ giữa tiếng đối đáp ồn ào và tiếng cãi nhau về chính trị. Nhưng Niki không nghe gì cả. Không nhìn đăm đăm vào đĩa thức ăn của mình để tránh cái nhỉn công khai và những nụ cười quyến rũ của Alexi hướng về phía cô, thì cô cũng lén lút nhìn anh, không để người khác thấy. Cô nhận thấy Alexi tham gia tích cực vào cuộc nói chuyện và đôi khi những lời nói của anh làm mọi người cười vang, nhưng cô không thể tập trung để nghe.

Sau khi ăn tráng miệng, tất cả đều rời bàn ăn và đi qua phòng khách để uống rượu. Niki bắt đầu dọn bàn, nhưng Helen nói:

- Để đó. Hôm nay đẹp trời sao em không đưa Alexi đi xem quang cảnh quanh trường. Khi cậu ấy đến đây trong dịp lễ Tạ ơn, trời mưa, nên cậu ấy không có dịp đi xem…

Niki trừng mắt nhìn Helen. Thật ra chính cô cũng muốn có cơ hội ở một mình với Alexi, nhưng cô bực mình khi thấy Helen vi phạm lời hứa đứng trung lập trong vụ này. Niki nói với Alexi:

- Anh không để ý gì đến quang cảnh ở trường, phải không?

- Không một chút nào. Nhưng không có gì tôi muốn bằng được đi dạo một vòng với cô.

Ở trường học, Niki chưa thấy một ngày xuân nào đẹp như ngày hôm nay. Cô đã từng bị đau khổ ở nơi này chăng? Cô không nhớ được. Bị xâm chiếm bởi một cảm giác khoan khoái, cô lặng lẽ đi bên cạnh Alexi trên những con đường giữa những tòa nhà bằng gạch rêu phong phủ đầy. Trong đầu cô đầy ăm ắp các câu hỏi, nhưng tin chắc rằng không cần phải hỏi gấp, vì cô biết rằng cuối cùng tất cả đều sẽ được trả lời. Anh ta nói trước:

- Tôi đang là sinh viên Y khoa nội trú.

- Tôi biết.

- Helen còn nói với tôi, làm sao cô đã đến đây… làm sao bà ấy đã coi cô như là con gái của bà…

Niki nhìn anh ta và thấy vẻ mặt đầy thiện cảm của anh. Cô chắc anh muốn nói với cô ngay từ đầu rằng, anh biết tất cả các chi tiết về lai lịch của cô. Cô nói:

- Tôi cũng đã nghe là anh cũng có một thời gian khó khăn khi cha anh bỏ anh và trốn khỏi nước…

Anh ta mỉm cười:

- Như vậy là… có phải chúng ta không có gì nữa để ngạc nhiên về nhau? Phải chăng chúng ta đã được kể về nhau quá nhiều?

Câu hỏi được đặt ra với giọng vui vẻ và Niki mỉm cười lại với anh. Nhưng rồi anh đứng lại, nhìn thật sâu vào mắt cô, đồng thời chạm lên má cô bằng đầu ngán tay và nói:

- Niki. Hình như tôi đã quen em từ rất lâu…

Những từ ngữ hiện ra trong đầu óc cô để đáp lại làm Niki sợ hãi, nhưng cô không giữ được. Cô nói:

- Tôi cũng cảm thấy như vậy…

Rồi như để làm nhẹ bớt câu thú nhận ấy, cô nói thêm:

- Dĩ nhiên, anh đã trở thành một chuyện thần thoại ở đây. Cha anh luôn luôn kể về anh. Khi anh không đến, hết năm này rồi đến năm khác, chúng tôi đã bắt đầu phân vân không biết anh có thật hay không.

Anh đặt tay lên tay cô và điềm tĩnh nói:

- Bây giờ em đã thấy. Tôi có thật hay không?

- Anh có thật, - cô đáp rất khẽ.

Hai người vẫn nhìn nhau thêm một vài giây nữa. Sự sợ hãi đột ngột tăng lên trong lòng Niki. Cái đó bắt đầu, như thế này đây và cô chợt nhận ra… Ắt hẳn chuyện tương tự như thế này đã xảy ra với Monique, với Elle, với tất cả nhưng người đàn bà đã từng trao trái tim của mình quá nhanh cho người khác.

Cô ngoảnh mặt đi và tiếp tục bước nhanh hơn trước. Alexi không có vẻ bực bội vì cô đổi nhịp bước. Anh rảo bước theo cô và nói:

- Điều gì đã khiến em muốn trở thành một bác sĩ?

- Tại sao anh lại hỏi thế? - Bây giờ cô đã thủ thế để tự vệ.

Alexi nhún vai.

- Tôi hỏi như thế với bất cứ ai chọn nghề này. Có lẽ vì theo tôi, nghề bác sĩ là một nghề hơi lạ. Tuy rằng bản thân tôi muốn theo nghề ấy. Tôi đã khám phá ra rằng một số bác sĩ đã không có câu trả lời.

Còn cô, cô có câu trả lời không? Niki tự hỏi. Chỉ có một cách trả lời và cô nói thật với anh ta:

- Tôi biết, nếu tôi chọn nghề này, Helen sẽ rất vui, cũng như làm sống lại giấc mơ cũ của bà. Vả lại, ngoài ngành y ra tôi không thích làm gì khác.

Anh nhìn cô với vẻ lo ngại.

- Lý do của em là vậy à? Vì muốn làm cho người khác vui?

- Đối với tôi, không ai có ý nghĩa bằng…

- Nhưng mà còn việc làm cho bản thân em vui sướng thì sao?

- Dĩ nhiên. Cái này nằm trong cái kia…

Bị anh chất vấn, cô thấy không thoải mái. Cô chất vấn lại anh:

- Còn anh, lý do là gì?

Anh ta đáp lại một cách dễ dàng:

- Điều tôi thích ở nghề y, là nó không có biên giới, nó có ngôn ngữ giống nhau trên khắp thế giới. Như thể ta thuộc một gia đình rất lớn, một gia đình chuyên tâm vào việc chữa bệnh. Tôi cần có những điều ấy… bởi vì tôi đã từng bị cầm giữ bên trong những biên giới và việc đó đã làm tan nát gia đình kia của tôi.

Niki liếc nhìn Alexi. Cho đến nay, cô vẫn nghĩ hoàn cảnh khổ sở của mình là độc nhất và chắc chắn là nặng nề hơn hoàn cảnh của bất cứ ai sinh ra có mẹ có cha hòa thuận với nhau. Nhưng khi nghe Alexi nói. Cô ý thức được hoàn cảnh của anh ta cũng khổ sở không kém gì cô. Khám phá ra điều đó, cô tức thì cảm thấy bớt lo hơn bao giờ hết. Anh ta hỏi:

- Em học ở trường Barnard, phải không?

- Phải. Và anh học khoa Y ở trường đại học New York.

Anh cười:

- Có lẽ chúng ta chỉ cần để Helen và cha tôi soạn sẵn hồ sơ của chúng ta. Chúng ta sẽ trao đổi với nhau và gạch bỏ những điểm nào chúng ta đã biết về nhau. Rồi chúng ta có thể bắt đầu tìm hiểu tất cả những điểm chưa biết, và những điểm ấy mới đáng chú ý nhất.

Anh nắm lấy bàn tay cô. Cô có cảm giác như bàn tay cô đang bị bỏng. Cảm giác khủng khiếp mà thú vị tuyệt vời. Niki dừng lại, ngước nhìn anh, rồi rút tay lại.

- Alexi, tôi… theo tôi, chúng ta nên trở về…

Anh lặng thinh một lát để nhìn cô thật kỹ như một bác sĩ đang chẩn đoán một trường hợp khó nói và ánh mắt đầy thiện cảm của anh làm cô nghĩ rằng anh sẽ là một bác sĩ xuất sắc. Anh gật đầu, rõ ràng là biết cô đang hoảng sợ. Anh nói:

- Dĩ nhiên.

Họ quay lại. Khi về được nửa đường, anh nói:

- Niki, tôi rất muốn gặp lại em ở New York. Xin em đừng từ chối.

- Tôi không biết chắc… - cô nói, mắt nhìn xuống.

- Bởi vì em khiếp sợ với xúc cảm, phải không?

- Alexi, những điều đã xảy ra với những người đàn bà trong gia đình tôi…

- Tôi hiểu, nhưng em có thể tin cậy ở tôi. Tôi sẽ không bao giờ làm em đau khổ. Tôi xin thề.

Cô nhìn lại anh. Lời thề của anh có vẻ chắc chắn. Cô nói:

- Xin anh cứ gọi điện thoại cho tôi. Phòng ngủ tập thể của tôi là Centennial Hall.

Mọi người đang tụ họp trong dãy phòng riêng của Helen. Helen mỉm cười khi hai cô cậu bước vào. Niki e lệ đi đến một bên phòng để ngồi, Alexi đi đến bên kia. Hai người cười với nhau một vài lần, nhưng không nói chuyện riêng nữa, tới khi Alexi viện lẽ còn phải lái xe về New York rất xa và thuyết phục được Dimitri về.

Khi còn lại hai người, đang quét dọn nhà bếp, Helen nói:

- Em thấy đấy… cảm giác dễ chịu đấy chứ, khi gặp một chàng thanh niên mình thích…

- Em ghét lắm! Nãy giờ em cứ đứng đây và nghĩ đến anh ta, làm như không có chuyện gì khác để nghĩ tới. Em phải lòng anh ta thật rồi! Như một cô bé học sinh ngu ngốc! Và em không muốn… bị ám ảnh như thế. Em không muốn mất sự tự chủ… đánh mất chính mình…

Helen mỉm cười.

- Không đâu, Niki. Em chỉ tìm ra một phần khác nữa của con người em thôi.

- Em ghét cái cảm giác này, - Niki lại bỏ muỗng nỉa vào ngăn kéo. Helen đưa cho cô một đống muỗng nĩa khác lấy ở chậu ra.

- Vậy thì có lẽ em không nên gặp lại Alexi. Không bao giờ gặp nữa. Tôi sẽ giải thích với Dimitri rằng…

- Đừng làm thế! - Niki vọt miệng nói, tức giận thật sự.

Helen lắc đầu và bật cười vang. Niki hết giận ngay và cũng cười theo.

Cô cứ lặp lại: "Em ghét quá", "Em không chịu được", nhưng vẫn cười vang và cô không biết làm sao sống được đến ngày gặp lại Alexi, lòng tràn đầy cảm giác không chịu được, không gì so sánh được khi anh chạm vào tay cô.

Chương 15

Một tiếng thét rùng rợn phá tan sự im lặng, rồi một tiếng nữa, tiếp theo là tiếng khóc. Niki nín thở. Trừ một vài vở kịch thí nghiệm ở trường đại học, cô chưa hề đi xem kịch ở nhà hát. Cô không có cơ sở nào để so sánh buổi biểu diễn vỡ kịch Medea do Dimitri đạo diễn. Rạp hát ở đây nhỏ, phông màn đơn sơ chỉ gồm có vài cái cột bằng cạc tông sơn phết, đa số diễn viên là người trẻ tuổi, kể cả những người đóng vai ông bà già, lần đầu xuất hiện trên sân khấu ở New York. Thế nhưng cũng đủ để Niki bị mê hoặc, thu hút và đưa về Hi Lạp cổ đại, ở đó một bà hoàng nổi điên vì bị tình phụ bởi đức ông chồng đang đi chinh chiến, nên bà ta tìm cách trả thù một cách khủng khiếp.

"Ôi khốn nạn! Ôi đau đớn!" Tiếng một người đàn bà từ sau sân khấu vọng ra.

Một bà vú dẫn hai đứa bé trai chạy ngang qua sân khấu để trốn. Bà bảo chúng nó với giọng khẩn trương: "Chạy nhanh đi các cháu và hãy trốn thật xa. Mẹ các cháu đang nổi giận. Các cháu hãy cẩn thận trước con người kiêu hãnh ấy đang điên cuồng và tức tối…"

Sau khi màn đã hạ xuống che khuất bà Medea không chút hối hận vì đã trả thù người chồng không chung thủy bằng cách giết cả tình địch và hai đứa con ruột của bà, Niki còn ngồi sững sờ.

Alexi hích củi chõ vào cô và nói nhỏ trong bóng tối.

- Trời đất, Niki! Em hãy vỗ tay… bằng không sẽ phải trả lời với cha tôi. Ông đã trở ra sân khấu và đang nhìn qua kẽ hở ở tấm màn để xem ai không hoan hô thiên tài của ông và liệu cách trả thù đấy.

Niki cười ồ và vỗ tay theo. Đèn trần bật sáng, Alexi cầm tay cô và hai người vào hậu trường để ra mắt người đạo diễn.

Đây là lần thứ tư họ hẹn nhau đi chơi từ khi gặp lại nhau cách đây ba tuần lễ. Anh đã gọi điện thoại ngay cho cô, nhưng Niki đã hẹn lại cuối tuần sau, viện cớ phải học thi mấy môn. Cô vẫn còn đang đấu tranh nội tâm. Một mặt cô sốt ruột muốn gặp anh. Mặt khác cô lo sợ, vì biết rằng, càng gặp nhau nhiều, càng chắc chắn anh sẽ trông chờ nhiều hơn là chỉ cầm tay nhau… rồi nhiều hơn chỉ là hôn nhau.

Mấy lần đi chơi trước, họ đã ăn chung ở những tiệm ăn rẻ tiền ở đoạn trên đại lộ Broadway, gần trường đại học Barnard,

đã xem phim với nhau… và đã học bài chung với nhau. Nhưng lần nào, Niki cũng đã giả vờ tiếc để từ chối khi Alexi ngỏ ý muốn đưa cô về căn hộ gần quảng trường Washington. Cô đã lấy cớ vì phải đi suốt quãng đường từ trung tâm thành phố mới đến chỗ có căn hộ của anh ta.

Nhưng khi cô nhận lời mời của Alexi đi xem vở kịch do cha anh đạo diễn, cô đã không nghĩ xa hơn nên không ý thức được vở kịch ấy diễn ra ở một rạp hát xế đại lộ Broadway, gần nơi Alexi ở. Nếu bây giờ anh ta đề nghị cô về căn hộ của anh, cô chỉ có thể từ chối bằng cách thẳng thắn thú nhận rằng, dù cô bị anh thu hút đến thế nào, cô cũng không bao giờ mạo hiểm để rồi lâm vào tình trạng bị quyến rũ. Cô băn khoăn không biết anh ta có vì vậy mà hết chú ý đến cô không.

Sau sân khấu là một hành lang hẹp, hai bên có những phòng thay đồ nhỏ xíu, giống một khu hang thỏ. Alexi dẫn cô chen qua đám người đi chúc mừng và những diễn viên còn để phấn son chưa lau hết, đến một cánh cửa có đề tên IVANOV. Anh khẽ gõ cửa, rồi bước vào.

Dimitri đang ngồi ở ghế, soi mình trong một tấm gương ba lá, có đèn chiếu vào sáng choang. Ông đang nói một tràng tiếng Nga với bóng ông trong gương, nhưng nín lặng khi thấy người con trai đi vào.

- Niki muốn đến thưa cha, cô ấy rất thích vở kịch - Alexi nói và đẩy Niki ra trước.

Dimitri gật đầu và buồn rầu nói:

- Buổi diễn chưa phải là xuất sắc. Ta vừa mới tự trách mình. Bổn phận của người đạo diễn là phải để ý biết lúc nào các diễn viên thấm mệt và nhàm chán.

- Nhưng cháu rất thích. Cháu thấy không có chút gì là nhàm chán cả.

- Cháu thích à? - Ông thở dài, rồi chồm tới nói với giọng cứng rắn hơn - Nhưng nó có làm cho cháu nghĩ rằng phải nhảy lên sân khấu bảo vệ hai đứa bé vô tội không? Nó có làm cho cháu xúc động dữ dội không?

Dẫu Niki có thể tìm được câu trả lời, Dimitri rõ ràng không chú ý muốn nghe. Ông đã xoay ghế lại và buồn bã nhìn trừng trừng vào bóng mình trong gương.

- Không, vở kịch đã không làm cho khán giả xúc động mãnh liệt. Ngươi đã thất bại Ivanov. Ngươi có tội nặng với kịch nghệ, ngươi đã có tội bất cẩn, lơ là, kiêu căng, lười biếng…

Ông nói tiếng Nga và vung tay chỉ trỏ vào mình.

Alexi chồm tới giữa ông và bóng ông trong gương để từ giã cha.

- Con sẽ đến thăm khi cha về.

Alexi giải thích với Niki rằng Dimitri được mời làm đạo diễn cho một đoàn kịch nói trong một chuyến trình diễn các vở kịch của Chekhov ở miền Trung Tây.

- Tiếng tăm của cha tôi đang lan rộng, em thấy chưa.

- Hà! - Dimitri nói giọng chế giễu - Ở nơi ta đến trình diễn, có lẽ họ tưởng vở Con Hải Âu là một vở kịch viết cho trẻ con và chỉ có ta chịu đòn cho vở ấy.

- Cha ơi, cha là nghệ sĩ, cha đừng hạ mình như thế.

- Sau khi đã cho phép những điều xảy ra trên sân khấu tối nay, ta còn là nghệ sĩ nữa không? Đáng lẽ người ta nên đem ta đi bắn bỏ. - Ông lại hét lên vào bóng mình trong gương - Người đáng bị đầy đi Xêbiri!

Alexi đưa ngón tay lên môi và kéo Niki ra ngoài. Cô ngần ngừ một lát, vì sợ tỏ ra vô lễ, nhưng Dimitri hình như đang mê mải nhiếc mắng mình.

Khi ra hành lang, cô hỏi:

- Ông thường làm như vậy không?

- Nói một mình? Suốt ngày. Cha tôi thường ưa ngồi một mình và tự chỉ trích mình, hơn là bị ai khác phê bình. Theo tôi, ông ấy là nghệ sĩ duy nhất thật tình không thèm để ý đế ý kiến của các nhà phê bình nói về ông.

Họ bước ra một đường hẻm. Alexi nói tiếp:

- Có lẽ họ biết vậy, vì ít khi họ chê thậm tệ. Nhiều nhất là họ bảo rằng ông "kỳ dị" hay "bất ổn"... và ông là người đồng ý với họ trước tiên.

- Thật là tuyệt vời khi ta quan tâm đến một cái gì nhiều như vậy.

Niki nói với vẻ ao ước. Hai người đang đi thong thả trên một con đường trong làng Greenwich, khí trời ban đêm ẩm và trong lành.

Alexi nghĩ ngợi một lát, rồi nói:

- Theo tôi, việc đó không do sự quan tâm. Mỗi khi cha tôi bắt đầu đạo diễn một vở kịch mới, nói đúng hơn là ông bị ám ảnh. Ăn, uống, ngủ cũng chỉ nghĩ đến vở kịch. Không có cái gì làm cho ông rứt ra được, trừ khi là một vở mới khác. Em biết tại sao ông bỏ nước Nga không? Bởi vì người ta không cho ông đạo diễn đúng như ông muốn. Theo tôi, sự tận tụy với kịch nghệ là cái nghiệp của ông, giống như Medea bị ám ảnh bởi ý nghĩ phải hủy diệt Jason, cho dù điều đó có nghĩa là phải giết chết những đứa con ruột của mình. Một ngày nào đó sự say mê kịch nghệ của cha tôi sẽ hủy diệt ông. Như đã hủy diệt gia đình tôi.

Cô vẫn với vẻ khao khát và thán phục:

- Tuy nhiên, sự dính líu hoàn toàn như thế, sự đam mê như thế...

- Em chưa bao giờ cảm thấy đam mê cái gì hay sao, Niki?

- Có lẽ có một thứ. Tôi đã rất thích môn nhảy xuống nước và mong ước trở nên nhảy đẹp như bà ngoại tôi.

- Vậy tại sao em không nhảy?

Dẫu thích ở cạnh Alexi, Niki chưa bao giờ làm điều gì để có thể bị mất an toàn như là chia xẻ những bí mật của cô với anh, hoặc mong chờ anh dính líu tình cảm với cô. Nhưng lần này cô kể hết cho anh nghe câu chuyện tại sao cô đã ngừng nhảy. Sau khi cô kể xong, anh khẽ quàng tay ôm siết cô vào người trong khi họ đang đi bộ. Anh nói:

- Nếu lúc đó có tôi, chuyện đó có lẽ đã không xảy ra. Có lẽ tôi đã làm bất cứ gì để em khỏi bị đau khổ, để em không bị mất cái gì em quan tâm đến...

Cô nhìn Alexi và tin lời anh nói, vẻ mặt của anh để lộ sự đau khổ sâu sắc chia xẻ với cô, làm cô muốn xoa dịu nỗi thất vọng của anh. Cô nói:

- Thật ra cũng không quan trọng. Bây giờ nhìn lại, tôi có thể thấy rằng tôi không có hy vọng gì đạt được tiêu chuẩn trong môn nhảy nước ấy.

- Chưa biết chừng được. Nhưng bây giờ em hãy để tôi chia xẻ một trong những sự đam mê với em. Tôi hứa rằng không có gì tội lỗi lắm đâu.

Anh dẫn cô đi về hướng đông, qua mấy dãy phố đến một khu định cư của người Ukraina từ đầu thế kỷ. Ở đó còn có một tiệm cà phê có bán thức ăn Nga. Alexi dẫn Niki vào một tiệm ăn nhỏ nhất và đơn sơ nhất.

Một bà già tóc nhuộm đỏ vội vàng bước ra chào Alexi, vừa ôm chầm lấy anh và hôn anh, vừa

nói liếng thoắng bằng tiếng anh. Alexi giới thiệu bà ta với Niki là bà chủ quán. Bà chú quán đưa hai người đến một cái bàn ở trong góc nhà, chỉ có một ngọn nến chiếu sáng. Một băng nhạc Balalayka từ bên trong vọng ra khe khẽ, rồi những đĩa thức ăn bắt đầu được dọn lên, gồm trứng cá hồi và thịt bò viên kiểu Nga. Có một bình rượu vodka ngâm nước đá lạnh ngắt.

Dù là đầu bếp giỏi như bà Helen, những món ăn Nga bà nấu chưa bao giờ ngon như món Niki ăn hôm nay. Alexi nói:

- Cha tôi đã dẫn tôi đến đây sau khi tôi đã làm lành với ông. Trước đó tôi ở với mẹ tôi. Bà ở Hartford, tiểu bang Connecticut và tự kiếm sống bằng cách dịch sách tiếng Nga cho các nhà xuất bản, đến bây giờ bà vẫn chưa tha thứ cho cha tôi. Nhưng tôi không thể giận lâu được. Tôi luôn luôn cho rằng, không phải ông đã bỏ tôi mà ông chỉ đi theo sự đam mê kịch nghệ của ông và tôi biết chắc giữa ông và tôi giống nhau nhiều như thế nào khi ông đưa tôi đến quán rượu nhỏ của bà này. Bởi vì Niki ạ, ăn ngon là một đam mê của tôi và đây là chỗ có món ăn như vậy ngon nhất bên ngoài nước Nga. Bà ngoại của bà chủ quán xưa kia làm việc trong ban nấu bếp của Sa Hoàng. Theo bà nói, những công thức nấu bếp đã được truyền lại cho mẹ bà ta và rồi cho bà ta.

Câu chuyện mẹ truyền cho con trong gia đình làm cho Niki trở nên suy tư và gợi lên những ký ức về việc đã nấu ăn chung với mẹ cô, những ký ức mà cô tưởng đã phai nhạt như những tấm ảnh quá cũ. Cô đã từng có cảm tưởng tình yêu đã tàn phai trong đời cô cùng với những ký ức ấy. Nhưng với Alexi ở bên cạnh, cô bắt đầu cảm thấy cái đó không đúng.

Lần đầu tiên, chính cô đưa tay ra trước cầm bàn tay anh. Đôi mắt đen láy và long lanh dưới ánh nến của anh nói với cô rằng, anh biết cô đã để cho anh bước qua một ranh giới mà cho đến nay còn bị cấm.

Bữa ăn kết thúc bằng bánh ngọt, cà phê đen và một ly rượu mận rất mạnh, làm Niki cảm thấy ruột gan cháy phừng lên. Sau khi tất cả bát đĩa đã dọn và các ly tách đã cạn, Alexi hỏi:

- Niki ăn có ngon không?

- Tôi chưa từng ăn bữa ăn nào ngon như thế này.

- Niki à, chúng ta sẽ còn ăn nhiều bữa nữa, đó là đam mê của tôi mà tôi sẽ chia xẻ với em.

Anh trả tiền và hai người ra về, Niki hơi chếch choáng, nên phải tựa vào Alexi và có cảm giác như mình trượt đi nhiều hơn là bước.

Một chiếc taxi chạy ngang qua, Alexi gọi. Sau khi lên xe, anh bảo tài xế lái ngược lên trường đại học Barnard. Nhưng cô bảo:

- Không, tôi muốn ở lại với anh.

Anh nhìn cô vẻ không tin, thì cô mỉm cười và nói thêm:

- Để chia xẻ nhiều hơn nữa sự đam mê của anh.

Căn hộ của Alexi chỉ có một phòng ở một tòa nhà ba tầng, đi lên cầu thang bằng một con đường ngắn tên là hẻm Minette, gần quãng trường Washington. Vào trong phòng, anh bật công tắc cái bóng đèn duy nhất lên và cô dừng lại ngưỡng cửa, nhìn bao quát cả căn phòng. Giữa phòng kê một bàn giấy lớn vừa để ăn vừa để học; sát vách là một cái giường đôi có thành bằng gỗ dày. Hai cái ghế xếp kiểu cũ, như thường thấy trên boong tàu viễn dương, để ở hai góc phòng đối diện nhau, trên mặt trải tấm chăn. Trên sàn có một tấm thảm Ba tư đã mòn hết. Giống như

Alexi, chỉ một vài nét là đủ để căn phòng của anh có một phong thái đặc biệt. Niki cảm thấy dễ thoải mái. Anh nói:

- Tôi mời em uống một ly rượu, được không? Tôi để sẵn trong tủ lạnh một chai rượu sâm banh để chúng ta uống.

- Anh biết tối nay tôi đến à?

Anh mỉm cười đến bên cô:

- Tôi hy vọng một ngày nào đó em sẽ đến. Tôi cất chai rượu đã bốn tuần nay - ngay ngày hôm sau khi gặp lại em. Một hình thức cầu nguyện, em biết không, như dâng cúng cho thần thánh…

Cô mỉm cười lại và hai người quàng tay ôm nhau.

- Anh có phiền lòng không, nếu em không uống? Em đã uống nhiều rượu vodka… và rượu mạnh.

- Tại sao anh phiền lòng? Lời cầu nguyện của anh đã được thỏa mãn.

Anh cúi xuống và hai người hôn nhau cuồng nhiệt. Anh vừa gọi tên cô vừa chạm tay lên người cô, mở cúc áo và váy cô ra. Cô nhắm mắt tận hưởng cảm giác của hai bàn tay anh vuốt ve ngoài da cô thật dịu dàng. Áo và nịt vú của cô đã cởi ra, da thịt để trần của cô bị đầu ngón tay anh kích thích, anh ngậm đầu vú của cô vào miệng, làm cô nấc lên rồi thở ra một tiếng rất dài, dấu hiệu của sự đầu hàng. Và đồng thời cô cảm thấy tự do một cảm giác được tự do đến chóng mặt và khoái trá, như thoát khỏi sự giam hãm đã nhiều năm trong sự sợ hãi, làm cho cô không biết tình yêu là gì.

Anh ẵm cô lên và đem cô vào giường. Trong khi anh cởi hết áo quần của cô, cô ngước lên và nhìn vào gương mặt điển trai của anh, với đôi mắt long lanh. Cô nói:

- Anh đẹp lắm.

Anh cười:

- Còn em, em giành nói những lời đáng lẽ do anh nói, Nikuschka (Cách gọi thân mật hơn là tên Niki - của người Nga hay thường dùng)

Cô với tay lên, kéo anh sát vào, thân mình trần truồng của anh áp lên thân mình của cô. Cô cảm thấy nhột như có vô vàn ngọn lửa liếm thân mình cô. Môi và hai bàn tay anh sờ khắp người cô, khiến cô khám phá nhiều cảm giác mà cô không hề biết rằng có. Anh nhổm lên và nhìn cô một lúc từ trên xuống dưới và tuy cô chưa hề để cho người đàn ông nào nhìn thấy trần truồng, cô không xấu hổ hay ngượng ngùng. Cô cũng nhìn lại anh và cảm thấy rất tự nhiên và chạm khắp người anh. Rồi cô kéo anh vào.

Khi anh vào trong cô, như có một làn hơi nóng tỏa ra khắp mình cô, làm cô không nghĩ gì nữa, chị còn lại cảm giác. Giấy phút đau đớn có vẻ như là một phần của một nghi lễ làm cho hai người ràng buộc với nhau và nó phai nhạt dần trước những đợt khoái lạc liên tiếp, trong khi cô níu lấy anh và đeo theo anh lên đến tột đỉnh, giống như khi cô đứng ở mút tấm ván, chờ đến giây phút có được sự thăng bằng tuyệt hảo… bay vọt lên cao và xoay mấy vòng rồi chúi xuống cùng anh theo sức hút của trọng lượng. Nhưng không phải đâm xuống làn nước lạnh của hồ bơi mà lần này cuối cùng cô rơi xuống trong sự ấm áp và ánh sáng, an toàn trong vòng tay anh.

Chuyện đó rất là tự nhiên. Một lúc sau cô lại muốn anh nữa và lần này họ làm tình với nhau

chậm rãi hơn và có thì giờ để nhìn nhau và cuối cùng họ ngủ quên sau khi anh nói "Anh yêu em, Niki".

Khi cô thức dậy, ánh nắng chiếu vào mặt và nhìn quanh thấy căn phòng lạ quá. Rồi cô thấy Alexi nằm ngủ bên cạnh cô… và sực nhớ lại.

Nhưng cô không còn cảm thấy ấm áp và chắc chắn như trong đêm qua khi gần anh một cách thoải mái. Cô không khỏi nghĩ đến Monique, hoặc Elle đã có những đêm như thế này, những đêm say đắm, rồi tiếp theo đó là sự cô đơn và tuyệt vọng. Cô kinh hoàng là đã để cho anh làm vậy.

Anh đã hứa yêu cô, nhưng cái đó có đem lại sự gì khác biệt đâu? Cô tin chắc rằng, tất cả những người đàn bà bị sa ngã vì đã nghe những lời hứa hẹn đường mật. Alexi đang ngủ, trên gương mặt xinh trai có nắng rọi vào của anh hiện ra vẻ bằng lòng… nhưng Niki thấy đó là sự tự đắc vì đã chinh phục được một người đàn bà.

Cô tuột xuống giường, vội vàng đi lượm áo quần của cô vung vãi trong phòng.

- Niki… em đi đâu vậy?

Nghe tiếng anh, cô vẫn không dừng tay.

- Em phải đến trường…

- Hôm nay là thứ bảy mà.

- Có buổi hội thảo đặc biệt, - cô nói dối.

Alexi ra khỏi giường. Trong khi mặc lại áo quần, cô tránh không nhìn thân thể trần truồng của anh. Anh thấy cô ngượng, nên lấy quần mặc vào, rồi nói:

- Tại sao? Niki, đêm qua thật tuyệt vời. Em đừng…

Cô vừa vội vàng cài nút áo, vừa nói:

- Tôi đã ngu xuẩn khi đến đây. Cũng bằng cách này mà mẹ tôi… bà ngoại của tôi đã hỏng cả cuộc đời, vì bị cảm xúc lừa gạt, nên đã đem cả cuộc đời còn lại của họ để đổi một vài giây phút…

Anh nắm lấy tay cô và kéo cô xoay lại, bắt cô nhìn vào anh.

- Niki, đừng nói vậy. Anh sẽ không để cho chuyện ấy xảy ra với em. Anh muốn ở với em mãi mãi, anh…

- Anh đừng có hứa với tôi! Cho tôi xin. Họ cũng đã hứa nhiều, nhưng cũng chả có nghĩa lý gì…

Cô hất tay anh ra và đi tìm đôi giày. Alexi lắc đầu bối rối.

- Nhưng vậy thì… làm sao anh chứng minh được để em có thể tin cậy vào anh? Làm sao chúng ta tiếp tục gặp nhau?

Cô ngừng lại một chút và nhìn thẳng vào anh:

- Tôi không biết, Alexi. Tôi không biết tôi có thể nữa không.

Cô bước tới cửa. Anh ngẩn ngơ, chỉ nói được:

- Nhưng em không quan tâm đến anh sao?

Cô đứng dừng ở cửa đã mở, vẫn quay lưng lại anh và đáp:

- Tôi chỉ biết chắc một điều: đêm qua là một sự sai lầm.

Trong khi chạy xuống cầu thang, cô nghe anh kêu lớn:

- Hãy tha lỗi cho anh, Niki. Chúng ta đã cảm thấy… anh đã muốn em quá nhiều.

° ° °

Về đến phòng nữ tập thể, cô đi tắm và vặn vòi nước nóng cho chảy xuống trên mình cô, đến khi da đỏ hồng lên và nóng bỏng, nhưng vẫn không tẩy được hồi ức về sự đụng chạm xác thịt của anh, về những nụ hôn của anh khắp trên thân mình cô, hồi ức về những phút giây điên rồ.

Cô ngồi lại trong phòng, đầu óc quay cuồng những câu hỏi. Giả sử chuyện cũng xảy đến cho cô như đã xảy đến cho mẹ cô, giả sử cô mang thai? Anh ta sẽ chịu ở với cô không? Anh đã muốn trở thành một bác sĩ, muốn thuộc về thế giới của y khoa. Anh đã nói, đó là gia đình của anh. Tại sao anh gánh lấy những nghĩa vụ sẽ làm cho anh khó thực hiện được những mục tiêu của mình?

Hay là do lỗi của cô? Một điểm yếu ớt trong gen di truyền, khiến cho những người đàn bà cùng dòng máu với cô yêu quá nhanh và quá mãnh liệt…và để mất bản thân, mất cả tương lai…

Không. Nếu anh thật sự yêu cô, anh đã không đẩy cô quá sớm vào tình trạng phải dằn vặt và hoài nghi như thế này.

Suốt ngày và tối hôm đó, nhiều cô đến gõ cửa báo cho cô biết có một người gọi cô ở máy điện thoại chung của tập thể. Niki đều bảo họ trả lời là cô không muốn nói chuyện với anh ta. Vì sao cô không còn trả lời khi người ta gõ cửa nữa, giả vờ như không có trong phòng. Khi đã quá nửa đêm một chút, một người nữa đến cho cô hay rằng có một người đàn ông bảo là có Alexi đang chờ ở máy.

- Hãy nói giùm anh ta đừng có làm phiền tôi nữa… Vô ích…

Và ngày hôm sau anh ta không gọi nữa. Không một lần nào nữa. Những nổi lo sợ của cô có vẻ được xác nhận. Nếu anh thật sự quan tâm, anh đã gọi nữa.

Đầu tuần lại có lớp học và cô có thể lao đầu vào học hành. Khi trở về nhà ngủ tập thể, cô đã hy vọng sẽ thấy một mảnh giấy nhắn tin trong hộp thư của cô. Cả ngày hôm ấy không có gì. Ngày hôm sau có vài mảnh giấy. Một mảnh giấy viết hai chữ "khẩn cấp" theo sau là một số điện thoại dài để gọi lại mà cô không nhận ra là của ai. Chắc là điện thoại đường dài. Như vậy là anh ta đã chẳng quan tâm đến cô chút nào… giống như Ralph đã bỏ bà ngoại cô. Cô xé những mảnh giấy nhắn tin và quẳng đi.

Nhưng vào cuối tuần, khi rút ra một mảnh giấy nhắn tin ở hộp thư, cô quyết định thưởng công cho anh ta đã kiên trì. Trên mảnh giấy có hàng chữ nguệch ngoạc: "Gọi lại hôm nay. Rất quan trọng". Cô đến máy điện thoại và quay số. Đầu dây bên kia có người trả lời: "Văn phòng luật sư Weatherby".

Hóa ra không phải Alexi. Niki xuýt bỏ máy xuống. Ông Weatherby không bao giờ đem đến

những tin vui, nhưng kinh nghiệm cho cô biết không làm sao tránh được ông. Cô xưng tên và yêu cầu được nói chuyện với ông.

- Tôi mừng vì cuối cùng cô đã gọi lại, - ông Weatherby nói.

Bây giờ Niki mới biết một số những mảnh giấy nhắn tin trước đó ắt là của ông ta.

- Tôi sợ cô nghĩ rằng tôi không tốt, nếu chỉ gởi cho cô một lá thư để thông báo những sự thay đổi trong vấn đề trợ cấp tiền bạc cho cô.

- Những sự thay đổi gì? - Niki hỏi lại.

Nhưng trong khi ông Weatherby bắt đầu nói, cô không tập trung chú ý hoàn toàn, vì đang băn khoăn nhiều hơn trong số những cú điện thoại trước đó có bao nhiêu lần là của Alexi gọi đến, hay là anh đã không gọi lần nào.

- Tôi rất tiếc. Nhưng những chuyện này vượt khỏi tầm tay của tôi. Công ty từ xưa đến nay đã giúp rất nhiều người, nhưng vì vấn đề tài chính của họ mới được tổ chức lại, tất cả những ngân khoản đặc biệt được trả hẳn cho người thụ hưởng đều bị đình chỉ. Có những khoản trợ cấp khác được giữ lại thông qua một tổ chức cứu trợ đặc biệt và cô có thể làm đơn xin hưởng, nhưng từ đây đến đó…

Cuối cùng, những lời ông ta nói đã thấm vào cô…

- Phải chăng ông nói rằng tôi đã bị cắt trợ cấp? Rằng tôi không còn gì để trả học phí cả?

- Không phải là không còn gì cả. Cô hãy nhớ, còn cái nhà H.D Hyland đã tử tế cho cô. Thời hạn cho thuê đã chấm dứt, nhưng cô có thể có một món tiền bằng cách bán nhà. Tôi có thể lo việc ấy giúp cô…

Niki lặng thinh. Không dễ gì mà cô chia tay với kỷ niệm cụ thể của mấy năm sung sướng sống chung với mẹ cô. Cô hỏi:

- Nếu bán thì được bao nhiêu?

- Tôi e không được nhiều lắm. Những người thuê nhà đã để cho khu đất ấy xuống cấp nặng… và còn nợ một số thuế dồn lại chưa trả…

- Lâu nay ông không đóng thuế à?

- Nicolette, tôi đã cố gắng gởi càng nhiều tiền cho cô càng tốt…

Cô cũng đoán được không có việc gì ông Weatherby đã làm vì quyền lợi của cô, ông ta chỉ phục vụ gia đình Hyland. Thuế đã không trả, tức là cô sẽ bị mất căn nhà. Nhưng cô cố nén tức giận, cô phải giữ trí óc minh mẫn để suy nghĩ.

- Nếu tôi bán được thì còn lại bao nhiêu tiền?

- Vài ngàn.

Cô biết rằng không đủ để sống. Cô hỏi:

- Tại sao ông làm như vậy? Tại sao ông không để tôi yên, với tài sản nhỏ mọn của tôi?

- Không phải do tôi, Niki. Đó là công ty tổ chức lại…

- Ông biết điều đó không đúng.

Ông ta tiếp tục nói, giọng không chút thiện cảm:

- Tôi biết điều đó bất ngờ đối với cô. Nhưng không phải là tận thế, cô có căn bản tốt, ít nhất là một phần cô sẽ sống được. Cô sẽ…

Niki bỏ máy xuống và đi về phòng trong trạng thái ngơ ngác. Tại sao chuyện đó lại xảy ra lúc này. Trong tâm trạng bối rối và nghĩ mình có tội, cô nửa muốn tin rằng chuyện đó có dính dáng phần nào đến chuyện vừa qua giữa cô và Alexi. Số mệnh đã trừng phạt cô vì đã ra ngoài giới hạn, đã dám mơ tưởng đến tình yêu.

Nhưng rồi Niki nhớ lại đã nói với Pepper Hyland về tiền trợ cấp cô nhận được của công ty thuốc lá Hyland. Có lẽ chính Pepper đã sắp đặt cắt tiền trợ cấp… hay ít nhất là đã nói lại với người anh khác mẹ đang điều khiển công ty. Nhưng hai anh em họ không phải là kẻ thù hay sao?

Cô chỉ biết được một điều chắc chắn, là người ta đã cố tình gia tăng khoảng cách giữa cô và gia đình Hyland.

Nằm trong phòng, cô ngẫm nghĩ về những khả năng còn lại đối với cô. Dĩ nhiên Helen sẽ giúp đỡ cô. Thế nhưng trong khi nghĩ đến việc nhận tiền của Helen để học tiếp, cô nghĩ ra câu trả lời cho câu hỏi mà cô đã tự đặt ra cho mình kể từ khi Alexi nêu nó lên: tại sao cô muốn trở thành một bác sĩ? Niki nhận thức rằng đó là vì Helen, chỉ vì Helen mà thôi, một cách để tỏ tình yêu của cô đối với người thay thế mẹ cô. Cô đã không biết cách nào khác để tỏ tình yêu thương ấy. Nhưng bây giờ cô biết.

Bây giờ Niki ý thức được, cô không thật sự thất vọng vì có thể không vào được trường Y khoa. Helen có thể thất vọng. Nhưng chẳng phải bà đã luôn luôn khuyến khích Niki đi tìm hạnh phúc bằng cách nào tốt nhất cho cô hay sao?

Vậy thì cách nào tốt nhất để có hạnh phúc? Đột nhiên cô sực nghĩ ra câu trả lời. Hạnh phúc có thể mãi mãi ngoài tầm tay, nhưng ít nhất cô có một cơ hội để thỏa mãn được nguyện vọng của mình. Gia đình Hyland muốn gia tăng khoảng cách giữa họ và cô… nhưng họ đã làm được theo ý muốn của họ trong thời gian quá lâu. Cô sẽ không để cho họ được mãn nguyện kỳ này. Cô sẽ đến gần họ hơn để họ không chịu nổi.

Cô sẽ trở về Willow Cross. Về nhà cô.

Chương 16

Niki lái chiếc xe hơi thuê đến một khách sạn bên đường gần Willow Cross, rồi bỏ vali trong căn phòng trọ, cô trang điểm lại và trở ra xe.

Bầu trời có nhiều mây, phong cảnh gần như màu xám dưới ánh nắng chiều tà. Cô nhớ lại không khí ở Willow Cross thường như vậy, vì luôn luôn có khói bốc lên từ những nhà ủ thuốc lá rộng lớn và lơ lửng bên trên thung lũng mênh mông. Cô ngắm phong cảnh đồng quê đang chạy ngang, thỉnh thoảng có một biển quảng cáo cơ giới nông nghiệp và xe cũ. Cô hít mạnh để tìm mùi thuốc lá quen thuộc.

Cô lái xe gần tới tốc độ tối đa cho phép, cho đến khi thấy ranh giới của sở nhà, dấu hiệu độc nhất còn lại của cuộc sống mẹ cô. Rồi cô cho xe chạy chậm lại, gần như bò đi, để chuẩn bị cho mình trước khi nhìn thấy lại ngôi nhà, ở đó cô đã biết đến hạnh phúc trong thời thơ ấu và cơn ác mộng đã làm nó chấm dứt đột ngột.

Cảm nghĩ đầu tiên của cô khi nhìn thấy căn nhà, là buồn rầu nhiều hơn là lo sợ. Ngôi nhà nổi bật lên trên nền trời mờ sương trong khổ sở và cô quạnh làm sao, khu vườn cỏ mọc cao, những khoảng trống rộng rãi không được ai săn sóc và bị bỏ hoang phế. Nếu Elle nhìn thấy cảnh hoang tàn này, chắc là bà buồn lắm! Tất cả sự chăm sóc đầy thương yêu của bà đối với ngôi nhà này đã bị xóa sạch. Chỉ còn người thu thuế để ý đến tương lai của ngôi nhà. Ngay cả cái hàng rào cọc gỗ sơn trắng hồi xưa ngay ngắn, nay cũng gãy đổ, những cọc gãy nằm bên đường như là những cọc đánh dấu những cái mồ.

Niki bước xuống xe và rẻ cỏ mọc cao trên lối vào. Cửa vào nhà có ổ khóa bên ngoài. Cô đi vòng ra sau vì nhớ một kỷ niệm từ khi còn thơ. Cửa sổ buồng tắm ở nhà dưới đóng đầy bụi đất. Cô lay nó. Mạnh thêm một chút và nó di động. Không ai thay cái chốt gãy ở đó bây giờ. Niki mở cửa sổ ra và chui vào nhà.

Trong nhà có mùi ẩm thấp và hoang phế đáng sợ. Chậu rửa mặt trong phòng tắm hồi xưa rất đẹp, nay đã nứt làm hai và đầy bụi đất. Sàn gạch bông hồi xưa láng bóng, nay bị hoen ố thật kinh tởm. Những người ở đây là loại người gì? Niki tự hỏi khi chậm rãi đi coi khắp nhà, để ý đến cái ghế nệm dài đã bị rách toạc nhiều chỗ, bàn ghế bị trầy trụa và đâu đâu cũng đầy những lớp bụi đầy. Cô mở toang một cánh cửa sổ để cho gió ùa vào và thổi đi mùi hôi hám. Trong khi đi từ phòng này qua phòng khác, cô trông chờ thấy ma hiện lên ở mỗi góc nhà, nhưng cô không thấy gì hết, ngoài cảm nghĩ trong đầu cô, cảm nghĩ của người chủ đối với ngôi nhà của mình. Đây là nhà của Elle xưa kia do H.D Hyland đã cho bà để đổi lại sự trung thành của bà đối với ông và nay là nhà của cô.

Niki càng tức tối khi lên lầu và vào phòng ngủ của mẹ xưa kia. Đồ đạc xinh đẹp của Elle ngày xưa, nay chỉ còn lại cái giường, ngoài ra đã bị bán hoặc gãy nát. Phòng ngủ của Niki xưa kia, bây giờ là một phòng kho chất đầy những thùng và báo cũ, một bàn máy may hỏng và một hình nộm của người may áo dài.

Cô trở xuống bếp ở dưới nhà, chỗ mà trong ký ức của Niki là nơi cô cười nhiều nhất khi còn ở với mẹ. Ngoại trừ bức tường bị khói ám đen ở gần lò, còn lại không đến nỗi tệ như nơi khác trong nhà. Cuối cùng, cô ra đứng nơi khung cửa và nhìn vào phòng khách. Tim cô bắt đầu đập mạnh như thể cái đêm hôm ấy, khi cô rón rén xuống cầu thang. Cô thấy người đàn ông đứng bên cạnh ghế nệm… Đó là lần cuối cùng cô thấy mẹ cô còn sống và sau đó là cảnh tượng khủng khiếp sáng hôm sau, khi cô xuống nhà dưới và thấy mẹ nằm chết cạnh cửa sổ bể kính.

Niki bỗng ngộp thở và chạy vào phòng tắm và trèo qua cửa sổ trở ra ngoài như một kẻ trộm. Cô lên xe và lái đi, nhưng chưa ra về. Cô lái xe trên con đường đất hẹp đầy ổ gà, chạy ngang qua

cả sở đất rộng năm mươi mẫu Anh.

Không có lấy một bóng người, hay một dấu hiệu gì có hoạt động của con người. Ngay cả trong ánh sáng nhá nhem, khu đất còn mang những vết tích của mùi thuốc lá không ai thu hoạch, trông có vẻ màu mỡ và đẹp lạ lùng. Cô đậu xe lại khi đi đến ranh giới cuối cùng của sở đất, xuống xe và đi bộ lên đỉnh gò đất, là nơi cô nhớ đã có lần cùng Elle lên đó, vì từ chỗ đó có thể nhìn thấy tòa nhà to lớn của gia đình Hyland ở xa xa.

Đấy là lãnh thổ của họ, Niki tự nhắc mình, lãnh địa thiêng liêng của dòng họ Hyland. Họ đã đuổi cô đi, với ý định không bao giờ còn trông thấy cô nữa. Cô dám trở về đây không? Có. Mẹ kiếp, cô cũng có quyền như họ để ở đây. Cô quắc mắt lên với vẻ quyết tâm nhìn trừng trừng vào tòa nhà ở xa và thề rằng không bao giờ rời khỏi đây nữa, ngoại trừ theo những điều kiện do chính cô đặt ra.

"Không bao giờ!" cô bốc đồng thét to lên qua đầu các ngọn cây trải dài ra như tấm thảm đến tận sở đất bao la của những kẻ thù của cô. "Các người nghe tôi không? Đứa con hoang đã trở về!"

Thị trấn Willow Cross nhỏ hơn cô tưởng tượng trong trí nhớ. Trên phố chính có thêm mấy cửa hàng mới, một tiệm bánh sang trọng, một tiệm bán giày thể thao, còn ngoài ra ít có gì thay đổi. Thị trấn vẫn có vẻ đồng quê, yên tĩnh, hơi tàn tạ một chút.

Văn phòng của ông Weatherby ở tầng lầu một của một nhà gạch ba tầng mới; hai tầng lầu kia của một nha sĩ và một thú y.

Niki ập vào, làm người tiếp tân lớn tuổi ngồi ở một bàn giấy kiểu mới ở phòng đợi giật mình. Chống tay cúi xuống trên bàn giấy của bà ta, cô nói:

- Tôi đến đây để gặp ông Weatherby.

- Thưa cô, cô là ai?

- Tôi tên là Sandeman, Niki Sandeman.

Người đàn bà gật đầu không tỏ vẻ gì có phản ứng mạnh. Có thể nào cái tên Sandeman không còn gây nên sự khinh bỉ hoặc khinh thường nơi người dân Willow Cross?

- Tôi rất tiếc, thưa cô. Ông Weatherby đã về luôn rồi.

- Ông ấy đi đâu? Về nhà?

Bà tiếp tân lưỡng lự. Niki nói:

- Này, nếu bà không nói, cũng chẳng can gì nhiều. Tôi vẫn sẽ tìm ra ông ấy. Nhưng tôi sẽ vui vẻ hơn nếu không mất nhiều thì giờ để tìm ông ta.

Bà tiếp tân mỉm cười như khâm phục tính thẳng thắn của Niki.

- Ông ấy đến khách sạn dùng một ly rượu.

Hai chữ "khách sạn" xưa nay luôn luôn có nghĩa là khách sạn Hyland ở trung tâm thị trấn.

- Cám ơn.

Niki nói và bắt đầu đi ra.

Cánh cửa thậm chí còn chưa kịp đóng lại sau lưng cô, thì cô đã nghe bà tiếp tân chụp ống nói máy điện thoại giở lên. Niki nán lại một chút và tự hỏi phải chăng bà ta báo động cho ông Weatherby để ông tránh mặt cô. Rồi cô nghe bà ta nói: "Chị đó hả Lucette? ...Chị không đoán được ai vừa vào đây đâu... Đứa con ngoại tình của H.D... Thiệt đó... Hừm, ừm, sắc như dao và cứng như sắt. Cô ta đang đuổi theo Weatherby... sẽ có chuyện lớn, tôi dám nói..."

Niki buồn rầu mỉm cười với mình, đúng ra cô hài lòng vì được mô tả như thế. Cứ để cho họ bàn tán. Cô sẽ không giả vờ không nghe họ nói, như xưa kia Elle đã làm. Cô sẽ lắng nghe... và không lâu nữa, sẽ nói lại.

° ° °

Khách sạn Hyland được lập ra ở giữa phố chính từ đầu thế kỷ, lúc đó chỉ là một quán ăn nhỏ, vào lúc dòng họ Hyland vừa mới thành lập cơ sở chế biến thuốc điếu của họ trong những năm Niki được nuôi dưỡng ở Willow Cross, khách sạn còn tương đối nhỏ, thuộc hạng sang. Bây giờ, trong khi đậu xe lại bên ngoài, Niki thấy nó đã được mở rộng và có thể so sánh với một khách sạn sang trọng ở đa số các thành phố lớn. Một tòa nhà cao mười tầng có đủ nhà hàng ăn và quầy rượu, mang những cái tên có dính dáng đến nghành kỹ nghệ nuôi sống Willow Cross - như Phòng ủ thuốc, Cái lá vàng...

Niki ló đầu vào trong phòng có quầy rượu và khi nhìn vào phòng ủ thuốc, trang trí như một câu lạc bộ nhỏ dành cho nam giới, với những ghế bành bọc da và vách lát gỗ, cô thấy ông Weatherby ngồi với một người đàn ông khác ở một cái bàn gần cửa. Cô đi về phía đó.

Ngay khi thấy cô, ông Weatherby cũng đứng dậy và đi ra để chận cô lại. Ông cố nói bằng giọng thân mật, tuy nụ cười của ông có vẻ ngượng ngạo:

- Nicolette, thật là một sự ngạc nhiên...

Ông ta cầm cánh tay Niki và cố kéo cô ra ngoài với ông. Cô cưỡng lại và nói:

- Tôi chắc chắn là vậy, có lẽ là một sự ngạc nhiên không vui. Nhưng chính tôi cũng đã bị ngạc nhiên khó chịu, khi thấy ông đã để cho ngôi nhà của mẹ tôi bị hư hỏng...

Giọng cô có vẻ gay gắt.

- Niki, xin cô đừng làm trận.

Người luật sư nắm khuỷu tay cô kéo ra một chỗ khác ít người thấy hơn. Lần này cô không cưỡng lại. Trong lúc này cô muốn để cho Weatherby nghĩ rằng ông điều khiển được cô. Họ đi ra một góc của sảnh đợi.

- Tôi hiểu rằng cô tuyệt vọng. Nhưng tôi chỉ cho thuê được ngôi nhà ấy cho một người trồng thuốc lá và gia đình của anh ta. Rủi thay, anh ta là người không đáng tin cậy, anh ta rượu chè be bét... không trả tiền thuê nhà - và không giữ gìn đồ đạc tốt...

- Ông Weatherby, số tiền thuế còn nợ của ngôi nhà là bao nhiêu?

- Tôi không biết số chính xác, nhưng nợ thuế đã chồng chất từ mấy lâu nay. Tôi đoán rằng nó đã lên khoảng mười hai đến mười lăm ngàn đô la.

- Nếu không trả số tiền ấy thì chuyện gì sẽ xảy ra?

- Ồ, thì ngôi nhà sẽ bị bán đấu giá để trả tiền thuế còn thiếu.

Niki nghĩ bụng, trong cuộc bán đấu giá ấy, chắc chắn Duke Hyland sẽ là người trả giá cao nhất. Bởi vì bây giờ cô có thể thấy được những nét lớn của một chiến lược có lẽ đã được vạch ra sau khi ông H.D chết. Người gia trưởng của dòng họ Hyland đã tỏ ra tốt bụng với Niki, có lẽ không phải vì rộng lượng mà vì muốn bỏ ngôi nhà mà trong đó ông ta đã phạm tội, tội giết người. Thế mà người thừa kế chính của ông ta cũng vẫn còn không chịu và muốn cướp đoạt mảnh đất ấy của Niki, để xóa bỏ mọi liên hệ với cô.

Trong âm mưu phá hoại này có sự thông đồng của Pepper với Duke hay không? Có lẽ.

- Ông Weatherby, sáng mai tôi muốn thấy tất cả các giấy tờ về ngôi nhà ấy, những hợp đồng cho thuê, những khoản thuế còn thiếu, những chi phiếu điều hành, tất cả những giấy tờ ông có. Tôi phải biết đích xác, tôi phải đối đầu với cái gì... bởi vì tôi có ý định trả các khoản thuế còn thiếu và giữ ngôi nhà cùng khu đất.

Ông luật sư sửng sốt nhìn cô.

- Nhưng tại sao cô muốn giữ nó?

- Vì đó là nhà của tôi. Đó là nơi tôi sẽ sống.

Ông lặng thinh một lúc.

- Có lẽ tôi sẽ gặp khó khăn đôi chút để tìm lại được tất cả những giấy tờ ấy trong một thời hạn ngắn như vậy. Tôi có sẵm những giấy báo thuế, dĩ nhiên, còn hợp đồng cho thuê nhà...

Cô nói bằng giọng cương quyết:

- Sáng mai, tất cả giấy tờ.

Hình như ông ta hiểu rằng, nếu không làm vậy, cô sẽ tìm được một cách để làm ông phải khó chịu, dẫu là chỉ truy ông một lần nữa đến tận chỗ ông uống rượu ban đêm và có thể làm rùm beng nhiều hơn lần tới để gây bối rối cho ông. Ông nói:

- Tôi sẽ cố gắng.

- Mong rằng sẽ được như vậy.

Trở ra xe, cô rơi vào một cơn hoảng sợ. Cô có thật muốn dọn về ở chung với bầy sư tử ấy chăng? Mẹ cô đã ở qua thời điểm đáng lẽ phải ra đi và vì thế đã bị tiêu diệt. Có lẽ tốt hơn, cô nên cắt đứt liên hệ cuối cùng, bán nhà để có ít tiền và rời đi nơi khác.

Nhưng hình như có một hồn ma nói nhỏ vào tai cô, đòi công lý và đòi trả thù.

Niki lái xe trở về để thăm người bạn cũ duy nhất của cô trong thời thơ ấu mà cô còn nhớ. Mấy phút sau cô đậu xe lại trước ngôi nhà đã từng là nhà thứ hai của cô. Nhưng khi đến gần thùng thư, cô để ý thấy trên đó không còn tên "Boynton" mà là tên "Stevens"

Thấy có một chiếc xe hơi trên đường vào nhà, cô bấm chuông. Một người đàn bà trung niên mà Niki không biết, ra mở cửa. Khi Niki hỏi tin của bác sĩ Boynton, bà ta đáp rằng ông đã qua đời năm ngoái và bà vợ góa của ông đã về ở với người con trai ở Richmond.

- Có lẽ bà không biết gì về người cón gái của ông tên là Kate.

- Có chứ. Cô ấy lấy một người tên là Forest hay Forester gì đó, không phải người ở quanh đây. Họ có một ký nhi viện dưới phố.

Mười phút sau, Niki bước lên bậc tam cấp của ký nhi viện có tên là "Cầu vồng", đó là một nhà nhỏ hai tầng, sơn màu vàng viền trắng. Một bảng ghi từ bảy giờ sáng đến năm giờ chiều, mà lúc đó đã quá sáu giờ, nhưng Niki vẫn đẩy cửa và thấy cửa không khóa. Một căn phòng rộng choán hết cả tầng trệt, đầy những chiếc nôi và những cái chuồng chơi của trẻ con, những bàn và ghế nhỏ xíu. Những tủ kéo và tủ búp phê sơn những màu tươi sáng. Ở trong một góc phòng là một cái bếp ngăn riêng. Trên vách có treo nhiều hình vẽ, một số do trẻ con vẽ, một số khác cắt ở sách ra và rải rác trên sàn nhà là đồ chơi trẻ con.

Thấy có mấy bậc thang ở ngoài phía sau nhà, Niki trèo lên và gõ vào cánh cửa ở đó. Ra mở cửa là một phụ nữ trẻ, có mái tóc màu nâu mềm mại và đôi mắt hiền hậu sau cặp kính cận, mặc một áo dài bằng vải xuề xòa. Niki hỏi:

- Kate, có phải là cậu đó không?

Đôi mắt hiền hậu mở to để lộ vẻ ngạc nhiên và nhận biết.

- Niki! Mình đã tưởng không bao giờ gặp lại cậu nữa.

Kate ôm chầm lấy cô bạn cũ. Niki cười lớn để hết nghẹn ngào ở cổ.

- Mình cũng tưởng vậy, nhưng bây giờ mình ở đây rồi. Mình chắc rằng cái gì xấu thì thấy mãi.

- Cậu đừng nói vậy, Niki, dẫu là nói đùa. Hãy vào trong nhà để mình mời cậu một tách trà, hoặc ăn tối nếu cậu rãnh.

Niki đi theo Kate vào một căn hộ cũng có không khí dễ chịu như phòng giữ trẻ. Bàn ghế bằng gỗ sồi chắc chắn, sàn bằng gỗ cứng để trần, chỉ có một tấm thảm kiểu thô sơ.

Kate nấu nước lá trong một cái ấm bằng đất nung và bày hai cái tách gốm ra trên một cái bàn kiểu xưa. Cô ấy nói:

- Bây giờ cậu hãy kể cho mình nghe về cậu đi. Chúng ta có rất nhiều chuyện để kể cho nhau nghe.

- Cậu kể trước đi. Mình tưởng cậu đã đăng vào Đoàn thanh niên Hòa Bình. Mình thật sự rất mong gặp lại cậu ở đây, - Niki nói.

- Mình đã thật sự vào Đoàn Thanh niên hòa bình. Mình đã phục vụ hai năm ở Nigeria. Ở đó mình đã gặp Tim, chồng mình bây giờ. Mình chắc rằng mình đã luôn luôn biết thế nào mình cũng lấy một người chồng có tính nết giống ba mình ngày xưa, bởi vậy khi mình gặp anh chàng này, mình không để cho anh ra lọt khỏi tay mình. Tim chưa muốn lập gia đình lắm, nhưng mình đã lôi kéo anh ta đến tòa Lãnh sự Mỹ và không để cho anh ta kịp mở miệng đòi "ái tình tự do".

Khi nói về chồng, mặt Kate lộ vẻ rạng rỡ. Niki cảm thấy một chút ganh tị, không phải vì Kate có gia đình, mà vì cô đã lập một kế hoạch cho cuộc đời mình và đã theo đúng kế hoạch ấy.

- Cậu hãy nán lại chơi và sẽ gặp anh ấy. Anh ấy có một cửa tiệm nhỏ ở thị trấn, còn mình điều hành chỗ này.

- Chưa có con à? - Niki hỏi.

Mắt Kate thoáng buồn. Cô giải thích:

- Mình không thể có con.

- Ồ, mình xin lỗi.

- Mình cũng rất tiếc. Nhưng có thiếu gì trẻ con để thương mến ở ký nhi viện này. Tim và mình đang bàn chuyện xin con nuôi.

- Vì lý do gì mà cả hai cậu trở về đây? Mình nhớ không lầm thì cậu luôn luôn nói là sẽ ở nơi khác mà.

- Mình đã đổi ý khi ba mình qua đời. Tim và mình về dự đám tang. Hàng trăm người đi đưa đám, Niki ạ, Nhiều đến nỗi chúng tôi thậm chí không biết là ai khi họ đến bày tỏ với chúng tôi sự thương tiếc của họ đối với cha mình. Xưa nay mình vẫn biết cha mình là người tốt, nhưng qua việc đó mình mới biết thật sự ông đã giúp cho Willow Cross như thế nào. Mình bỗng thấy thật là ngu ngốc khi chạy khắp thế giới để cứu nhân độ thế, trong khi ngay tại đây có bao nhiêu người cần đến mình. Hơn nữa, Tim mê thị trấn này và khi mình nhìn theo ánh mắt của anh ấy, mình nhận thức một điều là dân chúng ở đây cũng giống như ở bất cứ nơi nào khác. Vì vậy, bọn mình ở đây…

- Và cậu vui sướng?

- Cậu còn hỏi những câu trật chỗ. Mình đang làm cái mình cần phải làm. Bây giờ đừng đánh trống lãng nữa, hãy kể cho mình nghe về cậu…

Niki có cảm nghĩ câu chuyện của mình tầm thường một cách đáng thương hại so với câu chuyện của Kate. Cô kể vắn tắt, đủ hết, chỉ trừ cuộc tình với Alexi. Cô tóm tắt lại:

- Thật ra, mình chỉ làm có mỗi một việc là đi học. Bây giờ hình như tiền sắp hết, nên mình về đây để xem còn cách nào cứu vãn ngôi nhà của mẹ mình.

- Có lẽ đã đến lúc cậu nên làm vậy. Mình nghe cậu kể có vẻ như là cậu chỉ sống với những ý nghĩ trong đầu của cậu, Niki ạ. Có lẽ đã đến lúc cậu nên thôi không bằng lòng vì đã sống sót sau những chuyện người khác đã gây ra cho cậu. Có lẽ cậu nên bắt đầu chọn cách sống cho mình…

Niki gật đầu. Cô rụt rẻ đưa tay ra cầm bàn tay của Kate và giữ nó trong tay mình, như đã làm hồi còn bé.

Kate hình như cũng nhớ lại. Cô ấy nói:

- Bây giờ mình đã tìm lại được cậu, mình hy vọng cậu không có ý định bỏ mình mà đi nữa.

- Bỏ đi? Tức cười chưa, cậu biết không, mình vẫn nghĩ là ngược lại thì có.

- Bởi vì cậu bị rối loạn trong đầu óc, Niki. Mình viết thư nhiều cho cậu trong hai năm đầu cậu đi học nơi khác, cậu không nhớ sao? Cậu không hề trả lời một chữ. Mình nghĩ rằng cậu đã có bạn mới và không còn quan tâm đến mình nữa, mà chỉ muốn quên mình với những kỷ niệm đau buồn.

- Không bao giờ cậu là một kỷ niệm đau buồn. Cậu đã là của quý nhất trời đã ban cho mình. Cậu đã làm cho đời mình khác đi rất nhiều, - Niki nghẹn ngào nói và nhớ lại một cô bé Kate bé hơn đã cứu mình ra khỏi một tuổi thơ bị hành hạ.

- Mình không thể tin…

- Đó là sự thật, Kate.

- Vậy thì cậu đáng lẽ phải đối xử tốt với mình. Mình không hề làm gì để cậu có lý do nghĩ rằng mình không muốn làm bạn với cậu nữa. Nếu cậu tin điều gì khác, đó là do trong đầu óc của cậu mà ra, Niki. Có lẽ cậu có một cuộc đời khó khăn hơn mình… mình công nhận. Nhưng điều đó không cho phép cậu có quyền gạt bỏ ra ngoài những người nào thật sự quan tâm đến cậu.

- Mình xin lỗi, - Niki lẩm bẩm, rồi ngồi lặng thinh chịu Kate trách móc.

- Tha lỗi cho đấy, - Kate nói và mỉm cười - Mình phải nói cho hả tức. Nói cho cậu, không phải cho mình.

Niki gật đầu thông cảm và chấp nhận. Rồi cô suy nghĩ miên man sang việc khác. Nếu cô nhầm về Kate thì cô còn nhầm về bao nhiêu chuyện khác nữa? Alexi… phải chăng cô đã xua đuổi anh quá sớm? Thế nhưng anh ta đã quan tâm đến cô được bao nhiêu, nếu anh ta bỏ cuộc quá nhanh như vậy?

Bỗng có tiếng bước chân trên các bậc cấp. Một giọng đàn ông kêu to:

- Anh về, em yêu. Hãy ra hôn đức lang quân một cái thật kêu nào!

Kate chạy ra cửa đón chồng, mặt đỏ ửng như thiếu nữ. Hai người hôn nhau rất lâu, không nhớ đến ai hết. Niki ngắm họ và không khỏi mỉm cười, vì Tim giống Kate quá, cả cặp kính không có gọng. Rốt cuộc, Kate buông chồng ra và nói:

- Anh yêu, có một người ở đây em muốn anh gặp. Bạn cũ của em, Niki Sandeman. Niki, đây là chồng mình, Tim Forester.

- Hân hạnh được biết cô, Niki. Kate đã kể nhiều về cô.

- Anh thật tốt phước, Tim Forester. Kate là một người rất đặc biệt.

- Tôi cũng biết thế! - Tim mỉm cười đáp và xoa tóc Kate một cách dịu dàng, đến nỗi Niki có thể cảm thấy tình yêu giữa hai người.

- Mình là người tốt phước, - Kate nói - mình đã gặp được người đàn ông thật sự phóng khoáng nhất trên thế gian. Anh ấy còn nấu bếp rất giỏi. Cậu hãy ở lại dùng cơm tối với chúng tôi, Niki, cậu sẽ thấy.

- Mình đồng ý nếu cậu để mình phụ một tay.

Tim lấy một cái tạp dề mắc ở vách đưa cho Niki và nói:

- Cái này là của tôi, nhưng tôi cho cô mượn vì cô là bạn thân của Kate.

Họ vui vẻ làm việc trong bếp giữa những chậu nhỏ bằng đất nung trồng những thứ lá nấu nước, những soong nồi bằng đồng bóng loáng và đủ thứ kỷ vật của những ngày phục vụ ở Nigeria trong Đoàn Thanh niên Hòa bình. Tất cả những gì Tim và Kate làm cho nhau đều toát lên sự ấm áp và quan tâm.

Khi họ ngồi vào bàn để ăn tối với món súp rau và bánh mì, Niki nói:

- Cái này làm tôi nhớ lại nhà của Kate hồi xưa, khi chúng tôi còn bé. Đó là một chỗ… ta không muốn quay về.

Tim và Kate mỉm cười với nhau, rồi Kate quay qua cô bạn:

- Để làm một điều gì mình đã được dạy cách làm. Nhưng Niki… không bao giờ quá trễ, nếu ta muốn học.

Chương 17

Mặc kệ mồ hôi đầm đìa trên thân mình và ướt đẫm cái áo sơ mi lao động, Niki ngoan cố chống lại những đứa con hoang của thiên nhiên là cỏ dại mọc um tùm, biến khu vườn của Elle xưa kia thành một khu rừng thật sự. Đó là một công việc chậm chạp và buồn chán và tuy cô cảm thấy rất khỏe khoắn, cứ cúi xuống nhổm lên nhổ cỏ mãi làm cô đau lưng và tê hai chân. Mặt trời lên cao, không khí nóng lên và mây tan hết, Niki phải ngừng tay thường hơn để nốc một ngụm nước lạnh ở bình thủy để gần đó. Tuy vậy, trong khi nhét những thân cây thuốc lá đã héo và mục, do những người thuê bỏ lại, vào hết bao đựng rác này đến bao đựng rác khác, Niki cảm thấy hâmn hoan vì thu hồi lại được tài sản của cô.

Cô đứng thẳng lên, vươn hai tay và quay tròn cần cổ để cho đỡ mỏi. Cô vuốt một lọn tóc xòa xuống mặt, làm má dính bẩn ở cặp găng tay dày mà cô phải mang để làm vườn, sau khi hai bàn tay bị phồng dộp vì không quen với công việc này. Nếu mẹ cô thấy cô trong lúc này, bà sẽ phản ứng như thế nào? Có lẽ thoạt tiên abà thấy chướng mắt, vì Elle khinh công việc lao động thể chất và đã chọn thà cắn lưỡi câu do H.D Hyland ném ra để thoát khỏi cuộc sống lao động của nông dân mà bà đã từng biết ở quê hương.

Thế nhưng, Niki chắn chắn rằng cuối cùng, mẹ cô cũng tán thành quyết định của cô là đấu tranh, dẫu khó nhọc đến đâu, để cứu vãn những gì còn lại của di sản, mà vì nó Elle đã phải bán linh hồn của mình.

Nhưng việc ấy làm được không? Phải mua nhiều thứ vật liệu để sửa lại ngôi nhà và đã đến lúc thuê người làm phụ. Không ngày nào Niki không nghiên cứu những văn kiện ông Weatherby đã miễn cưỡng cung cấp, để cố tìm cách trả được số thuế còn thiếu mà không phải bán nhà.

Cô nhổ cỏ thêm một giờ nữa, cho đến khi con đường vào nhà hoàn toàn trống trải. Rồi cô kéo những bao đựng cỏ ra mé đường cái để xe hốt rác đến chở đi, cùng với bàn ghế gãy và những tấm nệm rách, hoen ố, cô đã chất sau nhà. Cô chỉ để lại những đồ đạc tối cần thiết.

Cô lấy một xô nước a- mô- nhắc, dựng một cái thang lắc lư ở hông nhà và trèo lên chà lớp cáu bẩn đóng dày ở cửa sổ tầng trên. Vừa chà vừa ngâm nga một bài hát dân ca cổ xưa của nước Pháp, mà xưa kia mẹ cô thường hát khi nhớ quê hương hay buồn rầu.

Giữa buổi chiều, bầu trời bỗng tối sầm. Một lát sau, một trận mưa giông ập xuống, Niki phải chạy vào nhà. Cô đổ ngay xô nước dơ và đặt cái xô ngay giữa phòng ngủ trước đây của Elle, để hứng nước mưa chảy qua chỗ dột ở mái nhà.

Ta có điên không? Cô tự hỏi lần thứ một trăm từ khi cô trở về Willow Cross? Ắt hẳn là ta điên, cô tự nhủ mỗi lần phải bỏ ra mấy đồng đô la quý báu, để có đèn điện, để gắn máy điện thoại, để thay ổ khóa các cửa, một việc làm có vẻ đúng đắn, nếu không tuyệt đối cần thiết.

Có lẽ cô đã thụt lại không dọn về nhà cũ nữa, nếu không có sự khuyến khích từ một phía không ngờ. Niki đã tưởng rằng Helen sẽ không tán thành dự định của cô bỏ học và tham vọng trở thành bác sĩ, nhưng không, Helen trên thực tế đã quả quyết rằng sự lựa chọn của cô là đúng, chỉ còn cách đó, ít nhất là trong lúc này.

Khi Niki vừa về đến Willow Cross và còn đang e ngại trước viễn cảnh phải sửa lại ngôi nhà của mẹ cô, Helen đã gọi điện thoại đến hối thúc cô ở lại. Bà nói:

- Tôi tin đó là một việc em cần làm, Niki. Tôi thấy hình như em đã ngừng lớn lên khi mẹ em chết. Tôi muốn nói, về cảm xúc. Vì em quá khiếp sợ và cô độc, em đã vì bản năng tự vệ gạt ra ngoài bất cứ điều gì có thể đe dọa sự sống của em. Đã lâu lắm, em chỉ còn em để trông cậy vào,

không còn ai khác. Em đã không dám mạo hiểm trông cậy vào ai cả, để cho ai lọt vào trái tim của em cả.

- Nhưng em đã để bà, - Niki đáp.

- Tôi biết. Nhưng có lẽ còn một nơi sâu kín hơn em vẫn còn bảo vệ. Alexi đã gọi điện thoại cho tôi. Cậu ấy nói rất nôn nóng muốn nói chuyện với em. Hình như em đã chạy trốn cậu ta và rồi từ chối…

Chỉ nghe nói đến tên Alexi, cô đã không chịu nổi.

- Em không muốn nói chuyện về anh ấy, Helen ạ.

- Nhưng có một điểm em nên biết. Cậu ấy bảo tôi rằng…

- Em, em không muốn biết điều gì cả! Bà hãy hứa với em, Helen, hãy hứa không còn bao giờ nói về anh ta với em. Em biết bà vẫn là bạn của cha anh ấy và có thể gặp anh ấy. Nhưng việc đó không còn là một phần của cuộc đời em nữa. Đời em sẽ là ở đây - nhất là khi bà đã cho rằng em đã làm đúng.

Helen thở dài:

- Tôi nghĩ vậy. Bởi vì tôi nghĩ rằng em phải tự mình khám phá lại bản thân để trưởng thành và ở đấy em làm điều đó tốt hơn.

Helen miễn cưỡng hứa sẽ không nói gì nữa về Alexi Ivanov và sau lần nói điện thoại ấy, bà gởi cho Niki một chi phiếu một ngàn đô la để sửa lại mái nhà bị dột. Vì biết Niki sẽ tránh nhận tiền của bà, Helen bảo rằng đó là món tiền cho mượn. Nhưng dù sao, Niki cất tấm chi phiếu ấy không dùng tới, vì không muốn dùng tiền vay mượn để tiến hành những dự định vẫn còn chưa chắc chắn. Thành thử nhà vẫn dột và sau khi đã đặt một cái xô trong phòng của Elle, cô phải lấy thêm hai cái nồi để đặt trong phòng mình hứng nước mưa.

Sau khi đã bảo vệ ngôi nhà chống mưa, Niki xuống bếp để soạn cho mình bữa ăn trưa đã trễ. Về mặt này, ít nhất cô đã lập lại được sự bình thường ngoài mặt. Cô đã chà và cạo soong nồi cho đến khi các đốt tay tróc cả da vì chà lau đất đóng thành bợn trên sàn nhà và các tủ chạn. Bây giờ trên bậu cửa sổ có một hàng những chậu cây cho lá nấu nước, giống như xưa kia Elle luôn luôn trồng. Gần đó là những quà tặng nhà mới do Blake gởi tới - hay đúng hơn, đã sắp xếp để một trong những cửa hàng bách hóa của cha cô gởi đến - từ một ấm nấu cà phê điện tử đến một cái ti vi màu. Tuy vẻ bóng loáng của chúng trông thật không hợp chút nào với một căn phòng cần được sơn lại và chưa có một cái tủ lạnh mới, chúng là một tia nắng, một tia hy vọng nói lên Niki có thể thành công trong việc trùng tu ngôi nhà.

Cô chậm rãi ăn miếng bánh sandwich trét bơ đậu phụng và uống một ly sữa tươi, cô tự hứa với mình sẽ ăn một bữa ăn thật ngon, thật nhiều, nếu có bao giờ cô trả hết thuế và giữ trọn ngôi nhà này.

Sau khi ăn, Niki làm việc lại. Cô vừa bắt đầu làm công việc chầm chạp và chán nản, là lột giấy dán tường đã mục nát ở trong phòng ngủ của cô, thì chuông điện thoại reo.

Kate nói ở đầu dây:

- Tối nay cậu đến ăn tối nhé? Tim hứa sẽ nấu món rau mà cậu rất thích và ở nhà đã làm sẵn kem tươi rất ngon để trong tủ lạnh.

Niki mỉm cười. Kate và Tim đã chấp nhận cô vào gia đình của họ, gần giống như ngày xưa. Cô đáp:

- Nghe tuyệt vời quá, nhưng mình sợ không đi được. Còn nhiều việc quá và đến khi mình ngừng tay, mình sẽ quá mệt, chỉ còn muốn đi ngủ mà thôi.

- Hãy từ từ mà làm, Niki. Cậu hãy để dành lại một ít cho cuối tuần. Tim và mình sẽ đến giúp cậu, công việc sẽ dễ dàng và vui hơn.

Kate lại nói tiếp:

- Tim thích như vậy, còn mình thì sẵn sàng làm bất cứ gì để giữ cậu ở lại vùng này.

° ° °

Dẫu được Kate tăng viện và hết sức giup đỡ, Niki vẫn có cảm tưởng mỗi lần cô lo xong một việc, lại phải đối đầu với một việc khác. Cô vừa sơn xong nhà bếp với sự giúp đỡ của các bạn, thì tủ lạnh lại chết. Khi cô hỏi mua một tủ mới trả chậm, người quản lý cửa hàng tổng hợp Willow Cross từ chối. Nói rằng vì cô chưa mua trả chậm lần nào, mà cũng không có gì bảo đảm. Ngay cả sau khi Kate và Tim đề nghị bảo đảm cho cô, ông ta cũng không chịu đổi ý. Cuối cùng, cô đem chi phiếu của Helen ra lãnh tiền và rồi mua một cái tủ lạnh cũ ở một tiệm bán đồ rẻ tiền ở thị trấn, trả hết tám mươi đô la trong số tiền là toàn bộ số tiền mặt của cô có, để thỏa mãn tất cả các nhu cầu.

Khi sẵn sàng để sơn lại phòng ngủ, Niki gọi một người thợ lợp nhà đến sửa mấy chỗ mái dột. Anh ta nói không thể sửa được, mái nhà ấy không còn sửa được với giá ba ngàn đô la. Rốt cuộc, Tim trèo lên cái thang lắc lư của Niki, bít các chỗ dột bằng giấy nhựa đường. Anh ta nói:

- Cái này không ổn, nhất là nếu có mưa giông lớn.

Khi Niki thử đem chiếc xe Buick cũ của Elle đi sửa, người ta đòi ít nhất là một ngàn đô la. Điều này Niki thất vọng hơn hết, bởi vì đối với cô, chiếc xe hơi của Elle không phải chỉ là phương tiện di chuyển, mà giống như ngôi nhà, là một biểu tượng của cái giá mà bà phải trả cả cuộc đời của bà.

Cần tiền quá, Niki lại gọi bà thư ký của ông Weatherby, hăm dọa sẽ đến ở lì tại cửa nhà của ông luật sư, nếu ông không đáp ứng yêu cầu được giúp đỡ của cô. Dầu sao, ông ta cũng là người giám hộ của cô do Tòa án chỉ định; nếu tình trạng tài chính của cô xấu như thế này, ông đáng trách một phần. Đáng lẽ ông phải theo dõi kỹ hơn tài sản của cô. Và ông có thể dùng ảnh hưởng của ông ở thị trấn và đối với gia đình Hyland, để can thiệp với Công ty thuốc lá cứu xét lại việc trợ cấp cho cô, như trong các năm qua được không?

Vài ngày sau, trong khi cô đang ở ngoài nắng, đóng đinh vào mấy tấm ván bị long ở vách nhà, người đưa thư bóp còi xe và ra hiệu cho Niki ra ký nhận một phong thư bảo đảm. Trong phong bì có một xấp giấy tờ, kèm theo một lá thư của ông Weatherby.

Người luật sư viết:

"Một chi phiếu cuối cùng vừa được chuyển vào tài khoản của cô do Công ty Hyland gởi, nhưng như cô thấy đó, chi phiếu ấy chưa đủ để trả tiền công cho tôi và những chi phí đã tốn vì cô. Vì cô đang bị khó khăn, tôi đã quyết định không đòi phần sai biệt."

Đính kèm lá thư là một bản sao chi phiếu chuyển số tiền 3.500 đô la vào tài khoản do ông Weatherby quản lý với tư cách là người giám hộ của cô, nếu cô còn ở trường. bây giờ có thể dùng nó để trả các chi phí. Tuy nhiên, kèm theo phiếu chuyển tiền là một hóa đơn kê những

dịch vụ pháp lý và quản lý đã cung cấp trong năm qua, thí dụ đoạn một hợp đồng cho thuê lại và những chi phí như cất giữ hồ sơ, chuyển nhượng văn kiện, thậm chí cả phí tổn lập bản sao, lên đến 3.800 đô la. Và có cả bản sao một chi phiếu do ông Weatherby tự điền cho mình lãnh tiền trả tờ hóa đơn ấy.

Niki sững sờ trước đống giấy tờ, còn hơn là trước sự xác nhận cô không còn trông mong được giúp đỡ, để giảm bớt những gánh nặng về tài chính. Làm sao ông Weatherby có thể chận mấy ngàn đô la là cử chỉ rộng rãi cuối cùng của gia đình Hyland đối với cô? Đút lá thư vào túi xách, cô lái xe thẳng đến văn phòng của ông Weatherby, gạt bà thư ký qua một bên và xông vào, quẳng xấp giấy tờ xuống bàn giấy của ông luật sư.

- Ông làm thế này là tưởng thoát được tội à? - Cô hỏi.

Weatherby vẫn giữ bình tĩnh trước sự nổi giận của cô. Làm như ông đang chờ cô đến.

- Thoát tội? Cô Sandeman, phải chăng cô nói rằng trong hành vi của tôi có điều gì sai trái?

- Đúng vậy. Xưa kia giữa ông và tôi chả ai yêu cầu ai, ông Weatherby. Tòa án chỉ định ông làm giám hộ của tôi khi tôi không có quyền có ý kiến về việc đó và cũng vì ông rành hơn tôi trong lĩnh vực đó, tôi đã nghĩ rằng, để ông ở chỗ đó cũng là một ý kiến hay. Nhưng tôi đã không biết ông lợi dụng tư cách của ông để phá hoại tôi, để cho của cải có giá trị độc nhất của tôi bị phá hỏng, cho người ta ở không, chẳng bao giờ tôi đòi tiền thuê…

- Ồ, chuyện đó rất đáng tiếc, cô Sandeman. Nhưng cô thấy không, - ông mỉm cười lịch sự - đây là miền Nam và chúng tôi có những cách làm của chúng tôi. Nhưng chúng tôi không phải luôn luôn làm việc một cách vô tư như ở miền Bắc. Nếu cho một người nào thuê nhà và đất, chúng tôi cố gắng tin cậy vào người đó và…

- Tin cậy! Ở đây, tôi thậm chí không mua trả chậm được một cái tủ lạnh, mà ông để cho người ta "phá nát" ngôi nhà của mẹ tôi, để họ lấy đi những đồ đạc của bà mà không…

- Cô nổi nóng phỏng có ích gì? Tôi còn việc khác…

- Có ích chứ. Weatherby. Một lần ông đã nhắn lại với tôi một ý kiến của gia đình Hyland, ông đã dọa tôi nếu tôi làm cho họ bối rối trước mắt mọi người, họ sẽ không để tôi yên và ngay từ đó đã quá rõ, ông chỉ là một đứa bé bị họ sai vặt. bây giờ ông muốn hù dọa tôi rằng tôi không làm được việc đó ở đây, thậm chí còn đừng nên thử làm.

Cô tiến đến sát bàn giấy, ông ta vẫn còn ngồi ở đấy và bình tĩnh nhìn cô.

- Vậy thì điều đó càng làm tôi quyết tâm hơn. Và có lẽ điều trước nhất là tôi sẽ làm là tôi sẽ mướn một luật sư khác để kiện ông, để kiểm tra lại tất cả những hành vi của ông không khi làm giám hộ của tôi và xem tòa án sẽ có ý kiến gì về điểm ông đã quản lý tài sản của tôi tốt hay xấu và về việc ông tự trả tiền cho mình để phục vụ…

Ông Weatherby đứng dậy, trút bỏ vẻ mặt lịch sự nãy giờ. Ông đi quanh bàn giấy, mắt nheo lại và giọng sắc như dao:

- Ở địa vị của cô, tôi không hăm dọa cô, cô Sandeman ạ. Nhận một khoản thù lao khi trông nom những công việc như của cô không phải là một cách làm hiếm thấy. Bất cứ tòa án nào ở thị trấn này, ở quận này hay ở tiểu bang, đều chắc chắn cho cách làm đó là hợp lý. Vậy nên, nếu cô muốn mướn một luật sư khác và vứt tiền qua cửa sổ để kiện tụng vô ích, thì cô cứ việc. Theo tôi, nếu cô khiếu nại sự liêm chính của tôi ở thị trấn này, cô sẽ thấy người ta đã xem cô - và mẹ cô như thế nào, ai mà chả biết bà ta là nhân tình nổi tiếng nhất ở Willow Cross từ xưa đến nay.

Ông ta khoanh tay nhìn cô một cách khó hiểu.

Niki nắm chặt bàn tay bên hông. Cô muốn đấm một quả vào mặt Weatherby, nhưng cô không làm được gì hơn là trừng mắt nhìn ông ta. Trông thái độ của ông ta lúc này có một điểm gì khiến cô cảm thấy như trở lại tuổi lên mười, khiếp sợ và cô độc, hoàn toàn lệ thuộc vào lòng tử tế của người khác. Nếu muốn có cơ hội nào sống sót ở Willow Cross, đúng là cô không thể phí thì giờ, nghị lực và tiền bạc để chống lại một công dân nổi bật của vùng này, một người còn được sự ủng hộ của gia đình Hyland.

Niki hấp tấp nhặt lên các giấy tờ đã quẳng xuống mặt bàn giấy của ông Weatherby và chạy ra khỏi phòng của ông ta, không nói thêm tiếng nào. Khi đi ngang qua phòng đợi, bà thư ký mỉm cười với cô một cách tự mãn và Niki biết chuyện này sắp được loan đi trên đường dây điện thoại của Willow Cross.

Vẫn còn rung rẩy và yếu ớt, cô lái xe đến ký nhi viện của Kate, vì cần sự cố vấn và khích lệ của cô bạn. Tim cũng đang ở nhà. Nhân giờ các đứa bé ngủ trưa, Niki ngồi ở cái bàn nhỏ cùng Tim và Kate, cô đưa cho họ xem chứng từ kế toán lần chót của Weatherby. Cả hai sửng sốt không kém. Kate nói:

- Ông ta là giám hộ của cậu. Đáng lẽ ông ta phải bảo tồn tài sản của cậu, dù là thứ gì.

Tim nói:

- Còn cái hóa đơn ấy nữa! Ngay ở New York, tôi tự hỏi các luật sư có đòi thù lao như thế này hay không…

Niki hỏi:

- Bây giờ tôi phải làm gì? Ông ta biết tôi không thể trả nổi việc kiện ông ta ra tòa. Nhưng ông ta đã để tôi không còn gì cả!

Tim nhìn vợ và anh gật đầu, như thể hai người đã bàn về tương lai của Niki. Tim nói:

Niki, theo tôi, cô đang ngồi trên câu trả lời. Một cách cô có thể làm cho tài sản ấy của cô tự đài thọ được phí tổn và còn dư chút ít…

- Không, Tim. Trong tình trạng hiện thời nó không bán được bao nhiêu cả. Dầu sao, tôi cũng không bán nó được. Tôi chỉ còn cái đó của…

- Ai nói đến việc bán? - Kate xen vào - Cái chúng tôi đã nghĩ là cậu có thể…

Cô ấy liếc Tim, như thể để Tim nói có giá trị hơn.

- Có thể… gì? - Niki hỏi.

- Trồng cây thuốc lá, - Tim nói.

- Thuốc lá? - Niki hỏi lại.

Thuốc lá là nền móng của ngành kinh doanh đã làm giàu những kẻ thù của cô. Cô muốn dính vào đó sao?

Kate chồm qua bàn nói khẽ để khỏi đánh thức các đứa trẻ đang ngủ bên kia vách ngăn:

- Bỏ hoang đất đai của cậu là uổng phí, Niki. Năm mươi mẫu Anh đã đủ cậu sống đàng hoàng. Nhiều người trồng trọt nhỏ quanh đây còn sống được với diện tích ít hơn như thế.

- Nhưng mình chả biết gì về trồng trọt. Và dù cho mình có biết, mình nghĩ rằng không đủ tiền để bắt đầu.

Kate nói:

- Cậu hãy mướn người làm phụ và học hỏi dần. Cậu hãy dùng số tiền của Helen gởi cho cậu và khi hết số đó, Tim và mình sẽ giúp cậu.

- Không, mình không thể…

- Niki, mình đã nói một lần với cậu rằng, người ta đau khổ như thế nào khi bị cắt đứt liên lạc. Việc này cũng giống như vậy. khi cậu không chịu để cho người khác giúp đỡ, đó là một cách cắt đứt liên lạc khác, cho thấy cậu sợ, không để cho họ thành một phần của đời cậu.

Niki cúi gầm, che giấu nước mắt đang trào lên. Kate đứng dậy đi quanh bàn để ôm chầm lấy cô, trong khi Tim với tay qua cầm bàn tay cô.

- Hãy trở thành một phần của chúng tôi, Niki - Kate nói. Bây giờ chỉ có điều đó là hay nhất cậu có thể làm. Cậu đã luôn luôn muốn thuộc về một chỗ nào đó. Vậy thì, xứ thuốc lá này là nơi cậu đã đến để sống. cậu cũng nên trở thành một phần của nó. Nếu cậu không làm một cái gì và làm sớm, cậu sẽ mất cả cái cậu đã đến đây để cứu vãn.

Niki ra về sau khi chỉ hứa là sẽ suy nghĩ về điều họ nói. Phải, điều ấy có lý. Nhưng cô vẫn còn khiếp sợ không phải vì điều đó có nghĩa là làm thử một việc gì mới, mà bởi vì công việc này sẽ đưa cô vào một lãnh vực bị kiểm soát chặt chẽ bởi gia đình Hyland, cũng như họ kiểm soát chặt chẽ cuộc đời của cô và của mẹ cô.

Thế nhưng khi Niki trở về nhà, cô nhìn qua các cánh đồng và tưởng tượng thấy ở đó đầy những cây đang mọc lên thay vì những cây mục nát. Thật là mỉa mai là cô đang sửa soạn bước vào một ngành kinh doanh của những kẻ thù. Họ sẽ tìm cách không cho cô vào chăng?

Ngày hôm sau, trong khi làm việc nhà, cô mãi nghĩ về chuyện đó và không chắc có nên mạo hiểm làm không. Ngay cả những người trồng trọt có kinh nghiệm cũng có thể mất mùa. Giả sử cô tiêu hết tiền của Helen và tiền của vợ chồng Kate mà không thu hoạch gì được thì sao.

Tối đó, cô nằm thao thức vì hoài nghi. Rồi lúc ba giờ sáng một chút, cô nghe tiếng đá sỏi lào xào như thể một chiếc xe hơi đang lăn bánh từ từ trên con đường lát sỏi dẫn vào nhà cô. Niki đứng dậy và nhìn qua cửa sổ phòng ngủ.

Khu đất sáng mờ mờ dưới ánh trăng lưỡi liềm, nhưng con đường xe hơi nằm giữa hai hàng cây du cao, nên tối như mực. Niki cố nhìn xuyên qua bóng tối. Có chiếc xe hơi nào đậu ở đó không? Cô không chắc lắm.

Nhưng rồi cô thấy một bóng người bước ra dưới ánh trăng. Một người đàn ông. Trong khi cô theo dõi, người ấy đưa bàn tay lên… và Niki thấy ngọn lửa ở đầu điếu thuốc sáng rực lên trong bóng tối, vì người ấy đang hít vào một hơi.

Ai vậy? Weatherby chăng? Một người nào đó được gởi đến để hại cô chăng?

Niki đã có ý nghĩ kêu to lên, nhưng rồi lại thôi. Tốt hơn là chỉ quan sát. Người lạ không thể thấy

cô ở cửa sổ của căn phòng tối om. Có lẽ y tưởng cô đang ngủ. Nếu y đến gần nhà và tìm cách đột nhập, cô có đủ thì giờ để lẩn trốn.

Nhưng người đàn ông không di chuyển. Y đứng nhìn ngôi nhà thật lâu, chốc chốc lại hít một hơi thuốc. Cuối cùng, y quẳng tàn thuốc xuống đất và đạp giày lên. Rồi y thụt lùi vào bóng tối. Niki nghe tiếng xe nổ máy, thấy đèn chớp sáng trong khi chiêc xe thụt lùi chầm chậm trên con đường. Rồi nó biến mất.

Ai vậy kìa… Ai đã đến không mục đích gì khác là nhìn ngôi nhà và mơ màng dưới ánh trăng? Một người đàn ông đã phải thức vào giờ đó giống như cô và đã đến đây để làm gì? Phải chăng một người nào đó muốn làm cho cô sợ mà bỏ đi?

Cô có biết người ấy không? Hay người đàn ông ấy đã quen mẹ cô?

° ° °

Sáng hôm sau khi thức dậy, Niki cứ ngỡ rằng mình đã nằm mơ thấy người khách bí mật dưới ánh trăng. Mặc xong quần áo, cô đi ra chỗ cô thấy người đàn ông đã đứng hôm qua. một tàn thuốc bẹp dí nằm dưới cỏ.

Những câu hỏi lại quay cuồng trong đầu óc cô như đêm qua, nhưng cô không tìm được câu giải đáp. Tuy nhiên, cô nghĩ rằng, rất có thể là ai đó muốn làm cho cô hoang mang bằng cách gieo sự nghi hoặc như thế vào đầu cô. Có một sự đe dọa bao hàm trong cuộc viếng thăm của một người đàn ông chỉ đứng dưới cửa sổ nhà cô và lặng lẽ theo dõi.

Khi cô nghĩ đến điểm này, cuối cùng cô tìm ra lời giải đáp duy nhất có vẻ quan trọng đối với cô. Cô sẽ ở lại đây, vì chỉ có cách đó, cô mới tìm được câu trả lời cho những điều bí ẩn khác trong đời cô. Dầu sao, chỉ có môt người canh chừng trong im lặng chăng? Không, có nhiều người bao vây cô cũng như mẹ cô xưa kia. Niki thề sẽ cho tất cả biết, họ không làm được cho cô sợ mà bỏ đi, cô sẽ chứng tỏ với họ, chỗ này là của con gái bà Gabrielle Sandeman.

Chương 18

Buổi họp mặt hàng tháng của Hợp tác xã trồng thuốc lá của Willow Cross sắp bắt đầu trong một nhà thờ nhỏ của phái Baptist nằm xa thị trấn vài dặm. Niki mặc quần jean và áo sơ mi, giống người nông dân ở đây, cô nghĩ bụng. Nhưng khi đến nơi cô thấy ngay mình đã nhầm. Đàn ông, đàn bà và trẻ con đều ăn mặc đẹp trong bộ cánh ngày chủ nhật. Cô nói với Kate:

- Tại sao cậu không nói cho mình biết? Tại sao cậu không cho mình biết là áo quần của mình mặc chẳng giống ai?

Kate mỉm cười, cô ấy đang mặc một áo dài vải hoa, bốn mùa vẫn chỉ cái áo đó.

- Mình đã bảo cậu, Niki, đã đến lúc cậu tự học hỏi lấy. Hơn nữa, đây không phải là một buổi trình diễn thời trang. Các nông gia ở đây có thể là hơi tỉnh lẻ, nhưng trừ khi cậu mặc áo lông chim và đồng tiền, còn thì cậu mặc áo quần gì cũng chẳng sao.

- Cám ơn. Vậy mà mình đã tưởng cậu đã theo mình đến đây để mình khỏi làm trò hề.

- Mình đến đây để giúp cậu làm quen với người ta. Ở đây họ kỳ cục với người lạ lắm.

Niki háy Kate một cái. Cô ấy vội vàng nói:

- Ơ kìa, đừng nhìn mình kiểu đó. Dù sinh ra ở đây hay không, đối với cộng đồng các nông gia, cậu vẫn là người lạ.

Giống như hồi xưa còn ở trường tiểu học, Kate nắm tay dẫn Niki đi quanh trong nhà thờ. Cô ta nói với một người đàn bà mặc đồ đen, to béo:

- Bà Clay, tôi xin giới thiệu người bạn cũ của tôi, Niki Sandeman. Cô ấy đang ở ngôi nhà của Martin ở trước đây.

Niki giật nẩy mình khi nghe Kate dùng tên của những người thuê nhà để giới thiệu ngôi nhà của Elle. Cô định nói, nhưng Kate đã bấm tay cô và Niki hiểu ra điều đó có lợi cho cuộc họp này. Người đàn bà nói:

- Chào cô. Cô có bà con gì với gia đình Martin không?

- Không, tôi không có liên hệ gì với họ cả, - Niki đáp.

- Ông bà ấy cũng tốt. Tiếc thay họ phải rời khỏi đây đột ngột quá. Dầu sao, tôi cũng chúc cô may mắn, cô…

- Sandeman, - Niki nhắc và canh chừng xem bà ta có vẻ gì biết cô không.

Nhưng không và cô chắc ở Willow Cross có nhiều nơi Elle Sandeman không nổi tiếng, hoặc ít nhất đã bị quên lãng.

Kate nói liền sau khi người đàn bà đã đi khỏi.

- Mong rằng cậu không phiền lòng, nhưng gia đình Martin đã ở trong ngôi nhà của cậu một thời gian khá lâu trong khi cậu vắng mặt, cho nên dân chúng ở đây đã quen liên hệ ngôi nhà ấy với gia đình Martin. Hơn nữa, cậu đã nói là cậu muốn bắt đầu từ một điểm mới. Nên mình nghĩ, tùy cậu muốn nói gì về quá khứ thì để cậu nói.

Niki gật đầu. Cô hiểu và biết ơn Kate, nhưng cô cảm thấy không yên tâm khi giấu giếm gốc gác của mình như thể thú nhận cô xấu hổ vì mẹ cô.

Kate giới thiệu thêm mấy người. Họ trao đổi với Niki mấy câu nói đùa và chuyện trò, và nếu họ tò mò, họ cũng tỏ ra lễ độ không hỏi cô những câu hỏi khó trả lời.

- Đó là Thomas Clay, ông mục sư.

Ông mục sư loan báo ông bà Jack Conway vừa có hai trẻ sinh đôi, rồi dặng hắng nói:

- Cũng có vài tin buồn. Bà cụ thân sinh của Kenny Tucker qua đời đêm qua. Đám tang sẽ cử hành tại nhà thờ này sáng thứ bảy. Chúng tôi cần người khiêng quan tài, vậy những ai là bạn thân của Kenny, hãy đến gặp tôi sau buổi họp này. Bây giờ tôi nhường lời lại cho Will Rivers.

Cử tọa huýt sáo và giậm chân để hoan hô một người đàn ông cao lớn vừa bước ra khỏi đám đông, từ từ tiến lên bục như thể miễn cưỡng nhận lời và lúng túng vì được hoan hô. Tuy nhiên không phải là nhút nhát, mà Niki nghĩ rằng, chỉ vì anh ta có tính khiêm tốn. Trong khi anh ta đưa hai bàn tay to lớn và mạnh bạo lên cao để lập lại sự im lặng, Niki nhìn kỹ ngoại hình của anh. Anh mặc áo quần đơn giản giống cô và mái tóc nâu sẫm, rậm, thẳng và hơi dài. Hai chân mày rậm làm nổi bật đôi mắt màu nâu đỏ, gần như vàng dưới ánh đèn chiếu vào và anh có một cái mũi dọc dừa, có vẻ quý phái, đôi môi dày mọng. Khuôn mặt anh có vẻ phong trần vì sống nhiều ngoài trời và tuy còn trẻ, ở hai má có những vết nhăn sâu khi anh mỉm cười với đám đông. Mặc dầu, ngồi ở cuối nhà thờ, Niki cũng cảm thấy sức thu hút của anh ta đối với những người ngồi cạnh. Cô hỏi khẽ:

- Ai đấy?

- Cậu cứ chú ý thì sẽ biết, - Kate đáp khẽ.

Anh ta cất tiếng nói:

- Ông mục sư Clay vừa yêu cầu quý vị giúp đỡ một việc. Tôi có bổn phận yêu cầu quý vị một việc khác nữa. Đa số quý vị đã biết về tai nạn xảy ra cho Luke Carson. Các bác sĩ bảo rằng, có lẽ anh ta sẽ bị liệt hai chân, ít nhất trong một thời gian khá lâu. Tôi đang tìm người tình nguyện để giúp vợ và con trai của Carson trồng cho xong vụ này. Nếu ai không thể rãnh cả ngày, thì xin hãy giúp cho bà Carson một buổi cũng được.

Có tiếng nói lao xao bày tỏ thiện cảm, rồi những nông gia bắt đầu nói chuyên xì xầm với nhau. Kate giải thích với Niki rằng, trong một cộng đồng như thế này, người ta thường giúp đỡ lẫn nhau. Cô ấy nói:

- Cách đó có hiệu quả còn hơn là sự trợ cấp hay bảo hiểm, hay phương thức nào khác do người dân ở thành phố bày ra và có tính cách cá nhân hơn nhiều.

Will lại đưa tay lên:

- Tôi đã nói chuyện với một số bà có lòng tốt ở đây... quý vị biết là ai rồi - Anh mỉm cười và có tiến cười khúc khích nổi lên trong cánh phụ nữ - Chúng tôi sẽ tổ chức một buổi khiêu vũ và xổ số để lấy tiền giúp gia đình Carson trong bốn tuần nữa, cũng vào tối chủ nhật. Tôi không biết các bà đã định treo những phần thưởng gì, nhưng tôi đã hứa sẽ mua năm cuốn vé - Lại có tiếng cười nổi lên - Tôi hy vọng quý vị sẽ sẵn lòng đóng góp tùy theo khả năng.

Vẻ mặt anh ta trở nên nghiêm nghị khi nói tiếp:

- Bây giờ tôi xin nói đến việc quan trọng hơn. Tôi xin nói thật đơn giản như thế này. Tất cả chúng ta không ai chờ đợi việc trồng thuốc lá là một công việc nhẹ nhàng, chưa bao giờ như vậy và không bao giờ như vậy. Chúng ta có nhiều kẻ thù tự nhiên, nào là sâu đục thân, nào là sâu hại lá, nào là sương muối, râu xanh và móc đen, nào là những con bọ, cào cào và nhiều loại côn trùng khác. Chúng ta gặp nhiều dịch họa còn hơn là người xưa gặp phải như trong Thánh kinh đã ghi lại! Xin lỗi mục sư Clay, tôi không có ý muốn xúc phạm. Trong nghề trồng thuốc lá này, những thứ đó là một phần trong những tai họa chúng ta luôn luôn chờ đợi. Chúng ta sống với những kẻ thù trong thiên nhiên và cầu nguyện có được một mùa thu hoạch tốt cũng như cha ông chúng ta xưa kia…

Will Rivers bước tới gần mép sâu khấu, móc hai tay vào dây nịt:

- Nhưng đôi khi chúng ta còn phải lo ngại về chuyện khác nữa. Đó là những người bạn của chúng ta, những người mua vụ thu hoạch của chúng ta, những người chế biến thuốc điếu và thuốc nhai, mà thường khi họ bắt đầu tỏ ra không mấy thân thiện. Đôi khi, hình như họ có nhiều tiền hơn cả Chúa - Xin lỗi ông mục sư lần nữa, nhưng hình như không bao giờ họ cho là đủ. Nếu chúng ta muốn có lợi tức, phải chăng muốn có thêm một vài đô la để dành dụm phòng khi mưa gió, họ làm như chúng ta móc túi của họ…

Niki lắng nghe và bị mê hoặc bởi cách thu hút đám đông của Will Rivers bằng lời nói hùng hồn nhưng điềm đạm của anh. Anh ta có thể là một nhà chính trị, một nhà truyền giáo, thậm chí là một diễn viên. Nhưng điều đáng chú ý hơn là Will hình như đang đả kích ngay vào những kẻ thù tự nhiên của cô.

Anh ta nói tiếp:

- Tôi biết tất cả quý vị định đến dự bữa ăn ngoài trời hàng năm của Công ty Hyland. Quý vị thích ăn thịt nướng của họ và uống rượu whisky của họ đãi và nghĩ rằng mọi người đều là bạn cũ lâu đời của nhau. Nhưng các bạn ạ, không phải vậy.

Một nông gia trong số cử tọa lên tiếng:

- Này Will, tất cả chúng tôi đều biết anh là người có đầu óc và chúng tôi coi trọng lời nói của anh. Nhưng theo tôi, chúng ta không ai muốn chọn lúc này để tranh chấp với Công ty thuốc lá. Chúng ta cần họ cũng giống như họ cần chúng ta. Họ là người có tiền và thế lực. Họ là người bênh vực chúng ta ở Washington để chúng ta giữ được những món trợ cấp.

Lại có tiếng rầm rì đồng ý.

Will gật đầu và nói:

- Tôi hiểu ý anh nói, Hark. Có lẽ đôi khi tất cả chúng ta và có vẻ như là đại gia đình, nhưng trong đó có một số bà con vơ vét hết cho mình mà không ngaạ ngùng. Nếu họ thoát được, không phải đền tội.

Niki càng nghe càng chú ý. Cô càng có lý do để ngờ vực gia đình Hyland và bây giờ hình như một số người khác cũng nghĩ như vậy. Will nói tiếp:

- Tôi muốn nhắc đến lịch sử thời cha tôi và ông tôi còn sống và trường hợp đó có thể xảy ra lại nếu chúng ta không coi chừng. Hồi năm 1900 có một tập đoàn độc quyền về thuốc lá, cũng như những tập đoàn về dầu lửa và sắt thép. Lá thuốc tốt nhất lúc đó có giá từ bảy đến chín xu một cân Anh, nhưng tập đoàn chỉ trả giá ba xu một cân với ông nội tôi. Vậy thì ông nội tôi không bán với giá ấy. Ông cùng một số người trồng thuốc lá khác liên kết với nhau và lập ra một tổ

chức như của chúng ta bây giờ. Các bạn có biết tập đoàn đó đã làm gì không? Họ đã chia để trị giá bằng cách trả cho một số người mười hai xu một cân! Anh nghĩ xem Hark! Bọn lưu manh ấy đã trả giá cao nhất trong lịch sử, chỉ để cho những người trồng trọt thấy ai là ông chủ!

Anh nói tiếp:

- Rồi thì Tòa án Tối cao giải tán cái tập đoàn độc quyền thuốc lá, cũng như trước đó tập đoàn này đã làm cho hiệp hội những người trồng trọt tan rã. Nhưng việc đó không làm thay đổi lối suy nghĩ của các công ty hay phương thức làm ăn của họ. Trong cuộc đại khủng hoảng cha tôi đã phải bán bớt đất đai để khỏi phá sản như nhiều nông gia khác. Nhưng các công ty thì vẫn phây phây. Mẹ kiếp, người dân thường có thể đói, nhưng không ngưng hút thuốc. Rồi Roosevelt cho chúng ta hưởng trợ cấp về giá, mặc dầu công ty đã ra sức ngăn chặn việc ấy. Gia đình của anh và gia đình tôi đã sống được nhờ trợ cấp ấy. Chúng ta vẫn còn hoạt động được ngay cả lúc các nhà băng đang sai áp những nông trại bỏ không trong nước, nhưng nếu chúng ta không cẩn thận, các bạn ạ, tôi thấy chúng ta sẽ gặp khó khăn và tôi sẽ cho các bạn biết lý do.

Anh ta ngừng nói một lúc để tăng sự hấp dẫn của điều anh sắp nói.

- Trước đây, dù giá cả biến động, chúng ta vẫn luôn luôn an toàn. Thuốc điếu của Mỹ trước đây luôn luôn làm bằng thuốc lá Mỹ. Thuốc lá Mỹ tốt nhất, trước đây cũng như bây giờ. Nhưng bây giờ các công ty bắt đầu nhập thuốc lá từ những nơi như Brasil và Zimbabwe. Thuốc lá ở đó bây giờ tốt hơn hồi xưa nhiều.

Anh ta ngừng nói, như để điều anh vừa tiết lộ ngấm vào đầu óc mọi người.

- Sự thật là chúng ta không thể cạnh tranh được với thuốc lá nước ngoài, vì nó được trồng trong những điều kiện người làm công như những nô lệ, nhất là khi các công ty dầu hỏa đã đẩy giá xăng cho máy móc của chúng ta và phân bón lên cao. Chúng ta phải ngăn chặn việc đó - trong lúc này!

Có nhiều tiếng nói cất lên từ nhiều phía:

- Bằng cách nào?

- Chúng ta phải làm gì?

- Ý anh thế nào, Will?

Will mỉm cười, nói:

- Tôi vui mừng vì các bạn đã hỏi tôi. Điều chúng ta phải làm là bắt đầu làm âm lền trước khi vấn đề ấy trở nên tồi tệ hơn. Phải gởi những kiến nghị, phải nói chuyện với những chính khách ở Washington. Đa số bị các công ty mua chuộc, nhưng vẫn còn vài người bênh vực giới nông dân. Chúng ta sẽ nói cho các báo chí và đài truyền hình biết và thúc đẩy họ đăng những thiên phóng sự về lý do tại sao thuốc lá trồng ở nước ngoài rẻ hơn của chúng ta.

Một trong những nông gia già hơn cả lẩm bẩm:

- Có vẻ rắc rối đấy. Nghe như là anh muốn thọc tay vào một tổ ong vò vẽ, Will Rivers. Và tôi sợ rằng chả đem lại cho chúng ta điều gì tốt cả.

Will quay qua ngay mặt ông ta và nghiêm trang nói:

- Tôi không thể nào bảo đảm là không có rắc rối hoặc là chúng ta có thể thắng các nhà sản xuất

trong việc này, bác John ạ. Nhưng tôi muốn nhắc bác một điều là xưa kia đã có một người rất thông minh nói rằng: "Tốt hơn, chúng ta nên đoàn kết với nhau như bó đũa, nếu không muốn bị bẻ gẩy từng chiếc". Người nói câu đó là Ben Jamin Franklin, các bạn ạ và lúc đó ông ta đang nói với một số người khác đang lo sợ chưa dám ký vào tờ Tuyên ngôn Độc lập. Vậy thì tất cả chúng ta đều biết chuyện gì đã xảy ra khi những người ấy quyết định đoàn kết với nhau. Tôi yêu cầu các bạn cũng làm như họ… và phát động cuộc chống đối này.

Trong khi Will bước xuống bục. Niki để ý thấy tiếng hoan hô dè dặt hơn trước, nhưng anh ta hình như không bối rối. Anh bắt đầu len lỏi giữa các nông gia, bắt tay họ và rõ ràng anh ta tìm kiếm sự ủng hộ đối với lập trường của anh ta.

Niki biết rất ít về đoạn lịch sử Will đã nói, nhưng cô như bị thôi miên bởi câu chuyện ấy và sẵn sàng tin rằng dòng họ Hyland đã luôn luôn tỏ ra vô lương tâm trong công việc cũng như trong đời sống cá nhân của họ.

Một lát sau, bà Clay loan báo nước giải khát đang được dọn lên. Người ta bắt đầu đứng quanh một cái bàn kê tạm phủ vải đỏ. Trên bàn có một cái liễn đựng nước trái cây, một bình cà phê và nhiều bánh làm ở nhà. Will Rivers vừa rót cho mình một tách cà phê thì Niki và Kate đến gần. Niki nôn nóng muốn nói chuyện với anh ta để biết nhiều hơn về lập trường của những nhà nông. Nhưng một toán ba người phụ nữ đã ập tới, người nào cũng cầm một khay bánh, giành nhau mời anh ta. Kate nói với Niki:

- Cậu đã hỏi anh ấy là ai. Cậu đã bắt đầu nghĩ ra chưa? Đối với nhiều cô chưa chồng ở Willow Cross, anh ta là người độc thân, có thể lập gia đình với họ. Cậu có muốn không?

- Có, nhưng không phải theo cách đó. Có lẽ anh ta là người nói cho mình biêt, nếu mình sai lầm vì dính líu trong việc trồng trọt lúc này…

- Cậu sẽ khó gặp một mình anh ta để thảo luận những việc như thế, trừ khi cậu làm được một món bánh nào đó thật đặc biệt để mời anh ta ăn.

Hai cô ăn bánh và uống nước chanh. Niki liếc mắt quan sát và thấy Will ăn hết những miếng bánh do các cô gái mời một cách rất ga lăng và đối với mỗi người, anh ta đều có một lời khen kèm theo một nụ cười thật tươi trẻ.

Bỗng Will tách ra khỏi nhóm người hâm mộ anh đi về phía hai cô. Anh ta chìa tay ra và nói:

- Kate, rất mừng gặp lại cô. Tôi định cảm ơn cô đã giữ hộ cậu bé Clifton trong khi mẹ nó nằm bệnh viện. Tôi thấy cô dẫn theo người láng giềng mới nhất của chúng ta.

Kate cười lớn và giới thiệu hai người với nhau, rồi nói:

- Tin tức ở đây loan đi nhanh quá, Will ạ. Niki muốn trồng thử cây thuốc lá. Tôi đã nghĩ rằng anh có thể là người giúp cô ấy thuê một ít nhân công có kinh nghiệm.

- Luôn luôn sẵn sàng giúp đỡ láng giềng, nhưng có lẽ tôi phải xem qua khu đất ấy để biết sẽ cần những gì - Will nói.

- Niki có lẽ thật sự biết ơn việc đó, phải không Niki? Kate nói ra trước, làm như sợ rằng cô bạn của mình nói trật chìa.

- Có chứ! Niki nói.

Cô và Will ngừng nói và quan sát nhau một lúc. Cũng như cô, anh ta không để lộ ra ngoài phản

ứng nào cả. Cuối cùng, anh nói:

- Ngày mai tôi có thể ra ngoài ấy, nhưng phải thật sớm mới được.

- Đồng ý. Tôi sẽ chờ anh vào khoản chín giờ, - Niki đáp.

Will cười ầm lên.

- Thật dễ thấy cô mới vào nghề nông. Ở đây sớm thường có nghĩa là lúc mặt trời mới ló dạng ở chân trời vào khoảng năm giờ rưỡi sáng. Nhưng bởi vì cô còn chưa quen, tôi sẽ đến hơi trễ. Cô thức dậy được vào khoảng… bảy giờ không?

- Tôi sẽ gặp ông bất cứ giờ nào ông hẹn, ông Rivers - Niki đáp.

Will mỉm cười với cô.

- Cha tôi xưa kia là người được gọi bằng ông Rivers. Còn tôi thì thường được gọi bằng Will.

- Vậy thì, Will.

Anh đưa tay ra và cô bắt lấy. Cô để ý thấy cái bắt tay của anh mạnh và cương quyết, không có vẻ là nhường cho đàn bà.

Một nhóm đàn ông đến gần, hình như muốn đấu khẩu với Will. Anh ta quay lại và nói chuyện với họ. Kate kéo Niki đi và nói:

- Thế là cậu yên tâm. Will trồng thuốc lá từ hồi còn nhỏ. Anh ta giỏi lắm. Nếu anh ta chịu trông nom cậu, thì rất tốt cho cậu.

- Mình không cần anh ta chăm nom. Mình chỉ cần anh ta khuyên một đôi lời.

- Cái đó thì tùy cậu, nếu cậu muốn thế. Nhưng mình thấy cậu đã gây được một ấn tượng mạnh ở anh ta và anh ta sẽ ra sức giúp cậu.

- Làm sao cậu biết?

- Thì anh ta chịu dời lại một giờ rưỡi để cho cậu ngủ thêm đấy.

Khi đồng hồ báo đánh thức Niki lúc sáu giờ rưỡi sáng cô vẫn còn tự nhủ, cô không quan tâm dù Will Rivers nghĩ gì về cô, miễn là anh ta giúp cô thật nhiều ý kiến về trồng thuốc lá.

Nhưng cô trải trên bàn ở bếp một trong vài cái khăn bàn còn lành lặn, rồi bắt đầu làm mấy cái bánh cam thơm phức theo công thức của mẹ cô để lại.

Cô chế một bình cà phê mới, mùi thơm sực nức trong nhà bếp. Sau đó cô ăn mặc thật kỹ lưỡng, chọn một cái áo len màu xanh mềm mại để mặc với cái quần jean và kẻ mi mắt.

Gần đúng bảy giờ, cô nghe có tiếng bánh xe chạy trên đường vào nhà. Nhìn qua cửa sổ, cô thấy có một bánh xe tải thắng gấp đậu lại.

Trong ánh sáng ban mai, Will thậm chí trông còn bảnh trai hơn đêm qua. Mái tóc màu nâu đậm của anh ánh lên màu đỏ dưới ánh nắng. Cặp mắt màu vàng của anh long lanh đầy nhựa sống và toàn thân anh toát ra một nghị lực mạnh mẽ trong khi anh đi. Niki nghĩ bụng, cô chưa từng gặp người đàn ông nào có vẻ đàn ông như vậy.

Anh ta nhận lời mời của cô, vừa ăn sáng vừa nói chuyện và ngồi vào bàn ở trong bếp. Niki rót cà phê vào tách của anh và nói:

- Mời anh dùng cái bánh. Đây là loại bánh Pháp.

- Thật à? Bánh làm ở Pháp à? Tôi chưa bao giờ được tiếp đón nồng hậu như thế này, thưa bà. Cứ tưởng tượng những cái bánh này được gởi qua tận đây từ một chỗ ở gần nước Nga…!

- Bánh này do tôi làm. Và nước Pháp không phải ở gần…

Niki ngừng nói để quan sát miệng cười của anh ta và tia mắt long lanh của anh, cô ý thức mình đã ngu xuẩn. Cô nói:

- Xin lỗi, tôi không có ý định lên mặt với anh.

- Không sao, Niki. Tôi chỉ muốn cho cô biết rằng những người trồng thuốc lá không phải là đều ở xứ sở thuốc lá. Tôi cũng đã sống một thời gian ở Pháp cách đây mấy năm sau khi tốt nghiệp đại học. Tôi đã đích thân ăn một cái bánh như thế này hồi tôi ở khu Tả Ngạn (Wiki: La Rive Gauche tức Tả ngạn Paris là khu vực bờ nam sông Seine trong thành phố Paris. Ở đoạn này sông Seine chảy từ đông sang tây, chia đôi Paris. Hữu ngạn Paris tức Rive Droite ở bờ bắc và Tả ngạn là bờ nam sông.)

Lúng túng vì mình đã hớ, Niki lặng thinh và nhớ lại Kate đã la rầy cô biết chừng nào, vì cô đã nhận định về người khác mà không đủ yếu tố về họ.

Will tiếp tục nói chuyện một cách thoải mái:

- Có một điều tôi cần biết để giúp cô đặt kế hoạch trồng trọt. Để bắt đầu, cô có biết phần diện tích trồng trọt được phân chia cho Judd Martin, có phải là hết diện tích đất của cô không?

- Phân chia? Để làm gì? - Cô hỏi.

Anh ta đang nhúng cái bánh vào tách cà phê, phải ngừng tay và nhìn sững cô, như không tin được lỗ tai của mình khi nghe cô nói. Cuối cùng, anh nói:

- Để thi hành trợ cấp giá bán. Cô muốn nói cô không biết gì về việc đó hay sao?

- Không, tôi không biết. Thật tình mà nói, tôi không biết chút ít gì về trồng trọt. Vì vậy tôi đã nhờ anh đến đây. Để xem anh có chữa được sự ngu dốt không ai bằng của tôi hay không.

Anh ta toét miệng cười:

- Được rồi, đến phiên tôi xin lỗi vì đã nói sỗ sàng quá. Tuy nhiên tôi không quen làm thầy giáo. Chẳng là không có nhiều người miền Bắc vào miền này trồng thuốc lá. Nhất là những người đẹp đáng lẽ ra thích hợp với thời trang các tạp chí hơn.

- Tôi không phải là người miền Bắc, tôi sinh ra ở đây.

- Thế à? Ủa vậy thì bắt đầu được rồi. Có lẽ cô đã có một ít hiểu biết về trồng trọt ngay trong máu. Và tôi sẵn sàng chỉ thêm một ít. Để ít nhất đáp lại thịnh tình của cô đã mời tôi cái bánh rất ngon…

Anh ta nháy mắt cô và cô mỉm cười đáp lại.

Cô biết mình đang thủ thế nhiều quá, trong khi Will Rivers quyến rũ và dễ thương và anh ta biết vậy nên rất thoải mái. Niki quyết tâm không để mình giống như các cô giá đẹp ở đây thèm muốn anh ta. Ngoài ra, cô còn giữ cho mình để khỏi rơi vào cảnh ngộ của mẹ cô và bà ngoại cô.

Will đẩy tách cà phê qua một bên và bắt tay vào việc. Anh nói:

Chúng ta sẽ bắt đầu như thế này. Toi sẽ tìm xem diện tích được phân chia cho cô là bao nhiêu và tôi sẽ tìm kiếm cho cô một số tài liệu của Bộ Nông nghiệp ấn hành, để cô nghiên cứu cho biết. Trong khi chờ đợi, chỉ cần biết thế này. Người trồng thuốc lá nào muốn được hưởng chương trình trợ cấp đểu được phân chia một diện tích để trồng trọt. Cô có thể trồng lấy hoặc cho mướn đất. Rồi nếu cô không bán được với giá xuýt xoát với giá đã được ấn định trong cuộc bán đấu giá, thì hợp tác xã thuốc lá sẽ giữ thuốc giùm cô trong nhà kho, những lá thuốc tốt nhất có thể giữ từ năm đến mười năm cho đến khi bán được đúng giá. Trong khi chờ đợi, cô được nhà nước cho vay tiền không hoàn lại. Cô hiểu chưa, hay tôi phải nói lại lần nữa?

- Tôi hiểu. Tôi thiếu kinh nghiệm, chứ không phải ngu đần.

- Tôi không bao giờ nói thế.

Will ngần ngừ một chút, rồi hỏi:

- Cô có phiền không, nếu tôi khuyên cô một điều với tư cách là láng giềng… và điều này không phải là nghề trồng trọt?

Niki miễn cưỡng gật đầu.

- Tôi thấy hình như cô có một gánh nặng gì trên vai. Cô hãy cẩn thận. Niki, điều đó có thể gây trở ngại cho cô. Bây giờ cho phép tôi hỏi một câu nghiêm túc…

Niki trân cứng người lại và chắc chắn anh ta sắp hỏi chuyện riêng tư của cô, tìm hiểu quá khứ của cô.

Will hỏi tiếp:

- Cô có chắc chắn cô muốn trồng trọt khu đất này không? Có thể cô đã nghĩ lại sau khi nghe tôi phát biểu tối hôm qua. Nhiều thanh niên trong thời buổi này bỏ đồng ruộng ra thành phố làm việc trong các nhà máy. Cuộc sống ở đây không dễ dàng. Niki, ngay cả khi ta đã quen, ngay cả trong khi được mùa.

- Tôi chắc chắn. Tôi chắc chắn tôi muốn thử.

Will đứng dậy, cầm cái tách đến chậu rửa chén để rửa. Niki nghĩ thầm, không biết ai đã dạy cho anh ta cử chỉ đó.

Anh nói:

- Tốt lắm, vậy là giải quyết xong. Bây giờ ta hãy đi xem qua khu đất, để tôi biết rõ hơn cô cần gì.

Hai người đi ra ngoài. Niki đi sau một bước trong khi ra chiếc xe tải nhẹ. Anh mở cửa xe và giữ lại cho Niki ngồi vào ghế. Trong khi lái xe trên các con đường băng ngang sở đất của cô, Will nhìn ra các cánh đồng, thỉnh thoảng làu bàu trng miệng, nhưng không bày tỏ ý kiến. Khi đã xem xong toàn thể nông trại, Will lái xe đưa Niki trở về nhà. Họ ngồi lại trong bếp và anh nói:

- Không đến nỗi xấu lắm, mặc dù vụ thuốc trong năm nay không thu hoạch và cây để lại ngoài đồng cho thối. Nhưng cô có thể chuẩn bị để trồng lại. Có nghĩa là phải dọn quang trước khi đốt những cây khô.

Niki không hiểu lời khuyên này có nghĩa là gì, nhưng cô không hỏi. Thấy vẻ mặt của cô, Will mỉm cười và tự động giải thích:

- Ta phải giết sạch côn trùng trong đất trước khi trồng, những loại côn trùng như cô đã nghe tôi nói tối hôm qua đấy. Để giết chúng, có thể dùng nước sôi hay chất hóa học, nhưng đa số những nhà nông xung quanh đây chỉ đốt lửa trên đất sau vụ thu hoạch.

Niki gật đầu. Will nói:

- Tôi không hiểu được, vì sao Gudd Martin đã bỏ đi một cách hấp tấp như vậy. Tôi chắc cô không biết gì về việc đó, phải không?

- Tôi biết rằng họ không trả được tiền thuê nên phải dọn đi. Việc phá hoại đất đai so với tình trạng ngôi nhà của họ để lại…

Will cau mày:

- Kỳ lạ thật, tôi dám cá rằng Gudd trả nổi công nợ. Dĩ nhiên gia đình Martin đã qua một lúc khó khăn cách đây vài năm. Nhưng sau hết, tôi nghe họ làm ăn khá. Thế rồi tự nhiên họ bỏ đi. Có người nói rằng cô con gái của Gudd đang bị rắc rối ở Baltimore, nhưng tôi không để ý đến các tin đồn ấy cho lắm.

Có vẻ như đã biết được Niki không có tin tức gì khác về gia đình Martin, anh nói:

- Vậy làm sao cô mướn được chỗ này?

Niki chỉ do dự một tích tắc và quyết định nói thật:

- Không phải là tôi mướn. Tôi là chủ sở đất này - xưa kia nó là của mẹ tôi.

Vầng trán của Will cau lại trong khi anh cố nhớ lại. Cuối cùng anh nói:

- Khoan đã, tôi có nghe nói gì đấy về chỗ này. Có phải là đã có…

Niki ngắt lời anh:

- Phải, mẹ tôi đã bị giết ở đây. Phải, mẹ tôi là tình nhân của H.D Hyland.

Đôi mắt màu nâu của Will chớp nhanh:

- Như tôi đã nói lúc này, tôi thấy hình như cô có một gánh nặng trên vai. Có lẽ đó là lý do chính đáng. Nhưng cũng không phải vì thế mà cô xét đoán những người cô không biết. Tôi chia buồn về cái chết của mẹ cô. Còn về việc kia, tôi nghĩ rằng đó là việc của bà.

- Những người khác ở xung qunah đây không nhìn việc đó với cặp mắt như vậy! Họ làm cho bà cảm thấy như là một… - Niki không nói ra được danh từ xấu xí ấy, nhất là đối với một người đàn ông cô mới quen - Làm tôi cũng bị lây. Nhiều người ở đây coi chúng tôi như là rác rưởi.

Will ngó xuống, gần như đích thân nhận một phần đáng trách của việc đó.

- Ồ, chưa hề có ai buộc tội chúng tôi ở đây là những người phóng khoáng - Anh ngước lên nhìn - Nhưng tại sao cô lại muốn trở về đây nếu cô bị đối xử như vậy?

- Bởi vì tôi chưa sẵn sàng để cho sở thuế tịch thu ngôi nhà của mẹ tôi. Có vẻ như chỉ còn cách trồng cây thuốc lá để giữ được ngôi nhà.

- Nghe cô nói hình như câu chuyện có thể là dài dòng hơn, nhưng thôi được rồi… chuyện đó không dính dáng gì đến tôi.

Anh chồm qua bàn và nói:

- Không phải là tôi muốn xen vào chuyện của người khác, Niki. Tôi nghĩ rằng, có lẽ cô nên có một người bạn, để nói chuyện với họ, vì cô chẳng khác nào một người lạ ở đây.

- Tôi đã quen là một người lạ.

- Có lẽ đó là sai lầm đầu tiên của cô.

Niki đổi đề tài:

- Tôi sẽ cần một số người làm công ở đây. Kate đã nói rằng anh có thể giúp tôi trong việc này. Anh giúp được không?

Anh ta mỉm cười đáp:

- Thuốc lá là một loại cây trồng đòi hỏi sự săn sóc, Niki. Có thể xem như là phái nữ, cần được người ta chú ý đến mỗi ngày. Nếu bỏ nó một mình, ta sẽ có thể phải hối tiếc.

Niki ngoảnh mặt đi, để lộ sự mất kiên nhẫn. Cô cần sự giúp đỡ, cần tên những lao động để mướn, chứ không cần nghe giảng bài. Will vẫn nói tiếp:

- Điểm quan trọng, Niki, là cô phải cam kết sự thật và giữ vững sự cam kết. Bằng không, cô có thể nhanh chóng mất toi số tiền nào bỏ ra để đầu tư.

- Tôi về đây là để ở luôn. Tôi đã cam kết.

- Chỉ mới một phần. Tôi muốn nói với cô rằng, nếu cô muốn một người nào làm việc ở đây và chăm sóc cây trồng, cô phải cho người ấy có quyền lợi trong đó, bằng cách chia lợi nhuận, thay vì trả tiền công cho họ.

- Cách nào cũng được, miễn là tôi giữ được ngôi nhà.

Will gật đầu:

- Được rồi, Mathew Parker có thể rảnh, tôi sẽ hỏi anh ta. Và đứa con trai của Lem Hansen cần có việc làm. Nó hơi ngớ ngẩn một chút, nhưng miễn là có ai khác điều khiển nó, nó giúp việc cho cô đáng đồng tiền cô trả cho nó.

Anh ta ngừng nói và nhìn qua cô dưới đôi mày rậm. Niki có cảm giác anh ta đang đắn đo trước khi muốn nói thêm. Cuối cùng anh nói:

- Có một người đàn ông tên là Jim Dark, sẽ là một người đốc công tốt cho cô.

Niki cảm thấy có chữ "nhưng" theo sau và chờ. Quả nhiên nó đến.

- Jim mới ra tù được vài tuần… Anh ta đang làm những việc lặt vặt đấy đó. Tôi đã hứa sẽ tìm cách giúp anh ta. Cô nghĩ sao về một người từng bị tù?

Niki bắt đầu lắc đầu. Nhưng rồi cô nhớ lời dạy của Helen là đừng tin vào các "nhãn hiệu" và nghĩ đến việc chính mình cũng đã bị xét đoán như thế nào và cả Elle, hai mẹ con cũng đã sống trong một loại nhà tù.

- Jim Dark đã phạm tội gì?

Will nhìn thẳng mắt cô:

- Anh ta đã giết chết một người đàn ông khác.

Niki há hốc miệng.

- Anh muốn tôi mướn một kẻ giết người à?

- Jim không phải là kẻ cố ý giết người. Luật pháp xem đó tội ngộ sát và Tòa đã cho Jim tự bào chữa là ở trong trường hợp bị tấn công có động lực. Tôi cho rằng đó là trường hợp tự vệ khi anh ta bị người khác tấn công. Nếu cuộc đánh lộn không xảy ra trong quán rượu, thì có lẽ Jim đã được miễn tố hoàn toàn - Will nhún vai - Tôi nghĩ rằng cô có thể có đầu óc phóng khoáng hơn nhiều người. Có lẽ tôi lầm…

Niki giận anh ta đã cố làm cho cô có cảm nghĩ mình có lỗi chỉ vì cô dè dặt khi mướn một người tội phạm đã có án. Trời đất, cô sống ở nhà này một mình. Bộ anh ta tối dạ hay sao, hay anh ta muốn thử cô?

- Will, tôi ở đây một mình…

- Tôi hiểu cô dè dặt là phải.

Anh đẩy ghế lui, chuẩn bị ra về.

- Anh nghĩ rằng chỉ có người ấy làm đốc công được cho tôi…?

- Không phải. Nhưng tôi nghĩ rằng Jim là người giúp cô tốt nhất. Không có điều gì về trồng thuốc lá mà anh ta không biết. Anh ta thông minh và siêng năng, anh ta có đầu óc biết suy nghĩ. Anh ta đã vào hội cai rượu khi ở tù và đã bỏ rượu ít nhất từ một năm nay.

- Ở trong tù anh ta không có cách gì chọn lựa.

- Ngay ở đấy cũng có thể chọn lựa.

- Được rồi, nhưng nếu anh ta bắt đầu uống lại thì sao?

- Con người không phải là cái máy mà có bảo hành, Niki. Nhưng tôi đã quen Jim rất lâu và theo tôi, anh ta sẽ không làm cô thất vọng. Nhưng tại sao cô không tự mình gặp anh ta để tự mình thấy? Nếu cô vẫn chưa chắc chắn, cô hãy mướn anh ta vài hôm để dọn quang đồng ruộng của cô. Không nghĩa vụ nào cả. Không sợ mất mát gì cả. Nếu cô quyết định tiếp tục mướn anh ta, cô có thể tin cậy ở tôi, tôi sẽ trông coi cho cô.

- Làm như anh có câu trả lời cho mọi việc.

- Không đâu, không phải cho mọi việc. Thí dụ tôi không biết cô có chịu đến dự buổi khiêu vũ quyên tiền giúp gia đình Carson hay không - và tôi muốn nghe câu trả lời.

- Tôi chưa quyết định.

- Đó không phải là câu trả lời tôi muốn. Nếu cô quyết định đến dự, tôi sẽ thích thú được gặp cô ở đấy. Và bây giờ tôi phải trở về làm việc.

Anh và Niki đi ra đến cửa nhà, rồi vẫy tay chào. Anh ra về sau khi hứa sắp xếp để cô gặp Jim Dark.

Anh chàng mới to gan làm sao. Cô nghĩ bụng trong khi đi vào nhà. Và kiêu ngạo nữa. Cô thu lượm những đồ đạc đã ăn sáng và dằn mạnh vào chậu rửa chén bát, mạnh đến nỗi một cái đĩa bị vỡ làm đôi. Anh ta thậm chí đã không mời cô dự buổi khiêu vũ để giúp gia đình Carson, như một người đàn ông bình thường. Không, anh ta chỉ muốn giữ tấm thiệp mời dự khiêu vũ của anh để dành cho những phụ nữ chưa chồng ở hợp tác xã. Chẳng phải là cô đã nhận lời mời đâu, không có hy vọng gì trong chuyện đó. Nhưng điệu bộ, suy đoán tự nhiên của anh ta coi như cô sẽ bằng lòng sung vào đội đàn bà con gái hâm mộ anh ta… thật không thể chịu nổi.

Thế nhưng cô vẫn mắc nợ Will, vì anh giúp cô bắt đầu trồng trọt lại nông trang của cô… đó là giả sử rằng cô sẽ không bị người đốc công do anh ta giới thiệu giết chết.

Chương 19

Tòa nhà làm trụ sở của Công ty thuốc lá Hyland được xây dựng lên năm 1952 do ý kiến của Henry David Hyland. Tòa nhà có bốn tầng và cao nhất ở vùng Willow Cross. Ban đầu H.D đã mướn kiến trúc sư Frank Lloyd Wright và nói:

- Tôi muốn có tòa nhà đẹp nhất ở miền Nam, nhưng tôi không muốn nó có vẻ mới. Tôi muốn người ta nhìn thấy lịch sử khi nhìn vào công ty thuốc lá Hyland. Tôi muốn họ thấy một cái gì đó vĩnh cửu.

Trước khi đặt móng tòa nhà này, ông Wright đã rút lui vì không chấp nhận được ý định của H.D muốn biến đồ án ấy hoàn toàn thành của mình bằng cách luôn luôn đòi hỏi thay đổi các bản vẽ theo ý mình, bất chấp ảnh hưởng của việc đó vào toàn cục của kiến trúc. Sau đó tòa nhà đã đổi kiến trúc sư hai lần nữa và đều là người miền Nam. Kết quả cuối cùng là một toà nhà lai căng, không giống ai cả. Không ra một nhà thờ, cũng không ra một viện bảo tàng, không ra cổ điển, cũng không ra hiện đại. Trụ sở của công ty thuốc lá Hyland cuối cùng được hình thành không nhất thiết đạt được yêu cầu về mỹ thuật. Nhưng H.D Hyland bằng lòng vì nó đã nói lên được điều ông ta mong muốn. Trụ sở của công ty thuốc lá của gia đình ông tượng trưng cho lịch sử bền vững và quyền lực pha lẫn một chút tính cách gia trưởng và phong kiến của Miền Nam.

Nguyên cả tầng trệt dành cho một đại sãnh dùng để trưng bày lịch sử của kỹ nghệ thuốc lá, như một hội chợ của cả thế giới về thuốc lá, mở cửa cho công chúng vào xem bảy ngày trong một tuần. Mục triển lãm đi đầu là hình vẻ về đồn điền thuốc lá của thuyền trưởng John Rodfe, người đầu tiên trồng thuốc lá của nước Mỹ. Mục kế tiếp là hình vẽ cuộc chống đối lệnh cấm của triều đình Anh quốc không cho những người trồng thuốc lá ở Mỹ trực tiếp bán sản phẩm của mình ra nước ngoài. Tiết mục này có ghi hàng tựa đề: "Thuốc lá dẫn đầu cuộc đấu tranh vì tự do và độc lập của Hoa Kỳ."

Rồi đến một hình mẫu của xưởng thuốc lá Hyland nguyên thủy trong thế kỷ thứ mười chín, cho thấy cách làm thuốc lá thời đó thành từng bánh, từng cuộn.

Cuộc triển lãm tiếp tục trình bày những cái máy vấn thuốc điếu đầu tiên của những năm đầu thế kỷ hai mươi và chuyển dần đến nhà máy Hyland hiện nay gồm nhiều tòa nhà hiện đại, trang bị đầy đủ, trong đó có một lực lượng nhân công vừa trắng vừa đen, làm việc nhịp nhàng với những bộ máy tinh vi, làm hết tất cả các động tác từ hong lá thuốc đến róc các gân lá, đến xắt lá và trộn các loại thuốc với nhau trước khi vấn thành điếu.

Ở cuối dãy các gian hàng triển lãm, có một nhóm ba cô giá xinh đẹp đứng sẵn để biếu người xem những gói thuốc Hyland mẫu và đưa khách đi xem những tấm hình ghi lại những hoạt động từ thiện của công ty. Dưới tựa đề "Đi đầu trong chiến tranh" là những tấm ảnh chụp những người lính chiến Mỹ ở trận tuyến, tỏ vẻ mệt mỏi đang tiếp nhận những gói thuốc lá Hyland. Có một bằng khen đóng khung của tổng thống Roosevelt, đề cao sự ủng hộ nỗ lực chiến tranh của Công ty Hyland, bằng cách mua những tín phiếu của nhà nước phát hành trong thời chiến.

Dưới tựa đề " Đi đầu trong hòa bình" là những tấm ảnh to bằng bích chương quảng cáo, trình bày sự tham gia của công ty vào hàng chục tổ chức từ thiện, cũng như sự bảo trợ của công ty trong nhiều hoạt động thể thao lớn.

Tầng lầu cao nhất dành hoàn toàn để làm văn phòng của ông Tổng giám đốc, chức vụ này đã truyền từ H.D Hyland xuống dưới người con trai đầu lòng của ông là Edward. Tầng này cũng như một viện bảo tàng chứa đựng những kỷ niệm trong suốt thời gian gia đình ấy được nâng lên từ giai cấp trung lưu để trở thành giai cấp giàu sang tột đỉnh. Nhưng trái với cuộc triển lãm

cho công chúng hướng về tiêu đề phục vụ quần chúng, ở đây tiêu đề là một quy tắc đạo đức của H.D Hyland, khắc bằng chữ vàng trên một tấm gỗ gắn sau lưng bàn giấy tổng giám đốc.

HÃY LÀ SƯ TỬ, ĐỪNG LÀ CỪU NON

HÃY IM LẶNG, THÙNG RỖNG KÊU TO

HÃY NHANH NHẸN - BẰNG KHÔNG HÃY CHẾT

HÃY CHỐNG LẠI KẺ THÙ BẰNG SỰ YẾU KÉM CỦA CHÍNH NÓ

HÃY THƯỞNG CÔNG BẠN CỦA MÌNH KHI CẦN THIẾT.

Trong những năm Duke cầm quyền ở công ty Hyland, tuy ông ta không ghi lại thành văn, các thuộc hạ ông ta đều biết rõ những châm ngôn của ông. Đó là "Không có bạn, chỉ có đồng minh" - "Nên gây một tiếng động đúng lúc để che giấu mối nguy hiểm". "Hãy nhớ một ân huệ... nhưng đừng bao giờ quên một sự lăng nhục."

Sáng thứ sáu mùa đông ấy, Duke bước vào thang máy dành riêng cho ông ta dùng và gật đầu khi người phục vụ thang máy cất tiếng chào. Khi cửa thang máy mở ra ở tầng lầu trên cùng, cô thư ký của Duke là Nancy Butterfield đã đứng chờ sẵn ở bên ngoài, vì đã được người bảo vệ ở dưới nhà báo cho biết ông ta đến.

Giống như một bà già ở đồn điền, cô lẽo đẽo đằng sau ông chỉ một bước, trong khi ông chủ đi qua khu tiếp khách, qua phòng họp rộng bao la và vào văn phòng của ông. Như thường lệ, cô Butterfield đọc lại vanh vách tên những ai đã gọi điện thoại đến trong khi ông vắng mặt, vì biết những mẩu giấy ghi lại để ở trên bàn giấy của Duke sẽ bị gạt vào giỏ rác không đọc đến. Cô chờ một lát và không nghe ông ra lệnh gì, cô pha một bình cà phê nóng, đổ vào bình thủy có vỏ bằng bạc, rồi ra ngoài.

Duke dụi mắt như để làm tan biến cơn nhức đầu vì ảnh hưởng của rượu uống tối hôm trước, đã làm ông thức dậy sáng nay. Ông đã nôn thốc nôn tháo ra hết và đầu nhức như búa bổ. Ông lấy ở ngăn kéo trên cùng của bàn giấy ra hai lọ nhỏ, một đựng thuốc giảm đau và lọ kia đựng sinh tố và chất khoáng. Ông rót cà phê nóng vào một cái tách lớn bằng sứ, thêm vào một ít rượu Bourbon và uống với viên thuốc. Ông nhắm nghiền hai mắt, dựa ngửa vào chiếc ghế bành bọc da dùng làm bao tay sang trọng và chờ dịu bớt cơn đau đầu, ông thầm rủa sự bất lực của người bác sĩ riêng của gia đình Hyland: "Tôi trả tiền cho ông để giữ cho tôi khỏe mạnh, mà ông chẳng làm được việc gì hết. Tôi không thấy có lý do gì để tiếp tục trả tiền khi tôi không ưa các kết quả."

Bác sĩ Kendrick đáp:

- Chính ông phải chịu trách nhiệm về các kết quả, ông Hyland. Tôi đã nhiều lần khuyên can ông và chữa trị những sự quá độ của ông. Nếu ông tiếp tục bỏ ngoài tai sự khuyến cáo, nếu ông không chịu bớt uống rượu, đổi cách ăn lối sống, tôi không làm gì được để thân thể ông khỏi tàn tạ.

Ông bác sĩ không còn dám bảo Duke rằng thói quen hút thuốc lá là cái có khả năng nhiều nhất sẽ giết chết ông.

Duke coi cái đó toàn chuyện tào lao. Một bác sĩ cũng như một người thợ máy, như bất cứ người thợ máy nào khác lãnh lương của công ty. Công việc của ông ta là bảo quản bộ máy, chứ không phải đưa ra những lời cảnh giác và bào chữa.

Khi đã khá hơn, Duke bấm nút gọi cô Butterfield và bảo cô ta cho người thợ hớt tóc riêng của ông vào. Mayfield là một người da đen có nước da sáng, ở trong thị trấn đến đây mỗi tuần một lần, giống như cha anh xưa kia.

Sau khi cất tiếng "chào ông Duke" như thường lệ, Mayfield để ý đến nước da tái xanh và cặp mắt đầy tia máu của ông chủ, nên giữ ý không nói chuyện nữa. Anh ta lặng lẽ mở túi da sờn và xếp đồ nghề ra mặt bàn giấy của Duke. Anh ta huơ tay buộc cái khăn choàng bằng vải trắng tinh ở cổ Duke.

- Đừng cắt ở đỉnh đầu - Duke lẩm bẩm.

- Dạ, - Mayfield đáp, mặc dầu không cần phải dặn.

Sau sáu năm, người thợ hớt tóc biết chính xác phải cắt thế nào, và lúc nào, mái tóc nâu rậm ấy mới vừa đây bắt đầu trở thành muối tiêu. Một tay cầm lược, tay kia cầm kéo. Mayfield làm việc chậm rãi, chính xác, hớt đến đâu, thu dọn tóc rơi đến đó, để không để lại dấu vết sau khi hành nghề.

Ngồi yên cho người thợ hớt tóc làm việc, Duke châm một điếu thuốc và ngẫm nghĩ về bản đối chiếu thành công và thất vọng của tuần lễ vừa qua. Về mặt thành quả, ông đã đánh bại công ty thuốc lá Regal trong vụ đấu thầu để mua lại công ty nhỏ chế biến thuốc lá để hít và để nhai. Tuy công ty ấy đang có tình trạng tài chính khả quan, cái Duke muốn nắm là tên của nó đã có tử một thế kỷ và sự vui thích qua mặt được Công ty Regal.

Nhưng sự hài lòng của ông đã bị một hành động phá phách công khai nữa của Pepper, làm cho giảm bớt. Khi mở ti vi để nghe tin thời sự tối qua, Duke thấy chiếu trên màn hình, cảnh cô em gái khác mẹ bị bắt vì tôi phá rối trật tự và tấn công một cảnh binh. Hình như Pepper và bạn bè vô tích sự của cô ta đã quyết định đốt pháo để làm vui nhộn thêm tiệc rượu say sưa của họ. Sau khi được những người hàng xóm báo cáo vì họ ngại có hoạt động khủng bố, một xe cảnh sát đã được gởi đến để điều tra. Khi thấy một viên cảnh sát ở cửa vào nhà, Pepper mời anh ta nhập bọn cho vui. Anh ta đã từ chối và Pepper đã nổi sùng, mắng nhiếc anh ta, tát và đá anh ta.

Duke nhăn mặt khó chịu vì nghĩ đến nhiều tờ báo chuyên khai thác vụ tai tiếng, sẽ đăng một loạt bài để một lần nữa bôi nhọ tên dòng họ Hyland. Các đứa con của bà Joanne luôn luôn là những cái gai chích vào hông Duke, bây giờ càng khó chịu hơn hồi chúng còn nhỏ.

Người thợ cắt tóc đã làm xong, xoa phấn lên cổ Duke, mở tấm vải choàng ra và rút lui sau khi chào:

- Xin hẹn ông tuần tới, chào ông.

Duke đứng dậy và bước đến bên cái tủ kính đựng bộ sưu tập các kỷ vật vô giá có tính cách vua chúa của cha để lại. Tất cả các món đồ trong tủ để có lai lịch hoàng gia, từ những quả trứng do Faberger làm ra và của vị Sa hoàng Nga cuối cùng, đến cái hộp thuốc lá để hít, nạm đầy kim cương của vua Louis 14 của Pháp. Ông mở khóa tủ kính, lấy ra món quý giá nhất của bộ sưu tập. Đó là một cái chén tống bằng vàng nạm những viên hồng ngọc vô cùng xinh đẹp. Theo truyền thuyết, nó đã được đặt làm bởi Henry VIII, Vua nước Anh và đã được nhiều pháp sư của triều đình của nhà vua ghép vào đó nhiều pháp thuật đặc biệt. H.D đã đặt tên cho cái chén tống ấy là chén tống Henry - cũng là tên tục của ông - và quả quyết rằng trước khi làm công việc kinh doanh gì quan trọng, ông uống rượu bằng cái chén tống ấy thì chắc chắn được may mắn và thành công.

Duke rót rượu Bourbon vào cái chén tống bằng vàng, rồi đưa lên hướng về bức chân dung của người cha với ý giễu cợt và nốc cạn. Khi còn nhỏ, Duke ngán sợ người cha có vẻ huyền thoại.

Nhưng sau khi đã trưởng thành, ông ta đã có thể coi H.D Hyland là một người bình thường như mọi người và đã tập hợp quanh mình những vật nhắc nhở đến những thất bại và hạn chế của H.D

Duke lại nâng cốc uống cho một viên ngọc bích chưa cắt to tướng gắn trên một cái ghế bằng đồng. Duke gọi nó là "Sự điên rồ của Hyland", khi nhớ lại cha mình đã mua cái mỏ đá quý ở Brasil vô giá trị ấy mà chỉ căn cứ trên một viên ngọc này và bị người ta lừa.

Ông ta lại nâng cốc uống cho một hình mẫu một chiếc tàu thủy chạy bằng hơi nước, dự định là chiếc đầu đàn của Công ty tàu thủy Hyland Overseas. Sau khi bị bọn người Brasil lừa, H.D đã bỏ việc phiêu lưu ấy, quyết tâm dành hết cho công việc mà ông quan tâm, công việc sản xuất thuốc lá. Duke lẩm bẩm một mình: "Ngu xuẩn, thật ngu xuẩn" và uống cạn ly rượu. H.D đã bỏ lỡ cơ hội một đời có một lần khi ông có thể mua rẻ tất cả những tàu chiến thặng dư của nhà nước sau khiếng tranh thế giới thứ hai. Vì ông đã để cho người con trai của mình chay theo các Công ty khác đã hiểu rõ giá trị của sự đa dạng hóa hoạt động.

Đó là một sự sai lầm khác của H.D. Cũng như những người vợ đã trở về, như những con dơi hút máu sau khi ông chết, để cố đòi thêm một vài triệu trong gia đình của ông để lại.

Duke mỉm cười, ông đã cho những con mụ ấy thấy rõ kể từ nay đừng hòng "ăn có" nữa. Cũng như ông đã cho những người vợ cũ của chính ông thấy họ sẽ lãnh được gì nếu họ đòi hỏi ông quá mức.

Nụ cười của ông nở to khi ông nhớ lại người vợ thứ hai của ông đã lớn tiếng đòi ông cho thêm năm chục ngàn đô la để trả tiền chữa trị về tinh thần cho một ông đạo ở New Mexico. Bà ta đã than thở: "Ông mắc nợ tôi. Ông đạo Sing nói rằng ông đã làm khủng hoảng tinh thần của tôi và phải mất nhiều năm mới chữa lành. Ít nhất là ông phải trả tiền bồi thường". Duke đã thẳng thừng đuổi bà ta đi.

Máy nội đàm ở bàn giấy reo lên. Cô thư ký của ông nói:

- Thưa ông Hyland, ông rãnh để gặp người em trai của ông chưa ạ?

Duke liếc nhìn vào cuốn sổ hẹn, ông tính nhẩm, Babe có lẽ đã chờ nãy giờ ít nhất là nửa tiếng. Ông nói:

- Cho ông ta vào.

Cánh cửa văng phòng của ông được mở ra một cách dè dặt, từ từ, để lộ một người đàn ông có ngoại hình ít thay đổi sau nhiều năm sống lâu ngoài trời, nên Babe Hyland có nước da rám nắng thường trực, có những nếp nhăn nhỏ nhưng vẫn còn gương mặt của một thiếu niên, thất bại và thất vọng đã làm cho đôi mắt không còn thần sắc như trước, nhưng anh ta vẫn bảnh trai một cách lạ lùng. Vì nể mặt người anh, Babe mặc một bộ đồ màu xám đàng hoàng, thay vì phục sức xuề xòa như khi đi trên thuyền.

- Vào đi, chú em. Vào ngồi nghỉ cho khỏe, chắc là chú mệt lắm sau chuyến bay.

- Tôi bị sai lệch giờ giấc do máy bay phản lực. Chỉ cần ngủ lại một đêm là khỏe ngay.

- Tôi chắc vậy, chú dùng cà phê nhé? - Ông ta làm ra vẻ ân cần, nhưng biết chắc rằng người em trai ưa thứ khác.

- Không, không cám ơn anh - Babe từ chối và liếc vào tủ rượu gần đấy đang mở để lộ ra một dãy ly và chai. Anh ta liếc vào đồng hồ tay xem giờ này đã yêu cầu uống rượu được chưa.

Thấy thế, Duke bắt đầu giở ra một trò chơi mà ông thích và càng thích hơn nếu như ông không thắng dễ dàng như thế. Ông lấy ra một tờ giấy trong xấp giấy để trên bàn.

- Tôi đã đọc báo cáo của chú. Tôi phải nói rằng…

Ông ta ngừng lại một chút và quan sát Babe đang ngồi chồm tới trên ghế. Sau bao nhiêu năm anh ta vẫn còn mắc mưu,

Duke nói tiếp:

- Tôi ngạc nhiên và thất vọng. Tôi đã yêu cầu chú báo cáo cho tôi đầy đủ về những nông trường của chúng ta ở Brasil và Zimbabwe. Tôi đã yêu cầu chú dự đoán năng suất cho từng mẫu của những giống thuốc lá mới mà chúng ta đang trồng thử. Chú đã không cho tôi biết báo cáo ấy ngoài khả năng của chú.

Duke nói bằng giọng dịu dàng, ông rất khoái được có dịp trừng phạt. Nhất là khi không có gì tốn kém. Không nguy hiểm. Duke biết thế nào Babe cũng làm sai công việc được giao, nên ông luôn luôn gởi người khác theo để làm cho đúng.

Dưới lớp da rám nắng, Babe tái mặt. Anh ta đã sợ nhất lúc này. Anh nói:

- Những giống thuốc mới đang mọc tốt tôi đã nói vậy trong báo cáo.

- Vậy thì những chuyện tào lao khác là cái gì hở chú em?

- Đó là ý kiến thành thật của tôi về những gì ta nên làm.

Duke lặp lại, giọng mỉa mai:

- Ý kiến thành thật của chú à? Do đâu chú nghĩ rằng chú có tư cách để có ý kiến? Trong cả cuộc đời của chú, chú đã dành đủ thời giờ để làm việc chưa mà có được ý kiến?

- Anh không cần nói với tôi bằng cái giọng đó.

- Tôi thấy cần phải nói khi chú đem về một báo cáo có thể hại cho tương lai của công ty Hyland. Tôi có cần phải nói cho chú chuyện gì có thể xảy ra nếu có một ký giả tọc mạch nào đó nắm được cái này? Chú có nghĩ phút nào đến việc là chú nối giáo cho kẻ thù của chúng ta? Hay là sự suy nghĩ quá khó nhọc đối với chú?

- Theo tôi, nếu chúng ta tiếp tục công việc này mới là có hại cho công ty thuốc lá Hyland. Phải chi anh thấy được những điều kiện làm việc mà tôi đã thấy. Những nông dân làm công cho chúng ta ở Brasil nghèo sát đất. Họ đi chân đất và họ thiếu ăn, họ cày ruộng bằng bò, Duke ạ, trong thời đại này! Để chuyển vận, họ dùng những xe bò bánh gỗ giống như thời kỳ đồ đá. Họ sống trong những cái chòi không đáng cho súc vật ở. Mùi hôi thối của nước uống… tôi không thể nào tả nổi. Hay là những đứa trẻ, Duke, thân mình chúng đầy ghẻ lở. Giống như… một trại cùi nói trong Thánh kinh.

- Nhưng chúng ta đã đem lại cho các dân tộc ấy một cái gì đó rất có giá trị trong tương lai chú em ạ. Chúng ta đang gởi đến đấy những nhà nông học do chính công ty của chúng ta đào tạo để dạy họ cách trồng thuốc lá cao cấp trên vùng đất nghèo khổ của họ. Chúng ta đang đầu tư cả thời gian và sức lực, Babe… thì họ nộp lại một cái gì đó cũng là đúng thôi. Trong khi đó chúng ta có thể mua thuốc lá của họ bằng nửa giá trả cho thuốc lá mua trong nước.

Babe nói tiếp:

- Ở Zimbabwe còn tệ hơn. Hàng trăm công nhân sống trong một khu nhà chật hẹp, tất cả dùng chung một nhà cầu đã bị hỏng. Không có nước để tắm rửa, không có cơ sở ý tế nào trong vòng một trăm dặm. Không ai sống được với đồng lương chúng ta trả cho họ, dưới hai mươi đô la một tháng. Còn tệ hơn là nô lệ.

Duke lắc đầu và nói:

- Chú là một đứa ngu dốt và khờ dại đáng thương. Chú không biết một chút gì hết về việc làm ăn và chú sẽ không bao giờ biết cả.

Babe đỏ mặt vì nhục nhã, nhưng những điều khiện làm việc tồi tệ và đáng xấu hổ mà anh đã thấy, đã làm anh xúc động mạnh, nên cảm thấy có bổn phận phải nói ra.

- Nếu làm ăn giỏi là vậy thì phải rồi, tôi dốt.

Duke mỉm cười tự mãn và nói:

- Tôi mừng vì cuối cùng chú đã nhận thức được cái đó. Và bởi vì chú rõ ràng không thích hợp với công việc ở ban nhập nguyên liệu từ nước ngoài của công ty, tôi thấy rằng tôi phải kiếm một người khác ít… đa cảm hơn chú để làm việc đó. Nhưng chú đừng mất kiên nhẫn chú em ạ, chúng ta có thể nói chuyện lại sớm. Tôi chắc, nếu cả hai chúng ta đều cố gắng, chúng ta sẽ tìm ra một việc gì đó thích hợp với tài năng và khả năng của chú.

Babe nhớm đứng dậy, nhưng Duke vẫn chưa chịu thôi.

- Còn một điểm khác nữa. Tôi không thích những điều tôi nghe nói về cuộc sống riêng của bọn họ. Nếu chú vẫn chưa học được cách uống rượu như môt người phong lưu mã thượng, thì có lẽ đã đến lúc phải gởi chú đi học lại một khóa ở Woodland Hills…

Babe rùng mình khi nghe nhắc đến tên cơ sở này mà Duke đã gởi anh đến sau khi H.D chết, như để chứng minh rằng bây giờ Duke nắm quyền tuyệt đối trong tay. Trong ba mươi ngày đầy ác mộng, Babe đã bị người ta áp dụng vào mình bằng phương pháp trị liệu mà các bác sĩ gọi là phương pháp trị liệu bằng sự ghét bỏ, một hình phạt nặng nề làm cho anh phải van xin thà chết còn sướng hơn. Nghĩ đến cảnh đó, anh có can đảm để nói một cách điềm tĩnh:

- Ông già đã qua đời từ lâu. Anh vẫn còn oán ghét tôi đến thế sao?

Babe sợ Duke nổi giận lôi đình, nhưng ông ta chỉ tỏ vẻ vui thú khi nghe Babe nói như vậy. Phải, ông già đã qua đời từ lâu và không còn ai ngăn cản Duke đối xử với người em trai khác mẹ như thế nào. Ông dịu dàng hỏi:

- Do đâu chú nghĩ rằng tôi oán ghét chú? Chú cho rằng tôi có những lý do để cảm thấy thế nào?

- Tôi… không biết nữa - Babe ấp úng nói.

- Để xem nào. Có biết chăng tôi oán ghét chú vì H.D bỏ mẹ tôi để cưới bà Joanne?

Babe nín lặng.

- Có thể chăng tôi đã oán ghét chú vì ông già đã coi tôi như không có? Bởi vì ông đã bắt tôi làm việc để xứng đáng với món tiền cấp hàng tháng cho tôi, trong khi ổng nuông chiều chú để chú hư hỏng? Để chú chơi với các toa xe lửa của công ty? Cho chú bất cứ cái gì chú muốn? Cho chú

cả một đoàn ngựa con để đánh polo vì chú nói chú có thể thích môn ấy? Không bao giờ nói một tiếng nào khi chú chán trò chơi ấy?

Babe ngồi im thin thít, không dám cắt ngang trong lúc Duke kể lể. Anh ta nhìn hình mẫu của chiếc tàu thủy Hyland Queen một cách thèm thuồng khao khát. Phải chi H.D đã duy trì công ty tàu thủy mà ông đã bắt đầu lập ra, thì bây giờ có lẽ Babe đã có đất dụng võ.

Khi Duke ngừng lại để thở, Babe cố gắng nói:

- Nhưng H.D đã yêu anh theo kiểu của ông ta. Dẫu ông ta đã làm gì cho tôi, thì ông cũng đã chọn anh làm người thừa kế.

- Yêu? Thời buổi này món hàng ấy có giá trị gì nữa? Không, không đâu chú em. H.D đã chọn tôi làm người thừa kế vì tôi sinh ra đầu tiên. Bởi vì ông già là một người thủ cựu. Cả chú và tôi đều biết tình yêu có nghĩa lý gì với ổng.

Duke vẩy tay ra hiệu cuộc nói chuyện đã chấm dứt.

Babe đứng dậy ra về. Anh mệt mỏi nên không hề có ý nghĩ cãi lại người anh. Như một người con vâng lời cha mẹ, anh để cho Duke khống chế. Babe đã làm thử hết việc này đến việc khác, anh đã cố gắng hết sức mình, ngay cả sau khi thấy dù anh có nỗ lực đến đâu, Duke vẫn cho là thất bại và bất tài. Babe chỉ được thoải mái trong những thời kỳ "thất nghiệp" khi anh rảnh rang để đua thuyền máy là môn thể thao mà anh đam mê và trong đó anh có cơ hội độc nhất để thắng.

° ° °

Bằng lòng là vì đẩy được Babe về vị trí của anh ta. Duke tự khen mình đã nhìn xa trông rộng, nên không để cho có đứa con nào trong hai cuộc hôn nhân của ông. Người ngoài tưởng rằng đó là một sự thất vọng nặng nề đối với ông. Nhưng khi một ký giả của báo Time hỏi ông cảm thấy như thế nào khi không có đứa con trai thừa kế. Duke đã trả lời thành thật: "Napoleon có người thừa kế không? Alexander Đại đế có người thừa kế không? Không, thưa ông, tôi cho ông hay rằng, một người lập ra một sự nghiệp vĩ đại tốt hơn là không nên có con cái". Rồi ông mìm cười để cho người ký giả hiểu sao thì hiểu. Nếu ông phải nói rõ ra, thì có lẽ Duke đã nói rằng ông không muốn có một đứa con trai, như con người ngu dốt, yếu đuối, vô giá trị vừa ở văn phòng của ông ra về. Ông lại càng không muốn có một đứa con trai như ông, một người lớn có một tâm hồn trẻ con chờ chực ở hậu trường, chờ cho người cha chết đế chiếm sự nghiệp mà ông ta đã gầy dựng suốt cả cuộc đời.

Không, Duke thầm nghĩ, giấc mơ bất tử của ông nằm trong tương lai của Công ty Hyland mà ông hình dung ra, còn huy hoàng hơn cha ông đã tưởng tượng. Khi còn sống, H.D chỉ có một tình yêu là tình yêu công ty. Tình yêu ấy đã trở thành một ám ảnh, làm cho ông có một cái nhìn chật hẹp và một lối nghĩ địa phương nhiều hơn là toàn cầu.

Cái nhìn về tương lai của Duke thể hiện bằng một cái nhà kiếng thu nhỏ để trên bàn họp. Dưới cái nắp bằng nhựa dẻo là những mẩu còn sống thuộc một giống thuốc lá mới đã được tạo ra để mọc như thổi trong khí hậu Brasil và nhiều điểm khác ở Phi Châu.

Bất kể những lời phiền trách của Babe, dự án này đã trên đường thành công và trong những năm tới, nhờ nó, Công ty Hyland sẽ có nhiều tấn thuốc lá rẻ tiền.

Nhưng kiểm soát được nguồn cung cấp thuốc lá từ nước ngoài rẻ tiền chỉ là một yếu tố trong kế hoạch ba mũi nhọn của Duke cho tương lai. Kế hoạch đó dự trù đa dạng hóa hoạt động của công ty mà cha ông ta xưa kia không bao giờ hiểu được và phát triển mạnh mẽ những thị trường nước ngoài cho thuốc lá Hyland. Nhờ có những lợi nhuận khổng lồ để tha hồ đầu tư,

Duke biết giá trị của sự hiện đại hóa, nên đã đặt mua máy móc và những phụ tùng có thể sản xuất những điếu thuốc lá chứa ít thuốc hơn hai mươi lăm phần trăm. Nhưng vì trong nước đang có phong trào để ý nhiều hơn đến sức khỏe, doanh số thuốc điếu trong nước không cao bằng trước đó, trong khi doanh số của công ty Hyland ở nước ngoài càng ngày càng tăng nhanh và càng hứa hẹn.

Bất cứ việc gì Duke nhúng tay vào cũng thành công rực rỡ. Với sự thành công của kế hoạch trong tương lai của ông. Duke hoàn toàn chờ đợi Công ty thuốc lá Hyland trở thành đế quốc thuốc lá giàu mạnh nhất thế giới. Ông đã bắt đầu tuyển dụng những nhà quản trị trẻ thông minh nhất, hăng say nhất để thực hiện ý chí của ông, nhưng cũng đem lại cho công ty những khả năng sáng tạo của chính họ.

Duke ấn máy nội đàm ở bàn giấy, ra hiệu cho cô thư ký riêng của ông biết ông sẵn sàng tiếp người khách khác.

Nhìn vào sổ hẹn, Duke nhẩm tính, người khách này đã phải chờ còn lâu hơn cả Babe, ít nhất một tiếng đồng hồ. Một lát sau, Sterling Weatherby bước vào và đến bàn giấy của Duke.

Duke không mời người luật sư ngồi mà hỏi ngay:

- Sao, ông đã lo xong việc đó chưa?

Người luật sư loay hoay cái nón trong tay và nhích qua nhích lại, lúng túng trên đôi chân.

- Tôi đã làm xong hết.

- Nhưng cô ta vẫn còn ở đây - Duke nói. Ông sắp nổi sùng, nhưng cố nén trong khi Weatherby lắp bắp bào chữa.

- Ắt hẳn cô ta có những món tiền khác, ông Hyland. Tôi xin thề với ông, tôi đã làm tất cả những gì làm được. Tôi chẳng đã đẩy cô ấy đi xa bao nhiêu năm nay và làm mọi việc khác…

- Và ông đã được trả công rất hậu. Nếu bây giờ ông không thể hoàn tất công việc của ông…

- Chỉ là vấn đề thời gian, ông Hyland. Tôi có thể bảo đảm với ông chỉ là vấn đề thời gian.

- Thật vậy không? Vậy thì, nếu để thời gian làm việc đó thì tôi đâu cần ông làm gì, phải không?

Người luật sư nhìn trừng trừng vào người đã ký chi phiếu trả tiền cho mình từ hơn mười hai năm nay. Ông ta nói giọng lạc đi:

- Ông không nói thật đó chứ?

- Ồ, có chứ. Ông hãy coi như ông đã được về hưu, Weatherby. Không có lương hưu. Bây giờ hãy đi đi.

Weatherby nhìn sững Duke Hyland và không tin ở tai mình. Dĩ nhiên, số tiền thù lao ông nhận được không phải là tất cả lợi tức của ông. Nhưng nếu mọi người biết ông không còn được sự bảo trợ của gia đình Hyland thì phần còn lại các thân chủ của ông chắc chắn sẽ mất trắng. Thế nhưng nếu ông cưỡng lại thì được lợi lọc gì? Ông có thể hy vọng rằng Duke sẽ lại cần đến ông và đổi ý. Weatherby ra khỏi văn phòng, so với khi mới vào, gương mặt ông già đi mấy tuổi.

Quỷ tha ma bắt con bé ấy đi, con gái của một con điếm, Duke nghĩ thầm. Thật là khó chịu khi nghĩ đến cô ta còn ở trong ngôi nhà ấy. Cô ta còn ở đó ngày nào là còn nhắc nhở ông nghĩ đến

mẹ cô, người đàn bà mà H.D đã phỗng tay trên ông và nhắc ông nhớ lại quá nhiều chuyện trong quá khứ mà ông chỉ muốn xua đuổi vĩnh viễn ra khỏi ký ức.

Chương 20

Khi năm mươi mẫu đất của cô đã dọn quang xong, Niki cảm thấy như mình cất được một gánh nặng. Bây giờ cô có một cuộc đời mới, cô là một người trồng thuốc lá, một chủ đất, một phần của truyền thống đặc biệt Mỹ, cũng có từ xưa và đáng kính như đất đai. Vai kề vai làm việc với người làm công của cô, Niki không còn thắc mắc rằng người đốc công của cô có tiền án hình sự và anh ta cũng dựa vào một người khác lớn xác nhưng đầu óc chậm phát triển. Thậm chí cô cũng không thấy là kỳ quặc rằng người cố vấn cho cô có vẻ là anh chàng Romeo của địa phương này.

Hôm đốt rác trên những cánh đồng của cô. Will đem tới hai người làm của anh ta và nói:

- Đề phòng khi gió đổi chiều. Nhưng cô khỏi lo… Jim biết phải làm gì.

Đầu phía đông của dải đất rộng năm chục mẫu Anh được đốt lên thành lửa ngọn, một cột khói bốc cao và mùi khét lẹt dầy đặc trong không khí. Niki che mắt bằng tay và cố theo dõi hướng tiến của các ngọn lửa. Will lặp lại:

- Cô đừng lo. Lửa cháy dễ sợ và khét lẹt, nhưng nó thuận chiều cho chúng ta.

Đối với Niki, việc tẩy sạch khu đất có vẻ như là một nghi lễ tượng trưng, không những tiêu diệt các mầm cỏ dại, các côn trùng và các dịch bệnh, mà còn làm cho tinh thần của nông trại tinh khiết hơn trước khi trở về tay cô. Cô không nói ra ý nghĩ của mình, tuy biết rằng Will sẽ hiểu, vì chính anh ham mê trồng trọt. Cô chỉ nói:

- Tôi muốn cảm ơn anh về tất cả sự giúp đỡ của anh. Tôi biết anh bận rộn như thế nào. Tôi chỉ mong sao trả được anh…

- Không có gì nhiều hơn là tôi cũng giúp đỡ một người láng giềng tốt như vậy thôi.

Không mong anh ta nói thật, tuy cô thấy sự rộng rãi của Will vượt quá bất cứ thứ tình láng giềng nào mà cô được biết đến. Không những anh ta dẫn cô đi từng bước, mà còn giúp cô vay tiền của hợp tác xã, để Niki có thể sống tương đối đầy đủ cho đến khi bán được vụ thu hoạch đầu tiên. Anh ta nói thêm:

- Còn vấn đề trả lại tôi, cô đã làm rồi. Bằng cách cho Jim và Bo một cơ hội.

- Anh đã nói quá. Họ là những người đàng hoàng. Anh không cần phải… nhát tôi như vậy.

- Sao lại không? Giả sử tôi không nói rằng Jim đã ở tù, giả sử cô nghe một người nào khác nói và người đó không có thiện cảm với Jim như tôi thì sao?

- Chính Jim đã kể với tôi ngay trong ngày đầu anh ấy đến đây. Nếu không, chắc tôi không bao giờ đoán được.

Niki nhớ lại cảm tưởng đầu tiên của cô về anh ta. Jim giống một mục sư ở thôn quê nhiều hơn là một người gây lộn ở quán rượu. Anh ta người nhỏ nhắn, ăn mặc chỉnh tề và nhét một cuốn Kinh Thánh ở túi áo sơ mi. Sau khi tự giới thiệu, anh ta nói:

- Bất cứ điều gì cô đã nghe nói về tôi đều là đúng. Khi không uống rượu, tôi làm việc chăm chỉ hơn bất cứ người nào trên đời. Khi say rượu, tôi hệt quỷ sứ. Bây giờ và tại đây, chỉ có thể nói vậy thôi. Tôi sẽ làm hết mình cho cô, cô Sandeman. Tôi mong như vậy là đủ.

Cho đến nay, Niki thấy Jim đã làm việc không thua ai hết. Cô hỏi Will:

- Về Bo Hansen, có thật cậu ta có trí óc chậm phát triển?

- Tôi không biết nữa, quả thật Bo chậm hiểu các chỉ thị, nhưng một khi đã hiểu cần phải làm gì, cậu ta rất nhanh nhẹn và có khả năng. Và cặp mắt của cậu ta, Will… sáng và lanh lợi quá chừng.

- Xưa nay Bo vẫn chậm trong việc học hỏi. Cha mẹ cậu ta thương yêu cậu, nhưng họ còn sáu đứa con nữa phải nuôi và một mảnh đất từ lâu lắm rồi chỉ gặp toàn xui xẻo. Khi Bo gặp khó khăn ở trường, cha mẹ cậu ta đành chấp nhận như là ý trời. Họ cho cậu nghỉ học khi mười hai tuổi…

- Không ai ngăn cản họ à? - Niki hỏi với vẻ không tin.

- Có người bàn nên gởi cậu đến một trường đặc biệt ở Raleigh, nhưng cha mẹ của cậu không muốn gởi cậu đi xa.

Niki định cãi lại, nhưng cô sực nhớ cảm giác khi mình bị gởi đi xa ở một mình tại một nơi xa lạ. Cô khẽ nói:

- Ít nhất cậu ta cũng ở với người yêu thương cậu, cái đó rất đáng kể.

- Phải. Dẫu cậu ta không học được, Bo biết yêu thương lại người khác. Cái đó cũng rất đáng kể.

Niki không nói gì. Nếu Will không nói về cô, cô không có ý định giải thích rằng cô biết cách yêu lại nhưng người cô có thể tin cậy. Nếu ngay lúc này, trong sổ ấy không có người đàn ông nào, thì chuyện đó không dính dáng gì đến anh ta.

Cuối ngày hôm đó. Niki mời Will ở lại ăn tối. Tối hôm trước, cô đã nấu một nồi thịt bò kho thật lớn, bây giờ cô định đãi Jim và Bo và bất cứ ai muốn ở lại ăn, Will nói:

- Cám ơn cô, nhưng tôi phải về nhà. Mẹ tôi ở nhà một mình và cần được chăm sóc.

- Vậy thì anh hãy đem một ít thịt bò khi này, trừ khi mẹ anh không chịu…

- Chu choa! Cái gì cô cho thì tôi sẵn sàng lấy và cám ơn cô vô cùng. Mẹ tôi nấu bếp giỏi lắm, nhưng không phải vì thế mà tôi từ chối lòng tử tế của cô.

Bây giờ Niki cảm thấy kỳ cục như thể cô bị bắt quả tang đang muốn khoe tài với anh ta trong khi cô chỉ muốn bày tỏ lòng biết ơn. Anh ta nâng cằm cô lên như một người anh cả và nói:

- Ơ kìa, Niki. Cô biết không cần phải cố gắng quá sức. Cô sẽ sống được ở đây, chỉ cần cô tự nhiên.

Phản ứng đầu tiên của cô là anh ta nói nghe dễ quá. Dầu sao Will Rivers trên thực tế là một ông vua không ngai của hợp tác xã Will Cross và anh ta xứng đáng với địa vị ấy. Nhưng sau khi cô trao cho anh tra món bò kho đựng trong một cái bình nhựa có nắp và một ổ bánh mì kiểu Pháp do cô làm, anh ta ôm hôn cô một cách nồng hậu như một người anh cả và cô ý thức rằng cô biết ơn anh ta đến chừng nào, vì anh đã dùng cách cư xử dễ dãi để giúp cô thích ứng hoàn cảnh.

° ° °

Anh ta đến không báo trước một vài ngày sau, lúc tám giờ sáng. Anh bảo cô:

- Cô hãy mặc thêm cái áo vét, tôi muốn cho cô xem cái này.

Niki làm theo lời anh. Hai mươi phút sau xe anh ta đậu lại trước nhà kho của Johnson. Cô hỏi:

- Đang có chuyện gì thế? Tại sao có đông người thế kia?

- Xin vui mừng đón tiếp cô đến thăm phòng triển lãm thuốc lá của nông gia tiểu bang Carolina. Tuy cô mua đồ tiếp tế qua Hợp tác xã, cô cũng nên đến nơi này cho biết. Hơn nữa, đây là nơi cô sẽ bán đấu giá thuốc lá của cô khi thu hoạch.

Nhà kho sâu hún hút như một hang núi. Niki nhìn quanh và thốt lên một tiếng:

- Rộng ghê!

- Bốn mẫu tây, chung một mái - Will giải thích.

Chỗ này giống nhu một phiên chợ quận tổ chức trong nhà. Những gian hàng giăng đầy biểu ngữ sặc sỡ và trưng bày tất cả các món hàng lôi kéo sự chú ý của các nông gia trồng thuốc, như máy kéo, thiết bị thủy lợi, phân bón, tấm đậy hạt giống sau khi gieo, thuốc trừ sâu và những ấn phẩm của Bộ Canh nông Hoa Kỳ.

Tuy Will cần mua nhiều thứ, anh ta dành thì giờ để huấn luyện Niki trong khi đi giữa các gian hàng, anh ta chỉ vào từng loại phân bón và giải thích lợi hại của nó. Anh giải thích rằng vì thời giá lên cao, nên càng phải chọn và mua một cách khôn ngoan là mua thứ tốt.

Sau các gian hàng cơ khí là gian hàng của Công ty thuốc lá Hyland, giăng một tấm biểu ngữ màu xanh lá có hàng chữ to: "Chúng tôi chăm nom cho người của chúng tôi". Những tấm ảnh cho thấy những diện tích của công ty cung cấp cho công nhân, như nhà ăn tự phục vụ rộng bao la, dọn những bữa ăn trưa nóng sốt khỏi trả tiền, trạm xá sạch sẽ tinh tươm có đầy đủ bác sĩ và y tá, cảnh phát không gà tây trong dịp lễ Tạ ơn, các buổi liên hoan tưng bừng trong mùa hè, Niki dừng lại một lúc lâu trước tấm ảnh chụp ông già Noel ngồi trên xe trượt tuyết do tám con hươu có sừng (là những con ngựa thật có sừng bằng giấy bồi gắn lên đầu chúng) trên bồn cỏ phủ đầy tuyết của tòa nhà Highlands. Cô có thể nhớ sự đau khổ vì không được dự buổi liên hoan đó…

Will gọi lớn, kéo cô ra khỏi sự mơ màng đau buồn. Anh ta đang đứng nhìn một loạt ảnh chụp từ cuộc đại khủng hoảng và có tựa đề: "Công ăn việc làm cho người bị thất nghiệp". Tấm ảnh đầu cho thấy một đám đàn ông ăn mặc rách rưới, mặt mày buồn bã, chen nhau đi loanh quanh không mục đích. Những tấm ảnh còn lại chụp họ đang làm việc cho gia đình Hyland, trồng cây quanh sở đất của gia đình ấy, làm những con đường mới trên đảo Hồng Hạc và lau chùi nhà máy của Công ty thuốc lá Hyland.

- Cô hãy xem những tấm ảnh này. Không đâu cho biết tại sao những người này không có việc làm, tại sao thoạt tiên họ bị mất nông trại của họ, hay là tại sao gia đình Hyland có khả năng mướn họ trong khi không ai khác làm được như vậy.

- Nghe như anh có thù hằn với Hyland.

- Theo tôi, họ cần được theo dõi. Bởi vì hễ có lợi cho họ, là họ cho chúng ta leo cây ngay - Anh quàng vai cô như một người anh cả - Bây giờ cô đã là người trong chúng ta, có lẽ cô muốn thuyết phục những nông gia khác rằng Hyland không săn

sóc đến quyền lợi của chúng ta.

- Có thể lắm, tôi có thể làm việc đó lắm.

Vào lúc đó, một phụ nữ trẻ rất xinh đẹp, mặc bộ đồ quê mùa hiện ra và trao cho Will một túi nhựa đựng nhiều gói thuốc điếu có nhiều nhãn hiệu khác nhau cho Công ty Hyland.

Will ngừng nói, mỉm cười với cô gái và công khai ngắm nghía những "mẫu" trình bày trên bộ quần áo hở cổ của cô ta.

Niki nắm cánh tay Will kéo anh ta đi. Will cười to:

- Khoan đã. Tôi đã hứa với các bạn sẽ mang về nhiều "mẫu" như thế này.

Niki giật mình vì ý thức mình đã hành động theo phản xạ của đàn bà, là kéo Will tránh xa sự cám dỗ của người mẫu quyến rũ. Nhưng cô không buông tay anh ta.

- Nếu anh muốn có những mẫu, thì hãy lấy ở chỗ này - cô nói và đẩy anh ta đến gian hàng của một người đàn bà nạ giòng tóc hoa râm.

Khi Will yêu cầu, bà ta làm dáng, mỉm cười tươi tỉnh với anh và bỏ các mẫu thuốc hít và thuốc nhai vào đầy túi đựng hàng rồi trao cho anh.

- Anh rõ là có số đào hoa - Niki nói.

- Đó là vì tôi lớn lên với hai người chị em gái - Will đáp.

Niki mong Will cởi mở thêm, nhưng khi anh ta không nói gì thêm, cô cũng không muốn hỏi. Một lần nữa, cô không muốn làm giống các cô gái khác.

Khi đã mỏi chân, hai người ngồi nghỉ ở một trong những gian hàng giải khát, do nhiều nhà sản xuất và cung cấp đài thọ. Bánh sandwich, thịt gà rán, bia và nước ngọt, được dọn cho khách miễn phí. Có cả những huy hiệu và mũ lưỡi trai có tên của người bảo trợ được tặng không cho khách.

Gần đến trưa, Will coi đồng hồ tay và nói:

- Tôi có việc làm chừng nửa giờ, cô hãy chờ tôi ở đây, đừng đi đâu nhé.

Niki đồng ý và Will ra đi. Vài phút sau, cô thấy rộn rịp ở sân khấu nâng cao ngay chính giữa nhà kho. Một người đàn ông bước lên sân khấu, theo sau là ban nhạc công mặc kiểu thôn quê. Ông ta điều chỉnh máy vi âm rồi nói:

- Xin hoan nghênh các bạn đã đến. Tôi mong rằng các bạn đã vui vẻ. Tôi xin báo cho các bạn biết, sẽ còn vui hơn nựa. Xin các bạn cho một tràng pháo tay để hoan nghênh một người của chúng ta… Will Rivers.

Niki sửng sốt nhìn lên sân khấu. Tại sao Will đã không nói cho cô biết anh ta sẽ đọc diễn văn ở đây?

Một lát sau, anh ta chạy lên sân khấu, vẫy tay chào đám đông đang vỗ tay hoan hô. Ngoài quần jeans bạc màu và áo thun cụt trắng, anh ta mặc thêm một cái áo vét bằng da có viền tua và đội một cái nón cao bồi màu xám lệch trên đỉnh đầu. Ở đâu ra cái nón ấy? Bây giờ Niki đã thấy mà không để ý đến mấy cái túi anh ta để ở thùng xe tải khi đem xe đến đón cô. Một trong những cái túi ấy ắt hẳn đã chứa cái đàn guitar chùi bóng láng mà anh ta đang ôm trong tay.

Will gảy lên một hợp âm ở cây đàn guiar và đám đông trở nên im lặng. Anh nói:

- Xin chào tất cả. Cám ơn đã hoan hô tôi. Tôi rất vui lại được có mặt ở đây và gặp lại tất cả các bạn. Tôi muốn bắt đầu bằng một bài hát mới, do tôi sáng tác trong khi nhớ đến thuở cha tôi qua đời. Tôi đặt tên là "Có những dòng sông sâu". Mong rằng các bạn sẽ thích.

Anh ta gật đầu và ra hiệu cho ban nhạc sau lưng, họ chơi mấy cung dạo đầu… và Will bắt đầu hát: "Nhìn về chân mặt trời đang lặn, tôi thấy bóng một người đang đi về nhà…".

Will có giọng trung nam rất ấm. Giống như bản thân của anh, giọng hát của anh hơi phong trần nên không đẹp, đôi khi nó bị bể lúc anh biểu lộ tình cảm, thế nhưng anh có lối diễn ra lời của bài hát nghe rất thành thật. Anh hát về một người cha không hề nói ra tình yêu thương, nhưng hễ có thể là cho tình yêu thương trong cuộc đời đầy khó nhọc. Đám đông yên lặng lắng nghe. Khi Will hát đến đoạn cha anh ta chết, Niki rưng rưng nước mắt.

Will gảy hợp âm cuối và tiếng hát của anh ta tắt dần. Một lúc im lặng, rồi tiếng vỗ tay nổ ra như sấm.

Will gật đầu nhận sự tán thưởng, rồi bắt đầu bắt qua bài khác, một bản tình ca. Nghe anh hát về tình yêu và đau khổ, Niki chợt thấy mình tự hỏi trong lời ca ấy, phần nào do trí tưởng tượng thơ mộng của Will, phần nào do kinh nghiệm.

Anh kết thúc bài hát bằng một bản nhạc vui nhộn có tựa đề là: "Nông gia Brown". Đám đông vỗ tay và huýt gió khi Will hát về cuộc đời của một người trồng cây thuốc lá, công việc không bao giờ làm xong, những sự đắc thắng nhỏ nhặt và những sự mất mát làm tan nát cõi lòng.

"Nữa, nữa", đám đông yêu cầu và anh ta lại hát nữa.

Lần này mọi người hát hteo. Cuối cùng, anh xin ngừng hát.

- Hôm nay tôi chỉ hát tặng các bạn chừng ấy. Hơn nữa, ban nhạc Country Cousins đang chờ để biểu diễn cho các bạn nghe. Các bạn hãy dành cho họ sự tiếp đón nồng nhiệt như đã dành cho tôi.

Rồi anh ta dỡ cái nón cao bồi to tướng hướng về phía Niki và đột nhiên hàng trăm cặp mắt dồn về cô.

Khi Will về đến chỗ sau khi anh ta qua khỏi đám người chen nhau bắt tay và vỗ lưng anh, Niki nói:

- Tôi không biết anh còn là một ca sĩ. Vậy mà tôi tưởng anh chỉ là một nhà nông quê mùa cục mịch.

- Gia đình tôi luôn làm nghề nông. Sau khi cha tôi qua đời, không còn ai để điều hành nông trại ngoài tôi. Nhưng ca hát là cái tôi đam mê.

- Tôi nghe anh nói có hai chị em gái. Tại sao anh không giao cho họ điều hành nông trại. Trừ phi anh nghĩ rằng phụ nữ không thể làm việc ấy…

- Cô không bẫy tôi được câu nói đó đâu, Niki. Tôi sẵn sàng trao lại cho các chị em gái, nhưng họ còn gia đình riêng. Dĩ nhiên, nếu mẹ tôi trẻ hơn hai mươi tuổi và khỏe mạnh, bà dư sức làm.

Anh bỗng ngừng lại và nhìn Niki với vẻ như thấy cô lần đầu. Anh nói:

- Cô biết không, tôi nghĩ rằng đã đến lúc cô nên tới nông trại và gặp mẹ tôi.

Niki sửng sốt khi nghe anh ta đề nghị. Vẻ mặt cô làm anh ta cười lớn.

- Đừng lộ vẻ khiếp sợ như vậy, Niki. Không phải tôi đưa cô đến cho mẹ tôi coi mắt để làm dâu đâu. Mẹ tôi chỉ tò mò thôi, dạo này bà ít đi ra ngoài. Nhiều bà đến thăm nói cho bà biết tin tức - nhưng không bằng bà thấy tận mắt.

- Được mà, tôi sẽ đến - Niki nói.

- Tốt, ngay bây giờ được không?

- Ngay bây giờ?

Will đỏ mặt.

- Tôi đã gần như hứa với bà… ồ, tôi đã tin chắc rằng cô sẽ không phiền lòng…

Trên đường về, Niki hỏi:

- Anh chưa bao giờ có ý nghĩ bán nông trại và theo nghề ca hát sao?

- Không bao giờ. Tôi chắc cũng vì lý do như cô không muốn bán nhà của mẹ cô, vì nó như là gia đình. Nghề trồng thuốc lá là một lối sống quen thuộc ở vùng này gần bốn trăm năm nay. Cô có biết người ta gọi loại đất sét đỏ chạy từ Virginia đến Georgia là gì không?

- Là gì?

- Con đường thuốc lá. Không gì hợp với đất ấy bằng lá thuốc vàng. Những mùa hè nóng cháy da cũng thế. Và khi được mùa, Niki, khi thuốc lá tốt, nó giống như vàng lá thật sự. Một mẫu lá thuốc hạng nhất có thể mang lại lợi nhuận một ngàn đô la. Nghe Will nói với sự tự hào và phấn khởi, cô vui lây vì được chung sức làm việc đó.

Niki trông chờ thấy nông trại của gia đình Rivers quê mùa và cục mịch, một khung cảnh đã sản sinh ra con người như Will. Nào ngờ, đó là một kiến trúc đặc biệt miền Nam. Một dinh thự nguy nga đã có hàng trăm năm với một cái cổng vòm và những cửa sổ kính rất đẹp. Trong khi xe chạy trên đường vào nhà, cô khen:

- Nhà đẹp quá!

Will làu bàu nhưng trong giọng nói ẩn sự tự hào:

- Đó là một con bạch tượng. Cái nhà này tốn tiền còn nhiều hơn tôi có thể kiếm ra. Nhưng mẹ tôi thiết tha với nó. Từ khi Ethan Rivers xây dựng nó, trong thời kỳ đầu của nền độc lập, thế hệ nào cũng có một người đàn ông trong gia đình tôi ở ngôi nhà này. Ông Ethan đã trồng thuốc lá ngay từ đầu, thật ra, hồi đó ông trồng hơn hai ngàn mẫu Anh.

- Nhưng anh không có nhiều như thế… - Niki nói. Cô đã nghe Will nói về năm trăm mẫu Anh của anh ta.

- Không, tôi chắc có thể vì lịch sử gia đình tôi như tên của gia đình. Thời vận của gia đình tôi như dòng sông, khi mưa thì đầy, khi nắng thì cạn. Ông tổ bốn đời của tôi tên là Winston Rivers là một người cón của miền Nam thật sự. Ông bán bớt năm trăm mẫu Anh đất để cứu Liên hiệp miền Nam. Số vàng của ông mua được vũ khí trang bị cho cả một tiểu đoàn. Nhờ vậy ông nổi tiếng, nhưng sau chiến tranh, cái đó không có nghĩa gì khi tình hình thật sự khốn quẫn. Rồi

trong thời kỳ khủng hoảng, tôi muốn nói cuộc khủng hoảng năm 1987, Jefferson Rivers lại phải bán đất để trả nợ.

- Gốc gác của anh ắt hẳn còn xa xưa hơn gia đình Hyland.

- Dĩ nhiên, họ mới giàu cách đây chừng một trăm năm. Nhưng cô đừng ngán, không phải tất cả đàn ông dòng họ Rivers đều là nông dân lỗi lạc như thế. Chúng tôi cũng có những con chiên ghẻ đáng xấu hổ.

- Anh sẽ kể về họ cho tôi nghe.

- Để lần khác. Mẹ tôi dặn đừng chần chừ. Bà đang chờ chúng ta về dùng cà phê và bánh ngọt. Giờ này bà thích nhất.

- Còn anh thì luôn luôn làm theo lời mẹ, phải không?

- Luôn luôn.

Cũng như các thứ khác về gia đình Rivers, mẹ của Will cũng là một sự ngạc nhiên cho Niki. Bà Charmaine Rivers là một người đàn bà nhỏ nhắn, có cách nói năng không mấy thôn dã. Mái tóc vàng của bà uốn dợn sóng kỹ lưỡng, bổ túc cho làn da mặt mịn màng và trắng, không giấu được hết những nếp nhăn lo lắng hay đau khổ. Không còn nghi ngờ gì trong đời bà đã nếm mùi đau khổ, bởi vì bà chống cây gậy sắt khi đi ra thềm đón Niki. Bà nở một nụ cười niềm nở đón tiếp cô và bảo đã nghe con trai nói nhiều về cô, rồi đề nghị tất cả vào nhà bếp để ngồi.

Dẫu đi đứng khó khăn, bà Charmaine Rivers giữ gìn bếp núc rất tinh tươm và không hà tiện về nấu ăn. Trên cái bàn tròn bằng gỗ sồi đầy những bánh đủ loại, có cả một ổ bánh bông lan với cà phê.

Khi tất cả đã ngồi vào bàn, bà nói:

- Will nói với tôi rằng, cô không có gia đình ở đây.

- Dạ phải.

- Cô chắc là khá can đảm. Hoặc là khá độc lập để sống một mình trong một nông trại. Cuộc sống tốt, nhưng cô quạnh.

- Cháu có một người bạn cũ ở Willow Cross, Kate Forester. Cô ấy là…

- Con gái của Charles Broynton. Charles xưa kia là một bác sĩ giỏi. Còn người kế tục ông ta thì tôi chả cần đến nhiều.

- Đó là vì ông ta để cho mẹ lấn lướt. Còn ông Charles thì không để mẹ làm vậy - Will nói chọc, nhưng với vẻ yêu thương thấy rõ.

Bà Rivers nhìn lại con cũng với vẻ thương yêu. Thình lình, trong khi bà mở miệng định nói, bà bắt đầu há hốc miệng như ngộp thở. Will phản ứng tức thì. Anh ta lao đến chậu nước và rót thuốc ở một cái chai gần đó ra. Anh trở lại ngay bên mẹ, giúp bà nhấp từng ngụm nước và cầm cái khăn tay lau miệng cho bà. Rồi anh âu yếm vuốt tóc bà, cho đến khi hơi thở của bà điều hòa trở lại và người bà thư giãn.

- Tôi giúp gì được không? - Niki hỏi.

Will lắc đầu. Anh dịu dàng ẵm mẹ lên lầu. Khi trở xuống, mặt anh có vẻ lo lắng.

- Bà không khỏe - Will ngồi phịch xuống ghế - Bà bị bệnh thấp khớp từ khi sinh em gái Ellie của tôi. Đã giải phẫu sáu lần để thay khớp. Chữa trị bằng vàng, cortisone. Bệnh đã đau đớn mà cách chữa cũng đau đớn không kém. Tôi chết được khi thấy bà đau đớn, nhưng các bác sĩ chỉ làm được thế thôi.

- Tôi xin chia buồn với anh.

- Khi bà mới bệnh, tôi thường ước mơ trở thành rất giàu để có thể chữa lành bệnh hẳn cho bà.

Một lần nữa Will có vẻ như muốn chia sẻ tâm tư, nhưng anh bỗng đổi thái độ, đứng bật lên và nói:

- Để tôi đưa cô đi xem quanh trong nhà.

Tuy các gian phòng đều cân đối đẹp đẽ, với những chi tiết trang trí như lò sưởi cẩm thạch và những bộ phận chạm trổ, hơn nửa số phòng trống rỗng, khiến Niki nghi ngờ rằng một số đồ đạc trang trí nội thất đã bị bán đi như đất đai trong thời kỳ khó khăn.

Will giải thích:

- Chúng tôi thật sự sử dụng năm hay sáu phòng, số còn lại đóng cửa. Mẹ tôi bảo muốn phục hồi tòa nhà khi thời vận của gia đình Rivers khá hơn. Tôi đã hứa với bà chuyện đó sẽ xảy ra. Tuy rằng tôi chả biết làm cách nào để có được như vậy.

Anh ta dừng lại và mở cửa một căn phòng, trong đó để một cây đàn dương cầm nhỏ, chất đầy bản nhạc, xung quanh có vài cây đàn mandoline và một cây đàn guitar dựng ở vách.

Phòng này được sử dụng rất nhiều. Khi không buồn ngủ, tôi soạn nhạc ban đêm ở phòng này, để không quấy rầy mẹ tôi đang ngủ trên lầu.

Niki để ý có cái gì đóng khung treo trên vách. Bước tới gần, cô thấy đó là một bằng cấp của trường đại học Bắc Carolina, có đề tên Willis Ethan Rivers vào ngày 5 tháng 6 năm 1972. Cô phân vân tự hỏi, bộ điệu "con trai thôn quê" của Will có mấy phần là đóng kịch? Đâu là con người thật của Will Rivers? Người đàn ông đã lớn lên trong một nông trang rộng bao la, người nông gia trồng thuốc lá, người đàn ông độc thân rảnh rang, hay người ca sĩ quyến rũ hát những bài ca đồng quê và miền Tây? Có thể nào con người thật của Will gồm tất cả những nét ấy?

Dẫu là vậy, Niki tự nhủ, anh ta vẫn không phải là mẫu người cô thích.

Chương 21

Hôm bắt đầu gieo trồng, Niki thức dậy trước bình minh và khi Jim và Bo đến, đã có sẵn cà phê nóng với một đĩa trứng chiên dăm bông cho mỗi người. Rồi họ ra đồng.

Cô và hai người làm công mất hai ngày để chuẩn bị các luống đất để gieo hạt, làm quần quật từ bình minh đến chiều tối, chỉ ngừng tay nửa giờ để ăn trưa. Khi gieo xong, họ đậy các luống đất có gieo hạt bằng một lớp vải mỏng để bảo vệ hạt chống sự thay đổi đột ngột của nhiệt độ, hay thú rừng phá hủy, hay bị côn trùng ăn.

Theo các sách của bộ Nông nghiệp Will cho cô, Niki biết có thể trông đợi cứ một trăm thước vuông gieo hạt có thể đem lại từ mười lăm ngàn đến hai mươi ngàn cây non. Jim đã nói thêm rằng, cô chỉ trông chờ có được một vụ thu hoạch tốt "nếu Chúa đồng ý". Có quá nhiều loại côn trùng, cỏ dại và bệnh tấn công cây thuốc lá gần như từ ngày đầu gieo trồng và suốt thời gian tăng trưởng ba đến bốn tháng của nó - và ngay cả sau khi thu hoạch - nên Niki có thể hình dung ra có bàn tay của Thượng đế mới có được một mùa thu hoạch tối đa.

Trong tuần lễ kế đó, họ làm đất ở những cánh đồng đã thiêu đốt, dọn sạch các cây cũ còn lại và cuốc đất để chuẩn bị cấy cây con. Trong khi làm, Niki có cảm tưởng như một người mẹ sắp sinh con, đang sửa soạn cái buồng để nuôi những đứa trẻ sắp chào đời. Lần đầu tiên trong đời cô làm lụng thật sự, bắt đầu một cái gì thực sự của cô, thay vì đóng một vai trong một cốt truyện của người khác.

Tám tuần lễ sau, các cây con sẵn sàng. Trước đó Will đã hứa cho mượn máy móc. Nhưng sau hai ngày trời mưa dầm dề, đất bị úng nước và Jim báo tin buồn là phải làm bằng tay, vì đất ướt quá. Thấy cô xịu mặt, Jim sờ tay vào cuốn Thánh Kinh nhỏ bỏ ở túi áo sơ mi và nói:

- Chúa làm việc gì cũng có lý do, bà chủ ạ. Chắc chắn làm việc cách đó khổ nhọc hơn, nhưng tôi tin rằng chúng ta sẽ thu hoạch một vụ tốt.

- Tôi hy vọng thế, Jim - cô buồn đáp.

Mất hơn hai tuần lễ mới xong, nhưng không ai than phiền và trong những ngày làm việc gần gũi nhau ấy, Niki biết được chân giá trị của hai người làm thuê cho cô. Cô quan sát Jim trong khi anh ta tỏ ra kiên nhẫn với Bo và khi cô khen anh ta, anh ta viện dẫn Kinh Thánh đã nói: "Chúa đã bảo hãy để trẻ con đến với ta."

Niki để ý thấy mỗi khi cô vừa nói với Bo vừa làm cử chỉ bằng tay, có hai điều xảy ra. Một là cậu ta chóng hiểu hơn và hai là cậu ta tỏ ra thoải mái hơn. Một chiều nọ, cô bắt gặp cậu ta đang ngồi ở tay lái của một chiếc xe hơi hiệu Buick của Elle trước kia, nay bị chết máy và để ở cái chái để xe. Niki bảo cậu ta xe đã hỏng và không dùng được, nếu không, cô lái xe đưa cậu ta đi một vòng. Bo bước xuống xe, giở nắp máy lên và chỉ vào máy, rồi chỉ vào mình. Cô hiểu Bo tỏ ý muốn sửa xe. Và thấy không có gì sợ mất, cô gật đầu, rút mấy tờ bạc ở ví tiền nhét túi quần jeans ra, để cho cậu ta hiểu cô sẽ trả thêm tiền. Miệng cười tươi của Bo làm cô cảm động. Trông cậu ta thật đáng thương trong bộ đồ lao động rộng thùng thình do cha cậu bỏ lại, tuy nhiên chỉ cần một chút đã đủ làm cho cậu ta vui sướng.

Cô mong ước được giúp đỡ Bo trong cảnh nghèo khó, nên ra thị trấn mua mấy bộ đồ lao động áo liền quần, mấy cái áo sơ mi và một cái áo vét bằng vải jeans lót lông cừu. Muốn tránh cho món quà có vẻ của bố thí, Niki giặt đi hai lần để có vẻ là đồ cũ, rồi bỏ vào thùng sau xe Buick. Rồi cô giả vờ như phát giác ra khi có Bo và cô đề nghị Bo sử dụng các áo quần ấy, vì cô không cần dùng.

Cô mua gấp đôi thức ăn hàng tuần và sau mỗi ngày làm việc, cô bắt đầu mời hai người làm thuê ở lại dùng cơm tối với cô.

Một bữa tối, sau khi ăn xong, đang ngồi ăn tráng miệng và uống cà phê, Jim tự nói ra:

- Cha tôi xưa kia làm cho cha của Will.

- Ông ấy là người như thế nào? - Niki hỏi.

- John Rivers là một người cứng rắn như đá, nhưng công bằng và ngay thật. Ông là một người biết sợ Chúa và tốt với người thân của mình.

- Tôi ngạc nhiên vì Will chưa có vợ - Cô nói vì tò mò muốn biết.

- Không phải vì không ai muốn anh ta, cái đó là chắc.

Điều đó Niki đã tự biết rồi. Cô nói:

- Nhưng Will không bao giờ gặp được người đúng ý anh ấy.

- Ồ có chứ. Anh ta đã gặp cô gái út của Charley Connors, tên là Beth. Cô Beth ấy xinh đẹp nhất ở quận này. Đúng ý anh ta hết sức. Mọi người đều cho rằng cặp ấy rất xứng đôi.

- Vậy thì tại sao họ không lấy nhau?

- Ồ, họ đã định lấy nhau đó chứ, nhưng rồi Will mất cô ta.

- Có một người đàn ông khác à?

- Không, tôi không muốn nói như vậy, thưa cô. Beth Connors lâm bệnh gì đó phát ra rất nhanh. Cô ta đã chết khá lâu rồi… ít nhất cũng đã mười năm nay. Nhưng theo chỗ tôi thấy, có lẽ Will chưa quên được.

Anh ta lắc đầu rồi đứng dậy ra về.

Niki ngồi lại ở bàn một mình rất lâu sau đó và nghĩ ngợi. Cô nghĩ bụng, phải rồi. Will Rivers chắc là đã đóng kịch và vai anh thích nhất là một người đàn ông tỏ ra thân thiện, không có gì rắc rối, mà cuộc đời giống như một cuốn sách để mở.

Trong những tuần lễ sau đó, Niki biết được Will nói đúng sự thật khi cánh giác cô rằng việc trồng thuốc lá đòi hỏi rất nhiều khi những lá thuốc bắt đầu lớn, chúng ngày càng thu hút các loại sâu bọ và càng cần phải cảnh giác luôn luôn sẵn sàng để phun thuốc. Rồi khi cây bắt đầu trổ hoa, phải ngắt hoa đi để chúng không lớn thêm.

Càng ngày Niki càng cảm thấy mình giống con gà mái mẹ bảo vệ và nuôi nấng đàn con. Ngày nào cũng bận việc và đêm dành để ngủ. Đôi lúc sau khi làm xong việc nhà, cô phải chật vật lắm mới thức khuya viết thư cho Helen hoặc Blake. Nhưng cô luôn luôn cố gắng viết. Sau khi xuýt mất Kate trong nhiều năm, Niki đã quyết tâm không bao giờ để mất liên lạc với những người cô quan tâm đến. Niki vẫn liên lạc thường với Ralph Sandeman. Vì cô hình dung ra ông sống độc thân và cô đơn. Cô không thể cảm thấy oán hận ông, vì chuyện ông đã làm cách đây rất lâu.

Thật ra Niki cảm thấy cả mẹ và bà ngoại của cô cũng đã có một phần trách nhiệm trong chuyện đó. Monique, cô gái tỉnh lẻ đã suy đoán quá sớm là bà đã bị bỏ rơi và đã không làm gì để tìm Ralph Sandeman hết, sau khi họ chia tay và trông đợi ông ta sẽ tự động trở về tìm bà. Bà không

dự liệu có thể xảy ra trường hợp ông bị thương, bị chiến tranh làm cho cách ly với bà. Và Elle… bà cũng đã tự mình để mất nhiều cơ hội. Bây giờ lại sống ở Willow Cross, Niki nhìn thị trấn này với con mắt khác, không có thành kiến giống như mẹ. Nhìn bằng con mắt của Elle, cũng như của Niki khi cô còn bé, thị trấn này và những người dân ở đây đã tỏ ra thù địch. Nhưng cái đó cũng do mẹ cô ít để ý đến những người xung quanh bà là những công dân bình thường có công ăn việc làm hàng ngày. Nếu có cơ hội, chắc hẳn không phải tất cả đều hẹp hòi và độc ác, như Niki đã có một thời tưởng vậy. Có những người như Kate và Tim muốn làm cho thế giới này tốt hơn. Họ làm được nhiều hơn thế, chỉ bằng cách chăm sóc những đứa trẻ trong khi cha mẹ chúng làm việc. Tim và Kate đã nhận nuôi nhiều gia đình toàn bộ, cung cấp thực phẩm và quần áo, thậm chí cố vấn cho họ cả về y tế và pháp luật. Những nông gia trong hợp tác xã có tinh thần tương thân tương ái còn cao hơn. Nếu một người gặp hoạn nạn gì, cháy nhà, chết chóc, hay tai nạn, thì làm như việc đó xảy ra đến cho tất cả họ.

Ban đầu, Niki đến dự buổi họp của hợp tác xã để học hỏi. Rồi cô bắt đầu tìm kiếm những hoạt động xã hội để giảm bớt sự cô đơn của cuộc sống ở nông trại. Không bao lâu, cô trở thành một người hoạt động chung với Will, phát những truyền đơn in tại nhà, luân chuyển những kiến nghị để gởi lên các đại biểu quốc hội.

Cô gọi việc đó như là một cách dính líu vào cộng đồng và một phần để trả món nợ tinh thần đối với Will, vì anh ta đã giúp cô. Và khi cô thành thật hoàn toàn với mình, cô nghĩ bụng, đó là một cách để tỏ ra Will Rivers thấy cô là một con người có "bản lĩnh" và có thể đạt được tiêu chuẩn cao của anh ta đặt ra cho một người láng giềng tốt.

Cô hài lòng khi Will bắt đầu hỏi ý kiến cô về những đường lối mà anh ta đóng một vai trò quan trọng trong việc đưa ra hợp tác xã chấp thuận. Một mối quan tâm chính của anh, là vận động những nông gia khác có sản phẩm từ lâu nay chỉ bán cho Công ty thuốc lá Hyland, để họ gây sức ép buộc công ty chỉ trộn thêm một phần nhỏ thuốc lá ở nước ngoài có phẩm chất kém hơn và giá rẻ hơn. Dĩ nhiên những nông gia khác đều có ý thức có nguy cơ thứ thuốc lá rẻ tiền ấy càng ngày càng chiếm chỗ nhiều hơn, làm cho sản phẩm của họ chỉ bán được với giá tối thiểu, nhưng họ không biết làm cách nào để gây sức ép với công ty.

Will phát họa nội dung anh định trình bày trong buổi họp tới của hợp tác xã với Niki:

- Sức ép về mặt đạo lý. Chúng ta phải làm tất cả những gì chúng ta làm được để công ty ý thức rằng, trải qua bao nhiêu năm họ đã tự tạo cho họ có trách nhiệm đối với dân chúng ở Willow Cross và vùng phụ cận, họ không thể từ chối trách nhiệm đó. Đồng thời chúng ta phải tác động vào người của chúng ta… là họ không bắt buộc phải mang ơn công ty nhiều đến thế. Đã lâu lắm rồi, họ quen nói rằng công ty đã tốt với họ như thế nào, đã cung cấp cho họ miễn phí những con gà tây và những bữa ăn ngoài trời. Cái đó cũng tốt thôi, chúng ta phải mở mắt cho người của chúng ta thấy rằng, những gì họ nhận được đều do công lao của họ làm ra và còn hơn thế nữa. Cả hai phải nhận thức được rằng đó là một sự hùn hạp.

- Về mặt lý tưởng thì nguyên tắc ấy nói ra nghe rất hay. Nhưng sự thật thì, nếu chúng ta đấu tranh quá hăng, Will ạ, chúng ta sẽ bị hỏng chân. Công ty Hyland có thể bẻ gãy mọi sự chống đối của chúng ta, bằng cách không đếm xỉa đến sản phẩm tốt và mua toàn thể nguyên liệu ở nước ngoài.

- Không, họ không thể làm vậy, Niki ạ. Chúng ta chỉ cần phải tin tưởng vào giá trị của chúng ta, đối với công ty và chúng ta có thể bắt đầu lái họ theo hướng chúng ta muốn.

Niki không chắc Will đã nói đúng, đã có quá nhiều kinh nghiệm bản thân về sự tàn nhẫn của dòng họ Hyland. Nhưng cô đóng vai một người rất có ích cho Will để anh ta thăm dò ý kiến đối với bài phát biểu anh định nói, để vận động mọi người ủng hộ anh.

Buổi tối dự trù có cuộc họp, cô định đi với anh ta và đang chờ anh lái xe đến đón thì chuông điện thoại reo. Tiếng Will vang lên ở đầu dây, hoảng hốt:

- Niki, mẹ tôi đang lên cơn nặng lắm. Uống thuốc không hiệu lực gì cả, nên tôi sắp chở bà đi bệnh viện…

- Tôi sẽ đến đó gặp anh.

- Không, cô đừng đến. Tôi cần cô đến cuộc họp và phát biểu tất cả những gì mà đáng lẽ do tôi nói ra…

- Nhưng mà, Will ạ, họ sẽ không chịu nghe nếu do tôi nói. Tôi không phải…

- Cô là đồng hội đồng thuyền với chúng tôi. Chỉ cần như vậy là người ta nghe cô, Niki ạ. Và cô biết tất cả những điều nên nói.

- Thật không? - Niki lẩm bẩm.

Tuy cô biết đại cương bài phát biểu của Will định nói, anh ta luôn luôn ứng khẩu, không viết trước gì hết.

- Nếu cô thật sự cảm thấy cần nói ra, thì cô sẽ có từ ngữ để nói. Xin lỗi nhé. Tôi phải đi ngay.

Đường dây điện thoại im lặng như tờ. Anh ta đã gác máy.

° ° °

Khi đến chỗ họp, Niki được đón tiếp niềm nở bởi đa số những nông gia khác. Nhưng cô cũng ý thức có tiếng thì thầm hiếu kỳ trong cử tọa. Gần đây cô thường đến với Will. Cô biết có người bàn tán khi thấy cô đi một mình. Chẳng phải là người ta nghĩ đến cô và Will là một cặp uyên ương. Vẫn có nhiều cô gái xinh đẹp con các nông gia địa phương được Will mời đi khiêu vũ hay lái xe đi xem phim với anh và rõ rệt là anh còn rảnh rang không bị cô gái nào chiếm đoạt. Và người ta cũng biết rằng Niki đang được Will bảo vệ trong khi cô học nghề trồng trọt.

Cô đi tìm ông mục sư Clay, là người khai mạc buổi họp để báo tin Will sẽ vắng mặt, nhưng ông mục sư đã biết. Ông nói:

- Will đã gọi điện thoại cho tôi. Anh ấy đang ở bệnh viện và mẹ anh đang ổn định, nhưng anh ấy sẽ ở lại cạnh bà ấy. Anh ấy bảo tôi, cô có đôi điều muốn nói thay anh ấy…

- Có lẽ ông mục sư có thể nói thay cho anh ấy. Anh ấy định nói rằng…

Ông mục sự ngắt lời cô và mỉm cười:

- Will đã cảnh giác tôi rằng có thể cô sẽ đẩy cho tôi nói, nhưng anh ấy nói là tôi sẽ sai lầm nếu làm như vậy và tôi nên ngồi nghe thì sẽ biết thêm đôi điều về sức ép tinh thần. Vậy thì có lẽ đã đến giờ bắt đầu…

Không có cách gì trốn được khỏi nói. Cô phải trả món nợ với Will là truyền đạt những ý kiến của anh. Nhưng cô sợ nhất là phút đứng trước đám đông. Cô chắc chắn là người ta sẽ coi cô là tự phụ, dầu sao cô cũng là một người từ bên ngoài đến… Còn hơn thế, cô là con gái của một người đàn bà nước ngoài, trước kia là nhân tình của H.D Hyland. Niki nghĩ rằng, không có Will ở đây để che chở cho cô, cô sẽ bị ngờ vực, có lẽ còn bị coi như một người của phe địch, một kẻ khiêu khích được gởi đến sách động họ, để công ty có thể ra tay nặng hơn đối với họ. Nhìn lướt qua đám đông có cả đàn ông lẫn đàn bà đang còn thì thầm với nhau khi buổi họp đã bắt đầu, cô

tưởng có thể họ đang nói với nhau những điều không tử tế… giống như những lời thì thầm độc ác đối với mẹ cô xưa kia.

- … Chúng ta hãy cầu nguyện cho Will và mẹ anh ấy. Bây giờ tôi xin nhường lời lại cho người thay thế Will tối nay, cô Niki Sandeman.

Mọi người nhìn cô chờ đợi, mà Niki vẫn còn chưa ý thức buổi họp đã bắt đầu vài phút và cô đã được giới thiệu. Cô nuốt nước bọt, cố gắng thấm ướt cái miệng khô queo và đi lên sân khấu.

Trong khi cô đi về phía máy vi âm, cố trấn tĩnh và nhớ lại những điểm Will đã nói với cô, một cảm giác kỳ lạ bỗng xâm chiếm cô. Cô trở lại tấm ván nhảy, đang đi từ từ ra đầu tấm ván, từ đó cô sẽ nhún người tung lên cao.

Sự thăng bằng, cô tự nhắc mình, quan trọng là phải dành khoảnh khắc ấy trước khi nhảy xuống nước, để thực hiện được sự thăng bằng tuyệt hảo.

Cô đến trước máy vi âm, nắm nó vào hai lòng bàn tay và nhìn ra đám đông, nhận mặt từng người một. Cô tự nhắc mình, cô không phải là mẹ cô. Cô đang sống cuộc đời của cô… và đấy là một phần của cái đó, cô có tiếng nói và chống lại. Cô bắt đầu nói:

- "Công ty Hyland đang sẵn sàng đẩy chúng ta đến sự phá sản, sau khi đã thu lợi đầy túi với những sản phẩm của chúng ta làm trong bao nhiêu năm. Lâu nay chúng ta đều lo ngại làm cách nào ép Công ty Hyland chỉ mua của chúng ta, thay vì đổi qua mua của những người cung cấp khác. Will có một số ý kiến về việc đó và bởi vì anh ấy không thể có mặt ở đây hôm nay, anh ấy đã để cho tôi trình bày với quý vị…"

Những từ ngữ cứ tuôn trào ra, do cô cảm thấy mình chia sẻ những ưu tư của cử tọa và cũng do sự khát khao muốn lập lập công lý đối với gia đình Hyland, nếu cô không hưởng, thì bất cứ ai khác hưởng cũng không được. Nếu phải lặp lại những điều cô nói, chắc là cô không làm được. Cô mang tiếng nói của cô như từ xa. Nhưng vào lúc cuối, cô đã giành được sự chú ý tuyệt đối của cử tọa. Khi cô nói hết và lùi lại đứng xa máy vi âm, sự im lặng kéo dài. Cô bối rối và ngần ngừ một chút, rồi quay lưng lại đi xuống sân khấu. Đúng lúc đó, tiếng vỗ tay và hò hét nổ tung trong rạp.

- Đúng rồi, Niki, chúng ta sẽ cho họ biết tay.

- Lần này chúng ta sẽ không lùi bước.

- Chúng ta sẽ bắt họ làm theo quan điểm của chúng ta.

Cô nhìn lên căn phòng và dụi mắt như thể vừa ở dưới nước trồi lên. Cô nghĩ thầm, lần nhảy xuống nước này gần như hoàn hảo. Cô thấy khoan khoái quá nên nôn nóng, muốn thử lần nữa.

Chương 22

Bầu không khí ở nhà kho Johnson's giống như một cửa hàng bách hóa ở Trung đông. Trên sân khấu chất đầy những đống thuốc lá đã ủ và hàng chục nông gia đang vây quanh tự hào. Không khí đầy sự chờ đợi, trong khi các người đàn ông kể chuyện, so sánh sản phẩm và chờ người phụ trách bán đấu giá đến. Sau những tháng dài làm việc khó nhọc, đây là ngày thu hoạch thật sự, ngày được thưởng công.

Là phụ nữ độc nhất giữa đám đàn ông, Niki đứng gần Jim Dark, đốc công của cô, bên cạnh những bành lá màu vàng ươm đã tranh thủ được lòng đất. Đó là sản phẩm tốt nhất, ấm và thơm phức, phản ánh sự chăm sóc và làm lụng cực nhọc đã bỏ ra rừ khi mọc mầm, đến những giai đoạn cuối đem gieo. Niki có cảm giác cô cũng đã lớn lên và chín muồi cùng với sản phẩm của cô trồng ra và mạnh lên cùng với sự cam kết tồn tại ở nơi này ngày càng sâu đậm. Vì làm việc từ những ngày mùa đông băng giá đến mùa hé nóng cháy, da của cô trở thành màu hồng, tóc của cô có những sợi vàng, các cơ bắp săn lại và dẻo dai. Bây giờ, không còn thất bại cho đến mùa tới, Niki có thể thư giãn trong một vài khoảnh khắc quý báu và tính đến chuyện trả những món nợ riêng tư đã giúp cô sống đến ngày nay. Thậm chí bây giờ có lẽ cô có thể tiêu pha xa xỉ đôi chút.

Đột nhiên có tiếng kêu lên, xé thủng tiếng nói chuyện rì rầm:

- Nicolette - Niki - cô đấy phải không? Tôi không lầm chứ…?

Quay phắt lại, cô thấy một người đàn ông to lớn đang sải chân bước về phía cô. Ông ta có nước da sậm nắng, tóc vàng giống như tóc cô và mặc quần áo của những nông gia đem sản phẩm đến đây bán. Trông ông ta rất quen nhưng Niki không nhớ ra ông là ai.

Có vẻ thất vọng rõ rệt, vì cô không nhận ra, ông ta nói:

- Cô không nhớ tôi à? Babe Hyland… Chú Babe?

Niki đanh cứng lại ngay, miệng đang tươi cười đón tiếp bỗng nhăn nhó lại. Cô lạnh lùng nói:

- Tôi nhớ ra rồi.

Babe Hyland lắc đầu, rõ ràng ông phân vân trước phản ứng của Niki.

- Gặp lại cô tôi rất vui, thật đấy, Niki. Cô hãy nhìn mình, cô lớn hẳn rồi. Biết không, cô xinh đẹp như…

- Ông Hyland, ông muốn gì?

Niki muốn tống cổ Babe đi cho rảnh. Một trong những kẻ thù đến làm hỏng hoàn toàn một ngày đang hứa hẹn rất vui.

Babe thụt lùi, ánh mắt lộ vẻ chạm tự ái nhìn cô trân trối.

- Niki, tôi chỉ muốn chào hỏi…

Niki nhớ rằng Babe xưa kia luôn tử tế và sẵn sàng cung cấp cho Elle, khi những kẻ khác trong gia đình của ông muốn bỏ rơi mẹ cô. Thế nhưng ông là người trong bọn họ. Cô không thể chìa tay ra làm hòa.

Jim Dark đang đứng chung vui với một nhóm nông gia gần đó, tách ra đi đến bên cô:

- Có chuyện gì không ổn chăng, bà chủ? - Anh ta hỏi và liếc Babe bằng đôi mắt không thân thiện.

- Không sao, tôi lo được, Jim - cô đáp.

Anh ta vẫn nán lại bên cô, nên cô nói tiếp:

- Cám ơn, không sao thật mà!

- Nếu cần tôi, cô cứ việc huýt lên một tiếng - Jim nói rồi trở lại với nhóm người đứng gần đó.

Lúc đó Niki mới nói giọng lãnh đạm:

- Ông Hyland, hôm nay tôi rất bận. Xin lỗi ông, tôi không rảnh để nói chuyện gẫu.

Babe gật đầu tỏ vẻ chấp nhận, nhưng rồi ông đưa tay ra nắm lấy cánh tay cô và nói giọng van lơn:

- Niki, hãy tin tôi, tôi đã rất buồn khổ khi má cô chết. Gabrielle cũng rất có ý nghĩa với tôi. Cô không nhớ được sao? Tôi đã muốn nói chuyện với cô hồi... bà chết, nhưng lúc đó cô chỉ là một đứa bé và liền sau đó cô bị đưa đi xa. Tôi đã luôn luôn ân hận không có một dịp để đến thăm cô hồi đó...

Niki lạnh lùng nói:

- Thật à? Ông tìm ra chỗ tôi ở, đâu khó khăn gì. Tôi luôn thấy hình như người nào trong gia đình Hyland cũng không bao giờ hối tiếc vì tống khứ được mẹ tôi hay tôi đi cho rảnh nợ. Sự thật là tất cả đều muốn vậy.

Tiếng hoan hô bỗng nổi lên để đón chào người phụ trách bán đấu giá đang đến. Niki đã định lên tiếng buộc tội H.D Hyland có trách nhiệm trong cái chết của mẹ cô, nhưng rồi cô lưỡng lự và chỉ nói lớn để át tiếng ồn ào:

- Tôi đã bảo ông, tôi không có thì giờ để chắc chuyện cũ. Tôi còn nhiều việc phải làm.

Babe năn nỉ:

- Niki, cô hãy vui lòng bỏ chút thì giờ cho tôi gặp sau buổi bán đấu giá. Tôi muốn cho cô biết nhiều chuyện. Nếu sau khi tôi nói cô vẫn muốn tôi đi, thì tôi hứa sẽ không bao giờ làm phiền cô nữa.

- Được rồi - cô đáp để tránh khỏi bị Babe quấy rầy trước khi cuộc đấu giá bắt đầu.

Trong khi ông ta quay đi, Niki bỗng gọi giật lại:

- Khoan đã, có phải ông sắp đấu giá để mua lô thuốc lá của tôi? Nếu thế thì thật là mỉa mai!

Nhưng Babe trả lời trước khi bỏ đi.

- Không hẳn thế. Tôi chỉ đến đây với tư cách quan sát chính thức. Có người khác sẽ thực hiện sự đấu giá đến mua cho công ty Hyland.

Nhìn theo ông ta trà trộn vào đám đông, Niki không khỏi có một chút thiện cảm với ông ta. Rõ ràng là Babe không bao giờ được có quyền thay mặt công ty mang tên dòng họ ông.

Ông mục sư Clay đứng trên sân khấu kê cao giữa nhà kho, vui vẻ vẫy tay và cất tiếng chào những nông gia quen biết. Giống như nhiều mục sư miền Nam, ông làm người phụ trách bán đấu giá để có thêm lợi tức bù vào số lợi tức khiêm tốn của ông. Ông uống một ngụm nước lạnh ở cái bình để gần đó, rồi làm bộ lau trán và nói đùa:

- Tôi sẽ bỏ qua phần chuẩn bị cho nóng máy như thường lệ, vì thấy Chúa đã làm cho ngày tháng tám đẹp trời nhưng nóng hơn tất cả.

Nông gia đã được phát một số thuốc lá của mình. Vì là người mới, Niki được số gần chót. Những người mua ít hơn người bán rất nhiều và ít được người bán đấu giá biết, họ được phát mỗi người một cái bảng có màu, để ra hiệu trả giá.

Ông mục sư gọi lớn:

- Lô số một. Năm ngàn cân Anh thuốc lá tốt giống Burley. Hãy bắt đầu cho giá một đô la một cân, có người trả một đô la, ai trả một đô la mười xu, một đô la mười xu, và bây giờ một đô la hai mươi xu, một đô la hai mươi xu, có người trả rồi, có

ai trả thêm không… một đô la hai mươi lăm xu, hai mươi lăm…

Tiếng ông mục sư tuôn ra đều đều, những con số lọt ra khỏi miệng ông rất nhanh như súng đạn bắn làm thành một ngôn ngữ mới, chỉ những người ở lâu trong vùng trồng thuốc lá mới hiểu.

Không đầy ba mươi giây, lô thứ nhất đã bán xong, nhanh như chớp. Ông mục sư tiếp tục, con mắt quen việc của ông phóng từ nơi này sang nơi khác, thấy ngay cử chỉ kín đáo của những người trả giá, nhận ra ngay những cử chỉ ra hiệu nâng giá lên năm xu hay mười xu một cân.

Thỉnh thoảng chỉ ngừng uống nước lạnh, người phụ trách bán đấu giá làm việc liên tục trong năm giờ liền, tiếng ông càng khản đi. Bầu không khí trong nhà kho càng vui lên, giống như ngày hội hơn, khi hết nông gia này đến nông gia khác nhẹ nhõm vì có tiền.

Tuy nhiên, số lô còn lại càng ít đi và nhu cầu của những người mua càng gần đủ, thì cuộc bán đấu giá chậm dần. Niki bắt đầu lo. Đã có chương trình trợ cấp giá bảo vệ cô, dĩ nhiên. Nếu không ai trả đến giá quy định là một đô la hai mươi bảy xu một cân Anh (hay gần giá đó), lô thuốc của cô sẽ được cất vào kho. Nhưng cô nghĩ rằng lô thuốc lá của cô sẽ được gọi đến, Niki tréo hai ngón tay để cầu xin gặp may mắn.

Ông mục sư nói như tụng kinh:

- Giống Burley tốt, giống Burley tốt… ai trả một đô la cho lô này, ai trả một đô la, một, một, một, một. Có một rồi hả, ai trả một mười, một mười…

Niki ngó quanh đám đông đã thưa thớt và thấy Babe Hyland đang tranh luận gì đó với một người đàn ông khác, ông này cứ lắc đầu. Một cái bảng đỏ giơ lên bên phải người phụ trách đấu giá.

- Một mười lăm, đã có một mười lăm…

Một cái bảng xanh nâng giá lên. Một hai mươi, rồi một cái bảng khác nâng lên một hai mươi lăm.

- Có ai trả cao hơn một hai mươi lăm?

Cái bảng đỏ đưa lên và lô thuốc lá của Niki bán được với giá chót là một đô la ba mươi xu! Bằng giá cao nhất trong ngày! Cô nhắm mắt và thầm nói cảm tạ trong lòng khoan khoái vì đắc thắng và nhẹ nhõm.

° ° °

Niki ngồi vào chiếc ghế trước chiếc Ferrari màu đỏ của Babe. Ông ta mở máy, lắng nghe một lúc tiếng máy nổ với vẻ hài lòng lộ liễu rồi rồ máy vọt đi. Cho tới khi xe chạy đi, Niki mới ý thức Jim Dark đang theo dõi từ chỗ bên ngoài nhà kho, mặt cau lại như muốn cảnh cáo Babe liệu hồn phải chở Niki về an toàn. Niki ghi nhớ trong trí sẽ nói chuyện sau với Jim Dark và trấn an anh ta rằng Babe không phải là một sự đe dọa như Duke Hyland có thể như vậy. Dẫu là vì cô, cô muốn chắc chắn rằng khía cạnh hung dữ của tính tình Jim không thể hiện ra.

Chiếc Ferrari nhồi lắc trên con đường thôn quê gồ ghề, rồi phóng lên xa lộ chính, gió mát thổi tóc Niki tung vào mặt cô. Cô liếc nhìn Babe, thấy ông ta đang có vẻ như ở trong một thế giới riêng của tốc độ và di chuyển. Phải chăng cô đã có một hành động can đảm khi chịu nghe người đàn ông đã có một thời đem lại tiếng cười trong cuộc đời của Elle? Hay đó chỉ là một sự sai lầm và cô đã đùa với số mệnh rốt cuộc đã cho cô tìm được sư bình thản của tâm hồn?

Khi xe vượt qua ranh giới thị trấn, cô bắt đầu băn khoăn tự hỏi, phải chăng Babe bối rối vì bị thấy ngồi chung xe với cô, hay có lẽ ông ta muốn biến buổi gặp mặt do cô ưng thuận này thành một cuộc gặp lén lút?

Cuối cùng, chiếc xe rẽ vào một con đường đất khác, chạy khoảng nửa dặm và đậu lại trước một ngôi nhà có vẻ là một quán ăn nhỏ, vách ván, có cửa lá sạch sơn xanh. Babe bước xuống xe, chạy vòng qua bên kia xe và giúp Niki bước xuống. Hai người lẳng lặng đi vào quán. Bầu trời màu xám nhạt, hoàng hôn sắp buông, Niki hít mạnh ngửi thấy mùi nước ở gần đó.

Vào trong quán, một cô chiêu đãi tươi cười chào Babe bằng tên tục của ông ta và đưa họ đến một cái bàn kê ở góc phòng ăn nhỏ. Babe cầm thực đơn xem chăm chú, như muốn trì hoãn giây phút phải nhìn vào mắt Niki. Cuối cùng, ông hỏi:

- Tôi kêu món ăn giùm cô được không?

Niki gật. Ăn chung với một người trong gia đình Hyland chưa hề là một điều do cô lựa chọn.

Ông ta vui vẻ nói:

- Ở đây có vài món nấu ngon. Toàn là thịt gà, nên tôi nghĩ là chúng ta ăn gà vậy.

Niki không mỉm cười, không để cho ông thoải mái.

Ông gọi người hầu bàn mang lên một chai rượu vang trắng:

- Bảo đầu bếp cho chúng tôi món gà và xà lách.

Khi người hầu bàn đi khỏi, Babe hít vào một hơi và bắt đầu nói, mắt nhìn xuống, như thể nghiên cứu tấm khăn trải bàn ca- rô trắng xanh. Ông nói:

- Niki, tôi không hề quên cô bao giờ. Tôi đã biết có những… sự sắp xếp do gia đình tôi làm để lo cho cô có ăn học và những khi tôi hỏi cô ra thế nào, người ta luôn luôn nói cô khỏe mạnh, và vui vẻ. Nhưng điều đó không làm tôi khỏi nghĩ rằng, đáng lẽ tôi phải làm gì nhiều hơn cho cô. Chỉ vì… kể ra cũng khó làm được gì, cô hiểu tôi muốn nói gì không? Khi H.D còn sống…

- Ông đừng nói rằng ông sẵn sàng làm gì nhiều hơn bây giờ, khi ông ta đã chết. Chị ông cũng đã nói với tôi một lần như vậy và tôi đã lầm to khi tin bà ta. Nhưng tôi không còn dễ tin như vậy đâu.

Babe ngạc nhiên hỏi:

- Pepper à? Chị ấy không nói gì với tôi về việc gặp cô cả!

- Không đâu, tôi chắc bà ta đã không nói.

- Tôi khổng hiểu. Bộ Pepper đã làm gì động chạm đến cô hả? Bởi vì, nếu chị ấy đã làm vậy…

- Tôi không muốn nói đến chuyện ấy nữa. Đó là một kinh nghiệm tồi tệ, nhưng đã qua rồi. Babe, ông đã bảo có chuyện gì muốn nói với tôi, nên tôi đã đến đây. Vậy ông hãy nói đi, để tôi còn ra về…

Chai rượu được mang đến và sau khi người hầu bàn đã rót rượu vào ly của họ. Babe uống cạn ngay ly của mình. Sau đó, ông nói:

- Tôi chỉ muốn chắc chắn cô tin tôi đã thật sự quan tâm đến Gabrielle. Chúng tôi sung sướng ở bên nhau, Niki ạ. Có lẽ hồi ấy cô còn quá nhỏ để hiểu, nhưng giữa chúng tôi có một thứ tình cảm quý báu và hiếm thấy trên đời.

Những ký ức năm xưa tự nhiên trở lại, về sự thích thú của Elle khi ở bên Babe, về tiếng cười giòn tan trong nhà, về những hy vọng và ước mơ đã bị bóp chết trong đêm ấy. Rồi cô nghe ông ta nói tiếp:

- Thậm chí chúng tôi đã nghĩ đến việc thành hôn với nhau.

Trong khi Niki nhìn Babe sửng sốt, ông ta cầm chai rượu rót vào ly mình và nốc một hơi dài. Cô buột miệng nói:

- Ông H.D có biết không?

Cô thầm hỏi, phải chăng đó là động cơ thúc đẩy ông ta giết mẹ cô? Phải chăng vì muốn cản Elle mang tên của một người trong gia đình Hyland mà ông ta dùng cách nhanh nhất, hung bạo nhất để phá hỏng kế hoạch thành hôn ấy?

- Không - Babe đáp - Chúng tôi biết rằng, nếu nói ra điều đó là một sự sai lầm. Chúng tôi đã bàn với nhau trốn đi xa. Tôi định đưa xe đến đón Elle và cô, rồi lái đi Charleston để làm phép cưới đơn giản trước mặt ông chánh án hòa giải.

Niki lắc đầu, rồi bất giác mỉm cười vì chợt thấy sự éo le của số mệnh xuýt nữa đã xảy ra, Babe Hyland xuýt nữa đã là cha ghẻ của cô. Cô nói:

- Tôi nhớ rằng, ông không đến dự đám tang. Nếu ông đã yêu mẹ tôi nhiều như thế…

Babe tỏ vẻ hối tiếc thật tình.

- Cũng như cô, tôi đã bị gởi đi xa. H.D nhất quyết bảo rằng, sự có mặt của tôi trong đám tang của Gabrielle chỉ làm cho người ta đàm tiếu. Điều đó bất lợi cho cô, cũng như… cho người khác.

- Ông trông chờ tôi tin rằng cha của ông quan tâm đến những gì người ta nói về chúng tôi à?

Ông ấy đã đặt chúng tôi ra ngoài xã hội.

Babe gục mặt xuống và lại rót rượu vào ly mình. Thức ăn đã dọn lên trước mặt họ nhưng không người nào dùng đến. Ông dịu dàng nói:

- Tôi không thể trách cô đã có cảm nghĩ như vậy. Thậm chí tôi còn không thể phủ nhận điều tôi nói. Hồi đó, tôi còn trẻ, tôi ích kỷ, tôi vô tâm. Tôi đã không có gan chống lại H.D. Quyền lực của ông ta quá mạnh. Nhưng có Trời làm chứng, tôi đã thật sự quan tâm đến mẹ cô. Và tôi đã hổ thẹn vì đã không giúp cô được nhiều.

Phải chăng ông ta muốn được Niki thông cảm? Hay là một điều gì khác? Đột nhiên hình ảnh trong thời thơ ấy vụt hiện lên trước mặt cô, hình ảnh người đàn ông đứng bên cạnh mẹ cô đang nằm dưới ánh lửa của lò sưởi. Đó là H.D…? Hay có thể nào là Babe? Phải chăng kẻ sát nhân là ông ta và đang cầu xin sự tha thứ?

- Ông có mặt ở đó, phải không? Ông có mặt ở trong đêm mẹ tôi bị giết! - cô buộc tội.

Mặt Babe lộ vẻ kinh hoàng. Ông thì thầm:

- Trời ơi! Cô không thể… Niki, cô không thể tin như vậy!

Niki nheo mắt nhìn Babe. Ông ta có vẻ mặt ngây thơ như một thiên thần, nhưng cô biết rõ hơn ai hết những người trong gia đình Hyland là những tên lừa gạt bậc thầy.

Babe bỗng khóc òa. Ông ta khóc mùi mẫn như một đứa trẻ, công khai, không xấu hổ, trước mắt người hầu bàn, bà chủ quán và những thực khách khác. Ông thậm chí không để ý đến cả Niki và như đắm chìm trong những ký ức đã chôn chặt từ lâu. Ông lắp bắp nói:

- Tôi đã có mặt ở đó. Bà đang sung sướng lúc đó, đang quá xinh đẹp. Chúng tôi đã bàn với nhau ra đi, bỏ Willow Cross… để sống một cuộc đời mới với nhau ở nơi khác. Chúng tôi đang…

Ông ta bỏ lửng câu nói, cặp mắt lạc đi, như thể đang theo dõi một hình ảnh trong ký ức. Rồi ông tiếp tục nói, bằng giọng thật nhỏ và ma quái khiến Niki rợn tóc gáy:

- Do lỗi của tôi, do lỗi của tôi hết. Nếu tôi đã ở lại với bà ấy đêm đó như bà đã yêu cầu, thì tôi đã bảo vệ bà chống lại được tên kẻ trộm ấy. Nhưng tôi… tôi đã nói không. Chúng tôi không nên để cho mang tiếng trước khi thành hôn với nhau.

Im lặng một lúc lâu, rồi Babe gắng gượng trở về với hiện tại và nhìn nghiêm túc vào mắt Niki. Ông nói:

- Cô có quyền thù ghét tôi. Tôi có thể đã cứu được mạng bà ta. Nhưng chỉ có điều là tôi đã không có ở đấy.

Niki tin lời ông ta. Không phải vì nước mắt của ông. Hay lời ông nói. Nhưng vì trước mắt cô là một người đàn ông đã thật sự bị tác hại bởi cái chết của Elle - cũng như chính cô đã bị như thế. Một người đàn ông mang canh cánh bên lòng một gánh nặng những ký ức cũng đau đớn như cô. Câu chuyện do Babe kể làm sống lại tấn bi kịch của mẹ cô. Sau nhiều năm hứa cuội, Elle đã tin rằng, cuối cùng bà đã có người muốn cưới bà. Bà ắt đã sung sướng biết chừng nào! Sự sung sướng của bà ngắn

ngủi một cách đau lòng biết chừng nào! Nhưng Babe đã dự phần trong đó.

Cô muốn tha thứ. Cô điềm tĩnh nói:

- Ông đã không thể biết chuyện gì xảy ra.

- Niki…

- Cái gì đó?

- Cô hãy cho tôi một cơ hội trở thành bạn của cô… vì Gabrielle.

Cô lặng thinh một lúc, đầy ngờ vực. Tin lời ông ta nói là một chuyện, vượt xa hơn là một chuyện khác. Cô nói:

- Bạn bè thì tin cậy lẫn nhau. Chỉ có điều tôi không thể tin cậy người nào của gia đình Hyland, ngay cả ông, Babe ạ.

Ông ta gật đầu

- Vậy thì cô hãy cho tôi cơ hội chứng tỏ tôi không phải là kẻ thù của cô. Cô làm vậy được không?

- Tôi không biết nữa. Tôi đã tạo cho tôi một cuộc đời, Babe ạ. Tôi đã mất một thời gian lâu mới làm được điều đó. Tôi không muốn một chuyện gì… một người nào phá hỏng nó.

Thấy ánh mắt của ông buồn rầu, cô làm hòa bằng một câu Helen thường nói:

- Tôi hứa sẽ suy nghĩ về chuyện đó.

Chương 23

Niki thức dậy, vươn vai và ngáp, tận hưởng thêm một lúc sự ấm áp của tấm chăn lông. Bên ngoài cửa sổ nước đóng băng trên các rặng cây. Không bằng được một lễ Giáng sinh tuyết trắng xóa, cô nghĩ bụng, nhưng mà cũng đẹp.

Cô miễn cưỡng tung chăn ra và với tay lấy cái áo choàng len. Cô mang vào một đôi vớ len ngắn, rồi rón rén đi vào buồng tắm để khỏi đánh thức những người khách.

"Chúc mừng lễ Giáng sinh vui vẻ", cô thì thầm với bóng mình trong gương tủ thuốc. Hình ảnh trong gương mỉm cười lại với cô và lộ ra vẻ sung sướng cũng như cô đang cảm thấy trong lòng.

Cô vội vàng rửa mặt, đánh răng, rồi đi xuống lầu sửa soạn bữa điểm tâm. Hôm nay mọi thứ có vẻ khác, thậm chí có mùi hương khác. Phải chăng chỉ là mùi thơm của lá thông trộn lẫn với mùi hương còn vương lại của tối hôm qua? Hay vì sự có mặt của Helen và Ralph đang ngủ trên lầu mà ngôi nhà trở nên ấm áp như vậy?

Lễ Giáng sinh xưa nay vẫn có mùi vị vừa ngọt ngào vừa đắng cay đối với Niki. Vào mùa Giáng sinh, cô đã luôn cảm thấy côi cút và lệ thuộc vào sự sung túc của người khác. Năm nay thì khác. Cuộc sống của cô có vẻ sung túc và lần đầu tiên cô cảm thấy như mình có được nhiều phước lành, để san sẻ với những người thân yêu.

Cô nhào bột để làm bánh và đậy lại bằng khăn ướt để cho bột dậy lên. Vừa ngâm nga điệu nhạc Jingle Bells, cô vừa cắt một chục trái cam để lấy nước, rồi bỏ cà phê vào bình pha tự động. Cô lấy ra một thỏi dăm- bông hun khói, môt chục trứng và khi cà phê đã pha xong cô rót cho mình một tách.

Cô bưng tách cà phê lên phòng khách và ngồi xuống cái divan đã được bọc mới. Tuy còn nhiều việc phải làm, ngôi nhà gỗ đơn sơ của cô đã có vẻ là cái nhà. Sàn gỗ đã được chà bóng lại, tường đã sơn lại và bếp cũng vậy. Ở lò sưởi đã trang trí những cành lá và ở bệ lò sưởi có cắm những cây nến to. Ngay giữa phòng khách có một cây thông cao giăng những dải đỏ và những dây đèn trắng nhỏ xíu, ở chóp có gắn một ngôi sao lấp lánh, Trên tấm nỉ đỏ trải quanh gốc cây là những gói quà sặc sỡ đã được Niki chọn mua hết sức cẩn thận. Chưa bao giờ cô mua nhiều quà như vậy. Chưa bao giờ có nhiều người để nhớ đến như vậy.

Nghe tiếng bước chân trên lầu, Niki trở vào nhà bếp, bỏ ổ bánh mì vào lò nướng, bày muỗng nĩa ra bàn và đánh trứng để chiên với dăm- bông.

Đến khi Helen và Ralph xuất hiện thì mọi thứ đã sẵn sàng. Helen ôm cô vào vòng tay và nói khẽ:

- Chúc một lễ Giáng sinh vui vẻ, Niki thân yêu.

- Chúc mừng một lễ Giáng sinh vui vẻ, Helen. Em rất mừng vì bà đã đến được.

Ralph đứng riêng phía bên kia bàn và rụt rè nói:

- Ở đây thật là vui. Đã lâu lắm rồi tôi không có một lễ Giáng sinh đúng nghĩa.

- Có ông đến, lễ Giáng sinh này hoàn hảo đối với cháu - Niki nói và ôm hôn ông ngoại.

Ralph đã gầy đi và yếu hơn kể từ lần đầu cô gặp ông ở California. Hôm qua thấy lại ông sau hai năm xa cách, cô đã tưởng trí nhớ của mình bị sai lầm, chứ làm sao ông có thể chóng già đến

như vậy.

Khi họ ngồi vào bàn điểm tâm. Niki để ý thấy ông không ăn nhiều, nên hỏi:

- Ông muốn ăn món gì khác không? Bánh mì nướng hay là…

- Không sao cả, chỉ vì ông già đi, thế thôi. Mọi thứ đều giảm sút, kể cả ăn cũng không thấy ngon.

Helen cãi lại:

- Ông nói phi lý. Nếu được săn sóc cẩn thận, thân thể con người có thể hoạt động đầy đủ ở tuổi rất cao.

Ralph mỉm cười đồng ý, rồi lấy gói thuốc lá ở túi ra châm một điếu. Helen chỉ tay vào điếu thuốc và nói:

- Đấy, ông Sandeman. Nếu ông cứ hít đầy độc tố vào phổi, thì ông trông đợi cái gì nữa?

- Nếu làm phiền lòng bà thì tôi xin tắt điếu thuốc.

- Không phải tôi nói đến tôi, ông Sandeman. Mỗi lần ông đốt một điếu thuốc là hại đến sức khỏe của ông. Những điếu thuốc là những cây đinh đóng quan tài đấy!

Niki xen vào để giữ cho không khí ngày lễ vui vẻ:

- Helen, xin bà…

- Không sao. Bà nói rất đúng, thưa bà và nếu tôi là một người trẻ hơn nhiều, chắc chắn tôi để ý đến lời khuyên bảo chí lý của bà. Nhưng ở tuổi tôi, đã gần đất xa trời, thì nếu phải chết vì một cái gì, thà vì cái đã đem lại cho tôi sự thích thú.

Bà Helen mím môi không bằng lòng, nhưng Niki liếc bà có vẻ trách móc, nên bà không nói thêm gì nữa.

Nhưng vài phút sau, trong khi họ dọn dẹp chén đĩa, ông Ralph bắt đầu ho và hắt hơi. Niki vội vàng đem cho ông một cốc nước lạnh nhưng ông khoát tay gạt đi, rồi ngồi phịch xuống ghế, thở hổn hển, mặt tái mét. Sau khi ông hết hắt hơi, Niki nói:

- Để cháu mời bác sĩ đến.

Ông Ralph lắc đầu:

- Bác sĩ cũng chẳng cho biết thêm điều gì ta chưa biết. Chỉ là bệnh già. Chả có gì phải lo.

- Nhưng cháu thấy ông thở khó lắm.

- Không chết đâu mà sợ. Ông đã tham gia hai cuộc chiến tranh, cháu nhớ chứ? Hơn nữa, bây giờ ông có một đứa cháu gái xinh đẹp, ông có nhiều lý do hơn để sống.

- Cháu vẫn mong ông để cháu mời bác sĩ. Chắc có cái gì…

- Ông sẽ lo khi trở về California. Bây giờ còn chuyện khác quan trọng hơn phải làm.

Ông cầm tay Niki dẫn cô vào phòng khách. Ông cúi xuống lấy một gói quà ở chân cây thông.

- Chúc cháu một lễ Giáng sinh vui vẻ và nhiều lần tái diễn.

Giấy gói vụng về, như do bàn tay của một người không quen làm việc ấy. bên trong là một cuốn album bọc da màu xanh, dựng đầu ảnh, những ảnh chụp binh sĩ đang xung trận và thường dân đang chiến đấu vì một chính nghĩa. Có cả ảnh của đàn bà trẻ con mặt lộ vẻ kinh hoàng và những cặp mắt không còn vẻ ngây thơ. Ralph nói có vẻ tự bào chữa:

- Những ảnh này không đẹp… nhưng đó là những tác phẩm tốt nhất của ông… và ông muốn cháu giữ chúng.

Niki cảm động không thể tả, cô ôm hôn ông ngoại rồi trao cho ông món quà của cô. Vừa cởi dây buộc, cô vừa nói:

- Món quà này không có gì độc đáo lắm.

Nhưng khi thấy đôi mắt ông ứa lệ, cô biết món quà của cô hợp ý ông hoàn toàn. Đó là một khung ảnh bằng gỗ có ba lá. Lá giữa để ảnh Ralph Sandeman cách đây rất lâu, khi còn là một ký giả nhiếp ảnh đang sung sức. Lá bên trái là ảnh của Elle, ngồi ở chính căn phòng này, lúc còn trẻ và đầy hứa hẹn. Lá bên phải là ảnh của Niki khi tám tuổi, mặc áo dài đẹp.

Ông Ralph đưa những ngón tay run rẩy sờ tấm ảnh của đứa con gái ông không hề thấy và không hề biết và nói bằng giọng lạ lùng, khao khát: "Gabrielle của ta!"

Niki vuốt má ông và chùi nước mắt cho ông. Ông chỉ vào tấm ảnh của ông và hỏi:

- Cháu làm sao có tấm ảnh này?

- Cháu goi điện thoại đến phòng trưng bày ảnh ở California. Cháu bảo họ, cháu muốn dành cho ông một sự ngạc nhiên. Họ giúp cháu tìm ra tấm ảnh này.

Ông Ralph ôm khung ảnh vào ngực, đứng dậy và ra khỏi phòng.

Niki định đi theo, nhưng Helen chận cô lại và nói:

- Ông muốn ở một mình với những kỷ niệm xưa, Niki. Hãy để ông yên một lát.

Niki ngồi xuống lại.

Helen nói:

- Tôi rất tự hào về em. Điều em vừa làm… chứng tỏ em đã trưởng thành, đã học được nhiều về tình yêu thương.

Niki tự hỏi có đúng như thế không. Hay chỉ là vì cô muốn mở rộng tình thương ra một ít, vừa đủ bao gồm ông Ralph vào trong vòng những người mà cô vẫn an toàn khi yêu thương họ?

Cô trao Helen một hộp gỗ lót xa tanh đựng những món dùng trong phòng rửa mặt xuất xứ từ Châu Âu và nói:

- Em không quên bà. Khi nào các cô gái ở ký túc xá làm bà nhức đầu, chỉ việc đóng cửa lại, bỏ thứ bột này vào bồn tắm cho nổi bọt lên và thư giãn liền.

- Cám ơn Niki. Tôi chắc chắn sẽ làm thử như em dặn. Nếu em làm như tôi dặn.

Và chờ đến khi Niki mở gói quà của bà ra và cầm lên cái áo ngắn bằng lụa màu sữa, cổ cao, tay dài, có kết vải ren đồng màu.

- Đẹp lắm! - Niki kêu lên.

- Nếu em mặc nó. Có thể em làm lụng như đàn ông nhưng tôi muốn em thích mặc những món có nhiều nữ tính, Niki ạ. Em hãy nhớ điều đó.

- Thưa bà vâng - Niki chọc lại. Cô biết Helen muốn nói về những chuyện khác hơn là bồn tắm nổi bọt và áo khoác có ren.

Bỗng có tiếng hát bài Thánh ca Giáng sinh vang lên bên ngoài nhà. Niki chạy ra mở cửa. Kate và Tim cùng một toán trẻ con của ký nhi viện đang đứng hát. Niki đứng lại ở ngưỡng cửa, hát chung với họ, trong lòng ước mong có một phép lạ, để Kate và Tim có một đứa con của chính họ.

Khi hát xong, Niki mời cả vào nhà. Lại trao đổi quà tặng và mỗi đứa trẻ nhận được một chiếc bít tất nhét đầy kẹo. Khi toán ca hát đã đi qua nhà khác, Niki vào bếp sửa soạn bữa ăn tối.

Ông Ralph đang đứng ở cửa sổ, nhìn mông lung ra ngoài, tay cầm một điếu thuốc đang cháy. Cô nói:

- Có lẽ ông nên bỏ hút thuốc.

Ông cười khà:

- Cháu cũng thế à? Chính cháu trồng thuốc mà nói vậy không buồn cười sao?

- Không. Cháu không triệt để như Helen, nhưng vì ông đang bệnh, có lẽ bỏ hút thuốc là hợp lý.

- Có lẽ. Nhưng nếu cháu đã hút thuốc bốn mươi năm, cháu cứ thử bỏ mà xem. Dù sao, đối với ông là thế. Không dễ đâu, Niki.

Cô muốn nói thêm, làm gì thêm để giúp ông ngoại cô, nhưng trong ngày có nhiều khách khứa đến thăm và chúc mừng, những bạn bè ở hợp tác xã, Jim Dark và Jodie MeIntyre, cô gái xinh đẹp đã ly dị chồng ở quận bên, là bồ mới của Jim và các bạn bè ở hợp tác xã. Rồi Bo ghé thăm, mang đến một vòng hoa kết bằng lá thông và các lá xanh khác. Cậu ta trao vội món quà và lúng túng như thể vì để lộ tình cảm qua món quà đó. Rồi cậu bảo đến để xem lại chiếc xe Buick ở nhà xe, thử xem nó có chạy tốt không. Niki gọi với theo, nhưng cậu ta cứ đi một mạch. Niki gọi lớn hơn, nhưng cậu ta vẫn không đứng lại. Cô thoáng nảy ra một ý nghĩ và lấy một cái bao giấy trong bếp đi tìm Bo. Cô ra hiệu cho cậu ta nhắm mắt lại, rồi thổi phồng lên, đập bể nó kêu bốp. Bo không hề cửa động một cơ nào ở mặt. Rồi cô vỗ tay thật kêu, gọi to tên cậu ta, nhưng cậu ta vẫn không cử động. Có thể nào Bo lại lãng tai chứ không phải lãng trí? Và nếu vậy, có cách gì giúp cậu ta không? Nếu làm được vậy, thì quả là một món quà năm mới rất có ý nghĩa, cô nghĩ bụng.

Cố nén sự phấn khởi, Niki hích Bo một cái, ra hiệu trò chơi đã chấm dứt. Cậu ta tỏ vẻ sửng sốt, nhưng đi theo cô vào nhả. Cô cho cậu ta một ổ dăm- bông thật to và ngon, buộc một dải băng đỏ. Mắt cậu ta sáng rỡ. Cậu chộp hai bàn tay Niki và cầm một lát trong hai bàn tay của cậu. Rồi cậu ta hối hả ra về, chắc là hăm hở đem ổ dăm- bông về cho mẹ cậu kịp bữa tối lễ Giáng sinh.

Bữa ăn tối của Niki cũng hoàn hảo. Thức ăn nhiều và ngon, nhưng tinh thần ngày lễ và những người đến dự, có cả Jim và Jodie MeIntyre, làm cho bữa ăn trở thành đặc biệt. Jim đọc một

đoạn kinh cám ơn Chúa và Niki nói "Amen".

Sau khi đã ăn no, họ dời qua phòng khách để dùng cà phê và rượu. Niki đốt lò sưởi và đặt một đĩa nhạc Giáng sinh lên máy hát. Cô đến bên cây thông, cầm lên gói quà do Will mua tặng cô trong buổi sáng trước ngày lễ. Đó là một cái khăn choàng bằng len màu xanh, hoa bắp, sản phẩm của nước Anh. Trong khi khoác nó lên vai, lớp len mỏng như tơ hồng cọ vào má cô, cô thở dài.

Cô đã hy vọng có gì khác chăng khi đọc tấm thiệp đi kèm theo chỉ có dòng chữ: "Của người bạn tốt nhất của cô - Will" ?, và nếu đã hy vọng như thế, tại sao tấm thiệp kèm theo món quà của cô là một cái áo sơ mi ca rô màu xanh lá lại chỉ viết dòng chữ: "Tặng ca sĩ đồng quê tôi thích nhất"?

Niki nghĩ thầm, không, bạn bè chỉ là thế. Và có lẽ phải vậy. Như cô bảo Babe, cô đã tạo cho mình một cuộc đời tốt đẹp, cô chưa sẵn sàng làm hại đến nó vì bất cứ điều gì hay bất cứ ai.
° ° °

Nhà thờ trang hoàng những cờ đuôi nheo và quả bong bóng. Những nông gia của hợp tác xã trồng thuốc lá Willow Cross cùng vợ con đều phục sức áo quần ngày lễ đẹp nhất của họ. Niki cũng đã nghe lời Helen, mặc áo ngắn bằng lụa mới và váy nhung đen, tóc vàng chải búi lên và thắt nơ nhung, thay vì mặc quần jeans. Không còn là người xa lạ, cô được mọi người chào hỏi và đón tiếp niềm nở ngay từ khi đi qua cửa nhà thờ, giữa Kate một bên và Tim một bên.

- Tôi không biết tại sao cậu muốn mừng lễ tất niên với hai ông bà già - Kate nói.

- Mình không muốn ở với ai khác.

- Ồ, thật à? Anh tin không, Tim? - Kate hích chồng và nháy mắt với anh ta.

- Tại sao không?

- Ồ, theo em, Niki muốn chúng ta làm người kèm theo cô ấy để bảo vệ cô ấy chống lại ai em đã biết rồi - Kate nói.

- Ai vậy? - Tim hỏi lại - Tối nay có anh ta hay sao?

- Anh ta kia kìa - Kate nói. Cô vẫy tay chào Will vừa lên tới sân khấu.

Niki để ý thấy anh mặc cái áo sơ mi của cô tặng. Will nói:

- Chào các bạn và láng giềng. Tôi không nằm trong thành phần nhóm biểu diễn mua vui chính thức tối nay, nhưng nếu mọi người đồng ý, tôi xin thử hát một bài ca tôi mới viết.

Anh chờ một lúc cho tiếng hoan hô và huýt sáo im lặng.

- Tôi đặt tên cho bài này là "Người đẹp".

Anh đánh mấy hợp âm êm dịu ở cây đàn guitar, rồi bắt đầu hát:

"Mỗi lần nhắm mắt lại, tôi thấy em. Người đẹp ơi, em cho tôi ôm em không? Đêm này qua đêm khác, tay tôi vẫn trống rỗng. Người đẹp ơi, có phải đã đến lúc tôi nói với em…?"

Niki tự hỏi người đẹp trong trái tim Will là ai? Phải chăng là người mà Jim đã nói đến, phải chăng Will hát cho một bóng hồng trong dĩ vãng?

Hết bài hát, Will được yêu cầu hát một bài nữa, rồi một bài nữa. Sau rốt, anh xin phép rời sân khấu và ban nhạc khởi tấu một bản nhạc khiêu vũ giật gân. Một lát sau, Will quay trên sàn nhảy với một trong những cô gái hâm mộ anh ta.

Kate hích chồng và Tim mời Niki nhảy.

- Sẵn sàng để nhảy cho vui chứ? - Tim hỏi.

- Tất nhiên - Niki đáp.

Tim nhảy giỏi và đưa Niki đi quanh vòng này đến vòng khác, làm gương cho những cặp khác đi theo.

Ban nhạc chơi một bản Polka và ông mục sư Clay chen vào. Tuy ông lớn hơn Niki ít nhất ba mươi tuổi, ông khiêu vũ cũng hăng hái như bán đấu giá và khi hết bản, người hết hơi và chảy mồ hôi lại là cô.

Lần đầu tiên Will mời cô nhảy, cô có cảm tưởng là một cử chỉ lịch sự giữa bạn bè. Cô đã để ý, Will khiêu vũ với tất cả các cô, nhưng với mỗi người chỉ một lần.

- Tối nay trông cô đẹp lắm - anh ta nói.

- Cám ơn - Cô đáp, rồi hỏi thăm về mẹ anh ta.

- Vẫn thế. Bà có hỏi thăm cô.

- Tôi có ý định đến thăm bà.

- Bà sẽ vui lắm.

Mẹ kiếp, Niki nghĩ thầm, tại sao lần khiêu vũ này không khác gì những buổi khiêu vũ ở trường Blue Mountain mà cô đã bắt buộc phải tham dự hồi xưa? Khi họ làm việc chung, nói chuyện với Will còn dễ dàng hơn. Ở bên anh ta thoải mái ghê. Tại sao bây giờ có nhạc và hai tay của anh ta quanh mình cô lại khác?

Khi anh ta mời cô nhảy lần thứ hai, cô cảm thấy khoái chí bất ngờ, vì được anh ta biệt nhãn so với các cô gái khác. Nhưng Niki không còn tự nhủ phải cẩn thận nữa. Will rõ ràng có những bí mật anh không muốn chia sẻ với ai. Và nếu anh biết nhiều hơn cô về tình yêu, loại tình yêu bất diệt, chắc chắn anh ta đã dâng hiến tình yêu đó cho ai khác.

Bản nhạc chấm dứt, anh ta buông cô ra và nói:

- Cám ơn cô.

Niki mỉm cười đáp.

- Không có chi.

Và sau đó, cô làm theo kiểu của anh ta, chỉ nhảy một lần - và một lần mà thôi - với người nào mời cô nhảy. Và cô cũng mời những người đàn ông lớn tuổi có mặt ở đó cùng vợ và con đã lớn, khiêu vũ với cô.

Gần đến nửa đêm, Niki không rời mắt khỏi Will đang đứng. Xung qunah anh ta vẫn có nhiều cô

gái hâm mộ như lệ thường. Người kéo vĩ cầm kêu to "Chúc mừng năm mới" và đánh bản "Auld Lang Syne". Kate và Tim ôm cả Niki vào họ, chia sẻ với cô mối tình giữa họ. Jim Dark đến ôm hôn Niki, rồi trở lại ôm Jodie hôn một cách nồng nàn.

Niki ngó quanh để tìm Will. Nhưng không thấy anh ta ở đâu cả. Anh ta đã ra đi với một trong những cô gái xinh đẹp của anh.

Chương 24

Từ hôm cô thay Will phát biểu tại Hợp tác xã trồng thuốc lá Willow Cross, Niki đã giữ một địa vị quan trọng trong cộng đồng những người trồng thuốc lá.Vài năm trôi qua, cô hoạt động tích cực hơn, nên cô càng được nhiều người công nhận là một diễn giả có năng khiếu tự nhiên, một người có khả năng đứng trước một nhóm người, lôi cuốn sự chú ý của họ bằng những lời nói của mình và hơn thế nữa, còn chuyển được sự quan tâm đến những đề tài mà cô nói đến, thành ý chí của tập thể muốn hành động. Các nông gia thường lầm lì ít nói. Vì lệ thuộc vào thiên nhiên thất thường, họ đã phải học sự nhẫn nhục và cam chịu khó nhọc không tha thán. Vì vậy khó thúc đẩy họ hành động. Nhưng từ lần đầu bước ra trước đám đông, Niki chứng tỏ có tài động viên người khác. Cô thuyết phục được người kỹ lưỡng về tiền bạc đến mấy, phải bỏ ra thêm để đóng góp vào việc in truyền đơn và người ưa hòa bình đến mấy, hay rụt rè nhất, phải tham gia một cuộc biểu tình trước trụ sở công ty Hyland. Sau một thời gian, họ đạt được tiến triển trong việc chống lại những kế hoạch của công ty, nhằm gia tăng tỷ lệ nguyên liệu thuốc lá mua ở nước ngoài, làm thiệt thòi cho những người trồng thuốc lá trong nước.

Mỗi năm ngẫm nghĩ về nguồn gốc của những khả năng lãnh đạo mới khám phá ra ở mình, Niki có khuynh hướng cho rằng phần chủ yếu là do cô thù ghét và ngờ vực sâu sắc gia đình Hyland. Đây là một tình cảm mạnh mẽ hơn hết của cô. Như một lực phóng xạ, nó tiêm nhiễm vào bất cứ ai đến gần.

Trong mỗi buổi họp vào cuối mùa hè năm 1983, Niki nêu lên ý kiến phải tẩy chay bữa ăn ngoài trời do Công ty Hyland tổ chức trong ngày lễ Lao động. Thoạt đầu, ý kiến ấy bị chống đối mạnh mẽ. Một nông gia khác nói rằng, bữa ăn ngoài trời là một dịp để những người trồng trọt thuốc lá và những người của công ty gặp nhau là bạn.

Một người phụ nữ còn nói rằng, nếu được ai mời ăn mà từ chối ngay mặt như vậy là thiếu phép lịch sự.

Niki hỏi:

- Phép lịch sự là gì trước đã? Phải chăng là ngồi yên để ăn bất cứ món gì người ta bỏ vào đĩa của mình và nói "cám ơn ông chủ" rồi cầm nón ra về? Các bạn nghĩ mục đích của bữa ăn ngoài trời này là gì đã? Xưa nay là gì từ bữa ăn đầu tiên hồi… hồi nào nhỉ, 1920…?

Một tiếng nói cất lên từ hàng dưới:

- Năm 1911. Cha tôi đã dự bữa ăn ấy. Ông kể rằng bia uống không hết.

Niki cắt ngang:

- Một ngàn chín trăm mười một. Cách đây hơn bảy mươi năm. Và tôi xin nói với các bạn, mục đích hồi đó cũng giống như bây giờ. Cho các bạn ăn uống no say một bữa… để bạn không than phiền vì bị ăn bớt tiền nong suốt thời gian còn lại. Chỉ là cứt ngựa đấy thôi, các bạn ạ. Bữa ăn ngoài trời ấy được tưởng là làm cho chúng ta nghĩ rằng gia đình Hyland là bạn của chúng ta… nhưng hồi đó đã là cứt ngựa thì bây giờ vẫn là cứt ngựa. Và chúng ta phải cho chúng biết là chúng ta biết rõ điều ấy. "Bởi vì chỉ còn tỏ ra ngu độn, biết ơn và biếng nhát như đàn heo thả rong trong ruộng dưa hấu trong một ngày hôm đó, chúng ta sẽ bị chủ lùa trở lại vào chuồng để nằm ngủ sau khi đã ăn đầy bụng trên những lớp phân ngựa ấy".

Có tiếng huýt gió, hoan hô và cười vang. Và đến khi biểu quyết, các hội viên Hợp tác xã thuận bằng hai phần ba số phiếu tẩy chay bữa ăn ngoài trời lần đầu tiên từ năm 1911.

Sau đó, khi Niki rời buổi họp, Will đến khen cô đã lôi kéo được cả nhóm. Anh ta nói:

- Tôi phải thú nhận, tôi đã đưa ra đề nghị giống hệt như vậy cách đây năm, sáu năm một cách không sốt sắng lắm, vào lúc chúng tôi bị ép giá và đã bị cả nhóm phản đối kịch liệt, nên tôi đã không dám bênh vực ý kiến ấy nữa. Có lẽ vì cô dễ coi quá khi cô lên diễn đàn, nhưng có một điều chắc chắn là họ chịu nghe điều do cô nói ra, mà nếu do người nào khác nói, họ không đời nào chịu nghe. Dẫu sao, tôi vui mừng vì đã để cho cô nói.

Niki đã quen để cho Will tâng bốc mà không nói gì cả. Hễ có dịp là anh ta bảo cô hấp dẫn và điều đó làm cho cô cảm thấy khoan khoái. Nhưng quá nhiều lần sau khi đã tâng bốc cô, anh ta nhảy lên chiếc xe tải nhẹ của anh ta đi uống một cốc rượu hoặc ở suốt đêm với một trong những cô gái hâm mộ anh ta. Cô nói:

- Anh biết không, Will, tôi mong anh không bằng lòng đến thế vì để tôi nói. Tôi cần anh phát biểu nhiều hơn là chỉ thu thập những kiến nghị để gởi đến Washington. Dầu sao, các nhà sản xuất thuốc lá có cả một đội quân chạy chọt cho họ đóng đô ngay tại Washington.

- Thực tế đời là vậy. Chắc chắn là chúng ta không có khả năng đài thọ một đạo quân bệnh vực cho chúng ta.

- Có lẽ là không, nhưng chúng ta cũng không thể làm ngơ trước tình trạng đó, nếu chúng ta muốn giữ được nông trại của chúng ta.

Will quan sát Niki một lúc rồi nói, miệng cười toe toét:

- Do đâu cô có những ý nghĩ như thế? Phải chăng cô có ý định ứng cử vào quan dân cử?

- Không, tôi chỉ vừa mới nghĩ ra rằng, chúng ta phải tìm ra một cách diễn đạt được ý kiến chúng ta đến tất cả mọi người, không chỉ giới hạn trong số những người ngay từ đầu đã đứng về phe chúng ta. Các công ty thuốc lá có thể mua chuộc tất cả những kẻ ủng hộ chúng. Chúng ta phải tìm ra những cách giành được sự ủng hộ không trả tiền…

Will lắc đầu, cười khúc khích:

- Bộ cô nghĩ rằng cô có thể yêu cầu là được người ta nghe theo sao? Những người không biết gì về trồng trọt hết và không quan tâm đến việc đó?

- Chí ít, chúng ta có thể tìm cách lôi kéo sự chú ý của họ. Anh biết không, Will, khi tôi trở về đây để sinh sống, điều gây ấn tượng mạnh nhất cho tôi là cách người dân ở Willow Cross tự giúp mình, cách họ không chờ ai khác lo liệu cho họ. Đó là điều chúng ta phải làm bây giờ. Phải chấp nhận sự kiện là chúng ta phải đấu tranh trong điều kiện đầy khó khăn… và phải nỗ lực tối đa mới giành được thắng lợi. Tôi muốn khai mào một giai đoạn mới và tôi cần anh giúp một tay. Anh chịu làm không?

Anh ta chậm rãi gật đầu và đáp:

- Người đẹp muốn tôi làm bất cứ gì cũng được.

Rồi anh ta chúc cô ngủ ngon và lái xe đi.

° ° °

Hai tuần sau, Will triệu tập một buổi họp đặc biệt của Hợp tác xã. Khách mời là một ký giả của tờ báo Daily Signal, một phóng viên của đài truyền hình địa phương và vị dân biểu đại diện cho quận nhà ở Washington. Mời vị dân biểu là ý kiến của Niki. Cô bảo:

- Dầu ông ấy không đến dự, thì ít nhất chúng ta cũng báo cho ông ấy biết có việc gì xảy ra ở Willow Cross mà ổng nên biết.

Một ý kiến khác của Niki là nên giữ lại buổi họp đơn giản và không ra ngoài đề. Sau khi Will mở màn bằng bào hát: "Farmer Brown" do anh ta hát rất cảm động, cô phát biểu về sự sản xuất thuốc lá ở nước ngoài và về những điều kiện làm việc như một hình thức nô lệ mới, ở Châu Phi và Nam Mỹ. Cô nói:

- Sự bóc lột nhân dân ở các nước khác của những nhà sản xuất thuốc lá ở Mỹ là điều xấu xa. Họ trục lợi trên sự đau khổ là điều bất nhân. Chúng ta sẽ phạm sai lần không thể tả, nếu để cho họ bần cùng hóa các nông gia Mỹ vì lòng tham của họ.

Đúng như Niki đã hy vọng, tin về buổi họp ấy được đăng tải trên trang nhất của tờ Daily Signal. Đài truyền hình phát đi mấy lần trong mục thời sự, những đoạn trích dẫn từ diễn văn của cô và bài hát của Will.

Niki thuyết phục được Will tổ chức một buổi họp tương tự ở quận kế bên. Không lâu hai người đi khắp tiểu bang và vận động rất hăng, không thua gì những ứng cử viên vào chức vụ chính trị. Không biết có phải vì sắc đẹp của Niki hay vì tài năng của Will, hay vì họ làm thành một cặp rất hấp dẫn, các máy quay phim của đài truyền hình lớn hơn, bắt đầu đi theo họ khắp nơi. Báo chí ở những tiểu bang không trồng thuốc lá bắt đầu đăng bài nói về cuộc vận động của họ.

Thế nhưng, ngay trong lúc Niki và Will tranh đấu chống lại sự đe dọa của thuốc lá rẻ tiền trồng ở nước ngoài, một mối đe dọa nghiêm trọng khác hiện ra dưới dạng một dự luật nhằm bãi bỏ các khoản trợ cấp để giữ giá bán thuốc lá.

Trong Quốc hội, khi những đại biểu bảo thủ tìm cách bãi bỏ món rau quả trong chương trình bữa ăn trưa tại trường, những đại biểu phóng khoáng trả đũa lại bằng cách đả kích sự trợ cấp cho giá thuốc lá. Đội quân vận động ở hành lang của các nhà sản xuất thuốc lá mạnh như thế mà làm ngơ trước việc đó.

Will quẳng tờ báo ở quận nhà xuống nhà bếp của Niki và giận dữ nói:

- Các nhà sản xuất thuốc lá để cho Quốc hội làm thay họ việc khó làm của chính họ. Không ai thấy điểm đó sao? Không ai quan tâm đến việc có thể hàng ngàn nông gia bị phá sản hay sao?

- Chúng ta phải làm cho họ quan tâm, Will. Đáng lẽ chúng ta phải đi Washington.

- Cô phải đi.

- Nhưng anh biết về trồng trọt nhiều hơn tôi xa.

- Như cô đã nói, chuyện này không dính dáng đến việc trồng trọt. Chỉ là làm sao lôi kéo được sự chú ý của người ta. Tôi nghĩ rằng việc đó phải dành cho cô. Dẫu sao, tôi không thể đàn hát giữa một buổi điều trần trước Quốc hội, phải không? - Anh ta toét miệng cười.

Niki đành nghe lời. Họ đi quá xa để bỏ ngang cuộc chiến đấu quyết liệt này, sẽ ảnh hưởng đến đời sống của nhiều người. Cô gọi điện thoại cho vị dân biểu đơn vị cô và yêu cầu ông ta sắp xếp để cho một đại diện của vùng Willow Cross phát biểu tại buổi điều trần trước Quốc hội về vấn đề trợ cấp giá bán thuốc lá.

° ° °

Một buổi chiều thứ ba mát mẻ, hoa anh đào bắt đầu hé nụ dọc theo sông Potomac, Niki ngồi ở

hành lang bên ngoài một phòng điều trần của tòa nhà Quốc hội, hai bàn tay rịn mồ hôi, trong khi cô lật đi lật lại mấy tấm cạc, trên đó cô đã ghi chép một số điểm. Cô mặc bộ đồ màu xanh nước biển ngoài cái áo ngắn màu trắng và mái tóc vàng buộc lại sau gáy có vẻ đoan trang thùy mị. Cô biết cô trông không giống người trồng thuốc lá mà người ta thường hình dung ra. Cô nghĩ bụng, miễn là lôi kéo được sự chú y của họ là được, vì biết phòng điều trần sẽ có nhiều đàn ông.

Cô quay qua Jennifer Pierce, Thư ký riêng của Dân biểu Sumter.

- Chúng ta còn phải chờ bao lâu nữa?

- Tôi không biết. Sẽ có người ra báo cho chúng ta vào. Một nhóm người bỗng đi đến hành lang, dẫn đầu bởi một ông tóc bạc, mặc bộ đồ cắt rất khéo bằng vải Anglais. Lưng ông ta thẳng tắp, bộ điệu gần như nhà binh và ông tỏ ra lịch sự nhưng lạnh nhạt trong khi trả lời những câu hỏi của các ký giả đi theo ông.

- Desmond Reece đấy phải không? - Niki hỏi, khi nhận ra đó là chủ tịch của công ty thuốc lá Regal mà cô đã thấy trên các tạp chí.

- Còn ai nữa? - Cô Pierce trả lời. Tôi dám cá ông ta sẽ gây được ấn tượng, dù ông ta nói bất cứ điều gì.

Niki miễn cưỡng đồng ý. Mặc dù cô có ác cảm với những nhà sản xuất thuốc lá, khó mà không bị gây ấn tượng bởi ông Desmond Reece. Lịch lãm, sành điệu và chải chuốt. Reece đã là một sinh viên xuất chúng ở Harvard, một ngôi sao về điền kinh và một người được học bổng Rodes. Thuộc gia đình trung lưu, tiểu sử của ông giống y như của Horatia Alger, nhưng ở thế kỷ 20. Tuy nhiên. Điều làm Niki chú ý hơn cả là sự kiện Desmond Reeece mới đây đã thắng Duke Hyland trong cuộc tranh nhau chức Chủ tịch Hiệp hội những Nhà sản xuất thuốc lá của nước Mỹ, một chức vụ ai cũng biết Duke xưa nay vẫn thèm muốn mà không bao giờ giành được.

Gần nửa giờ sau, cửa phòng điều hành mở ra, một thanh niên nói nhỏ với cô Pierce, cô này chuyển lời cho Niki:

- Họ sẵn sàng tiếp cô trong vài phút. Cô hãy vào trong kiếm ghế ngồi.

Tim đập manh, Niki đi theo cậu thanh niên vào cuối phòng và tìm được một chỗ để ngồi. Một dân biểu Miền Bắc to lớn đang nói:

"Hãy để cho người nông gia trồng thuốc lá đứng vững trên đôi chân của mình, giống như chúng ta đang yêu cầu những người nhận tiền trợ cấp thất nghiệp và người nghèo túng, người các dân tộc thiểu số, lệ thuộc vào những chương trình, mà nước này không còn khả năng đài thọ. Tôi sẽ không làm tròn bổn phận cử tri của tôi, nếu tôi không lên tiếng phản đối sự giả dối trong việc để mặc cho một số người dân Mỹ phải đói, trong khi chúng ta dùng tiền của người đóng thuế trợ cấp cho một loại cây trồng không ăn được và có hại như thuốc lá".

Tuy đã chuẩn bị đối với sự chống đối, Niki cũng nao núng trước những lời đả kích mạnh như thế. Khi người dân biểu nói xong, ông Chủ nhiệm Ủy ban đứng dậy, nói:

- Người phát biểu kế tiếp là do yêu cầu đặc biệt của đồng nghiệp của chúng ta ở Bắc Carolina. Cô Nicolette Sandeman, xin cô vui lòng tiến lên.

Cô hít một hơi sâu và đi đến phía trên của căn phòng, toát ra vẻ tự tin. Cô tự nhắc nhở, cô đến đây để làm phát ngôn viên cho các bạn bè, hàng xóm, cho tất cả những nông gia sống nhờ vào lá thuốc màu vàng.

Trong khi cô ngồi xuống trước máy vi âm và đặc các tấm cạc ghi chép trước mặt, Niki nhận thức có người lăng xăng chụp ảnh cô. Cô gượng mỉm cười và bắt đầu nói:

- Thưa ông Chủ nhiệm và Quý vị trong Ủy ban… Tôi có mặt ở đây hôm nay là để thay mặt cho các nông gia trồng thuốc lá ở Willow Cross, Bắc Carolina. Tôi có ở đây để thay cho những người đã bị bỏ quên hay không biết đến trong cuộc thảo luận về cá ngân sách, cho những người dân ông và đàn bà như tôi, cả cuộc đời làm lụng tất bật từ mặt trời mọc đến mặt trời lặn và thà chết chứ không nhận trợ cấp nghèo túng. Tôi có ở đây để nhắc quý vị rằng, việc trồng thuốc lá đã là một lối sống đáng kính trọng, ngay từ khi nước Mỹ chưa giành được độc lập. Người nông gia trồng thuốc lá đã giúp tay vào chiến thắng ấy, cũng như đã giúp nước Mỹ giàu lên, cũng như hiện nay đang giúp cho nền kinh tế Miền Nam đứng vững… - cô ngừng một chút để lấy hơi và nhìn vào mặt những người xung quanh - Tôi có ở đây để phản kháng bất cứ ai gọi chương trình trợ cấp giá là một khoản bố thí - hoặc xem nó như trợ cấp thất nghiệp. Đó là một cam kết của cả nước để bảo vệ lối sống tượng trưng cho những giá trị truyền thống đẹp nhất, cao quý nhất của nước Mỹ. Chấm dứt chương trình đó không giải quyết được một vấn đề ngân sách. Đó là một sự biếu không cho các công ty chế biến thuốc lá. Nếu trợ cấp cho giá bán bị cắt đứt, thì các công ty ấy sẽ kiểm soát thị trường và đặt giá tùy thích. Làm thiệt thòi cho các người trồng trọt. Nếu với tư cách những đại biểu đáng kính, quý vị thật tình muốn tiết kiệm đồng tiền của những người đóng thuế, thì quý vị hãy tăng thuế đánh vào thuốc điếu. Tôi xin quý vị đừng quay lưng lại với những nông gia đã phục vụ tổ quốc từ lâu và rất tốt.

Cô bỏ máy vi âm, ngồi lùi lại và trả lời các câu chất vấn của các thành viên ủy ban, ngắn và trung lập một cách đáng ngạc nhiên.

Khi Niki rời khỏi máy vi âm, các máy quay phim theo dõi cô cho đến khi cô ngồi xuống chỗ ở cuối phòng.

Ông Chủ nhiệm Ủy ban đằng hắng và nói:

- Người phát biểu kế tiếp cũng do yêu cầu đặc biệt của Bộ trưởng Bộ Y tế Mỹ. Ủy ban đã đồng ý để nghe những điểm nhận xét có liên quan đến những vấn đề đang xem xét. Bác sĩ Alexi Ivanov, xin mời ông tiến lên…

Niki ngồi thẳng lên liền, đưa mắt ngó quanh phòng. Alexi! Nhưng cô không thấy anh ta đâu cả. Người ta khám phá rằng anh không có mặt trong phòng. Một tiểu đồng nói nhỏ vào tai ông Chủ nhiệm Ủy ban và ông này loan báo, bác sĩ Ivanov vừa ra ngoài trả lời điện thoại, sẽ có mặt trong vòng một phút.

Rồi, bỗng từ cuối phòng, Alexi sải chân bước về phía bàn người làm chứng, lịch sự, bảnh bao, tự tin. Thật sự là, với thời gian trôi qua anh càng bảnh trai hơn. Niki tự hỏi, anh có biết rằng cô đã làm chứng trước anh không…

Và câu trả lời đến ngay lúc đó. Ngay trước khi ngồi vào bàn, Alexi nhìn quanh phòng cho đến khi nhìn thấy Niki. Anh ta nhìn vào mắt cô một lúc, miệng thoáng mỉm cười, trước khi quay mặt ra phía trước lại.

Alexi, Alexi Ivanov, cô thầm gọi tên anh trong khi những tình cảm cũ rộn ràng trong lòng. Cô có mừng vì thấy lại anh không? Có sợ đối diện với anh không? Cô không chắc chắn, nhưng chỉ trong một lúc. Cô là một phụ nữ có mục đích, là một phần tử của một cộng đồng cô thương yêu.

Nhưng Alexi đến đây làm gì? Cô lắng nghe trong khi anh ta nói:

- Thưa ông Chủ nhiệm, thưa Quý vị đại biểu. Với tư cách là một bác sĩ chuyên về các bệnh

thuộc về tim mạch. Tôi có mặt ở đây để chắc quý vị nhớ đến những vấn đề cấp bách hơn những vấn đề kinh tế thuần túy. Tôi xin quý vị xem xét đến sức khỏe và phúc lợi của đồng bào chúng ta. Hãy nghĩ đến việc trồng thuốc lá, không phải tốn tiền bạc, mà tổn hao con người, bằng sự chết chóc và bệnh tật. Tôi hành nghề chưa lâu trong ngành chuyên khoa của tôi, thế nhưng trong khi hành nghề bác sĩ, tôi đã chứng kiến vô vàn sự đau khổ không cần thiết. Phần lớn sự đau khổ này có nguyên nhân là hút thuốc. Và điều này làm tôi kinh tởm, sự chết chóc có thể ngăn chận được sự uổng phí đời sống của con người, sự đau đớn không cần có…

Niki rụng rời trong lòng khi nghe Alexi nói một cách tin tưởng và có thẩm quyền về một danh sách ngày càng dài thêm những bệnh về đường hô hấp, đến bệnh ung thư phổi và viên cuống phổi kinh niên và kết thúc bằng sự nguy hiểm cho trẻ chưa sinh có thể bị ảnh hưởng của thuốc lá do người đàn bà có thai hút vào. Niki đã đến đây để đấu tranh chống lại sự dửng dưng và sự tham lam, nhưng còn cái này… cái này là một sự đả kích cô không ngờ đến, mà cô không có phương cách chống đỡ.

Alexi đang nói:

- Trong thời đại người tiêu thụ ngày càng ý thức rõ ràng hơn này, không một người có lý trí nào có thể bênh vực việc trồng thuốc lá hoặc một biện pháp nào khuyến khích sự sản xuất thuốc lá. Nếu quý vị còn chút nghi ngờ nào, thì hãy nhớ điều này: các sản phẩm thuốc lá, nếu được dùng đúng y như mục đích của chúng, chắc chắn sẽ hại đến sức khỏe của người dùng và có thể gây ra cái chết.

Niki đỏ bừng mặt trong khi Alexi kết thúc. Cô có cảm tưởng như những lời ấy nhắm ngay vào cô. Vì cô không hút thuốc, cô đã ít suy nghĩ đến vấn đề sức khỏe. Cô đã nhìn việc trồng thuốc lá của cô trong bối cảnh lịch sử, thậm chí trong khung cảnh lãng mạn. Bây giờ Niki được người ta cho thấy mặc trái của công việc mà cô dành trọn cuộc đời cho nó, mà cô đã không muốn thấy.

Không ai hỏi gì cả sau khi Alexi phát biểu. Ủy ban đã nhận lời để nghe anh ta trình bày, nhưng không thành viên nào muốn động đến vấn đề sức khỏe. cái đó sẽ do một buổi điều trần khác xét đến vào một ngày khác. Alexi đi trở xuống giữa hai hàng ghế đến chỗ Niki ngồi và đột ngột nắm tay kéo cô ra ngoài. Các nhiếp ảnh viên khoái chí chụp hình lia lịa, một người còn đi theo họ ra ngoài.

Niki nói nhỏ với Alexi:

- Anh làm gì thế? Nếu chúng ta tỏ ra thân thiện như thế này, thì chả tốt gì cho lập trường của tôi hay của anh…

- Không hề chi. Để tôi nói cho em biết tôi muốn gì. Trước hết, tôi muốn lắc em… rồi tôi muốn ôm em vào lòng.

Niki không có sẵn câu đáp lại. Dù thời gian qua đem lại nhiều thay đổi, cô không đối đáp với Alexi trong lĩnh vực tình cảm như một nữ sinh.

Alexi không buông tay cô ra và nói:

- Hãy đi theo tôi, Nikuschaka (cách gọi thân mật của người Nga).

Anh không để cho cô có dịp trả lời và dẫn cô đi đến một nhà xe gần đó, lấy chiếc xe Mercedes mui trần màu bạc của anh.

- Anh đưa tôi đi đâu thế? - Niki hỏi.

- Đến một chỗ yên tĩnh và kín đáo, ở đó chúng ta có thể nói chuyện.

Anh lái xe đến khách sạn Jefferson, ở gần tòa Nhà Trắng. Alexi đưa Niki đi qua một tiền sảnh sang trọng, vào một nhà hàng ấm cúng, như một phòng ăn riêng trong một trang viên. Người hầu bàn kính cẩn chào hỏi Alexi bằng tên tục của anh và dẫn họ đến một cái bàn ở góc phòng, kín đáo. Anh gọi một chai sâm banh Cristal.

- Tôi mong em cảm phiền, tôi cảm thấy phải uống rượu để mừng số mệnh… đã xui khiến chúng ta gặp lại nhau.

Niki không thể cãi lại, nhưng cô dè đặt nói:

- Tôi mừng vì anh có được nghề nghiệp anh hằng mong muốn… Ngành tim mạch ắt hẳn nhiều kích thích…

- Có lẽ theo em hiểu thì vậy. Còn tôi đã chọn nó vì lý do riêng.

Niki sửng sốt. Khi còn là một sinh viên y khoa nội trú, anh ta không hề nói đến một lý do riêng nào để chú ý đến những bệnh tim. Cô hỏi:

- Lý do riêng gì?

- Nhưng em phải biết rồi chứ…

Niki lắc đầu.

Alexi nói thật chậm, như hỏi bệnh nhân để chẩn đoán một bệnh khó đoán:

- Em không biết rằng cha tôi đã chết vì lên cơn đau tim trầm trọng à?

Niki lại lắc đầu.

- Thật vậy, ông chết liền sau khi chúng ta gặp nhau hồi đó. Ông đang đạo diễn vở kịch của ông ở Kansas và tôi được gọi đến đó. Tôi đã cố gọi điện cho em, nhưng em đã không chịu nói chuyện với tôi…

Cô chợt hiểu. Cô nhớ mình đã tức giận vì anh đã thôi không tìm liên lạc với cô sau thời gian ngắn… Rồi cô nhớ Helen đã cố gắng bào chữa cho anh ta, bằng cách nói đến một việc gì đó có lẽ đã xảy ra, nhưng cô đã không muốn nghe và còn cấm Helen nhắc đến anh ta.

- Tôi rất tiếc… Tôi ước chi… tôi đã biết. Đáng lẽ tôi phải… - Niki nói.

Nhưng nếu hồi đó cô biết, phỏng có ích gì? Cô tự hỏi. Cô đã chạy trốn anh ta vì khiếp hãi trước sự đam mê bùng lên, vì sợ nó có thể đưa cô đến những sự chọn lựa cũng tai hại như đã xảy ra với những người đàn bà khác trong dòng dõi của cô. Cô nghĩ rằng bây giờ cô đã chế ngự được sự sợ hãi đó - thế nhưng cô nghi rằng có một đôi lần cô đã vô tình làm Will nản chí…

Alexi hỏi tin Helen và Niki đáp vẫn liên lạc với bà bằng điện thoại, thư từ. Alexi nói:

- Tôi mong rằng bây giờ em nhận thức được là tôi không bằng lòng nếu chỉ chừng đó. Tôi có ý định sẽ đến thăm em và rất sớm. Chúng ta đã để mất nhiều thời gian nên phải bù lại…

Anh ta nâng ly rượu sâm banh lên và cụng ly với cô.

Niki im lặng cùng uống với anh. Cô nghĩ bụng, được anh ta đeo đuổi cũng là thú vị. Đã lâu lắm không ai nhìn cô như kiểu Alexi nhìn, một cách ái mộ và thèm muốn. Có lẽ định mệnh đã an bài cho họ ở với nhau. Anh nói:

- Bây giờ tôi không thể làm ngơ trước lý do đã đưa cô đến Washington. Em hãy vui lòng giải thích cho tôi biết, một người con gái đàng hoàng như em sao lại đứng về phía sai quấy của một vấn đề rất ư quan trọng? Làm sao em lại dự phần vào một ngành công nghiệp khủng khiếp như thế?

Cô chậm rãi đáp:

- Tôi tưởng thuốc lá chẳng có gì là khủng khiếp. Ở Willow Cross ai cũng trồng thứ đó, chỉ có vậy thôi. Tôi yêu nông trại của tôi, Alexi, tôi yêu nơi tôi sinh sống. Tôi không hề nghĩ rằng tôi có thể làm hại ai.

- Nếu em làm với tôi chỉ một tuần thôi, em sẽ không còn nghi ngờ. Xin lỗi em, nếu tôi tỏ ra quá gay gắt về vấn đề thuốc điếu, nhưng tôi chống thứ ấy nên tôi đã lấy lập trường vững chắc là không chữa trị những bệnh nhân tiếp tục hút thuốc. Còn biết bao nhiêu người bệnh chịu tự giúp mình, nên tôi nhất quyết không phí thì giờ và kỹ thuật quý báu vào những người muốn tự hủy hoại.

- Nhưng nếu có những người không ngừng hút thuốc được thì sao? Nếu điều đó khó quá thì sao? - cô nghĩ đến ông Ralph.

- Dĩ nhiên là khó. Nicotin cũng làm người ta nghiện, như thuốc ngủ Valium… hay bạch phiến heroine. Nhưng có cách cai, chỉ là một sự chọn lựa giữa cái chết và sự sống.

Một cái máy nhỏ trong túi áo Alexi kêu lên bíp bíp. Anh ta bấm tắt nó và cáo lỗi để đi gọi điện thoại. Anh nói:

- Các bệnh nhân của tôi cần được theo dõi khẩn cấp.

Vài phút sau anh trở lại bàn và rầu rĩ nói:

- Em tha lỗi cho tôi nhé. Tôi phải đi. Tôi có thể đưa em về ở đâu được không?

Niki muốn có thì giờ suy nghĩ về những sự kiện xảy ra trong ngày.

- Tôi muốn uống nốt ly rượu, rồi gọi taxi ra phi trường.

Alexi gật đầu và nói:

- Nhưng em hãy hứa với tôi, em sẽ cho tôi một dịp khác để gặp em.

- Dĩ nhiên.

- Cám ơn Niki. Xin lỗi em lần nữa.

Anh ta để lại ít tiền trên bàn và cúi xuống hôn phớt lên má cô. Cô mỉm cười. Anh ta có vẻ hối tiếc thật tình, thế nhưng cô có thể thấy anh ta yêu nghề nghiệp của mình. Cô nói trong khi anh đi ra:

Lần tới tôi muốn nghe anh kể về công việc của anh, Alexi. Có vẻ hấp dẫn lắm.

- Ồ được, Nikuschaka. Không có gì quan trọng hay hấp dẫn hơn nhiều hơn là hàn gắn một trái tim con người bị hư hại.

Khi anh ta đã đi khỏi, cô tự hỏi phải chăng số mệnh đã gởi Alexi trở lại để hàn gắn con tim bị thẹo và không hoàn hảo của cô.

° ° °

Sau khi cô trở về Willow Cross ít lâu, vấn đề trợ cấp cho thuốc lá được biểu quyết tại Quốc hội. Kể từ nay, không còn trợ cấp giá bán, không còn vay không hoàn trả cho những người trồng thuốc lá không bán được ở cuộc bán đấu giá. Để trả tiền này, người trồng trọt phải đóng góp một khoảng lệ phí trên mỗi cân Anh của lô thuốc của họ.

Các nhà trồng trọt sẽ khó khăn hơn, trong khi các công ty thuốc lá sẽ ngày càng làm giàu hơn.

Đã bực bội vì sự thất bại giáng vào các nông gia, Niki còn bối rối hơn vì Alexi đã làm cho cô cảm thấy sự có hại của thuốc lá do cô trồng. Trước đó, cô ít để ý đến các báo cáo về sự có hại đến sức khỏe do thuốc lá, nhưng bây giờ cô không trốn

tránh được điều đó.

Alexi gọi điện thoại đều cho cô. Anh bảo, anh rất muốn đến thăm cô, nhưng khó sắp xếp cho có thì giờ. Có quá nhiều người lệ thuộc vào anh ta…

Niki đem những hoài nghi của cô về hậu quả thuốc lá nói với Will. Một hôm sau khi đến thăm bà Charmaine cô hỏi:

- Anh có bức rức không khi trồng thuốc lá? Anh có bức rức không khi nghe nó có hại?

Will tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh ta đáp:

- Người ta đã nói thế từ lâu. Tôi không bao giờ hút thuốc, nhưng tôi không thấy có gì khác biệt với việc trồng ngũ cốc để làm rượu. Miễn là việc đó không trái luật pháp, còn thì người ta có thể tự mình quyết định dùng nó hay không. Xưa nay vẫn như vậy ở nước Mỹ và theo tôi nghĩ, nó phải như vậy.

Cũng là một cách trả lời, Niki nghĩ bụng, tuy không thỏa mãn lắm. Nhưng chỉ có một cách trả lời khác và nếu có cách ấy là đúng, thì có nghĩa là lối sống mà cô đã ưa thích phải chấm dứt.

Chương 25

Cuối cùng, khi Alexi đến thăm, anh ta không báo trước.

Buổi sáng thứ bảy yên tĩnh, Niki đang ngồi bên bồn cỏ viết thư cho Helen, thỉnh thoảng dừng tay nhìn Bo đang sửa chiếc xe hơi của cô. Giúp đỡ Bo là một niềm vui trong cuộc đời Niki. Cô đã đài thọ tiền thử nghiệm nhiều lần và tiền mua máy nghe mà bây giờ cậu ta đang đeo. Mỗi chủ nhật sau khi đi nhà thờ về, Niki đã dạy kèm cho cậu ta học. Bây giờ, mỗi tiếng Bo nói được làm cô thích thú, mỗi việc cậu ta làm được, làm cô thích chí, chẳng khác gì cậu ta là con ruột của cô.

Một đám bụi mù hiện ra ở xa, dấu hiệu của một chiếc xe hơi đang chạy đến. Một chiếc Mercedes mui trần màu bạc bóng loáng xuất hiện từ trong đám bụi, tiếng còi vang lên và chiếc xe đậu lại cách chỗ cô ngồi hai mươi thước. Alexi xuống xe và hấp tấp bước về phía cô.

Vui thích được gặp lại anh ta, Niki chạy bổ đến cho anh ôm hôn. Cô hỏi với giọng trách móc:

- Tại sao anh không gọi điện thoại trước? Tại sao anh không cho tôi biết trước anh đến?

Cô so sánh bộ đồ thể thao hào nhoáng của Alexi với cái quần jeans dơ bẩn của cô.

- Tôi không muốn nghe nói em bận quá với vụ trồng trọt. Vả lại, đằng nào tôi cũng đến. Một bạn đồng nghiệp nhờ tôi chẩn đoán thêm cho chắc, một bệnh nhân ở gần đây.

- Anh hãy vào nhà dùng một cốc nước mát trong khi tôi đi rửa tay.

Cô đưa Alexi vào nhà bếp, đem lại cho anh một ly nước chanh, rồi chạy bay lên lầu. Cô cởi quần jeans và áo sơ mi lao động ra, rửa mặt và hai bàn tay, chải lại tóc và buộc sau gáy bằng một dải băng. Rồi cô mặc vào một áo ngắn, có những nét vẽ nhiều màu của Blake mới gởi tặng và một cái váy màu ngà.

Cô xuống nhà dưới và thấy Alexi đang đứng ở cửa sau, nhìn ra những cánh đồng, trên đó các lá thuốc đang trở thành màu vàng ươm dưới ánh nắng. Anh ta nói:

- Tôi có thể thấy tại sao chỗ này có ý nghĩa như thế với em, Niki. Nhưng tôi vẫn khó hình dung ra em là một nông gia… nhất là trồng trọt thứ này.

- Ở vùng này thuốc lá không phải chỉ là một loại cây trồng Alexi, mà còn là một lối sống mà tôi đâm ra yêu thích.

Cô đưa anh ra ngoài, để anh thấy hết mọi thứ như cô thấy, ngửi thấy và cảm thấy mỗi buổi sáng cô ở nơi đây. Cho dù anh không tán thành, cô muốn anh thông cảm.

Trong khi đi bên nhau, Alexi nắm bàn tay cô và cô để yên cho anh nắm. Cô ý thức cuộc đời của mình đã cô độc như thế nào trong mấy năm qua và đã ít có dịp được hưởng cái thú đi dạo dưới ánh nắng với một người đàn ông thèm muốn cô.

Bất giác, cô đưa mắt nhìn ra xa ngoài ranh giới đất đai của cô và dừng lại ở một điểm, trang viên của gia đình Hyland. Alexi nhìn theo và đặt bàn tay lên vai Niki, anh xoay người cô lại đối diện với anh. Anh nói:

- Niki, tôi không bao giờ tiết lộ một bí mật nghề nghiệp, nhưng bây giờ tôi thấy phải làm điều đó. Tôi muốn lần này giữa chúng ta không còn có sự hiểu lầm nữa. Tôi muốn thành thật với em

về mọi mặt. Như tôi đã nói, người tôi đến đây để chẩn bệnh do một đồng nghiệp nhờ… tôi nghĩ rằng nên cho em biết, người đó là Edward Hyland.

Niki trân mình lại khi nghe nhắc đến tên Duke. Alexi quàng tay quanh mình cô và kéo cô sát vào người anh. Anh nói:

- Tôi thấy rằng tôi đã làm đúng khi cho em biết. Tôi nhớ khi chúng ta mới gặp nhau, Niki… cả hai chúng ta hình như có chung một cảm nghĩ mình là kẻ lưu vong, không thuộc vào đâu cả. Tôi có cảm giác em vẫn còn mang cái đó trong mình. Tôi tin rằng, sẽ khác nhiều trong cuộc đời của em, nếu em có thể chôn vào quá khứ, quên đi hận thù…

- Có phải anh nói rằng tôi nên làm thân với Duke Hyland?

- Người đã làm cho em đau khổ là cha ông ta, Niki a. Em hãy nhớ, Edward thực chất là anh khác mẹ của em và ông ta đang bệnh nặng. Ông ta biết rằng ông ta cần phải chịu một cuộc giải phẫu rất tế nhị. Ông ta cũng biết không bảo đảm toàn mạng, hoặc lành bệnh. Nếu em đưa ra trước cơ hội để làm hòa với ông ta, có thể ông ta sẽ chụp lấy cơ hội…

Niki dừng chân và nhìn anh ta:

- Alexi, tại sao anh yêu cầu tôi như vậy? Bộ ông ấy gởi anh…?

- Không, Niki, tôi không bao giờ hành động thay mặt cho ông ta cách đó. Tôi đề nghị như thế chỉ vì em, nhiều hơn là vì ông ta. Chừng nào tim em còn đầy tức giận và hận thù, Niki, thì còn lại rất ít chỗ cho tình yêu.

Cô ngước nhìn anh và mỉm cười.

- Phải chăng đó là một sự chẩn đoán nghề nghiệp, bác sĩ Ivanov?

Anh vuốt má cô bằng mấy đầu ngón tay.

- Đó là một nhận xét của một người chưa hề ngừng quan tâm đến em. Có lẽ tôi cũng ích kỷ, nhưng bây giờ tôi đã tìm lại được em. Tôi muốn chúng ta có một cơ hội thuận lợi. Tôi muốn em rảnh rang không còn bị điều gì làm cho em e ngại tình yêu…

Họ lại đi tiếp.

Cô có làm được điều đó không? Niki băn khoăn tự hỏi. Cô có thể gác bỏ niềm đắng cay và san bằng hố ngăn cách giữa cô và gia đình Hyland được không? Cô chưa hề biết rõ Duke thật sự, như đã biết rõ Pepper hay Babe. Cô chỉ nhớ mơ hồ Elle đã kể cho cô nghe một chuyện về ông ta, khi bà mới quen ông lúc ông còn là một thanh niên rất trẻ… lúc đó ông ta đã tử tế với bà như thế nào. Dĩ nhiên, con người bị nguyền rủa bởi những người của Hợp tác xã và bị các em sợ hãi, có vẻ như không tốt gì hơn H.D. Xấu hơn là đằng khác.

Nhưng nếu cô lắng nghe hồi ức về mẹ cô, thì có lẽ nên làm thử điều Alexi vừa đề xướng.

Có lẽ.

° ° °

Những giờ bên cạnh Alexi gần như qua hồi nào không hay. Hai người trở về nhà và Niki kể lại đời sống ở Willow Cross, còn anh ta kể về công việc của anh, về sự chú ý của anh ngày càng nhiều đến phẫu thuật bằng tia la- ze. Ánh sáng tắt dần và Alexi bỗng xem đồng hồ tay:

- Trời ơi! Niki, tôi để phép lịch sự ở đâu? Em ắt là đói lắm. Cho phép tôi đưa em đi ăn tối ở một nơi nào đó ngon đặc biệt nhé! Tôi chắc, nếu chịu khó lái xe đi xa, chúng ta có thể tìm ra một chỗ có thức ăn tốt và rượu ngon…

- Chúng ta hãy ăn ở nhà đi. Hầm rượu của tôi có lẽ hạn chế, nhưng tôi có thể làm được món ăn văn minh một chút.

Sau khi kiểm tra tủ lạnh của Niki, họ chọn một thực đơn gồm có thịt gà nấu rượu vang, xà lách và tráng miệng bằng dâu tươi và kem. Họ cùng nhau làm thức ăn trong nhà bếp rộng rãi, như hai người bạn lâu năm. Trong bữa ăn dưới ánh đèn cầy, Niki có cảm tưởng bữa ăn đơn sơ được sự có mặt của Alexi biến thành phủ phê hơn trong những câu chuyện trao đổi và tiếng cười.

Sau bữa ăn, họ ngồi ở thềm trước nhà, dưới vòm cao, xung quanh có tiếng dế kêu và tiếng những con vật ban đêm. Khi Alexi quàng tay quanh cô, Niki dựa ngửa vào anh một cách thoải mái. Anh khẽ nói:

- Tôi rất thường nghĩ đến em. Tôi đã nghĩ đến khi ở gần em. Sau lần chúng ta gần nhau đó, thật không tin được là em đã chạy trốn tôi. Nếu lúc đó cha tôi không mất, có lẽ tôi đã có đủ ý thức và nghị lực để đuổi theo em. Nhưng…

Anh bỏ lửng câu nói.

- Tôi không biết chuyện xảy ra cho Dimitri. Chắc là dưới mắt anh, tôi có vẻ độc ác, lạnh lùng…

- Không - anh đưa ngón tay chận ngang miệng cô để cô thôi tự trách mình - em không nói nhưng tôi đã hiểu rằng em không

cố ý làm tôi đau khổ. Nhưng đã rất nhiều lần, tôi mong sao em có thể tin như vậy về tôi. Em đã chạy trốn vì nghĩ rằng tôi đã phụ lòng tin cậy của em… đã lợi dụng em… trong khi tôi chỉ muốn yêu em - Anh nhích người qua để nhìn ngay mặt cô - Niki, nếu hồi đó tôi lớn tuổi và khôn ngoan hơn, có lẽ tôi đã hiểu nhu cầu của em. Có lẽ tôi đã chẩn đoán đúng hơn căn cứ trên tiểu sử đặc biệt của em. Nhưng bây giờ tôi biết 1úc đó đáng lẽ ra tôi phải làm gì để em yên tâm - Anh hít vào một hơi dài rồi nói, với đôi mắt sáng rực dưới ánh trăng và giọng nói khản đặc vì khao khát - Em hãy thành hôn với tôi. Tôi yêu em, Niki. Tôi nghĩ rằng tôi đã yêu em từ khi mới gặp. Hãy để tôi chứng tỏ với em rằng em có thể trông cậy vào tôi, mãi mãi.

Trong những lời Alexi nói có một ma lực làm cho Niki có cảm tưởng như cô là người phụ nữ đẹp nhất và đáng thèm muốn nhất thế gian. Đó là những lời làm cho tình yêu được an toàn, giống như một bài kinh có khả năng xua đuổi những ác quỷ đã

hủy hoại cuộc đời của bà ngoại và mẹ cô.

Thế nhưng khi Niki trả lời, cô thấy mình nói lắp bắp, ấp úng:

- Tôi… tôi không biết nói gì…

- Em nghĩ rằng tôi điên khi hỏi như vậy chăng?

- Alexi, anh chỉ vừa mới trở lại trong cuộc đời của tôi…

Alexi mỉm cười, niềm tự tin của anh không lay chuyển bởi sự do dự của cô.

- Nhưng tôi không chút hoài nghi. Và nếu em muốn tôi thề để có thể tin cậy ở tôi…

Cô lắc đầu:

- Không, Alexi, tôi không cần phải được anh đưa ra những lời bảo đảm. Tôi cũng đã lớn tuổi hơn và khôn ngoan hơn.

Alexi chờ thêm một lát, rồi hôn cô. Trong khi anh ôm cô, cô cảm thấy làn hơi thở ấm áp của anh phả vào mặt cô và tiếng đập của tim anh. Cô nắm bàn tay anh và dẫn anh vào nhà.

Đang khi đứng trong bóng tối của phòng ngủ của cô, anh hôn lấy hôn để cô và gọi tên cô. Niki lảo đảo tựa vào anh, rồi hai người ngã lăn ra giường. Anh nhanh nhẹn cởi áo quần cho cả hai và vuốt ve mặt cô, anh nói qua hơi thở: "Anh yêu em, Niki".

Cô có cảm giác như đang nổi bồng bềnh trong một cái kén êm ái, ở đó không có gì có thể làm hại đến cô. Em hãy thành hôn với anh, em hãy thành hơn với anh, câu nói ấy lặp đi lặp lại trong tâm trí cô như một câu kệ: Phải, lời hứa yêu cô mãi mãi đã xua đuổi những bóng ma ám ảnh cõi lòng cô.

Alexi dùng các ngón tay xoa bóp cánh tay và bắp chân cô, làm cô hết căng thẳng và làm cô rùng mình vì thích thú. Cô thở ra và nhìn anh trong bóng tối, nghĩ rằng anh đẹp biết chừng nào. Khi thấy Niki đã thư giãn, anh không xoa bóp mạnh nữa, các ngón tay của anh vờn nhẹ như cánh bướm dọc theo thân hình cô. Cô thở gấp khi anh hôn lên hai bầu vú cô, liếm hai núm vú làm chúng chổng cứng lên. Cô níu lấy anh nhưng anh cưỡng lại, mấy ngón tay đưa xuống, đẩy hai chân cô mở ra, vuốt ve cho đến khi cô sẵn sàng hiến dâng. Anh cưỡi lên người cô, hai tay vẫn vuốt ve khắp mình cô, khơi dậy những cảm giác đã bị ru ngủ quá lâu. Khi cô thở hổn hển anh nhanh chóng vào trong cô, với một nhịp động nhanh và mạnh, anh làm cô sung sướng đến nỗi rên lên, ưỡn người đón nhận và co giật khi lên đến cực điểm.

Khi anh đã ngủ từ lâu, Niki còn tỉnh thức, lòng cảm thấy ấm áp và an toàn tiếp theo những lời hứa của anh. Thế nhưng một phần trong cô vẫn cách biệt với anh, tuy hai thể xác đã gần gũi nhau. Thời gian sẽ làm cho cô yêu thương và tin cậy anh không? Hay đúng là một trái tim đầy thù hận không thể nào yêu ai? Nếu cô làm như Alexi đã nói, lúc đó cô có trút được gánh nặng ấy và rảnh rang để yêu chăng?

° ° °

Do thói quen, Niki dậy sớm. Cô tắm vội vàng rồi soi mặt trong gương. Cô không thấy mình có gì khác, nhưng có lẽ còn quá sớm để có sự thay đổi như phép lạ hứa hẹn trong các sách truyện.

Cô mặc đồ vào và xuống dưới nhà để sửa soạn một bữa ăn sáng thật nhiều như nhà nông. Cô lấy ổ dăm- bông trong tủ lạnh và lạng ra một chục lát. Cô đập sáu quả trứng vào một cái tô và trong khi cô bắt đầu đánh trứng, cô nghe có tiếng gõ cửa sau, rồi tiếng đập thình thịch. Cô ngó qua cửa sổ và thấy Will.

Niki chùi tay, rồi hấp tấp đến mở cửa. Cô sợ bà Chairmaine bị bệnh trở lại, nên hỏi:

- Có chuyện gì không ổn hở?

- Chả có chuyện gì không ổn! - Will hoan hỉ kéo tay Niki xoay cô mấy vòng - Cô không bao giờ tưởng tượng được chuyện gì vừa xảy ra đâu. Chính tôi còn không tin nổi! Tôi vừa nhận được một cú điện thoại của một nhà sản xuất đĩa hát ở Nashville! Hình như có ai thâu băng bài hát "Nông gia Brown" của tôi trên đài truyền hình và gởi cuộn băng cho nhà sản xuất đĩa hát ấy. Ông ta gọi đến và hỏi tôi còn những bài hát nào nữa không - Will cười lớn, thích thú - Khi tôi trả lời còn cả rương, ông ta bảo tôi gởi cho ông mấy cuộn băng. Nếu ông ta thích, ông ta sẽ ký hợp đồng với tôi để sản xuất ra một bộ đĩa hát! Với ban nhạc thật sư và xưởng thu đĩa hát đầy đủ bộ sậu.

- Thật tuyệt vời, Will! Chúc mừng anh!

- Tôi đến nhờ cô giúp một việc thật sự quan trọng, Niki.

- Bất cứ việc gì, Will - cô đáp liền.

Sau khi anh ta đã giúp cô nhiều, cô sẵn sàng trả lại không cần hỏi.

Anh ta sắp sửa giải thích thì có tiếng chân người bước xuống cầu thang. Niki liếc nhìn qua cửa nhà bếp, không giấu được bối rối trong khi Will cau mày và sự vui thú biến mất trên nét mặt. Một lát sau, Alexi đi vào nhà bếp, mặc một áo choàng bằng lụa và tay đưa lên dụi mắt.

- Tại sao em để anh ngủ lâu quá vậy, Niki? Anh có lẽ đã thích giúp em sửa soạn bữa ăn sáng.

Niki đờ mặt ra khi hai người đàn ông nhìn nhau trừng trừng. Cuối cùng, Alexi nói:

- Xin lỗi, anh không ngờ em có khách.

- Tôi sắp sửa ra về - Will nói và rời khỏi nhà.

Niki đi theo anh ta và bắt kịp khi đến bên xe của anh. Cô ấp úng nói, một nửa sự thật:

- Will, Alexi là một bạn cũ.

Will gật đầu:

- Khỏi cần giải thích, Niki. Cô là một phụ nữ đẹp và anh ta là một người đàn ông… bình thường. Bạn cũ hay không cũng thế, hai con người như thế ráp với nhau một cách dễ thương - Anh ta mở cửa xe, rồi ngừng nói một chút - Tuy vậy, tôi sẽ nói sự thật với cô. Tôi thật sự lấy làm lạ tại sao chúng ta lại đã không ráp vào nhau được.

Anh ta trèo lên xe và đóng sầm cửa lại.

Niki cố nén sự thất vọng trào lên trong lòng. Dầu sao, anh ta đã không giận mà chỉ bỏ đi như một người hào hoa phong nhã. Tại sao cô lại không muốn để anh ta đi? Cô cố gắng kéo lại giây lát hai người đã chia vui trước khi bị Alexi cắt ngang:

- Anh chưa hề nói cho tôi biết anh định nhờ tôi chuyện gì?

Anh ta liếc vào nhà trước khi trả lời:

- Tôi nghĩ rằng bây giờ không còn ích gì nữa. Có lẽ tôi đã đến không đúng lúc…

Anh ta mở máy. Niki nhảy lên bục để chân ở xe.

- Will, anh có ý gì khi đến đây. Tôi không cho anh đi trước khi anh nói cho tôi biết.

Anh mỉm cười nửa miệng, như lấy lại được một phần sự kích thích vì cô tỏ ra hăng hái muốn biết.

- Tôi đã định hỏi cô… ờ, nếu chuyện thu đĩa hát ấy có kết quả, tôi muốn rủ cô đi Nashville với tôi. Để ủng hộ tinh thần. Có lẽ điều đó nghe ra có vẻ ngu ngốc…

- Không, không có gì là ngu ngốc cả. Will, anh cứ nói ngày, tôi sẽ đi với anh.

Anh ta gật đầu, rồi lại nhìn vào nhà, như nhắc cô có khách đang chờ.

Một phút im lặng, Niki tụt xuống bậc chân xe. Hai người nhìn nhau một giây rồi Will lái xe đi.

Khi cô trở vào nhà, Alexi đã thay đồ sửa soạn bữa ăn sáng. Anh đứng bên cạnh cái chảo mỡ đang sôi, cố làm ra vẻ chăm chú, không nhìn lên khi Niki đi vào bếp.

Cô nói, cố lấy lại vẻ tự nhiên:

- Đó là Will Rivers. Nông trại của anh ta ở cuối đường. Chúng tôi cùng chung một hợp tác xã trồng thuốc lá.

- À, thì ra ông Rivers đến đây sáng nay vì công việc trồng trọt?

Giọng nói của anh hàm ý anh biết rõ hơn.

Niki bực tức. Cả hai người đàn ông đã làm cho cô có cảm giác có tội. Cô nói:

- Không phải vì công việc. Anh ấy đến nhờ em một việc và em sẽ giúp, bởi vì Will đã là bạn tốt của em từ khi em đến sinh sống ở đây. Nếu không nhờ anh ấy, em không biết có sống sót đến ngày hôm nay không.

- Cái đó không giải thích được tại sao anh ta giận đến thế khi thấy anh ở đây.

- Anh ấy không giận. Bộ anh ấy có vẻ tức giận hay sao?

Alexi mỉm cười:

- Anh có kinh nghiệm về chẩn đoán dựa trên hình chụp quang tuyến em yêu ạ, anh nhìn xuyên qua bề ngoài - Anh rời cái bếp lò, nắm tay cô - Niki, tối hôm qua anh nói thật đấy. Có thể em chưa sẵn sàng chia sẻ hoàn toàn tình cảm của anh. Nhưng anh muốn biết rõ: anh có phải xem ông Rivers là… tình địch không?

Tình địch? Một người được nhiều đàn bà tôn thờ? Cô đáp dứt khoát:

- Không! Dẫu chuyện gì xảy ra giữa chúng ta, Alexi, Will Rivers không phải là tình địch của anh. Người phụ nữ nào yêu anh ta phải là người mất trí khôn!

Chương 26

Trang viên Highlands chỉ cách ngôi nhà gỗ của Niki vài dặm. Nhưng bây giờ cũng như khi cô còn thơ ấu, khu nhà san sát giống như một thế giới khác, không phải do người trần mắt thịt ở. Những bồn cỏ xanh rợn uốn lượn chạy dài đến mát mắt, xen lẫn những cây cao đủ kiểu và những khóm cây đang nở hoa. Tòa nhà chính mọc lên sừng sững như một lâu đài tưởng tượng trong một cuốn truyện cổ tích, với đầy vẻ huy hoàng của nó thuộc về thời tiền chiến. Gần đó, cách ly bởi những hàng rào cây xanh dày đặc, hiện ra một nhóm nhà nhỏ hơn, không khác mấy ngôi nhà gỗ của Niki. Cô tự nhủ: "Nhà dành cho khách chăng?" Hay chỉ là nhà của những người giúp việc?

Khi đến gần cổng, Niki thoáng nhớ hôm mẹ cô đã lái xe đưa cô đến đây, bà đã phóng xe nhanh tưởng chừng sắp đâm vào cổng. Nhưng cô cũng nhớ nhôm đó họ đã quay lại.

Hôm nay, cô tiếp tục đi tới và lái xe chạy trên con đường vòng tròn vào nhà. Nhớ lại Elle đã khao khát muốn đến đây, đã ước ao làm bà chủ trang viên Highlands một cách vô ích. Niki nổi giận, nhưng cô cố nén. Cô tự nhắc mình, cô đến đây để làm hòa, không phải để thổi lên ngọn lửa căm thù.

Cô đậu xe lại và đi đến trước cánh cửa màu trắng có cái búa bằng đồng sáng loáng để gõ cửa. Cô đưa tay về phía cái búa, nhưng dừng lại nửa chừng một lúc. Nếu cô bị đuổi về thì sao? Lòng tự trọng của cô có chịu nổi không, nếu bị xua đuổi một lần nữa?

Hít một hơi dài, Niki ra lệnh cho mấy ngón tay cầm lấy cái búa và gõ mạnh. Một người quản gia da đen mặc sắc phục ra mở cửa.

- Tôi đến gặp ông Hyland - Niki nói.

- Ông chủ có hẹn cô đến không? - Y lễ phép hỏi lại.

- Không. Tôi tên là Nicolette Sandeman. Xin ông làm ơn báo giùm có tôi đến.

- Vâng, thưa cô.

Người quản gia dẫn Niki vào một phòng đợi rộng thênh thang có sân lát đá cẩm thạch có vân rất đẹp và tường phủ vải cải hoa, treo những bức chân dung của những người trong dòng họ. Y chỉ vào một cái ghế dài thuộc loại đồ cổ thếp vàng để cô ngồi đợi, rồi đi vào trong.

Niki nghĩ bụng, dù sao thì cô cũng đến được đây. Trong đời ông H.D, chưa bao giờ cô được làm như vậy.

Người quản gia trở lại sau vài phút. Bảo: "Xin cô vui lòng theo tôi" và đi ngược vào dọc một hành lang hẹp và dài, đến một gian nhà lộ thiên lồng kính, đầy những chậu hoa lạ.

Duke Hyland đang nằm trên một ghế dài bọc da, như một ông vua đang nằm nghỉ. Ông từ từ đứng dậy, đẩy tấm chăn đắp chân xuống ghế. Ông không nói một tiếng nào, chỉ quan sát mặt cô bằng đôi mắt màu sẫm. Trong gian phòng đầy ánh nắng và ấm áp này, Duke có phần nào khác con người có vẻ bí mật và dễ sợ khi cô còn bé. Tuy nhiên, ông cũng không có vẻ là một người bị bệnh nặng. Thân mình ông đầy đặn và làn da hồng hào. Nhưng Alexi đã nói tình trạng của ông ta đang nguy kịch và Niki không có lý do gì để hoài nghi.

Cuối cùng, Duke lên tiếng, giọng ông không đến nổi bất thân thiện:

- Cô khiến tôi nhớ đến mẹ cô. Trong dáng điệu của cô có một cái gì…

- Cám ơn ông - Niki đáp và ngẩng cao đầu, như để xác nhận cô không còn hổ thẹn vì một quá khứ không do bàn tay cô tạo nên.

Duke đưa tay ra hiệu về phía một cái ghế để mời cô ngồi, rồi ngồi lại vào chỗ cũ. Ông hỏi, giọng vẫn bình thường:

- Tại sao cô đến đây?

- Tôi nghe nói… có lẽ lúc này thuận tiện để tôi… đến ra mắt ông - Cô nói, cẩn thận chọn lời lẽ có vẻ ngoại giao.

- Tại sao lúc này đặc biệt thuận tiện?

- Bởi vì… ông không được khỏe.

Duke cau mày:

- Ai bảo cô thế?

Niki đáp ngay, không muốn làm liên lụy đến Alexi.

- Việc đó không quan trọng. Tôi đã có một lý do khác để đến.

Duke gật gù ra vẻ bằng lòng.

- Tôi đã đoán thế. Vậy thì hãy nói đi.

- Tôi đến bởi vì… tôi mong rằng chúng ta không cần phải thù địch nhau nữa. Tôi không bao giờ hiểu tại sao ông lại chống tôi sau khi má tôi chết và sau đó H.D. Tại sao ông Weatherby đã làm mọi thứ để không cho tôi trở về Willow Cross. Ngay cả sau khi tôi suy luận và nghĩ ra rằng, đằng sau tất cả những chuyện ấy là do bàn tay của ông…

- Nói tiếp đi - Duke hối thúc.

- Tôi vẫn không hiểu, trong khi tôi chỉ muốn làm nên cuộc đời tôi, ông lại dùng quyền lực của ông để ám hại tôi.

- Sao nữa? - Duke hối thúc, như thể cố tìm cách khám phá ra lý do Niki đến thăm.

- Chỉ có vậy thôi. Tôi chỉ đến đây để nói ra điều đó. Có lẽ ông có lý do để tức giận vì má tôi… dính đến cha của ông. Cái đó cũng do ông ta, như do bà. Nhưng việc đó đã qua quá lâu rồi. Không hợp lý nếu bây giờ còn tức giận. Khi tôi nghe tin ông bệnh, tôi đã nghĩ rằng, có thể ông cảm thấy khỏe hơn, nếu chúng ta…

- Cô muốn nói cô đến đây chỉ để làm hòa với tôi? - Ông hỏi với vẻ không tin - chỉ thế thôi à? Cô chỉ muốn thế thôi à?

Niki ngẫm nghĩ một lúc, hiểu rõ Duke muốn hỏi gì. cô có sẵn sàng phủ nhận ngay lúc này và ngay tại đây rằng cô không có quyền gì đòi hỏi mang tên của dòng họ Hyland và được hưởng những quyền lợi kèm theo tên đó? Cuối cùng cô đáp:

- Phải, tôi chỉ muốn thế. Muốn chấm dứt oán cừu, đóng cửa quá khứ. Tôi đã không lấy một ngày

được rảnh trí. Tôi muốn chuyện ấy chấm dứt. Tôi muốn sống cuộc đời bình an.

Duke ngó sững cô như thể đang cố nhớ từng nét của người cô. Nhưng rồi thì cô nhận thức được hình như ông ngó xuyên qua cô và thấy một người khác. Ông dựa ngửa ra ghế và hỏi bằng một giọng dịu dàng đến lạ lùng:

- Có bao giờ mẹ cô kể cho cô nghe bà ấy và tôi đã gặp nhau như thế nào không?

- Không - Niki đáp, cô ngạc nhiên vì câu hỏi và giọng của Duke khi hỏi.

- Chúng tôi đã gặp nhau ở Monaco trong một ngày xuân - ông nói và ngừng một chút như để nhớ lại.

Niki cố lục trí nhớ để tìm lại câu chuyện về cuộc gặp gỡ giữa Elle và H.D Hyland ở Vương quốc của chuyện thần tiên ấy.

Câu chuyện trong đó và đã ra đi trên chiếc du thuyền sang trọng, ghé thăm những nơi lãng mạn và cuối cùng đến nước Mỹ. Không hề nhắc đến Duke, Niki lắc đầu:

- Má tôi không bao giờ nói về chuyện đó. Bà bảo tôi rằng…

- Bà bảo cô rằng, đó là lúc bà gặp cha tôi - Duke nói hết câu giùm cô - Bà đã không bao giờ nhắc lại rằng, tôi là người đã gặp bà khi bà không biết có bữa ăn nào sắp tới không, rằng tôi là người đã dẫn bà lên chiếc du thuyền, rằng H.D đã phỗng bà khỏi tay tôi.

Niki cứ lắc đầu hoài.

- Không, tôi không chắc là bà đã không kể. Cô biết điều gì tôi thích nhất ở bà ấy không? Gabrielle là cô gái đầu tiên tôi gặp, không biết rằng tôi là con trai và là người thừa kế của H.D Hyland. Bà ấy có vẻ tươi mát quá, chân thật quá… Tôi đã tưởng sẽ làm bạn với bà. Tôi đã tưởng bà ấy là một người có thể làm cho đời tôi khác đi…

Trong khi nói, mặt Duke hiền dịu hẳn và Niki cảm thấy bị thu hút một cách lạ lùng. Phải chăng vì giọng nói dịu dàng của ông, vì sự nhắc lại thời niên thiếu của ông, vì sự tiết lộ lòng cảm mến của ông đối với mẹ cô mà trước giờ cô không biết.

Nhưng giọng nói của ông đột nhiên thay đổi, trở thành lạnh lùng và cứng rắn, trong khi mắt ông xoáy vào mắt cô.

- Nhưng sự việc đã không xảy ra theo hướng đó. Không, mẹ cô đã lợi dụng tôi rồi bỏ rơi tôi. Bởi vì H.D có vẻ là một cơ hội tốt hơn. Và đó là lý do tại sao giữa tôi và cô không thể có hòa bình. Bây giờ cô đã hiểu chưa, Nicolette Sandeman?

- Không! - Niki cãi lại.

Tuy sửng sốt khi nghe Duke tiết lộ chuyện cũ, cô nhất định không từ bỏ hy vọng hòa giải. Cô có thể ý thức được một điểm gì khác giữa hai người không dính dáng đến sự tức giận hay thù ghét. Cô thấy khá rõ là ông đã gần như phải lòng Gabrielle. Vậy thì tại sao ông không thù ghét H.D đã cướp bà khỏi tay ông? Làm sao sự thất vọng ấy đã biến thành một cuộc báo thù?

- Duke - cô gọi ông một cách thân mật hơn - Phải có điểm nào chúng ta xích lại gần hơn là chia cách chúng ta. Và không phải tôi nói vậy vì muốn cái gì ở ông, mà chỉ muốn chấm dứt cuộc xung đột. Nếu quá khứ đã làm ông đau khổ, thì tôi cũng vậy! Tôi đã lớn lên không có cha, thế chưa đủ sao? Tôi còn là một đứa con mất mẹ.

Cặp mắt màu sẫm của ông sáng quắc lên khi nghe cô cầu khẩn. Không có dấu hiệu gì ông bị bệnh hay yếu sức. Ông có vẻ đầy nghị lực như thể câu chuyện cũ đã phục hồi thêm sinh lực cho ông. Ông nói:

- Chưa đủ, không bao giờ đủ cả. Dù cô nói gì hay làm gì đi chăng nữa, hễ tôi còn sống ngày nào thì cô và tôi là kẻ thù không đội trời chung. Tôi cam đoan với cô như vậy và cô cứ tin như thế!

Nghe ông nói những lời đầy ác ý ấy, Niki không chịu nổi nên bỏ chạy một mạch ra khỏi nhà. Ra đến ngoài, cô mới dừng lại để thở khí trời trong sạch, như để thải ra khỏi người cô thứ nọc độc của Duke đã tiêm vào.

Bây giờ cô mới biết khá rõ, sự sợ hãi của cô lúc cô còn bé đối với Duke, đã không phải là sản phẩm của tưởng tượng. Thế nhưng, trong khi cô thấu hiểu cái bí mật về lòng căm thù của ông đối với mẹ cô, Niki vẫn không thể dò được lòng thù ghét của ông đối với cô đến mức nào.

Lời cam kết của ông sẽ thù ghét cô suốt đời làm cô lo lắng. Nó giống như một lời tiên tri khủng khiếp có từ xưa, mà người ta không thể tránh được hậu quả sau bao nhiêu thế hệ.

Cô đang vội vàng đi ra xa khỏi tòa nhà chính, thì thấy một người đàn ông đang phi ngựa tới. Con ngựa đến gần và chạy chậm lại, rồi phi nước kiệu, Niki nhận ra đó là Babe.

Gương mặt rám nắng của ông ta nhăn lại vì thích thú trong khi ông thắng cương lại và xuống ngựa.

- Niki, thật là ngạc nhiên! Một sự ngạc nhiên thích thú! Tại sao cô không cho biết cô đến thăm tôi?

Câu chào hỏi niềm nở của Babe như một liều thuốc giải độc sau khi cô phải chịu đựng sự chống đối lạnh lùng của Duke. Niki đáp và không khỏi rùng mình:

- Tôi đến thăm Duke.

- Duke? Tại sao…? - Babe tròn xoe mắt hỏi lại.

- Xin ông đừng hỏi gì bây giờ… Tôi ra ngay khỏi nơi này.

Cô bắt đầu đi về phía chiếc xe Buick, nhưng Babe chộp bàn tay cô giữ lại. Ông nói:

- Hãy bỏ xe lại đây. Tôi sẽ cho người đem đến cho cô sau.

- Không…

Cô bắt đầu rứt tay ra, nhưng Babe nắm chặt.

- Này, tôi có thể thấy cô đang bực mình. Và tôi biết đụng vào Duke là như thế nào. Anh ấy có thể làm rắn hổ mang cũng phải sợ khi anh ta nổi nóng. Tôi có thuốc giải để chống lại. Để tôi chia sẻ với cô một ít…

Sự lạc quan vui vẻ của ông thật dễ lay. Niki để ông dẫn đến một nhà xe rộng thênh thang xưa kia chứa bộ sưu tập những kiểu xe hơi cổ điển của H.D. Bây giờ đa số là xe đời mới hơn.

- Ta đi chiếc nào? - Babe hỏi và chỉ vào những chiếc xe hơi của ông ta, một chiếc Lamberghini màu bạc, một chiếc Maserati mui trần màu xanh và chiếc Ferrari màu đỏ, Niki vẫn còn nhớ.

Cô chỉ vào chiếc xe mui trần và Babe mỉm cười tán thành. Một phút sau, họ ngồi trên xe nổ máy chạy đi. Khi đã xa tòa nhà Highlands, Babe nói:

- Cô hãy cho tôi biết, tại sao cô đến thăm Duke?

- Tôi đã muốn… đề nghị làm hòa với ông ấy, bởi vì tôi nghe nói ông ấy bị bệnh.

Babe ngạc nhiên nói:

- Lẽ ra không ai được biết việc đó.

- Ông muốn nói, trong những người sống ở tòa nhà Highlands?

Babe gật đầu:

- Duke biết tôi không sẵn sàng tiết lộ những bí mật về anh ấy. Đối với báo chí, thì quan điểm chính thức của công ty

Hyland là Duke sống mãi mãi. Cũng giống như Công ty thuốc lá Hyland.

- Nhưng làm sao Duke biết ông sẽ không nói điều gì? - Niki hỏi, cố hiểu được mối liên hệ kỳ lạ, nhưng chắc chắn giữa hai anh em.

- Bởi vì đó là cách H.D đã giáo dục chúng tôi. Ông biết chúng tôi không hòa thuận nhau. Đôi khi tôi nghĩ rằng ông đã muốn như vậy. nhưng ông đã dạy chúng tôi, khi động đến công việc của công ty Hyland, chúng tôi không có cách nào khác là đoàn kết với nhau. Ông đã khiến được chúng tôi tin rằng, nếu một trong chúng tôi bỏ hàng ngũ, một tai họa khủng khiếp sẽ xảy

đến.

Niki ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Ông biết không, tôi không nhớ có lúc nào H.D bỏ thì giờ để dạy tôi chuyện gì. Má tôi đã cố bảo rằng, tính ông ta như thế, nhưng tôi không bao giờ tin. Tôi đã chắc chắn ông ấy khác đối với các con "thật sự" của ông. Tôi đã tin chắc chắc tất cả các người có được nhiều thứ mà tôi không có được.

- Cô không nói đến tiền bạc chứ, Niki?

Cô lắc đầu:

- Tôi đã tưởng tượng ra tất cả những thứ tuyệt vời trong gia đình của ông ở tòa nhà lớn trên đồi, những thú vui giữa các người với nhau…

Babe cười không vui:

- Thật tai hại, cô không bao giờ thấy được cảnh thật, Niki. Cái cô tưởng tượng chỉ có trong một truyện thần tiên.

Niki tin rằng ông ta nói thật. Cô đã thấy tận mắt sự giàu có và đặc quyền của các con chính thức của H.D, nhưng cô ít thấy có bằng chứng nào cho thấy họ có hạnh phúc thật sự.

Xe vẫn chạy cho tới khi họ đến một cảng nhỏ dành cho thuyền bè ở bờ biển. Chỉ có một chiếc

đang buộc ở cầu tàu, một du thuyền có vẻ là của gia đình Hyland. Babe cùng Niki xuống xe và một người đàn ông lớn tuổi đội cap thuyền trưởng, từ trong một cái lều nhỏ bước ra. Ông ta mỉm cười nói:

- Chào ông Hyland… chào cô.

- Chào anh, Bill - Babe đáp.

- Ông đến để chạy thử chiếc Hyland II phải không?

- Có lẽ để sau.

Babe kín đáo nhét một tờ bạc vào bàn tay ông già, rồi dẫn Niki lên chiếc du thuyền. Ông giải thích:

- Bill xưa kia làm cho Công ty Hyland cho đến khi lớn tuổi không làm việc được nữa. Bây giờ ông ta trông coi các thuyền

máy của tôi.

Niki nghĩ thầm, hai anh em khác nhau. Cô không hình dung được Duke quan tâm đến một người già cả, nói chi đến tìm cách giúp đỡ mà không động đến lòng tự trọng của họ. Cô hỏi:

- Chiếc Hyland II đâu?

Cô tò mò muốn nhìn thấy chiếc thuyền đua là niềm tự hào và là niềm vui của Babe.

Ông ta chỉ về phía cái chái lợp tôn:

- Nó ở đằng kia. Tôi sẽ cho cô xem khả năng của nó sau khi chúng ta nghỉ khỏe một lát.

Niki tựa vào lan can và nhìn về phía chân trời, ở đó trời xanh giáp mặt nước màu xám của Đại tây dương. Cảnh vật yên tĩnh xung quanh và con thuyền lắc lư nhẹ nhàng xoa dịu tâm hồn cô. Babe đi xuống hầm tàu và vài phút sau trở lên với một chai rượu sâm banh, một hộp cavia và một thùng bánh quy nhập khẩu từ nước Anh.

Niki buồn rầu nói:

- Có vẻ như chúng ta ăn mừng, nhưng thật tình tôi kh6ong vui để ăn mừng.

- Giờ này uống sâm banh là hợp nhất. Cô vẫn chưa nói với tôi lý do cô đến tòa nhà Hyland hôm nay.

Ông khui chai rượu và rót ra hai ly. Ông nói:

- Đó là một ý kiến khác của tôi giống trong các truyện thần tiên. Tôi đã nghĩ rằng, có thể lúc này là lúc thích hợp để làm hòa với Duke.

- Nhưng Duke không đồng ý, phải không?

- Không đơn giản như thế. Trong phút đầu, tôi đã có cảm tưởng cuộc viếng thăm của tôi đã… phần nào làm ông ta cảm động. Rồi đột nhiên, ông ta bảo ông ta thù ghét tôi… và tôi biết ông ta nói thật, Babe ạ, tôi có thể thấy vậy trong cặp mắt của ông ta.

- Tôi rất tiếc anh ấy đã làm cô đau khổ, nhưng tính anh ấy là vậy. Anh ấy không thiết tha với ai và không quan tâm đến ai cả.

Thế nhưng cái đó không phải luôn luôn đúng, Niki nghĩ thầm. Cô hỏi:

- Ông có biết Duke đã gặp má tôi trước H.D không?

Babe quá sửng sốt, nên làm rượu tràn ra ngoài ly.

- Duke đã nói với cô thế sao?

- Ông ấy đã nói… đã nói rằng ông ấy quan tâm đến má tôi, rằng trước đó có lẽ có gì giữa hai người nếu bà đã không gặp H.D.

Babe không cãi lại chuyện do Duke kể. Ông có vẻ suy nghĩ, như thể đang ráp nối những mẩu thông tin này vào câu chuyện ông biết không đầy đủ. Ông nói:

- Có thể lắm. Thậm chí còn có lý…

Thấy vẻ mặt Niki bối rối, ông cầm bàn tay cô và nói:

- Cô đừng bắt đầu trách mẹ cô về chuyện gì đã xảy ra cách đây rất lâu. Lúc đó bà còn trẻ và chỉ có một mình. Chúng ta không thể phán xét bà, Niki. Bây giờ lại càng không…

Thế nhưng trong khi Babe nói, Niki có thể thấy trong mắt ông lộ vẻ buồn rầu và cô cảm thấy như là cô phải an ủi ông. Tuy ông đã bênh vực kỷ niệm về Elle, Niki không khỏi băn khoăn, phải chăng kỷ niệm ấy đã bị nhòa đi phần nào vì mẹ cô đã có dính líu với Duke?

Cô rót rượu lại vào ly của ông, hy vọng làm bầu không khí vui hơn. Babe lắc đầu và nói:

- Cô hãy theo tôi, tôi biết có thứ này còn tốt hơn rượu sâm banh.

Babe chạy xuống cầu, gọi ông Bill và hai người cùng nhau kéo một cái remooc dài, đậy vải bạc từ cái chái lợp tôn ra và kéo xuống gần mép nước. Babe giật tấm vải đậy, để lộ ra chiếc thuyền máy dài chín thước sơn màu xanh lục và trắng bóng lộn. Niki thấy trong thuyền hình như không đủ chỗ cho một người, nói chi hai người, thế nhưng khi thấy cô có vẻ không muốn theo ông, Babe chỉ cười lớn và nói:

- Chúng ta hãy bỏ lại các nón và phao an toàn.

- Như vậy có an toàn không? - cô hỏi.

- Dĩ nhiên là an toàn. Vui là ở chỗ đó, Niki.

Cô nép sát vào ông ta trong khi Bill đẩy chiếc thuyền xuống nước. Sau khi thuyền đã xa bờ ba mươi thước, không còn sợ đụng đáy, Babe mới mở công tắc. Máy nổ giòn và ông ta cười khoái trá.

Babe đẩy cần ga về phía trước và một giây sau, họ bay trên mặt nước, bụi bắn tóe vào mặt họ, gió thổi tung tóc họ. Babe tăng tốc độ và chiếc thuyền bắt đầu bật lên khi chạm vào đầu các đợt sóng và lướt khỏi mặt nước từng khoảng từ năm đến mười thước, giống như một viên đá do một đứa trẻ liệng thia lia trên mặt nước. Niki vừa sợ chết khiếp vừa khoái chí. Babe hình như bị thôi miên trong khi mỗi lúc một gia tăng thêm tốc độ. Chậm rãi, Niki muốn nói, chậm bớt một tí, nhưng tim cô đập mạnh quá không nói được. Hai bàn tay cô nắm lại bên hông trong khi

bờ biển thụt lùi khỏi tầm mắt với tốc độ đáng sợ. Chiếc thuyền như rung chuyển dưới sức mạnh của động cơ.

Hình như một thiên thu đã trôi qua trước khi Babe kéo cần ga lui, cho chạy lại và Niki mới thưa giãn, thở lại được. Cô nói:

- Trời ơi! Cả đời tôi chưa hề có cảm giác như thế !

Babe lắc đầu có vẻ chưa hài lòng:

- Còn phải chỉnh lại nữa. Tôi còn phải giảm bớt trọng lượng của thân tàu mà không giảm sức mạnh của kết cấu và chỉnh động cơ để mạnh thêm.

- Làm cho thân tàu nhẹ bớt? Như vậy không nguy hiểm lắm sao? - Cô nghĩ rằng chiếc thuyền như hiện nay đã mỏng manh như một vỏ trứng.

- Có nguy hiểm mới kích thích - Babe đáp, mắt ông ta màu xanh rực lên một ánh lửa cô chưa từng thấy - Biết rằng là nguy hiểm và trông mong ai nấy đều thụt lùi lại, đều sợ… như vậy có thắng mới thích.

- Còn ông thì sao, Babe? Bộ ông không sợ hay sao?

- Ở đây thì không, Niki - ông đáp với nụ cười kỳ lạ - Cái đó mới buồn cười. Tôi đã sợ quá chừng… sợ khiếp, không sợ gì bằng có mặt trong phòng họp với H.D hay Duke, hay sống cho có vẻ là một người trong dòng họ Hyland. Nhưng ở đây… đây là nơi tôi không bao giờ sợ.

Chương 27

Mấy giờ chúng ta đến Nashville? - Niki hỏi.

Do một sự trùng hợp ít có, hội chợ những người hâm mộ nhạc đồng quê đang diễn ra ở thành phố này và cô mong đợi sống mấy ngày liền thật vui như Will đã nói.

- Chúng ta không đến thẳng Nashville… nếu cô đồng ý.

- Vậy thì, chúng ta đến đâu? Chuyến đi này bí mật hay sao?

- Không phải thế. Nhưng là một sự ngạc nhiên.

- Được rồi - cô biểu đồng tình.

Hôm nay tháng sáu trời đẹp, lại là ngày của Will và sau bao nhiêu công lao của anh đối với cô, cô đến đây với anh cũng là đúng thôi. Ngoài ra, cô còn nghĩ bụng, đã lâu lắm rồi cô chưa nghỉ làm và cũng là dịp tốt để huởng một vài ngày rảnh rang không chút lo âu.

Khi thấy bảng hiệu đầu tiên có chữ "Memphis" hiện ra, Niki lấy làm lạ tại sao họ đi xa như thế về phía đó, để rồi sẽ đi ngược lại. Nhưng Will vẫn lái xe đi, qua khỏi Memphis thêm ba mươi dặm, đến một bảng hiệu lưu thông rẽ qua đường khác có đề chữ "Whitehaven".

Cô cười to và nói:

- Chúng ta đến chỗ này thật à?

- Thật!

Graceland! Cả hai đồng thanh cười vang. - Tại sao anh muốn đến đây? - cô hỏi - Tôi muốn nói, chiều mai anh có buổi thu đĩa quan trọng, tôi tưởng anh muốn nghĩ ngơi hay xem lại các bản nhạc của anh chứ. Hoặc làm bất cứ gì các nhạc sĩ thường làm.

- Ồ, vì tôi cũng là một nông gia, tôi không biết đích xác những việc gì các nhạc sĩ lẽ ra phải làm. Cho nên tôi chỉ là, theo ý thích của tôi, nếu cô đồng ý. Mong là cô không cho rằng Graceland là kỳ cục quá. Dầu sao, cô là người Yankee (người Mỹ phương Bắc) - anh trêu cô.

- Ồ, Will Rivers, anh không khiến tôi nổi sung được với chuyện Yankee ấy đâu. Tôi đã quyết định đối xử tệ với anh và…

- Ui chà, Niki, tôi không ngờ tử tế với tôi cô phải cố gắng đến thế!

- Không phải vậy! Tôi chỉ muốn nói rằng tôi là một người bạn tốt, cũng như anh cũng là bạn tốt của tôi.

- Một người bạn tốt! Cô quyết định như vậy từ lúc nào thế?

Niki nhấp nhỏm trên ghế, bối rối vì bị hỏi dồn như thế và bắt đầu nghi ngờ chuyến đi này hoá ra không hay.

- Do cô tự quyết định hay sao? - Will hỏi nữa - hay nhờ có sự giúp đỡ của anh chàng tôi thấy ở nhà cô?

- Tôi không biết anh nói gì. Còn "anh chàng ấy" là một người bạn cũ của tôi.

- Thêm một người bạn nữa. Có lẽ tôi phải biết trước - Will mỉm cười với vẻ kỳ lạ, rồi lặng thinh.

Niki cũng im lặng. Mối quan hệ giữa cô và Alexi không dính dáng gì đến Will. Anh ta chẳng là người vẫn còn mê cô? Bộ anh ta bực bội vì ở Willow Cross còn một phụ nữ không quỳ xuống dưới chân anh ta sao?

Cô nhẹ nhõm khi xe đến nơi. Đó là một khu đất rộng mười bốn mẫu Anh do ca sĩ Presley đã quá cố mua năm 1957 với giá khoảng một trăm ngàn đô la của một y sĩ Memphis, chỗ ấy nay được tôn sùng bởi hàng triệu người hâm mộ.

Trong khi bước xuống khỏi chiếc xe jeep, Will lẩm bẩm: "Lâu đài của ông Vua". Tuy anh ta mỉm cười, Niki có cảm tưởng anh ta không nói đùa. "Elvis hai mươi hai tuổi khi mua chỗ này. Tôi tự hỏi anh ta có biết chăng, một ngày nào đó nó sẽ trở thành đền thờ của anh ta."

Họ đến gần bức tường đá màu hồng, trên đó viết nguệch ngoạc những câu như: "Tôi yêu anh mãi mãi, Elvis" hoặc "Elvis còn sống". Họ nhập bọn với đám người hâm mộ, đàn ông, đàn bà và trẻ con, đang đợi trước cổng bằng sắt uốn. Một đĩa hát đang phát đi bài ca do Elvis hát: "Can't Help Falling in Love". Khi cổng mở, các khách viếng thăm nối đuôi nhau đi vào trong yên lặng và tôn kính.

Cửa vào nhà kiểu cổ điển đẹp, với hàng cột sơn trắng. Bên trong tòa nhà có hai mươi ba phòng, giống như một tòa nhà giàu sang, tưởng tượng trong một cuốn sách họa hình, với những đường gân thếp vàng, những đèn treo bằng pha lê phản chiếu trong những tấm gương xanh.

Will nói gần như thì thầm với vẻ cung kính, kể lại cho Niki nghe một giai thoại về Elvis mà anh ta thích nhất. Theo đó, người ca sĩ nhạc Rok & Roll huyền thoại này, ăn rất nhiều, nhưng thường chỉ ăn đơn giản như trẻ con bằng cách đáp máy bay phản lực đến Denver chỉ để kiếm một miếng bánh sandwich có phếch bơ đậu phụng hợp ý anh ta.

Ngừng lại ở một khung cửa, anh nói:

- Đây là phòng làm việc riêng của Elvis. Nó có tên là "Phòng Rừng Rậm". Theo một mẫu chuyện tôi nghe kể, cả căn phòng đã được bày biện trong ba mươi phút do Elvis đặt mua ở một cửa hàng tạo Memphis, có tên là Donald's.

- Chắc chắn căn phòng này khác - Niki lịch sự nói, trong khi quan sát những chiếc ghế bành và ghế nệm dài to tướng bọc lông khỉ giả hiệu, sàn nhà và trần nhà lót thảm màu xanh lá cỏ.

- Căn phòng hoàn hảo về âm thanh. Elvis thu đĩa tám bài hát nổi tiếng nhất ở đây, cho tập đĩa cuối cùng của anh ta "Moody Blue".

Khi họ đến gần phòng gắn kính, trong đó có ba máy truyền hình khổng lồ âm vào tường sát nhau, Niki ngửi thấy mùi thức ăn miền Nam. Cô nói nhỏ với Will:

- Tôi tưởng đây là một viện bảo tàng.

- Phải… và không phải. Dì của Elvis, bà Delta Briggs, ở nhà dưới. Bà ấy nấu ăn cho toán quét dọn ban đêm.

- Anh quả là một cuốn tự điển bách khoa về Elvis - Niki nói.

Will nhìn Niki với vẻ ngờ vực:

- Tôi chắc cô xem tất cả những thứ này là một trò đùa nhất là nếu cô chỉ nhớ một đoạn cuối cuộc đời của anh ta. Nhưng Niki ạ, thuở anh ta mới bắt đầu, khi anh ta còn lái xe tải và mơ mộng về soạn nhạc, cả thế giới không có ai hát được như anh ta. Nhạc do anh ta soạn ra… truyền cảm, mạnh mẽ và đầy sự thật. Thuở đó, anh ta quan tâm đến âm nhạc, anh ta phải đặt nhạc, không thể tránh được…

Will bỏ lửng câu nói một lúc và Niki linh cảm anh ta không phải nói về Elvis mà thôi. Anh nói tiếp:

- Trong những buổi thu đĩa sớm ấy, Elvis đã không cần đến ma túy hoặc rượu mạnh. Và rồi, một khi đã bắt đầu, anh ta làm cả đêm, cho đến ngày hôm sau, thậm chí không ngừng lại để ăn…

Will kể với cặp mắt nhìn xuống đầy vẻ khâm phục, tôn sùng, khiến Niki cảm thấy hổ thẹn vì đã bỡn cợt anh ta.

Họ đi vào "Phòng Kỷ Vật", giống như phòng kho báu của một ông vua Pharaon Ai cập. Ở đó được lưu giữ cho hậu thế một chiếc xe moto của Elvis, một bộ quân phục của anh ta, bộ sưu tập súng và phù hiệu cảnh sát của anh ta. Những hình nộm trưng bày các bộ trang phục của vua nhạc Rock, khi anh ta đóng phim hay lên sân khấu, từ bộ áo quần may bằng da thuộc màu đen, đến những bộ đồ nhảy dù của anh ta mặc trong các buổi biểu diễn ở Las Vegas.

- Các bộ đồ này trông có vẻ nhỏ quá - Niki nói nhỏ, vì nhớ lại thân hình phì nộn của Elvis những năm cuối.

Will cau mày, rồi cuối cùng thừa nhận:

- Có những người nói những bộ y phục này đã được sửa lại, nhưng chúng thuộc về một thời kỳ tôi không thích nhớ lại. Đó là sau khi thành công đã làm hỏng anh ta, Niki. Sự thành công đã làm cho anh ta không còn biết cái gì là thật, cái gì là giả. Sự thành công đã khiến cho nhạc của anh ta không còn thật… cho đến khi không còn gì trong đó hết.

Niki không nói gì nữa. Áo quần Elvis và Priscilla mặc trong ngày cưới được trưng bày bên cạnh một ổ bánh cưới làm giống như thật, khơi lên trong tâm trí Niki một hình ảnh của sự ngây thơ và hy vọng. Ngay cả bất cứ ai cũng đã không đủ sức cứu được hôn nhân - hay bản thân người ca sĩ.

Will đăm chiêu đứng trước bộ sưu tập khoảng 150 đĩa vàng và đĩa bạch kim và có vẻ khát khao thèm muốn lộ liễu, khiến Niki xích lại gần anh. Bất thình lình, anh quay lại và nhìn cô như thể cô cũng là một phần thưởng mà anh thèm muốn. Hai tay anh ôm quàng lấy cô, môi anh tìm môi cô. Bị bất ngờ, cô chịu cho anh một giây lát, thật êm đềm, mình cô ngã vào mình anh, cho đến khi một bản năng hơn sự thèm muốn khiến cô gỡ ra.

- Vậy là tôi đã nói đúng lúc đầu - anh nói.

- Về gì?

- Anh chàng tôi thấy ở nhà cô.

Niki cố che giấu sự bối rối bằng một giọng lạnh lùng:

- Tôi đã nói với anh rồi. Alexi là một người bạn cũ. Mà chuyện đó chả dính dáng gì đến anh cả.

Anh nâng cằm cô lên và nhìn vào đáy mắt cô, như thể tìm được trong đó bí mật về tình cảm của cô. Cuối cùng anh nói:

- Cô nói đúng. Chả dính dáng gì đến tôi.

Niki thở dài sau khi Will buông cô ra. Cô chỉ cảm thấy nhẹ nhõm mà thôi chăng?

Cô đi theo Will ra ngoài, rồi vào "Vườn Suy Tư", ở đó có mộ phần của Elvis bên cạnh mộ cha và mẹ của anh ta. Niki và Will đứng lặng yên, nhìn những người hâm mộ ngắt những lá cỏ để đem về làm kỷ niệm và những người khác đang cúi đầu để tưởng niệm, có lẽ thậm chí để cầu nguyện. Xung quanh là những vật để thờ, một con chó săn nhồi bông, một bình hoa héo dưới nắng, một cây thánh giá bằng nhựa dẻo có hàng chữ "Hãy an nghỉ".

Niki liếc thấy Will có vẻ xúc động thật sự. Cô không dám bày tỏ tình cảm với anh, không dám lấp bằng khoảng cách giữa họ.

Họ di chuyển đến một rạp hát nhỏ. Khi tất cả ghế đều có người ngồi, đèn tắt và Elvis hiện ra trên màn ảnh với bài hát: "If I can dream". Các người hâm mộ vừa lắc lư trên ghế vừa hát theo. Will cũng hát, giọng anh ta nghe rõ và lớn. Bây giờ Niki đã hiểu tại sao họ đã đi hơn hai trăm dặm trái đường để làm cuộc hành hương này. Will đã đến đây, hy vọng sẽ được lây pháp thuật đã làm cho thần tượng của anh trở thành một ngôi sao.

Khi lên lại chiếc xe của Will, Niki cố khơi lại tình bạn bè vui vẻ như trong chuyến đi đến Memphis, nhưng anh ta không hưởng ứng. Cô hỏi câu nào, anh cũng trả lời với giọng nghiêm nghị. Khi cô im lặng anh cũng im lặng.

Khi còn là bạn, Will đã chứng tỏ là người có thể tin cậy. Thế nhưng bây giờ anh đã để lộ những tình cảm và thèm muốn thuộc một loại khác. Niki cảm thấy đáng nghi ngờ. Cô tự hỏi, anh có một chương trình giữ kín cho chuyến đi này chăng? Có thể chăng anh đã trông đợi cô ngã vào vòng tay anh, một khi đi xa được môi trường thường nhật của họ? Có lẽ anh đã bị thúc đẩy ghi thêm tên cô vào danh sách những phụ nữ bị anh chinh phục, chỉ vì thấy Alexi ở nhà cô.

Tuy đã trễ khi đến Nashville, thành phố vẫn còn sáng trưng như một cuộc đại hội hóa trang khổng lồ, với những đám người hâm mộ nhạc đồng quê còn đầy trên các đường phố.

- Tôi không ngờ có đông người như vậy - cô nói.

- Tôi đã bảo cô, Hội chợ hâm mộ nhạc đồng quê là sự kiện thường niên lớn nhất ở Nashville.

- Phải, anh đã nói thế - Niki ngập vì mệt do đường xa và sự căng thẳng trong mấy giờ qua - Tôi mong đến hội chợ, nhưng

ngay lúc này, tôi chỉ muốn có một cái giường êm ái để ngủ một chút.

Nhưng khi đến khách sạn bên đường, ở đó Will đã đặt phòng, người ta chỉ trao cho họ mỗi một cái chìa khóa.

Niki lạnh lùng nói, sự nghi ngờ của cô trở nên rõ rệt:

- Chắc có sự nhầm lẫn.

- Tôi đã dặn hai phòng khi gọi điện thoại - Will nói.

Người đứng ở quầy tiếp khách nhìn qua nhìn lại hai người, anh ta mỉm cười như thể đã nghe

những câu trao đổi ấy nhiều lần rồi, rồi nhún vai và nháy mắt, nói:

- Tôi không hay biết gì về việc đặt hai phòng. Và nếu ông bà chịu nghe tôi khuyên, thì ông bà nên lấy căn phòng của chúng tôi đang trống. Vào thời gian này, ông bà sẽ không tìm đâu ra phòng trống ở Nashville.

Niki cố dằn lòng cho đến khi ra ngoài. Cô bùng nổ:

- Ngón đó đã xưa lắm rồi! Và kỳ cục là đằng khác! Nếu anh nghĩ rằng tôi có ý định nào ngủ chung phòng với anh, Will Rivers, thì tôi cho anh biết ngay, anh sẽ phải đổi ý bây giờ.

Will tức tối nói:

- Mẹ kiếp, tôi đã đặt hai phòng và nếu cô nghĩ rằng tôi cần dùng đến những mẹo kỳ cục như vậy để có người ngủ chung phòng, thì cô sẽ phải đổi ý.

- Tôi sẽ ngủ trong xe. Anh cần nghỉ ngơi.

- Tôi định đoạt tôi cần gì - Anh ta nắm hai vai cô lắc thật mạnh - Tôi không biết cô có điều gì không ổn, nhưng tôi thấy như là cô có đầu óc tục tĩu đi kèm với nỗi lo ngay ngáy của cô.

- Ồ, thiệt à? - Cô gằn giọng, hai tay chống nạnh - Và tôi thấy như là anh không thể bỏ tính kiêu ngạo của anh. Chỉ vì tôi không chịu nằm vào giường với anh, ấy thế là anh nghĩ rằng tôi có điều gì không ổn.

- Thì không phải vậy sao?

Hai người lườm nhau như hai tay đấu súng. Will khai hỏa:

- Một người đàn bà bình thường không làm như bị rắn hổ cắn khi được một người đàn ông hôn!

Niki nhắm thật đúng đích và khai hỏa lại:

- Ồ? Thế thì có người đàn ông bình thường nào khóc than cả đời cho một mối tình đã chết và đồng thời gặp cô gái nào cũng tán tỉnh theo đuổi?

Will thụt lại, nắm chặt tay để cố gắng tự chủ. Cuộc đấu đá bỗng kết thúc. Anh đi đến chiếc xe, lấy cái túi xách của Niki ra và quăng lại cho cô cái chìa khóa phòng. Một lát sau, anh ta lái xe đi.

Niki mở cửa vào phòng, nhanh chóng cởi đồ và nhảy lên giường. Cô trăn trở lại một cách khổ sở, cân nhắc những lời lẽ độc địa mà cô đã hét lên vào mặt anh ta. Cô cố tự bào chữa. Tất cả là do lỗi của anh ta, phải không? Chính anh ta đã khai hỏa trước. Nhưng không phải anh ta chỉ nói sự thật thôi sao? Một tiếng nói nhỏ bên trong cô. Cô trả lời, thì tôi vậy đó. Nhưng nếu hai người chỉ nói ra sự thật, thì tại sao phải tức giận đến thế khi nói?

Nhớ lại lý do họ đến Nashville đã có lúc đầu, Niki cảm thấy bức rức có tội. Khi cô tưởng tượng Will sẽ lái xe khắp các đường của một thành phố không còn phòng khách sạn trống, hôm trước ngày anh ta hẹn thu đĩa hát, Niki quay ra giận mình. Sau bao nhiêu công lao của Will đối với cô, có công bằng không khi phá hoại cơ hội may mắn to lớn của anh ta? Một người đàn bà chắc chắn không thể có một cách từ chối mà khỏi gây lộn hay sao?

Cô ngủ thiếp đi lúc nào không biết và thức dậy lúc bình minh. Cô tắm nhanh rồi mặc đồ, băn khoăn không biết Will có thèm trở lại đón cô hay không và nghĩ rằng nếu không, cô không thể

trách anh được.

Đến bảy giờ, có tiếng gõ cửa. Niki có sẵn câu xin lỗi khi mở cửa, nhưng Will bỏ qua bước ấy. Anh vui vẻ nói:

- Lẹ lên, tôi muốn đi ăn điểm tâm ở một chỗ đặc biệt.

Cô đi theo anh ta ra ngoài và lên xe ngồi cạnh anh. Trong khi anh mở máy cô nói:

- Will, tôi rất tiếc đã cãi nhau với anh. Tôi không có quyền nói những lời làm anh bực mình như vậy, nhất là khi anh phải hát chiều nay.

Anh ngoan cố nói, tránh gặp mắt cô:

- Tôi khỏe và tôi mới là người sai trái. Một người đàn ông đáng lẽ không nên ép một người đàn bà khi họ không để ý đến mình.

- Nhưng anh đâu có làm điều đó? - Cô cãi lại, cố rút lui lời cô đã buộc tội hôm trước đó.

- Hãy quên đi. Chuyện đó là tối hôm qua. Cả hai chúng ta đều mệt.

Xe chạy ra ngoại ô trên Đường số 5, đến một chỗ không có gì đặc biệt có tên là "Khách sạn bên đường và tiệm cà phê không có tình yêu". Niki tự hỏi, phải chăng anh ta có ẩn ý gì khi chọn chỗ này. Will giải thích:

- Chỗ này nổi danh về các món điểm tâm. Nhiều người trong giới âm nhạc ăn ở đây. Có thể may ra gặp ai quen ở đây hôm nay.

Will tìm quanh có ai nổi tiếng không, nhưng không có kết quả. Tuy nhiên thức ăn không hổ danh, Niki ăn bánh quy mới làm, với bơ và sữa, ăn với mứt làm tại nhà. Will ăn trứng chiên với dăm bông, ăn nhiều và vừa ăn vừa bình phẩm, như thể muốn tỏ ra đã quên cuộc cãi lộn tối hôm qua và mọi việc đều trở lại bình thường giữa hai người.

Còn rãnh được mấy giờ, Will chở Niki đi xem phố. Anh ta lái xe qua khu kinh doanh ở trung tâm thành phố và chỉ cho cô xem những dãy nhà cao tầng nằm dọc theo bờ sông.

- Chúng ta chưa phải đến hãng thu đĩa sao? - Niki hỏi.

- Chưa.

Họ đi qua những cái lò, những công viên và những nhà đồn điền xưa. Cuối cùng, họ đến gần tòa nhà có tính cách huyền thoại, mang tên Thính đường Ryman. Will chỉ vào đó và nói:

- Chỗ ấy kia kìa. Đó là nơi xuất phát của nhạc đồng quê, do một thuyền trưởng trên sông lập ra, tên là Tom Ryman.

Họ tiếp tục đi xem phố. Một lúc sau, Will đưa cô đến một tòa nhà ở phố có tên là Phố Âm Nhạc và Will ngừng lại một lúc để hít một hơi dài bên ngoài cửa xưởng thu đĩa hát. Rồi anh kéo cửa mở ra và cùng với Niki bước vào. Sau khi vào trong và gặp chủ hãng đĩa hát cùng ban nhạc của hãng, Will gần như quên rằng có Niki ở đây. Ngồi trong phòng thu đĩa vây quanh bằng kính, Will đàn mấy hợp âm trên cây đàn guitar của anh để lấy trớn. Những nhạc sĩ khác ăn mặc theo kiểu đồng quê, có vẻ chuyên nghiệp và rất nghiêm túc, sửa soạn để thu đĩa của Will.

Tuy cô đã nghe Will hát nhiều lần, nhưng ở đây thì khác. Không phải chỉ vì anh đeo ống nghe và

ngồi giữa những thiết bị điện tử tinh vi vây quanh, mà còn khi đến đây, anh đã bỏ lại cung cách tự hạ mình như khi còn ở Willow Cross. Trong khi đánh mấy hợp âm đầu tiên của bài hát quen thuộc "Nông gia Brown", anh ngồi chồm trên chiếc guitar thân mình căng thẳng, trán cau lại vì tập trung. Cuối cùng, anh gật đầu ra hiệu cho ban nhạc. Và ban nhạc chơi khúc dạo đầu. Một lát sau tiếng hát của anh vang lên trong trẻo và âm vang, đầy tự hào trong khi anh hát về đời sống của người trồng thuốc lá, cũng là đời sống của anh, với tất cả những nỗi khó nhọc và những lúc đắc thắng.

Khi anh hát qua bản "Có những dòng sông sâu", đôi mắt của Will trở nên u uẩn, lần đầu tiên cô trông anh có vẻ buồn rầu vì cha anh mất. Niki không còn giữ gìn, cô đã cho giọng hát của Will thấm vào cô, khơi dậy sự buồn rầu của chính cô và làm cho cô rưng rưng nước mắt. Cô nghĩ thầm, lạ thật, làm sao giọng hát của anh có thể làm cho cô cảm động đến vậy, làm sao nó có thể khơi dậy những tình cảm mà cô đã cố gắng hết sức phủ nhận và che giấu.

Trong khi những nhạc sĩ ngừng một lúc để nghỉ và giải khát, Niki nghe Will nói với người chủ hãng đĩa hát về một bài hát mới anh ta muốn biểu diễn. Người chủ hãng chỉ vào đồng hồ treo tường và lắc đầu nhưng Will nói cho được:

- Nếu quá giờ tôi xin chịu trả tiền, nhưng ông phải để tôi hát bản này. Nó có tên là "Mặt trái của trái tim" và có thể là bài hát hay nhất mà tôi viết.

Họ bàn cãi với nhau một lúc rồi đồng ý. Will họp bàn với ban nhạc một lúc rồi về chỗ. Anh ngửa đầu ra sau, đôi mày cau lại và bắt đầu hát. Trong sự yên lặng, Niki lắng nghe bản tình ca của một người đàn ông sống với một trái tim trong đó có một vùng đầy bóng tối, ở chỗ kia đã có tình yêu. Nghe anh than thân trách phận về những mùa hè và mùa đông đối với anh cũng như nhau, Niki có cảm tưởng như bài hát cũng nói về cô. Giữa hai người khác nhau đến thế, cô lấy làm lạ tại sao họ có nhiều tình cảm giống nhau đến vậy?

Từ chỗ ngồi trong phòng kính, Will nhìn thẳng vào mắt cô, vẻ mặt vừa buồn vừa giận. Anh hát: "Anh đã thấy tình yêu và sự vui vẻ trong đôi mắt xanh dễ thương của em… Em có thể yêu và anh biết vậy…"

Niki hiểu là anh đang hát cho cô, bài hát mới này đã dành cho cô:

"…Anh mở trái tim và bảo em hãy bước vào, nhưng em đã không biết làm sao, chỉ biết giấu giếm… không để anh thấy gì, mà chỉ thấy mặt tối của trái tim em…"

Niki tưởng cô đã phòng bị kỹ lưỡng chống lại Will, nhưng trái lại, đối với bài hát của anh, cô không còn khả năng tự vệ. Và tuy cô đã quay mặt đi, vì đối với kiểu tình yêu đầy nguy hiểm của anh, cô cũng cảm thấy nhức nhối khi nghe anh nói rằng, cánh cửa mà anh đã hé mở trong một lúc ngắn ngủi, bây giờ đã đóng lại với cô.

° ° °

Vì đã dùng nhiều nghị lực trong khi biểu diễn, cũng như vì căng thẳng thần kinh trước đó, nên Will kiệt sức. Niki lái xe trên đường về, anh ta ngủ với cái nón đậy ngang mắt. Cô phải lay anh ta dậy khi họ về đến nhà cô lúc chạng vạn tối. Cô bước xuống xe và nói trong lúc anh ta ngồi vào tay lái:

- Tôi hy vọng anh thành công, Will. Tôi xin lỗi nếu đã gây cho anh nhiều phiền phức hơn là sự ủng hộ tinh thần.

Anh ta mỉm cười và nói:

- Tôi phải nói rằng cô đã đem lại cho tôi mỗi thứ một ít vừa đủ.

Niki lấy cái vali ở đằng sau xe và từ giã anh. Cô bước đi một bước rồi dừng lại, nói:

- Theo tôi, bài hát mới ấy sẽ là một bài hát nổi tiếng, Will ạ. Một người đàn bà có thể gây cảm hứng để anh viết ra một bài hát như vậy cũng không đến nỗi tệ…

Will mỉm cười, nói:

- Và có lẽ một ngày nào đó sẽ có một người đàn ông làm được gì hay hơn là chỉ hát về cái đó.

Có lẽ giữa hai người còn có hy vọng, Niki nhgĩ bụng trong khi bật đèn sáng lên trong nhà.

Cô vừa mở vali ra một chút thì chuông điện thoại reo. Có tiếng một người đàn ông hỏi:

- Có phải Niki Sandeman đó không?

- Phải.

- Tôi tên là Ben Duffy. Cô không biết tôi, nhưng tôi đã nghe ông Ralph nói về cô. Tôi là láng giềng của ông ấy. Có thể nói

tôi là bạn thân nhất của ông.

- Vâng, ông Duffy. Có việc gì không?

- Tôi mong rằng điều tôi làm là đúng. Ralph không muốn tôi gọi cho cô, nhưng thấy như thế là không đúng. Theo tôi, phải cho cô biết.

- Biết chuyện gì, ông Duffy? Ông ngoại tôi có sao không?

- Tôi e rằng có, Niki. Ông ấy không được khỏe và tôi nghĩ rằng, thân thuộc của ông ấy chỉ có mình cô, nên cô có quyền

được biết, dẫu Ralph có nói gì chăng nữa.

Niki nhớ lại đã thấy ông ho và khó thở. Nhưng ông nói với cô là đã đi khám và bác sĩ nói sức khỏe của ông không đến nỗi xấu quá đối với một người già bảy mươi. Cô nói:

- Tôi sẽ đáp chuyến bay đầu tiên đến ngay. Và ông Duffy…

- Vâng, Niki?

- Nhờ ông săn sóc giùm ông ngoại tôi cho đến khi tôi đến.

Cô bỏ máy xuống và gọi Jim, người đốc công. Anh ta đã coi sóc nông trại trong khi cô vắng mặt. Bây giờ cô lại đi nữa, lần này có lẽ lâu hơn. Nghe cô nói lý do của chuyến đi, Jim đồng ý dọn đến ở để coi nhà cho cô trong ngày mai.

Sau khi đã gọi phi trường Chaleston để sắp xếp chuyến bay, Niki ngồi lại bên máy điện thoại một lúc. Giờ này có lẽ Will đã về nhà - có lẽ nên nói cho anh ta biết cô vắng nhà một thời gian.

Nhưng cô không gọi điện thoại mà tiếp tục xếp áo quần mới vào vali. Cô không phải báo cáo nhất cử nhất động với Will.

Có thể anh ta cũng chẳng cảm thấy thiếu cô.

° ° °

Ngồi trên xe hơi đi từ phi trường Los Angeles đến Venice, Niki nhớ lại lần đầu tiên cô đến California. Nếu không nhờ có Pepper, có thể cô sẽ không bao giờ gặp được ông ngoại của cô, không bao giờ được biết ông và yêu thương ông. Cô âm thầm, miến cưỡng cảm ơn người chị cùng cha khác mẹ.

Một ông già tóc bạc ra mở cửa căn nhà trên bãi biển của Ralph. Ông ta mỉm cười nói:

- Cô chỉ có thể là Niki. Tôi là Ben Duffy. Cô y tá đang đến khám bệnh cho ông. Sắp xong rồi.

Niki chuẩn bị tinh thần, nhưng cô vẫn xanh mặt khi nhìn thấy ông ngoại nằm trên cái giường hẹp, mặt chụp cái thở oxy và phát ra tiếng thở rè rè, nặng nề. Khi thấy Niki, ông cố gắng kéo cái chụp ra, nhưng cô y tá giữ lại và nói:

- Ráng thêm một lúc nữa, ông Sandeman, thêm một chút nữa thôi. Chúng ta cần dự trữ nhiều không khí tốt lành trong người, phải không nào?

Niki chờ. Sau khi cô y tá đã cất cái chụp và ra ngoài, Niki đến bên giường và hôn ông ngoại. Trông ông không có vẻ khỏe hơn chút nào. Ông mỉm cười rầu rĩ và chỉ ngón tay vào ông bạn ra vẻ bực bội.

Niki cố làm ra giọng vui vẻ giả tạo và nói:

- Ông đừng buộc tội ông ấy. Ông mới là người đáng bị la rầy. Ông đã kể với cháu chuyện này chuyện nọ, trong lúc đáng lẽ ra ông phải bảo cháu đáp ngay máy bay đến đây với ông.

- Đáng tiếc là cháu đã có quá nhiều phiền phức. Lẽ ra cháu không nên đến đây.

- Cái gì là phiền phức? Cháu đang cần một cái cớ để đi xa cái nông trại ấy một thời gian. Cháu đã định đi nghĩ một chuyến ở California, cho nên ông đừng có nghĩ đến chuyện tống cháu đi đâu đấy.

Vài phút sau, cô kiếm cớ ra ngoài để có thể hỏi riêng cô y tá:

- Tôi có nên đưa ông đi bệnh viện không? Ông có vẻ yếu quá.

Cô y tá lắc đầu:

- Tôi đã đưa ông đi bênh viện mỗi tuần một lần để kiểm tra phổi bằng cách đo số lượng thán khí ông thở ra. Không có lý do nào khác để đưa ông vào bệnh viện.

- Có lẽ ông cần được một bác sĩ chuyên khoa khám. Tôi muốn ông được săn sóc trong điều kiện tốt nhất, dầu tốn kém đến đâu, tôi cũng tìm cách để trả.

- Tôi ao ước có thể nói được để cô yên tâm hơn. Nhưng tôi thấy làm thế không hợp lý nữa. Ông ngoại cô bệnh rất nặng, không còn làm gì được nữa, chỉ còn cách làm cho ông dễ chịu hơn mà thôi. Buồng tim bên phải của ông, phía bơm máu vào phổi, bị to rất nguy hiểm. Và phổi của ông chỉ toàn là những mô đã bị sẹo… tôi cũng lấy làm ngạc nhiên vì ông còn có thể sống lâu đến như vậy.

- Tôi không thể làm gì được sao?

Cô ý tá vỗ vai cô, dịu dàng nói:

- Cô chỉ cần ở bên ông. Giúp đỡ ông ấy đi tới đi lui, khi ông đi được. Tôi đang chỉ dẫn cho ông ấy tập thể dục nhịp điệu để hỗ trợ thần vào việc chụp ống thở - Cô ta ngừng một chút - Cô hãy tỏ ra yêu thương ông hơn… bây giờ chỉ còn phương thuốc ấy là có ích thật sự mà thôi.

Bệnh của ông tuy không nặng như ung thư, nhưng trước mắt Niki, nó đang tàn phá thân thể một người đàn ông đã sống sót sau khi ông bị thương vì bom đạn nhiều lần. Với sự giúp đỡ của Ben Duffy, cô cố gắng làm theo lời dặn của người y tá bằng cách làm cho ông cảm thấy dễ chịu hơn và biểu lộ tình thương yêu của cô đối với ông. Cô đi mua thức ăn và nấu cháo cho ông, dỗ dành ông ăn khi ông thấy không ngon miệng. Cô thay ra giường của ông. Cô đọc truyện cho ông nghe, phần lớn là những chuyện của Hemingway viết về thời oanh liệt mà ông còn nhớ.

Khi ông đi được, cô dìu ông đi quanh nhà, hoặc đi một vòng nhỏ trên bãi biển, để kích thích sự lưu thông tuần hoàn của ông. Ông ngủ được nhiều và Niki rất mừng vì trong lúc ngủ, ông khỏe hơn. Chưa bao giờ cô thấy hết giá trị của việc thở tưởng chừng như đơn giãn đó, cho đến khi cô thấy ông ngoại há hốc miệng ra và cố thở từng hơi một cách khổ sở.

Ông cố gắng nói đùa cho vui:

- Ta không ngờ lại bị bệnh này. Tưởng rằng có thể bị bệnh ung thư như John Wayne (Diễn viên màn bạc Mỹ chuyên đóng phim cao bồi) đã vật lộn với bệnh ấy trước khi chết chứ.

Niki ở lại Venice gần hai tuần lễ, không có ngày nào ông Ralph không nói rất thương cô. Đôi khi ông quên đã nói rồi, nên ông cứ lặp đi lặp lại. Đôi khi ông nhìn sững vào mặt cô như muốn ghi khắc nét mặt của cô vào ký ức mãi mãi.

Ông Ralph ngày càng yếu hơn, nên cô thôi không ngủ ở ghế nệm mà ngồi suốt đêm trên một cái ghế cạnh giường ông. Một chủ nhật, khi mặt trời đang mọc, ông vẫy tay ra hiệu cho Niki đến gần hơn. Cô đứng bật dậy khỏi ghế và đến ôm choàng lấy ông. Ông thều thào, đôi mắt sáng rực: "Ông thấy bà… Monique… bà mới đến đây, Niki. Bà mỉm cười với ông. Bà nói… bà nói…" Ông lắp bắp, cố gắng nói. Rồi trái tim của ông không cố gượng được nữa và ông tắt thở.

Bác sĩ ghi vào giấy chứng tử là do suy tim.

Đám tang được cử hành đơn giản ở một cơ sở nhỏ gần nhà ông, chỉ có Niki, Ben và vài người hàng xóm khác tham dự. Mỗi người đều nói vài lời phân ưu. Người nào cũng nói những năm cuối đời của ông Ralph đã tươi sáng hơn biết bao nhiêu vì tìm được Niki. Cô cám ơn Ben đã gọi điện thoại cho cô và cho cô được an ủi, vì ông ngoại của cô đã không còn ở một mình và không có ai thương yêu như trước.

Sau lễ cầu kinh ngắn ngủi, Niki quỳ xuống trước quan tài. Khi chết ông Ralph phần nào đã bớt bị hành hạ như trong những ngày cuối cùng, nên gương mặt phong trần của ông bây giờ có vẻ bình an và yên tĩnh, dù vậy, Niki cảm thấy một nỗi buồn to lớn đè nặng nơi ngực. Bởi vì mối tình đã thắp sáng cuộc đời cô độc của ông chỉ cháy bùng lên một lúc ngắn ngủi rồi tắt ngúm như một ngọn nến.

Người lo đám tang vỗ vai cô, chỉ vào đồng hồ của ông ta:

- Đến giờ rồi. Chúng tôi phải đóng quan tài cho sớm, cô Sandeman. Họ đang chờ chúng tôi ở nghĩa trang.

- Tôi có thể ở thêm bên ông tôi một phút nữa được không? Một mình tôi thôi.

- Dĩ nhiên - ông ta nói rồi kín đáo rút lui.

Niki mở xách tay và lấy ra những tấm hình trong khung mà cô đã tặng ông ngoại vào dịp lễ Giáng sinh, những tấm hình làm cho họ trông giống một gia đình thật sự. Cô âu yếm bỏ khung hình vào trong quan tài. Cô thì thầm: "Vĩnh biệt ông ngoại, con hy vọng rằng dù bây giờ ông đang ở đâu, ông cũng không còn cô đơn và cầu nguyện cho ông có thể gặp lại người yêu mà ông đã mất".

Chương 28

Trong khi lái xe đến nông trại của gia đình Rivers, Niki mở radio trên xe đến nghe. Cô không ngạc nhiên khi nghe tiếng hát của Will hát bài "Mặt trái của trái tim" nữa. Đĩa hát ấy đã được xếp vào hạng thứ mười chín trong loại bán chạy khắp nước, nhưng ở Willow Cross, nó được coi là số một, một cách dễ dàng. Những người chọn nhạc trên đài địa phương phát thanh bài hát ấy sớm trưa, chiều, tối, lần nào cũng giới thiệu một cách tự hào là của ca sĩ Will Rivers, người của tiểu bang California.

Nghe bài hát trên đài, Niki hơi buồn, làm như cô nghe như cánh cửa đã đóng lại trước mặt cô. Cô tự hỏi, tại sao cô tha thiết đến việc ấy? Alexi quan tâm đến cô nhiều hơn bao giờ hết, mỗi tuần gọi điện thoại hai ba lần và hễ rảnh việc là đến thăm cô. Còn Will thì xưa nay không hợp với cô; còn bây giờ nổi tiếng, anh ta lại càng nguy hiểm hơn bao giờ hết. Xưa nay anh vẫn được các phụ nữ ở địa phương yêu thích, bây giờ anh bị đeo đuổi bởi cả một đội quân những người hâm mộ, họ gởi cho anh những lá thư ký tên bằng những nụ hôn và những món quà thân mật đến nỗi làm cho mẹ anh phải đỏ mặt khi nhìn thấy.

Thế nhưng Niki quả thật đã phiền lòng vì Will đã xa lánh cô. Tuy cô đến thăm mẹ anh ta nhiều lần và tự nhủ đó chỉ là tình láng giềng, Niki cũng cố tìm kiếm một dấu hiệu của sự nồng thắm giữa họ, thậm chí còn mong Will chọc ghẹo cô như hồi xưa.

Khi rẽ vào nhà Rivers, Niki để ý thấy ba người thợ đang sơn lại mặt tiền nhà. Vậy là Will đã giữ lời hứa với mẹ anh ta, mặc dầu anh thường nói rằng, sự thành công của đĩa hát của anh chỉ là một chuyện nhỏ nhặt và nơi anh không có gì thay đổi.

Khi cô gõ cửa, một bà y tá mặc đồng phục ra mở cửa, đây là một người mới ở nhà Rivers. Niki được đưa vào nhà bếp, ở đó Will và mẹ anh đang uống cà phê và ăn bánh. Will lộ vẻ ngạc nhiên khi thấy cô, nhưng mẹ anh ta mỉm cười lịch sự và ra dấu cho Niki ngồi xuống. Bà nói:

- Cháu đến đúng lúc để ăn tráng miệng. Đây là món tráng miệng đặc biệt ngày chủ nhật.

Niki đón nhận miếng bánh và tách cà phê, rồi nói với bà:

- Trông bà khỏe lắm!

Bà âu yếm liếc người con trai một cái và nói:

- Cháu hãy nói với nó. Nó hình như nghĩ rằng bác cần có người trông coi.

Will cãi lại:

- Con đâu có nói như vậy. Con chỉ nói rằng con an tâm hơn nếu biết có ai đó ở nhà suốt ngày với mẹ.

- Còn mẹ nói rằng, mẹ sẽ vui hơn nếu con tiêu một ít số tiền bán đĩa hát ấy cho con, Will ạ. Ít nhất là mua mấy con ngựa

mà con đã luôn luôn muốn có.

Quay qua Niki, bà nói:

- Tại sao cháu không khuyên cậu con trai của bác? Hãy bảo nó giải trí. Nó chỉ biết làm việc quần quật từ khi ba nó mất.

Niki đỏ mặt vì lúng túng khi bà Charmaine suy đoán rằng Will chịu nghe lời cô và không nói gì hết.

Will nói:

- Tôi cứ luôn nói với mẹ tôi rằng, nghề ca sĩ không phải như là nghề trồng trọt. Nó giống như mây khói nhiều hơn. Mới thấy đó, một phút đã tan mất.

- Sao con nói vậy được, Will? Sau khi con đã được mời biểu diễn ở thính đường nhạc đồng quê Nashville? - bà ta nói.

- Anh ấy sắp biểu diễn ở đó à? - Niki hỏi lại, tự ái bị tổn thương vì nghe tin này qua bà Charmaine.

- Phi lý, con chỉ khiêm tốn, Will. Mẹ biết cha con xưa kia coi sự kiêu hãnh là một cái tôi đáng chết, nhưng tận hưởng những thành tích của con và tin tưởng vào chúng không có gì là sai trái cả. Sau khi con đi biểu diễn chuyến này, mọi người…

Niki ngắt lời và cảm thấy bị gạt ra ngoài nhiều hơn bao giờ hết.

- Chuyến biểu diễn? Chuyến biểu diễn nào?

Bà Charmaine hết nhìn cậu con trai đến Niki như thể bà vừa nhận thức được đã có gì thay đổi giữa hai người. Bà từ từ nói:

- Ồ, đó là chuyến biểu diễn chung với Lorette Lyon. Will sẽ hát mở màn trong buổi biểu diễn của cô ấy. Will không nói với cháu sao? Bác tưởng thế nào nó cũng nói, vì hai người thân nhau như thế kia mà…

Will nói để bào chữa:

- Chưa có gì chắc chắn. Tôi vẫn còn ngại phải bỏ mẹ tôi ở nhà một mình… cũng như bỏ nông trại.

Bà Charmaine nói, má đỏ ửng lên vì phật ý:

- Nếu con không nhận lời, thì con rất khờ dại, Will ạ. Khi con đam mê một cái gì, con phải với tay ra mà lấy! Không phải ngồi yên viện cớ này cớ nọ, để rồi lỡ dịp có được nó.

Niki nói:

- Mẹ anh nói đúng. Đôi khi không còn dịp thứ hai.

Một lần nữa, bà Charmaine nhìn từ Niki đến cậu con trai của bà, như thể hiểu đằng sau câu nói có ẩn ý. Cuối cùng bà nói:

- Nông trại sẽ được điều hành tốt, cũng như mẹ sẽ khỏe mạnh. Nếu có gì thì đã có bà y tá chăm nom, nếu không thì mướn bà ta làm gì.

Will đưa hai tay lên trời giả vờ đầu hàng. Anh cười vang và nói:

- Hình như tôi bị thiểu số.

Khi Niki ra về, Will đứng dậy đưa cô ra xe. Cô lịch sự nói:

- Chúc anh được may mắn trong buổi diễn. Tôi chắc chắn anh sẽ thành công lớn.

- Cô sẽ thấy thiếu tôi không? - Anh hỏi và toét miệng cười, giọng nói có pha chút chọc ghẹo như xưa.

Niki cố cười theo và cũng nói cùng một giọng:

- Dĩ nhiên tôi sẽ thấy thiếu anh! Tôi sẽ gọi ai để hỏi nếu có chuyện gì không ổn? Ai sẽ ngăn tôi phạm những sai lầm mà tôi không có đủ khả năng đài thọ?

Nụ cười trên miệng Will tắt liền:

- Tôi chắc, có rất nhiều người để cho cô gọi khi cần những chuyện đó, Niki.

Không, không có ai hết, Niki muốn nói lại, không có nhiều người như anh. Nhưng cô chỉ nói được:

- Dầu sao tôi cũng sẽ thấy thiếu anh.

- Có lẽ cô có thể đến nghe tôi hát. Có lẽ khi tôi hát ở quanh đây. Đó là nếu cô có thì giờ…

Cô đáp:

- Có lẽ tôi sẽ đến, nếu tôi có thì giờ.

Sau khi Will đi vắng, Niki mới ý thức cô đã lệ thuộc vào anh nhiều đến thế nào. Không phải chỉ để được anh cố vấn, như

cô đã nói với anh, mà chỉ để có anh ở đó. Cô thấy thiếu sự có mặt của anh, nụ cười dễ dãi của anh, những bài hát của anh, cách hát của anh khi hát những bản ấy cho các nông gia ở Willow Cross nghe. Và cô ghen tị với nghề nghiệp mới của anh, bởi vì mỗi ngày trôi qua, chính cô cũng cảm thấy mục đích của mình không còn rõ rệt như trước.

Dẫu cố tha thiết với nông trại của cô, dẫu cô quan tâm nhiều đến các đồng nghiệp trồng thuốc lá, bây giờ cô thấy sản phẩm của cô phần nào có vẻ tai hại. Từ khi ông Ralph chết, ngày càng khó biện minh cho thứ lá đã gây ra sự đau đớn khủng khiếp như thế. Phần nào lương tâm của cô không còn yên ổn với các biện luận cho rằng giống như uống rượu, hút thuốc là một vấn đề lựa chọn của từng người và những người trồng thuốc hút nhiều hơn các người trồng lúa mạch đối với bệnh nghiện rượu.

Trong khi cô đi dạo trên những cánh đồng sắp thu hoạch một vụ nữa, Alexi thấy cô phân vân nên lặp lại đến nghị của anh ta:

- Nếu em tha thiết với nông trại nhiều như vậy, em cứ giữ nó. Em hãy trồng hoa, trồng bất cứ thứ gì, trừ thuốc lá. Chúng ta có thể về đây vào những ngày nghỉ…

Cô mỉm cười buồn rầu và hỏi:

- Rồi em sẽ làm gì? Ngoài việc trồng hoa hay trồng linh lăng thảo?

- Em có thể tham gia cuộc vận động chống hút thuốc của anh. Có em giúp một tay, anh sẽ có thể dành nhiều thì giờ hơn

để hành nghề…

Anh trả lời ngay, như thể đã suy nghĩ trước vấn đề ấy.

Cô hỏi, nửa đùa nửa thật:

- Còn ai tin em nữa? Sau khi em đã phát ngôn tùm lum thay mặt cho các nông gia trồng thuốc lá?

- Còn ai hơn em để nói về những tai hại của ngành công nghiệp thuốc lá? Em hãy nghĩ xem em sẽ làm được những gì ở Washingotn nếu em đứng về phía lẽ phải, Niki. Ngành công nghiệp thuốc lá hầu như không bị luật pháp nhà nước động đến, tự nó có luật pháp riêng của nó. Người tiêu thụ yêu cầu cho biết về thức ăn và thức uiống của họ, thế nhưng các sản phẩm thuốc lá không chịu sự chi phối của họ. Kiểm tra Thực phẩm về mặt lành mạnh, hay Ủy ban bảo đảm an toàn của sản phẩm tiêu thụ về chất phụ gia để tăng hương vị hoặc cho các điếu thuốc của họ cháy lâu hơn và chính phủ bất lực không kiểm tra được chúng, dẫu chúng độc hai đến thế nào!

Niki gật đầu. Mọi điều Alexi nói đều đúng, thế nhưng cô không thể coi những luận điểm của anh là của cô. Cũng như cô không thể chấp nhận sự an toàn bằng cách làm vợ anh.

Vào cuối tháng sáu, Niki nhận được một lá thư. Trên bìa thư có dấu nổi của công ty thuốc lá Regal. Nội dung lá thư ngắn gọn một cách khó hiểu:

"Cô Sandeman thân mến,

Tôi mong được thảo luận với cô một vấn đề quan trọng mà chúng ta đều để ý. Thư ký của tôi sẽ liên lạc với cô để sắp xếp phương tiện cho cô đến trụ sở của công ty chúng tôi ở Atlanta theo sự thuận tiện cho cô.

Trân trọng

Desmond Recce.

Tổng giám đốc"

Điều gì mà người cầm đầu Công ty thuốc lá Regal và cô cùng để ý đến, cô tự hỏi. Cái này cũng giống như nhận được điện tín cho ta biết đã đoạt giải một cuộc thi mà ta không hề tham gia.

Nếu lá thư ấy do ai viết, Niki có lẽ đã vứt sọt rác. Tuy nhiên, Desmond Reece không phải là người dễ gạt qua một bên, tuy ông dính dáng đến Công ty Regal.

Sau khi gặp ông Reece ở Washington, cô đã để tâm tìm hiểu nhiều hơn về ông ta và đã có ấn tượng mạnh về ông. Ông ta là một người tự thân tự lập, đã biết kinh doanh từ khi còn là sinh viên trường Harvad. Theo người ta kể, cậu thanh niên Desmond, một buổi tối trong năm học đầu tiên bỗng cảm thấy thèm ăn bánh Pizza. Sau khi đã gọi một chục số điện thoại, cậu ta thấy không tiệm nào chịu đưa bánh đến. Cậu ta tìm tòi thêm và khám phá ra rằng, mặc dầu ở Boston có rất nhiều sinh viên, nhưng hầu như không có tiệm ăn nào đưa thức ăn đến tại nhà. Cậu ta kêu gọi các bạn học hùn vốn để lập ra một công ty nhỏ, với tài sản gồm ba chiếc xe tải nhỏ, một máy điện thoại nhiều dây và những hợp đồng ký kết với khoảng chục tiệm ăn. Lên năm học thứ hai, cậu ta gần như tự túc. Đến khi tốt nghiệp, cậu ta thu vào mỗi năm hơn mười ngàn đô la.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Reece được Chủ tịch Công ty thuốc lá Regal tuyển dụng. Trong hơn

hai mươi năm làm việc sau đó, Reece được đào tạo để trở thành người kế vị ông chủ tịch công ty.

Những quan điểm đó được Niki thấy là đáng để ý, những chỉ một cách tổng quát. Điểm trực tiếp làm cô chú ý là sự so sánh do các ký giả thường làm giữa ông Reece và Duke Hyland, giữa cách quản lý cao thượng của ông Reece và phương pháp độc đoán của ông Hyland thường được ví như "Nắm tay sắt trong bao tay sắt". Báo chí thiên về ông Reece, gọi là "Một đại gia đình hạnh phúc". Desmond Reece và Duke Hyland là một trường hợp anh em lục đục và sự ganh nhau ấy cũng như sự tò mò, khiến Niki nhận lời mời đến Atlanta.

Tòa nhà của Công ty Regal nằm cách biệt với những khách sạn sang trọng và những cao ốc văn phòng bằng kính thép ở trung tâm thành phố Atlanta. Nó có đường nét thiết kế đơn giản, mà cổ điển, làm bằng những vật liệu tốt nhất và chú ý đến từng chi tiết, tòa nhà thường được ví như cá tính của ông tổng giám đốc công ty.

Kể từ khi bước chân vào khu tiếp tân, Niki thấy một bầu không khí lịch sự, kín đáo, chải chuốc và rất đắt tiền. Các tầng đều lót bằng gỗ tốt, thảm sàn là thảm Đông phương, bàn ghế là đồ thủ công. Cô tiếp viên ngồi ở một bàn giấy kiểu Chippendale chính hiệu và cất tiếng chào Niki bằng một giọng Anh của giới thượng lưu.

Theo cung cách cô được đón tiếp, rõ ràng Niki đã được xem là một nhân vật quan trọng. Cô tiếp tân nói mấy tiếng vào máy nội đàm và trong vài giây, một thanh niên mặc complet bằng vải sọc, cắt theo kiểu bảo thủ hiện ra và nói:

- Tôi là Timothy Hale, phụ tá của ông Reece. Xin hoan nghênh cô đã đến Công ty thuốc lá Regal. Tôi mong là cô đã thích chuyến bay trên chiếc phản lực cơ.

Cô đáp rằng, cơ hội được ngồi trên một chiếc máy bay phản lực riêng của Công ty Regal đã là một nguồn động viên cuối cùng để đến Atlanta và chuyến bay ngắn ngủi đó đã làm cô rất thích, vì được ở trong một khung cảnh sang trọng và sự phục vụ chu đáo cô chưa từng thấy.

Khi đi theo Hale vào văn phòng của ông Desmond Reece, Niki thấy nó rộng như một sân bóng rổ, những cửa sổ từ sàn lên đến trần nhà cho ta thấy thành phố bên dưới. Mọi thứ trong phòng đều là đồ hiếm có vô giá. Trên một bức vách là một bức tranh của Van Gogh, trên một bức vách khác là bức tranh của Cézanne và một bức của Matisse. Trong một tủ kính trưng bày một bộ sưu tập bằng pha lê, toàn là các món quý hiếm trên đời và rất lạ thường của Ý, Pháp và Đức.

Ông Desmond Reece đang đứng dựa vào bục lò sưởi, tay cầm ống điếu, chỉ thiếu một con chó giống Ailen hay một con chó săn để hoàn thành một bức chân dung của một nhà quý tộc ở đồng quê nước Anh.

Ông nói với một giọng Asnh chính cống:

- Cô thật có lòng tốt đến đây. Trong vài phút nữa, xin mời cô dùng bữa với tôi.

Ông hất đầu ra hiệu cho người phụ tá và anh ta mời Niki dùng nước. Niki nhận một ly nước ngọt. Cô không muốn uống rượu để còn thỏa mãn tính tò mò của mình.

Khi cô đã ngồi yên vị trên ghế, ông Reece đổi vị trí đến ngồi trên một cái ghế bành bọc da êm ái, rồi nói:

- Tôi sẽ nói ngay vào vấn đề. Ít khi tôi ăn trưa lâu, nhưng hôm nay tôi làm vậy vì có cô. Tôi xin thú thật với cô, cô

Sandeman, rằng tôi là một người của công việc. Như văn hào Voltaire đã nói: "Công việc làn cho ba điều ác phải tránh xa: sự buồn chán, sự hư hỏng và sự nghèo khó". Tôi vẫn đồng ý với câu triết lý đó, nhưng thỉnh thoảng vẫn cho phép mình hưởng một vài sự vui thú giản dị.

Niki lắng nghe từng lời và chờ đợi ông nói vào vấn đề như đã hứa. Cuối cùng ông nói:

- Tôi muốn đề nghị cô giữ một chức vụ ở Công ty tthuốc lá Regal. Tôi thành thật hy vọng rằng tôi có thể thuyết phục cô nhận lời.

- Không phải tôi đang tìm việc. Và dù có, tôi cũng không.

Ông mỉm cười nói tiếp thay cho cô:

- Cô cũng không muốn làm việc cho một nhà sản xuất thuốc lá. Phải rồi, tôi nghĩ cô sẽ nói như vậy, cô Sandeman.

Niki lấy làm lạ, làm sao những người giàu có và quyền lực có thể cho ta một ấn tượng là cái gì họ cũng biết. Như thể họ biết hết mọi thứ về mình trước khi bản thân mình biết.

Ông Reece càng cười tươi hơn là nói:

- Tôi biết rõ địa vị của cô và việc làm của cô thay mặt cho những người trồng thuốc lá. Và đó chính là lý do tại sao tôi mời cô đến đây, để tôi có cơ hội làm cô đổi ý.

- Thưa ông Reece, tôi không biết do đâu ông có ý nghĩ tôi sẽ có ích gì cho công ty của ông. Tôi chỉ biết về trồng cây thuốc lá. Để khỏi mất thì giờ của ông, tôi xin nói để ông biết rằng tôi đang nghĩ đến việc đóng cửa nông trại của tôi. Tôi tin rằng thuốc điếu có hại và tôi không muốn dự phần vào việc sản xuất thứ đó.

Ông gật đầu, nói:

- Vậy thì, nếu cô sẵn sàng tính đến một công việc khác mới hơn, kích thích hơn, thì có lẽ tôi đã nêu lên đúng lúc.

Niki lắc đầu. Ông này lãng tai, hay đang đùa với cô? Bộ ông ta không hiểu rằng cô không muốn dính líu đến thuốc lá nữa

hay sao?

- Tôi không muốn ép cô, cô Sandeman. Cô sẽ thấy đề nghị của công ty trở nên rất rõ ràng, nếu cô đón nhận nó với một đầu óc cởi mở. Xin cô để cho tôi mời cô ăn một bữa trưa vui vẻ và cô sẽ có cơ hội xem xét đến điều cô chưa biết.

Như có phù phép, hai cánh cửa bên trong mở toang, để lộ ra một phòng ăn rộng thênh thang, có thể chứa cả một tiểu đoàn, nhưng bây giờ chỉ dọn cho hai người ăn. Những bó hoa miền nhiệt đới cắm trên bàn trải khăn bằng vải trắng tinh, dưới một chùm đèn treo kiểu xưa hiệu Baccarat. Đứng bên cái tủ buffet cổ kính là một người đầu bếp và một người quản gia mặc chế phục. Ông Reece đỡ khuỷu tay Niki, đưa cô đến bàn, kéo ghế cho cô ngồi, rồi về ngồi ở ghế của mình.

Niki ngửi thấy những mùi thơm ngào ngạt trong không khí và cảm thấy tiếc rẻ. Chỗ này quả là huy hoàng và ông Reece chắc chắn là một ngyười hào hoa phong nhã. Tiếc thay ông lại ở trong ngành sản xuất thuốc lá, là ngành độc nhất trên thế gian này cô không muốn dự phần vào. Cô nghĩ thầm, thây kệ, chuyến đi Atlanta đã vui thú và bữa ăn hứa hẹn sẽ ngon.

Người hầu rượu dâng lên cho ông Desmond một chai Margaux hiếm có. Ông ta ngửi mùi hương, nếm một chút, ngẫm nghĩ một lát, rồi gật đầu nói:

- Được đấy.

Món đầu tiên là nước hầm thịt, trong đó có đánh một quả trứng chim trĩ. Ông Reece nâng ly rượu vang lên và nói:

- Chúc cô sức khỏe, cô Sandeman và chúc cho sự hợp tác thú vị và có lợi.

Niki nhấp ly rượu vang của cô và một lần nữa lấy làm lạ trước niềm tin không chịu chấp nhận tiếng trả lời không.

- Cô Sandeman, tôi là một con người đụng chạm với thực tế, với chiến lược của công ty và những bảng cân thu chi cùng những thứ tương tự như vậy. Thế nhưng tôi cho rằng sự thành công của nhỏ nhặt của tôi ở Regal một phần nào do tôi có linh tính bén nhạy trong việc xét người. Cũng do linh tính mà tôi đã liên lạc với cô. Cô cho phép tôi thẳng thắn. Cô đã gây ấn tượng mạnh cho tôi vì cô đã làm được cho công chúng chú ý nhiều đến số phận của những người trồng trọt. Đó là một thành tích đáng kể, vì đã được thực hiện có sự ủng hộ tài chánh, cũng như không có những người chuyên nghiệp quảng cáo như trong ngành của chúng tôi vẫn dùng.

Niki nếm món xúp và giữ không bình phẩm về những người quảng cáo chuyên nghiệp của ngành thuốc lá. Ông Reece mỉm cười nói tiếp:

- Và nếu tôi được phép nói như vậy, tôi đã bị ấn tượng mạnh bởi sắc đẹp và sự nổi bật của cô. Chắc cô cũng đồng ý rằng, đó là những tích sản quí báu trong bất cứ nghề nghiệp nào.

Niki dè dặt gật đầu trong khi người hầu bàn mang đi các chén xúp đã ăn xong. Món thịt rừng đang dọn lên thì ông Reece nói vào vấn đề:

- Như cô đã biết, ngành công nghiệp thuốc lá đã đứng vững qua sự thử thách của thời gian và những khó khăn của các chu kỳ kinh tế. Tôi tin rằng đó là vì chúng tôi đã đưa ra những sản phẩm chịu được sự suy thoái, thậm chí chịu được cả sự khủng hoảng.

Niki muốn cắt ngang. Nếu có một điểm nào cô không muốn nghe, thì đó là kiểu tự mình quảng cáo cho mình như ông Reece đang làm.

- Tuy nhiên, bây giờ những người trong chúng ta đang cầm lái những con tàu của ngành công nghiệp này phải đánh giá lại những lộ trình chúng ta đã vạch ra. Chúng ta phải nhìn xa hơn năm tài chính sắp tới. Chúng ta phải xem xét trách nhiệm của chúng ta đối với các cổ đông của chúng ta và cân bằng nó với trách nhiệm của chúng ta đối với công chúng Mỹ.

Ông ta muốn nói đến đâu thế? Niki tự hỏi. Và tại sao ông diễn thuyết cho chỉ một người nghe thế? Ông nói tiếp:

- Kế hoạch của tôi, dự trù thực hiện trong năm năm, là mở rộng đầu tư sang lĩnh vực bên ngoài thuốc lá. Giống cô, cô Sandeman, tôi cũng nhận thức rằng tình trạng tài chánh của tôi - của công ty Regal - không cần phải được cải thiện bằng cách làm hại đến tình trạng sức khỏe của quần chúng Mỹ. Như các tờ báo kinh doanh thường nói về chúng tôi, chúng tôi là một công ty cấp tiến giữ vị trí lãnh đạo.

Nói tóm lại, cô Sandeman, tôi muốn giao cho cô một chức vụ trong ngành mới mở rộng của

chúng tôi. Tôi muốn cô đem lại sự nhiệt tình và sự tận tâm của cô giúp Công ty Regal mở mang qua lãnh vực khác, giúp tôi thực hiện chủ trương về lâu dài của tôi là chuyển dần toàn thể vốn ra khỏi ngành thuốc lá.

- Ý ông muốn nói, ông muốn rút Công ty Regal ra khỏi ngành kinh doanh thuốc lá chăng? - Niki hỏi.

Cô gần như không tin được tai nghe. Bộ ông Reece cho rằng mình là siêu nhân? Hay ông là người điên mặc áo quần cắt ở phố Saville Row? (phố may âu phục đẹp nhất và sang nhất ở London)

Ông đánh tan ý nghĩ ấy khi trả lời:

- Tôi nói rằng, phải, đó là mục tiêu của chúng tôi cho tương lai. Ý định của tôi là thực hiện được điều đó bằng cách đảm bảo sự lành mạnh của công ty và sự phúc lợi của các cổ đông của công ty. Đó là lý do tại sao mới đây tôi đã quyết định dời trụ sở của công ty chúng tôi đến Atlanta, xa vùng thường được xem là vùng đất của thuốc lá, để tượng trưng cho sự cam kết đem lại thay đổi của Công ty Regal.

Niki ngán thật sự. Không một giám đốc công ty thuốc lá nào khác có gan dám nói điều ông Reece vừa nói. Nhưng tuy cô khâm phục các mục tiêu của ông, cô cảm thấy không xứng hợp với chức vụ ông để nghị với cô. Cô nói thật một cách bất đắc dĩ:

- Tôi không học về quản trị công ty. Thật ra, tôi nên cho ông biết thậm chí tôi còn chưa học hết đại học.

Ông mỉm cười nói:

- Cô Sandeman, ở công ty này chúng tôi có hàng chục nhân viên có bằng cao học. Một số bắt đầu làm ở phòng gởi thư tín, một số làm phụ tá cho các quản trị viên cấp thấp. Như Shaw có lần đã nói: "Cái mà chúng ta gọi là giáo dục và văn hóa, phần lớn không gì khác hơn là sự thay thế kinh nghiệm, bằng sự đọc sách, thay thế cuộc sống bằng văn chương". Cái tôi muốn cô đóng góp cho công ty là sự dốc tâm và sự thông minh mà cô đã chứng tỏ khi thay mặt cho các nông gia trồng thuốc lá. Tôi muốn cô đem những đức tính ấy phục vụ cho Công ty Regal. Tôi chắc rằng lương bổng khi cô bắt đầu làm cũng không thua kém nơi nào khác.

Ông Reece nói sơ qua về số lương của cô, không những là hào phóng mà còn làm cô choáng mắt thật sự.

Chỉ có một điểm không ổn. Cô cảm thấy cô không thể bỏ rơi cộng đồng nông gia trồng trọt của cô. Nếu cô giúp Công ty Regal từ bỏ ngành thuốc lá, thì họ sẽ ra sao? Cô chậm rãi nói:

- Thưa ông Reece, để nghị của ông rất cám dỗ đối với tôi.

- Tôi đoán có một chữ "nhưng"... - ông nói.

Cô gật đầu:

- Nếu làm cho Regal, vấn đề riêng của tôi được giải quyết. Nhưng tôi gnhĩ rằng, nếu tôi bỏ những người không có sự chọn lựa nào khác, vì đất đai của họ không trồng được gì ngoài thuốc lá thì là không phải.

- Cô Sandeman, sự trung thành của cô quả thật đáng khen. Tôi xin gợi ý vấn đề cô vừa nêu ra có thể có một giải pháp khác. Dĩ nhiên cô cũng công nhận rằng có những nông gia từ chối không

trồng thứ gì khác ngoài thuốc lá cho đến ngày họ nhắm mắt, dù có sự chọn lựa nào khác.

Niki gật đầu. Điều đó đúng.

- Còn lại những người khác… tôi đưa ra thí dụ của Gearge Washington Carver, ông này đã bắt đầu trồng đậu phộng trên đất đã bạc màu bởi bao nhiêu thế hệ đã trồng thuốc lá. Tôi tin rằng còn những giải pháp tương tự dành cho các nhà trồng trọt thuốc lá. Thật ra, ở công ty Regal, chúng tôi đang nghiên cứu tìm tòi những khả năng như thế, trong đó có trồng những giống trà đặc biệt.

- Thật à? Tôi không ngờ ở Mỹ có thể trồng trà.

- Với kỹ thuật thích hợp, cô Sandeman, với các tài nguyên của Regal, tôi tin có thể đi tiên phong về mặt này một lần nữa. Dầu sao, tôi có thể nói với cô rằng, cô sẽ có điều kiện nhiều hơn để giúp các đồng nghiệp trồng thuốc lá của cô, bằng cách nhận một chức vụ của công ty chúng tôi. Thí dụ, với tư cách là một thành viên của toán mua lại các xí nghiệp, cô có thể tìm kiếm những xí nghiệp có thể nắm chìa khóa mở được cánh cửa phồn thịnh cho vùng đất của thuốc lá.

Lòng khâm phục của Niki đối với ông Reece bây giờ trở thành gần như kinh sợ. Không những ông có đầu óc xã hội, ông còn có quyền lực và tài sản của công ty để đem lại những phép lạ.

Đến khi cà phê và kem dâu dọn lên, Niki suy nghĩ rất nhanh, dự liệu rằng cô có thể giữ lại ngôi nhà ở Willow Cross vì có tiền lương ở đây, thậm chí còn có thể giữ Jim và Bo làm người coi nhà. Cuối tuần, cô có thể đáp máy bay về nhà, để thăm lại Willow Cross, thăm Helen - thậm chí, có thể gặp Will. Điểm hay nhất là cô có thể có niềm tin trong công việc này.

Ông Reece đưa ra một điểm chót để dụ cô:

- Tôi hiểu rằng cô có thể do dự vì dọn nhà đến nơi khác trước khi có cơ hôi tìm hiểu về chức vụ mới của cô. Chúng tôi

có thể để cô ở tạm một thời gian trong một phòng đôi cảu khách sạn Hyatt Regency, giả sử, trong ba tháng: Nếu thời hạn ấy hết, cô quyết định gia nhập công ty chúng tôi, dĩ nhiên tôi sẽ giúp cô thuê hay mua một căn hộ.

Niki nghĩ thật nhanh. Hợp đồng như kiểu này, thì cô có mất gì mà sợ?

Ông Reece kết luận:

- Ở công ty Regal chúng tôi, những năm sắp tới đầy thách đố, cô Sandeman ạ. Như cô chắc cũng biết, các công ty cạnh tranh với chúng tôi đang có những kế hoạch của họ trong tương lai. Chúng tôi cần những tài năng như cô, nếu muốn duy trì được thế cân bằng với những hãng như… thuốc lá Hyland.

Phải, cô nghĩ bụng, ông Reece, ông vừa nói ra mấy tiếng màu nhiệm.

Ông nói tiếp:

- Có lẽ cô muốn suy ghĩ kỹ hơn đề nghị của tôi.

Niki thóang nghĩ đến Alexi và anh ta sẽ nghĩ như thế nào, nhưng rồi cô gạt ý nghĩ ấy qua một bên. Nếu anh ta thực sự quan tâm đến cô, anh không thể trông chờ cô sống như mẹ cô đã sống, luôn luôn phục tùng sở thích bất thường và ý muốn của một người đàn ông. Cô nói:

- Không, thưa ông Reece, tôi không phải suy nghĩ về đề nghị của ông nữa. Tôi nhận lời. Bao giờ tôi có thể bắt đầu làm việc?

Niki đang đứng giữa phòng khách, xung quanh là những thùng đồ đạc đã được xếp đầy, thì nghe tiếng xe hơi từ đường cái rẽ vào con đường vào nhà. Suốt ngày, cô đã sắp xếp đồ đạc, cái gì đem theo, cái gì để lại, tuy cô đã ở Atlanta gần hết thời giờ, cô không có ý định bỏ luôn nông trại. Niki vuốt lên mấy sợi tóc xõa trước trán, ngó qua khung cửa xem đồng hồ treo ở nhà bếp và thấy gần hai giờ sáng.

Ai đến giờ này? Cô tự hỏi. Will… Jim… Alexi? Cô không chờ ai cả.

Cô lách qua các thùng giấy và đến mở cửa trước. Nhìn ra ngoài, cô không thấy ánh đèn pha. Cô đã nghe nhầm chăng? Có lẽ chỉ là một chiếc xe hơi chạy ngang qua trên đường cái.

Thế nhưng cô có cảm giác có sự thay đổi gần như không nhìn thấy được trong âm thanh ban đêm, tiếng gió nhẹ, tiếng dế kêu, báo động sư có mặt của một người khác.

Cô bước ra ngoài một bước và nhìn vệt ánh sáng từ khung cửa mở toang hắt ra ngoài đường vào nhà. Cô lên tiếng hỏi:

- Ai đó?...

Sự im lặng sau đó thật rùng rợn. Cô chắc chắn có ai đó trong bóng tối bên ngoài đang dõi theo cô. Rồi một ký ức cũ trồi lên, về một đêm khác, cách đây nhiều năm, khi cô bị quấy rầy một cách bí mật như thế. Cô chợt nghĩ ra rằng, tuy cô chỉ biết có hai lần, có lẽ những cuộc viếng thăm kỳ lạ này đã xảy ra thường mà cô không biết.

- Ai đó? - cô la lớn, sau khi thụt lùi mấy bước, đứng lại khi đi vào trong nhà.

Và rồi cô chết điếng. Ở điểm xa nhất của vệt sáng từ cửa mở hắt ra, một bóng người từ từ bước ra chỗ sáng. Một người đàn ông, mặc áo sơ mi trắng và quần dài đen. Ở đấy ánh sáng quá mờ nên cô không thấy rõ nét mặt của người ấy.

Nhưng rồi, người đàn ông nhích lên một ít, như thể thấy cô khó nhận ra y, chỉ vừa đủ để cô nhận ra.

Duke.

Cô nhìn sững một lúc, rồi buộc miệng kêu lên:

- Ông muốn gì? Duke? … Tại sao ông đến đây?

Bây giờ không sợ nữa, cô bắt đầu đi về phía ông ta.

- Tại sao? Ông tìm cái gì…? - cô bước nhanh hơn, muốn nắm ông ta lại, nhưng rồi ông ta biến mất trong bóng tối, có tiếng cửa xe đóng sầm và tiếng máy rồ lên. Đèn pha bật sáng, rồi chiếc xe quay lại chạy mất.

Sau khi lên giường nằm đã lâu, cô vẫn còn hoang mang.

Nhớ lại các tuyên bố đầy ác cảm của ông ta hôm cô đến tòa nhà Highlands, Niki thấy chỉ có thể giải thích một cách mà thôi. Bị ám ảnh vì muốn tống khứ cô ra khỏi đây, ông ta đã đến để hâm nóng sự thù ghét, để sắp đặt và mơ về cái ngày cô sẽ ra đi. Có lẽ tối nay ông ta đã được thỏa mãn nhiều nhất trong bao nhitêu lần đến viếng và cuối cùng đã ra mặt vì cô sắp dọn đi. Đó là

cách ông ta nói rằng ông ta đã thắng, cho dù sự đắc thắng của ông ta chưa hoàn toàn.

Niki nghĩ đến chiến dịch cô sắp mở màn và không khỏi cảm thấy thương hại Duke.

Chương 29

Niki mở cửa vào dãy phòng đôi sang trọng của công ty dành cho cô, bỏ cái cặp da đầy ắp xuống bàn và hất đôi giày có kiểu dáng đẹp nhưng bó chân ra. Sau một ngày nữa trong chuỗi dài những ngày làm việc mười hai giờ, cô thèm được tắm và ăn một bữa tối nhẹ. Chuông điện thoại reo. Cô chán nản cầm ống nghe lên. Một tiếng nói quen thuộc trách móc:

- Đến giờ mới gọi được. Bạn bè gì lạ vậy, Sandeman. Cậu thậm chí không gọi lại khi mình nhắn.

- Mình vừa mới về nhà, Blake. Mình thậm chí chưa có thì giờ xem các mẫu tin nhắn.

- Điều đó có nghĩa chăng là tối nay cậu ở nhà nữa?

Niki thở dài:

- Rất tiếc, Blake, thật tình mình…

- Minh không tin cậu hối tiếc chút nào. Theo mình, cậu đã rơi vào cái nếp cũ và nấp vào trong đó. Có bao giờ cậu ngừng lại và tự hỏi đó có nghĩa là thế nào không, Niki?

Niki thở dài. Tối hôm qua cô đã mất một giờ trên điện thoại cố thuyết phục Alexi rằng cô không thể nghỉ cả tuần để đi chơi với anh. Bây giờ cô mệt quá không sẵn sàng cãi vả như thế nữa. Cô nói:

- Blake, chúng ta để khi khác hãy nói chuyện đó, được không? Tối nay mình thật sự kiệt sức…

- Vậy thì lúc nào? Mình cũng có nghề nghiệp bận rộn và đòi hỏi, cậu biết chứ? Nhưng mình cũng có được đời sống riêng.

Sau mấy năm làm trong ngành thiết kế thời trang, ở Paris, rồi ở New York, Blake đã trở về làm cho các cửa hàng của cha cô thuộc hệ thống Underwood.

Niki nhượng bộ:

- Được rồi. Cậu có lý. Ngày mai mình sẽ đón cậu ở cửa hàng được không? Chúng ta có thể đi ăn tối… và mình hứa sẽ không

nói tiếng nào về công việc của mình.

- Bây giờ. Và tốt hơn là cậu không hồi lại, nếu không, mình sẽ rút lại đặc quyền mua rẻ ở cửa hàng đã dành cho cậu.

Niki cười xòa:

- Mình sẽ đến. Mình không đủ tiền để trả các giá cao của cậu nếu không được giảm giá.

Cô đặt ống nghe xuống và nghĩ đến Blake một cách trìu mến. Ở Atlanta, cô đã tìm đến thăm Blake. Kể từ đó, cô cảm thấy rõ ràng rằng Blake đã ảnh hưởng đến cuộc sống của cô. Dẫu bận rộn với chức vụ giám đốc phụ trách tiếp thị của Underwood, cô ta vẫn còn thì giờ để vận động cho những chính nghĩa riêng của cô. Một trong những cái đó là giao du với

Niki, một cái khác là trở thành người chủ nhà mời khách và chiêu đãi số một ở Atlanta.

Niki cởi bộ quần áo màu xanh biển và treo vào tủ, bên cạnh một tá những bộ đồ khác tương tự. Cô mở nước đầy bồn tắm và ngâm mình trong nước ấm, đầy bọt xà phòng thơm, để thư giãn sau một ngày căng thẳng. Tuy làm việc khó nhọc không lạ gì với cô, công việc của cô ở Công ty Regal thậm chí còn khó nhọc hơn công việc của cô ở nông trại. Không dễ dàng gì học cách trở thành một phần tử có năng suất của bộ máy công ty khổng lồ. Regal là một tổ chức gồm nhiều ban ngành phức tạp chồng lên nhau, mỗi ngành dùng một thứ ngôn ngữ riêng trong ngôn ngữ chung của các công ty đã từng thách thức cô và làm cho cô ngơ ngác.

Với quyết tâm thường lệ, Niki đã học dồn lại chương trình một năm trong mấy tháng. Chuyển từ ban này qua ban khác, cô học ở những người chỉ chú trọng đến điểm quan trọng nhất trong lãnh vực của họ. Cô dự những buổi hội thảo và đọc sách ngấu nghiến - sách, tạp chí, nghiên cứu tờ Wall Street Journal. Tối đến cô tham khảo các quyết toán hàng năm của những công ty mà Regal có thể mua lại. Không còn nhiều thì giờ hay nghị lực để làm việc gì khác, như tìm một căn hộ hay bày biện nó. Sau mấy lần gia hạn, có vẻ như cô ở luôn tại khách sạn Hyatt thay vì chỉ ở tạm.

Khỏe khoắn và mát mẻ sau khi tắm, Niki mặc vào cái áo choàng và gọi một món xà lách, một cốc rượu vang trắng. Khi bữa ăn tối dọn lên, cô bảo người bồi bàn dọn trên bàn cạnh cửa sổ, ký tên vào hóa đơn và cho anh ta một số tiên boa hậu hĩ.

Với quang cảnh của toàn thành phố trải ra trước mặt, cô lục lọi trong cặp da lấy ra lá thư của Will mà cô đã dành lại để đọc khi yên tĩnh. Vừa nhấp cốc rượu từ từ, cô chậm rãi đọc lá thư từng câu một. Anh ta viết:

"Đây là một cách đi tham quan nước Mỹ kỳ cục. Tôi không còn đếm được đã đi bao nhiêu tiểu bang. Tất cả đã bắt đầu có vẻ giống nhau, cũng chỉ gồm những khách sạn và nhà hàng, nhà hát và thể dục đường. Ông bầu của tôi bảo đã đến lúc thu một tập đĩa khác, nhưng tôi không phải đi nữa để cổ động cho nó. Tôi thấy thiếu Willow Cross. Tuần qua tôi bay về thăm mẹ tôi, nhưng chỉ ở lại được một ngày. Bà nhớ cô - và tôi cũng vậy. Ký tên: Will".

Niki mỉm cười. Will đã nổi tiếng, nhưng qua những lá thư của anh, anh không bị tiền tài và sự tâng bốc làm cho hư hỏng. Tuy cô đã hứa cố gắng xem anh biểu diễn một lần, Niki biết rằng cô không đi xem không phải chỉ vì lý do cô bận việc. Tại sao cô mạo hiểm với một người đàn ông mà trái tim thuộc về một người đàn bà khác? Cô cất lá thư của Will và sau khi ăn xong, cô ôm một xấp bản quyết toán hàng năm lên giường nằm xem.

Cho đến nay, vai trò của Niki giới hạn trong việc nghiên cứu, thu thập dữ liệu về những công ty đã chín mùi để mua lại. Bây giờ cô sẵn sàng tiếp theo một bước khổng lồ, đó là khuyến cáo ông Reece cho Công ty Regal mua lại Công ty Freshfruit, Inc. Cô đã theo sát công ty này từ khi đọc một bài phỏng vấn người sáng lập công ty của tạp chí Forbes.

Cô xem lại các tài liệu trãi ra trước mắt, hy vọng chứng minh được sự tin tưởng của ông Reece vào khả năng của cô là đúng. Trên giấy tờ, Freshfruit là một loại công ty làm cho loại công ty cá mập thèm chảy nước miếng. Giá chứng khoán hiện tại của nó thấp hơn giá trị các tích sản của nó theo sổ sách. Công ty Regal có thể mua nó dễ dàng băng tiền vay ngân hàng được bảo đảm bằng tài sản của chính Công ty Freshfriut. Thật ra, Niki thấy sau khi kiểm tra lại các số liệu, cô nghĩ rằng có khả năng Regal có thể vay tiền ngân hàng với con số nhiều hơn tổng số giá mua, chỉ với bảo đảm là tài sản của Công ty Freshfruit. Trên giấy tờ, không những đó là một dịp đáng mua, mà còn gần như không mạo hiểm gì cả và Niki gần như có thể nếm thấy trước mùi thắng lợi có tính cách mới mẻ này.

Là một nông gia trồng thuốc lá nhỏ, cô chỉ là một chấm nhỏ xíu trong vùng đất của Hyland. Là một phần tử của nhóm Regal, cô nằm trong các đội quân hùng mạnh của ban quản trị xí nghiệp, một chiến sĩ trên vũ đài, ở đó đôi khi Hyland chỉ xếp hạng nhì. Thay mặt cho các nhà

trồng trọt, cô đã lên tiếng bênh vực cho một chính nghĩa hết thời. Nhưng bây giờ cô đứng về phe các thiên thần, phe những người sẽ chứng tỏ cho Hyland, cho toàn nước Mỹ thấy có thể từ bỏ việc sản xuất một thứ có thể làm chết người mà không phải hy sinh lợi nhuận hoặc làm cho công ty bị lỗ. Niki ngủ thiếp đi trên chiếc giường đơn, giữa những đống giấy tờ cô thực hiện mục tiêu cao cả ấy.

Sáng hôm sau, Niki vào văn phòng của ông Reece lúc tám giờ. Cô ngồi ở ghế trước bàn đồ sộ của ông. Ông nói:

- Xin cô cứ nói, cô Sandeman. Tôi rất nôn nóng muốn nghe.

- Tôi tin rằng chúng ta có một triển vọng rất tốt ở Công ty Freshfruit, thưa ông Reece. Tuy công ty này mới hoạt động

được năm năm, qua các số liệu ông có thể thấy họ đã có lợi nhuận đáng kể.

- Tôi đã xem các số liệu, cô Sandeman. Và tuy tôi đồng ý Công ty Freshfruit ăn nên làm ra, tôi ngại rằng nó hơi nhỏ. Do đâu cô nghĩ rằng chúng ta mua lại nó?

Niki mỉm cười. Cô đã đoán trước sẽ gặp phản biện này.

- Freshfruit là công ty nhỏ, thưa ông Reece, nhưng thà đầu tư vào một viên ngọc châu nhỏ mà hoàn hảo, còn hơn vào một viên ngọc lớn hơn mà có tì vết. Theo ý tôi, tiềm năng về lợi nhuận của công ty này chỉ mới được khai thác chưa đúng mức. Công ty này đã chiếm lĩnh một thị trường khá lớn trong tiểu bang của nó là California. Với nguồn vốn của Regal tài trợ cho nó, các sản phẩm của Freshfruit có thể bán ra thị trường cả nước thành công. Tôi tin rằng khả năng phát triển nhanh chóng và to lớn.

- Tôi đồng ý. Còn gì nữa không, cô Sandeman?

- Tôi nghĩ rằng Freshfruit có hình ảnh thuộc loại Regal muốn có… và cần có. Các loại nước ngọt "tự nhiên" do nó sản xuất, được chế biến không có đường tinh và các phụ gia khác. Chúng được xem là lành mạnh và bổ dưỡng. Bao bì rất tốt. Các loại chai đựng bằng thủy tinh, có kiểu dáng cũ xưa, gần như kỳ quặc, nhưng khơi lên một cảm giác nhớ nhung đang rất hợp thời.

Ông Reece mỉm cười:

- Cô muốn nói nó khơi dậy những loại đã bị nguy cơ tiêu diệt là những bà mẹ có vẻ lỗi thời và thứ bánh nhân táo làm ở nhà?

- Đúng vậy, - cô mỉm cười - Đó là một ý niệm có sức mạnh, ông Reece ạ, sự liên tưởng đến cái đó có lợi cho Regal. Cái đó sẽ chứng minh một cách đích xác các điều ông đang cố gắng thực hiện ở đây. Hơn nữa, tôi tin rằng mặt hàng của Freshfruit còn có thể phát triển có kết quả, vượt ra ngoài nước ngọt, để bao gồm nhiều loại sản phẩm từ trái cây.

Ông Reece gật đầu:

- Cô đã tìm hiểu kỹ, cô Sandeman. Tôi nghĩ rằng cô đã tìm được một công ty có khả năng thắng lợi cho chúng ta.

- Vậy thì nếu ông cho phép tôi nói, thưa ông Reece, theo tôi ta nên làm nhanh tay.

- Tại sao thế, cô Sandeman? Có công ty nào cạnh tranh với chúng ta đã tỏ ra chú ý hay sao?

- Dạ chưa, nhưng nếu chúng ta ra tay lúc này, thì việc mua lại có thể nhanh chóng và êm thấm. Như ông có thể thấy, đa số cổ phần nằm trong tay người sáng lập công ty, một ông tên là Harvey Benson. Tôi đã điều tra đôi chút về tình trạng tài chính của cá nhân ông Benson và hình như ông ta đang gặp đôi chút khó khăn về cân đối thu chi, vì đã đầu tư nhiều số tiền lớn vào địa ốc ở California. Tôi tin rằng nếu đề nghị với ông ta trong lúc này và nếu ông ký một hợp đồng quản lý dài hạn với ông ta thì Benson sẽ giải quyết được những vấn đề của ông ta và ông sẽ có lợi vì dùng được khả năng chuyên môn của ông ấy.

- Tôi sẽ đem tất cả những đề nghị của cô hỏi lại các cố vấn, cô Sandeman, và bây giờ, xin lỗi cô…

- Thưa ông Reece, nếu tôi còn được một vài phút…, - Niki hỏi, biết rằng thì giờ dành cho cô đã hết.

Ông Reece liếc chiếc đồng hồ tay và gật đầu. Cô rút một mẫu cắt ở báo từ trong cặp da ra. Cô nói:

- Tôi chắc ông đã thấy mẫu tin này.

Cô đưa cho ông bài báo, về vụ kiện đang do một người chồng có vợ chết vì bệnh ung thư phổi sau khi hút thuốc hiệu Hyland trong ba mươi năm, kiện Công ty thuốc lá Hyland.

Ông Reece cau mày, gạt mẫu báo qua một bên, nói:

- Chả có gì mới. Thời buổi hay kiện thưa này, cô Sandeman, những vụ kiện đòi trách nhiệm do sản phẩm là chuyện thường.

Niki vẫn nói, dầu ông đã tỏ ra thản nhiên:

- Tôi đã có ý nghĩ, vụ kiện này đang quảng cáo bất lợi cho công ty Hyland, có thể đây là lúc thuận lợi nhất để Regal công bố một số kế hoạch của mình cho tương lai.

Ông Reece gật đầu:

- Tôi chấp nhận điểm của cô nêu ra. Tuy nhiên, có sự nguy hiểm không kém là quá sớm, cô Sandeman ạ. Nếu chúng ta nói bây giờ về những kế hoạch vài ba năm nữa mới bắt đầu, chúng ta có thể bị các hệ thống truyền thông đón nhận sự nghi ngờ thay vì thiện chí.

- Tôi hiểu, - cô chậm rãi nói.

Ông mỉm cười nói thêm:

- Nhưng vì cô đã tỏ ra hăng hái để ý đến hình ảnh của Regal trước công chúng như vậy, xin cô cứ nói với tôi khi nào có ý kiến nào khác. Quả tôi đã đánh giá cao sự thành tâm của cô đối với công ty. Như tôi đã nói trong lần gặp cô đầu tiên, tôi nghĩ rằng tương lai của cô rất hứa hẹn ở Công ty Regal này. Rất hứa hẹn, thật vậy.

Niki rời văn phòng của ông Reece, buồn vui lẫn lộn. Tuy bằng lòng vì được ông ta khen, cô thất vọng vì ông Reece đã không thấy được giá trị của đề nghị cô đưa ra.

Chắc chắn ông ta đã thấy những bài báo càng ngày càng nhiều, đả kích các đặc quyền dành cho các công ty thuốc lá, cũng như đả kích các sản phẩm độc hại của chúng. Bây giờ một khi Công ty Hyland đang bị công khai buộc tội là gây ra cái chết vì hút thuốc, tại sao Desmond không nhận cơ hội này tách Regal ra xa các công ty khác? Tại sao ông ta không thấy rằng, một lời tuyên bố

ý định của mình là tốt hơn một sự im lặng đồng lõa?

Đứng trước gương soi, Niki gắn lên đầu vòng hạt cườm, đi với bộ y phục cô mặc để dự buổi dạ hội khiêu vũ, do hệ thống cửa hàng Underwood tổ chức vì mục đích từ thiện. Cô mặc một bộ y phục cổ xưa mua ở một tiệm đồ cổ ở Atlanta.

Khi tổng đài điện thoại của khách sạn gọi lên cho hay có người cùng đi với cô đến. Niki thoa thêm phấn hồng vào hai má và tô lại son môi, rồi mở cửa đón Alexi vào. Anh nói:

- Trông em đẹp tuyệt vời, Niki, đẹp một cách lộng lẫy.

- Anh cũng rất đẹp, - cô đáp và ngắm nghía bộ đồ dạ hội cắt rất khéo của Alexi, cùng chiếc khăn lụa quàng ngang cổ một cách tự nhiên của anh.

Liếc nhìn hình bóng của họ trong gương, Niki phải công nhận hai người rất đẹp đôi. Thế nhưng, cô càng biết rõ và càng quý mến Alexi, cô càng không muốn thành hôn với anh. Hơn một lần cô đã tự hỏi, ở cô có cái gì không ổn? Suốt đời cô đã xa lánh những người đàn ông, nhất là những người có vẻ yêu đó rồi bỏ đi. Alexi không muốn gì hon là đem lại cho cô sự an toàn cô luôn ao ước, vậy mà Niki chỉ trả lại cho anh sự cảm mến và những lý do này nọ để thoái thác. Cô hôn phớt lên môi anh, một cách nồng thắm nhưng không đam mê và nói:

- Cám ơn anh đã đến. Blake đã dọa làm dữ với em, nếu em không mời được anh đến chơi cuối tuần này.

Alexi đáp một cách gallant:

- Rất vui được phục vụ em, tuy anh vẫn không hiểu tại sao em tiếp tục sống như thế này. Anh tôn trọng sự độc lập của em, Niki và anh hiểu công việc của em quan trọng như thế nào. Nếu một công ty có tầm cỡ như Regal tự nguyện từ bỏ những quyền lợi về thuốc lá của mình, nếu một người như Desmond Reece chỉ cần ra một lời tuyên bố trước công chúng chống lại việc sản xuất thuốc lá, thì toàn thể ngành công nghiệp này sẽ bị lung lay. Cái anh không hiểu là tại sao ngoài công việc của mình, em không thể sống một cuộc sống bình thường. Chưa đến lúc em rời bỏ cái khách sạn này hay sao… và ….

Niki ngắt lời, không cho anh ta nói nữa:

- Em không có thì giờ nghĩ đến việc tìm kiếm một căn hộ, nói chi là đi tìm.

- Không phải anh muốn nói đến những chi tiết.

- Em biết, em xin lỗi, Alexi. Chỉ có điều em không thể trả lời anh như anh muốn.

Cô thở dài đưa tay vuốt má anh. Anh cầm lấy bàn tay của cô và giữ một lúc. Rồi dịu dàng hỏi:

- Có người nào khác không? Một người nào em có thể yêu?

- Không! - Cô vội vàng đáp và lắc đầu quầy quậy như thể xua đuổi hình ảnh của Will vừa thoáng qua trong tâm trí cô. Một cách không giải thích được với Alexi, vì anh đã hỏi một câu mà cô không thể trả lời một cách chắc chắn.

Buổi dạ vũ do hệ thống Cửa hàng Underwood tổ chức để lạc quyên, giúp khoảng nửa tá những tổ chức từ thiện ở địa phương, được xem là sự kiện nổi bật nhất trong sinh hoạt của xã hội thượng lưu ở Atlanta. Tòa nhà của Blake sang trọng như một cung điện, đầy những hoa tươi và sáng trưng dưới những chùm đèn treo bằng pha lê.Cả một đội quân những người phục vụ cải

trang làm những binh sĩ của Liên hiệp Miền Nam, mời khách uống sâm banh và ăn bánh, trong khi một ban nhạc chơi những bản nhạc khiêu vũ.

Niki đến trình diện Blake, cô này cải trang thành một tiểu thư miền Nam cũ, bằng một cái áo dài đỏ tươi, cổ hở rất thấp. Cô ta nói giọng kéo dài của miền Nam:

- À, đã đến lúc cậu ra mắt trước công chúng, Niki Sandeman. Và cũng đã đến lúc cậu trình làng chàng trai đẹp trai và bảnh bao này thay vì giữ lấy cho mình.

- Rất vui vì gặp lại cô, Blake, - Alexi nói và nghiêng mình chào, cầm lấy bàn tay cô đưa lên hôn.

Blake giả vờ thở dài não ruột:

- Không biết tại sao tôi không tìm được ai tuyệt hảo như anh? Niki, cậu cảm phiền cho mình mượn con người đẹp trai này để khiêu vũ một vài bản... được không?

Cô ta nắm tay Alexi định kéo anh ta đi, nhưng sực nhớ lại có bổn phận là chủ nhà, nên cô nhìn quanh phòng. Thấy một người đàn ông mặc âu phục thường, vừa lấy một ly rượu ở một cái khay, cô ra hiệu cho ông ta đến, rồi nói với Niki:

- Bây giờ để mình giới thiệu cậu với một người rất hấp dẫn, Niki. Đây là cậu mình, John Cronwell. Cậu ấy định rời Atlanta trong ngày mai, nhưng có lẽ nếu chúng ta đón tiếp cậu ấy nồng hậu theo cách miền Nam, Niki, chúng ta có thể thuyết phục cậu ấy ở lại thêm.

Xong phận sự, Blake đẩy Alexi đi đến sàn nhảy.

"Cậu John" vẻ mặt nghiêm trang xứng hợp với bộ âu phục màu xám đậm của ông. Nhưng vì ông có vẻ ít nhất cũng đã áu mươi, Niki cảm thấy hoàn toàn thoải mái bắt chuyện với ông. Cô nói:

- Ông làm việc gì mà Blake có vẻ không bằng lòng vậy, ông Cronwell?

- Tôi là luật sư, cô Sandeman. Luật sư ở New Jersey.

- Tên ông tôi nghe quen quá.

- Tôi là luật sư trong vụ kiện công ty thuốc lá Hyland. Chỉ việc được tòa thụ lý là tôi đã xem như thắng trận, vì bên phía họ đã làm đủ cách để ém nhẹm vụ này.

Niki đã theo dõi vụ án này trên báo.

- Nhưng ông có vẻ có lý do vững vàng, ông Cronwell, các bác sĩ của người đàn bà quá cố đã nói rằng, nếu trước đó bà ta ngừng hút thuốc thì có lẽ bây giờ bà còn sống. Chồng bà ta đã làm chứng rằng, bà ta đã thử nhiều lần, nhưng không bỏ

được. Ông cho rằng bồi thẩm đoàn sẽ có thiện cảm hay sao?

Ông Cronwell lắc đầu:

- Đường còn dài lắm đối với chúng tôi, cô Sandeman và chúng tôi cần có thiện càm nhiều hơn để thắng vụ kiện.

- Vậy thì tại sao ông nhận vụ này, nếu ông không nghĩ rằng có thể thắng?

- Vì việc đó phải làm. Các luật sư cộng tác với tôi đã biết rằng họ sẽ gặp khó khăn. Cô có biết

văn phòng luật sư của tôi đã tốn bao nhiêu không? Hàng triệu đô la nếu tính ra tiền bao nhiêu giờ và mấy năm chuẩn bị. Tôi đã không tự lừa dối mình và lừa dối thân chủ, là vụ kiện sẽ dễ ăn. Dầu sao, các công ty cũng đã phòng bị, có lẽ ba mươi năm nay để đương đầu với một vụ kiện loại này. Họ sẵn sàng bỏ tiền ra nhiều hơn, gây rắc rối nhiều hơn và dùng nhiều đòn phép hơn. Họ làm cho ta phải mỗi bước một sáng tạo. Họ ngăn cản ta thu nhập chứng cứ và cố đè bẹp ta.

Niki nghe và cảm thấy ghê tởm khi ông Cronwell kể lại những thủ đoạn trắng trợn của các luật sư của công ty Hyland.

- Nhưng vụ kiện của ông đang được quảng cáo nhiều chưa từng thấy. Hình như ít nhất báo chí đứng về phe ông. Có lẽ điều đó sẽ khuyến khích những người khác đứng ra kiện.

- Có lẽ. Nhưng cô Sandeman, cô hãy nhìn vào thực tế. Trong những năm gần đây, ngành công nghiệp thuốc lá đã chi tiêu khoảng từ tám trăm triệu đến một tỷ đo la vào các vụ kiện với tư cách là bị cáo. Số tiền đó còn lớn hơn ngân sách quốc gia của nhiều nước nhỏ. Ai có tiền nhiều như thế để chống lại họ?

- Nhưng nếu họ bắt đầu thua kiện…?

- Cho dù họ thua kiện thì mười hay mười lăm ngàn vụ mỗi năm, cho dù vậy, họ có thể trả tiền bồi thường thiệt hại lên đến năm hay sáu tỷ đô la bằng cách tăng giá bán một gói thuốc điếu nhiều hơn hai mươi lăm xu. Số tiền ấy do người nghiện thuốc lá trả, để rồi luật sư bênh vực cho các công ty dùng tiền đó ngăn cản người bị thiệt hại nhận lãnh tiền bồi thường, thật oái ăm, phải không? Thực chất là người hút thuốc trả tiền cho các công ty để các công ty tự bảo vệ.

- Quái lạ vậy sao? - Niki kêu lên.

- Đúng như vậy. Cô Sandeman, do đâu cô để ý đến vụ kiện này nhiều như vậy? Hay là cô là một ký giả ở địa phương?

Niki đỏ mặt. cô đáp:

- Tôi làm cho Công ty thuốc lá Regal.

Ông Cronwell nhăn mặt lộ vẻ bất mãn và nói giọng mỉa mai:

- Vậy là cô thích thấy Hyland thất kiện, nhưng không thấy có gì sai trái khi cô làm việc cho Công ty Regal.

- Không phải vậy, tôi không được quyền giải thích ngay lúc này, nhưng tôi có thể nói với ông rằng, Regal không giống như

Hyland. Ban giám đốc của công ty chúng tôi thật sự quan tâm đến vấn đề sức khỏe.

Ông Cronwell lắc đầu:

- Tôi đã hết tin vào chuyện thần tiên từ lâu rồi, cô Sandeman ạ. Không phải bây giờ tôi lại bắt đầu tin vào lòng tốt của kẻ nào dính dáng đến ngành công nghiệp thuốc lá. Nhưng vì cô tỏ ra để ý đến, tôi xin nói cho cô biết lý do riêng của tôi nhận cãi cho vụ này. Theo tôi, bản án sẽ có tín cách chính trị, không phải là có tính cách tài chính. Tôi cho rằng, chúng tôi gây tổn thương cho ngàng công nghiệp thuốc lá mỗi lần chúng tôi lột được cái vỏ hào nhoáng mà các công ty khoác cho mình bằng những lời quảng cáo vô nghĩa. Dù cho vụ kiện này kết thúc như thế nào, chúng tôi đã chứng tỏ được tính chất nguy hại của ngành công gnhiệp này trầm trọng đến thế nào và họ dám đi xa đến đâu với các chiến thuật nói láo thật táo tợn của họ. Và cho dù họ giàu và

mạnh hơn bao giờ hết, theo tôi, dân chúng đang chán ngấy, đủ để buộc những dân biểu của mình theo ý nguyện của dân chúng.

- Ông nói đúng. Ông nói đúng ý như tôi tin tưởng, - Niki nói.

- Vậy thì theo tôi, cô Sandeman, cô phải biết chủ nhân của cô nên lo ngại cũng như ông Hyland, bởi lẽ, nếu một công ty nào thưa kiện một vụ - chỉ một vụ thôi - toàn thể các công ty khác sẽ bắt đầu ra máu trầm trọng. Và đó là lúc các cá mập sẽ nhào đến đớp mồi.

Chương 30

Chúng ta cần thêm những công ty có hình ảnh tích cực, không phải chỉ có những bản cân đối thu chi có lợi nhuận cao, - Niki nói.

Phấn khởi vì đã thành công trong việc mua lại công ty Freshfruit một cách êm thấm, cô đã trở nên táo bạo và tự tin hơn trong việc tìm kiếm các con mồi khác. Cô đặt lên bàn giấy của ông Reece hồ sơ nghiên cứu của cô về hai công ty nữa, một chế biến các sinh tố lấy từ thiên nhiên và một sản xuất những loại mỹ phẩm, từ những chất có trong thiên nhiên. Cô chồm tới, nói tiếp:

- Chúng ta cần phải tìm ra những cách mới để chứng tỏ Regal tượng trưng cho một thứ gì tốt. Rằng công ty chúng ta có "hạng", rằng nó khác các công ty thuốc lá còn lại.

- Đúng vậy và tôi sẽ cứu xét kỹ các đề nghị của cô. Nhưng tôi muốn trong tương lai cô nên nhớ đến tính chất đa dạng của sự phát triển. Chúng ta không thể giới hạn tầm nhìn của ta trong thị trường gọi là liên quan đến sức khỏe mà thôi. Chúng ta đúng là khác các công ty cạnh tranh với chúng ta, nhưng tôi muốn cô chú ý cẩn thận vào những gì họ đang làm và học hỏi ở họ càng nhiều càng tốt.

Niki tuân lệnh. Sau khi kiểm tra một tin đồn mới rằng Công ty thuốc lá Hyland đã ướm lời hỏi mua lại Công ty Barclay Inc, một công ty phân phối rượu vang có thanh thế, cô đến gặp thẳng ông Reece và hối thúc ông ta mua lại công ty ấy cho Regal.

Thoạt tiên, ông ta tỏ vẻ không quyết đoán. Ông nói:

- Do đâu cô nghĩ rằng Công ty Hyalnd sẽ không trở lại trả thêm? Do đâu cô nghĩ rằng chúng ta sẽ thành công mà không phải

chỉ đẩy giá cao lên?

- Việc đó có thể xảy ra. Nhưng giả sử chúng ta chỉ đề nghị một lần với giá tốt… và với điều kiện họ phải trả lời ngay. Nếu Barclay hiểu rằng chúng ta sẽ không tham dự một sự đấu giá nào để giành mua, họ sẽ không dám trả lời không. Họ sẽ phải đương đầu với khả năng phải bán với giá hạ hơn nếu chúng ta bỏ.

Ông Reece ngồi dựa vào lưng ghế và quan sát Niki. Sau rốt, ông nói:

- Cô biết không, cô Sandeman, cô làm tôi nhớ đến bản thân tôi, dĩ nhiên ở tuổi trẻ hơn nhiều. Cô có năng khiếu giải quyết các vấn đề vừa hiếm thấy vừa làm cho người ta hồ hởi.

Ông mỉm cười và tiếp:

- Cô hãy ôm quả bóng và chạy đi.

° ° °

Hai tuần lễ sau, Niki ăn mừng tại nhà hàng Brenna, ở New Orleans, món sò với rượu sâm banh, với không ai khác hơn là Babe Hyland. Cô vẫn còn mặc đồ màu xanh hải quân, vì đã đến thẳng từ văn phòng. Cô lắng nghe ông ta kể lại phản ứng của Duke sau vố chót của công ty Regal. Ông ta vừa cười vừa nói:

- Thua Desmond Reece một keo đã đau, nhưng biết rằng có cô nhúng tay vào vụ này… thôi, tôi không thể kể cho cô nghe những lời anh ta đã dùng, ngay cả đối với một người trồng thuốc lá

thuộc phái nữ.

Niki cười theo ông ta. Giữa cô và Babe có tình bạn bè, trong đó một phần là cùng thích chí khi thấy Duke thất vọng. Ông ta dễ dàng hoan hô Niki trong việc cô làm, dù những thành công của cô đã làm giàu cho đối thủ của Công ty Hyland.

Niki nói:

- Chưa hết đâu. Tôi còn nhắm vào một vụ, so với nó tất cả các vụ tôi đã thực hiện chỉ la tiền lẻ.

- Thế à? Một vụ sẽ làm cho bệnh loét dạ dày của Duke phát tác dữ dội?

Babe mỉm cười, đôi mắt xanh của ông ta ánh lên vẻ tinh nghịch. Lúc này trông ông trẻ ra, bảnh trai và vô tư. Niki đáp:

- Còn hơn thế.

- Cô hãy kể cho tôi nghe.

- Chưa được. Còn đang giữ kín.

- Cô không nói rằng cô và ông già Reece đang có kế hoạch tấn công Hyland chứ? - Babe nói đùa.

Ý kiến ấy thật táo bạo, không tưởng tượng được, khiến Niki giật nmình. Cô lặng thinh một lúc. Việc đó làm được không…?

Cuối cùng cô đáp:

- Không. Theo chỗ tôi biết, ông Reece không có kế hoạch nào nhắm vào Hyland cả. Nhưng, nói trên mặt lý thuyết, dĩ nhiên, ông đứng về phe ai, nếu chúng tôi quả thật tấn công Hyland?

Babe đáp rất gallant:

- Phe của cô, lẽ đương nhiên. Trên mặt lý thuyết.

Sau bữa ăn tối, hai người nắm tay nhau đi bộ xuyên qua khu phố Pháp và nghe tiếng nhạc jazz vẳng ra từ trong những hộp đêm nhỏ xíu hai bên đường. Đêm tối thơm ngát, khu phố đông du khách và người địa phương. Babe mặc một bộ đồ kiểu Ý màu trắng sữa, mái tóc vàng nổi bật trên làn da mặt rám nắng. Ông thu hút nhiều cặp mắt hâm mộ cũng như Niki.'

- Tôi vẫn không tin rằng ông đã đưa tôi đến đây ăn tối, - cô nói và tận hưởng bầu không khí Âu Châu ở thành phố cảng này

- Khi ông bảo sẽ đến bằng máy bay phản lực của công ty, tôi đã đoán chúng ta sẽ đi đâu đó tại Atlanta.

Babe nhún vai một cách ung dung như một người đã quen với thứ gi tốt nhất có thể mua bằng tiền bạc. Ông nói:

- Tôi đã nghĩ rằng dịp này phải làm một cái gì đó thật đặc biệt. Mẹ cô xưa kia rất thích New Orleans. Chúng tôi đã bàn đến chuyện tới đây hưởng tuần trăng mật… rồi có lẽ đáp tàu đi nơi nào đó. Elle cũng yêu biển nhiều như tôi…

Niki lắng nghe Babe kể lại chuyện cũ về Elle, đồng thời cô tìm lại được một số ký ức của cô đã

quên. Nghe ông nói, Niki gần như có thể tưởng tượng ra tuổi ấu thơ mà cô có thể đã có, nếu không xảy ra tấm thảm kịch đã cướp mất Elle như thổi tắt một ngọn nến. Trong các anh em dòng họ Hyland, chỉ có Babe là không hề lập gia đình, tuy tên của ông đã gắn chung với nhiều người đàn bà đẹp và giàu có. Bây giờ cô tự hỏi, phải chăng vì ông ta trung thành với kỷ niệm của một mối tình dở dang. Giống như Will, hình như cũng vậy.

Như Niki đã hé cho Babe biết, cô đã nhắm vào một công ty cũng khổng lổ không kém Regal, đó là Homepride Foods. Homepride vượt xa lên các công ty khác trong ngành thực phẩm chế biến. Có cả tá các phân ban, tất cả đều phát đạt. Homepride sản xuất đủ loại thực phẩm từ loại bột trộn sẵn để làm bánh tung ra bán năm 1925, đến những bữa ăn nấu bằng lò siêu âm khỏi phải làm lạnh. Trong hầu hết các nhà bếp ở Mỹ, đều có ít nhất một sản phẩm của Homepride, cũng như mỗi hộp đồ ăn trưa của học sinh, thế nào cũng có một loại bánh quy hay thức ăn nhanh của Homepride. Niki cho rằng, đây là công ty có khả năng giúp Regal chuyển tiếp sang các lãnh vực khác lãnh vực thuốc lá. Điều cũng quan trọng bằng, là nó sẽ bảo vệ Regal khỏi bị bên ngoài xâm chiếm.

Công ty Regal đã thành công một cách vượt bực. Thuốc lá đem lại kỹ thuật cải tiến; kỹ thuật cải tiến đem lại lợi nhuận càng lớn, lợi nhuận đem lại sư phát triển sang những lãnh vực khác. Bây giờ mỗi năm công ty thu vào hơn một tỷ đô la tiền mặt, mỗi giờ trên một trăm ngàn đô la và là một mục tiêu người khác muốn chiếm quyền sở hữu.

Sau khi thu thập tài liệu kỹ càng chi tiết, Niki đề nghị với ông Reece. Doanh thu của Công ty Homepride vừa vững chắc vừa cao. Quỹ lưu liễm của nó dồi dào, nợ rất ít, do đó có thể vay số tiền lớn để mua lại nó. Cổ phần nó có giá thị trường khoảng sáu mươi đô la một cổ phần, rất thấp hơn giá trị thực sự. Đó là những dấu hiệu để tiến lên trong một môi trường kinh doanh mà những vụ chiếm luôn công ty xảy ra như cơm bữa.

Niki chuẩn bị hết sức bí mật, để khỏi đẩy giá cổ phần của Homepride lên cao. Dùng một công ty lập ra vì mục đích ấy làm bình phong, cô mua một số ít cổ phần của Homepride. Bằng cách mua dưới năm phần trăm số cổ phần của nó, Niki tránh khỏi phải đăng ký việc mua này với Ủy ban bảo đảm và Chứng khoán, tránh khỏi bị các hãng môi giới chứng khoáng khắc cả nước Mỹ biết ý định của Regal. Mấy tuần lễ liền sau đó, Niki gặp đại diện của nhiều ngân hàng trên khắp thế giới để tìm nguồn tài trợ và đa số hăng hái phục vụ công ty có thế lực và phồn thịnh như Regal.

Chính ông Reece bắn phát súng khai hỏa. Một sáng thứ hai, lúc chín giờ, ông gọi điện thoại cho Chủ tịch kiêm Tổng giám đốc của Công ty Homepride là Carles Storr, tại trụ sở công ty ở ngoại ô Chicago.

Regal đề nghị mua tất cả cổ phần của Homepride với giá chín mươi đô la một cổ phần. Trị giá tổng cộng của vụ mua bán này lên đến mười hai tỷ đô la. Hai tỷ do Regal bỏ ra và mười tỷ đô la do một tổ hợp ngân hàng nước ngoài sẵn sàng bỏ ra. Giá trị đề nghị đầu tiên cao để khỏi có người khác tranh mua.

Trưa hôm đó, Niki tổ chức họp báo có hơn một trăm ký giả tham dự trong phòng họp rộng mênh mông của công ty. Được Niki giới thiệu trước, ông Reece tuyên bố sáng nay ông đã đề nghị mua công ty Homepride với giá sáu mươi đô la một cổ phần.

Sau khi nhận được cú điện thoại của ông Reece, Công ty Homepride bắt đầu mua lại các cổ phần càng nhanh càng tốt, với hy vọng đẩy giá lên cao khỏi tầm tay của Regal. Ông Carles Storr, Tổng giám đốc công ty cũng tổ chức họp báo tuyên bố ý định giá vốn của công ty là mười bốn tỷ đô, như vậy các cổ đông của công ty sẽ được hưởng giá mỗi cổ phần là một phần trăm mười đô la. Ông sẽ bán bớt một số tài sản để thu vào ba tỷ, tài trợ cho kế hoạch này.

Một buổi tối, sau khi các nhân viên đã ra về, một buổi họp kín được triệu tập trong văn phòng Reece, có mặt ba ông Phó Chủ tịch công ty, Niki và ông Reece. Ông Reece nói:

- Đứng trước chiến lược của ông Storr, đã đến lúc chúng ta phải xem xét thận trọng bước kế tiếp chúng ta phải làm gì.

- Ông ta bịp - một vị phó chủ tịch sắp kế vị ông Reece phát biểu.

- Chúng ta có thể tốn kém rất nhiều nếu đối phó với ván bài của ông ta, - ông Reece nói, rồi hỏi:
- Cô Sandeman, cô nghĩ thế nào?

Niki đáp:

- Theo ý tôi, ông ta sẵn sàng hành động y như đã công bố. Người tổng giám đốc Công ty nào cũng sợ công ty của mình bị mua lại. Ông ta đang hưởng một lợi tức trên năm triệu đô la mỗi năm. Nếu mất khoản đó, ông ta còn hơn là mất tiền. Ông ta đã sáu mươi hai tuổi, góa vợ và không có con, chỉ sống cho công việc. Nếu mất Homepride, ông ta bị buộc phải từ chức. Đó là lý do ông ta sẵn sàng để cho công ty của ông phải mắc nợ nhiều, để khỏi bị Regal nuốt chửng.

Ông Reece mỉm cười:

- Và đề nghị của cô là…?

- Theo ý tôi, ông nên họp với ông Storr để tìm hiểu cần mất bao nhiêu để lôi kéo ông ta về phe mình. Ông Storr là một quản trị viên giỏi, ông Reece ạ. Regal sẽ có lợi nếu giữ được ông ta.

Ông Reece lại mỉm cười:

- Cô nói hợp với ý tôi. Tôi rất muốn biến kẻ thù thành bạn, khi nào làm được.

Hai ngày sau, ông Reece và Niki bay đi Chicago họp với ông Carles Storr và viên phụ tá riêng ở một phòng khách sạn cạnh phi trường, không mấy người biết. Họ thương lương mất ba tiếng đồng hồ. Đến một giờ chiều, hai ông Reece và Storr bắt tay nhau. Công ty Homepride Foods đã được bán với giá mười hai tỷ rưỡi đô la, hơn một trăm đô la một cổ phần. Ông Carles Storr được phong làm Phó chủ tịch Công ty Regal, phụ trách phối hợp và quản lý tất cả các cơ sở về thực phẩm của công ty mẹ.

Vụ mua bán này có tầm cỡ to lớn chưa từng thấy. Báo chí ca tụng ông Reece. Ông tỏ ra lịch sự và chia sẻ công lao với Niki, ông còn phong cô làm Phó Chủ tịch các dự án của công ty.

Tập đoàn Regal trở thành tập đoàn lớn thứ năm ở Mỹ.

Niki được ông Reece cho nghỉ phép mấy ngày ở London, bằng chiếc máy bay phản lực của công ty.

Chương 31

Trong bảy tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay, Niki được hưởng sự xa hoa liên tục. Trên chiếc máy bay phản lực của công ty, cô đã nằm ngủ trên chiếc giường cỡ lớn êm ái và khi thức dậy được dọn ăn điểm tâm trong các tách đĩa bằng sứ cao cấp. Nghĩ đến việc sẽ gặp Will ở London, cô điểm lại những thay đổi ở cô.

Bây giờ cô cương nghị hơn, tự tin hơn, một phụ nữ không còn xa lạ với cách đi lại bằng máy bay phản lực riêng và không ngán một cuộc điều đình lên đến số hàng tỷ đô la. Cô đã chiếm được chỗ đứng của mình trên thế giới, với ít lý do để sợ số mệnh như mẹ cô ngày trước. Vẻ ngoài của cô cũng đã thay đổi. Nhìn các móng tay trau chuốt thật hoàn hảo, cô nhớ lại những ngày hai bàn tay của cô đỏ rần, chai cứng vì làm việc đồng áng.

Hồi đó, Will đã thích cô, đã thích cô trong cái quần jeans và áo sơ mi lao động và cô cũng đã bằng lòng với mình,. Dĩ nhiên, cô không than phiền vì ăn mặc sang trọng như hôm nay, trong bộ quần áo bằng lụa đen do Valentino sản xuất. Và có lẽ có thêm một vài người nhìn theo khi cô đi xuyên qua phi trường, với khuôn mặt trang điểm bằng mỹ phẩm của Pháp và mái tóc vàng rậm do bàn tay uốn tóc số một của Atlanta.

Nhưng đối với Will có khác biệt gì không? Bây giờ anh ta thuộc hàng những ngôi sao sáng chói nhất của nước Mỹ, đã được những giải thưởng trong ngành thu đĩa, có nhiều bài hát của anh nằm trong danh mục mười bài hát được ưa chuộng nhất. Mới trong năm qua, tập đĩa hát mới nhất của anh đã đoạt được vị trí đầu bảng ở những bảng kê các bài hát hay nhất về đồng quê và miền Viễn Tây và gần đầu bảng ở các hãng đủ loại trong cả nước. Anh ta nổi tiếng, có lẽ thu vào mấy triệu đô mỗi năm. Thế nhưng, Niki biết Will vẫn là Will, có lẽ anh không thay đổi gì hết. Về phần cô, Niki biết, không thể nói như vậy.

Khi máy bay đáp xuống phi trường Heathrow, có người tài xế mặc sắc phục đón cô. Y tự giới thiệu là "Hardy" và giải thích được công ty chỉ định phục vụ cô trong thời gian cô ở London. Niki khoái chí vì bây giờ cô có địa vị cao trong Công ty Regal.

Cô càng thích hơn khi tài xế đưa cô đến khách sạn Claridge, thuộc loại cổ kính, đồ sộ, trang hoàng mỹ thhuật. Trong dãy phòng dành cho cô, có cả lò sưởi đốt củi. Cô cởi áo quần và nằm cuộn tròn đánh một giấc trên cái giường kiểu xưa có trần màn và tưởng tượng cô cùng Will đang ngồi trước lò sưởi ấm cúng, kể cho nhau nghe những sự thay đổi trong cuộc đời mỗi người. Trong khi ngủ thiếp đi, nửa mơ nửa thức, cô thấy Will đang ôm cô trong tay anh.

Khi thức dậy, Niki tắm vội và mặc đồ vào, nôn nóng muốn đi xem phong cảnh phố phường. Ngày mai cô đến Viện Bảo tàng Anh quốc gặp Tennyson, người quản thủ thư viện, để bàn về việc Công ty Regal cho Viện mượn bộ sưu tập tranh của mình đế triển lãm. Ngày sau đó, Will sẽ đến để bắt đầu biểu diễn theo hợp đồng ở rạp Palladium. Nhưng ngày hôm nay là của cô, tùy cô muốn sử dụng ra sao cũng được.

Chiếc xe du lịch hiệu Bentley, do Hardy lái, đưa cô trước tiên đến tháp London, để xem các đồ châu ngọc của Vua nước Anh và những dụng cụ tra tấn thời xưa. Rồi cô đi xem Điện Hampton Court của Vua Henry Đệ Bát, đã từng ở đấy cùng sáu bà vợ và cũng ở đấy Vua Charles Đệ Nhất, đã bị thần dân của ông chặt đầu.

Cô sục sạo khắc Trung tâm bách hóa lớn nhất có tên là Harrdos, ở đó khách hàng có thể tìm thấy bất cứ gì, từ một hãng đám ma cho đến nhà hàng.

Cô mua áo len bằng casơmia và một chiếc trâm ngọc thạch để tặng Blake. Nghĩ đến Alexi và ân hận vì đã nhiều ngày không hề nghĩ đến anh, cô mua một cuốn sách thuốc cũ một trăm năm, do

một ngự y của triều đình Anh viết.

Kiệt sức, cô trở về khách sạn, ăn tối qua loa rồi đi ngủ.

Ngày hôm sau, cô gặp người quản thủ Viện bào tàng để bàn công việc do ông Reece giao phó. Khi trở về khách sạn, cô nhận giấy nhắn lại của Will: "Rời Paris tối nay. Gặp cô lúc tám giờ sáng mai. Tôi không còn dậy sớm như xưa nữa".

Niki thức dậy sớm và tắm thật lâu trong bồn tắm sang trọng, lớn quá cỡ bằng sứ. Tắm xong, cô trang điểm và chải tóc, rồi mặc một quần xốp len màu xanh, một áo len tròng đầu cùng màu và một áo gió bằng len ca- sơ- mia.

Cô gọi đem cà phê và bánh lên phòng. Khi điểm tâm dọn lên, cô sốt ruột quá nên không ăn được. Lâu lắm, hai người không gặp nhau và càng lâu hơn từ khi anh không còn thấy thích thú khi gặp cô. Cô đi đi lại lại trong phòng, đếm từng phút.

Khi nghe tiếng gõ cửa, Niki vội vàng ra mở cửa. Vừa kịp thấy gương mặt khỏe mạnh của Will và cái miệng tươi cười của anh, cô đã bị anh ôm chầm lấy, hôn đến ngộp thở. Anh nói, giọng khản đặc:

- Lâu quá! Tôi đã bắt đầu lo rằng cô không sang đây.

- Không có chuyện lâu quá.

- Ơ kìa, - anh phá ra cười - câu đó làm tựa đề cho một bài hát được lắm. Cô chịu phụ giúp tôi soạn nó không?

Anh bắt đầu hát thật lớn: "Người yêu của tôi để tôi ra đi buồn bã, tôi đã tưởng cô ta sẽ không bao giờ còn gặp tôi… cô ta bảo anh yêu, anh lầm rồi, bởi vìkhông bao giờ lâu, lâu quá…"

Niki cười vang và bảo anh ta ngừng hát, nhưng không nói thật. Bài hát tức cười hình như làm Niki trở lại như ngày xưa, anh chàng Will hay chọc cô và nói giỡn về nhiều điểm cô coi trọng.

Một lát sau, Will thụt lại và ngắm cô rồi nói:

- Cô khác trước, cô đã làm gì… gì với con người cũ của cô?

Thấy cô lộ vẻ thất vọng, anh ta vội vàng nói tiếp:

- Cô vẫn đẹp. Chỉ khác, không như tôi nhớ về cô.

- Tôi đã bỏ lại những cái áo sơ mi và quần jeans của tôi ở Willow Cross, nếu anh có ý nói vậy.

Will toét miệng cười, như thích thú với câu trả lời của cô. Anh nói:

- Ồ, cô em ơi, tôi yên tâm… cô nói nghe vẫn như trước, tuy rằng cô quả là người giống như một người mẫu ở bìa tạp chí.

Niki chưa kịp đáp thì anh đã bước vào trong dãy phòng và xem các đồ bày biện sang trọng. anh vẫn vậy, trong cái áp vét ngắn vải dày và cái quần jeans. Có lẽ gầy hơn một chút, nhưng cái đó không có gì lạ, vì phải thức khuya và ăn uống thất thường trong chương trình biểu diễn quá gấp. Anh hỏi:

- Cô trả bao nhiêu tiền ở đây?

Câu hỏi làm Niki sửng sốt. anh ta làm ra bao nhiêu là tiền, sao còn nghĩ đến giá phòng khách sạn? Cô đáp:

- Tôi không trả tiền phòng. Công ty Regal đài thọ hết cho chuyến đi.

Câu trả lời hình như không làm cho Will thỏa mãn. Anh chậm rãi nói:

- À ra dạo này cô sống như thế này đây… Có vẻ như cô đã thật sự thích kiểu cách của các công ty…

- Việc đó có gì sai trái? Tôi tưởng tôi đã giải thích rõ trong những lá thư… tôi yêu nông trại của tôi, Will, nhưng không thể

yêu thuốc lá nữa. Đó là lý do tôi đã đến với Regal và đã…

Anh cười khanh khách, ngắt lời cô:

- Ơ kìa, chúng ta đừng đứng đây cả ngày. Trời đang nắng tốt, chúng ta có nhiều cái để làm, thích thú hơn là nói về Công ty

thuốc lá Regal. Chúng ta đi thôi.

Anh khoác tay cô đi ra. Đến cửa khách sạn, cô chỉ vào chiếc Bently chờ ở ngoài:

- Tôi chắc anh không muốn dùng chiếc xe xủa công ty Regal…

- Cô nói đúng.

Anh gọi một chiếc taxi.

Thành phố London mà Will đưa cô đi xem, khác hẳn thành phố cô đã đi xem một mình. Họ đi lang thang qua các khu ngoại

ô do người các dân tộc ở, phản ánh thời đại đế quốc Anh, với những người Ấn Dộ và Pakistan ở phố Southhall về phía Tây London, người vùng Caribe ở Brixton và bầu không khí Đông Phương ở các khu phố Trung Hoa và đường Gerrard. Họ lục lạo trong các tiệm của người Chypre ở Camdeh và chiêm ngưỡng nhà thờ Hồi giáo mọc sừng sững ở rìa công viên Regent.

Với lỗ tai của một nhạc sĩ, Will nhái các giọng nói ở London, và giọng nói "dân gian" ở London, giọng Úc, giọng Ê- cốt và giọng người thượng lưu đã học qua các trường công ở Anh.

Lúc 11 giờ 30, họ xem đổi gác ở tiền đình Điện Buckingham. Đến 2 giờ 30, Will mua bánh mì xúc xích và nước soda ở một xe bán trên đường phố và nói hai người sẽ ăn ngoài trời trong công viên St.James. Nguyên là của Vua Henry II, bây giờ công viên này là chỗ của chim hoang, người buôn bán và các cặp tình nhân.

Ngồi trên một đám cỏ xanh, cố ăn bánh mì xúc xích làm sao cho mỡ không giọt vào áo len, Niki hỏi:

- Có phải tất cả các cái này là cách anh dùng để cho tôi biết Will Rivers không hề thay đổi?

Will đáp:

- Không hẳn thế. Tôi đã thấy trong ngành âm nhạc cũng có lắm thứ dỏm và thối nát. Và nếu tôi làm được theo ý mình, có lẽ tôi trở về Willow Cross, để lâu lâu thu đĩa hát một lần. Để sống giữa những người thật tình không quen nói dối. Cô và tôi không phải luôn luôn hợp ý nhau, nhưng ít nhất tôi có thể tin ở cô là nói sự thật với tôi.

Niki lặng thinh. Có thật sự cô xứng đáng được coi là ngay thật khi cô giấu Will rất nhiều chuyện? Thế nhưng tại sao anh trông chờ sự hoàn toàn ngay thật ở ai, trong khi chính anh cũng có nhiều bí mật đến thế?

Như đọc được ý nghĩ của cô, anh nói:

- Tôi không thể nói rằng tôi thích khi bị cô gọi là một kẻ không ra gì.

- Tôi không hề nói vậy!

- Kìa, chúng ta đang nói về sự thật. Cô nhớ ở Nashville không?

Niki như chạm nọc. Làm sao cô quên được? Will nói tiếp:

- Dầu sao, tôi đã suy nghĩ về những lời cô nói. Đúng là tôi đã giận cô điên lên được, nhưng tôi biết cô không phải là hạng người có tâm địa độc ác không có có lý do. Tôi nghĩ rằng tôi đã sai trái phần nào khi cứ đeo đuổi hình ảnh của Beth.

Anh ta nói tên người yêu đã chết với một giọng âu yếm đến nỗi Niki cảm thấy ghen tức. Tuy nhiên cô cũng hài lòng vì Will đã nghĩ đến cô khi hai người xa nhau và cảm động vì anh đã muốn chia sẻ với cô một kỷ niệm thầm kín. Anh nói:

- Khi gặp Beth tôi mới mười lăm tuổi, nhưng biết ngay đó là ý trung nhân của mình.

Anh kể một cách mộc mạc, về mối tình đầu và sự ngây thơ về việc anh thề mãi mãi yêu cô gái đã chiếm trọn trái tim anh.

- Chúng tôi luôn luôn dùng hai tiếng "mãi mãi". Chúng tôi đã không ngờ cuộc tình sẽ ngắn ngủi đến thế. Beth bị bệnh hoại huyết khi lên mười tuổi. Cô ấy đã chống trả quyết liệt, Niki ạ, cô ấy ham sống quá chừng... Chúa ơi, tôi đã muốn cô ấy sống. Nhưng cô đã chết trước khi tốt nghiệp mấy ngày... và được chôn trong chiếc áo dài màu hồng cô sắp mặc trong ngày tốt nghiệp...

Anh bỏ lửng câu nói, đôi mắt nâu đăm đăm nhìn vào một điểm xa xăm qua khỏi hàng cây và các khóm hoa.

Niki chạm vào bàn tay anh để tỏ ra đồng cảm. Anh mỉm cười như để Niki an tâm rằng anh đang có ở đây với Niki.

- Sau vụ gây lộn với cô ở Nashville, tôi đã đi thăm mộ của Beth. Trước đây tôi thăm mộ của cô ấy rất nhiều lần.

- Tôi không hề biết.

- Dĩ nhiên cô không biết. Tôi đã không kể cho cô nghe về cô ấy. Ngay cả khi tôi, ờ... ngay khi tôi đang có ý nghĩ rằng có thể có một người tôi có thể quan tâm đến...

Có một người tôi có thể quan tâm đến... nghe như tựa đề một bài hát và bên tai Niki, đó là một sự thổ lộ tâm can của anh. Will hình như đang chờ đợi cô phản ứng ra sao, nhưng cô đang lấy làm lạ, làm sao một người đàn ông quan tâm đến một người con gái lại có thể hành động như

anh đã làm. Anh nói tiếp:

- Dầu sao, tôi đã đến mộ cô ấy và nói chuyện với cô ấy, nhưng có một cái gì khác trước. Trước đó tôi luôn luôn nghe tiếng cô ấy trả lời. Không phải nói lớn - tôi không phải đã mất trí. Nhưng tôi đã nghe tiếng cô ấy trong tâm trí tôi, như là cô ấy vẫn còn ở bên tôi và hễ còn như vậy, tôi đã luôn luôn có người để trở lại chuyện trò. Nhưng ngày hôm đó, tôi đã… ờ, tôi chỉ là như một người đàn ông đứng bên nấm mồ của người đàn bà mình yêu. Giống như… giống như cô ấy đã chết lại một lần nữa. Và tôi đã biết cô ấy sẽ không bao giờ trở về với tôi nữa.

Giọng nói của anh bây giờ dịu dàng quá, hiền từ quá, nhưng Niki không cảm thấy ghen, chỉ thấy buồn cho anh. Cô tạ lỗi:

- Tôi xin lỗi đã làm cho anh đau khổ như thế. Tôi không có quyền…

Anh nâng cằm của cô lên và nhìn vào mắt cô.

- Nếu như lúc đó cô đã bắt đầu quan tâm đến tôi, thì cô có quyền…

Cô nhìn xuống. Có lẽ đối với anh, việc chôn chặt hồn ma của người yêu đã chết là dễ dàng.. Có lẽ khó hơn đối với cô, nếu muốn chôn chặt những nỗi lo sợ vẫn còn tồn tại.

Chiều hôm đó họ trèo lên đồi Nghị viện và đứng ở đồi nhìn xuống thành phố trải rộng ra trước mắt, như một cái làng có ô vuông thật lớn. Will quàng vai cô và cô không gỡ ra.

Vì Will phải biểu diễn lúc 8 giờ, họ quyết định ăn tối sớm. Will gọi món cua và rau xanh, còn Niki ăn xà lách với bánh mì và bơ. Đã lâu lắm, Niki mới cảm thấy thoải mái với Will bên cạnh. Phải chăng vì anh đã phơi bày với cô những nơi thầm kín trong tim anh? Vì anh hình như đang mời mọc cô chiếm một chỗ trong đó?

Sau bữa ăn, Will thả Niki xuống trước khách sạn cô ở và đưa cô một phong bì đựng một thẻ vào hậu trường và một cái vé vào cửa. Anh nói:

- Bây giờ tôi phải đi, nhưng sẽ chờ cô sau buổi biểu diễn.

Niki hấp tấp về phòng để sửa soạn. Tắm vội xong, cô mặc đồ thật kỹ lưỡng, bắt đầu bằng đồ lót mua mới mua, rồi chiếc áo dài lụa màu xanh lục do Carolyn Rochm sản xuất và đi đôi hài dành cho ban đêm. Cô trang điểm lại và chải tóc ngược lên đỉnh đầu để lộ cần cổ dài xinh đẹp. Cô đeo một cặp nút nạm kim cương, khoác lên một cái áo choàng len ban đêm bằng lụa và bước ra để Hardy đưa cô đi trong chiếc xe hơi hiệu Bentley.

Bên ngoài rạp Palladium có những bích chương mang tên Will và ảnh của anh, thân mình cao lớn, lực lưỡng, khuôn mặt cương nghị, với cặp lông mày màu sẫm và làn môi dưới khêu gợi. Cô lấy vé ra và cùng đám người chen chúc vào trong rạp hát khổng lồ đã đầy người.

Đa số là khán giả hình như là trẻ tuổi và phái nữ, cũng như xưa kia ở Willow Cross. Chỗ ngồi của Niki ở khoảng giữa các dãy ghế gần dàn nhạc, rất thích hợp để dễ nghe và dễ thấy.

Ban nhạc vào chỗ, rồi qua hệ thống âm thanh, có tiếng loan báo:

"Thưa quý vị, rạp Palladium xin giới thiệu… Will Rivers!"

Tiếng vỗ tay hoan hô nổi lên trong khi anh bước ra sân khấu, trong bộ y phục thường lệ, bước đi nhún nhảy nhẹ nhàng. Anh vẫy tay chào khán giả, rồi trong tiếng hoan hô vang dội, anh mở đầu bằng bài hát đang nổi tiếng có tựa đề: "Những thay đổi nho nhỏ", kể lại những điểm nhỏ

nhặt mà một người đàn ông nhận thấy nơi một người đàn bà sống chung không còn yêu anh ta. "Trước kia thhường làm lụng bên cạnh tôi, ở luôn tại đó đến khi mặt trời lặn... Bây giờ một mình tôi trên cánh đồng, cô ta bảo mệt nhọc quá..."

Nghe anh hát, Niki không những cảm nhận những dòng thơ của Will đã đặt ra, mà còn thấy anh thấu hiểu tình yêu, đàn bà, phong tục của những người dân và những địa điểm ở quê hương anh. Rõ ràng là anh chưa mất cái nét của anh. Nhưng cô tự hỏi, phải chăng anh đã chọn bài hát ấy một phần vì nó nói với cô, về những thay đổi mà cô sợ sẽ dựng lên một hàng rào ngăn cách hai người.

Giọng của anh phong phú hơn, ấm hơn, du dương hơn và anh hát một cách đầy tự tin. Giữa những tiếng thở dài, rên siết và những tiếng kêu lên thích thú của những khán thính giả trẻ, anh hát không ngừng những bản cô thuộc lòng và những bản cô chưa hề nghe. Trong bầu không khí toát lên tình yêu, Will hát rất vững vàng, hai mắt đưa qua những hàng ghế đầu, làm cho mỗi người phụ nữ đều có cảm tưởng anh ta hát cho mình.

Chỉ khi anh bắt đầu hát bản cổ điển của anh, có tực đề "Mặt trái của trái tim", cuối cùng anh mới để tới chỗ ngồi của Niki. Hết câu này đến câu khác, mắt anh lưu lại ở đó và cô cảm thấy anh gởi gắm cho cô, qua lời hát, nỗi cô đơn và nỗi khao khát được yêu của anh. Dưới ánh đèn sân khấu tỏa sáng, mặt anh bóng nhảy mồ hôi. Giọng anh trở nên khàn, nhưng cái đó cũng khêu gợi vô cùng, giống như nụ cười đau khổ của anh. Khi cuối cùng mắt anh rời khỏi cô, Niki cảm thấy như thể mặt trời đã khuất sau một đám mây.

Anh hát trong gần hai giờ đồng hồ, nhưng khi anh thử từ giã, khán giả la lên đòi nghe nữa. Vì vậy anh hát thêm vài bài hát mà anh nói là vừa mới sáng tác, nay hát thử lần đầu. Rồi anh hát lại vài bài đã trở thành "cổ điển" của anh và mời khán thính giả hát theo lời ca của bản "Nông gia Brown", giống y như anh đã làm khi hát ở hợp tác xã ở Willow Cross trong các buổi dạ vũ.

Buổi biểu diễn cuối cùng chấm dứt sau khi khán giả hoan hô bằng cách la hét, vỗ tay, dậm chân kéo dài đến mười lăm phút. Khi Niki đi vòng ra cửa sau vào sân khấu, cô phải chen qua một hàng rào những thiếu nữ mới đến đứng trước cửa. Họ nhìn cô với vẻ ganh tị khi cô trình thẻ và được cho vào.

Cô được hướng dẫn đến một phòng thay đồ có trang trí một ngôi sao lấp lánh. Cô gõ cửa và bước vào. Will đang nằm trên đi- văng, mệt lả, áo quần ướt mồ hôi dính bết vào thân mình, trông càng khêu gợi hơn. Khi Niki vào, anh vùng dậy ôm chầm lấy cô, hôn cô.

- Will, tôi chưa từng nghe ai hát lớn tiếng như anh, - cô nói với giọng quê mùa đùa giỡn để che đậy lòng hâm mộ thật tình của mình.

Anh cười ồ, rồi đứng vào phía sau một tấm bình phong.

- Cô cho tôi một phút để thay đồ.

- Bên ngoài có đông người lắm. Có lẽ tôi phải gọi Hardy ở khách sạn đem xe đến đón chúng ta.

- Không cần thiết. Tôi ghét những thứ kiểu cách minh tinh ấy, nào xe nhà, nào vệ sĩ và bọn người đeo theo. Thứ đó là đồ bỏ đi, Niki, không dính dáng gì tới âm nhạc.

Vài phút sau, anh hiện ra trong bộ đồ vải dày mới giặt. Anh toét miệng cười và nói:

- Thông thường tôi nán lại một lúc để chào hỏi các bạn trẻ hâm mộ tôi, như Eilvis xưa kia thường làm. Nhưng tối nay tôi áp dụng một biệt lệ. Chúng ta có thể đi ra bằng cửa riêng. Chúng ta sẽ đi bộ qua một hai khu phố, rồi gọi xe taxi.

Niki liếc nhìn một cách hoài nghi vào đôi hài đi đêm và cái áo dài bó sát người của cô. Will nắm tay cô dẫn cô đi dọc một hành làng dài, rồi quẹo quanh góc nhà. Anh đẩy một cánh cửa sắt và nhìn ra đường cả hai phía, rồi gật đầu ra hiệu cho cô theo anh. Niki rảo bước để theo kịp Will, gót hài cao gõ lách cách trên vỉa hè. Gần đến một ngã tư, bỗng có một tiếng la ó vì nhận ra họ và một đám thiếu niên ùa chạy đuổi theo. Will nắm chặt tay Niki vừa chạy, vừa lôi cô đi. Cô nghe tiếng áo cô bị xé rách và rớt mất một chiếc hài. Cô vấp vào một kẽ nứt ở một vỉa hè và hất luôn chiếc kia để khỏi té.

Niki đâm hoảng, cô ngộp thở, trong khi đám đông rượt theo họ hết phố này đến phố khác. Mặt bê tông làm cho chân mang vớ dài của cô bị đau, nhưng cô vẫn cứ chạy, đến khi Will đẩy cô vào một hẻm tối và ẩm ướt. Họ chờ thật lâu, run rẩy trong khí trời lạnh cóng ban đêm, cho đến khi tiếng la ó và tiếng chân tắt ngấm. Niki hỏi:

- Trời đất! Tại sao anh không chịu để tôi gọi Hardy đến? Tại sao anh phải làm bộ như anh còn ở Willow Cross?

- Cô nghĩ về tôi như thế à?

- Tôi không muốn ở đây cãi nhau với anh. Tôi muốn trở về khách sạn của tôi. Và nếu anh cho rằng cái đó quá… "có mùi công ty", thì cũng thế thôi.

Will lặng thinh bước ra đường phố và ngoắc một chiếc taxi đang chạy ra. Khi đến khách sạn, anh đưa Niki lên phòng cô.

Cô lạnh lùng nói:

- Chúc anh ngủ ngon và cám ơn anh về một buổi tối đáng nhớ.

Anh cắn chặt quai hàm, rồi chợt phá lên cười:

- Không, cô không làm thế được đâu, Niki, lần này thì không. Sau những gì vừa trải qua, ít nhất cô có thể mời tôi vào uống một ly gì. Hãy cho tôi ấm lại một chút trước khi đuổi tôi về.

Suy nghĩ một lúc, Niki đành nghe theo. Chưa có thiệt hại gì, ngoại trừ cô bị mất đôi giày cao gót mới. Cô đốt củi trong lò sưởi và rót ra hai ly rượu mạnh đưa cho Will một ly, rồi ngồi xuống bên cạnh anh trên tấm thảm.

- Tôi xin lỗi về chuyện vừa xảy ra, Niki. Cô giận là phải…

- Cái gì thế này? Will Rivers mà xin lỗi à?

- … nhưng theo như tôi cảm thấy cái đó giống như tôi phải đấu tranh để khỏi phải thay đổi. Tôi yêu âm nhạc của tôi, Niki ạ và đôi khi thích được hoan hô, nhưng tôi ghét những gì đi kèm theo cái đó. Những người cổ động cho tôi mà nói dối.

Những ông bầu ăn bớt tiền của tôi….

- Anh đang bị những chuyện đó thật à? - cô hỏi.

Cô nguôi giận khi ngồi trong căn phòng ấm áp. Cô đã hiểu quá rõ về những lời nói dối và sự phản bội.

Anh gật đầu:

- Không phải vấn đề tiền bạc, Niki ạ. Nếu có ai xin tôi ít tiền, có lẽ tôi cũng cho. Vấn đề là bị những người mình tin cậy lừa gạt mình.

Niki với tay ra áp lên bàn tay anh. Cô có cảm giác cuộc đời cô đang đi đúng hướng, còn Will thì hình như, đang mò mẫm tìm đường. Nhớ lại Will đã từng mơ ước có một sự nghiệp như bây giờ, cô lẩm bẩm:

- Hãy coi chừng khi cái gì ta cầu nghuyện được thỏa mãn.

- Phải, cô nói rất đúng.

Anh im lặng một lúc, rồi nói:

- Tôi vẫn nghĩ rằng cô và tôi là hai mặt của một đồng tiền. Cô hình như luôn luôn chạy trốn. Trốn cô, trốn quá khứ của cô. Tôi thì cũng có qúa khứ, nhưng tôi không muốn chạy trốn mà luôn giữ nó bên cạnh, mà rốt cuộc cũng như cô. Cả hai chúng ta đều dùng quá khứ để khỏi phải yêu ai. Khỏi phải yêu ai một trăm phần trăm. Có lẽ chúng ta nghĩ rằng, nếu chúng ta không chấp nhận quá nhiều rủi ro thì chúng ta không bao giờ bị đau khổ nặng nề. Nhưng cách đó không có kết quả Niki ạ. Ta vẫn bị đau khổ như thường… và rốt cuộc cũng còn lại một mình.

Căn phòng im ắng, chỉ nghe tiếng đồng hồ quả lắc kêu tích tắc. Hai người ngồi trên sàn nhà bên cạnh lò sưởi, trong ánh sáng lờ mờ của bếp lửa và nhìn vào than hồng đỏ âm ỉ. Cô quay mặt sang anh, thấy bóng hình mình trong mắt anh và cảm thấy hơi nóng của sự thèm muốn của anh. Anh âu yếm hôn cô, bàn tay đan và bàn tay cô. Anh dịu dàng nói:

- Tôi đã thấy thiếu cô. Tôi đã quen có cô ở bên cạnh. Đi đâu tôi cũng nghĩ đến cô đang ở đó với tôi…

- Tôi cũng thấy thiếu anh. Tôi…

Anh ngắt lời cô bằng một nụ hôn khác. Will ẵm cô lên đem đến giường và đặt cô nằm xuống. Cô trân cứng người lại, co rút lại. Hình như Will biết. Anh vuốt trán cô và vuốt mái tóc cô như muốn nói với cô rằng không có gì phải gấp. Anh thì thầm:

- Anh chắc rằng anh yêu em, Niki Sandeman. Anh yêu em và không có cách gì làm khác được.

Lời tuyên bố giản dị được nói bằng một giọng dịu dàng; nó lơ lửng trên không, chờ lọt vào tai một người. Môi Niki mấp máy, nhưng không có tiếng nào lọt ra. Cô kéo Wil xuống, áp miệng mình lên miệng anh, tim cô đập mạnh vì lo sợ và trông đợi. Anh thì thầm:

- Em đừng sợ, em yêu. Anh sẽ không làm em đau khổ. Anh chỉ muốn yêu em.

Cô tự nhủ mình sẽ không sợ. Yêu Will không bắt buộc phải là một điều tai hại, nếu cô cẩn thận…

Họ cởi áo quần ra và trần truồng nằm bên nhau. Anh áp mặt vào ngực cô, hai tay vuốt ve làn da mềm mại như lụa ở hai vế cô.

Sự thèm muốn đã làm thân mình Niki nóng lên, cũng như tình yêu của Will đã sưởi ấm tâm hồn cô. Cô vuốt hai cánh tay anh đang ôm cô và hai chân anh đang quắp lấy thân mình cô.

Cô khẽ rên lên trong khi anh vuốt ve nhè nhẹ hai vú của cô, làm cho hai núm vú cương lên và những giác quan của cô thức dậy sau bao nhiêu năm nằm ngủ yên. Hai chân cô dang ra và kẹp

lại sau lưng anh. Thân mình của hai người trở thành một. Anh cử động lúc đầu chầm chậm. Thân mình cô nẩy lên và cảm giác dâng lên càng lúc càng cao… để rồi lên đến tột đỉnh,

nhận chìm cả hai người.

Niki nằm yên trong tay Will gần như nín thở, sợ làm tan mất giây phút tuyệt vời vừa mới lắng yên này. Anh mỉm cười với cô trong bóng tối, hôn cô gần như kính cẩn, mắt anh cũng ánh lên những tình cảm như trong mắt cô. Họ chợp ngủ một lúc, rồi Will cùng cô lại làm tình.

Thức dậy trong vòng tay của một người đàn ông là một cảm giác mới lạ. Nhìn vào khuôn mặt Will, cô chợt thấy trong lòng mình tràn đầy sự âu yếm mà trước đó không có. Định dành cho anh một sự ngạc nhiên về bữa điểm tâm thịnh soạn, cô rón rén qua phòng khách, gọi dọn lên phòng. Cô gọi tất cả các món có trong thực đơn và nói:

- Đem lên một ít hoa. Và một chai sâm banh.

Will còn nằm ngủ khi người bồi đẩy một bàn ăn trải khăn vào phòng. Vài phút sau, có lẽ bị đánh thức bởi mùi thơm của cà phê mới pha, anh mở mắt và chống một tay nhổm dậy. Anh mỉm cười với Niki, rồi nhìn thấy người bồi đang sắp ly đĩa ở bàn. Sau khi người bồi đã đi ra, cô vui vẻ nói:

- Chào anh buổi sáng. Chắc anh đói bụng.

Will ngồi dậy, anh nhìn vào các giỏ trái cây và bánh mì, các đĩa trứng với dăm bông và xúc xích, bình nước cam vắt, cái chậu bạc ướp lạnh chai sâm banh, các bình bằng pha lê cắm những bông hồng. Anh nói:

- Trời đất, Niki. Tại sao em phải làm vậy. Tất cả những thức đó chỉ là màu mè…

Môi dưới của Niki run rẩy. Will đã làm cho cô sung sướng, vậy mà bây giờ, khi cô đang yếu đuối và không có vũ khí tự vệ, anh lại cau mặt với cô làm như cô đã làm một chuyện gì sai trái. Cô nói:

- Em muốn làm anh ngạc nhiên.

Anh lắc đầu làm ra vẻ không hiểu được và như thể anh cũng bị thất vọng.

- Và em đã nghĩ ra việc này, phải không? Muốn làm anh sung sướng chỉ cần nói: "Em yêu anh, Will…" hoặc là chỉ một nửa những thứ đó.

Lời nói của Will có vẻ như là một sự thách thức, đột nhiên vạch ra một giới hạn mà anh không muốn cô vượt qua, làm cô

cảm thấy tức giận. Cô nổi nóng hỏi lại:

- Tại sao anh không chịu hiểu những tình cảm của em trong khi em đang cố gắng tìm hiểu những tình cảm của anh? Em đã ăn thức ăn tồi tệ mà anh muốn, em đã bị hỏng cái áo dài của em và đã chạy trốn muốn chết, tất cả chỉ vì chúng ta phải làm theo kiểu anh muốn. Bây giờ anh còn bảo em phải nói thế này, phải làm thế nọ, phải ra vẻ thế kia! Tại sao anh không để cho em được tự do một chút, hở Will? Tại sao anh không thể…?

Anh ngắt lời cô:

- Tại sao em lại cố làm cho ra vẻ một con người mà anh không thích? Tại sao em không thể là

cô Niki Sandeman mà anh đến đây để tìm kiếm?

Cô càng nổi giận và cãi lại:

- Mẹ kiếp, Will, anh tưởng anh là ai? Có lẽ anh tưởng rằng anh là anh chàng Will Rivers như tôi đã quen ở Willow Cross, nhưng không phải: bây giờ anh tệ hơn.

Will nhỏm dậy, mặt nhăn nhó vì tức giận và chạm tự ái.

- Nếu như em nghĩ vậy thì đêm hôm, qua là cái gì hả, Niki? Em nói cho anh nghe được không?

- Đêm hôm qua là một sự sai lầm, đúng như tôi đã nghĩ, - cô nói, rồi khép áo choàng lại, và đi vào phòng tắm.

Anh gọi với theo:

- Thật vậy à? Cô có bao giờ ngừng lại để suy nghĩ rằng có lẽ do cô mà mọi việc đều hỏng hết không? Có bao giờ cô thật sự thôi không còn hối tiếc cho bản thân và nghĩ đến tình cảm của một người nào khác?

Để trả lời, cô đóng cửa đánh sầm một cái.

Vài phút sau, Will đóng cửa đánh sầm mạnh hơn lúc bỏ về.

Niki cố ép mình ở lại thêm vài ngày ở London như ông Reece đã dặn. Cô cần phải tự thuyết phục rằng mình vẫn tốt, đề chứng tỏ không phải cuộc đời cô trở nên xấu hơn, chỉ vì anh chàng Will Rivers đã trở nên không thể chịu nổi ! Trong một lúc ngắn ngủi, cô đã gần như sung sướng, nhưng đã hỏng hết.

Chương 32

Chắc là có sự lầm lẫn, Niki nghĩ thầm, trong khi đọc mẫu tin tờ Tuần báo Kinh Doanh. Theo bài báo đó thì sau khi mua lại Công ty Homepride, tất cả những bảng hiệu "cấm hút thuốc" đã bị cất bỏ ở các văn phòng, phòng vệ sinh và nhà ăn của công ty. Bài báo kết luận: "Vào lúc những người Mỹ có suy nghĩ đang lên tiếng bênh vực cho một xã hội không có người hút thuốc, hành động của Công ty Regal ra vẻ phản động một cách lạ lùng. Cái đó phải chăng là một cách khuyến khích nhân viên của Công ty Homepride hút thuốc của công ty mẹ làm ra nhiều hơn? Người viết bài này tự hỏi, Ban Quản trị mới sẽ tăng lương hay không để bù lại sự nguy hiểm gia tăng vì làm việc trong một môi trường đầy khói thuốc".

Ai cho phép làm một điều ngu xuẩn và tai hại đến vậy? Niki tự hỏi. Ai đã bôi nhọ Công ty Regal như vậy, trong khi nó đang ở một tư thế có thể chứng tỏ cho toàn thế giới kinh doanh biết rằng, một ban quản trị sáng suốt có thể đem lại lợi nhuận mà không trái với lương tâm. Niki đem bài báo ấy lên trình ông Reece. Cô hỏi ông về sự thay đổi đường lối với việc hút thuốc ở Công ty Homepride. Ông trả lời:

- Việc đó nằm trong một kế hoạch tổng quát của chúng ta, cô Sandeman. Một số lãnh đão của Công ty Regal nghĩ rằng - và tôi hoàn toàn đồng ý với họ - chừng nào chúng ta còn ở trong ngành chế biến thuốc lá, nếu cấm hút thuốc thì hóa ra là giả dối.

- Chúng ta phải bắt đầu ở một điểm nào chứ, ông Reece. Tại sao không bằng một cử chỉ giản dị như là bằng cách nói: "Ý định của chúng tôi là sẽ giảm đầu tư vào sản xuất thuốc lá một cách thận trọng, để bảo vệ những người có cổ phần của công ty. Trong lúc đó chúng ta sẽ khuyến khích thói quen lành mạnh ở các nhân viên của chúng ta bằng cách ủng hộ việc tạo ra môi trường không có thuốc lá".

Ông Reece gật đầu:

- Tôi hiểu ý cô, cô Sandeman. Tại sao cô không viết một tờ báo cáo lên cho tôi để Ban Quản Trị xem xét lại vấn đề này trong một phiên họp tới?

Ông đứng dậy ra hiệu cho cô ra về.

Cô về ngay phòng giấy của mình, soạn một tờ báo cáo chiếm một trang giấy, và kẹp vào đó một bản sao chụp ảnh của bài báo. Trên đó cô viết: "Chúng ta có thể chịu được sự quảng cáo có hại như thế này không? Theo ý tôi, chúng ta phải lắng nghe ý kiến này để bảo vệ sự đáng tin của Công ty Regal".

Đèn đỏ trên đường dây điện thoại riêng của Niki chớp sáng. Cô cầm ống nghe lên và nghe tiếng Alexi. Anh nói:

- Mừng em đã trở về. Anh hy vọng chuyến đi London của em đã thành công.

Cô buột miệng nói:

- Em hối tiếc đã đi London. Em muốn nói, đáng lẽ em không nên đi vắng khỏi văn phòng lâu như thế - cô nói để che giấu mặt cảm có tội và sự hối hận của cô.

Cô nghĩ thầm trong bụng, tất cả do anh chàng Will Rivers, chuyện của anh ta vẫn đè nặng trong lòng, không thể nào quên được.

- Anh hy vọng điều đó không có nghĩa là em quá bận nên cuối tuần này không đến được

Baltimore…

- Có chứ, em sẽ đến.

- Tốt, Anh muốn cho em xem cái này…

- Cái gì?

- Em đến rồi sẽ thấy.

° ° °

Hai người đứng trên một cái gò đầy cỏ ở một khu ngoại ô yên tĩnh. Alexi măc quần xốp và áo len tròng đầu cổ hở, tóc đen mượt chải ra phía sau, trông giống một ngôi sao điện ảnh nhiều hơn là một bác sĩ khoa tim. Chỉ tay vào một dải đất có những cây rải rác và một hồ nước lặng như tờ, anh hỏi

- Em thấy thế nào?

- Đẹp lắm. Chỗ đó tổ chức ăn ngoài trời thì tuyệt.

- Còn hơn thế. Đó là chỗ anh xây cất ngôi nhà mới của anh.

Niki sửng sốt. Cô đã tưởng Alexi bằng lòng với cách sống trong một căn hộ với những tiện nghi của nó.

- Bao giờ anh làm nhà?

- Anh đã trả trước một số tiền để mua khu đất trong tuần vừa qua. Nhưng anh đã nghĩ đến việc này từ lâu.

Đôi mắt đẹp của anh trở nên mơ màng:

- Đây sẽ là ngôi nhà anh hằng mơ ước, Niki ạ. Trong bao nhiêu năm dọn nhà liên miên cùng với cha anh, anh đã hứa với mình một ngày nào đó anh sẽ làm chủ một ngôi nhà… chắc chắn, bền vững. Anh đã tham khảo ý kiến của một số kiến trúc sư. Có lẽ anh đã tìm ra được chỗ đúng như ý muốn. Chưa vẽ họa đồ, nhưng đó sẽ là một ngôi nhà theo kiểu xưa, nhưng có nhiều cửa sổ. Khi anh ở đấy, anh muốn thấy ánh nắng suốt ngày. Anh muốn phòng khách trông ra hồ nước, các phòng ngủ.

Nghe Alexi tả ngôi nhà tương lai của anh , Niki cảm thấy không yên tâm, vì đoán biết anh sẽ nói đến chuyện gì kế đó. Lạ thay, tuy đã cãi nhau với Will, tình cảm của cô đối với Alexi vẫn không thắm thiết hơn chút nào, trái lại sự hoài nghi tăng thêm. Tuy cô quan tâm sâu sắc đến anh, cô càng khó tin rằng tình yêu sẽ đến sau hôn nhân và anh cũng nghĩ như vậy. Cho dù có đến, tình yêu tự nó không phải là một vấn đề hay sao?

Thế nhưng Alexi đã không lặp lại lời cầu hôn. Anh tỏ ra say mê nói cho Niki biết anh đang đem lại những sự thay đổi trong đời sống của anh. Có hay không có cũng vậy. Cô tự hỏi phải chăng anh đã đổi chiến thuật vừa ỉu xìu vừa nhẹ nhỏm. Hay là anh đã từ bỏ ý định đi xa hơn tình bạn?

Hai người trở về căn hộ của Alexi, cách bệnh viện vài khu phố. Căn hộ trang trí kiểu Âu châu, Thảm Đông phương, bàn ghế kiểu xưa. Thư viện nhỏ đầy những kỷ niệm về người cha. Alexi vào bếp pha cà phê và làm bánh sandwich. Niki vặn radio lên, tìm bắt âm nhạc mà anh thích. Nghe báo tin khẩn cấp, cô dừng lại để nghe.

"Sáng nay cơn bão Hannah đã ập vào bờ biển Carolina với sức gió 120 cây số một giờ, gieo rắc chết chóc và tàn phá trên đường nó đi qua. Một số khu dân cư đã được di tản. Dân chúng ở sâu hơn trong đất liền đã được khuyến cáo nên bảo vệ nhà cửa đề phòng gió mạnh và mưa lớn. Có tin mới chúng tôi sẽ thông báo thêm".

Niki nghĩ bụng, trời ơi, Willow Cross cách bờ biển không đầy bốn mươi lăm dặm. Khoảng cách ấy đủ để bảo vệ bạn bè của cô không? Kate và Tim có yên ổn không? Jim, Bo và bà Charmaine thì sao? Và Will… anh đã trở về Willow Cross chưa, hay còn ở xa an toàn?

Cô cầm điện thoại lên gọi ngay cho Jim Dark. Một giọng nói thu băng cho cô biết gọi không được. Cô gọi đến nông trại Hansen và những nơi khác quen biết, đều không gọi được. Khi Alexi đem cà phê ra, cô nói:

- Em phải đi.

- Tại sao? Có chuyện gì không ổn?

- Bắc Carolina vừa bị bão tràn qua. Cơn bão mạnh lắm. Em phải về Willow Cross. Em đã cố gắng gọi điện thoại, nhưng không gọi được. Em phải xem tận mặt các bạn em có sao không. Còn ngôi nhà của em nữa…

- Em không thể đi bây giờ được. Nếu bão mạnh, các phi trường đều đóng cửa. Anh chắc các bạn bè của em đều đã được báo kịp thời để tự bảo vệ. Còn ngôi nhà của em, chắc là em đã tự tay mình sữa chữa lại đủ kiên cô. Niki, em hãy ở lại đến ngày mai, để nghỉ ngơi chút. Có lẽ đường dây điện thoại sẽ được tái lập vào ngày mai. Có lẽ không cần phải đi.

Niki lắc đầu. Alexi nói có lý, nhưng tình cảm của cô đối với Willow Cross không dính dáng gì đến lý trí.

Một giờ sau, cô có mặt ở phi trường Dulles, bắt đầu ngồi chờ. Ngồi trong phòng đợi, Niki nhận thức rằng cô cũng đã để lộ cho Alexi biết rằng tình cảm của cô thiên về nơi nào.

Đến sáng hôm sau cô mới đáp xuống phi trường Raleigh. Cô gọi điện thoại liền cho Kate. Lần này cô gọi được. Cô thở ra nhẹ nhõm.

- Đội ơn Chúa! Cậu khỏe chứ? Từ khi nghe tin bão mình lo quá.

- Bão Hannah đã gây cho chúng tôi nhiều khó khăn. Chưa từng có bao giờ như vậy. Không có điện. Tất cả các đường dây điện thoại đều hỏng, đa số vẫn còn hỏng chỉ có một số ít gọi được. Ở đây không có bị nặng bằng các vùng ngoại ô, - Kate nói.

- Cậu biết tin gì về Bo và Jim không?

- Còn Will? Cậu không hỏi về Will à? Anh ấy đã trở về đây, về nông trại, cậu biết không?

Niki không nói gì hết.

- Cậu biết không, thật tức cười, - Kate nói.

- Cái gì tức cười?

- Will cũng phản ứng như vậy khi mình nhắc đến cậu ngày hôm kia.

- Kate, mình sẽ đến thăm cậu và Tim sau. Lúc đó chúng ta sẽ nói chuyện.

° ° °

Đã lâu lắm Niki mới về lại nhà. Để thấy nó như bây giờ, cô nghĩ bụng trong khi cô lái chiếc xe hơi mướn chạy chầm chậm trên những con đường lầy lội, rải rác những cành cây gãy, canh chừng xem dây điện bị đứt. Không phải cơn bão Hannah chỉ làm cây cối bứt gốc và các nhà bằng khung sườn lung lay rồi sụp đổ. Xung quanh cô, toàn là dấu hiệu các người trồng thuốc lá bị thua lỗ, các cánh đồng bỏ hoang, cỏ mọc đầy, những nhà kho ủ thuốc lá bỏ trống, những gốc cây bị chặt từng chùm, cả những cây thông của tiểu bang trồng cũng bị chặt đem bán lấy tiền mặt.

Trong thời buổi dễ dãi, một nông trại bằng nửa của Will có thể nuôi sống một gia đình, thậm chí còn cho phép các nông gia gởi một đứa con vào đại học. Bây giờ hầu như chắc chắn thờ buổi ấy không bao giờ còn trở lại.

Niki đã nghe thấy những lời tiên tri còn thảm hại hơn cả Will đã nói. Người ta bảo rằng người trồng thuốc lá qui mô nhỏ không bao lâu nữa sẽ trở thành một vật lạ có tính cách lịch sử, cũng như người thợ rèn hoặc người đóng xe bò. Và người ta còn nói, không lâu nữa, các công ty thuốc lá sẽ đảm nhận luôn việc trồng cây thuốc lá, không những ở các nước ngoài mà còn ở Mỹ nữa.

Từ đường cái, Niki trông thấy những bảng đề: "Bán đất" ở những khu đất của những gia đình đã làm chủ đất qua nhiều thế hệ. Những người đã xây dựng cuộc đời của họ và nuôi con cái nhờ vào lá thuốc vàng, họ sẽ đi về đâu? Đi làm thợ ở những xưởng máy không có hồn ở những thị trấn khác chăng? Không công bằng chút nào nếu họ chỉ có thể hy vọng bán đất được cho những người làm địa ốc. Chắc phải có cách gì đó để giúp họ. Cô có thể thuyết phục ông Reece làm việc gì để giúp đỡ các nông gia phải bỏ đất đai chăng? Willow Cross và cộng đồng trồng thuốc lá xung quanh có thể sẽ không bao giờ phục hồi sau trận bão này.

Gần đến sở đất của cô, Niki nín thở. Cô thầm cầu nguyện cho ngôi nhà không sao cả, ngôi nhà của mẹ cô để lại đừng bị gì cả.

Con đường vào nhà đầy cành cây ngổn ngang. Cô bỏ xe hơi và bắt đầu lội qua bùn ngập đến mắt cá chân. Cô thấy Bo và Jim đang sửa mái nhà bị rách tung một mảng. Một nửa số cửa sổ đã được đóng ván bít lại, nửa còn lại không sao cả.

Cô lên tiếng kêu những người ở trên mái nhà. Họ vẫy tay và Jim bắt đầu trèo uống cái thang. Khi anh ta đến gần, cô nói:

- Anh không biết tôi mừng như thế nào khi nhìn thấy lại anh. Đêm qua tôi cô gọi điện thoại cho anh, nhưng không gọi được.

Jim gật đầu:

- Ở ngoài này không có máy điện thoại, cô Niki. Đa số chúng tôi cũng chẳng thấy thiếu cho đến sáng nay. Chúng tôi đã quá bận chống đỡ mưa gió - Anh ta chỉ vào mái nhà - Bị nặng nhất là cái mái nhà. Trong nhà, tầng lầu trên đã bị dột. Tôi và Bo đã lau bớt nước, nhưng một số miếng ván đã bị oằn.

Niki nghĩ bụng, cô còn may mắn. Ngôi nhà của cô còn đứng vững và cô có tiền để sữa chữa chỗ nào bị hư.

- Có cái này cô nên xem, - Jim nói.

Anh ta đi vào nhà và một lát sau trở ra, tay bưng một hộp sắt đã rỉ sét.

- Chúng tôi đã tìm thấy cái hộp này khi dỡ một phần của mái nhà bị hư hại. Nó nằm ở chỗ bọng ngay trên trần nhà trong phòng ngủ của cô.

Niki nói đùa:

- Có vẻ như gia đình Martin đã bỏ lại một kho tàng cất giấu. Anh mở hộp được không?

- Được. Nó bị rỉ sét. Chắc là phải dùng búa và đục mở được.

Anh ta đặt cái hộp xuống và đi lấy đồ nghề.

Niki không trông đợi gì nhiều. Cô không thắc mắc lương tâm mở cái hộp này, nhất là sau khi gia đình Martin đã gây hư hại cho ngôi nhà của cô. Dầu sao, có lẽ cũng chẳng có gì đáng kể, giống như các đồ đạc của họ bỏ lại.

Jim đập hai cái, làm gãy ổ khóa rỉ sét, rồi trở về làm việc, để Niki xem đồ vật bên trong.

Cô giở nắp lên. Bên trong là một xấp giấy tờ buộc bằng sợi dây thun, rơi ra khi Niki chạm tay vào. Cô dụi mắt nhìn những chữ in. Những tờ giấy ấy là chứng chỉ cổ phần của Công ty thuốc lá Hyland, tất cả đứng tên Niki. Nhưng bằng cách nào, cô tự hỏi. và ai… hồi nào? Và tại sao cô không hề nhận được thông báo cho người có cổ phần như thường lệ?

Các câu trả lời nằm trong một tờ giấy tập học sinh, có chữ viết tay cẩn thận của Elle, ghi lại ngày mua mười cổ phần riêng biệt, tất cả đều mua vào ngày sinh của Niki. Bên cạnh mỗi lần mua có ghi việc bán một món nữ trang của Elle, đầu tiên là một chuỗi ngọc trai, rồi một đôi bông tai và vân vân. Rõ ràng là bà muốn giấu kín việc mua bán ấy, vì ở đầu trang có ghi số một hộp thư bưu điện ở Willow Cross. Không hổ danh là một người thuộc thành phần nông dân, Elle đã cất giấu di sản ấy của bà trong nhà bà, không biết rằng bà sẽ không sống để trao nó cho con gái mình.

Thật là mỉa mai, Niki nghĩ thầm, cô lại làm chủ một thứ mang tên Hyland. Và việc tìm ra cái ấy trong lúc này, giữa cảnh tàn phá này, khiến Niki có cảm giác lâng lâng, như thể cõi trời vừa hé mở và để lộ ra một mục đích nào đó cô vẫn còn chưa biết rõ.

Nhưng phải làm gì đây với món quà không trông đợi, mà có ý nghĩa lạ lùng này? Cổ phần này ắt hẳn đã tách ra nhiều lần từ khi Elle mua lô đầu tiên và số cổ phần lúc đầu đã được nhân lên. Dĩ nhiên cô có thể bán chúng và đem tiền ấy cho một tổ chức từ thiện, có lẽ cho Hội Ung thư của Mỹ, để tưởng nhớ ông Ralph. Một tiếng bên trong cô bảo cô đừng làm thế. Nhất là sau khi Elle đã bán tư trang để để lại di sản cho cô. Nhất là sau khi Số mệnh đã cứu thoát phần tài sản này của Elle khỏi bàn tay cướp bóc của lãoWeatherby.

Niki đóng hộp lại và đem nó vào nhà, để trên một ngăn kệ trong tủ áo ở tường phòng của cô. Cứ để nó ở đấy, cô nghĩ thầm, cho đến khi nào cô hiểu phải làm gì với nó. Cô cầm khung ảnh ở bàn trang điểm lên và sờ vào nó để cầu may như xưa kia cô thấy mẹ hay làm.

Nhìn qua một cửa sổ không bị đóng ván bít kín, Niki thấy một chiếc xe jeep chạy vào. Cô chạy xuống mở cửa đúng lúc Will bước xuống xe. Cô hỏi:

- Anh đến đây làm gì?

- Tôi cũng có thể hỏi cô câu ấy?

- Tôi ở đây… ít nhất cũng một phần thời gian.

- Không ngờ có cô ở đây - anh nói và có vẻ lúng túng - tôi định ghé ngang xem cho chắc nhà của cô không bị gì - anh ngó quanh - Có vẻ như Jim và Bo đã lo liệu chu tất. Tôi đi thôi.

Will quay đi. Niki chợt nhận thức cô đã bất lịch sự, trong khi Will đã tỏ ra hào hiệp đến thăm. Cô thốt lên:

- Khoan đã!

Anh ta dừng lại, mặt lộ vẻ ngạc nhiên. Cô nói:

- Anh hãy vào nhà chơi đã, được không? Chẳng có gì ngoài một tách cà phê tôi muốn mời anh.

Will đi theo cô vào nhà và ngồi và bàn nhà bếp. Niki đổ ít nước ấm vào và bắc lên bếp.Cô nói:

- Tôi muốn hỏi thăm sức khỏe của mẹ anh và ngôi nhà của anh… tôi hy vọng không bị thiệt hại gì nặng.

- Mẹ tôi khỏe. Gió bão như thế chứ mạnh hơn nữa bà cũng không sợ. Còn cái nhà thì chống cự được, không sao.

Niki ngồi vào bàn, đối diện với Will, rồi nói:

- Anh trở về khi nào?

- Được vài ngày nay. Coi như xong, tôi không còn đi biểu diễn nữa, không còn nằm đường nằm sá hàng tháng nữa.

- Thật vậy à? - Niki hỏi lại - Công ty thu đĩa hát nghĩ sao về quyết định của anh?

- Tôi đã bảo họ, tôi sẽ thu đĩa chừng nào còn có người mua, nhưng tôi không sống cả đời ở khách sạn và trên máy bay. Họ không bằng lòng. Họ bảo có lẽ sau này thì được, chứ bây giờ tôi phải ra mặt nhiều hơn.

- Và anh đã trả lời nếu không làm theo ý anh, anh sẽ không làm.

Will lúng túng cười.

- Bộ cô nghe lõm khi chúng tôi nói chuyện sao, Niki?

- Tôi đoán may mà trúng, thế thôi.

Ấm nước bắt đầu kêu. Nik rót vào tách đựng cà phê bột, rồi đưa cho Will một tách. Cô hỏi:

- Vậy tình trạng của anh hiện nay như thế nào?

Anh nhún vai đáp:

- Đành chờ thôi. Để xem sao đã.

Mắt anh bắt gặp mắt cô và dán vào nhau một lúc lâu.

Niki nhấp một ngụm cà phê và suy nghĩ thật là uổng phí khi có thêm một tài nguyên của vùng Willow Cross không được sử dụng. Dầu giữa cô và Will có những vấn đề gì đi chăng nữa, cô vẫn thích tiếng hát của Will. Thật là sai lầm nếu bỏ phí đi tài năng của anh, cũng như nếu thị trấn

này chịu nằm yên để bị xóa bỏ.

Anh nói:

- Cô trông giống như đang cố sức giải quyết tất cả các vấn đề của thế giới.

Cô lắc đầu:

- Hôm may thì không. Tôi đang nghĩ đến Willow Cross. Khi lái xe ngang qua sáng nay… tôi rất buồn vì thấy cùng này sa sút

đến như vậy. Không phải chỉ vì trận bão, mà còn những cái khác.

- Tôi hiểu cô muốn nói gì. Tôi cũng có cảm nghĩ như vậy, Niki. Có lẽ đó là lý do khiến tôi không muốn rời khỏi vùng này nữa.

Một ý nghĩ nảy sinh trong đầu Niki. Cô nói:

- Will, giả sử anh xuất hiện nhiều hơn mà không rời khỏi nơi đây thì sao? Nếu đồng thời anh có thể giúp được các nông gia ở đây thì sao? Anh chịu làm không?

- Còn phải hỏi, Niki. Nhưng làm cái gì?

- Ý của tôi chưa rõ rệt, nhưng tôi nghĩ đến một cuộc lạc quyên, Will ạ. Một cuộc lạc quyên lớn. Một đại hội nhạc đồng quê ngay tại Willow Cross, tương tự như đại hội nhạc rock ở Woodstock. Nếu tôi thuyết phục được Công ty Regal đài thọ chi phí và trả một số tiền quảng cáo lớn, có lẽ chúng ta có thể được nhiều ca sĩ nhạc đồng quê khác tình nguyện tham gia. Một số hãng thu đĩa hát chắc chắn sẽ muốn làm một số đĩa hát. Và chúng ta sẽ được đài truyền hình thu hình và phát lại. Tôi nghĩ rằng chúng ta có thể huy động được rất nhiều tiền, với cả những vật kỷ niệm, áo thun ngắn tay, ngoài tiền bán các đĩa hát.

Will dè dặt đáp, nhưng mắt anh sáng lên:

- Đáng chú ý lắm. Chỉ có điều tôi không biết có thích dính líu với Công ty Regal hay không.

- Anh đừng có thành kiến như vậy! Regal có dư tiền để tài trợ một công cuộc như thế một cách đàng hoàng. Anh cứ nghĩ xem Will, tiền thu được sẽ giúp các nhà nông xây cất lại nhà. Và cũng là xây dựng lại cuộc đời của họ. Anh bằng lòng đi và nội trong tuần này tôi sẽ đưa đề nghị lên ông Reece.

Will bằng lòng.

Niki đáp chuyến bay trở về Atlanta trong lòng háo hức. Vừa giúp các nông gia, vừa gắn liền tên của Công ty Regal vào một cuộc lạc quyên, có thể sẽ là một biện pháp cổ động xuất sắc. Nhất là trong thời điểm hiện này khi Công ty Hyland vừa thua kiện sau bốn năm kéo dài và bị tòa án xử phải bồi thường cho gia đình bà Mary Troiano nửa triệu đô la.

Theo tờ báo của Phố Uôn cô đang đọc, các luật sư của Công ty Hyland đã tuyên bố sẽ chống án lên tòa trên ngay. Họ đã tố

cáo vị chánh án xử vụ này là thiên vị.

Niki vui thích vì thanh danh của Công ty Hyland đã bị một vết nhơ. Nhưng nếu không lấy ngay những biện pháp chứng tỏ Công ty cô không đứng chung trong một âm mưu rộng lớn của toàn

thể ngành sản xuất và chế biến thuốc lá để làm hại mọi người, thì phán quyết ấy của tòa án có những hệ quả đáng sợ cho cả Công ty Regal.

Cô gần như không dằn được sự nồng nhiệt khi trình bày với ông Reece kế hoạch của cô để tổ chức một cuộc tụ hội nhạc đồng quê của tiểu bang Carolina, với Will Rivers đóng vai chính. Cô nói:

- Tôi chưa có danh sách đầy đủ các ca sĩ, nhưng ít nhất tôi có thể mời mười hai ca sĩ khác. Chúng ta có thể biến cuộc họp mặt này thành một cuộc họp mặt quan trọng thực sự, lớn hơn những cuộc thi đấu thể thao chúng ta bảo trợ. Tiền thu được có thể dùng để cứu trợ nạn nhân trận bão và lập một quỹ để giúp các người trồng trọt thuốc lá, chấm dứt dần dần việc trồng cây thuốc lá. Tiền đó có thể dùng để bồi bổ lại đất, để trồng được hoa màu khác. Chúng ta thậm chí có thể tài trợ một chương trình hướng nghiệp…

- Ý kiến của cô rất đáng để ý, cô Sandeman. Tôi tin Regal có thể bảo lãnh việc đài thọ một công cuộc lớn lao như thế.

Chúng ta thậm chí còn có thể tặng một số tiền đáng kể…

- Thật tuyệt vời ! - Niki kêu lên, mắt sáng rực - Ông chưa biết việc đó sẽ có ý nghĩa như thế nào với rất nhiều người…

Ông ngắt lời cô:

- Tuy nhiên, đây phải là một công việc từ thiện. Chúng ta sẽ giúp các nông gia xây lại nhà, giúp họ sửa chữa lại những thiệt hại do trận bão gây ra. Nhưng còn việc khác, thì tôi thấy không cần phải làm, cô Sandeman.

- Tại sao? Ông đã có lần nói rằng cần có những chương trình chuyển tiếp. Ông đã đồng ý rằng Công ty Regal cần phải tham gia đúng vào việc chuyển tiếp ấy.

- Đúng là tôi đã nói thế. Nhưng chưa phải là lúc để làm bước đó, các nông trại ở Willow Cross đều bị lỗ lã… với hàng trăm cái khác giống vậy trong toàn tiểu bang - Tôi không nghi ngờ là hoàn cảnh của họ đang khó khăn, cô Sandeman. Tôi chỉ nói rằng trong lúc này, Công ty Regal chưa thể đài thọ dự án nào có vẻ làm hại đến ngành chế biến thuốc lá.

- Đến bao giờ? Bao giờ Công ty Regal mới làm? Bao giờ mới từ bỏ những hoạt động dính dáng đến ngành chế biến thuốc lá?

- Tôi hiểu cô thất vọng. Nhưng tôi không thể dung thứ sự thiếu lễ độ ở trong văn phòng này, dẫu sự nhiệt tình của cô là đáng khen.

Đột nhiên dấu hiệu nhỏ nhặt hơn lại thành một ánh sáng chói lòa làm cô tỉnh ngộ. Cô điềm tĩnh hỏi:

- Ông chưa bao giờ nói nghiêm túc khi bảo rằng sẽ đưa Công ty Regal ra khỏi ngành thuốc lá, phải không?

- Có phải cô nghi ngờ sự chính trực của tôi không, cô Sandeman?

Cô nhìn kỹ ông, con người thượng lưu có học mà cô đã vô cùng khâm phục. Phải chăng ông ta cũng chỉ là một người nói dối? Cô đáp:

- Tôi nghĩ rằng ông đã lừa tôi. Ông cũng đã tự lừa dối mình.

- Cô nói năng như thế à?

- Tại sao từ đầu ông thuê tôi? Phải chăng để bịt miệng tôi? Để tôi không gây trở ngại cho ông?

- Cô Sandeman, tuy đường lối của tôi là biến kẻ thù thành bạn, đường lối ấy không áp dụng đối với những nhân viên không dùng được vào việc gì cả. Trường hợp của cô không phải vậy, cô đã chứng minh khả năng của cô. Với thời gian, tôi cho rằng cô sẽ chín chắn hơn, không còn những xu hướng anh hùng rơm nữa. Khi đó, tôi cho rằng cô có thể nhận lãnh một địa vị cao hơn, có trách nhiệm lớn lao hơn.

Niki nhìn sững người chủ của mình, không thể tin được ông ta không để ý gì đến những lời nói của cô.

- Bộ ông không hiểu rằng tôi đến đây làm cho ông không phải vì nhắm vào một chức vụ cao? Ông không biết tôi đến đây vì tin tưởng ở ông hay sao? Vì tôi nghĩ rằng ông muốn làm một việc gì tốt - và tôi đã muốn dự phần vào việc đó.

- Ở Công ty Regal chúng tôi đã làm được rất nhiều việc tốt…

Niki lắc đầu. Cô đã khờ dại quá chừng để bị lừa dối bởi những cung cách lịch sự và những lời lẽ cao thượng. Cô nói:

- Cho tôi xin, xin ông khỏi phải nhắc lại với tôi đường lối của ngàng công nghiệp thuốc lá. Nếu ông không bị mù quáng vì khói mù do chính ông tung ra, ông đã có thể thấy toàn bộ bức tranh, ông Reece ạ. Ông có lẽ đã thực hiện những gì ông đã hứa và vẫn đạt được thắng lợi. Không phải chỉ vì đó là việc nên làm, mà còn vì làm lúc này là đúng lúc.

Ông Reece ngó đồng hồ tay:

- Xin lỗi cô…

- Tôi đi đây. Tôi sẽ không làm mất thêm thời giờ vàng ngọc của ông. Nhưng tôi không tha thứ cho ông. Ông không hơn gì những kẻ bán ma túy, bán thuốc độc trên đường phố. Bạn bè của ông ở Washington sẽ không còn có thể che chở cho ông lâu lắm nữa đâu, không thể che giấu sự chai lì và tham lam của Công ty Regal…

Ông Reece mỉm cười buồn bã, như thể cô học trò cưng của ông đã bị đánh hỏng trong kỳ thi.

- Cái cô gọi là sự tham lam, cô Sandeman, là căn bản của mọi công cuộc kinh doanh có kết quả. Nếu ở đây cô chưa học được điều đó, tôi chắc chắn cô sẽ học được ở chỗ làm khác. Để rồi cô xem…

Cô ngắt lời ông ta:

- Không, tôi không còn phải chờ học gì ở những người như ông. Bây giờ đến lượt tôi, ông Reece. Tôi chưa biết bằng cách nào và khi nào,. Nhưng tôi xin hứa với ông một điều tôi sẽ giữ. Tôi sẽ chứng tỏ cho ông thấy ông đã bỏ lỡ một cơ hội ông không bao giờ còn có lại. Tôi sẽ chứng tỏ cho ông cái triết lý về kinh doanh của ông là thảm hại và thối nát đến chừng nào.

Ông cứ tin tôi!

Chương 33

Will nổi nóng hét to:

- Kệ xác Công ty Regal! Và kệ các tên chó đẻ Desmond Reece!

Niki bước theo Will đang đi đi lại lại trên con đường vào nhà cô, không màng để ý đến mưa đang rơi làm ướt đẫm áo quần và mái tóc nâu sẫm của anh. Bỗng anh dừng lại và quay lui nói: - khoan đã, Niki. Tại sao chúng ta phải để Regal quyết định chúng ta làm gì hay không làm gì? Một cuộc lạc quyên là một ý kiến tốt quá cỡ. Tại sao chúng ta không thể thực hiện nó theo kiểu thôn quê cũ kỷ? Bằng cách tự mình giúp mình như xưa nay vẫn làm, khỏi phải chờ ai khác làm giùm?

Niki vuốt mái tóc ướt đẫm và mỉm cười dù đang tức giận và thất vọng. Lần này, cô và Will cùng ở một băng tần.

- Nói thật với anh, tôi cũng đang có ý nghĩ chúng ta vẫn nên xúc tiến việc đó. Tôi hiện đang thất nghiệp. Tôi có thì giờ rảnh để tổ chức và điều hành công cuộc lạc quyên ấy. Đó vẫn là một việc làm vì chính nghĩa và tôi chắc chắn chúng ta sẽ có được sự giúp đỡ từ phía khác.

- Tôi sẽ bỏ ra món tiền ban đầu. Tại sao cô đã không nói ra ngay từ đầu là vẫn muốn xúc tiến việc đó?

- Tôi định sẽ chờ cho đến khi anh hết nói "Tôi đã bảo cô vậy mà".

- Nếu cô chờ đợi câu đó, cô đã lầm. Mẹ kiếp, Niki, những kẻ như Reece đã nói dối và gian lận từ khi cô chưa ra đời. Nếu

cô chơi trò chơi của họ, cô không thể nào thắng. Nếu cô đã học được điều đó, cô mới thắng.

- Ồ, tôi đã học được điều đó rồi, chỉ có điều tôi chưa tính được phải làm sao đối với cái đó.

- Bỏ qua đi thôi. Cô đã trở về và chỉ có điều đó là quan trọng.

Thật không, Niki tự hỏi. Khi rời Công ty Regal, cô đã mất nhiều hơn là một chỗ làm. Cô đã đánh mất mục đích của cô và tên tuổi cô đã tạo được cho mình. Cô phải làm lại từ đầu.

Tối đó, cô nhận được một cú điện thoại của Alexi. Anh hỏi với giọng để lộ sự bị chạm tự ái cũng như lo lắng.

- Có chuyện gì thế? Anh gọi cho em mấy ngày nay. Khách sạn trả lời em đã rời khỏi đó; tổng đài viên Regal làm như chưa hề nghe tên em.

- Cái đó đúng như em chờ đợi họ sẽ làm vậy. Xóa tên em.

- Em bị sa thải hay sao? Có phải vì vậy mà em bỏ đi đột ngột? Có phải vì vậy mà em đã trở về Willow Cross?

- Em bỏ cuộc, - cô nói huỵch toẹt.

- Nhưng vì lý do gì? Anh đã tưởng em đã quyết tâm ở lại đó, ít nhất cho đến khi Công ty Regal hoàn tất kế hoạch giải tư ngành thuốc lá, đến khi…

- Chả có kế hoạch giải tư nào cả. Tất cả chỉ là nói dối. Nói dối trắng trợn. Công ty Regal là như thế đó. Giống như các công ty còn lại.

- Anh rất tiếc, Niki…

Alexi im lặng một lát, rồi hỏi giọng trách móc:

- Nhưng tại sao em không gọi điện thoại cho anh?

- Có lẽ vì em không muốn nói về chuyện ấy. Có lẽ vì em đã không muốn thừa nhận mình khờ dại. Một lần nữa.

Tuy nhiên, Niki biết cách giải thích ấy chỉ đúng một nửa. Đã có quá nhiều sự phản bội, quá nhiều sự nói dối. Cô không khỏi tự hỏi phải chăng đây là bài học của trường đời cô phải nhận mỗi lần tìm con đường mà định mệnh dành cho cô. Mất

sự tự tin, cô đã quay về Willow Cross để liếm các vết thương. Và để biến cuộc họp ban của nhạc đồng quê Carolina thành hiện thực.

Thế nhưng sau khi tin lời cô quả quyết vẫn khỏe mạnh, Alexi tỏ ra gần như nhẹ nhõm vì Niki không còn là đệ tử trung thành của Desmond Reece. Anh nói nửa đùa nửa thật:

- Vấn đề thất nghiệp của em có thể giải quyết dễ dàng.

- Em mất chỗ làm, nhưng không phải là không có việc để làm. Em đang bận làm một dự án quan trọng. Em đang lo tổ chức

một cuộc lạc quyên cho các nông gia vùng này.

- Em đã tìm được một chính nghĩa khác? Nhanh vậy?

Cách anh nói chữ "chính nghĩa" khiến cô tự vệ:

- Cái đó có gì sai trái? Các nông gia đang cần được giúp đỡ. Có trời biết họ không thể quay về nơi nào khác để được…

Một phút im lặng:

- Niki, không phải ý anh muốn nói thế. Anh không nói về những nông gia.

- Vậy thì ai?

- Anh muốn nói đến em. Trong mối quan hệ cá nhân, em thường dè dặt, cẩn thận…

- Anh cứ nói đi.

- Em không bao giờ phó thác hoàn toàn, cả trái tim và tâm hồn cho bất cứ ai, chỉ cho một vật gì… một chính nghĩa, một

môn thể thao, một việc làm. Cái đó bao giờ mới thay đổi?

Cô không trả lời được. Cô không thể không đồng ý với nhận xét vừa rồi của Alexi. Cô biết điều ấy đúng sự thật, cũng như biết tại sao như vậy. Và cô muốn thay đổi cái đó.

Nhưng cô không trả lời được câu hỏi của anh và không hy vọng gì có bao giờ trả lời được.

Trong vòng hai tuần lễ, cuộc họp ban nhạc đồng quê của tiểu bang Carolina bắt đầu. Gần như mọi cơ quan đoàn thể ở Willow Cross đều giúp một tay vào việc tổ chức. Tờ báo của thị trấn cho Niki mượn một văn phòng, cùng máy sao bản và máy fax; ông chủ nhà băng nông nghiệp cho cô mở tài khoản và mượn tiền với sự bảo đảm của tên tuổi Will; đài truyền hình địa phương chiếu hình Will gởi đến các đài khác cùng một hệ thống trong cả nước.

Niki thuyết phục được Will gọi điện thoại cho từng người, tất cả các ca sĩ nhạc đồng quê, để thay mặt các nông gia hỏi

xem họ chịu hát miễn phí hay không.

Chủ nhân khu hội chợ đồng ý cho mượn khu đất một ngày, không lấy tiền mướn chỗ. Học sinh trường trung học sở tại giúp dọn sạch khu đất sau cuộc họp bạn. Kate và Tim cầm đầu cả một đoàn người tình nguyện làm ra những món đồ kỷ niệm để tặng lại những ai cho hiện vật, dịch vụ hay tiền nong.

Niki lo liệu tất cả các chi tiết, nhờ đã được huấn luyện ở Công ty Regal. Cô đăng ký cuộc họp này như là một hoạt động từ thiện, nên tiền thu được khỏi bị đánh thuế và người cho tiền có thể giảm trừ được thuế lợi tức. Với danh nghĩa đại diện chính thức cho cuộc họp bạn, cô bắt đầu gọi điện thoại cho những hãng thu đĩa hát ở Nashville và New York, để gạ họ thu một tập đĩa hát làm kỷ niệm cuộc họp bạn. Cô thuyết phục một hãng dệt vải sản xuất một loạt áo thun ngắn tay với giá rẻ, kỷ niệm cuộc họp bạn.

Cô làm việc chung với Will gần như ngày xưa. Anh nói, có vẻ xin lỗi:

- Tôi đã lầm khi bảo rằng cô đã thay đổi theo chiều hướng xấu. Bây giờ tôi mới thấy được cô đã nói thật, về sự yêu mến Willow Cross.

Cô gật đầu dè dặt. Cô thấy Will đã thay đổi phần nào, không còn là người không bao giờ thừa nhận mình sai. Nhưng cô không nghi ngờ gì về điểm anh vẫn là người có thể dễ dàng làm cho cô đau khổ, nếu cô không biết giữ gìn.

Trong thời gian làm cho cuộc họp bạn, cô không nghĩ đến những cổ phần Hyland trong cái hộp sắt rỉ sét. Số cổ phần ấy được tách ra nhiều cổ phần gấp ba bốn lần, kể từ ngày mẹ cô mua lần đầu tiên. Nếu bán lúc này, cô sẽ có vốn để kinh doanh một việc gì đó hoặc đủ ăn tiêu trong khi chờ đợi có một việc làm khác. Nhưng Niki không nghĩ đến tiền bạc, mà nghĩ đến các cổ phần ấy như một phương cách để chiếm lại cái đáng lẽ là của cô từ đầu. Một phương cách để bù đắp lại những thiệt thòi do bị người ta phản bội, để hoàn thành số mệnh của cô từ lâu chưa thực hiện được.

Trong khi theo dõi cuộc lạc quyên sắp thành hình, kết quả của một số ý kiến và sự quyết tâm, cô nảy ra một ý nghĩ khác. Ý nghĩ ấy vừa táo bạo vừa gan dạ. Nó sẽ đưa cô vào tận sào huyệt của kẻ địch: Công ty Thuốc lá Hyland. Nhưng cô có dám làm không? Cô có hy vọng thắng được một kẻ địch đáng sợ còn hơn Desmond Reece, là đích thân Duke Hyland?

Từ bảy giờ sáng một ngày thứ bảy, khu hội chợ vắng vẻ ở ngoại ô Willow Cross bắt đầu sống động lại. Một sân khấu được những toán thợ dựng lên, với dàn đèn và hệ thống âm thanh. Ở chu vi đất dành cho cuộc họp bạn, những xe bán thức ăn, giăng biểu ngữ sặc sỡ ở buồng lái, đã xếp hàng sẵn. Những người bán đồ kỷ niệm bắt đầu dựng sạp và bày ra nào áo thun ngắn tay, nào bưu thiếp và bích chương.

Tháng hai mà thời tiết hôm nay đặc biệt tốt. Một dấu hiệu tốt, Niki nghĩ bụng khi thức dậy thấy trời nắng và trong xanh. Cô mặc nhanh quần jeans và áo sơ mi, buộc tóc kiểu đuôi ngựa. Cô lái xe đến khu hội chợ để họp với các người phụ trách các tiểu bang, duyệt qua một lần cuối chương trình của ngày hôm nay.

Will đã có mặt, anh đang giám sát việc gắn dụng cụ âm thanh và chờ đón tiếp các ca sĩ khác.

Đến mười giờ, một hàng dài xe hơi nối đuôi nhau trên con đường xa lộ hẹp, dẫn đến khu hội chợ. Cảnh sát tiểu bang bố trí rất đông, ra sức điều hòa lưu thông và giữ gìn trật tự.

Đến trưa, có ít nhất hai hoặc ba ngàn người trong khu hội chợ ngồi trên những tấm chăn, dưới nắng ấm. Mỗi người đều mua vé vào cửa mười đô la, để được nghe những ngôi sao nhạc đồng quê biểu diễn.

Một chiếc trực trăng bay lượn trên không, trên đó một người phụ trách chọn nhạc của một hệ thống truyền thanh, nói vào máy vi âm để tả quang cảnh bên dưới như là "một nửa Woodstock, một nửa chợ phiên ở vùng quê… một liên hoan có vẻ dân tộc Mỹ đặc sắc".

Đúng ngọ, Will cất chào mừng các cử tọa:

"Chúng ta đều biết lý do các bạn có mặt ở đây. Để vui chơi và giúp đỡ bạn bè láng giềng của mình. Vậy thì xin các bạn hãy thoải mái để nghe nhạc… và xin đừng quên mở rộng trái tim và ví tiền của các bạn. Tôi xin mở đầu bằng bản "Nông gia Brown"… nếu các bạn thấy hứng thì xin các bạn hãy hát theo".

Đến ba giờ chiều, số người đã tăng lên đến mười ngàn người. Từ trên không, khu hội chợ giống như một bức tranh sặc sỡ. Trong cả nước, các máy truyền hình được mở để đón mục của đài truyền hình địa phương truyền đi lúc ba giờ, với Loretta Young hát một loạt bài hát được yêu thích nhất.

Ở khu hội chợ, cử tọa huýt sáo hoan hô vang trời, trong khi các ca sĩ đồng quê nổi tiếng lần lượt tiến lên sân khấu, đến cả hàng chục. Một ban nhạc địa phương cử nhạc, giữa các lượt biểu diễn của các ngôi sao và cử tọa hát theo vang lừng. Càng về chiều, các thứ nước giải khát bán càng đắt, cũng như các vật kỷ niệm.

Đến sáu giờ kém mười, Will lên sân khấu. Anh kết thúc cuộc biểu diễn bằng bài hát "Có những dòng sông sâu" và mười ngàn người hát theo.

Tối đó, trong khi thợ thuyền tháo gỡ sân khấu và những người tình nguyện đang ra thu lượm rác rến, Will và Niki đứng bên nhau, mệt lả nhưng đắc thắng. Anh mỉm cười nói:

- Chúng ta cộng tác với nhau rất đắc lực.

Niki mỉm cười đáp lại:

- Sau bữa nay, anh sẽ không gặp khó khăn khi muốn các hãng đĩa hát làm theo ý anh.

Anh gật đầu:

- Còn cô thì sao, Niki? Tôi đã có ý nghĩ, cô mất việc làm, nếu tôi có thể giúp cô bằng cách gì… tôi muốn nói nếu cô cần tiền…

Anh ấp úng, rõ ràng lúng túng không biết nói sao. Anh vội vàng nói tiếp:

- Có thể coi đó là tiền cho mươn. Hay nếu tôi có thể làm gì để giúp cô tìm được việc làm…

Niki lắc đầu:

- Cám ơn anh đã đề nghị, Will, nhưng tôi không có ý tìm việc lúc này.

- Ồ? Cô có ý định làm gì, Niki? - anh hỏi với vẻ tò mò thấy rõ.

Cô do dự. Có nên nói ra ý nghĩ mới mường tượng này không? Ý nghĩ ấy còn mới mẻ và non nớt quá. Cô đáp:

- Một việc tôi đã suy nghĩ từ mấy tuần qua. Tôi muốn giành một ghế trong hội đồng quản trị của Công ty Hyland.

- Cái gì? Trên thế gian thiếu gì công việc, tại sao cô phải làm ở Công ty Hyland? Cô đã bị một vố ở Công ty Regal chưa đủ

hay sao?

- Thôi, bỏ qua đi. Anh không hiểu được đâu.

- À, vậy thì cô hãy giảng giải cho tôi. Trong trường hợp cô chưa để ý, tôi nên nói là tôi thỉnh thoảng cũng học được đôi chút.

- Tôi đã để ý thấy. Tôi chỉ không biết một người như anh…

- Người như tôi… cô muốn nói gì?

- Một người lớn lên có gốc gác, có gia đình. Một người không có lý do gì để hòai nghi về thân thế của mình.

Will gật đầu, để cho cô nói tiếp.

- Đây không phải là vấn đề việc làm, Will, mà là một việc lớn lao hơn, quan trọng hơn. Có lẽ là việc quan trọng nhất tôi làm trong đời tôi.

Will lắng nghe Niki kể chuyện cái hộp sắt và ý muốn của cô dùng nó để đoạt được địa vị chính thức của cô trong xã hội..

Anh chợt hiểu ra và hỏi:

- Cô muốn nói đây là một sự oán thù phải trả?

- Còn hơn thế, Will ạ.

- Có lẽ, nhưng oán thù nên cởi ra không nên thắt lại. Cô định hành động giống như… tôi tìm cách trả thù Scranton, vì ông già của anh ta đã ăn gian ông già tôi trong một vụ mua bán đất.

- Không giống nhau. Gia đình Hyland mắc nợ tôi không phải đất đai hay tiền bạc. Họ nợ tôi một cái tên, một căn cước…

Will lắc đầu:

- Nghe cô nói như cô tự chuốc lấy buồn phiền. Cô moi chuyện cũ lên mà thôi.

- Không! - Niki gắt lên và bỏ chạy ra xe hơi, không muốn nghe anh ta nói nữa.

Ý kiến của cô bây giờ rõ rệt hơn sau khi nói ra với anh ta. Để bắt đầu hành động, cô có số cổ phần do mẹ cô đã chắt bóp để lại cho cô. Sau cùng, cô sẽ đòi lại địa vị của cô bên cạnh những người con chính thức của H.D.

Họ nắm giữ đa số cổ phần của công ty thì đã sao? Cô chỉ cần sự ủng hộ đủ để chiếm được một ghế, thay vào chỗ một trong những hội viên bù nhìn chỉ biết gật để làm vừa lòng Duke. Một khi lọt vào trong, cô sẽ khuấy động vừa đủ để công ty phải thực hiện những sự thay đổi mà cô đã thử làm ở công ty Regal một cách êm thấm.

Cô mỉm cười, khi hình dung ra báo chí sẽ phản ứng thế nào trước cảnh một hội viên hội đồng quản trị, phát biểu trong khắp cả nước, chống lại sự sản xuất thuốc lá, viết thư cho các cô đông, và hối thức họ ủng hộ sự giải tư khỏi ngành công

nghiệp thuốc lá.

Chỗ dựa chủ yếu của kế hoạch này là Babe. Cô chắc chắn ông ta sẽ giúp cô. Làm sao ông ta không giúp được? Ông ta cũng có khá nhiều lý do như cô để ghét Duke. Ông ta đã bị Duke tước quyền trong công ty do tự cách là con của H.D mà có.

Cô mời ông ta đến ăn tối, nói hé cho ông ta biết, cô có một chuyện rất ư quan trọng muốn bàn với ông ta, nhưng không chịu nói rõ thêm.

Babe đến, tỏ ra rất vui vẻ, đem theo một bó hoa hồng thật to, một chai rượu sâm banh Dom Perignon ướp lạnh và một hộp bánh gởi từ Paris sang bằng máy bay. Ông vừa từ vùng biển Caribe về, sau khi chiếc thuyền máy của ông đã chứng tỏ có khả năng phá kỷ lục tốc độ ở đấy và tỏ ra sung sướng thoải mái chưa từng thấy. Ông khui chai rượu sâm banh, rót đầy hai ly và đưa một ly cho Niki. Ông nói:

- Bây giờ cô hãy nói cho tôi biết, tối nay cô ăn mừng cái gì, để chúng ta nâng ly uống mừng.

- Cái gì khiến cho ông nghĩ rằng đây là dịp ăn mừng?

- Giọng nói của cô, khi gọi cho tôi. Tôi biết rằng cô có một chuyện gì đó đặc biệt để nói với tôi.

- Chưa phải là ăn mừng, mới chỉ bắt đầu. Chúng ta có thể uống cho việc ấy.

Cô nâng ly. Cho đến khi dọn lên món chim mỏ nhác trong khi vỏ cứng bằng bột, cô mới tiết lộ ý định của mình. Cô nói:

- Tôi chỉ cần sự hậu thuẩn của ông và tôi chắc chắn có được một ghế trong hội đồng quản trị. Ông và tôi, chúng ta có thể đem lại một sự khác biệt.

Babe bỏ nĩa xuống và nhìn cô. Cô hỏi:

- Có gì sai trái? Ông không tin chúng ta có thể làm được việc đó hay sao?

- Không thể đi xa như vậy được đâu, Niki. Cô đừng nghĩ đến chuyện gây rắc rối cho Duke. Vì lợi ích của chính cô.

- Nhưng tôi tưởng ông chống cách điều khiển công ty của Duke. Tôi tưởng ông ghét việc không

có một địa vị có quyền hạn trong công ty. Hay là ông đã nói dối với tôi?

- Đúng là tôi không ưa cách làm hiện nay ở công ty. Pepper và tôi chưa bao giờ thuận thảo với Duke. Nhưng khi có sự việc rắc rối từ bên ngoài đưa đến, chúng tôi đoàn kết với nhau. Chỉ có lúc đó mới vậy.

- Nhưng tôi không phải là người ngoài. Ông quên rồi sao, Babe?

- Đối với tôi, cô không khi nào là người ngoài. Nhưng khi dính dáng đến Công ty thuốc lá Hyland, chỉ H.D mới có thể định đoạt ai có chỗ trong đó và ai không. Chỉ lời nói của ông ta đáng kể, Niki ạ. Ông ta đã biến cả hai chúng ta thành người

ngoài, dẫu đã cho tôi mang tên họ của ông.

Niki đứng dậy và lạnh lùng nói:

- Tôi muốn ông ra khỏi nhà tôi ngay, Babe.

- Niki, đừng làm vậy.

Ông ta với tay cầm bàn tay cô. Cô nhích ra xa.

- Duke, ít nhất cũng dám nói ngay vào mặt tôi là ông ấy ghét tôi. Ông nói quan tâm đến tôi, nhưng không đứng đằng sau tôi

lúc cần và đáng kể. Tôi mừng vì mẹ tôi đã không thành hôn với ông. Có ông là cha còn tệ hơn là không có cha!

Đóng cửa sầm sau lưng Babe, Niki còn run bắn lên vì tức giận. Cô phải học đi học lại cũng bài học ấy bao nhiêu lần? Bao giờ cô mới tin được rằng, cô không thể tin cậy được một người của dòng họ Hyland.

Được rồi, cô nghĩ bụng, cô sẽ không cần đến Babe. Sẽ khó khăn hơn, mất nhiều thì giờ hơn, nhưng cuộc lạc quyên giúp

các nông gia đã cho cô thấy, miễn là có quyết tâm, thế nào cũng tìm ra được một cách để làm được điều cô muốn.

Chương 34

Ngồi sau bàn giấy chất đầy tài liệu và sách, John Cromwell trông giống như một giáo sư đại học hơn là một luật sư năng nổ. Văn phòng luật sư của ông ở Trenton, New Jersey, tương đối nhỏ, thế nhưng ông đã thành công trong khi nhiều luật sư khác đã thất bại. Ông đã thắng trong một vụ kiện trực tiếp một công ty chế biến thuốc lá. Ông hỏi:

- Tôi có thể giúp cô được gì, cô Sandeman?

- Ông đã nói đúng về Desmond Reece và Công ty Regal, nên tôi không còn làm ở đấy nữa.

- Hình như tôi còn nợ lời xin lỗi cô. Nhưng chắc không phải vì lẽ đó mà cô đến Trenton hôm nay.

- Tôi đến đây vì tôi muốn "xâm nhập" Công ty thuốc lá Hyland.

- Ổ? Và cô định làm vậy bằng cách nào?

- Bằng cách tìm kiếm hậu thuận về tài chánh của những người đầu tư quan tâm đến một cái gì nhiều hơn là tiền bạc.

- Loại người ấy ít ỏi và hiếm có vô cùng, nhưng tôi tin là có.

- Như ông biết, gia đình Hyland, nắm năm mươi mốt phần trăn số cổ phần của công ty, nên tôi không thể chiếm quyền

điều khiển nó. Kế hoạch của tôi là sách động từ bên trong, nếu tôi tìm được những người có cổ phần muốn công ty giải tư khỏi ngành thuốc lá và đưa vấn đề ấy ra công khai từ trước dư luận.

- Cô muốn nói giống như những người phản chiến và chống nạn kỳ thị chủng tộc đã làm trong thập kỷ sáu mươi?

- Đúng vậy.

- Nhưng tại sao cô tìm đến tôi? Chắc rằng ở Bắc Carolina có nhiều luật sư đủ khả năng lo liệu việc chuyển nhượng cổ phần…

- Tôi không chắc họ đều đấu tranh cật lực như ông. Tôi biết ông ghét các công ty thuốc lá và biết rõ về Công ty Hyland hơn bất cứ luật sư nào còn sống. Tôi nghĩ rằng tôi có thể tin cậy vào ông, là không đời nào bỏ cuộc dù khó khăn đến mấy.

Cromwell gật đầu có vẻ suy tư và nói:

- Và chuyện này có thể trở nên xấu xa lắm đấy.

- Nhưng ông chịu làm chứ?

Ông ta chỉ lưỡng lự một chút và nói:

- Tôi nhận lời với cô. Sự thật là tôi có thể phụ giúp cô tìm ra những người đầu tư ấy.

- Như thế đỡ mất thì giờ cho tôi nhiều. Tôi nghĩ rằng những nhà băng tôi quen khi còn làm việc ở Regal sẽ chú ý đến loại

đầu tư này.

- Tôi hiểu. Nhưng trong vụ án Troiano, tôi đã nói chuyện với một số người có lý do riêng tư để có chung những niềm tin như cô. Cô Sandeman, hãy để tôi thay mặt cô gọi điện thoại cho họ và việc còn lại, dĩ nhiên, sẽ tùy ở cô.

Ở Detroit, Niki nói chuyện với một nhà sản xuất xe hơi, có con trai đã chết một cách đau đớn vì ung thư lưỡi, sau khi hút thuốc từ lúc lên mười lăm tuổi. Cô nói:

- Tôi đến đây không phải để quyên góp cho một công cuộc từ thiện. Tôi đến đây vì có một người thân yêu đã chết vì hút thuốc. Tôi tin rằng nếu chúng ta buộc được một công ty tự nguyện chấm dứt chế biến thuốc lá, không có giới hạn nào trong việc chúng ta sẽ làm được.

Cô trình bày sơ qua những thành tích của cô ở Regal và nói:

- Nếu ông bằng lòng hậu thuẩn cho tôi, tôi sẽ cố hết sức bảo vệ số vốn đầu tư của ông và bảo đảm cho ông được chia lời phải chăng.

Niki rời Detroit với một lời hứa bỏ ra hai triệu đô la.

Ở New York, cô cũng nói vậy với một nhà tài phiệt trong ngành địa ốc, có vợ vừa chết vì ung thư cuống họng. Cô chưa nói hết, ông ta đã rút cuốn chi phiếu ra. Ông nói:

- Tôi đã định tặng một số tiền lớn cho hội Ung thư Mỹ, để tưởng niệm hương hồn của vợ tôi, nhưng có lẽ số tiền ấy sẽ có ích hơn nếu sử dụng vào việc ngăn chặn cô vừa nói đến.

Niki rời New York với năm triệu đô la.

Cô ghé ngang Baltimore và đến thăm Alexi ở bệnh viện John Hopkins. Anh ôm hôn cô và nói:

- Trông em có vẻ mỏi mệt. Bộ quên ăn quên ngủ hay sao vậy?

Cô cười buồn bã đáp:

- Anh đoán đúng, nhưng tất cả vì một chính nghĩa, Alexi ạ. Em phải làm việc một bằng hai ngày mới họa may có cơ hội thắng được.

- Không bỏ ngày nào đã là đáng khâm phục, nhưng hình như em chỉ lo công việc.

- Việc làm hiện nay của em không phải chỉ có công việc.

- Anh biết. Với em, không bao giờ chỉ là công việc, mà luôn luôn là… tôn giáo, như một sự tìm tòi.

Phải, cô nghĩ thầm, có lẽ con đường cô đang đi là đoạn cuối trong cuộc hành trình đi tìm tòi đã diễn ra cả cuộc đời. Cô

hỏi:

- Tại sao em khác anh nhiều như vậy? Anh tận tâm chữa bệnh cho các người bệnh, đấu tranh chống bệnh tật và sự đau đớn. Phải chăng vì vậy anh đã đạt được nhiều thành tích?

- Có lẽ chúng ta khác nhau về một điểm, Niki. Công việc của anh quan trọng, nhưng nó không

bao giờ làm anh tiêu tan hết

sức lực. Hình như những mục tiêu mà em đã đặt ra ít quan trọng bằng những định kiến bên trong em thúc đẩy em.

Anh ngừng lại và mỉm cười hỏi:

- Anh nói nghe như bác sĩ, nhiều hơn là bạn, phải không?

Cô lắc đầu, đôi mắt xanh nhòa đi.

- Có lẽ anh nói đúng. Em nhớ chưa từng bao giờ làm khác. Em cứ với ra xa, em cứ nghĩ em đến được chỗ đó mà thôi… và rồi khi em đến đó, em thấy không phải là chỗ em muốn chút nào.

Anh kéo cô sát vào mình và yên lặn ôm cô một lúc lâu. Anh nói:

- Còn cuộc thập tự chinh mới nhất này, có thật em tin rằng sẽ khác trước?

- Em phải tin là vậy.

- Vậy thì anh không tìm cách cản em làm gì.

- Anh đứng dậy và lấy một phong bì giấy dày ở bàn viết.

- Anh hy vọng các tư liệu này sẽ giúp ích cho em. Đây là những tư liệu mới nhất về y tế, liên quan đến thuốc lá. Em hãy

dùng chúng thật tốt, Niki.

- Em hứa, anh thật là bạn tốt. Em thật không xứng đáng có bạn tốt như vậy.

Alexi lại mỉm cười, nhưng đôi mắt anh lộ vẻ buồn như thể anh đọc được ý nghĩ của cô.

- Tình yêu không phải là một cái gì tranh thủ được, Niki. Ta yêu người ta yêu, chỉ vì đó là lẽ thường tình.Vì không thể nào yêu ai khác được.

Niki đi khắp nước. Cô đến thăm chủ nhân một hệ thống khách sạn ở Chicago, một chủ nhân nhiều cửa hàng ở Indianapolis, một tỷ phú qui ẩn ở Palm Spring.

Học được ở ông Desmond Reece bài học phải giữ bí mật, Niki không để lộ ý định của cô trước khi có đủ tiền để mua năm phần trăm tổng số cổ phần của công ty Hyland. Khi đã làm được việc đó, cô phải đăng ký việc mua bán ấy với Ủy ban Chứng khoán và Cổ phần.

Rồi cô ra mặt công khai bằng cách đề nghị mua lại của tất cả những sở hữu chủ cổ phần của Hyland với giá 75 đô la một cổ phần.

Báo chí kinh doanh đăng ngay chuyện dó và vì không thể có chuyện chiếm quyền quản trị công ty, mọi người đểu muốn biết Niki Sandeman muốn làm gì.

Niki mở một cuộc họp báo và tuyên bố:

- Ý định của tôi là mua cổ phần của Hyland nhiều chừng nào hay chừng ấy.

- Nhưng vì lý do gì? - một ký giả của tờ "Tuần lễ kinh doanh" hỏi:

- Quý vị có tin không, nếu tôi nói mua cổ phần của Hyland là đầu tư tốt.

Mọi người cười vang. Cô nói:

- Tốt lắm. Ý định của tôi còn là, được những người có cổ phần mà không muốn bán, cử tôi đại diện cho họ để bỏ phiếu.

- Cô định một chọi một với Duke Hyland chăng? - Ký giả của tờ Fortune mỉm cười hỏi.

- Có thể lắm, nếu phải đi đến trường hợp đó để đem Công ty Hyland ra khỏi ngành kinh doanh thuốc lá.

Mọi người xôn xao liền. Đấy là một tin đáng đăng.

Niki đến thăm Will ở nông trại của anh. Sau cuộc lạc quyên, tiếng tăm của anh nổi như cồn và anh không cần phải đi biểu diễn khắp nơi nữa. Ở nhà anh bây giờ đã lập một xưởng thu âm có tính cách chuyên nghiệp, nên không còn phải đi đâu xa để thu đĩa. Khu nhà của gia đình Rivers trở thành một nơi người ta đến viếng thăm.

Niki gặp Will đang dẫn con ngựa mới mua đi lại trên lô đất xưa kia cha anh đã bán bớt, nay anh vừa mua lại… Khi thấy Niki, anh giao cho người làm giữ ngựa và đi đến gặp cô. Cô nói:

- Có vẻ như anh đã có được tất cả những gì anh từng mong muốn.

Anh che nắng hắt vào mắt anh và nhìn vào mặt cô như muốn dò ra ý nghĩa thầm kín câu nói của cô khi nói vậy. Anh cẩn thận đáp:

- Tôi không biết trên đời này có ai có được tất cả, nhưng bây giờ, tôi không có gì để than phiền. Cô đến đây có việc gì? Bận đi giảng thuyết như thế mà cô còn có thì giờ để về Willow Cross sao?

- Đó là lý do tôi đến đây. Tôi cần anh giúp tôi. Nếu anh có mặt bên tôi trong các mục phỏng vấn tôi trên truyền hình, tôi

có thể làm cho những khán giả không chú ý đến thuốc lá chú ý đến mục ấy. Họ có quyền lợi trong việc tôi đang làm, Will ạ. Tôi chỉ cần tìm ra một cách thu hút thực sự chú ý của họ.

- Cô muốn tôi giúp cô đến mức nào? Cô muốn tôi tán tỉnh các nữ ký giả không? Hay hối lộ nam ký giả?

- Tôi không dám bảo anh làm việc này hay việc nọ. Tôi chỉ yêu cầu anh góp sức vào một chính nghĩa. Dẫu anh nghĩ gì về tôi, anh cũng phải thừa nhận rằng…

- Nhưng không phải là chính nghĩa của tôi. Tôi biết cô tin tưởng rằng cô đang làm một việc tốt, Niki. Và có trời đất chứng giám, tôi chả yêu thương gì các công ty chế biến thuốc lá. Nhưng tôi không thể giúp tay cô làm cho nhiều người trồng thuốc lá mất việc hơn nữa. Tôi không thể nào làm như vậy. Cô hãy yêu cầu tôi hát giúp những người không có nhà, chẳng hạn, hoặc cứu đói cho trẻ con, tôi sẵn lòng làm ngay.

- Tôi hiểu.

- Không, cô chả hiểu gì hết! Tôi thấy rõ vẻ mặt của cô. Cô bị ám ảnh… vì câu chuyện của dòng họ Hyland, đến nỗi trong đầu óc của cô không còn khả năng hiểu được lối suy nghĩ của bất cứ

ai khác! Cũng như trong trái tim cô không còn chỗ để…

- Tôi không muốn nghe anh nói nữa, Will Rivers! Tôi không muốn nghe anh nói tôi sai nữa, dù là qua lời một bài hát của anh!

Cô quay phắt và bỏ đi.

Được rồi, nếu Will không chịu giúp, cô sẽ tìm cách khác để nêu sự thật về thuốc lá với công chúng mỹ. Cô xuất hiện trên chương trình truyền hình và báo chí đăng bài về cô, ví cô như Don Quixote.

Nhóm người đầu tư ủng hộ cô ngày càng nhiều, gồm cả nam lẫn nữ thuộc mọi nghề nghiệp. Ông Cromwell phải mướn thêm một phụ tá để lo việc của Niki. Số cổ phần cô nắm lên đến mười phần trăm, rồi mười hai rồi mười lăm và mười tám. Những giấy ủy quyền cho cô bỏ phiếu thay, lúc đầu được làm chậm, nhưng rồi đến càng nhiều hơn khi tên của Niki nổi lên cũng không thua tên của Will.

Trong một chương trình truyền hình cô nói về tác hại thuốc lá đối với phụ nữ, cô nói:

- Đây không phải là một vấn đề nam nữ bình quyền. Theo ý tôi, phụ nữ cần phải đóng một vai trò trong việc ngăn chặn loại thuốc độc này. Và đó là ý định của tôi sẽ thực hiện khi tôi có chân trong Hội đồng quản trị của Công ty Hyland.

Gần đến ngày họp đại hội cổ đông thường niên, cuộc vận động của Niki càng tăng gia nhịp độ. Rồi, may mắn làm sao, tờ New York Time đăng ở các trang kinh doanh nói rằng, trong quý ba, Công ty Regal đã công bố bị lỗ 447 triệu đô la về lợi nhuận từ thuốc điếu bán trong nước, so với số lời 355 triệu cùng thời kỳ năm trước. Bài báo lưu ý những khoản lỗ trong nước ấy được bù đắp bằng lợi nhuận ở các ban chế biến thực phẩm.

Niki cho sao bài báo ấy và gởi cho toàn thể các người sở hữu chủ cổ phần của Hyland, kèm một lá thư ngỏ cảnh cáo rằng công ty Hyland với ban quản trị hiện thời cũng sẽ sớm gặp trường hợp thua lỗ như Regal.

Cô gọi điện thoại cho tờ Nhật báo Phố Uôn và đọc cho họ nghe để viện dẫn lời cô: "Nếu Công ty Regal không có những ban chế biến thực phẩm, thì bây giờ đã nguy to. Công ty Hyland thậm chí đáng lẽ còn nguy hơn, nếu không nhờ có những thị

trường nước ngoài của mình".

"Đối với tôi, thà dẫn đầu một trào lưu còn hơn là chống lại. Dân Mỹ đang chỉ tiêu mỗi năm hơn 100 triệu đô la để bỏ hút thuốc. Họ dùng đủ cách để bỏ, kể cả việc thành lập Hội cai thuốc lá, phỏng theo Hội cai rượu. Việc đó không nói lên điều gì với ngành kinh doanh thuốc lá hay sao?"

Sáng ngày hôm sau, khi tời Nhật báo Phố Uôn đăng lời nhận xét của cô, cô nhận được giấy mời đến thăm Đảo Hồng Hạc, trên giấy viết thư có tiêu đề của Công ty thuốc lá Hyland. Chữ trong thư viết tay, nguệch ngoạc như là người viết hấp tấp, hoặc đang tức giận.

"Tôi có một đề nghị để chấm dứt tất cả các vấn đề giữa chúng ta, xin cô tiếp xúc với thư ký của tôi để sắp xếp chuyến bay của cô đến Đảo Hồng Hạc trong ngày mai".

Không có chữ ký. Duke đã đoán rằng Niki không chút nghi ngờ bức thư ấy do ai viết.

Tuy nhiên, ông đã đoán nhầm rằng đề nghị ấy của ông sẽ lay chuyển Niki. Trong chuyến đến

thăm đảo ấy, cô đã từ chối số tiền lên đến 50 triệu đô la để ngừng việc giành quyền điều khiển công ty. Cuộc chiến đấu vẫn tiếp diễn.

Cuộc họp đại hội đồng các cổ đông được tổ chức ở khách sạn Breakers ở Palm Beach. Trước đó một tuần lễ, Niki đã đáp máy bay đến đây với hy vọng được báo chí địa phương đăng tin về cô.

Khi đến phi trường Palm Beach, cô thấy một người mặt đồng phục tài xế cầm một cái bảng có tên "Sandeman". Tưởng là người của khách sạn ra đón, cô chỉ hành lý của cô cho y xách và đi theo y ra xe. Y dẫn cô đến chiếc xe dài nhất cô từng thấy và mở cửa xe cho cô. Bên trong là Will Rivers đang ngồi mặc bộ âu phục sang trọng, toét miệng cười. Anh ta với tay kéo cô vào trong xe:

- Không phải vì chúng ta không nói chuyện với nhau mà tôi không biết cô đang ở đâu và làm gì.

- Còn anh đang làm gì thế? Tôi tưởng anh ghét bộ đồ và xe nhà và bất cứ cái gì không hợp với nông trại.

- Đúng, tôi đặc biệt ghét bộ đồ này.

- Vậy là?

- Vậy là cô hãy coi như tôi làm lành. Tôi đã nghĩ rằng nên ăn mặc thứ đồng phục của cô thay vì của tôi thì có lẽ cô tin hơn.

Cô có nghĩ rằng bộ đồ lớn này khiến tôi tỏ ra thành thật hơn không?

Anh làm ra vẻ nghiêm trang, Niki không nín được cười. Không làm sao còn giận Will khi anh ta đã quyết tâm làm lành. Anh nói:

- Như vậy là tốt hơn.

- Phải chăng anh đã quyết định giúp tôi?

- Có nghĩa là tôi không phải là kẻ thù của cô. Chưa bao giờ là vậy, ngay cả khi cô coi tôi là kẻ thù. Đừng làm ra vẻ mặt ta đây đúng như thế. Tôi đến đây vì tôi quan tâm đến cô, ngay cả khi cô sai lầm…

- Anh có cách làm lành thật tức cười, Will. Nghe như là anh đang muốn kiếm cớ gây gỗ nữa.

Will cười vang:

- Gây gổ có thể là một bộ phận của yêu thương, Niki. Hơn nữa, nó còn vui, nếu ta không gây gổ. Tôi nhớ ba má tôi cắn nhằn nhau về chuyện này chuyện nọ… rồi chỉ một lát sau, má tôi vừa cười vừa bảo ba tôi biết điều thì thay đổi thái độ ngay, bằng không sẽ biết tay bà. Tôi biết rất sớm rằng, một nửa những lời lẽ tồi tệ họ dùng với nhau không cố tình, còn nủa kia không đáng kể, nên không làm thay đổi được tình cảm giữa họ.

Niki nhớ lại đã nhiều lần cô cãi lộn với Will, Anh ta có trông chờ cô giống như bà Chairmain không? Dẫu anh nói hay làm gì?

Cô chưa từng thấy một mối tình cách đó mà thành công. Hay cách nào khác cũng thế, cô nghĩ bụng.

Chiếc xe hơi đậu lại trước khách sạn sang trọng ở bãi biển và anh nói:

- Cô xem, tôi đi xa như thế nào để được lòng cô. Tôi thậm chí sẽ ở trong chỗ kiểu cọ này, Niki ạ, để có sẵn bên cô khi cuộc đấu đá của cô trở nên tồi tệ.

- Ồ chắc chắc là vậy. Tôi đã được Duke đích thân hứa thế. Ông ta…

Will ngắt lời:

- Niki, cô có thể quên Công ty thuốc lá Hyland một lúc để nói cô mừng rỡ được gặp lại tôi không?

Cô nhìn khuôn mặt đã từng cười với cô và quyến rũ cô. Khuôn mặt đã xâm chiếm trí óc của cô ngay cả trong lúc cô cố tìm cách đẩy người mang khuôn mặt ấy ra khỏi cuộc đời mình. Cô nói:

- Phải, tôi rất mừng gặp lại anh, will. Tôi cần có anh ở đây.

Vào phòng yên ấm, Niki nghe chuông điện thoại reo lệm. Cô nhấc ống nghe lên và nghĩ là Will gọi. Khi nghe tiếng Babe, cô xuýt bỏ ống nghe xuống. Ông ta nói:

- Tôi cần gặp cô về chuyện đại hội cổ đông.

- Ông hãy bảo anh ông là tôi vẫn không thèm nhận, - cô lạnh lùng đáp - Các người không thể hối lộ, cũng không thể làm tôi

sợ.

- Tôi không nói thay cho Duke, Niki ạ, lần này không. Tôi chờ cô đến. Chúng ta nói chuyện với nhau khẩn cấp. Tôi hứa với cô, cô sẽ không hối tiếc.

- Tôi đã học được những lời hứa của ông không có ý nghĩa gì, Babe ạ.

- Lần này khác, Niki. Tôi muốn giúp cô.

Cô không tin một lời nào của ông ta nói. Tuy nhiên ông đã đề nghị giúp cô thì không nhận là dại. cô nói:

- Được rồi, tôi sẽ gặp ông bây giờ. Ông nhớ đi một mình nhé.

Babe cười ồ:

- Cô đừng lo, Niki. Nếu Duke chỉ nghi ngờ tôi nói chuyện với cô, anh ta sẽ lột da tôi.

Mười phút sau, Babe đến và hỏi ngay có gì uống. Niki rót cho ông ta một cốc rượu whisky và khi đưa cho ông, cô ngửi thấy mùi rượu ông đã uống trước khi đến. Mặt ông đỏ và ngơ ngác.

Cô nói ngay vào đề:

- Ông đã nói ông muốn gúp tôi. Tại sao tôi phải tin lời ông?

- Bởi vì tôi đã bốn mươi lăm tuổi, Niki. Bởi vì đối với H.D, tôi là con thứ. Với Duke, tôi chưa từng là gì khác ngoài một số cổ phần khi biểu quyết. Mẹ kiếp, Niki, con người phải đáng kể hơn những thứ đó!

- Vậy tại sao ông đã không giúp tôi khi tôi yêu cầu ông trước đây?

- Bởi vì tôi không bao giờ có gan để chống lại người anh của tôi. Cô đã nói đúng về vấn đề đó, Niki. Cô đã đúng về nhiều

chuyện.

- Bây giờ ông nói sao? Ông sẽ ủng hộ tôi phải không?

- Không hẳn thế, - ông ta mỉm cười buồn bã.

- Vậy là sao?

- Tôi ủy quyền cho cô, Niki. Giấy ủy quyền lập tên cô đang cất trong tủ sắt của khách sạn. Mười bảy phần trăm cổ phần của Hyland tùy cô bỏ phiếu thế nào cũng được.

- Mười bảy phần trăm!

Mắt Niki sáng lên. Cái này ngoài sự trông đợi của cô. Với giấy ủy quyền của Babe, cô có thể chiếm quyền điều khiển của công ty!

Cô hỏi:

- Nhưng còn ông? Ông sẽ làm gì trong đại hội?

Ông ta lắc đầu:

- Tôi không dự, Niki ạ. Tôi vẫn chưa có đủ can đảm để làm phật ý Duke. Ngày mai tôi sẽ đua thuyền trên chiếc Highland III.

Sau đó tôi sẽ đi nghỉ… ở Hy Lạp, hoặc Sardinia. Có lẽ tôi sẽ trở về một hai năm sau.

- Tôi không biết nói gì…

Babe lại mỉm cười và trong chốc lát, Niki thấy lại người thanh niên mà mẹ cô đã yêu.

- Cô chỉ cần sử dụng nó một cách xứng đáng. Như vậy ít nhất tôi sẽ biết tôi đã làm một cái gì tốt, cho cô, cho Elle. Thậm chí có lẽ cho cả Hyland.

- Tôi sẽ làm như vậy, ông cứ tin chắc điều đó.

- Còn một điều khác nữa cô có thể làm giùm tôi

- Bất cứ điều igì.

- Cô hãy đến xem tôi đua thuyền trên chiếc Highland III. Nếu có cô em gái của tôi cổ vũ thì tôi thích lắm.

- Tôi sẽ có mặt.

- Và Niki… xin cô hãy giấu kín việc ủy quyền cho đến khi có đại hội. Tôi không muốn… ờ, không muốn có chuyện không đẹp

với Duke trước khi tôi ra đi.

- Tôi hiểu.

Khó bỏ được thói quen đã mắc phải suốt một cuộc đời, Babe đã làm đến mức tốt nhất của mình.

Mặt trời ở Florida chói sáng trong ngày mùa đông này. Biển xanh và lặng. một ngày tuyệt hảo để đua thuyền. Niki và Will đứng trên boong trước của chiếc du thuyền Sally Ann, của một người bạn của Babe, Chiếc du thuyền thả neo ở một nơi cách mức đến nửa hải lý.

Gió biển thổi mơn trớn vào mặt, Niki cảm thấy gần như thanh thản trong lòng. Cuộc hành hương suốt đời của cô sẽ chấm dứt. Cô bảo Will:

- Tôi sẽ làm việc này môt cách đúng đắn. Tôi sẽ không dùng sự ủy quyền của Babe để lấn áp đại hội. Tôi sẽ thuyết phục mọi người tham dự rằng việc tôi làm là đúng đắn.

- Và vì cô đã chắc chắn về việc đó. Cô sẵn sàng hy sinh mọi thứ?

Chắc chắn? Trong đời cô, có chuyện gì mà cô chắc chắn bằng việc trả thù gia đình Hyland? Will không hiểu rằng có những điều ta không thể không làm hay sao? Những điều ta phải làm bởi vì ta không có sự bình an và thanh thản trong tâm hồn khi chưa làm được?

Phát súng khởi hành vang lên và Niki đưa ống nhòm lên mắt. Cô hoan hô khi chiếc Highland III dẫn đầu một cách dễ dàng.

Từ xa, chiếc thuyền bằng nhựa hình như bay lướt trên mặt nước. Niki nói:

- Ông ta sẽ thắng, Babe phải thắng cuộc đua này, ông ấy cần phải thắng.

Will không đáp, anh ra nhìn đăm đăm vào một điểm xa xăm ở chân trời. Niki không để ý. Cô quá ham theo dõi chiếc thuyền nhẹ như lông chim là niềm tự hào của Babe và có lẽ là niềm vui độc nhất vô nhị của ông.

Ở điểm nửa đường đua có đánh dấu, chiếc Highland III vẫn còn dẫn đầu nhưng hai chiếc khác đang đuổi theo gần bắt kịp.

Niki nín thở trong khi Babe tăng tốc độ. Hai chiếc kia cũng làm theo. Chiếc Highland III đang lao thẳng đến mức. Nó đột ngột lạng qua một bên và lật úp. Có tiếng ầm ì dễ sợ và rồi một vầng lửa chói lòa bùng lên. Niki thét lên:

- Babe! Ai cứu Babe giùm!

Một giây sau, một tiếng nổ điếc tai vang ầm lên, tiếp theo là những mảnh kim khí nhọn hoắc bay lên không và khói cuồn

cuộn tuôn lên làm đen ngịt cả bầu trời.

Will chộp lấy Niki và kéo cô đi để khỏi nhìn thấy cảnh tượng rùng rợn. Nhưng cô đã thấy cảnh khủng hkiếp đó, cô sẽ không bao giờ quên được. Cuộc đời của Babe vừa chấm dứt ngay lúc có hy vọng nó thật sự bắt đầu.

Chương 35

Phòng khiêu vũ lớn của khách sạn Breakers đầy ắp người. Chưa bao giờ đại hội cổ đông của Công ty Hyland có người tham dự đông như thế và sôi nổi như thế, chưa kể đến một lượng ký giả đông kỷ lục. Trận địa của hai bên đã lập ra trước ngày hôm nay và bầu không khí là của một cuộc đấu quyền Anh để giành chức vô địch hạng nặng.

Những cổ đông chưa quyết định bỏ phiếu cho phe nào khi đến Palm Beach, được lấy lòng bằng những bữa tiệc cocktail và những lời hứa hẹn. Đối với nhưng đấu thủ chính trong ván bài ăn thua lớn này, mấy ngày vừa qua đầy căng thẳng và lo lắng.

Giữa những cảnh khác của vở kịch, cái chết của Babe nhanh chóng bị đẩy qua một bên sân khấu. Một hàng tít lớn trong một ngày trên báo chí, một vài lời thương tiếc của những người đã quen ông ta, rồi sau đó người ta chỉ nhắc đến tên ông khi bàn luận về các cổ phần của Babe sẽ do ai thay mặt bỏ phiếu và bỏ theo phe nào. Người ta phỏng đoán, vì Duke là người thừa kế chính, địa vị của ông ta vừa được tăng cường.

Khi Niki Sandeman đi vào phòng họp, hai bên có người ủng hộ kèm theo, cử tọa bị kích thích thấy rõ. Cô chỉ liếc qua bàn họp nơi đó có các địch thủ của cô đang ngồi, có Duke, Pepper và những hội viên bù nhìn khác trong hội đồng quản trị, rồi đến ngồi ở hàng ghế đầu của cử tọa.

Người mở đầu cuộc họp là Henry Lowell, trước kia trông coi sản xuất các đầu lọc của thuốc điếu. Ông ta nói qua sự thành công không ngừng của công ty, rồi giới thiệu người có trách nhiệm, Chủ tịch Hội đồng Quản trị, Duke Hyland.

Mặc bộ đồ vải phin trắng giống một chủ đồng điền phát đạt của thời xưa, Duke gật đầu đáp lại tiếng hoan hô nổi lên trước khi ông bắt đầu phát biểu.

- Thưa quý bà, quý ông, tôi không làm quý bà quý ông nhàm tai với những bài diễn văn dài dòng. Thay vào đó, tôi chỉ nhắc lại câu châm ngôn cũ của người Mỹ, đó là "nếu xe chưa chết máy thì đừng sửa nó".

Ông ngừng một lát, để chờ cho tiếng cười tắt hẳn.

- Quý vị đã đọc bản báo cáo cuối năm rồi, đã nhận chi phiếu trả tiền lời rồi, mà tôi chắc chắn quý vị đã để ý thấy số lời được chia lớn hơn năm ngoái nhiều. Những thành tích này biện luận còn hùng hồn hơn là lời nói của tôi.

Có tiếng lao xao đồng ý trong đám đông.

Duke cố tình không nhìn về phía Niki, không thèm để ý đến sự có mặt của cô, ông nói tiếp:

- Hôm nay quý vị sẽ được nghe một vài ý kiến mà theo tôi, thích hợp với đường phố hơn là một cơ sở kinh doanh đàng hoàng. Quý vị sẽ được yêu cầu ủng hộ một người phụ nữ, chỉ có thành tích về lãnh đạo, là sự thất bại khi làm cho một công ty thuốc lá khác.

Niki suýt đứng bật dậy để hét lên: "nói dối", nhưng John Cromwell giữ cô lại và thì thầm: "lúc này chưa nên".

Duke cười khúc khích và nói tiếp:

- Quý vị sẽ được yêu cầu vứt bỏ các số tiền đầu tư của mình, để ủng hộ một ý niệm kỳ quặc, là sẽ tốt cho Công ty Hyland nếu ra khỏi ngành kinh doanh thuốc lá. Tôi không phải là một người

tố các người khác, nhưng tôi sẽ không ngạc nhiên chút nào, nếu ý niệm ấy không do những công ty cạnh tranh với chúng ta khởi xướng.

Niki bặm môi, cố nén lại để khỏi đáp lại giận dữ:

Ông ta nói tiếp:

- Phải, thật vậy, nhưng kẻ cạnh tranh với chúng ta có lẽ sẽ rất bằng lòng nếu chiếm được những thị trường ở nước ngoài

của chúng ta và những nông trại trồng thuốc lá của chúng ta ở Brazil và Châu Phi.

Duke ngừng một chút, rồi lại nói với vẻ nghiêm nghị:

- Tôi thấy có sự sai trái trầm trọng trong những hoạt động chỉ có lợi cho kẻ cạnh tranh với chúng ta. Tôi đề nghị với quý vị, nếu quý vị cảm thấy muốn làm việc từ thiện, thì nên bỏ thêm một ít tiền khi tới nhà thờ mỗi chủ nhật đi xem lễ.

Lại có tiếng lao xao đồng ý. Ông ta nói tiếp:

- Tôi đã hứa sẽ nói vắn tắt, nên sẽ không mô tả ra đây các kế hoạch do tôi đã vạch ra cho công ty trong tương lai. Tôi chỉ xin nói rằng, tương lai của công ty sẽ sáng sủa hơn bao giờ hết.

Ông ta mỉm cười duyên dáng và rời khỏi bục giữa tiếng vỗ tay cuồng nhiệt.

Henry Lowell thông qua mấy công việc thường lệ, rồi hỏi có cổ đông nào muốn phát biểu.

Chỉ có một bàn tay giơ lên. Cả phòng quay lại nhìn Niki Sandeman. Lowell nói:

- Xin mời bà ngồi ở hàng ghế thứ ba lên phát biểu. - Tuy ông ta biết Niki là ai, ông cố y không nói tên cô.

Niki tiến lên bục. Cô hít vào một hơi dài, rồi bắt đầu nói:

- Thưa quý vị, tôi tên là Niki Sandeman. Trái lại điều quý vị vừa nghe, tôi không yêu cầu quý vị vứt bỏ tiền đã đầu tư vào

Công ty thuốc lá Hyland. Tôi chỉ xin quý vị nghĩ đến tương lai quang vinh mà ông Hyland đang nghĩ đến trong đầu óc của ông ta.

Cô ngừng nói một lúc, nhìn với vẻ khinh bỉ về phía Duke đang nói nhỏ với Pepper, như chỉ coi Niki là một kẻ gây rối nhất thời. Cô nói tiếp:

- Ông Hyland đã làm quý vị hài lòng khi nhắc đến số tiền lời được chia gia tăng. Nhưng tôi muốn quý vị nghĩ đến nguồn gốc của các khoản tiền lời ấy, nếu ông Hyland làm được như ý ông ấy.

Cô nói lớn hơn với giọng tin tưởng:

- Xin qúy vị đừng lầm về một điểm. Công ty thuốc lá Hyland cũng như tất cả các kẻ cạnh tranh với nó trong ngành kinh doanh rất có lời, bán ra sản phẩm đem lại sự chết chóc. Đàng hoàng, phải, nhưng chỉ là đàng hoàng so với những kẻ bán ma túy trong đường hẻm và ở các góc phố của những thành phố đang suy sụp của chúng ta. Nhưng các công ty ấy có kém nguy hiểm không? Chúng làm cho đất nước ta ít tốn kém hơn chăng, với hàng tỷ đô la phải chi tiêu thêm

cho ngành y tế để đối phó với những hậu quả của thuốc hút? Đó là chưa nói đến phí tổn to lớn về con người do sự đau khổ mang lại. Những người buôn cái chết rất đàng hoàng ấy thật ra còn nguy hiểm hơn rất nhiều. (Nói hay)

Cô đưa lên cao tờ báo cáo mới nhất của Bộ trưởng bộ Y tế và nói:

- Bây giờ chúng ta đã có sự thật, đó là sự thật mà hàng triệu đô la tiền bán thuốc không thể nào che giấu. Thuốc lá cũng làm cho người ta nghiện như bạch phiến. Xin quý vị hãy nghĩ đến điểm đó! Và đáng sợ hơn nữa là, thuốc lá giết chết nhiều người hàng năm hơn tất cả các người bị chết có liên hệ đến ma tuý cộng lại.

Cô ngừng một lát để nhấn mạnh, rồi nói tiếp:

- Mỗi tối trong khi xem thời sự, quý vị kinh hãi khi nhìn thấy các đoạn phim về chiến tranh, về sự chết chóc do sida, tai nạn và tội ác. Không một ai trong quý vị dám quả quyết rằng, trong những bi kịch ấy có phần nào có lợi cho nhân loại hoặc nên lưu giữ. Thế mà mỗi năm, có nhiều người chết vì hút thuốc nhiều hơn số người chết vì sida, bạch phiến, xì ke, xì cọt, rượu, cháy nhà, giết người và tai nạn xe hơi cộng lại.

Tôi van xin quý vị hãy nghĩ đến điểm đó. Chỉ năm nay mà thôi, sẽ có nửa triệu người Mỹ chết vì ung thư phổi và các bệnh có liên quan đến thuốc hút. Vậy mà có những người bảo rằng... cuộc đấu tranh do tôi chủ trương chống lại các công ty thuốc lá là vô vọng và điên rồ. Nhưng chúng ta chẳng đã mong ước có thể chấm dứt sự chết chóc vô bổ do sản phẩm của chúng ta làm ra không thua gì súng đạn? Xin các bạn hãy nghĩ đến điểm nữa. Nửa triệu người Mỹ chết năm nay - vượt quá tổng cộng số người Mỹ chết cả trong thế giới chiến tranh thứ hai và chiến tranh Việt Nam cộng lại.

Các quảng cáo cho thuốc lá cố gắng làm cho chúng ta tin rằng, hút thuốc cũng có cái vẻ đặc sắc của người Mỹ như bánh nhân táo. Chúng không bao giờ nói đến thói quen hút thuốc gây phí tổn về chữa bệnh và mất năng suất lên đến 100 tỷ đô la mỗi năm. Với số tiền đó nước Mỹ sẽ làm được cái gì nữa, nếu chi tiêu cho những kẻ không nhà, cho những người nghèo khổ, cho vấn đề giáo dục!

Quý vị hãy nghĩ đến những phí tổn thương không thể đo lường được! - Phí tổn về con người bị chết và bị đau khổ. Hãy nghĩ đến cách chúng ta gây ô nhiễm cho con cái chúng ta và làm hư hỏng chúng nó. Chúng ta bảo chúng nó đừng, đừng động đến ma túy, mà bằng cách làm gương, chúng ta bảo chúng nó hút thuốc điếu. Chúng cũng hiểu điều ấy, các bạn ạ! Mỗi ngày, ước lượng có từ ba đến năm ngàn đứa trẻ đốt lên điếu thuốc đầu tiên. Và chúng nó gia nhập đạo quân đi đến với Thần Chết... nếu tôi thua trong cuộc chiến đấu "vô vọng và điên rồ" này.

Niki ngừng lại, đưa tay lên chùi mồ hôi tươm ra ở trán. Cô nhìn qua các hàng ghế của những ông bà đã vỗ tay hoan hô Duke lúc nãy và tự hỏi có gây được tác dụng gì ở họ hay không. Phải chăng, như ông Reece đã nói, cô là một Don Quixote khi tưởng tượng rằng trong đa số con người có sự biết phải chăng đủ mạnh để thắng sự tham tiền?

Niki tóm tắt:

- Nếu tôi có được quyền kiểm soát ở Công ty thuốc lá Hyland, thưa quý vị, ý định của tôi là phát triển qua những ngành kinh doanh vô hại, là giải tư tất cả những cơ sở sản xuất thuốc lá và đổi tên là Công ty Hyland. Vị Chủ tịch Hội đồng Quản trị hiện nay của quý vị nói rằng, nếu Hyland giải tư về thuốc lá, sẽ có ai đó thu lợi của các cơ sở thuốc lá của mình. Tôi cho rằng nói thế là bênh vực sự tham tiền và không lưu ý đến những gì đang xảy ra trong nước chúng ta ngày nay. Năm 1986, lần đầu trong ba mươi năm, thương số của từng sản phẩm thuốc lá đều sụt giảm. Ảnh hưởng của thuốc lá trên những nhà làm luật của nước này cũng đang mất dần. Năm 1986,

chỉ có tám mươi chín thành phố có luật hạn chế hút thuốc. Cuối năm 1988, đã có gần bốn trăm và còn hàng trăm nữa đang chuẩn bị cho ra luật.

Phải rồi, công ty của quý vị đã và đang làm hết sức để làm cho các luật ấy không có hiệu lực hay yếu đi. Nhưng về lâu về dài, họ sẽ thất bại.

Niki nhìn trân trối vào Duke như để bắt mọi người chú ý đến ông ta và nói:

- Ông chủ tịch của các bạn biết rằng, thị trường của thuốc lá ở Mỹ không bao giờ phục hồi nữa. Ông ta đáp ứng bằng cách bảo: "Chúng ta hãy bán chết chóc cho những nước khác, dầu là bạn hay thù. Chúng ta hãy cưỡng ép các chính phủ của các nước đó để chúng ta vào nước họ; chúng ta hãy nêu lên sự tự do buôn bán; chúng ta hãy gây sức ép với những chính khách của các nước ấy giống như đã làm với những chính khách của nước ta". Tôi không đề nghị quý vị hy sinh tiền đầu tư của mình. Tôi chỉ muốn có một công cuộc kinh doanh tốt, lâu dài, không bán ra những sản phẩm gây chết chóc ở trong nước hay nước ngoài. (Chắc tác giả viết truyện này trong thời kỳ phòng chống thuốc lá)

Niki liếc thấy Duke chỉ vào đồng hồ đeo tay. Một lát sau, ông Lowell đứng dậy và nói:

- Thưa cô, tôi phải nhắc cô hôm nay chúng ta có công việc quan trọng phải giải quyết. Với tư cách là cổ đông, cô đã được phép phát biểu, nhưng…

Niki át lời ông ta:

- Với tư cách một cổ đông có đa số cổ phần tôi không cần ông cho phép phát biểu.

Cả phòng im lặng sững sờ và Duke cùng Pepper vội vàng trao đổi với nhau. Không còn có thể làm ngơ trước Niki. Duke tiến lên hỏi:

- Cô muốn nói gì khi bảo là với tư cách có đa số cổ phần?

Với vẻ đắc thắng, cô rút ra tờ ủy quyền của Babe và đưa tới trước mặt Duke cho ông ta xem. Ông ta sửng sốt rồi tức giận không nói được.

Bây giờ trong phòng xôn xao. Cuộc đấu đã bắt đầu.

Duke bỗng mỉm cười thật tươi và nói:

- Không, cô Sandeman. Tôi tin rằng cô đã phạm một sai lầm nữa. Nếu cô đã bỏ chút thì giờ xem xét bản điều lệ của công ty này, cô có lẽ biết rằng giấy tờ ủy quyền cô đang cầm ở tay là vô hiệu lực và vô giá trị.

Sao có thể được? Niki với tay lấy cái cặp của cô. Ông ta ắt hẳn tìm cách trì hoãn, để mua thời gian. Cô rút ra những tài liệu bản gốc của Babe đã trao cho cô, có chữ ký, con dấu hợp lệ và công chứng. Cô đưa các tài liệu cho ông ta và lạnh lùng nói:

- Tôi nghĩ rằng ông mới là người đã sai lầm. Cái này do ông William Hyland trao cho tôi. Chữ ký đã được chưởng khế công chứng.

- Tôi không nghi ngờ chữ ký của em trai tôi, hay quyền của chú ấy ủy quyền cho người khác. Nhưng tôi không chấp nhận cô có quyền bỏ phiếu với sự ủy quyền đó. Như tôi đã nói trước đây, nếu như cô đã chịu khó đọc kỹ hợp đồng nguyên thủy giữa các cổ đông, cô đã biết rằng số cổ phần do một người trong gia đình Hyland sở hữu, không thể chuyển nhượng cách nào có hậu quả là số cổ phần đó được dùng để bỏ phiếu bởi một người ngoài gia đình Hyland.

Ông ta ngừng nói một chút, để hiệu quả của qua bom của ông ta vừa tung ra ngấm vào.

Tai Niki ù lên với lời nói "người trong gia đình Hyland". Má cô đỏ ửng vì ngượng. Cô bị bắt buộc phải đấu tranh chống lại sự xấu hổ gắn với tuổi thơ của cô ngay bây giờ và ngay ở nơi đông người lạ hay sao? Cô phải chọn lựa giữa sự gây thêm nhục nhã cho tiếng tăm của mẹ cô hay sự đồng lòng để bị công khai phủ nhận một lần nữa?

Nụ cười đắc thắng của Duke nhắc cô một điều. Việc cô đang làm quan trọng hơn sự kiêu hãnh hay tình cảm riêng tư. Cái cô đang làm có thể đem lại sự khác biệt, không chỉ cô và Will, mà cho hàng triệu người. Cô đứng thẳng lên và dõng dạc tuyên bố:

- Tôi nghĩ rằng ông biết rất rõ tôi là một người trong gia đình Hyland. Người em trai của ông William Hyland cũng biết rõ điều ấy và đó là lý do ông ấy đã uỷ quyền cho tôi.

Cả phòng đột ngột lặng như tờ. Tấn bi kịch riêng tư đang diễn ra làm lu mờ những vấn đề tài chánh đơn giản. Duke làm ra vẻ ngạc nhiên. Ông ta lắc đầu và bỗng đổi thái độ, ra vẻ một người thượng lưu miền Nam trở lại.

- Cô Sandeman, tôi rất tiếc cô đã thấy không cần làm cho toàn thể chúng ta bị bối rối như thế này. Cho phép tôi hỏi cô tự xưng là có liên hệ với gia đình chúng tôi qua nhánh nào?

Một người trong đám cử tọa phì cười, lôi kéo theo nhiều người cười ầm lên.

Hai má của Niki đỏ rần và cô bắt đâu nổi sùng lên. Duke đang đối xử với cô như thể cô là một người khùng sống trong ảo tưởng và cách ấy đang có hiệu quả. Cô cảm thấy được sự ủng hộ của đám đông đối với cô đang từ từ bị rút lại và đa số trở lại vây quanh người nắm giữ quyền lực trong tay, người giàu có, đáng tin cậy, đã tỏ ra có bản lĩnh để cầm đầu cả phòng hôm nay.

Niki cố lấy vẻ chững chạc, nói lớn:

- Ông biết rõ như tôi, Duke, rằng ông và tôi có cùng một cha - đó là Henry David Hyland.

Cả phòng như nín thở, rồi từ các góc phòng có tiếng bàn tán xôn xao. Chưa bao giờ có mộ buổi họp nào của các cổ đông giống như một đêm hát cải lương như thế này.

Duke cười khúc khích:

- Ồ, cái đó nói ra thì dễ, cô Sandeman, vì thân phụ tôi qua đời đã nhiều năm và không thể tự bào chữa. Nhưng tôi không hề nhớ có bao giờ nghe nhắc đến cô là một người trong gia đình. Tôi không nhớ cô đã được chia phần nào gia tài. Tôi không bao giờ nhớ cô đã đi qua cửa trước nhà của chúng tôi lần nào.

Nhưng có lẽ không phải đòi hỏi quá đáng nếu tôi yêu cầu cô đưa ra một bằng chứng nhỏ nhặt yêu sách cô nêu lên?

Ông ta nói với vẻ kiên nhẫn cố ý thái quá, như thể nói với một người mất trí hay khờ dại.

Niki khổ tâm vì biết rằng cô chỉ có một giấy khai sinh trong đó ghi rõ: "cha vô danh"

Duke hối thúc cô:

- Ủa, cô hãy trả lời đi chứ, cô Sandeman. Một người có tư cách chính thức, để đòi được công nhận là người trong gia đình chúng tôi, không thể gặp khó khăn như cô có vẻ đang gặp.

Niki nín lặng một lúc. Phải chăng đây là hồi kết thúc, một thắng lợi chắc chắn biến thành một sự nhục nhã công khai, mà báo chí ngày mai sẽ phổ biến ầm ĩ? Cô tự nguyền rủa mình đã quá tự tin, đã không nghiên cứu kỹ lưỡng trước.

- Theo tôi, nếu cô Sandeman không có gì để nói nữa, tốt hơn chúng ta hãy tiến hành công việc đang chờ.

Cô la lên, gần như chết đuối chộp cái phao cuối cùng:

- Không, ông Hyland, theo tôi nếu ông không thừa nhận sự ủy quyền cho tôi, hôm nay đại hội sẽ không tiến hành công việc được. Theo tôi tính toán, ông không có đủ đa số năm mươi mốt phần trăm cần thiết để có túc số cho buổi họp. Ông hãy đọc lại điều lệ của công ty, ông Hyland. Ông sẽ thấy tôi nói đúng.

Có tiếng xì xào thất vọng từ những cổ đông vang lên. Duke quắc mắt như muốn giết Niki ngay tại chỗ cô đứng. Cô nói:

- Chưa hết đâu. Chừng nào ông chưa công nhận yêu sách của tôi một cách đúng đắn, ông cứ coi như Công ty thuốc lá Hyland phải ngưng hoạt động!

Cô xách cặp lên và bắt đầu bước ra khỏi phòng. Một lát sau, Will đến bên cô, đi trước cô để cản các nhiếp ảnh gia và ký giả. Ai hỏi, cô cũng đáp "Xin miễn trả lời", nhưng biết rằng mỗi chi tiết của buổi họp này sẽ được phổ biến đầy đủ cho công chúng. Cô khấn thầm, đừng chụp hình và bưng mặt bằng hai bàn tay, nhưng Will kéo tay cô ra và nói nhỏ:

- Hãy ngẩng cao đầu, em yêu, đừng để cho bọn khốn kiếp bắt em phải giấu mặt.

- Tất cả việc này là do lỗi của anh, - Pepper buộc tội Duke khi còn lại hai người trong một dãy phòng của khách sạn Breakers. - Babe đã không bao giờ ủy quyền như thế, nếu anh không đối xử tàn tệ như vậy với cậu ấy. Anh đã đẩy cậu ấy đến chỗ đó, Duke. Và bây giờ cậu ấy trả đũa anh đấy!

Duke gắt:

- Im đi! Chả ai đẩy Babe đến đâu cả. Hắn yếu đuối và ngu xuẩn, Pepper. Dẫu hắn đã chết, cũng vậy thôi.

Pepper đanh mặt lại, hăm dọa:

- Anh đừng làm quá. Anh cần tôi. Duke… anh cần sự ủng hộ của tôi nhiều hơn bao giờ hết. Nên bây giờ tôi cảnh cáo anh, nếu có bao giờ anh xúc phạm đến Babe một lần nữa…

Duke rút lui:

- Được rồi, được rồi. Tôi xin lỗi về Babe. Tôi biết hai chị em cô thân nhau đến mức nào. Nhưng lúc này không phải là lúc hăm dọa nhau, Pepper. Đúng ra, lúc này không thể làm khác hơn là đoàn kết với nhau để triệt hạ con chó cái ấy.

- Con bé có vẻ tự tin hơn!

- Nó chỉ bịp. Sau ngày hôm nay, theo tôi, chúng ta có cơ hội tốt để triệt hạ hoàn toàn uy tín của nó. Tôi sẽ gởi một lá thư cho tất cả các cổ đông trong ngày hôm nay, phơi bày sự thật nó chỉ là một kẻ gây rối trục lợi làm cho họ tốn tiền.

- Anh có chắc chắn chỉ đơn giản thế thôi à?

- Chắc chắn - Duke nói thế nhưng má của ông ta co giật, tỏ ra ông nói dối.

Pepper tỏ ra không tin:

- Tôi không biết nữa Duke. Tôi thấy như là con bé ấy sẽ chen được một chân vào cửa và ít nhất chiếm được một ghế trong Hội đồng quản trị.

- Qua xác chết của tôi!

- Duke, hãy thực tế!

Duke gượng mỉm cười :

- Đừng lo, cô em gái thân yêu. Tôi sẽ cho nó sáng mắt ra.

Chương 36

Nhóm luật sư của Công ty Hyland ra tay nhanh như chớp và với sức mạnh của một quân đội được huấn luyện tốt. Trong vòng hai ngày sau buổi dạ hội cổ đông bị đình hoãn, một chánh án liên bang ở Raleigh đã nhận kiến nghị của họ yêu cầu tòa án bác bỏ tờ ủy quyền của William Hyland quá cố cho Nicolette Sandeman. Bản kiến nghị viện lẽ cần phải giải quyết ngay vấn đề cấp bách hơn cả này, để ngăn chặn thiệt hại nghiêm trọng cho công việc kinh doanh của công ty.

Như Niki đã lo sợ, các hệ thống truyền thông đã được trúng mùa khi cuộc vận động của cô chống gia đình Hyland diễn biến bất ngờ. Câu chuyện riêng của cô đột nhiên trở nên gây chú ý nhiều hơn hoạt động nhân đạo của cô.

Cô bị các ký giả vây hãm, để cố moi một chứng cớ nhỏ nhặt nào có thể làm nòng cốt cho các bài báo của họ, viết về một đứa con không chính thức, đòi được công nhận bởi một gia đình thuộc loại giàu nhất và đáng nói đến nhất của nước Mỹ. Họ đào sâu vào trong quá khứ của cô và có thêm câu chuyện đáng giá không ngờ, là vụ giết bà Gabrielle Sandeman, vẫn còn không tìm ra thủ phạm. Bị các ký giả săn hỏi, Niki phải cố nén để không buột miệng nói rằng H.D là thủ phạm. Dầu sao, không có chứng cớ, chuyện đó chỉ làm cô bị quấy rối thêm thôi. Nhưng cô lặng thinh cũng không yên. Khi cô không trả lời, các ký giả sục sạo các đường phố ở Willow Cross, phỏng vấn các người già lão, trong đó có người nhớ chuyện bà Gabrielle Sandeman, đã sống như một gái điếm nước ngoài, làm bộ làm tịch để rồi chết bi thảm.

Một ký giả truyền hình còn đào sâu hơn cả là khám phá ra rằng, Elle Sandeman là con không cha của Monique Varaix, một vận động viên nữ Olympic của Pháp. Anh ta nêu lên giả thiết, phải chăng Niki cũng có một đứa con hoang.

Niki đóng cửa ở nhà, vì hết chịu nổi tai tiếng, Will đã đi California để thỏa thuận về một buổi trình diễn đặc biệt trên truyền hình. Anh gọi điện thoại đề nghị trở về giúp cô, nhưng cô khước từ, muốn anh ở xa. Cô nghĩ rằng, sự nghiệp của anh, có thể bị nguy hại nếu anh dính líu với cô với tính chất "yêu đương".

Tuy nhiên Alexi đến không báo trước, không thèm để ý đến các nhiếp ảnh viên và chuyên viên quay phim truyền hình đóng đô thường trực ở đường vào nhà Niki, anh xách vali vào cửa nhà, mặc cho họ chụp ảnh.

Sau khi Niki ôm anh, anh bảo:

- Em hãy thành hôn với anh ngay bây giờ. Em cần gì phải trãi qua những chuyện… xấu xí này. Em đâu cần tiền bạc của gia đình Hyland. Em không cần cái gì của gia đình Hyland cả, Niki. Nếu em không có tên khai, hãy lấy tên anh! Hãy rời khỏi Willow Cross và trở về Baltimore với anh!

- Em không thể bỏ Willow Cross. Bây giờ thì không, không phải vì họ nói xấu em, hay vì họ tìm cách làm cho em cảm thấy dơ dáy. Cùng lắm cũng như khi em còn bé mà thôi.

- Nhưng vậy thì tại sao em không chịu bỏ cuộc cho rồi? Cho đến bây giờ, chỉ mình em bị thiệt hại, và anh không muốn thấy em…

- Em không có cách nào khác là tiếp tục. Anh không hiểu sao, Alexi, em không thể toàn vẹn chừng nào việc này chưa xong! Không phải vì em muốn tiền bạc của gia đình Hyland, Alexi! Mà cũng không phải cái tên Hyland. Em tranh đấu cho em… anh không hiểu sao?

Anh lặng thinh một lúc lâu, như thể lắng nghe cả ra ngoài những lời nói của Niki, như thể cuối

cùng anh đang nghe ra ý nghĩ cô muốn nói mà anh đã luôn luôn cố tình không chịu nghe.

Niki dịu dàng nói:

- Nếu những bài báo làm phiền lòng, nếu anh cảm thấy chúng có thể làm phương hại đế sự nghiệp của anh bằng cách nào đó, có lẽ tốt hơn anh nên trở về Baltimore. Em sẽ hiểu, Alexi, thật mà.

Mặt Alexi thoáng lộ vẻ đau khổ.

- Anh đã một lần hứa với em là sẽ không rời bỏ em, Niki. Vì vậy, nếu em muốn đối đầu chuyện này cho đến khi hết, thì anh sẽ ở đây cho đến khi xong.

Trước đó, Niki đã tin rằng, nếu được một chỗ trong Hội đồng Quản trị Công ty Hyland, cô sẽ được chính thức hóa và có giá trị. Thế nhưng bây giờ hình như cô sẽ phải chiếnd đấu trước tòa án và có nguy cơ bị nhắc nhở một lần nữa, cô không là gì cả trước mắt thế gian.

Dù bị người ta xì xầm và bị tai tiếng, cô sẵn sàng chấp nhận nguy cơ ấy. cô chỉ đau khổ từ khi Alexi đến Willow Cross, cô không nhận được tin gì của Will, hay nghe anh nói gì cả. Cô nghĩ rằng, anh ta đã tin lời thiên hạ nói về cô, mà không để cho cô có dịp phân trần.

Cô lái xe đi Raleigh ngày hôm trước buổi ra tòa để gặp luật sư Cromwell, đang đặt văn phòng tạm ở một khách sạn tại đó để soạn lý đoán suốt ngày đêm. Cô hỏi:

- Tôi có hy vọng gì không?

- Năm mươi năm mươi. Ở tiểu bang Bắc Carolina, án lệ chót giống vụ này là trong năm 1954. Một nhà kinh doanh giàu có ở Raleigh chết, để gia sản lại cho vợ và con, để chia đều. Ông ta có một người con trai không chính thức, anh ta đã cãi rằng anh có quyền hưởng gia tài, vì sanh ra trước khi chúc thư được lập. Anh ta viện lẽ rằng, anh ta không có tên trong chúc thư, vì người cha không muốn làm cho các người con chính thức bối rối.

- Rồi thì sao? - Niki hỏi.

Ông Cromwell nhăn mặt:

- Tòa xử chống lại anh ta. Ông chánh án lý luận rằng, nếu một đứa con không chính thức không được người cha nhìn nhận, tòa án không có quyền chính thức hóa đứa con bất hợp pháp ấy.

- Tôi hiểu. Đó không có vẻ là nửa ăn nửa thua với tôi.

- Phán quyết ấy đã xưa hơn ba mươi lăm năm. Ngay lúc đó, nếu người ấy có tiền để chống án, phán quyết ấy có thể bị đảo ngược. Hơn nữa, có rất nhiều trường hợp tương tự ở những tiểu bang khác, trong đó chánh án phán quyết có lợi cho đứa con không chính thức. Ngay cả ở miền Nam, Niki, đã có sự thức tỉnh về vấn đề này. Chúng ta chỉ cần thuyết phục tòa án rằng, khi ông ta đã đài thọ cho cô và mẹ cô, vì mẹ cô không có khả năng nào khác để sinh sống, trên thực tế, ông H.D Hyland đã thừa nhận cô là người trong gia đình của ông ta.

- Tôi đã tự thuyết phục mình tin vào điểm ấy suốt cuộc đời tôi, - Niki nói với giọng chua xót.

- Cô đừng nói thế. Tôi đã đối đầu với bọn luật sư của Công ty Hyland trước đấy, Niki… Họ rất giỏi và nhạy bén khám phá ra liền bất kỳ dấu hiệu yếu đuối nào, cho nên cô đừng tỏ ra do dự hay hoài nghi trước mặt họ. Lập trường của chúng ta phải thế này: không chút nghi ngờ, cô là con gái của H.D Hyland và Duke Hyland bây giờ đang mưu toan phủ nhận một yêu sách hợp lý.

- Nhưng đúng thế, luôn luôn đúng như thế, - Niki hăng hái nói.

- Tốt lắm, ông Cromwell mỉm cười nói - Cô hãy nhớ điểm đó khi chúng ta ra tòa - và có lẽ chúng ta có thể có cơ may nhiều hơn một nửa.

Phòng xử án đầy các ký giả ngồi ở các hàng ghế cuối và những chuyên viên quay phim truyền hình xúm xít gần cửa ra vào.

Khi Niki đi vào, cô hơi chùn bước vì thấy Duke và Pepper ngồi giữa các luật sự của họ. Nhưng Alexi đi bên cạnh cô bóp bàn tay cô để trấn an cô, nên cô tiến vào. Thật là ấm áp khi cô cảm thấy tình yêu của anh nâng đỡ. Và còn nhiều người khác nữa yêu thương và ủng hộ cô cho đến khi xong việc này, Helen, Blake, và Kate. Ngay cả Jim và Bo cũng đến.

Thế nhưng, trong khi cô nhìn lướt qua các hàng ghế dự thính, cô nửa hy vọng, nửa trông đợi thấy mặt một người khác đã không hứa gì với cô. Một người đàn ông đã ngoảnh mặt đi với cô, có lẽ là lần cuối.

Ông chánh án Harrison Petty vào phòng xử giữa tiếng hô của mõ tòa.

- Ông biết gì về chánh án này không? - Niki hỏi nhỏ luật sư Cromwell.

- Ổng không phải là người bị gia đình Hyland mua chuộc.

- Đó là điều đáng mừng

- Đừng nói giọng chủ bại ấy, Niki. Phải tự tin lên, dù không cảm thấy cũng làm ra vẻ như vậy.

Niki gật đầu đồng ý.

Một lát sau, trưởng nhóm luật sư của Công ty Hyland là Quentin Lombard đứng lên phát biểu trước. Ông ta nói rằng các sự kiện của vụ này tầm thường và đơn giản. Bằng "những phương tiện không ai biết" và "có những lý do chỉ có cô biết rõ hơn ai hết", cô Nicolette Sandeman đã có được giấy ủy quyền của ông William Hyland. Khi thấy rằng giấy ủy quyền ấy không giá trị theo điều lệ nguyên thủy của Công ty thuốc lá Hyland, cô Sandeman đã ra yêu sách là người có liên hệ gia đình. Tuy yêu sách này không có căn cứ nào cả, nó đã làm trở ngại và chậm trễ công việc của Công ty Hyland. Thay mặt cho các thân chủ của ông, ông xin tòa tuyên án nhanh chóng và công bằng.

Đến lượt luật sư John Cromwell cũng lên tiếng xin tòa phán quyết nhanh chóng và công bằng cách cho cô Nicolette Sandeman được chính thức hóa.

Luật sư Lombard gọi tên ba nhân chứng, Duke, Pepper và người luật sư đã soạn thảo chúc thư của Hyland. tất cả các nhân chứng sau khi tuyên thệ, khai rằng H.D đã không bao giờ nhắc đến một đứa con nào khác, cũng như không hề nói ra sự quan tâm của ông đài thọ cho Nicolette Sandeman.

Luật sư Cromwell từ chối không chất vấn người nhân chứng nào hết. Luật sư Lombard mỉm cười đắc thắng và trở về bàn của mình. Bây giờ đến phiên luật sư Cromwell. Người nhân chứng độc nhất của ông là chính Niki Sandeman.

Tuy ông Cromwell đã tập dượt trước cho cô, Niki đã gần như quên hết những lời dặn dò của ông ta khi đứng trước vành móng ngựa. Cô vấp váp và đỏ mặt, đỏ mặt khi dùng đến hai chữ "Cha tôi", cô cố gắng tả lại một cách đáng tin cậy những năm trong đó ông H.D Hyland đã dự

phần thường xuyên vào đời sống của cô và mẹ cô.

- Trong những năm đó, mẹ cô có làm việc không, cô sandeman?

- Dạ không.

- Vậy thì hai người sống bằng cách nào trong thời gian đó?

Luật sư Lombard phản đối:

- Phản đối! Một đứa trẻ vị thành niên không thể nào biết được những chi tiết tài chánh trong đời sống của mẹ nó. Bất cứ điều gì cô ấy nói ra bây giờ cũng là nghe nói lại mà thôi.

Luật sư Cromwell nói:

- Thưa Quý Tòa, chúng tôi xin Quý Tòa khoan dung cho về điểm này. Tuy cô Sandeman lúc ấy còn là vị thành niên, cô có thể làm chứng chính mình khi cô đã biết một số những sắp xếp về tài chánh.

Ông Chánh án Perry tuyên bố:

- Tòa cho phép hỏi.

Niki nói:

- Cha tôi gởi một chi phiếu đến mỗi tháng. Mẹ tôi đã đưa tôi xem những chi phiếu ấy khi… khi tôi buồn rầu vì ông không có mặt ở bên chúng tôi.

- Cô hãy cho Tòa biết về sự hiện diện của cha cô trong nhà cô như thế nào?

Niki ấp úng kể về cái tủ áo của ông H.D ở nhà cô, những chai rượu đặc biệt ông gởi đến từ kho rượu riêng của ông và những tút thuốc dành riêng cho ông.

- Cám ơn cô, cô Sandeman. Bây giờ tôi đưa cô xem tài liệu này mà tôi cũng yêu cầu được Tòa ghi làm bằng chứng. Cô nhận ra nó không?

- Dạ có. Đó là đơn xin nhập quốc tịch của mẹ tôi.

- Xin cô đọc lớn tên người bảo trợ cho mẹ cô được không?

Niki đọc thật lớn:

- Henry David Hyland.

- Xin hết, - Luật sư Cromwell nói.

Luật sư Lombard tiến ra để chất vấn Niki. Ông nói ra có vẻ thiện cảm.

- Tôi biết điều này sẽ làm cho cô khó chịu, cô Sandeman và tôi rất tiếc nếu những câu hỏi của tôi làm cho cô khó chịu. Tôi biết rằng, lớn lên mà không có cha thì thật là đau khổ.

- Dạ phải, - Niki khẽ đáp.

- Tôi biết rằng, việc đó ắt hẳng gây khó khăn cho mẹ cô vô cùng. Nhưng bà đã làm hết sức mình

để nuôi cô khôn lớn phải không và cho cô cảm thấy cô có một chỗ ở.

- Phải. Mẹ tôi đã cố gắng nhưng đã không thể được. Trong những điều kiện như ở đây hồi đó. Bà đã…

Luật sư Lombard cắt ngang:

- Tôi chắc chắn là vậy. Và bà đã nói với cô rằng ông H.D Hyland là cha cô và ông ấy qnan tâm đến cô.

- Dạ phải, - Niki đáp, nước mắt rưng rưng.

- Và dĩ nhiên cô đã tin lời mẹ cô.

Niki trân mình cảnh giác. Cô lạnh lùng đáp:

- Phải. Tôi tin lời mẹ tôi. Mẹ tôi không nói dối.

- Dĩ nhiên là không. Nhưng cô không biết, cô Sandeman. Đôi khi vì thương con và muốn cho chúng có được những gì tốt đẹp nhất, người ta có thể tìm cách tránh cho chúng khỏi phải biết những điều có thể gây đau khổ và buồn rầu cho chúng.

Luật sư Cromwell đứng bật dậy, quát lên:

- Phản đối! Ông Lombard đang diễn giảng những điều không cần thiết.

Ông chánh án lên ttiếng:

- Chấp thuận. Ông Lombard, nếu ông có câu hỏi với nhân chứng, xin ông hãy hỏi.

- Thưa Quý Tòa, tôi sẽ hỏi, chắc chắn tôi sẽ hỏi. Cô Sandeman, có thể nào mẹ cô đã nói với cô rằng ông H.D Hyland là cha cô chỉ vì ông ấy là một người giàu có và cao quý Có thể là bà ấy đã cố gắng che chở cho cô theo cách của bà ấy? Có thể nào…

- Không! Không thể nào có chuyện đó! Ông ấy đã bày cho ông hỏi vậy! Ông ấy đang cố tình bôi nhọ mẹ tôi bởi vì bà không có ở đây để tự bảo vệ. Ông ấy là…

Niki hét lớn và chỉ vào Duke đang ngồi mỉm cười đắc ý.

Ông chánh án gõ chày đôm đốp và nói:

- Trật tự, trật tự. Nhân chứng không được hét lớn nữa, nếu không sẽ bị kết tội khinh thường tòa án.

Luật sư Lombard tiếp tục nói:

- Tôi hiểu cô đang cảm nghĩ như thế nào và tôi cũng buồn vì đã làm cho cô thêm đau khổ, cô Sandeman. Tôi chỉ cố gắng tìm ra sự thật.

- Sự thật! Hay cái coi như sự thật để thỏa mãn thân chủ của ông, - cô đáp lại gay gắt.

Ông chánh án lại nhắc nhở:

- Cô Sandeman, tôi đã cảnh cáo cô một lần rồi…

Cửa vào phòng xử án bỗng mở ra. Một người được cho vào. Y ra hiệu cho luật sư Lombard. Ông này nói:

- Thưa Quý Tòa, xin Quý Tòa cho nghỉ năm phút. Tôi tin rằng tôi có thể làm sáng tỏ toàn bộ vấn đề này ngay, nếu Tòa chấp thuận.

- Được lắm, ông Lombard, năm phút.

Niki bước xuống khỏi bục làm chứng và vội vàng đến bên ông Cromwell.

- Có chuyện gì thế? - cô hỏi.

Ông lắc đầu.:

- Tôi không biết. Nhưng nếu ông ta nộp bằng chứng gì tôi chưa thấy, tôi có thể phản kháng theo luật về trưng bằng chứng. Cô cứ giữ bình tĩnh, Niki. Đừng để Lombard khiêu khích được cô.

Niki uống một ly nước lạnh và cố lấy lại bình tĩnh. Rồi cô được gọi lên bục lại và nhắc nhở phải nói sự thật.

Luật sư Lombard bắt đầu:

- Cô sandeman, cô có nhớ một tai nạn xảy ra cho cô khi cô lên bốn tuổi không?

- Thưa Tòa, phản đối! Có liên quan gì?

Luật sư Lombard đưa tay lên:

- Thưa Quý Tòa, nếu Quý Tòa cho phép tôi hỏi, một lúc tôi nghĩ rằng những câu hỏi này không những có liên quan mà còn

thiết yếu.

- Không chấp nhận sự phản đối. Xin ông hỏi vào vấn đề, nhân chứng sẽ trả lời.

- Dạ phải. Tôi đã gặp một tai nạn như thế, - Niki đáp.

- Cô có nhớ cô được đưa vào bệnh viện Willow Cross không? Ở đó cô đã được truyền máu trong khi điều trị không?

- Tôi không nhớ việc đó. Mẹ tôi đã kể cho tôi nghe lại chuyện ấy.

Luật sư Lombard cười rất tươi:

- Vậy thì, may thay, chúng ta không cần trông cậy vào lời nói của mẹ cô trong trường hợp này. Chúng tôi có hồ sơ điều trị của cô ở bệnh viện, cũng như chúng tôi có hồ sơ bệnh viện liên qua đến căn bệnh cuối cùng đã làm ông H.D Hyland chết. Loại máu của cô là B+, cô Sandeman. Loại máu của ông H.D Hyland là A- . Như vậy, về mặt y học, ông Henry Hyland không thể nào là cha của cô

- Phản đối! - Luật sư Cromwell la to - Không có cơ sở, thưa Quý Tòa. Tôi phản đối!

Niki điếng người, như bị điện giật. Căn phòng bắt đầu quay, rồi cô ngã ra bất tỉnh.

Chương 37

- Hãy suy nghĩ, Kate, xin cậu hãy suy nghĩ - Niki năn nỉ cô bạn trong nhà bếp của cô ấy - Cha cậu đã đỡ cho mình khi sinh ra. Có thể nào ông đã ghi chép lại gì không, bất cứ điều gì để xác nhận cha mình là ai không?

Kate cau mày suy nghĩ.

- Theo mình nhớ, sau khi cha chết, má mình đã cất tất cả đồ đạc của cha mình ở một cái kho. Ở River Junction, thì phải. Đã không chịu cho ai vứt bỏ, cho nên ắt hẳn còn ở đấy trừ khi bà đã đổi ý. Nhưng Niki, cho dù là vậy, mình cũng nghĩ rằng cậu không nên hy vọng nhiều quá.

- Mình biết, Kate. Mình chỉ cảm thấy phải làm một cái gì đó.

Biết bao nhiêu lần, Niki đã từng ước chi một người nào khác là cha của cô, không phải là người đàn ông xa cách lạnh lùng không hề khi nào ôm cô hay hôn cô! Thế mà bây giờ khi ước mong ấy đươc thỏa mãn và cô khỏi bị tròng vào cái tên Hyland đáng nguyền rủa ấy, cô lại tan nát cõi lòng.

- Má mình đã nói dối mình, - Niki thổn thức nói - Sao bà đã làm vậy với mình? Phải chăng bà bị ám ảnh vì gia đình Hyland, nên đã đặt điều ra vậy? Phải chăng bà cũng đã nói dối với ông?

Kate cố gắng dỗ dành Niki:

- Niki ạ, có thể chúng ta không bao giờ có câu giải đáp. Chúng ta chỉ biết rằng, vì một lý do nào đó, người cha thực thụ của cậu đã phải lánh mặt... và rồi thì, có lẽ bà Elle đã hiến thân cho H.D là vì cậu, - để sống còn. Nhưng cậu đã ghét ông ta, nhớ không? Nếu nghĩ rằng cha cậu có thể là một người nào đó mà mẹ cậu yêu thật lòng và cậu có thể thương yêu, chẳng hay

hơn sao?

Niki không muốn được an ủi.

- Mình không tin điều đó, Kate ạ. Nếu người cha thật của mình có điểm nào tốt, làm sao bà không nói với mình? Bà đã biết mình khổ sở vì cách H.D đối xử với chúng tôi. Không, nếu mẹ mình giấu kín điều đó, có lẽ vì đó là một sự thật còn tồi tệ hơn, hơn nhiều điều mình tin khi lớn lên.

Kate cãi:

- Không bắt buộc phải thế. Có thể bà định nói với cậu một ngày nào đó, Niki. Dầu sao, bà đâu chờ đợi cái chết đến sớm trước khi cậu lớn lên.

Cái kho ở River Junction chất đầy thùng cạc tông và bàn ghế tủ giường đầy bụi bặm. Sau khi trả cho người chủ kho 20 đô la để được quyền lục lọi trong các đồ đạc của cha cô, Kate và Niki được ông ta cho vào.

Sau ba mươi lăm năm hành nghề, đồ đạc của bác sĩ Charles Boynton, để lại gồm một cái bàn giấy, một bàn khám bệnh mặt bọc da, một tủ đựng dụng cụ bằng sắt, một máy nấu dụng cụ và một tủ hồ sơ bằng gỗ sồi. Tất cả đều được giữ gìn ngăn nắp.

Niki run tay moi tập hồ sơ mỏng có đề tên cô ra khỏi tủ. Trong đó có ghi chi tiết các bệnh của cô khi còn bé - và cả tai nạn xảy đến cho cô. Có những toa thuốc của ông, trong mấy lần bác sĩ

đến thăm bệnh cho cô tại nhà. Trong hồ sơ chỉ ghi lại một lần mẹ cô không thỏa thuận cho cắt thịt thừa trong cổ họng cô. Không ghi lại gì về cha cô.

Niki thở dài não ruột, trao hồ sơ lại cho Kate.

- Cậu nói đúng, mình đã hy vọng hão huyền.

Kate rút ra một hồ sơ khác và nói:

- Chúng ta đã mất công đến đây thì đừng bỏ cuộc sớm như vậy.

Tập hồ sơ ghi tên "Gabrielle Sandeman" bên ngoài. Tờ đầu là bản sao giấy chứng tử do ông Charles Boynton lập.

Niki đẩy tập hồ sơ và nói:

- Mình không có lòng dạ nào xem được.

- Vậy để mình xem.

Kate lật các trang. Cô bỗng nấc lên:

- Trời đất ơi! Niki…

Mặt cô ấy lộ vẻ kinh khủng, nhưng Niki chưa vội mừng. Cô chồm qua vai Kate và đọc mục ghi chép đề ngày 15 - 12 - 1958 mô tả chi tiết một lần bác sĩ đến thăm tại nhà vào nửa đêm. "Bệnh nhân đang nổi điên. Nhiều vết bầm ở vai. Vết thương ở má bên trái. Bệnh nhân khai đã bị ngã nặng bất ngờ. Các vết thương nói lên đã bị tấn công dữ dội. Sau khi tra hỏi thêm, bệnh nhân đã khai bị hãm hiếp".

Mặt Niki tái bệch, không còn một chút máu nào và ruột gan cô lộn tùng phèo. Quá khứ chưa hết những chuyện khủng khiếp hay sao? Phải chăng cha cô là một con quái vật, còn tàn tệ hơn quái vật cô đã biết? Trong khi Kate lục lọi trong hồ sơ, Niki bắt đầu ước chi cô trở lại được thời gian trước khi cô ra mặt chống lại gia đình Hyland. Hồi đó, mọi việc còn cao quý, đúng đắn, vậy mà cho đến bây giờ cô chỉ thấy một vũng sình lầy dơ bẩn xấu xa, đang đe dọa nhận chìm lòng tự trọng của cô, đã mất nhiều công phu mới có được.

Kate rút ở tập hồ sơ ra một phong bì dán kín. Bên trong là tờ giấy ghi lại việc mang thai của Elle:

"Bệnh nhân đã đồng ý khi đứa bé sinh ra, khai cha nó là vô danh. Vì quyền lợi của đứa bé, tôi đã hối thúc bệnh nhân nói cho tôi biết người đã tấn công bà ta là ai, với bảo đảm rằng điều tiết lộ sẽ mãi mãi được bí mật, chỉ được tôi sử dụng mà thôi và trong trường hợp khẩn cấp mà thôi"

Cái tên được viết sau đó là: Edwad Hyland.

Chưa bao giờ trong cuộc đời Niki ốm nặng như vậy. Nằm trong phòng ngủ của cô hồi nhỏ, cô run lên cơn vì sốt và buồn nôn dữ dội, như thể thân mình cô đang cố gắng đẩy ra một thứ bùa ngãi đáng sợ nào đó. Alexi đắp miếng băng lạnh lên trán cô và nói khẽ:

- Không sao đâu, rồi em sẽ khỏe lại thôi, Niki.

Những lời an ủi của anh hình như càng làm cho Niki tuyệt vọng thêm. Cô đẩy Alexi ra và kêu lên:

- Không bao giờ còn khỏe lại được đâu. Em phải ra đi!

Tuy nhiên, nói vậy nhưng Niki không biết đi đâu và chạy trốn về đâu. Trong bao nhiêu năm cô đã chống lại chính mình, không sống được với dòng máu của Hyland trong mình mà cũng không quên được nó. Sau mỗi lần đắc thắng, lại là một thất bại. Mỗi lần cô sắp sửa thắng nó, con quái vật hắc ám lại thay hình đổi dạng, lại đe dọa nuốt chửng cô.

Alexi nói:

- Nếu em muốn vậy, chúng ta có thể ra đi với nhau. Anh đã hy vọng em nói ra như vậy…

Phải chăng đó là giải pháp? Cô tự hỏi sau bao nhiêu năm gian khổ chỉ được kết quả ấy thôi à? Chạy trốn à? Đầu hàng sự nhục nhã à?

Cô lắc đầu không nói và lộ vẻ tuyệt vọng. Alexi ngồi bên cô thật lâu, cho đến khi hai mí mắt cô nặng trĩu vì kiệt sức. Anh nói gì đó về việc lái xe ra phố mua thực phẩm.

- Anh sẽ không đi lâu. Em hãy cố gắng ngủ cho khỏe một chút trong khi anh đi.

Cô nhắm mắt và ngủ thiếp đi.

Cô choàng thức dậy, khi nghe tiếng chân bước lên cầu thang. Tưởng là Alexi, cô cố gắng ngồi dậy. Một lát sau, Will hiện ra ở khung cửa, mặt mày ảm đạm. Thấy Niki đang nằm trên giường, vẻ mặt của anh trở nên dịu dàng và nói như xin lỗi:

- Tôi xin lỗi đã tự ý bước vào, nhưng tôi đã gõ cửa mấy lần, rồi thử vặn thì cửa không khóa.

- Không hề chi. Tại sao anh đến đây?

Anh nói như đã soạn sẵn một bài và đọc lại:

- Bởi vì tôi đã hết chạy trốn, Niki à. Cô có thể đuổi tôi đi nếu cô muốn, nhưng trước hết cô phải nghe tôi nói đã.

Anh ngừng nói vì bỗng nhận ra vẻ mặt tái xanh của Niki và những quầng thâm dưới hai mắt đỏ hoe của cô. Anh quỳ xuống

bên cạnh cô và hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì xảy đến cho cô vậy? Tôi đã sắp muốn nổi điên lên vì nghĩ rằng cô không muốn nhìn thấy tôi. Nghĩ rằng cô đã quyết định thành hôn với anh chàng ấy, mà không cho tôi một cơ hội để tỏ bày.

Tuy đang khổ sở, Niki vẫn không khỏi mỉm cười nửa miệng. Ngay bây giờ, Will vẫn không chịu gọi Alexi bằng tên gì khác hơn là "anh chàng ấy". Cô dịu dàng nói:

- Tôi lại tưởng anh không còn muốn nhìn thấy tôi nữa. Tôi tưởng anh đã bắt đầu tin những điều người ta nói xấu về tôi. Và bây giờ tôi đã biết sự thật về tôi là ai, lại càng xấu xa hơn.

- Cô nói gì thế, Niki? - Will hỏi và ngồi lên giường, mặt có vẻ lo ngại.

- Anh đã nói đúng về sự đen tối trong tôi. Và bây giờ tôi biết tại sao có cái đó. Cha tôi không phải là H.D, mà là một người khác cũng thuộc dòng họ Hyland, là con trai của ông, Duke. Má tôi

đã thai nghén tôi khi bị Duke cưỡng hiếp, Will... tôi không dứt bỏ ý nghĩ ấy được. Trời ơi! ... tôi có cảm giác tôi dơ dáy quá... bất xứng quá!

Cô bắt đầu khóc tỉ tê.

Hai bàn tay Will nắm lại, đôi mắt màu nâu đỏ của anh quắc lên giận dữ. Anh cố giữ giọng bình tĩnh và hỏi:

- Cô tính làm gì với chuyện đó?

- Làm gì? Tôi làm gì được...

Anh ôm quàng lấy cô và kéo sát vào mình, ngắt lời cô.

- Niki, em có nhớ chăng khi em trở về Willow Cross lần đầu? Em đã phải đốt các thân cây thuốc ngoài đồng, để những cây

mới có thể mọc? Nếu em không đương đầu với việc này cho đến cuối, nếu em không đốt cháy những cái mục nát, thì nó sẽ còn mãi và bóp chết cái gì khác em làm. Anh nghĩ rằng, em xứng đáng được hưởng một số phận tốt hơn thế, em cưng. Anh nghĩ rằng có một lý do để tìm ra sự thật về cha em. Và anh không nghĩ là để bỏ cuộc nửa chừng.

Niki lẳng lặng ngẫm nghĩ về điều anh nói. Dĩ nhiên anh nói đúng. Cô đang cố gắng khép kín lại vòng tròn của cuộc đời mình.

Từ cõi chết, từ dĩ vãng, Elle đã hiện về giúp đứa con gái tìm ra thân thế của mình.

Will chùi nước mắt trên hai má cô và nói:

- Dù chuyện này ra sao, anh xin tỏ bày với em ngay bây giờ và tại đây. Có lẽ anh đã khờ dại vì chờ quá lâu mới nói. Có lẽ em đã có người hỏi, nhưng anh biết trên thế gian này không có việc gì chắc chắn... và anh hy vọng em cũng biết vậy, Niki ạ, rằng em sẽ chấp nhận anh như con người của anh bây giờ.

Niki chống tay vào gối nhổm dậy nhìn anh với cặp mắt dò xét:

- Phải chăng anh nói...?

Anh toét miệng cười và tiếp:

- Phải, chứ còn gì nữa. Em đừng chờ đợi đây là cách lãng mạn nhất để làm việc này, em cưng, nhưng anh khẩn cầu em thành hôn với anh.

Niki nhắm mắt một lát và tự hỏi lòng mình trước khi trả lời. Cô đã có bằng chứng rằng yêu Will là an toàn, phải không? Anh đang nói với cô lời cam kết mà mẹ cô xưa kia đã khao khát được nghe và bà ngoại cô thì không bao giờ được nghe. Nếu Will đã phá vỡ cái khuôn mẫu ấy của quá khứ và giải phóng cô, thì tại sao cô vẫn không nói được?

Will bồn chồn cầm bàn tay cô bây giờ lạnh ngắt và hối thúc:

- Ơ kìa, em nói gì đi chứ. Mẹ kiếp, nếu em định lấy anh chàng người Nga ấy thì cho anh biết ngay bây giờ, để anh khỏi phải khổ sở.

- Will, em chưa thể lấy ai bây giờ được. Anh cũng không, Alexi cũng không, cho đến khi nào...

- Cho đến khi nào em giải quyết xong việc này với dòng họ Hyland phải không?

Niki gật đầu. Cô chờ đợi Will nổi giận và lên án cô bị ám ảnh vì chuyện đó nhiều lần hơn là sẵn sàng để yêu. Nhưng anh chỉ ôm choàng lấy cô và nói:

- Được rồi. Anh không thể nói là anh thích như vậy. Thậm chí anh không thể nói là anh hiểu em đang cảm nghĩ như thế nào. Nhưng anh vẫn không muốn em bỏ cuộc, Niki ạ. Anh muốn em nghĩ đến gia đình của chúng ta sau này, nghĩ về những bài học em có thể dạy lại cho con cái của chúng ta về việc biến những điều xấu xa thành những điều tốt lành. Chúng sẽ tự hào về em, em yêu, cũng như anh bây giờ.

Niki ngồi thẳng người lên, hai mắt sáng hơn trong khi nghe Will mô tả một cảnh tượng mà trước đó cô chưa từng thấy rõ rệt, không phải chỉ một người đàn ông và một người đàn bà với nhau, mà cả một gia đình, trên tình yêu. Một tình yêu có thể vượt qua những điều dối trá và sự thù ghét, cũng như những ám ảnh chết người.

Anh nói với vẻ nhẹ nhõm rõ rệt:

- Anh thấy đã làm em chú ý được về điều đó. Bây giờ em hãy cố gắng lấy lại sức khỏe. Em còn phải đốt những cánh đồng mục nát, em ạ... cho nên tốt hơn hết là em nên xem gió thổi hướng nào. (Hay thật)

Tuy vẫn còn yếu và sốt, Niki bắt đầu suy nghĩ khi nghe Will nói vậy. Cô có thể tìm được một cách để đánh bại người đàn ông đã xâm phạm đến mẹ cô không? Người đã công khai hạ nhục mẹ cô để che giấu tội ác xấu xa của chính mình? Cổ họng Niki nghẹn lại, ruột gan cô lộn tùng phèo khi hai chữ "người cha" thoáng hiện ra trong đầu óc cô. Thế nhưng Duke Hyland là cha của cô và chính ông đã gieo hạt giống của vụ mùa đang thối rửa bây giờ phải tiêu diệt.

Mấy phút sau khi Will đã ra về, Alexi trở lại phòng Niki. Ý thức rằng, ắt hẳn anh đã về nhà trong khi Will đến thăm. Cô không dám nhìn thẳng mặt anh, trong đó có những dấu hỏi. Nhưng cô nghĩ rằng trước sau gì cũng phải trả lời những câu hỏi ấy. Dù cho sau này cô không lấy Will được, thì bây giờ cô đã biết cô không thể sống chung với một người mà cô không yêu.

Trong khi anh ngồi xuống bên cạnh cô, cô dịu dàng nói:

- Em không muốn giữ anh lại ở đây chút nào, để anh có thể tin rằng chúng ta có thể sẽ có một tương lai ở bên nhau. Em thật tình quan tâm đến anh, nhưng...

Alexi mỉm cười buồn rầu và nói:

- Will là người em yêu.

Cô thành thật nói với anh:

- Em chưa bao giờ biết chắc trong vấn đề yêu một người đàn ông. Thậm chí em chưa bao giờ nói được hai tiếng yêu ai. Có lẽ em thấy yếu chính mình đã là khó, trong khi em luôn luôn biết được có một người đàn ông không nhận em và ký ức về mẹ em đã phải đau khổ bởi vì tình yêu đã hại cuộc đời của bà thay vì làm cho nó đủ đầy hơn. Em không trông đợi anh hiểu em... em chỉ mong anh hãy tha thứ cho em.

- Không có gì phải tha thứ. Và có lẽ anh hiểu nhiều hơn em tưởng, ít nhất về vấn đề tình yêu. Anh biết tại sao em đã chưa bao giờ nhận lời với ai, dù là anh hay ông Rivers. Nếu em không bao giờ chọn một người đàn ông, nếu em cứ nói có lẽ, nhưng không bao giờ nói "Phải, đây là

người tôi yêu", thì em sẽ không bao giờ gặp phải điều nguy hiểm mà em lo sợ. Anh đã hy vọng khi em khắc phục được sự lo sợ ấy thì khi đó em sẽ tìm đến anh.

Mắt Niki nhòa lệ. Cô khóc cho Alexi. Cho bản thân cô. Cho sự đau khổ hình như luôn luôn đi theo lời hứa yêu ai.

Hai ngày sau, Niki gặp lại ông John Cromwell. Cô kể với ông là cô đã biết cha cô là ai và đưa cho ông xem hồ sơ của bác sĩ Boynton. Cô hỏi:

- Chúng ta không đưa cái này ra tòa được sao? Nếu chúng ta tìm được một chuyên viên xác nhận chữ ký viết tay này là đúng của người viết, như vậy có thể thuyết phục được ông chánh án hay không? Rằng tôi có quyền sử dụng giấy ủy quyền của Babe để bỏ phiếu?

Ông Cromwell cau mày, rồi lắc đầu nói:

- Không nhất thiết. Đây chỉ là bằng chứng nghe nói lại. Bằng chứng của một người đã chết để lại về lời nói của một người đàn bà khác đã nói với ông ta trước khi chết.

Hy vọng mong manh của Niki tiêu tan. Cô hét lên:

- Nhưng bà đã bị hãm hiếp! Việc đó không đáng kể hay sao? Mẹ kiếp! John, con quái vật ấy ngồi ở tòa và hạ nhục mẹ tôi.

Ông ta đã gọi mẹ tôi là con điếm và ông Chánh án đã tin! Tôi không thể để như vậy được!

- Hãy bình tĩnh! Tôi không nói rằng nên để cho Duke Hyland khỏi phải đền tội. Tôi chỉ nói, hồ sơ của bác sĩ Boynton mà thôi không đủ để làm bằng chứng. Tuy nhiên, có thể có một cách khác để chứng minh liên hệ cha con. Một cuộc thử nghiệm DNA, chẳng hạn…

- Vậy thì chúng ta hãy làm đi, - cô hăng hái nói:

Luật sư Cromwell một lần nữa lại lắc đầu và giải thích:

- Trong những trường hợp hãm hiếp. Tòa án có thể ra lệnh làm một cuộc thử nghiệm DNA. Nhưng trong trường hợp này, trong khi không có khả năng chứng minh đã có một vụ hãm hiếp, Chúng ta có thể khó xin Tòa án ra lệnh làm một cuộc thử nghiệm DNA trên một người đàn ông không chịu cho làm.

- Vậy các hồ sơ y tế thì sao? Chúng ta không tìm được loại máu của ông ta hay sao?

- Không đủ. Tìm biết loại máu của Duke Hyland cũng dễ thôi, nhưng chúng ta chỉ có thể chứng tỏ một khả năng ông ấy là cha của cô. Đó không phải là bằng chứng. Những cuộc thủ nghiệm máu chỉ có tính cách quyết định trong những trường hợp không thể có liên hệ cha con.

- Vậy thì chúng ta phải làm gì?

- Có một người thám tử tư chúng tôi đã sử dụng trong vụ án Troiano. Ông ta đã điều tra nhiều về Công ty thuốc lá Hyland và các giám đốc của công ty. Có lẽ ông ta có thể giúp được cái chúng ta cần.

Trong khi nghe ông Cromwell nói rõ ý định của ông, Niki mỉm cười. Ông Cromwell nói:

- Cái đó có thể không đứng vững trước tòa án.

- Cứ tìm cho được đã. Có lẽ có một tòa án cao hơn sẽ xử một con người tồi bại như Duke Hyland.

Một mình trong phòng giấy của ông tại nhà, Duke rót rượu whisky ra một ly đầy và uống cạn. Ông thử điện thoại gọi người bác sĩ riêng. Tuy giờ này đã khuya, ông không ngại làm phiền người ta. Những người phục vụ chính ông được trả tiền nhiều, nên ông trông chờ họ túc trực ngày đêm chờ ông gọi. Khi nghe tiếng quen thuộc, ông nói:

- Kendrick, đây là Duke Hyland. Công việc tôi cần phải lo liệu, nay đã gần xong. Cho tôi vài tuần nữa để lo cho xong nốt… ông hãy sắp đặt để làm cuộc giải phẫu chúng ta đã bàn đến vào ngày đầu tháng tới.

Ông bác sĩ trả lời gì đó, khiến ông cau mặt bực bội:

- Cái đó là việc của ông, phải lo liệu để đừng trễ quá. Nếu ông không thể làm cái đó đàng hoàng khi tôi sẵn sàng, tôi sẽ kiếm người khác.

Ông dập manh ống nghe lên máy và lẩm bẩm: "Bọn thầy thuốc, còn tệ hơn bọn luật sư!" Ông nghĩ bụng, họ luôn luôn cố dọa cho ta sợ, để đòi thù lao cao hơn. Năm năm trước, họ đã chẩn đoán đủ thứ đấy sao? Hồi đó, ông đã qua khỏi và bây giờ cũng sẽ vậy. Công chúng chưa biết một tí nào về bệnh của ông. Và chắc chắn ông không thể để họ biết đúng lúc này. Đúng lúc ông sắp cũng cố được quyền lực của ông trong Công ty Hyland để không bao giờ còn bị đe dọa nữa. Các luật sư của ông đã kiến nghị xin tòa án tuyên bố giấy ủy quyền của Babe vô hiệu. Sau đó, số cổ phần của Babe sẽ thuộc về Pepper và Duke sẵn sàng đề nghị với cô ta một điều cô ta sẽ không dám từ chối. Ông đã đánh bại đứa con gái nhiều chuyện của Elle, ông đã khoái chí thấy cô ta sụp đổ tả tơi ngay trước mắt ông.

Đột nhiên có tiếng nói lớn bên ngoài. Một lát sau, Niki xông vào phòng giấy của Duke, người quản gia lẽo đẽo theo sau cô. Y xin lỗi:

- Xin lỗi ông chủ. Tôi đã bảo với cô ấy rằng ông đang bận, nhưng cô vẫn cứ xông cửa vào.

- Bởi vì cô ta không đàng hoàng, - Duke nói và mỉm cười khi dễ.

Ông lưỡng lự vì bất ngờ, không dứt khoát nên đuổi cô ta ra hay nghe cô nói gì, rồi đuổi ra cũng không muộn. Ông bảo người quản gia:

- Anh ra ngoài đi.

Rồi dựa ngửa người ra ghế, ông nói với vẻ đắc chí:

- Tôi đã bảo cô sẽ hối tiếc. Tôi đã bảo cô sẽ một mất một còn nếu không chấp nhận đề nghị của tôi.

Hai người lườm nhau một lát, Duke thấy trong mắt của cô có một điểm gì đó khác trước. Có thể nào cô đã biết? Ông tự hỏi. Cô đã biết hết rồi chăng?

Trong vài giây, Niki không ngừng nhìn trừng trừng vào mặt người cha của cô.

Duke nói trước:

- Nếu cô tưởng bây giờ cô có thể thỏa hiệp, hãy quên đi. Cô hết thời rồi, Niki. Cô đã đánh ván bài của cô và thua to.

- Tôi đến đây không phải để thỏa hiệp, - cô điềm tĩnh nói.

- Vậy thì để làm gì?

Cô đáp, giọng run lên vì giận:

- Tôi biết ông đã làm gì mẹ tôi. Tôi biết ông đã cưỡng hiếp bà! Và nếu tôi không nghĩ đến một cách khác còn độc hơn, tôi sẵn sàng giết ông ngay tại đây như giết một con chó!

Duke mỉm một nụ cười độc ác và nói với vẻ khinh bỉ:

- Con chó cái ham tiền ấy cần gì ai cưỡng hiếp. Đấy, mụ ta thậm chí đã chết như một con điếm, thân thể, gần như lõa lồ. Mụ ta đã luôn luôn sẵn sàng dang hai chân cho bất cứ ai trả công mụ ta xứng đáng. Ta đâu phải cưỡng hiếp mụ.

- Đồ nói dối thối tha! Ông đã đánh và cưỡng bức bà!

Duke nhún vai, như thể Elle không còn có tác dụng gì nữa.

- Và ông đã làm cho bà có mang, - Niki hét lên.

Duke ngồi chồm tới, ý thức bây giờ nguy hiểm:

- Cô bị thua rồi, Niki. Cô không biết rằng không thể mạ lỵ người khác hay sao? - Giọng ông lộ vẻ hăm dọa- Tôi rất có thể phải gọi các luật sư của tôi đến và kiện cô ra tòa.

- Ông cứ làm. Và cho họ biết ông là đồ sâu bọ như thế nào. Và sẵn đây, cho họ xem luôn cái này.

Cô rút một tài liệu ở túi xách ra và liệng lên bàn giấy của ông.

Duke gần như không thèm ngó đến xấp giấy tờ.

Cô hỏi:

- Sao vậy? Không thèm muốn biết sự thật à? Cái đó là kết quả cuộc thử nghiệm DNA... Cha! Tiếng đó làm tôi buồn nôn khi nói lên và tôi buồn nôn khi nhìn ông, nhưng cuộc thử nghiệm ấy có kết quả chắc chắn như dấu chỉ tay. Ông đã để dấu của ông lại trên tôi, Duke Hyland và bây giờ tôi trả cho ông.

- Cô bịp, tôi không hề làm cuộc thử nghiệm chết tiệt ấy!

- Ông khỏi phải làm. Ông chỉ cắt tóc mỗi tuần, ông nhớ chứ? Tôi đã xin người thợ hớt tóc cho ông một lọn tóc vụn của ông - vì lý do tình cảm - cô nói giọng mỉa mai - Tôi chỉ cần thế thôi. Phòng thí nghiệm làm tiếp tất cả.

Duke lượm tờ phiếu thử nghiệm lên và bắt đầu đọc, cau mày lại.

Cô nói:

- Ông hãy đọc đi, hãy tìm cho ra một kẻ hở, Duke, bởi vì không có kẻ hở nào cả. Và ông hãy gọi các luật sư của ông đến, bởi vì lần tới, nơi chúng ta sẽ gặp nhau là ở tòa án. Và sau đó, ông sẽ thấy tôi ngồi vào văn phòng của ông! Sau khi tôi chiếm chỗ ông, "Cha" ạ!

Cô quay gót và lao ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Duke ngồi xệp xuống chiếc ghế bành. Ông rót một ly rượu nữa và nốc cạn, nhưng rượu không làm giảm chút nào cơn đau quặn thắt ở ruột gan. Ông nhắm mắt, nhớ lại ngày ông rủ được người thiếu nữ Pháp tại một quán cà phê ở Monaco. Ông cố gắng nhớ lại cảm nghĩ của ông lúc đó như thế nào, nhưng chúng đã bị chôn vùi từ lâu trong quá khứ. Cũng như chàng trai là ông hồi đó, bị chộn vùi trong người đàn ông khi ông lớn thêm. Thế nhưng cô ta không chịu biến đi cho khuất mắt, mà ám ảnh ông và làm ông bực bội suốt cả cuộc đời. Cô ta như Daliah của ông, ông nghĩ bụng; ngay cả sau khi chết, cô ta đã gởi người đến cắt trộm tóc ông, để lấy cắp sức mạnh của ông, để làm ông thân tàn danh bại, trong lúc đáng lẽ ông lên đến đỉnh cao của sự đắc thắng.

Các luật sư của ông có thể đành bại được cô ta nửa không? Ông tự hỏi. Không thèm để ý đến cơn đau trong mình như bị cắt bởi lưỡi dao nóng hổi, ông rót rượu vào ly, cố gắng suy nghĩ, vạch kế hoạch. Nhưng Duke không thể thấy gì hết ngoại trừ bộ mặt của cô ta đang cười vào mặt ông. Một hình ảnh ảm đạm dần dần mở ra trước mắt ông: ông đã bị chính đứa con hoang của mình hạ bệ để thay thế.

Nằm một mình trên giường, Niki cảm thấy mệt mỏi. Cuối cùng cô đã thắng và lần này không còn ai giở trò gì nửa và trì hoãn nữa. Công ty Hyland sẽ đổi mới, sẽ có người khác cầm lái. Cô sẽ không bao giờ lấy tên Hyland - cô không muốn cái tên ấy- cô sẽ được chính thức hóa ngoài sức tưởng tượng, không do ai ban cấp mà do cô giành được.

Cô nghĩ đến Will, đến sự uổng phí của biết bao nhiêu năm. Cái gì cô cần đã luôn luôn có sẵn ở đấy, chỉ chờ cô đưa tay ra cầm, nếu cô biết nhìn đúng vào chỗ của nó.

Khi cô cuối cùng ngủ được, cô mơ thấy một đêm tối cách đây đã lâu lắm… một cô bé đứng ở cầu thang, bị đánh thức vì tiếng sấm sét. Một người đàn ông đang khom xuống trên mình mẹ cô, loay hoay mở áo bà, cởi trần bà ra…

Niki đột ngột ngồi dậy trên giường, run lẩy bẩy. Có phải cô vừa nghe một tiếng động trong nhà, một tiếng súng nổ? Căn phòng hiện ra rõ rệt dần và cô biết cô đang ở đâu. Nhưng hình ảnh trong giấc chiêm bao vẫn còn lưu lại với cô, H.D đang cúi xuống trên thân mình nằm dài của mẹ cô, đang cởi áo mẹ cô.

H.D?

Rồi thì cô chợt hiểu, sự thật lóe lên như tia lửa xé tan trong bóng tối. Và cô biết lý do tại sao, do câu nói của Duke: "Mụ ấy chết gần như lõa lồ, như một con điếm!"

Nhưng người ta đã tìm ra Elle bên cạnh cửa sổ, còn mặc cái áo choàng.

Sau mấy chục năm bị đánh lừa bởi cảm nhận của một đứa bé - là cô xưa kia - bây giờ cuối cùng cô đã hiểu. Hình dáng người đàn ông cô đã thấy đang khom xuống trên người mẹ cô đêm ấy. Ông ta không phải đang cởi áo mẹ cô… ông ta đang che lại thân thể lõa lồ của bà, mặc áo lại cho bà để khi người ta khám phá ra xác của bà có thể cho rằng và đã bị một kẻ gian phi giết chết. Nhưng chính Duke đã giết chết bà. Elle đã chết khi đứa bé rón rén xuống cầu thang.

Cô bỗng nghe một tiếng động ở dưới nhà, làm cô tưởng còn đang chiêm bao. Hoảng sợ, cô vội khoác áo choàng vào và rón rén đi xuống cầu thang, như cách đây nhiều năm. Hộp đồ nghề của Jim còn để mở trên cái bàn hành lang. Cô cầm lên một cái vặn ốc và giương cao tay lên, kêu to bằng giọng run run:

- Ai đó?

- Pepper Hyland… hãy mở cửa cho tôi vào!

Niki mềm nhũn người ra vì nhẹ nhõm. Cô bỏ cái vặn ốc xuống và mở cửa.

- Chị muốn gì? - Niki hỏi.

Pepper bước vào nhà và ngồi phịch xuống cái ghế nệm dài. Cô ta nói:

- Anh ấy chết rồi. Duke chết rồi.

Niki choáng váng thụt lùi lại. Cô mở miệng định nói nhưng không ra lời. Đầu gối cô mềm nhũn, nên cô buông mình xuống ghế nệm đối diện với Pepper. Pepper hỏi:

- Cô muốn biết anh ấy chết như thế nào không?

Niki vẫn còn làm ngơ. Cô chỉ có thể đến những lúc cô và cha cô tranh chấp với nhau một sống một chết và khi cô nhận thức rõ ông đã sát hại mẹ cô và cướp mất tuổi thơ của cô.

- Anh ấy đã tự tử bằng súng.

Niki chớp mắt nhưng lặng thinh.

- Cô thù ghét anh ấy đến thế à?

- Tôi không còn thù ghét ai nữa. Tôi chỉ muốn chuyện đó qua đi cho xong.

Pepper nhìn trân trối vào mặt Niki như thể đo lường xem cô ta đau khổ đến thế nào. Vẻ mặt của Pepper cũng trở nên hiền dịu.

- Lần trước không thành công khi tôi đề nghị chúng ta là bạn với nhau. Lúc đó tôi quá hoang đàng, quá thối nát, tôi chắc vậy, còn cô quá ngây thơ. Nhưng có lẽ chúng ta có thể thử lần nữa. Chỉ còn hai chúng ta. Cho dù chúng ta không có liên hệ với nhau, chúng ta…

Niki ngắt lời, quyết không bao giờ che giấu nữa.

- Nhưng chúng ta có liên hệ máu mủ. Duke là cha tôi.

Pepper bắt đầu vừa cười vừa khóc một lần. Cô ta kêu lên:

- Trời đất ơi! Trời đất! Có gia đình nào như vậy không?

Niki thương hại Pepper nên đem cho cô ta một ly rượu mạnh. Cô nói:

- Cô cũng nên biết luôn cả câu chuyện. Ông ấy đã giết chết mẹ tôi.

Pepper mở mắt tròn xoe, đưa tay lên che cổ họng, trong khi Niki kể lại việc Duke đã thù ghét đứa con gái của ông như thế nào ngay cả trước khi nó ra đời. Pepper nói:

- Duke đã nói anh ấy chỉ cố bảo vệ Babe. Khi biết rằng Babe đã lén đi chơi khắp đó đây với Elle, Duke đã đến gặp bà ta. Anh ấy đã kể lại với tôi rằng anh đã đề nghị cho bà ta tiền để dọn ra khỏi thị trấn này, để cho Babe yên. Anh ấy nói bà ta đã cười vào mặt anh và bảo anh, bà ta sẽ là bà Hyland dù anh ấy có làm gì cũng thế…

- Như vậy là ông đã giết bà. Ông đã nói với cô.

Pepper lắc đầu quầy quậy, làm đổ cả ly rượu trên đùi.

- Tôi không hề biết. Tôi xin thề trước Chúa, tôi không hề biết điều đó. Anh ấy chỉ nói hai người cãi nhau và anh ấy đã dọa sẽ nói lại với Babe một chuyện gì đó sẽ khiến cho Babe bỏ bà ta…

Niki ý thức chuyện đó ắt hẳn là "cô là con hoang của ông ta, chứ không phải là của H.D"

Niki nhắm mắt lại. Những gì sau đó trở nên rõ ràng như thể cô có mặt tại đó và thấy tận mắt. Một cuộc vật lộn dữ dội giữa hai người bị hai sự ám ảnh chết người… chấm dứt bằng một phát súng. Duke mặc áo cho Elle ngụy tạo cảnh bà bị một kẻ gian đột nhập vào nhà giết chết, để không ai nghi ngờ bà ta đã tiếp một tình nhân trong đêm bà chết.

Pepper tiếp tục nói:

- Tội nghiệp cho Babe tan nát cả cõi lòng. Đó là lý do tôi đã gởi cậu ấy đi xa. Duke bảo rằng, nếu có ai hỏi cậu ta, Babe vì ngu xuẩn dám thừa nhận cậu ta đã đến thăm Elle. Thậm chí có lẽ còn nói hai người định cưới nhau…

Niki tái mặt khi nhận thức được hết mức độ thù ghét của Duke đối với cô,và ông ta đã lấy mất của cô sự tự do yêu và tin cậy, chỉ để lại cho cô sự lo sợ và ngờ vực.

Pepper uống cạn ly rượu và đứng dậy, nói:

- Được rồi, chuyện đó sắp kết thúc ngay tại đây và lúc này, Niki. Không cần đến các luật sư, không cần đến tòa án nào nữa. Chúng tôi sẽ làm theo ý cô - Công ty sẽ lấy tên là "Công ty Hyland" mà thôi.

Cô ta chìa bàn tay ra và Niki bắt lấy.

Một lát sau, Pepper ra về.

Niki đứng ở ngưỡng cửa, nhìn theo ánh sáng màu hồng nhạt của mặt trời sắp mọc, đẩy lùi những dấu vết còn lại cuối cùng

của đêm tối và mở ra hứa hẹn một ngày mới.

Cô chạy lên lầu, rửa mặt bằng nước lạnh và mặc vội áo sơ mi và quần jeans. Cô lái xe đến nông trại của gia đình Rivers như thể mạng sống của cô tùy thuộc vào nơi đó, không thể bỏ phí môt giây lát quý báu nào nữa.

Khi thấy anh từ xa, đang khom xuống trên một đọan hàng rào bị gãy, cô lái xe đến chỗ gần đó nhất và bỏ xe đi bộ. Cô nhảy qua hàng rào và chạy qua đồn trống. Cô gọi to: "Will!" và cười vang sung sướng trong khi phóng nhanh về phía anh, tóc của cô tung bay trong gió nhẹ.

Hai tay anh đang dang rộng ra đón cô, đôi mắt màu nâu đỏ của anh sáng rỡ vì hy vọng.

Cô kêu to, hân hoan vì nghe những tiếng ấy và có được sự tự do khi nói lên những tiếng ấy:

- Em yêu anh, Will, em sẽ yêu anh mãi mãi và mãi mãi.

Trong khi anh ôm cô vào trong vòng tay, dĩ vãng rơi rụng lả tả như những chiếc lá héo khô của cây thuốc lá khi mùa hè đã qua. Không còn những bí mật, không còn những ám ảnh rùng rợn. Bây giờ chỉ còn hai người họ sẽ cùng nhau xây dựng một cuộc đời trên tình yêu, sự săn sóc và

tin cậy lẫn nhau.

Will đột ngột nói:

- Này, em biết gì không? Anh cảm thấy như đang soạn ra một tá bài hát mới - anh nhìn vào mặt cô và mỉm cười - Ồ, xưa nay em luôn luôn là nguồn cảm hứng tốt nhất của anh. Em đã cho anh ca khúc thật sự đưa anh lên đài danh vọng…

Cô nói:

- "Mặt tối của trái tim!" Nhưng bây giờ mặt tối ấy đã không còn nữa, Will ạ.

- Em chắc chắc không, người đẹp?

- Em chắc chắn.

- Vậy thì, em đừng lo, anh biết em sẽ cho anh nhiều cảm xúc khác để soạn nhạc.

Anh hôn cô rồi ẵm cô lên:

- Cái tựa để này nghe như thế nào: "Anh cảm thấy như muốn lấy em ngay bây giờ".

- Chắc chắn được xếp đầu bảng.

Trong khi ẵm cô đi về phía ngôi nhà, anh đã bắt đầu ngâm nga một ca khúc mới. Niki sung sướng nghĩ thầm, bài hát mới nghe giống như một bài hát ru con ngủ.

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach